

ရွှေဘေသာမင်း

ဝိဒ္ဓိကုမာရပျို့

ရွှေဘေသာမင်း

ရွှေဘေသာမင်း (ရွှေဘေသာမင်း)

ရွှေဘေသာမင်း

စန္ဒကုမာရပျို့သည် ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆို ရွှေကျောင်း ဦးပု၏ လက်ရာမွန် ပျို့တစ်စောင် ဖြစ်သည်။ ငါးရာ့ငါးဆယ် မဟာနိပါတ် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ပျို့အဖြစ်ဖွဲ့ဆိုထားသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၃ ခုနှစ် တွင် ဖွဲ့ဆိုသော ပျို့ဖြစ်၍ မင်းပူး ဦးဩဘာသု၏ စန္ဒကုမာရဇာတ်ထက် တစ်နှစ်စောသော စာအဖြစ် လေးစားဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

ပျို့ဖွဲ့ဆိုပုံလှပ၍ စကားသုံး ယဉ်ကျေးလိမ္မာသည်။ စန္ဒကုမာရ မင်းသားနှင့် မိဖုရား စကားဆိုခန်းတွင် လူ့သဘာဝ၊ လောကသဘာဝ ပေါ်လွင်အောင် ဖွဲ့ဆိုရေးသားထား၍ ကုန်းဘောင်ခေတ်သုံးဝေါဟာရများ ကိုလည်း ဤပျို့တွင် လေ့လာ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ပိဋကတ်ဆိုင်ရာ အသုံး၊ စာပေဆိုင်ရာ အသုံး၊ ဆေး၊ ဗေဒင် နက္ခတ်ဆိုင်ရာ အသုံးစကားများ ကြွယ်ဝ၍ မှတ်သား လေ့လာထိုက်သော ပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် စန္ဒကုမာရ ဇာတက ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ မင်းပူးဦးဩဘာသု၏ စန္ဒကုမာရဝတ္ထုစကားပြေတို့ကို ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ် ထား၍ လေ့လာသူတို့ ပျို့၊ ဝတ္ထုနှင့် မူလ ပိဋကတ် ပါဠိ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို လွယ်ကူစွာ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကျောင်း ဦးပု

စန္ဒကုမာရပျို့

တည်းဖြတ်သူ

မောင်မြင့်ကြည် (စာပေမိမာန်)

ရာဇာစိုးညွန့်

အဖုံး ပန်းချီ - စံတိုး

စာပေမိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၁၀၀၀

အဖိုး ၄၃ ကျပ်

အမှတ် ၅၂၉/၅၃၁၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ စာပေဗိမာန်အဖွဲ့၊ စာတည်းမှူး ဦးဝင်းဖေ က
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၄၁၆-ယာယီ) ဖြင့် စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်စက်ရုံတွင် ရိုက်နှိပ်၍
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၂၈၅-ယာယီ) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်

အဖွင့်ကဗျာ

ထေရ်ကျော်ငါးရာ၊ ရဟန္တာဝသီ
သမ္ဘိဒါဉာဏ်ရ၊ သဃီန္ဒတို့
ဘုရားမိန့်ရွတ်၊ ပိဋကတ်ကို
မွတ်မွတ်ဖြူဖွေး၊ ပေထက်ရေး၍
ဆေးလေးကြပ်ကြပ်၊ အထပ်တစ်ရာ
တည်းဖြတ်ပါလည်း၊ အက္ခရာပုဒ်ဆွေး
မှားယွင်းသေး၏၊ ညစ်ကြေးစပ်ယှဉ်
ပုထုဇဉ်သာ၊ ငါတို့မှာကား
မမှားဘယ်သို့၊ ရှိလေမြို့လိမ့်
ယွင်းချို့အက္ခရာ၊ ပျက်ယိုရာ၌
ပညာကြီးရှင်၊ ဉာဏ်ကောင်းဆင်သို့
ပြင်စေသတည်း။ ။

မုံရွေးဆရာတော်

ဥတိန္ဒပျို့

ကျေးဇူးစကား

မြန်မာစာပေကို လိုက်စားမူ့ လျော်တတ်ရန် လမ်းညွှန်သင်ကြားပေးခဲ့ကြသော ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ အားပေးကူညီခဲ့ကြသော ဆရာများ ဖြစ်သည့် မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာနမှ ပညာရှင် ဦးမြင့်ကြည် (တက္ကသိုလ် မြတ်စိုး)၊ လုပ်သားများကောလိပ်မြန်မာစာဌာနမှ အငြိမ်းစားဌာနမှူးဦးတင်မောင်ဌေး (ဌေးမောင်တင်ဦး)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ ပါမောက္ခ ဒေါ်ပို့၊ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှ အငြိမ်းစား ပေစာဌာနစိတ်မှူး ဦးညွန့်မောင် ✓ (မောင်မောင်ညွန့်-မန်းတက္ကသိုလ်) နှင့် ပေကျေးမူနှင့်ပတ်သက်၍ လိုအပ်သမျှ အကူအညီပေးသော အမျိုးသားစာကြည့်တိုက် ပေစာဌာနမှ မမိုးသိတာသန်း (မကြာညို-စာကြည့်တိုက်) တို့အား အထူးဂါရဝပြု ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်း တင်အပ်ပါသည်။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	မြန်မာစာအဖွဲ့၊ အကြံပေးအရာရှိ ဦးမြင့်ကြည်၏ အမှာ	က
၂။	မြန်မာစာပါမောက္ခ ဒေါ်ပို၏ အမှာ	င
၃။	ကထိကဦးခင်အေး (မောင်ခင်မင်-ခန့်ဖြူ)၏ အမှာ	ဆ
၄။	တည်းဖြတ်သူတို့၏ အမှာ	၄
၅။	စန္ဒကုမာရ ဇာတ်အကျဉ်း	၈
၆။	စန္ဒကုမာရပျို့	
	(က) ဇာတ်တော်ဟောခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၁)	၁
	(ခ) စန္ဒကုမာရမင်းသား တရားစီရင်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၅၆)	၉
	(ဂ) ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ရန်ငြိုးထားခန်း (ပိုဒ်ရေ ၂၀)	၃၅
	(ဃ) ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ယဇ်ပူဇော်ရန် ကြံစည်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၈)	၄၂
	(င) မင်းသား မင်းသမီးများ ဖမ်းဆီးယူဆောင်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၂၂)	၄၉
	(စ) ခမည်းတော် မယံတော်တို့ တောင်းပန်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၁)	၅၈
	(ဆ) စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၇)	၆၂
	(ဇ) မြေးတော်ဝသူလမင်းသား တောင်းပန်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၈)	၆၅
	(ဈ) မင်းသား မင်းသမီးများ ယဇ်တွင်းသို့ ယူဆောင်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၅)	၆၉
	(ည) စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား သစ္စာဆိုခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၇)	၇၆
	(ဋ) ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၁)	၈၃
	(ဌ) နိဂုံး (ပိုဒ်ရေ ၁၅)	၉၀
၇။	ပဲခူးမြို့ ကြံခတ်ပိုင်းကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် အရှင် ဘဒ္ဒန္တကုဝေရာဘိဝံသ၏ စန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်နိဿယ	၉၇
၈။	မင်းပူးဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ စန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထု	၁၃၇
၉။	နောက်ဆက်တွဲ	၁၆၉

မြန်မာစာအဖွဲ့အကြံပေးအရာရှိဦးမြင့်ကြည်၏အမှာ

ရှေးဟောင်းပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ စာပေတို့သည် ရှေးခေတ်မြန်မာတို့၏ အဖိုးတန် စာပေအမွေအနှစ်များဖြစ်ကြသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့လက်အောက်သို့ သူကျွန်အဖြစ်ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစတင်၍ မြန်မာတို့၏ ရှေးဟောင်းစာပေ အမွေအနှစ်များမှာ ပျက်စီးပျောက်ဆုံးခဲ့ကြသည်။ မြန်မာစာပေမှာလည်း သူတစ်ပါးလက်အောက်တွင် အနှိမ်ခံဘဝသို့ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

သို့သော် စစ်ကြိုခေတ်တွင် အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ မြန်မာစာပေ ပြန်လည်နိုးကြားလာခဲ့သည်။ မြန်မာရှေးဟောင်းစာပေ အမွေအနှစ်များကို ဟံသာဝတီ၊ သုခမ္မဝတီ၊ ဇေယျ၊ မိတ်ဆွေ၊ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်စသောပုံနှိပ်တိုက်များက ပုံနှိပ်စာပေများနှင့်အတူ ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ယခုခေတ်တွင် ထိုရှေးဟောင်းစာပေများကို လက်ဆင့်ကမ်းလေ့လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်ရှေးဟောင်းစာပေများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း စစ်ကြိုခေတ်ကာလလောက် အားရစရာမရှိလှပေ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုဌာနက ရှေးခေတ်စာပေအမွေအနှစ်များကို ဖော်ထုတ်၍ကြိုးကြားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာကြီး ဦးဖိုးလတ်၊ မောင်သုတ (ဖိုလ်မူး ဘသောင်း) ကဲ့သို့သော စာပေဝါသနာရှင် ပညာရှင်အချို့က ထုတ်ဝေခဲ့သည်လည်း အနည်းအကျဉ်းရှိခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ နောက်ပိုင်းတွင် ရှေးဟောင်းစာပေများ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှုမရှိသလောက် ရှားပါးသွားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ယခုအခါ စာပေဝါသနာရှင်များက ပုံမနှိပ် ရသေးသော ပျို့၊ ကဗျာတို့ကို ဆရာသမားများထံ နည်းနာခံယူ၍ စာအုပ်အဖြစ်ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်နေကြသည်ကို သိရှိရ၍ အထူးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ထိုသို့ပုံမနှိပ် ရသေးသော ရှေးဟောင်းစာပေများကို အခိုင်အခံပုံနှိပ်စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်စေရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုသည် မြန်မာစာပေနှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအတွက် အလွန်လိုအပ်နေသော ကွက်လပ်တစ်ခုကို ကြိုးပမ်းဖြည့်ဆည်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထိုသို့ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်မှုမျိုးမရှိခဲ့လျှင် ပေ၊ ပုရပိုက်များအတွင်း၌သာ ရှိနေသည့် ရှေးခေတ်မြန်မာတို့၏ စာပေအမွေအနှစ်များမှာ ပျောက်ဆုံး ပျက်စီးမှုများကြောင့် မကြာခင် လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားဖို့ရန်သာ ရှိပေသည်။

ရွှေကျောင်းဦးပု၏ ဘဝနှင့် စာပေများကို သိရှိသူ လွန်စွာနည်းပါးသည်။ ဦးဖေမောင်တင်၏ မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ရွှေကျောင်းဦးပုနှင့် ပတ်သက်၍ မဆိုသလောက်သာ ပါရှိသည်။ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းကျမ်း (ဒုတိယတွဲ) တွင် ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့နှင့် ကုသပျို့တို့မှ ကောက်နုတ်ချက်များ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။ ကဗျာစရိယ ကဝိဝံသစာတမ်းတွင် အလောင်းစည်သူလူးတားကို ရေးဖွဲ့

ခဲ့ကြောင်း ဆိုပါသည်။ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ရွှေကျောင်းဦးပုသည် ရတနာပူရ အင်းဝရွှေမြို့တော်ကြီးမှ တာပေါင်း ၂ သောင်းကျော်ခန့်ဝေးသည် အလုံစီရင်စု၊ ရဲကျင်းရွာတွင် ဖွားမြင်ကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကာလကပင် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဖခင်၏နမူနာဖြစ်သူက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကပင် သာမဏေဘောင်ဝင်၍ စာပေ၊ ဗဟုသုတတို့ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ကြောင်း ယခုထုတ်ဝေသော စန္ဒကုမာရပျို့နိဂုံးကို ကိုးကား၍ မောင်သုတ (မိုလ်မူးဘသောင်း) က တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မိုင်းခိုင်းမြို့စား ဦးယံ၏ ပိဋကတ်သမိုင်းစာတမ်းတွင် ရွှေကျောင်းရဲကျင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျို့ (၁၁၄၃ ခု)၊ ကုသပျို့ (၁၁၆၅ ခု) နှင့် အလောင်းစည်သူ လူးတားတို့ကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့သည် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့လော စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မြန်မာစာပေသမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ရေးဖွဲ့သော ပျို့နှင့် စကားပြေတို့မှာ များစွာရှိသည်။ ပျို့ဟောင်းပျို့သစ် စသည်တို့ဖြင့် ဇာတ်တော် တစ်ခုကိုပင် သုံး၊ လေးဦးက ရေးဖွဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရွှေကျောင်းရဲကျင်း-ဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့မှာ အခြားသူရေးဖွဲ့သောဇာတ်တော်ပျို့များကဲ့သို့ မူကွဲမရှိဘဲ တစ်စောင် တည်းသောပျို့ဖြစ်နေသည်ကို ထူးခြားစွာတွေ့ရှိရသည်။ ထိုသို့သောပျို့တစ်စောင်မှာ တိမ်မြုပ်နေရာမှ ယခုတည်းဖြတ်သူများက ရှာဖွေဖော်ထုတ်၍ စာအုပ်အဖြစ် တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ရွှေကျောင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် မူရင်းဇာတ်တော်ကြီးကို အဆင်တန်ဆာ၊ အလင်္ကာများဖြင့် ဩဇာဂုဏ်မြောက်စွာ ချဲ့ထွင်ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့တွင် အမျိုးသမီးတို့အလှသွင်ပြင် ခြယ်သမှုအဖြစ် စန္ဒကုမာရ၏ မိဖုရား စန္ဒာဒေဝီ၏အလှကို-

“ ကြေးမုံပြင်နှစ်၊ လျှပ်စစ်သဖွယ်၊ နနယ်ညက်မွတ်၊ ကြာဆံချွတ်သို့၊ လတ်လတ်မျက်နှာ၊ တင့်တယ်စွာနှင့်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ ဂုဏ်ဆီ လွေ့လွေ့၊ သတင်းကြော့သည်၊ အိမ်ရှေ့စံစား၊ မိဖုရားကား၊ ရွှေသားဝါဝါ၊ သန္တာညွန့်ထွား၊ ဖဝါရွှေလက်၊ ဆုံညက်ချိတ်နည်း၊ ဒန်းရည်စွေးသို့၊ သေးသေးမည်းနက်၊ ပြီးပြက်ပြက်လျှင်၊ လက်လက်ဖိတ်လျှံ၊ ကေသာ ဆံလည်း၊ ရှည်လံညွန့်ညွန့်၊ သက်လုံးခန့်၍၊ မဆန်ပီပီ၊ အဖျားချိုလျက်၊ ကြော်စိသောလား၊ မတိမ်းပါးသည်၊ သွားလည်းညီညွတ်၊ ထွတ်ထွတ်နှုတ်ခမ်း၊ ကျီးအာရှမ်းသို့၊ ထုံကွမ်းပြုံးရယ်၊ သူ့အရွယ်မူ၊ နတ်မယ်လျှစ်စစ်၊ ဝေယန် လှစ်သို့၊ မျက်ချစ်ရောင်ကောင်း၊ နားတောင်းတပ်တပ်၊ လက်စွပ်ညီးညီး၊ ပုတီးရဲရဲ၊ ပုလဲသွယ်သွယ်၊ စိခြယ်စိုစို၊ မြန့်စိစိရွှေကြိုးသီ၍၊ ရွှေနိဝတ်မျှင်၊ ရွှေလည်ဆင်မှ၊ ဝန်းကျင်ရံကာ၊ သတ္တာသကာ၊ လျလျအညီ၊ ဂေါရီဖြည့်ဖြူး၊ စုမူးမကင်း၊ သက်လုံးနှင်းလျက်၊”

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့တင်ပြထားလေသည်။ အမျိုးသမီးတို့၏ ပင်ကိုအလှနှင့် အဆင်တန်ဆာ အလှတို့ကို ယှဉ်တွဲရေးဖွဲ့ပြခဲ့လေသည်။

နန်းတော်၊ မြို့ ရေကန်၊ ကြာ၊ ကျေးငှက်၊ သီးပင်၊ ပန်းပင် အစရှိသည်တို့နှင့် ရှုကွက်များကိုလည်း ပြည့်ဝစုံလင်စွာ စာပန်းချီခြယ်မှုန်းစပ်ဆိုပြလေသည်။ ကေရာဇ်မင်းအိပ်မက်ခန်းတွင် နတ်ဘုံနန်းနှင့် တိမ်များ၏အလှကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် သဒ္ဒါလင်္ကာရ၊ အတ္ထာလင်္ကာရမြောက်အောင်ရေးဖွဲ့ပြသည်။

“လွလွယူဇော၊ သုံးရာထက်ခွင်၊ တိမ်ကြောဆင်လျက်၊ သက်တင်တစ်လဲ၊ ရိုးရိုးရဲတိ၊ စုံလဲမြဲခက်၊ ပြီးပြီးပြတ်တုံ၊ မြရွက်ဝေဆာ၊ မြအညာနှင့်၊ နီလာညွန့်ထူး၊ ပလဲဖူးတွင်၊ ညံ့နူးစွင့်စွင့်၊ ရွှေတံမြင့်၍၊ ရင့်ရင့်စွေးစွေး၊ ထွေးထွေးထွတ်ထွတ်၊ မွတ်မွတ်ပြာပြာ၊ ဝါဝါစိုစို၊ ညိုညိုစိမ်းစိမ်း၊ ရိုမ်းရိုမ်းစိုစို၊ ညိုညိုလွင်လွင်၊ ရွှင်ရွှင်ပျပျ၊ လွလွအူအူ၊ ဖြူဖြူထွားထွား၊ သဏ္ဍာန်ခြားလျက်၊ ကားကားတွန့်တွန့်၊ ညွန့်ညွန့်ခွေခွေ၊ ဝေဝေဖားဖား၊ သားသားပြန်ပြန်၊ စန့်စန့်စိုက်စိုက်၊ ငိုက်ငိုက်ကျေးကျေး၊ ထွေးထွေးပုံပုံ၊ ယုံယုံသွယ်သွယ်၊ ခက်ချင်းနွယ်၍၊ ဆန်းကြယ်ပေါင်းစု၊ အခါရှုလျက်၊ ရတုမလင့်၊”

စန္ဒကုမာရပျို့တွင် ပျို့လင်္ကာတို့၏ သဘောအဖွဲ့အစပ်အတိုင်း ပျို့ဇာတ်ကွက် များတွင် အကြောင်းသင့်ရာ၌ ဆုံးမဩဝါဒများကို ရေးဖွဲ့စပ်ပြလေသည်။ ကေရာဇ်မင်း၏ ပညာမဲ့ပုံကို-

“ထိုမင်းကျော်ကား၊ သူတော်ဂုဏ်လောင်း၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို၊ မပေါင်း ငယ်ငယ်၊ ထိုအရွယ်က၊ မနွယ်သတိ၊ မေ့ချေမိ၍၊ မရှိပညာ၊ မပါသိပ္ပံ၊ မရထုံးစံ၊ မခံပုံနည်း၊ ခရီးဆုံးဖြတ်၊ မတတ်တရား၊ မလားဓမ္မ၊ မကျအရိုး၊ ကောင်းကျိုးမမြင်၊ မထင်အပြစ်၊ မိစ္ဆာရစ်၍၊ အနစ်လိုထ၊ ရှာတုံကြလည်း၊ မရဝေးလံ၊ ပင်လက်ပံဝယ်၊ အခွဲခါခါ၊ နှစ်မဲ့ပါသို့”

ဟူ၍ ပညာမရှိ၊ ခင်ပွန်းကောင်းမဲ့သောသူ၏ သဘောကို ဖွဲ့ပြခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် အမျိုးသမီးများကျင့်ဝတ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ မယ်တော်ဂေါတမီကို စံပြု၍-

“ကေရာဇ်၏၊ ကျွမ်းချစ်သက်နံ၊ တောင်းနန်းစံသည်၊ ထွန်းလျှံသိင်္ဂီ၊ မဟေသိကား၊ စာဂီပုည၊ မြတ်သီလနှင့်၊ ဒါနမကင်း၊ သီတင်းစောင့်စည်း၊ သိပ်သည်းတည်ကြည်၊ လော်လည်ကင်းစင်၊ ခြောက်အင်ပြစ်ရှား၊ ငါးပါးအင်္ဂါ၊ မင်းမာယာ၌၊ လိမ္မာသိမြင်၊ လှပုံအင်သား၊ ဆန့်ကျင်မရှိ၊ ကျေးဇူးချိသည်၊ လင်မိလင်သ၊ လင်ဝတ်စသား၊ ကုံငလောက်င်၊ သင့်ကြံစာနာ၊ မိစ္ဆာကင်းဝေး၊ ရှုမျှော်တွေးလျက်၊ ထို့ကြော့ပိုက်လွယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်ဘမင်း၊

ထိုအချင်းလည်း၊ ဝပ်စင်းတုပ်ကွ၊ မြေသို့ကျရှင်၊ ရောက်ကြမစေ၊ ဖြင့်ပြ
ထပ်ထပ်၊ ဆွေစပ်မျိုးနီး၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ထိုမျှကိုလည်း၊ ရိုရိုသေသေ၊
ကျင့်တတ်ပေဟု၊ ဆုဝေဖြီးဖြီး၊ သတင်းမိုးလျက်”

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုပြလေသည်။

ဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့သည် လောကအလှသဘာဝနှင့် ဓမ္မအမြင်ကို ထင်ဟပ်
ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့တွင် ရွှေကျောင်း
ဆရာတော် ရဲကျင်းဦးပု၏ အကျဉ်းကို အကျယ်ရေးဖွဲ့နိုင်သော ကဗျာညဏ်ကို
တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့ ထွက်ပေါ်လာခြင်းသည်
မြန်မာစာပေလောကအတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယခုတည်းဖြတ်သူများအနေဖြင့် စန္ဒကုမာရပျို့ကို တည်းဖြတ်မှုသည် ၎င်းတို့၏
ပထမအကြိမ် ကြီးပမ်းချက်ဖြစ်သည်။ စန္ဒကုမာရပျို့တွင် တိုက်ဆိုင်စရာမူ
အလွန်ရှား၍ ရှိသောမူတစ်မူကိုပင် တည်းဖြတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်စာကျ၍
တိမ်းယိမ်းမှုများ ရှိနိုင်လေသည်။ ပေမူကို အဆင်ဆင်ကူးယူရာတွင် စာကူးတိမ်းချွတ်မှု
များလည်း ရှိနိုင်သည်။

သို့သော် ထိုပျို့ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းသည် နောင်အခါတွင် ထိုထက်ပို၍
သန့်ရှင်းပြည့်ဝကောင်းမွန်သောမူများ ထွက်ပေါ်လာစေရန် ပထမခြေလှမ်း
ဖြစ်လေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့စာမူ လက်ဝယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မိမိတို့
လက်ဝယ်ရှိ မူနှင့်ညှိ၍ လိုအပ်သည်များကို ထောက်ပြပေးကြစေလိုသည်။ သို့မှသာ
နောက်တစ်ကြိမ် တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေရာတွင် အထောက်အကူ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

အလားတူ ပုံမနှိပ်ရသေးသော စာပေများ၊ ပုံနှိပ်ပြီးသော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်
ပုံနှိပ်တည်းဖြတ်ရန် လိုသောစာပေများလည်း များစွာကျန်ရှိနေပါသည်။ ရှေးဟောင်း
မြန်မာစာပေတို့သည် မြန်မာတို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စာပေအမွေအနှစ်များ
ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာတို့ဂုဏ်ယူထိုက်သော၊ လေ့လာသင့်သောစာပေများဖြစ်သည်။
လေ့လာလိုသူများလည်းရှိကြသည်။ သို့သော် ထိုစာပေများမှာ စာကြည့်တိုက်တိုင်း၊
စာအုပ်ဆိုင်တိုင်းတွင် လွယ်လင့်တကူ ရှာဖွေဖတ်ရှု၍ မရနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်
ခေတ်လူငယ်များသည် ရှေးဟောင်းမြန်မာစာပေများနှင့် အလှမ်းကွာခဲ့ကြရသည်။
ထိုသို့ ကွာဝေးနေမှုကို ယခုကဲ့သို့ ရှေးဟောင်းစာပေတန်ဖိုး သိသူများက ပိုင်းစန်း
ကြီးပမ်းအားထုတ်ကြ၍ နိုင်ငံတော်အပိုင်းကလည်း ခေတ်အဆက်ဆက်မျိုးဆက်သစ်
တို့ကို မြန်မာ့ရှေးဟောင်းစာပေများအား လေ့လာနိုင်ရန် စီမံပေးနိုင်ပါစေဟု
ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။

ဦးမြင့်ကြည်
အကြံပေးအရာရှိ
မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာန

မြန်မာစာပါမောက္ခ၏အမှာ

စန္ဒကုမာရပျို့သည် ဇာတကအဋ္ဌကထာဇာတ်တော်စဉ် (၅၄၄)၊ မဟာနိပါတ်ဇာတ်တော်ကြီးခုနစ်ခုမြောက် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွင် စန္ဒကုမာရပျို့မှတစ်ပါး အခြားဇာတ်တော်ကြီးအသီးသီးကို ဖွဲ့ထားသည်။ ပျို့ (၂) စောင် အနည်းဆုံးရှိကြောင်း ပျို့စာရင်းများအရ သိရှိရပေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့မှာမူ ဤတစ်စောင်သာ ရေးဖွဲ့ထားကြောင်း အမှတ်အသားတွေ့ရပြီး လူသိနည်းသောပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သည်။

စန္ဒကုမာရပျို့မှာ ဦးပုလက်ရာဖြစ်သည်။ ပျို့စာဆိုဦးပု၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာလည်း ပြည်ပြည်စုံစုံမသိရှိရသေးချေ။ စန္ဒကုမာရပျို့နိဂုံးအရဦးပုသည် အလုံစံရင်စု၊ ရဲချင်း (ရဲကျင်း) ရွာဇာတ်ဖြစ်၍ သုံးနှစ်သားတွင် အမိကွယ်လွန်ကြောင်း၊ ခုံနှစ်နှစ်သားတွင် အဖကွယ်လွန်ကြောင်း၊ နောင်သော်ရဟန်းဘဝရောက်၍ အင်းဝရွှေနန်းတော်တောင်ဘက်ရှိ မဟာမြတ်မုနိစေတီတော်နောက်ပါးက ဘုံကျော်ကျောင်းတိုက် အပါအဝင်ရွှေကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးခဲ့ကြောင်းသာ သိရသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပုဟု တွင်သည်။

ဝေါဟာရလိနတ္ထဒိပနိကျမ်းဆရာ၏ အမှတ်အသားအရ-

“မူးနား၊ ရဲချင်းရွာဇာတ်၊ ငရွှေပုဆို၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၆၅ ခုအပြီး၊ ရတနာရောင်ရှိန်ချိုကုသပျို့” ဟုတွေ့ရသဖြင့် ဦးပုသည် ကုသပျို့တစ်စောင်လည်း ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ (ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၊ မင်းကွန်းရွှေကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော အခြားရွှေကျောင်းဦးပုတစ်ဦးလည်း ရှိသေးကြောင်း၊ လက်ဝဲနော်ရထာ၏ တူတော်ကြောင်း၊ သူဌေးဘွဲ့ခံရကြောင်း၊ ကဗျာလင်္ကာ ရေးဖွဲ့ကြောင်း အမှတ်အသားလည်း ရှိသည်။)

ဦးပု၏လက်ရာဖြစ်သော စန္ဒကုမာရပျို့မှာ မြန်မာစာပေသမိုင်းဝင်ပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သော်လည်း တိမ်မြုပ်နေခဲ့ရာ လူငယ်စာပေသုတေသီမဟာဝိဇ္ဇာတန်းကျောင်းသားများဖြစ်ကြသော ကိုမြင့်ကြည် (စာပေဗိမာန်) နှင့် ကိုရာဇာစိုးညွန့်တို့၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် ရဟန်းရှင်လူ့ အများပြည်သူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ပေထုပ်များကြားမှ ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ်ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လူငယ်စာပေသုတေသီတို့၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုသည် မြန်မာစာပေအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကြီးမားသော အကျိုးပြုချက်တစ်ရပ်ဖြစ်၍ နှစ်ထောင်းအားရ

(၈)

ဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါလည်း စန္ဒကုမာရပျိုကဲ့သို့ တိမ်မြုပ်နေသော စာကောင်း
ပေမွန်များကိုလည်း ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ပြီး စာပေအကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်ပါစေ
ဆန္ဒပြုပါသည်။

ရက်စွဲ၊ ၁၃၅၄ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၈ ရက်။

ဒေါ်ဝို

ပါမောက္ခ

မြန်မာစာဌာန၊

တောင်ငူဆောင်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်။

ကြို့ဆိုအပ်သော ပျို့တစ်စောင်

ဦးခင်အေး (မောင်ခင်မင်၊ ဇနီးဖြူ)

(၁)

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် မြန်မာတို့၏ အသွေးထဲ အသားထဲသို့ စိမ်ဝင်နေပြီ ဖြစ်သော ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ဖြစ်သည်။ “တေ-ဇ-သု-နေ-မ-ဘူ-စန်-နာ-ဝိ-ဝေ” ဟု အတိုကောက်အမှတ်အသားပြုထားသော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို မြန်မာတိုင်း သိသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် မြန်မာ စာပေ၊ မြန်မာ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် ခေတ်အဆက်ဆက်ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် နေရာယူလျက် ရှိကြောင်း အထောက်အထားအမျိုးမျိုးက သက်သေခံနေသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် ဒုဒ္ဒကနိကာယ်၏ ဒသမမြောက်ကျမ်းဖြစ်သော “ဇာတက” တွင် အဝင်အပါဖြစ်သည်။ ဇာတကသည် ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ရှေးဖြစ်တော်စဉ်များကိုဖော်ပြထားသော စာစုဖြစ်သည်။ ဇာတ်ပေါင်း ၅၄၇ ဇာတ်ပါဝင်သည်။ ဇာတ်တော်ပေါင်း ၅၅၀ ဟူ၍ အမှတ်အသားပြုကြသည်။ ထိုဇာတ်တော်များကို ဂါထာအရေအတွက်အလိုက် ဧကနိပါတ်၊ ဒုကနိပါတ် စသည်ဖြင့် နိပါတ်ခေါ် အပိုင်းငယ်များ ပိုင်းထားရာ နောက်ဆုံးဇာတ်တော် (၁၀) ဇာတ်ကို မဟာနိပါတ်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုဇာတ်တော် (၁၀) ဇာတ်ကား “ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့” ပင် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ အပါအဝင် ဇာတကပါဠိတော်ကို ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုသော ဇာတကအဋ္ဌကထာကျမ်းများကို သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသကပြုစုကြောင်း၊ ဋီကာကျမ်းများကို သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ပင် ရှင်ဓမ္မပါလက ပြုစုကြောင်း ပညာရှင်တို့ မိန့်ဆိုကြသည်။

ပုဂံသို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောက်လာသောအခါ ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်အတူပါလာသော ထိုပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာများကို ပုဂံသားတို့ လေ့လာဆည်းပူးပြီး မြန်မာမှု ပြုကြရာမှ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်ထဲသို့ ပုံသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့အပါအဝင် ဇာတကသရုပ်ဖော်ပုံများကို ဘုရားပုထိုးများတွင် အုတ်ခွက်များ၊ စဉ်ကွင်းများ၌ တွေ့ရသည်။ ပန်းချီပုံများ၊ ပန်းပုရုပ်လုံးများ အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့ရသည်။ သရုပ်ဖော်ပုံများကိုညွှန်းဆိုသော ပုံအညွှန်းစာများကို ပါဠိဘာသာ၊ ရှေးမွန်ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာတို့ဖြင့် ရေးထိုးကြသည်။ မှော်ဇာခင် ဘကုန်းမှ တူးဖော်ရရှိသော အုတ်ခွက်မှ တေမိမင်းသား အလိုစမ်းခန်းသရုပ်ဖော်ပုံ၊ ပုဂံ၊ ရွှေစည်းခုံဖက်လိပ်၊ အာနန္ဒာ၊ ဓမ္မရာဇိက၊ မင်္ဂလာစေတီ စသည်တို့မှ

ဇာတကသရုပ်ဖော်ရုပ်ချုပ်များနှင့် ကမ္မည်းစာများ၊ ပုဂံလောကထိပ်ပန်ဘုရားနံရံမှ ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ သရုပ်ဖော်ပန်းချီပုံများနှင့် မင်စာကမ္မည်းများသည် ထင်ရှားသော သာဓကများ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို မြန်မာ စာပေဖြင့် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် မရေးသားနိုင်သေးမီကတည်းကပင် အခြားအနုပညာ ပုံသဏ္ဍန်များဖြင့် သရုပ်ဖော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုသာဓကများက သက်သေခံ နေသည်။ ပန်းချီပန်းပု စသည်တို့ဖြင့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို သရုပ်ဖော်သည့် အလေ့အလာများမှာ မျက်မှောက်ခေတ်အထိ တွင်ကျယ်နေဆဲဖြစ်သည်။

စာပေဘက်ကကြည့်လျှင် မြန်မာစာအရေးအသား အခြေတကျပေါ်ထွန်း ပြီးသည်နောက်တွင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ စာပေများ ပုံသဏ္ဍန် အမျိုးမျိုး ဖြင့် ပေါ်ထွန်းလာသည်မှာ မျက်မှောက်ခေတ်အထိဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပျို့၊ ရကန်၊ ပြဇာတ်၊ ဟောစာ၊ သီချင်း၊ နိဿယစကားပြေ၊ ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထု စသည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုးဖြင့်တွေ့ရသည်။ ထိုပုံသဏ္ဍန်များတွင် ပျို့သည် ထင်ရှားသောပုံသဏ္ဍန်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အင်းဝခေတ်မှစ၍ စာဆိုတို့သည် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့မှ ဇာတ်တော်များကို ပျို့ခေါ် လေးလုံးစပ်ကဗျာရှည်ကြီး များဖြင့် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရေးဖွဲ့လာကြသည်။ အင်းဝခေတ်တွင် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသည် ဘူရိဒတ်ဇာတ်ကို ဘူရိဒတ်လင်္ကာကြီးနှင့် ဘူရိဒတ်ဇာတ်ပေါင်းပျို့အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် နေမိဇာတ်ကို နေမိဝရခန်း၊ နေမိဘုံခန်း၊ နေမိမဂ္ဂဇိုးခန်းပျို့များအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သုဝဏ္ဏ သာမဇာတ်ကို သုဝဏ္ဏသျှံမြားပစ်ခန်း၊ သုဝဏ္ဏသျှံသူဌေးခန်း၊ သုဝဏ္ဏသျှံ သစ္စာခန်း ပျို့များအဖြစ်လည်းကောင်း ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်တွင် တောင်ဖိလာဆရာတော်က ဝေဿန္တရာပျို့ကိုရေးဖွဲ့သည်။ ထိုပျို့ကို ဝေဿန္တရာပျို့ဟောင်းဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပျို့သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ပျို့များ ဆက်လက်ပေါ်ပေါက်သည်။ တေမိပျို့ဟောင်းကို ရေးသူအမည်မသိသော်လည်း တေမိပျို့သစ်ကို ဦးဦးကာရေးဖွဲ့ ကြောင်းသိရသည်။ နေကပျို့ကို တွင်းသင်းမင်းကြီး၊ ဦးရွှန်းနှင့် ဦးနိုးတို့က တစ်စောင်စီ ရေးဖွဲ့ကြသည်။ မဟော်သဓဇာတ်ကို အပိုင်းများခွဲကာ ဦးရေးက မဟော်ဥမင်ခန်း ပျို့၊ တွင်းသင်းမင်းကြီးက မဟော်ကျေးစေခန်းပျို့နှင့် မဟော်ဥမင်ခန်းပျို့၊ ဦးရွှန်းက ပြဿနာခန်းပျို့ဟူ၍ အသီးသီးရေးဖွဲ့ကြသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရွှေကျောင်းရဲချင်း ဦးပုက ရေးဖွဲ့သည်။ နာရဒပျို့ကို မုံရွေးဆရာတော်နှင့် တရားစစ်မနော်ဒေဝတို့က တစ်စောင်စီရေးဖွဲ့သည်။ ဝိဓူရပျို့ကို နတ်မောက်တောင်ဆင်းဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွင်းသင်းမင်းကြီးတို့က တစ်စောင်စီဖွဲ့သည်။ ဝေဿန္တရာပျို့ကိုလည်း တွင်းသင်း

မင်းကြီးနှင့် ဦးနိုးတို့က ပျို့သစ်များအဖြစ် တစ်စောင်စီ ဖွဲ့ကြသေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်းဘောင်ခေတ်ကုန်ဆုံးသောအခါ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့စလုံး ပျို့စာပေပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် မြန်မာစာပေထဲတွင် ရပ်တည်နေပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည်မြန်မာတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိသောဇာတ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုရသော်လည်း ထိုဇာတ်ဝတ္ထုများ၏ ပျံ့နှံ့မှုအတိုင်းအတာချင်းကား ကွာခြားမှုရှိသည်။ နေကာ၊ သုဝဏ္ဏသာမ၊ မဟော်သစာ၊ ဝေဿန္တရာတို့သည် လူသိအများဆုံး၊ အပျံ့နှံ့ဆုံးဝတ္ထုများဖြစ်၍ လူသိအနည်းဆုံးမှာ စန္ဒကုမာရနှင့် နာရဒတို့ဖြစ်သည်ဟုယူဆဖွယ်ရှိသည်။ ကျန်ဝတ္ထုများ၏ပျံ့နှံ့မှုအတိုင်း အတာမှာမူ အလယ်အလတ်ဖြစ်သည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာဆိုတို့သည် လူသိအများဆုံး၊ အပျံ့နှံ့ဆုံးဇာတ်ဝတ္ထုများကို ပျို့ဖွဲ့ရန်ပို၍ “လက်တွေ့” ကြဟန် ရှိသည်။ ရှေ့တွင်ပြခဲ့သော ပျို့စာရင်းကိုကြည့်လျှင် ထိုသဘောကို အထင်အရှား တွေ့ရ မည်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုကား အခြားဇာတ်ဝတ္ထုအသီးသီးကို နှစ်စောင်မှ လေးစောင်အထိ ပျို့ဖွဲ့ခဲ့ကြသော်လည်း စန္ဒကုမာရပျို့ကိုမူ တစ်စောင်တည်းသာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပျံ့နှံ့မှုနည်းသော စန္ဒကုမာရ ဇာတ်ဝတ္ထုကို သတိတရ ပျို့ရေးဖွဲ့ခဲ့သော စာဆိုဦးပု၏ စေတနာကား လေးစားဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးပုသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆိုဖြစ်သည်။ “မူးနားရဲချင်း (ရဲကျင်း) ရွာဇာတိ” ဖြစ်၍ ရဲချင်းဦးပုဟုတွင်သည်။ “ရွှေကျောင်းဆရာတော်ဦးပု” ဟုလည်း အမှတ်အသားရှိသည်။ ၁၁၄၃ ခုနှစ်တွင် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရေးဖွဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့်ရဟန်းစာဆိုအဖြစ်မှတ်ယူဖွယ်ရှိသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့သည်တိမ်မြုပ်ရှားပါးသော ပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ပေမူဖြင့်သာ ရှိပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုဖူးသေးသောပျို့ဖြစ်သည်။ ယခုမူတည်းဖြတ်သူ တို့၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့်စန္ဒကုမာရပျို့သည် ပုံနှိပ်မှုအဖြစ်ထွက်ပေါ်လာ ပေပြီ။ အများပရိသတ်ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ရပေပြီ။ တည်းဖြတ်သူတို့က စန္ဒကုမာရ ပျို့နှင့်ယှဉ်တွဲလေ့လာနိုင်ရန်စန္ဒကုမာရဇာတကပါဠိတော်၊ ဇာတကဋကထာ နှင့် ဦးဩဘာသ၏ စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထုတို့ကို ပူးတွဲဖော်ကြထားသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ တည်းဖြတ်သူတို့၏ စေတနာကို လေးစားဖွယ်ဖြစ်သည်။

စန္ဒကုမာရပျို့သည် စန္ဒကုမာရဇာတကအဋကထာကို အခြေခံ၍ ဖွဲ့သောပျို့ဖြစ် သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆို မင်းဘူးဦးဩဘာသကလည်း စန္ဒကုမာရဇာတ်တော် ကြီးဝတ္ထုကို မြန်မာစကားပြေသက်သက်ဖြင့်ရေးဖွဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စန္ဒကုမာရပျို့ကို ထို ဇာတ်အဋကထာ၊ ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထုတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်လေ့လာခြင်းဖြင့် ပျို့စာဆို

ဦးပုဇွန် အပြောက်အမွမ်းကြယ်ပုံ၊ ကဗျာအဖြစ် ပုံဖော် ဖန်တီးပုံတို့ကို အထင်အရှား
တွေ့မြင်နိုင်ပြီး စာဆိုလက်ရာ အဆင့်အတန်းကို အကဲခတ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

မြန်မာ ပျို့စာပေနယ်ပယ်တွင် တိမ်မြုပ်ရှားပါးသော ပျို့တစ်စောင် ပေါ်ထွန်း
လာသည်အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါသည်။

ဦးခင်အေး (မောင်ခင်မင်၊ ဝန်ဖြူ)

ကထိက

မြန်မာစာဌာန၊

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်။

တည်းဖြတ်သူ၏အမှာ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်က ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့ပေမူမှာ မူကွဲမရှိသောကြောင့် ပေမူပျက်စီးသွားပါက မြန်မာစာပေအမွေတစ်ခု ဆုံးရှုံးရမည် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရသောပေမူပေါင်း မည်မျှရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အချို့ပေမူများတွင် ပြုစုသူ၏ အထောက်အထား အမည်နာမ မရှိတော့ သောကြောင့် စာဆိုအမည်တပ်၍ မရခြင်းမျိုးလည်း ရှိနေလေသည်။ ယခု ရွှေကျောင်းဦးပု၏ ပေမူတွင်မူ ဦးပုကိုယ်တိုင်ရေးသားခဲ့သည် နိဂုံးစာပိုဒ်များကြောင့် စာဆို၏အမည်နှင့်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အတန်ငယ်မျှ ထုတ်ဖော်ရေးသားနိုင်ပေသေးသည်။ ပျို့ဖွဲ့ပုံအဆင့်အတန်းမှာလည်း မြင့်မား၍ စကားသုံး အဆင့်တန်ဆာကြွယ်ဝမှုကို လည်း တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဤပေမူကိုတည်းဖြတ်သူတို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

မူကွဲရာဗွေမတွေ့သော ပေမူဖြစ်၍ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံများကို မြန်မာစာအဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည့်စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံကျမ်းနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးထည့်သွင်းပါသည်။ ကာရန်နှင့်သုံးထားသော စကားလုံးများကို သတ်ပုံကျမ်းနှင့်မကိုက်ညီစေကာမူ မူရင်းမပျက်လွင်းစေလိုသောကြောင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြပါသည်။ ပျို့ဖတ်ရှုလေ့လာသူ တို့အလွယ်တကူလေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ရန်အတွက် မူလဇာတက အဋ္ဌကထာပါဠိမြန်မာ နိဿယ၊ မင်းဘူးဦးဩဘာသ၏ စန္ဒကုမာရဝတ္ထုစကားပြေတို့ကိုပါ ပျို့၏နောက်ဘက် တွင်တွဲဖက်ရိုက်နှိပ်ပေးပါသည်။

ပေမူကိုတည်းဖြတ်ရာတွင်ပိုဒ်ရေးများခွဲခြင်း၊ စကားလုံးများစစ်ဆေးရာဗွေခြင်း၊ အမိဗွယ်တိမ်ငုပ်သော ဝေါဟာရများကိုပါဠိ၊ ပါဠိသက်၊ ပေါရာဏခွဲခြား၍ ထည့်သွင်း ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်ရာ၌ အမှားအယွင်းတွေ့ရှိပါက တည်းဖြတ်သူတို့၏ နုနယ်သော အတွေ့အကြုံကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံဖော်ပြလိုပါသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့နှင့်ပတ်သက်၍ ကောက်နုတ်ရေးသားခဲ့သောမိုင်းကိုင်းစော်ဘွားကြီး ၏မှတ်စု၊ မောင်သုတ၏ စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဦးသန်း (မဟာဝိဇ္ဇာ) ၏ ပျို့ခရီးစဉ်ဆောင်းပါးကဲ့သို့စာများ ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုသော်လည်း စာမျက်နှာ အခက်အခဲနှင့် အချိန်နည်းပါးမှုများကြောင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ကြောင်းကို ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

ရွှေကျောင်းဦးပု

“မင်္ဂလာဗဟို၊ ရွန်းရွန်းစိုသာ” အစချီသည် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရေးသော ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ ရဟန်းစာဆိုရွှေကျောင်းဦးပုသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၀၀ (၁၇၃၈) ဝန်းကျင်တွင် အလုံစီရင်စု ရဲချင်းရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အမိမှာ ရဲချင်း

ရွာသူဖြစ်၍ ဦးပု၏ဖခင်သည်ရေစက်ရွာ (ဆံရစ်ရွာ) သားဖြစ်သည်။ မိခင်ဖခင် တို့၏အမည်ကို အထောက်အထားရှာဖွေမတွေ့ရှိရသော်လည်း ဦးပုကို မွေးဖွားပြီး၊ သုံးနှစ်အကြာတွင်မိခင်ဖြစ်သူကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်၍ ခုနစ်နှစ် အကြာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူဆုံးပါးခဲ့ကြောင်း၊ စန္ဒကုမာရပျိုတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မွေးရာဇာတိနှင့် မိခင်ကွယ်လွန်ရပုံကို စန္ဒကုမာရပျိုနိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၂)၌-

“ ရဲချင်းဌာန၊ စည်ပင်ဝသည်၊ ဂါမဆန်းကြယ်၊ တိုရပ်ဝယ်၌၊ မျိုးနွယ်ပြီးထူ၊ လူအများလည်း၊ သနားကြည်ယုံ၊ ကိုယ်လုံးထုံလျက်၊ ထက်ဘုံပျော်ရေး၊ လူကြီးပေး၍၊ ပျံ့မွှေးသိလ၊ အားထုတ်ကြရှင်၊ ဝံသသန်စင်၊ ငါမိခင်လည်း၊ ငါးအင်သိလ၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ အဋ္ဌဥပုသ်၊ ကြီးအားထုတ်လျက်၊ မယုတ်ကြည်လင်၊ ငါ့ကိုမြင်က၊ ရှေ့စင်မိမင်း၊ သုံးနှစ်တင်း၍၊ ခြွင်းခဲ့ခန္ဓာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ ခွာလေလွတ်လွတ် ” ဟုရေးသားဖော်ပြ ထားသည်။

ထိုဖွဲ့ဆိုပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမိဘက်မှအမျိုးသန့်စင်ပုံ၊ အလှူဒါန၊ သီလဘာဝနာနှင့်ပြည့်စုံပုံတို့ကိုပါ လေ့လာသိရှိနိုင်လေသည်။

ဦးပု၏မိခင်သည်သာ ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုလျက် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ နှင့် ပြည့်စုံသည်မဟုတ်။ ဦးပု၏ဖခင်သည်လည်းဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၍ ရတနာ သုံးပါးကြည်ညိုဆည်းကပ်သူ၊ ရပ်ရွာ၌ ကျော်စောသတင်းရှိသူဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ ထိုသို့ဖော်ပြထားသည်စန္ဒကုမာရပျိုနိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၁)မှာပင် ဦးပုကို မွေးပြီးခုနစ်နှစ်အကြာတွင် ကွယ်လွန်ပုံနှင့် ဖခင်ဇာတိအား သိသာအောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံမှာ-

“စွဲနေတုံလှစ်၊ စိန်ကောင်းစစ်သို့၊ တစ်နှစ်ဆိုလောက်၊ လူရေးမြောက်သား၊ ထွန်းတောက်ပညာ၊ နက်နဲစွာ၍၊ ရတနာသုံးပါး၊ ပျပ်ဝပ်တွားလျက်၊ တရားယုဉ်မှီ၊ သူတော်မိသည်၊ ဂုဏ်ဆီမွှေးရွှင်၊ ငါ့သခင်လည်း၊ ငါလျှင်သက်စစ်၊ ခုနစ်နှစ်က၊ ခွာပစ်စွန့်ထ၊ နတ်ရွာကြွသည်၊ မွေးဖဆံရစ်ဇာတိတည်း” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုပျိုပိုဒ်တို့၏ အထောက်အထားအရဦးပုခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင်မိခင်ရောဖခင်ပါ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရာသည်ကို သိနိုင်၏။ ဦးပုသည် မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးပြီးသော အခါ မွေးချင်း ကျန်ခဲ့ဟန်မတူ၊ ဖခင်၏နှမ(အဒေါ်) ဖြစ်သူက ဆက်လက် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် မှုကို ခံယူခဲ့ရပြီး၊ ကျောင်း၌အပ်နှံကာ ပညာသင်ကြားပေးခြင်းကြောင့်၊ ပိဋကတ် ကျမ်းဂန်ကို တတ်မြောက်ခဲ့ရ၏။ စန္ဒကုမာရပျိုနိဂုံး ပိုဒ်ရေ(၁၄) ၌-

“မိမွန်ဖမင်း၊ ခန္ဓာကင်းသော်၊ အရင်းမသိ၊ မောင်ကြီးနှမ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ သက်မျှချစ်ခင်၊ ခါးဆစ်တင်လျက်၊ ကြည်လင်လုပ်ကျွေး၊ ဖြည့်ဖြူးမွေးမှ၊ အရေးသိလောက်၊ အင်တန်ရောက်သော်၊ ကျော်ချောက်သတင်း၊ ကျေးဇူးချင်းသား၊ ထွန်းလင်းလျှည်း၊ သင်္ဘောထီးဟု၊ မြေကြီးပမာ၊ ထူထဲစွာသည်။

ပညာဂုဏ်နှစ်၊ ဆရာစစ်၌၊ ကျစ်လျစ်ကျိုးနွဲ့၊ မြဲမြံဆည်းကပ်၊ လုပ်လုပ်စင်ဖြူ၊
ရေပူရေချမ်း၊ ကမ်းလှမ်းလုပ်ကျွေး၊ ကျောက်ကောင်းသွေးသို့၊
နက်လေးလှိုင်ကြူ၊ ရင်နို့ယူလျက်၊ လူငယ်အစစ်၊ ဖြစ်လှည့်တုံ့ကြင်၊
ထိုကပင်တည်း၊ ရက်ဖြင့်မနား၊ သင်ရှုငြားက၊ တိုးပွားလွေ့လွေ့၊ တရွေ့ရွေ့လျှင်၊
ကြွေ့ကြွေ့ခက်ရှည်၊ ဉာဏ်ရင့်စည်၍” ဟု ဖော်ပြထား၏။

ထိုဖော်ပြချက်အရ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ ဆရာဖြစ်သူသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ၌
ထင်ရှားသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်မည်ဟု ယူဆနိုင်ပေသည်။ ဆရာ၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို နိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၁) တွင်-

“ ငါးရာမျှလောက်၊ ကြွေ့ကြွေ့မြောက်လျက်၊ မဖောက်ကြည်ယုံ၊ သဒ္ဓါလုံသည်၊
အပုံထွေပြား၊ တပည့်များကို၊ ဟောကြားဓမ္မ၊ ချို့နှုတ်စဖြင့်၊ ဆုံးမပဲပြင်၊
သွန်သင်ပြသ၊ မျိုးရေငှလျက်၊ နေ့ညမခြာ၊ သြဝါပေးပေး၊ ဖြည့်သိမ်းမွေးသည်၊
နက်လေးဂုဏ်ဖြာ၊ တို့ဆရာလည်း၊ မင်္ဂလာကြီး၊ လူပေါင်းထီးသို့၊ ဝေန်းနဲ့ပြား၊
ကျော်ထင်ရှား၏၊ လေးပါးသီလ၊ ဖြူဆွမွေးထုံ ”

ဟုဖော်ပြထားသောကြောင့် ဦးပု၏ဆရာသည် သံဃာငါးရာမျှလောက်ကို
စာပေသင်ကြားပို့ချနေသော တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဘုံကျော်
ကျောင်းကြီး၏ဆရာတော်လည်းဖြစ်၍၊ စာပေကျမ်းဂန်ကိုနေ့ညမပြတ်ပို့ချ သင်ကြား
သြဝါဒပြုရုံသာမက သီလကြီးလေးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လေသည်။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ ပစ္စယသန္နိသီတသီလ၊ ပါတိမောက္ခ
သံဝရသီလဟူသော သီလကြီးလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၍ စင်ကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း၊
ဦးပုကဖွဲ့ဆိုသောကြောင့် ဆရာ၌မည်မျှရှိသေကြည်ညိုသည်ကိုလေ့လာတွေ့ရှိနိုင်၏။
ဆရာ၌ရှိသေလျက် ဆည်းကပ်သင်ယူသောကြောင့် ဦးပုသည် သဒ္ဓါကျမ်း၊
ရာဇဝင်ကျမ်းတို့နှင့်တကွပိဋကတ်သုံးပုံကိုပြည့်စုံတတ်မြောက်သူတစ်ဦးဖြစ်လာ၏။

ဦးပုသည် “ ပရမတ္ထ၊ သဘာဝလည်း၊ လေ့ထတီးပွန်၊ သုတ္တန်ဝိနည်း၊
ပေါင်းစည်းများဘိ၊ ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာဆန်းဆန်း၊ လက်သန်းအနု၊ ဆိုမှုကျဉ်းကျယ်၊
အဓိပ္ပာယ်နှင့် ” ဟူသော နိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၄)အဆိုအတိုင်း ပိဋကတ်ကိုဖွင့်ဆိုသော
ကျမ်းကြီး များနှင့်တကွ အယူအဆအမျိုးမျိုး၊ သဘောအမျိုးမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်
ပိုင်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်းကိုစန္ဒကုမာရပျို့က ထောက်ခံဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

သို့ဆိုလျှင်ဦးပုစန္ဒကုမာရပျို့ကိုရေးသားပြီးစီးသည် ၁၁၄၃ (၁၇၈၁)၊
တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၅ ရက်နေ့တွင် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ခန့်ရှိမည်ဟု
ခန့်မှန်းတွေးတောနိုင်ပါသည်။ ရဟန်းဘဝသက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တွင် ရင့်ကျက်သော
ဉာဏ်ဖြင့် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ဦးပုဖွဲ့ဆိုခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ဦးပုသည်စန္ဒကုမာရပျို့ကိုရေးပြီးနောက် ကုသပျို့ကို ၁၁၆၅ (၁၈၁၃) နှစ်တွင်
ရေးသားပြီးစီးသည်ဟူသောအဆိုအရ ကုသပျို့ရေးချိန်တွင် ဦးပုသက်ကြီးပိုင်းသို့
ရောက်ပြီဟုခန့်မှန်းရမည်ဖြစ်ပေသည်။

စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ကဗျာစရိယဝံသကျမ်း၌ ရွှေကျောင်းဦးပုသည် အလောင်းစည်သူမင်းလူးတားကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်ဟူ၍ ဖော်ပြထား၏။ “အလောင်းစည်သူမင်းလူးတား” ပေမူကို ရဲကျင်းဦးပုအမည်ဖြင့် တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်တွင် တွေ့ရှိ၍ ကူးယူဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ ထိုလူးတားတွင် ရွှေကျောင်းဦးပုရေးသည်ဟု ယူဆနိုင်သော ဖော်ပြမှုအထောက်အထားကို မတွေ့ရှိရပေ။

ထို့အပြင်စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် အခြားစာအုပ်များတွင် ဖော်ပြခြင်း မခံရသေးသောစာများကို ထပ်မံတွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုတွေ့ရှိသော ပေမူများနှင့် ပေါင်းစပ်လျှင် ရွှေကျောင်းဦးပုရေးသော စာစာရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

၁။ စန္ဒကုမာရပျို့	၁၁၄၃ (၁၇၈၁)
၂။ ကုသပျို့	၁၁၆၅ (၁၈၁၃)
၃။ ဆယ်နှစ်ရာသီရတုများ	၁၁၄၆ ^၁
၄။ ဂိဟိသုတဝိနယပျို့	-
၅။ အလောင်းစည်သူမင်းလူးတား	၁၁၄၆ (၁၇၈၄)

ရွှေကျောင်းဦးပုနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော အချက် တစ်ချက်မှာ ခေတ်ပြိုင်စာဆိုများနှင့်ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားသည် ၁၁၄၃ (၁၇၈၁) နှစ်တွင် နန်းတက်ပြီး ၁၁၈၁ (၁၈၁၉) အထိ ထီးနန်းကို စိုးစံအုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ ထိုဘိုးတော်လက်ထက်တွင်ထင်ရှားသောစာဆိုများမှာ ဦးယာ ၁၁၀၀ (၁၇၃၈) မှ ၁၁၄၇ (၁၇၈၅) ထိ၊ ဦးတိုး ၁၁၁၃ (၁၇၅၈) မှ ၁၁၅၈ (၁၇၉၆) ထိ၊ ဦးလန်း ၁၁၁၅ (၁၇၅၃) ခန့်မှ ၁၁၆၅ (၁၈၁၃) ခန့်ထိ၊ ဝက်မစွပ်နဝဒေး ၁၁၁၈ (၁၇၅၆) မှ ၁၂၀၂ (၁၈၄၀) ထိ၊ ကျည်းကန်ရှင်ကြီး ၁၁၁၉ (၁၇၅၇) မှ ၁၁၇၅ (၁၈၀၃) ထိနှင့် မင်းပူးဦးဩဘာသနှင့် ရှင်နန္ဒမေဓာ ၁၁၂၀ (၁၇၅၈) မှ ၁၁၆၀ (၁၇၉၈) ထိ တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

မြန်မာစာပေသမိုင်း၌ ထင်ရှားလှသော လက်ဝဲသုန္ဒရသည်ပင် ရွှေကျောင်းဦးပုထက် ဆယ်နှစ်သာသာဝန်းကျင်သာစော၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော စာဆိုဖြစ်၍ ခေတ်ပြိုင်စာဆိုဟုပင်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပုစန္ဒကုမာရပျို့ရေးသောနှစ်တွင် လက်ဝဲသုန္ဒရသည် “မဟာသီဟသူရ” ဘွဲ့ဖြင့် မြို့ဝန်ခန့်ထားရခြင်းခံရ၏။ ကုသပျို့ကို ဦးပုမရေးမီ ၁၁၆၁ (၁၇၉၉) တွင် လက်ဝဲသုန္ဒရ အနိစ္စရောက်လေသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွင် ရှစ်ဘွဲ့ကို စကားပြေဖြင့် ရေးသားခဲ့သော ဆရာတော် မင်းပူးဦးဩဘာသည် ၁၁၄၄ (၁၇၈၂) တွင် စန္ဒကုမာရဇာတ်နှင့်နာရဒဇာတ်တို့ကို ရေး၏။ ဤတွင်ဦးပု၏ “စန္ဒကုမာရပျို့” က ဦးဩဘာသ၏ “စန္ဒကုမာဇာတ်” ထက် တစ်နှစ်စော၍ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို လေ့လာသုံးသပ်နိုင်သည်။ ဦးတိုးက

၁။ ဂိဟိသုတဝိနယပျို့၊ နိဂုံးပိုဒ် ၂၇

သူ၏ထင်ရှားကျော်ကြားလှသောရာမရကန်ကို ၁၁၄၆ (၁၇၈၄) ခုတွင် ရေးသောကြောင့်၊ စန္ဒကုမာပျို့ထက်သုံးနှစ်မျှနောက်ကျလေသည်။ “ညီတော် မင်းနန်းပျို့”ကို ခုနစ်ရက်နှင့်အပြီး ရေးသည်ဟု ဆိုသော ဦးယာသည် “ဇေယျဒီပေ၊ သပြေမြရောင်” ချီဆယ်နှစ်ရာသီလူးတားကို ၁၁၄၃ (၁၇၈၁)၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင်ဖွဲ့ဆိုပြီး၏။ ဦးပုက ထိုနှစ်တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၅ ရက်တွင် စန္ဒကုမာပျို့ကိုအဆုံးသတ်၏။ ထို့ကြောင့်ဦးယာ၏ ဆယ်နှစ်ရာသီဘွဲ့လူးတားထက် ဦးပု၏ပျို့က ရက်နှစ်ဆယ်မျှသာနောက်ကျ၏။ ပျို့ဖြစ်၍ လူးတားထက် ရှည်သောကြောင့် ပြိုင်တူရေးဖွဲ့နေကြ၏ဟုပင်ဆိုသင့်သေး၏။ ကျည်းကန် ရှင်ကြီး ရှင်နန္ဒဇေသည် အမေးပုစ္ဆာပေါင်း ၁၁၁၅ ပုဒ်ပါသော စွယ်စုံကျော်ထင် သတ်ပုံသံပေါက်ကျမ်းကြီးကို ၁၁၅၈ (၁၇၉၆) တွင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာပျို့ထက် ဆယ်နှစ်နောက်ကျ၍ ကုသပျို့ထက် ဆယ်နှစ်စောလေ၏။

အထက်ဖော်ပြပါအချက်အလက်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဘိုးတော်ဘုရား အုပ်ချုပ်သောရွှေကျောင်းဦးပု၏ စာဆိုခေတ်သည် ကုန်းဘောင်စာပေ မီးရှူး တန်ဆောင်ထွန်းပြောင်သောခေတ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်၏။ ရတု၊ ပျို့၊ ကဗျာ၊ မေတ္တာစာမူစကားပြေအထိ မြန်မာစာပေဖွံ့ဖြိုးစဉ်အခါတွင် ဦးပုသည် ပျို့ဆရာ၊ လူးတားဆရာ၊ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်ကျမ်းကျင်နဲ့စပ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ် နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရာသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ကွယ်လွန် သက္ကရာဇ်ကို အတိအကျ မသိရ။ စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိက ၁၁၇၀ (၁၈၀၈) အထိ ဦးပုရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းရေးသားထားလေသည်။

ပျို့ဟူသောဝေါဟာရ

ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်းတွင် “ပျို့”ဟူသောဝေါဟာရကို အဓိပ္ပာယ်ခုနစ်မျိုး ဖြင့် ခွဲခြားရှင်းလင်းဖော်ပြထား၏-

- ၁။ ပြည်ဖိုးခြင်း
- ၂။ ထွန်းပခြင်း
- ၃။ နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်း
- ၄။ ကြန်အင်ပြည်စုံကောင်းမြတ်ခြင်း
- ၅။ ပျိုငယ်ခြင်း
- ၆။ ပျို့အန်ခြင်း
- ၇။ ပျို့ကျမ်း

၁။ ပြည်ဖိုးခြင်း

ပြည်ဖိုးခြင်းအနက်ကိုပြုသော “ပျို” သဒ္ဒါသည် “ပို” နှင့်ထပ်တူပင်ဖြစ်သည်။
တောင်တွင်းဆရာတော်စီရင်သော မြန်မာဝါစွာဝါစကတွင် “ပို” သဒ္ဒါသည် ပြည်ဖိုး
စေခြင်း၊ ရောက်ပေါက်စေခြင်းဟူသော အနက်များကိုဟော၏။

ပြည်ဖိုးခြင်း “ပျို” ဟော “ပို” စပ်ထုံး

- (က) တအင်မချို့၊ ကျေးဇူးတို့ကြောင့်၊ သံပို့ပြင်ကျွန်း၊ မြစ်လယ်ထွန်းအောင်၊
(ကိုးခန်းပျို့)
- (ခ) ပြည်စုံလှလျက်၊ ကြွယ်ဝလောက်ပို၊ ကုန်သည်တို့လည်း (သံဝရပျို့)
- (ဂ) အရာမချို့၊ ခမ်းနားတို့ထက်၊ ပိုပိုရမ်းရမ်း၊ လျှမ်းသော်လျှမ်းစေ
(ဇယဒိသပျို့)

ပြည်ဖိုးခြင်း “ပျို” ဟော ပျို စပ်ထုံး

- (က) ကြည်းတောင်အလွဲ၊ ဘိသိက်နဲ့လျက်၊ ဖွံ့ဖွံ့ပျိုပျို (ဆုတောင်းခန်းပျို့)
- (ခ) အစုံသမြတ်၊ ညီညွတ်လုံးပု၊ ပျိုပျိုနုသား (သာမုဒြိကမော်ကွန်း)
- (ဂ) အရာရောက်သော်၊ ရွှေမှောက်ဘုန်းပျို၊ သိကြားသို့လျှင် (ဣသိသိင်္ဂီပျို့)

ဤသာဓကများကို ထောက်ရှုသဖြင့် ပြည်ဖိုးဖွံ့ထွားသည်အရာကို “ပျို” ဟူ၍
ရေးသားစပ်ဆိုကြသည်မှာ ထင်ရှား၏။

၂။ ထွန်းပခြင်း

“ပျို” ကိုထွန်းပခြင်းဟူသော အနက်ဖြင့်လည်းရေးလေ့ရှိသည်။

- (က) မြေ၏ထိုဦ၊ နေရောင်ပျိုလည်း၊ မဆိုထိန်လင်း (ပါရမီခန်းပျို့)
- (ခ) မြူတေရောင်ပျို၊ ကောင်းကင်ဆိုမျှ၊ ကုသိုလ်ကြောင့်လည်း၊
(နိက္ခမခန်းပျို့)
- (ဂ) နတ်လူအတို၊ သက်လုံလိုသား၊ ပြာပြာညိုညို၊ ဝင်းပျိုပျိုလျှင်၊
(ဝိဓုရပျို့သစ်)

ဖော်ပြပါအတိုင်း ထွန်းလင်းခြင်းအရောင်အဝါကိုလည်း “ပျို” ဟူ၍
ရေးသားစပ်ဆိုကြသည်ကိုတွေ့နိုင်သည်။

၃။ နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်း

“ပျို” ဟူသောဝေါဟာရကို နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်း အနက်ဖြင့်လည်း

ရေးဖွဲ့လေ့ရှိကြသည်။

- (က) ကြည်မိတုံတုံ၊ အာရုံပျို့ပျို့၊ နှစ်လို့ပျော်ပျော် (ဘုံခန်းပျို့)
- (ခ) စုံမက်လှည့်တို့၊ ပျို့ရရှိလျှင်၊ နှစ်လို့ချင်ဖွယ် (ဘုံခန်းပျို့)
- (ဂ) မှည်နှင့်တချို့၊ နတ်မင်းတို့သည်၊ ချစ်ပျို့လေးလေးမြတ်မြတ်တည်း၊ (ဘုံခန်းပျို့)

ဤရေးသားပုံများအရ “ပျို့”သည် နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်းသဘောဖြင့် ရေးသားကြောင်း သိမြင်နိုင်သည်။

၄။ ကြန်အင်ပြည်စုံကောင်းမြတ်ခြင်း

ကြန်အင်ပြည်စုံခြင်း၊ ကောင်းမြတ်ခြင်းတို့၌ “ပျို့”ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် ရေးဖွဲ့နိုင်ကြောင်းကို

- (က) လေးယောက်ပျို့ပျို့၊ အင်မချို့သား၊ သားတို့ထံရင်း(ကိုးခန်းပျို့)
- (ခ) လုံးစုံမချို့၊ ဘုန်းရောင်ပျို့သား၊ တို့ကျေးဇူးရှင်၊ (စေဉ်ကူးမင်းရွှေနားတော်သွင်းဇေချင်း)
- (ဂ) အင်္ဂါမချို့၊ စုံပျို့ပျို့၊ ငါတို့ဆရာပေ (ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံ) ဟူသော အရေးများအရ သိသာထင်ရှား၏။

၅။ ပျို့ငယ်ခြင်း

“ပျို့”သည် ပျို့ငယ်ခြင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်လည်းရေးနိုင်သည်။ ကဗျာ လင်္ကာများအတွင်း၌ ကာရန်ကိုးလျက်အမြစ်ထည့်၍ “ပျို့”မှ “ပျို့”ဟု ရေးသုံးတတ် သည်လည်းရှိသည်။

- (က) ထိန်ထိန်တောက်လျက်၊ ပင်စောက်ပျို့ပျို့၊ ဥယျာဉ်တို့လည်း(စမ္မေယျပျို့)
- (ခ) မြတ်ဖျားဘုန်းပျို့၊ မှူးမတ်တို့နှင့်၊ မချို့စုံစေ (ဣသိသိင်္ဂီပျို့)
- (ဂ) နောင်တကိုယ်ဖို့၊ အလိုလိုတည်း၊ ပျို့ပျို့ရွှေတုံး (သစ္စာခန်းပျို့)

အထက်ဖော်ပြပါရေးသားပုံမျိုးကို “ပျို့”ဖြင့် ရေးခြင်းတွေ့နိုင်ပါသည်။

၆။ ပျို့အန်ခြင်း

ပျို့အန်ခြင်းသဘောကိုလည်း “ပျို့”ဟု ရေးလေ့ရှိ၏။

- (က) ရင်ခေါင်းဆိုမြို့၊ အန်အံသို့လျှင်၊ ပျို့တို့ကျင့်တင်(ဘူပေါင်း)
- (ခ) ဘတ်စာပျို့နှင့်၊ ပျို့တို့ပျို့အန် (ကဗျာသာရတ္ထသတ်ပုံ)
- (ဂ) ပျို့အန်ပျို့တို့၊ ဘတ်စာပျို့နှင့်၊ ပျို့ဟူသမျှ (ဘာသာနယလင်္ကာရ)

“ပျို့”ဟုစာလုံးပေါင်းပုံဖြင့် ပျို့အန်ခြင်းသဘောကိုလည်း ရေးလေ့ရှိသေးကြောင်း ကို ပြဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ ဤ၌ ပျို့ကဗျာလင်္ကာဟူသောအဓိပ္ပာယ်သို့မရောက်၍

ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဆွေက ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အဘော်နှင့် မကိုက်ညီနိုင်ဟု သုံးသပ်ရေးသားဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ဖော်ပြပါမည်။

၇။ ပျိုကျမ်း

ပျိုကျမ်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်စပ်ဆိုပုံကို-

(က) မှတ်သားစိမ့်ငှာ၊ ပျိုလင်္ကာဖြင့် (လောကသာရပျို)

(ခ) ဘတ်စာပျိုနှင့်၊ ပျိုတို့ပျိုအန် (ကဗျာသာရတ္ထသတ်ပုံ) တို့ကို ထောက်၍ သိနိုင်သည်။

ဖော်ပြခဲ့သမျှသော ပျိုအဓိပ္ပာယ်တို့သည် ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်းမှလာသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှုကိုရှင်းလင်းထည့်သွင်းတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပျိုတည်းဖြတ်သူတို့၏ အမြင်

ပျိုတည်းဖြတ်သူတို့ကလည်း ပျိုဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ပျိုကို အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း ဝေဖန်တင်ပြရေးသားထားသည် တို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါဦးမည်။

ဆုတောင်းခန်းပျိုကို တည်းဖြတ်သော ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဆွေက “ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုခုကို၊ အတ္တာလင်္ကာရ၊ သဒ္ဓါလင်္ကာရ၊ အနက်နှင့် အသံတည်းဟူသော တန်ဆာအဆင်တို့နှင့်စုံလင်ပြည့်လျှမ်းစေလျက်၊ နှစ်သက် ညင်သာ ငြိမ့်ညောင်း နာပျော်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပိုဒ်ရေးပေါင်းများစွာဖြင့် စီခြယ်ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို ပျိုဟုခေါ်တွင်ပေသည် ” ဟု စကားညွှန်းတွင်ရေးသားတင်ပြ ခဲ့သည်။

အထွေထွေတည်းဖြတ်အုပ်ချုပ်သူ ဆရာကြီးပါမောက္ခ ဦးမောင်ကတည်းဖြတ် ထုတ်ဝေပြီးသော ပျိုတိုင်းတွင် ကျမ်းဦးစကားရေးသည်။ ထိုကျမ်းဦးစကားများသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် စာအုပ်စာတမ်းရှားပါး၍ ပုံနှိပ်တိုက်များအားမေတ္တာရပ်ခံရပုံနှင့် စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းအောင် အမျိုးစုံစုံ ပုံနှိပ်နိုင်မှု မရှိသေးခြင်းအား ရေးသားဖော် ပြပြီး၊ ပျိုအမျိုးအစားခွဲပုံကိုရေးသား၏။ နောက်ပိုင်း၌ သက်ဆိုင်ရာပျိုနှင့် ပတ်သက်သော စကားချီးသဘောမျိုး ခပ်တိုတိုရေးထည့်လေ့ရှိသည်။

ဆရာကြီး ပါမောက္ခ ဦးမောင်၏ ပျိုအမျိုးအစားခွဲပုံ (၃) မျိုးမှာ-

- ၁။ ပထမအမျိုးအစား
ဘုရားဟောဇာတ်တော်ကိုတိုက်ရိုက်မှီး၍စိကုံးသောပျိုမျိုး။
- ၂။ ဒုတိယ အမျိုးအစား
ဘုရားဟောပင်မဟုတ်လင့်ကစားထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ရှေးပညာရှိ သုခမိန်များရေးသော ကျမ်းကိုမှီး၍ စပ်ဆိုသောပျိုမျိုး။
- ၃။ တတိယ အမျိုးအစား
ပညာရှိတစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်မှ ပေါက်ဖွားလာသည်ပျိုမျိုးဟူ၍

ဖြစ်သည်။

ပထမအမျိုးအစားကို ဆုတောင်းခန်း၊ ပါရမီတော်ခန်း၊ ကိုးခန်း၊ ဘူရိဒတ်
ဇာတ်ပေါင်း၊ ဘုံခန်း၊ ငရဲခန်းပျို့တို့ကို ဥပမာပြသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားကို
မနော်ဟရီပျို့နှင့် လောကနိတိပျို့တို့ဖြင့်ပြသည်။ တတိယအမျိုးအစားကို
ဂန္ထသာရပျို့၊ သြဝါဒထူးပျို့တို့ဖြင့်ပြသည်။ ထိုခွဲခြားပုံကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်းမပြု။
တည်းဖြတ်ပြီးသမျှပျို့များ၏ ရှေ့တွင်ထပ်တူရိုတ်နိပ်ထည့်သွင်းခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင်
လေသည်။

ပါရမီတော်ခန်းပျို့ကိုတည်းဖြတ်သော ကထိက ဒေါ်မြင့်သန်းက-

“ပျို့ဟူသည်မှာ မြန်မာကဗျာအဖွဲ့တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လေးလုံးစပ်
လင်္ကာနည်းအတိုင်း စပ်ဆိုရပေသည်။ ထို့ကြောင့် လင်္ကာနှင့်ပျို့သည် မည်သို့မျှ
ကွဲပြားခြားနားခြင်းမရှိပေ။ ပျို့ဆိုသည်မှာ အင်းဝနန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတို့
လင်္ကာကိုပင် တစ်နည်းတစ်ဖုံတွင်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပညာရှိတို့
မိန့်ဆိုခဲ့ကြသည်” ဟု

ပါရမီတော်ခန်းပျို့နိဒါန်း၊ ပျို့ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ကိုးခန်းပျို့ကိုတည်းဖြတ်သော ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်စောက-

“ပျို့သည် လေးလုံးစပ် လင်္ကာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လင်္ကာဟူသည် ပါဠိဘာသာ
“အလင်္ကာရ” မှ ဆင်းသက်လာ၍ “တန်ဆာဆင်ခြင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။
တန်ဆာဆင်သည် ဟူရာ၌ အတ္ထာလင်္ကာရ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်ခြင်း၊ သဒ္ဒါလင်္ကာရ အသံဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်းတို့ကို ဆိုလိုသည်” ဟု
ဖော်ပြထားပြီး ပျို့ ဝေါဟာရ စတင်တွေ့ရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍ -

“ပျို့ဟူသော စကားကို ပင်းယခေတ်၌ အစောဆုံးတွေ့ရ၏။ ပင်းယလေးစီးရှင်
ကျော်စွာခေါ် သိဟသူမင်းလက်ထက် စတုရင်္ဂီဗလအမတ်ကြီးသည် အဘိဓမ္မာ
ခဲရာခဲဆစ်တို့ကို ရွှေဖဝါးတော်အောက် အစချီသော ရတုကဗျာဖြင့်
ပုဂံမြို့ဆူးတွင်းပစ် ဆရာတော်အား မေးလျှောက်ခဲရာ ဆရာတော်က
နှုတ်မင်္ဂလာပျို့ဖြင့်မေးသည်ကို ကဗျာလင်္ကာပျို့ဖြင့်သာ ဖြေလျှင်းပေအံ့ဟု
ပဋိညာဉ်ပြုတော်မူသော စကားရပ်ပါရှိပါသည်”

ဟုဖော်ပြထား၏။

ထိုအဆိုအရပျို့ဟူသော အရေးအသားသည် အင်းဝခေတ်ပေါ်ကဗျာအဖွဲ့
ဖြစ်သော်လည်း “ပျို့” ဟူသောဝေါဟာရသည် ပင်းယခေတ်တွင်
စတင်တွေ့ရှိရသည်ဟုဆိုရပေမည်။

နေမိငရဲခန်းပျို့ကို တည်းဖြတ်သော ဦးကျော်ရင် (မဟာဝိဇ္ဇာ) က
ပျို့ဝေါဟာရနှင့်ပတ်သက်သော အဆိုလေးရပ်ကိုနိဒါန်းတွင်ဖော်ပြထားသည်။

ပထမအဆိုမှာ ဝေါဟာရလိနတ္ထဒီပနိမှထုတ်နုတ်ပြသော-

“ မနပ်ပိနေတိတိပျို့ ” စိတ်ကိုနှစ်သက်စေတတ်သောကဗျာဖြစ်သောကြောင့် ပျို့ဟုခေါ်သည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဆိုမှာ ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်းတွင်ဖော်ပြထားသော “ ဖတ်နာ ကြည့်ရှုသူ တို့၏ နှလုံးကိုယူကျုံးသည်အသွင်ကြည်လင်နှစ်သက် စေတတ်သော စာဖြစ်သော ကြောင့် ပျို့ ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

တတိယအဆိုမှာ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်စော ဖော်ပြခဲ့သည်ကဗျာ သာရတ္ထသဂြိုဟ်မှ ထုတ်နုတ်ရေးသားသော စတုရင်္ဂီဗလအမတ်ကြီးနှင့် ဆူးတွင်းပစ်ဆရာတော်တို့၏ စကားပင်ဖြစ်၏။

စတုတ္ထအဆိုမှာ-

ကျောက်စာတို့၌ “ စာခိ ” မှ “ စာချိ ”

“ မိးကိး ” မှ “ မိးကျိး ” ပြောင်းသကဲ့သို့

“ ပို့ ” ဟူသောဝေါဟာရမှ “ ပျို့ ” သို့ပြောင်းလာသည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုအဆိုလေးရပ်ကိုတင်ပြပြီးနောက် မိခင် “ လင်္ကာကြီး ” မှဆင်းသက်လာသော အဖွဲ့ပုံစံတစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ဘုန်းတန်ခိုးကိုဖွဲ့လျှင် “ မော်ကွန်း ”၊ ရဲရည်ရဲသွေးကို စပ်ဆိုလျှင် “ ရဲတင်း ” ၊ လောကသဘာဝသာယာပုံကိုဖွဲ့ဆိုလျှင် “ ရတု ” ဟုခေါ်သကဲ့သို့ အမှတ်ရလွယ်ကူစေရန်အဖွဲ့ကိုသိနိုင်သော အမည်အသီးသီးပေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်ဟုရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ဖော်ပြခဲ့သမျှသောအဆိုများမှာ ပျို့ကိုတည်းဖြတ်သူတို့၏ “ ပျို့ဟူသော ဝေါဟာရ ” နှင့် “ ပျို့အဖွဲ့ ” အပေါ်သုံးသပ်တင်ပြထားမှုများဖြစ်ပါသည်။ ပျို့သည် လေးလုံးစပ်ကဗျာဖြစ်၍ မူလက ဘုရားဟောဇာတ်တော်နှင့် ဗုဒ္ဓဝင် အကြောင်းအရာများကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုး ရေးဖွဲ့လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ရှေးဦးမြန်မာကဗျာရှည်အဖွဲ့ပုံစံဖြစ်၍ ပျို့ရေးဆရာတို့သည် မိမိထက်သန်ရာ ဇာတ်တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ကြသောအခါ ဇာတ်ဆောင်တို့၏စကားပြော၊ ဇာတ်ဝင်ခန်းအထားအသိုနှင့်ပုံသဏ္ဍန်တို့ကို သရုပ်ဖော်ရေးသားတတ်ကြ၏။

ထိုအခါပျို့သည် စကားပြေမပေါ်မီက ဝတ္ထုအသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြဇာတ်အသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း ဖတ်ရှုသူကိုစိတ်နှလုံးမွေ့လျော်စေခဲ့ဟန်တူသည်။ ရှေးလူကြီးတို့သည် ကျက်မှတ်လိုက်နာစရာများပါသော ပါရမီတော်ခန်းပျို့နှင့် ကိုးခန်းပျို့တို့ကို အာဂုံဆောင်၍ပင်ကျက်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုခေတ်လူကြိုက်များသော စာအုပ်စာတမ်းများကို အုပ်ရှေ့များစွာ ရိုက်နှိပ်ရသကဲ့သို့ပင် ကိုးခန်းပျို့ကို ပေမူ မိတ္တူများ များစွာကူးယူလေ့လာခဲ့သော အထောက်အထားပေါင်း များစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် “ ပျို့ ” ဟူသော စာပေသည် မြန်မာ စာပေကို ကြီးမားသော အထောက်အကူပြုသည်ကဗျာတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ပျို့ထဲတွင်သမိုင်း

အထောက်အထား၊ ခေတ်သုံးစကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပျို့ဆရာတို့ခေတ်က
ယဉ်ကျေးမှု၊ လေ့ထုံးစံ၊ ဘာသာရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ အတွေးအခေါ်၊ ရေမြေ
တောတောင်သဘာဝတို့ကို တွေးခေါ်သိရှိနိုင်အောင်ရေးဖွဲ့ခဲ့သောကြောင့် တန်ဖိုး
မြတ်နိုင်သော မြန်မာစာပေအမွေအနှစ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟုဆိုအပ်ပါသည်။

စန္ဒကုမာရဇာတ်အကျဉ်း

ရွှေကျောင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျိုကို ဇာတကအဋ္ဌကထာ ဇာတ်တော်စဉ် ၅၄၄ မှ စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ယူ၍ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒကုမာရဇာတ်သည် မဟာနိပါတ်ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့၏ ခုနစ်ခုမြောက်ဇာတ်တော်ဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်အနီးရှိ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ယံတွင် နေတော်မူသောအခါ စန္ဒကုမာရဇာတ်ကို ဒေဝဒတ်အား အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည် လေးသည်ကျော်သုံးကျိပ်တစ်ယောက်တို့အား ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အဆိပ်လူး မြားဖြင့် ပစ်သတ်ပြီး လေးသမားများကိုပါ သုတ်သင်ရန် ကြံစည်ရာ မအောင်မြင်ချေ။ ဒေဝဒတ်၏ အကြံမအောင်မြင်သည်ကို အကြောင်းပြုလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရဟန်းများက ပြောကြားကြ၏။ လေးသည်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြပုံကို ပြောဆိုစဉ် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား မည်သည်စကား ဆွေးနွေးနေကြသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် လေးသည်တို့ကို သတ်ရန် အကြံမအောင်မြင်ပုံကို ပြောဆိုကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါ ယခုသာမဟုတ် ရှေးသံသရာ၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ လုံ့လပြုဖူးသည်ဟု မိန့်ကြား၏။ ရဟန်းများက တောင်းပန်သောကြောင့် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားလေသည်။

ဘုရားလောင်း စန္ဒကုမာရမင်းသား ဖြစ်စဉ်ဘဝက ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားလောင်း၏ ဖခမည်းတော်နှင့် အကျွမ်းဝင်လျက် ခဏ္ဍဟာလဟု အမည်တွင်သော ပုဏ္ဏားကြီး ဖြစ်၏။ ပြည်သူတို့ကို တရားစီရင်သော အရာကိုရ၏။ တရားစီရင်ရာ၌ တံစိုးလက်ဆောင်စားလျက် အမှုကို မတရားအနိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျေးလက်တောရွာမှ ဆင်းရဲသားတစ်ဦးအား မတရားသောဆုံးဖြတ်မှုကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ပြုလုပ်လိုက်၏။ ထိုဆင်းရဲသားက စန္ဒကုမာရမင်းသား ထွက်တော် မူလာသည်ကို တွေ့ရ၍ တရားသဘင်မှ ထွက်ကာ အမှုအကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသားက မတရားသောဆုံးဖြတ်မှု ဖြစ်သည်ကိုသိ၍ တရားအတိုင်း စစ်ဆေးကာ ကျေးလက်တောရွာမှ ဆင်းရဲသားကို အမှုအနိုင်ပေးလိုက်လေသည်။ တရားမျှတသော စစ်ဆေးစီရင်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပြည်သူပြည်သားတို့က ဟစ်ကြွေး ချီးကျူးကြရာ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး ကြားသိသွားလေသည်။

ထိုအခါမှအစပြုလျက် စန္ဒကုမာရမင်းသားကို တရားစီရင်ခွင့် ပေးလိုက်လေသည်။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် တံစိုးလက်ဆောင်များ မှစားရသောကြောင့် စန္ဒကုမာရ မင်းသားကို ရန်ငြိုးဖွဲ့လေတော့၏။ တစ်နေ့သ၌ ဖခမည်းတော်မင်းကြီးသည် နတ်ပြည်ကို အိပ်မက် မက်၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်လိုသော စိတ်ဖြစ်၏။ နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်းတရားကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား မေးမြန်း၏။ ခဏ္ဍဟာလက သဗ္ဗစတုက္ကယင်္ဂကြီး ပူဇော်ရန် အကြံပေးလေသည်။ ထိုအကြံမှာ စန္ဒကုမာရ မင်းသားကို သတ်လိုသောကြောင့် ကြံသော အကြံဖြစ်၏။ သားတော်လေးပါး၊ သမီးတော်လေးပါး၊ သူကြွယ်လေးယောက်၊ ဆင်လေးစီး၊ မြင်းလေးစီးစသည်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ သေကျေပျက်စီးကြောင်း များစွာဖြစ်လေတော့သည်။

ပထမကြိမ်ယင်္ဂပူဇော်ရန် ဖမ်းစဉ်က စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ တောင်းပန်မှု ကြောင့်ယင်္ဂပူဇော်မည်သူများကိုလွှတ်၏။ ဒုတိယအကြိမ်မြေးတော် ဝသုလမင်းသား တောင်းပန်ပြန်၍ ဖမ်းဆီးထားသောသူများ လွှတ်ပြန်၏။ ထိုအခါမင်း ကြီး၏ စိတ်မတည်ငြိမ်မှုကိုသိ၍ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍လွှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ရန် ခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားသည် ယင်္ဂပူဇော်သောနေရာသို့ စန္ဒကုမာရမင်းသားနှင့်တကွ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ယင်္ဂပူဇော်အံ့ဆဲဆဲတွင် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားက သစ္စာပြုသောကြောင့် သိကြားမင်းက ကိုယ်ထင်ပြုကာ မတရားသောအမှုကိုပြုက ခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲမည်ဟု ကြိမ်းလေသည်။

မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့ကို ပြည်သူတို့က ဝိုင်းဝန်း၍ သုတ်သင်သောကြောင့် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား နေရာတွင် အသက်ဆုံးရှုံးရလေသည်။ ဖခမည်းတော်မင်းကြီး မှာလည်း ထီးနန်းကို စွန့်ရလျက် သုသာန်တစပြင်တွင် နေရလေတော့သည်။ ပြည်သူတို့က “စန္ဒကုမာရ မင်းသား” ကို မင်းအဖြစ်မြှောက်ကြ၍ သတ္တဝါတို့လည်း အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားလေတော့သည်။

ဤသည်မှာ ဇာတကအဋ္ဌ ဓာထာလာ စန္ဒကုမာရဇာတ်ကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်၍ ရွှေကျောင်းဦးပုသည် သူ၏ ပျို့ထဲတွင် အဆင်တန်ဆာများ ဝေဝေ ဆာဆာဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့နိုင်၏။ အဘယ်ကြောင့် စန္ဒကုမာရပျို့အား ဦးပု ရေးရ သည်ကို ပျို့နိဂုံးပိုဒ်ရေများ၌ ဖော်ပြထားလေသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့ ရေးရခြင်းအကြောင်း

ရွှေကျောင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျို့ကို အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်က တိုက်တွန်းသောကြောင့် ရေးသားရခြင်းမဟုတ်ပေ။ မိမိ၏ စေတနာဝါသနာ အလျောက် ပျို့တစ်စောင်အဖြစ်ရေးဖွဲ့သည်။ အခြားသူများပျို့ကို ဖတ်မှတ်ခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်၊ ကောင်းမှုပြုလိုသော စိတ်တို့ပေါ်ပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ရေးသားဖွဲ့ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို ပျို့နိဂုံးပိုဒ်ရေ ၁၀ ခွဲ -

“သူတော်မြတ်မွန်၊ ဂုဏ်ဝန်ဟု၊ တံခွန်တစ်ဆူ၊ ငါသည်သူလျှင်၊ ကြည်ဖြူ
နှစ်ခြိုက်၊ သူမတိုက်ဘဲ၊ ငါ့၌ကရုဏာ၊ ငါ့ပညာကို၊ များစွာဖျော်ဖျော်၊ နှိုးဆော်ထပ်ဆင့်၊
ချီးပင့်မြောက်လွှား၊ မသောအားဖြင့်၊ အများမွမ်းဖြင့်၊ လှူပုံယင်တို့၊ ချစ်ရှင် ဘုန်းဝင်း၊
သုံးလူမင်း၌၊ ဖြောင့်စင်းသဒ္ဓါ၊ စေတနာလျှိုထိပ်၊ ပီတိဖိတ်က၊ မဆိတ်ကုသိုလ်၊
မဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင်၊ ဆောင်ပစေလိမ့်၊ ကြံနှစ်သိမ့်လျက်၊ စိမ့်စိမ့်အင်မြို့၊
ကောင်းဖျော်လျှိုသည်” ဟုဖော်ပြထားသည်။

သူ၏ပျို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာသူတို့က ချီးမွမ်းခြင်း၊ ပြစ်တင်ခြင်းတို့ဖြင့် မတုန်လှုပ်
သောစိတ်ရှိပုံကိုလည်း ပိုဒ်ရေ ၁၀ မှာပင်ရေးဖွဲ့ပြထားသည်ကို တွေ့နိုင်၏။
ပျို့တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သွားခြင်းဖြင့် နောက်လူတို့သည် ရှေးစာဆိုကဝိတို့၏ အဆို
အမိန့်ကို သိနိုင်၍ ဝေဖန်စဉ်းစားဉာဏ်ဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းရှိပုံကို ရွှေကျောင်းဦးပုက
အမြော်အမြင်ကြီးမားစွာ တွေးမြင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ရှေးဆရာတို့နည်းအတိုင်း
ဇာတကအဋ္ဌကထာကို ချဲ့ထွင်၍ သူရေးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နိဂုံးပိုဒ်ရေ ၁၀ အတွင်း၌

“လင်္ကာရတု၊ ပျော်မှုအားလေ့၊ ကျမ်းဂန်မေ့ဟု၊ မမေ့သသူ၊ ပြစ်တင်မူလည်း၊
မယူစလောက်၊ ငါ့ထံမှောက်သို့၊ မရောက်ပေသွယ်၊ ထွတ်ဘုန်းကြွယ်လျှင်၊ နှိုးနှယ်မေ့၊
ဖော်ထုတ်ပြသား၊ ရသပျိုးအံ၊ ခြင်္သေ့ဆီကို၊ ရွှေနိနိက္ခ၊ နားခွက်မျှသည်၊ သန္တသူမြတ်၊
နှလုံးဆွတ်က၊ ပြစ်လွတ်ပေတန်၊ ကောင်းလှမွန်ရှင်၊ ရှေးလွန်မြင်မြော်၊ ဆရာကျော်ဟု၊
ထင်ပေါ်ဂုဏ်လှောင်း၊ ထိုအပေါင်းလည်း၊ အကြောင်းနှိုက်နဲ၊ ကျမ်းဂန်စွဲ၍၊
ဆိုမြဲထောက်ချင်၊ မသင့်တင့်သည်၊ တတ်ခွင့်တတ်ရာကဝိတည်း” ဟု ရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံဖြင့်
သိရှိနိုင်ပေသည်။

တည်းဖြတ်သူ

စန္ဒကုမာရပျို့

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

၁။ ဇာတ်တော်ဟောခန်း

၁။ မင်္ဂလာဗဟို၊ ရွန်းရွန်းစိုသား၊ နဂိုရ်ဝေဆာ၊ သာယာဆိုင်းဆိုင်း၊ စက်ကွပ်
 သိုင်းသို့၊ တိုင်းသောဠသ၊ မဏ္ဍလ၏၊ ကမ္ဘာ့ကျက်သရေ၊ ဦးစွန်မြေ၌၊ မြေတေ
 တောက်လောင်၊ တပြောင်ပြောင်နှင့်၊ ရွှေညောင်တော်ဝန်း၊ ဧသာန်စွန်း၌၊ မြနန်း
 ပလ္လင်၊ ဗေဓထိပ်ပြင်ထက်၊ အောင်မြင်မာရ်လုံး၊ စင်စင်ကျုံး၍၊ ထွတ်ဆုံးမဏ္ဍိုင်၊
 တရားလှိုင်လျက်၊ ဦးကိုင်ချုပ်ခြာ၊ ဉာဏ်တေဇာဖြင့်၊ ဗြဟ္မာနတ်လူ၊ သုံးဘုံသူတို့၊
 မတူလျှင်းဘဲ၊ ကျေးဇူးကဲသား၊ ကျော်သဲအောက်ထက်၊ လှိုက်ပွက်ထင်ပေါ်၊ မြတ်ဇိ
 နော်ကား၊ သာပျော်ချမ်းငြိမ်း၊ ဘေးခပ်သိမ်းလျှင်၊ မလိမ်းမနှောင့်၊ မမှောင်ခိုးသူ၊ မပြု
 ရန်မျိုး၊ ကြွယ်ဝတိုး၍၊ ပြည်ဖြိုးစုံလင်၊ ဝန်းကျင်နီးဝေး၊ တိုင်းကျေးပြောစည်၊ ပတ်လည်
 ညွတ်ရုံး၊ တောင်ငါးလုံးလည်း၊ ပိတ်ဖုံးညိုမှိုင်း၊ ခြံပွတ်သိုင်းလျက်၊ တိုင်းမဂ္ဂစ၊ တုပ်ခွန်
 သသား၊ ဒီပဇေမ္မူ၊ တစ်သောင်းငူထက်၊ ရှင်လူခိုမှီ၊ ရေပေါ်ဆီသို့၊ သည်ခေါ်ဆို၊
 ရာဇဂြိုဟ်မှ၊ မငြိုခရီး၊ မဝေးနီးတွင်၊ တစ်သီးတိမ်စပ်၊ နှင်းဖပ်ဖပ်နှင့်၊ တောရပ်ရဂုံ၊
 ပန်းမျိုးစုံသည်၊ မွှေးထုံရနံ့၊ လှိုင်လှိုင်ယုံသား၊ နုဖွံ့သစ်သီး၊ မငြီးချိုချဉ်၊
 ဥယျာဉ်ပြိုင်းပြိုင်း၊ ခက်ကျိုင်းရွန်းရွန်း၊ မြရည်သွန်းသို့၊ စိမ်းလန်းဝေရွှင်၊
 ဝေးကမြင်သော်၊ ဝိဟင်္ဂါမာ၊ ဂိဇ္ဈာနှင့်၊ ပမာတူငြိမ်း၊ တောင်ယံဝှမ်း၌၊ ငြိမ်းချမ်းပျော်ပါး၊
 ဖုန်တရားကို၊ ဝင်စားနေတော်၊ မူသရော်တည်၊ ကျင့်ချော်ယွင်းချွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊
 စွဲမှတ်မုန်းထား၊ ရန်ငြိုးအားကြောင့်၊ ကြီးမားကြံ့ခိုင်၊ သံကျောက်တိုင်ကို၊
 ခွဲချိုင်ခြမ်းခြမ်း၊ တတ်နိုင်စွမ်းသား၊ မူထမ်းကျော်ကြား၊ လေးသမားကို၊ ခန့်ထားခွဲဝေ၊
 သတ်စေသမူ၊ အကြောင်းပြု၍၊ လေးစုနွယ်ဖြာ၊ ပွဲမခြာ တွင်၊ ရာဇသီလုဒ္ဓကမ္မောတိ၊
 အစရှိထား၊ ပါဠိပဒ၊ ဖော်ပြချဲ့ထွင်၊ တန်ဆာဆင်လျက်၊ သံရှင်ကရဝိ၊ ကျူးရင်ညိုသို့၊
 ပီတိရွှင်အား၊ မိန့်မြွက် ကြားသည်၊ တရားခက်ညွန့် စည်ဖြာတည်း။

၁။ သေနံစွန်း၌ = သောန်သည်ပါဠိ “သောန” ပုဒ်မှ ‘ဆင်းသက်လာ၍ အရှေ့မြောက်ထောင့်
 အရပ်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ သို့သော် ပျို့များတွင် “သကိုရေးမချဘဲ” “သေနံ”ဟု ရေးလေ
 ရှိကြ၏။ “သေနံတူရ၊ လေညှင်းယူလျက်” ဘုံခန်း ၂။ “မြစ်လျှောက်သေနံ၊ ဟိမဝန်သို့”
 ကိုးခန်း ၂၇၈။

၂။ ထိုရော်အခါ၊ခြင်းရာတွေလည်း၊ အကြောင်းသည်ကား၊ နှိုင်းရည်မရ၊ အနန္တဂုဏ်၊
 ကျေးဇူးဟုန်ဖြင့်၊ ဝသုန်မြေမိုး၊ ကျော်လွှဲဟိုးသည်၊ တန်ခိုးပြင်းရှိန်၊ မာရဇိန်၏၊
 (ရာ)ဇိန္ဒြေ၊ ကျပစေ၍၊ အနေမှန်ငြား၊ လူသုံးပါးတွင်၊ ဘုရားမြတ်စည်၊ ငါဖြစ်မည်ဟု၊
 မရည်စတောင်း၊ မကြကောင်းကို၊ အကြောင်းရင်းပါ၊ ဝါသနာကြောင့်၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ဝင်၊
 ပြစ်မမြင်သည်၊ ရှင်ဒေဝဒတ်၊ မဂ်လမ်းလွတ်ကား၊ ထွားမွတ်ရောင်ဆင်း၊ ထန်ပြင်း
 အာဏာ၊ သူလိုပါသည်၊ အဇာတသတ်၊ လောကနတ်၏၊ ပျော်မှတ်ရိပ်မြို့၊ နန်းရွှေဘုံသို့၊
 သွားတုံလေငြား၊ ထိုမင်းဖျားကို၊ စကားသာချို၊ ဤသို့ဆို၏၊ နဂိုရ်နန်းရိပ်၊ ပြည်ကျိုး
 ထိပ်ကို၊ စိုးနှိပ်ရန်လွင့်၊ ဦးကင်းဖွင့်သည်၊ ကြီးမြင့်တန်ခိုး၊ စောနေမျိုး၊ သတိုး
 ဘုန်းခေါင်၊ ရွှေနားထောင်လော့၊ မြန်ဘောင်လျှိုက်ဆူ၊ ရှင်တစ်မူကား၊
 ထီးဖြူဖြန့်သန်း၊ ဘရာခန်းကို၊ သိမ်းမြန်းစံမြောက်၊ ရည်တိုင်ရောက်၍၊
 ပြိုင်ထောက်ရင်ညွှန်၊ တုန်ရိုက်တွန့်မျှ၊ မြူးကွန့်တေဇာ၊ နေနှယ်ဖြာ၏၊ စာနာထွေသံ၊
 ငါအကြံကား၊ ဂုဏ်ယုံတောက်ပ၊ ဂေါတမကို၊ ခဏရွတ်ရွတ်၊ အသေသတ်၍၊
 လူနတ်ဆရာ၊ ဖြစ်ပါချင်လှ၊ သည်ကိစ္စတုံ၊ ချက်ကျလိုရေး၊ မပြီးသေး၍၊
 တွေးတွေးဆဆ၊ နေ့ညစိုးရိမ်၊ မငြိမ်ဝမ်းမှာ၊ ရှိခြင်းရာကို၊ ဒကာတော်နှင့်၊ တိုင်ပင်
 ချင့်၍၊ အခွင့်တိုရှည်၊ ကြပါမည်ဟု၊ ချစ်ကြည်သောလျောက်၊ ထံတော်ရောက်၏၊
 မဖောက်မယွင်း၊ ဒကာမင်းက၊ ဖြောင့်စင်းသဒ္ဓါ၊ စေတနာနှင့်၊ မေတ္တာကဲလွန်၊
 ဆရာဝန်ကို၊ ကောင်းမွန်ဖွေနည်၊ ကြရမည်ကား၊ အရည်မှုထမ်း၊ ရဲနေကျမ်းသည်၊
 ကိုယ်စွမ်းအန်အား၊ လေးသမားကို၊ မင်းဖျားမိန့်မှာ၊ မြတ်အာဏာနှင့်၊ ဆရာထံမှောက်၊
 အလျင်ရောက်က၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပ၊ ကောင်းပါစွဟု၊ ဖော်ပြအလို၊ ထပ်ထပ်
 ဆိုသည်၊ သံချိုစကားသာယာတည်း။

၃။ ဤသို့နှုတ်လွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ လှည့်ပတ်အလို၊ ပန်လျှောက်ဆိုသော်၊
 မဂ်ဖိုလ်ချည်းနှီး၊ ထိုမင်းကြီးကား၊ ချဉ်သီးဆားကူ၊ သဘောတူသို့၊ ကြည်ဖြူဝမ်းတွင်း၊
 နှလုံးသွင်း၍၊ ချက်ချင်းဝန္တ၊ အာမခံမှာ၊ နိုင်ငံဝမ်းလျား၊ လေးသည်များကို၊ ခေါ်ငြား
 တုံကြင်၊ နန်းရင်ပြင်၌၊ မွမ်းဖြင်အုတ်ထွေ၊ နေတုံသောင်းသောင်း၊ ငါးရာပေါင်းတွင်၊
 ထောင်းထောင်းကြကြ၊ ခဲခဲမာမြန်း၊ စွမ်းသန်ခွန်အား၊ ဆင်ပြောင်လားသို့၊ လျင်လျား
 ထက်မြက်၊ ရဲခက်ယုံကြုံ၊ မှုကုံထမ်းရည်၊ ကျော်ဇောသည်နှင့်၊ ရန်နည်ယလှစ်၊ သုံးကျိပ်
 တစ်ကို၊ စိစစ်ရွေးပြီး၊ မင်းကြီးကြွပ်ဆတ်၊ ဇာတသတ်ကား၊ ဒေဝဒတ်ထံ၊ အမှန်ပို့ပေ။

၁။ (...)ဇိန္ဒြေ
 ၂။ ထွားမွတ်ယောင်ဆင်
 ၃။ သတိုးဘုံခေါင်
 ၄။ မွမ်းဖျင်အုတ်ထွေ

အပ်နှင်းလေသော်၊ စိတ်နေကြကြ၊ ထိုင်ကထတည်၊ ကောင်းစွကောင်းစွ၊ ကိစ္စ
 လုံးထွေး၊ ငါ့အရေးကား၊ မနေ့သာကြည့်၊ ပြီးတော့မည်ဟု၊ အရည်စွဲမှတ်၊ ဒေဝဒတ်
 လျှင်၊ မမြတ်စိတ်ဆွဲ၊ မရွံ့မရှာ၊ မာန်ပါစုတ်စုတ်၊ နှလုံးယုတ်နှင့်၊ ဝေဂုတ်အားကြီး၊
 ကြအဲခိုးလျက်၊ အစိုးတရ၊ ဘယ်ကြောင်ကြဟု၊ ဒေါသဆူဆူ၊ ပိုးမြူနေဆွယ်၊
 ထောင်ငယ်သဘော၊ လျော့လျော့ဆွယ်ခေါင်၊ ဆင်ပြောင်မြေခွေး၊ နှိုင်းသွေးပုံပြု၊
 ဂေဏ္ဍနာဂ၊ ပမာမျှသို့၊ ထဲပကြီးကြီး၊ ရွှင်နှလုံးဖြင့်၊ ရယ်ပြုံးပေါင်တီး၊ လေးသည်ကြီးကို၊
 ယှဉ်မှီးထံပါး၊ ဤသို့ကြား၏၊ ဘုရားဥေယျ၊ ဂေါတမကား၊ ချမ်းမြသီတာ၊ နေဇာ
 မြက်မျိုး၊ အပေါ်မိုးလျက်၊ ရှိုးရှိုးရှိန်းရှိန်း၊ စိုးစိုးစိမ်းတည်၊ ခပ်သိမ်းသစ်ပင်၊
 ဝန်းကျင်ရစ်မြောင်၊ တောင်ထင်တနှုတ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်ဝယ်၊ အားထုတ်စကြို၊ ခါမြဲမြဲရှင်၊
 ခြွေရံမပါ၊ နောင်ချည်းသာလျှင်၊ ကပ်လာတုံငြား၊ ဆိပ်လူးမြားဖြင့်၊ ရင်ကြား
 ထွင်းဖောက်၊ ပစ်တည်မြောက်၍၊ တင်ပျောက်ဝိညာဉ်၊ ဖိတ်စဉ်စေပြီး၊ ဤခရီးသို့၊
 ကိုယ်ထီးရှောင်ထွေ၊ ပြန်ခဲ့ပေဟု၊ စေ့ရေခြင်းရာ၊ မှာလတ်ပြီးသော်၊ လေးသည်ကျော်လည်း၊
 ရန်ပျော်ညွတ်ကွေး၊ ဆိတ်ချိုလေးကို၊ မနေ့ကိုင်တွယ်၊ မြားတောင်လွယ်လျက်၊
 ရှည်သွယ်အဖျား၊ အသွားမြိုက်စက်၊ ဖိတ်ဖိတ်လက်သည်၊ သလျက်လက်ဝဲ၊ ယူစွဲ
 ပြီးလတ်၊ ဒေဝဒတ်ကို၊ ရှိညွတ်ပျောင်းနွဲ့၊ ရှိခိုးခဲ့မှ၊ မငဲ့ကြီးပမ်း၊ မှာသည်လမ်းဖြင့်၊
 အားရမ်းစွန့်စား၊ စိုက်စိုက်သွားသည်၊ ဘုရားနေရပ်ခန်းဝါတည်း။

၄။ သွားလေတုံမြောက်၊ ထိုမှနောက်လည်း၊ နှစ်ယောက်အမှန်၊ လေးသည်မြန်ကို၊
 ခေါ်ပြန်လက်ယပ်၊ နားရင်းအပ်လျက်၊ ထပ်ထပ်သံရင့်၊ လှစ်ခါဖွင့်၏၊ နန်းမြင့်ထီးဖြူ၊
 ရှစ်စင်းထူသည်၊ ဓမ္မူသင်းကျစ်၊ ဧကရာဇ်တွင်၊ ရန်မြစ်တူချိုင့်၊ စင်းလုံးယိုင်သည်၊
 ကြီးခိုင်အားအန်၊ ယောက်ျားမွန်တို့၊ အဟန်ထွေလည်၊ ဤရပ်စည်မှ၊ ဤသည်မြိုင်ဝ၊
 ဤလမ်းမသို့၊ စေထတောသွား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ လေးမြားကောက်လျက်၊
 မလျှောက်ခုံမင်၊ လာသည်မြင်သော်၊ မြေရင်ထိစပ်၊ (ငဲ့)လျှိုးဝပ်လျက်၊ ညွတ်ပျပ်
 မဆုတ်၊ အားသန်ထုတ်၍၊ ညှိဖြုတ်သန်မွန်၊ အသေမြန်မှ၊ မပန်ခတ်သွတ်၊ လွဲချွတ်
 ခွာရှောင်၊ လမ်းဘောင်မဝေး၊ သည်ထောင့်ကွေးကို၊ မနေ့ခဏ၊ လာကြကုမင်း၊
 စေလိုက်လျင်း၏၊ ဤယင်းဆင်ပွား၊ နှစ်ယောက်သားကို၊ သတ်ငြားစိမ်ဟူ၊
 လေးယောက်သူကို၊ ထိုတူလည်းကောင်း၊ စေထပ်လောင်းရှင်၊ ရုံးပေါင်းတစ်ထောက်၊
 ထိုလေးယောက်ကို၊ လဲဖောက်ဝိညာဉ်၊ အမှန်ဇိဝိန်၊ ညှိပိန်လတ်လော၊ ပြတ်စိမ့်
 သောဟု၊ သဘောဝိုက်လည်၊ ကြံစည်ကွေ့ကောက်၊ ရှစ်ယောက်တစ်သင်း၊ ခင်းကျင်း

၁။ ဂိဇ္ဈကုတ်ဝယ် = (ပါ) ဂိဇ္ဈကုဋ် - လင်းတငှက်နှင့်တူသော အထွတ်ရှိသော တောင်ထိပ်ကြောင့်
 “ဂိဇ္ဈကုဋ်” ဟုသာ ရေးသင့်မည်။ မြန်မာမှုပြု၍ “တ်” ပြုသည်ဟု ယူလျှင်လည်းရသည်။
 ၂။ ဖြစ်သည်မြောက်၍

ရှေးတု၊ ဝေဘန်ပြု၏၊ တစ်စုဝန်းရုံ၊ ရှစ်ယောက်စုံကို၊ ကြိုက်ကြိုကြမ္မာ၊ ခန္ဓာကင်းကင်း၊
 နာမ်ပြတ်ရှင်း၍၊ စင်းစင်းမူးဝေ၊ ချက်ချင်းသေအောင်၊ မှန်ပေစည်တပ်၊ အရောင်
 လျှပ်သည်၊ ဖပ်ဖပ်ဆိတ်ဝှန်၊ မြားတစ်ချွန်ဖြင့်၊ ပြင်းထန်ပစ်လွတ်၊ သတ်ခဲ့တုံပြီး၊ ခရီး
 တစ်ကြောင်း၊ လာကုန်ရှောင်ဟု၊ ဖြားယောင်းသောလျှောက်၊ တစ်ကျိတ်ခြောက်ကို၊
 စေနောက်ဆုံလီ၊ သင့်ရာဆိက၊ ခိုမှီပုန်းရှား၊ နေစေထားရှင်၊ သနားမဲ့ပါ၊ လူများစွာကို၊
 မေတ္တာကင်းလွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ ဥပါဒ်ရောက်ဖို့၊ ဤသို့ဝိုက်လည်၊ ကြစသည်ကား၊
 တိုင်းပြည်ရပ်သူ၊ ရှင်လူပုဏ္ဏား၊ မျိုးလေးပါး၌၊ နှံ့ပြားစနိုး၊ သိခန့်စိုး၍၊ အားကြီးအန်တု၊
 စီရင်ပြုသည်။ ၊ အမှုမထင် စိမ့်ငှာတည်း။

၅။ အက္ခေအလည်၊ အတည်တည်ဖြင့်၊ ကြစည်စီရင်၊ ယခင်စေပြီး၊ လေးသည်
 ကြီးလည်း၊ တစ်သီးတစ်ခြား၊ လေးမြားလွယ်ကာ၊ ရဲရပ်ဝါဖြင့်၊ ရာဇာသီဟ၊
 ကေသရ၏၊ ရှေ့ကယုန်ငယ်၊ (ဖမ်းသောနှယ်လျှင်)၊ အလွယ်မကြာ၊ မပါခြေရွှေ
 သွားတုံလေသော်၊ ခြောက်ထွေရောင်တော်၊ ဂုဏ်ကျော်ကိုးဆင့်၊ ငါးမာရ်လွင့်ကို၊
 အသင့်မျက်မြော်၊ တွေ့လေသော်လျှင်၊ ခန့်တော်အရပ်၊ ပုန်းအောင်းဝပ်လျက်၊
 ကြပ်ကြပ်အားတိုင်း၊ မြဲကိုင်းကျောက်ကန်၊ အမှန်စိုက်စိုက်၊ ထောင်တိုက်အားကြီး၊
 လေးဖျင်းကြီးမျှ၊ ဖြိုးဖြိုးဆွဲငင်၊ ကမ်းသို့တင်၍၊ ဆိပ်ရှင်ပြောင်လက်၊ စဉ်မြားစက်ဖြင့်၊
 တစ်ချက်တည်းရှိန်၊ ဇီဝိတိန်လျှင်၊ အချိန်မခြား၊ ပြတ်စိမ့်သားဟု၊ မှတ်ထားဝမ်းဝယ်၊
 ဖြစ်အံ့ရွယ်သော်၊ ဘုန်းကြွယ်လွှာ၊ စိန္တေယျ၏၊ တေတေခန့်ခိုး၊ ကျေးဇူးမျိုးကြောင့်၊
 ကောင်းကျိုးချိန်နိုး၊ လေးသည်ကြီးကား၊ ကြက်သီးငြိမ့်ငြိမ့်၊ ချွေးယိုစိမ့်လျက်၊
 ဖိမ့်ဖိမ့်ပြင်းဟုန်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်၊ ဆူမှုန်သည်အူ၊ ထွက်ပြုဘနန်း၊ ပင်ပန်းညှိုးချိုး၊
 ကိုယ်လုံးကုပ်သေ၊ ရိုးရေဖွတ်ဖွတ်၊ ကျိုးပြတ်စဉ်လျား၊ ယန္တယားဖြင့်၊ ထွားထွား
 ကြိတ်နိပ်၊ ဆောင့်ဆိပ်သောလား၊ မြှုပ်ဖွားဖွားနှင့်၊ လေးမြားစွဲကိုင်၊ မချနိုင်၍၊ မိုန်းမှိုင်
 ဖတ်ဖတ်၊ ရှိလတ်သရော်၊ သုံးလူ ဘော်ကား၊ သာမျှော်ထိတ်ထိတ်၊ ကရဝိက်လျှင်၊
 ဖိတ်ဖိတ်တွန်ထူး၊ ရင့်ကကျူးသို့၊ ရွှင်မြူးသံအိန်၊ ဤသို့မိန်၏၊ နှစ်သိန်လေး သောင်း၊
 အပေါင်းချင်လီ၊ မေဒနီလည်း၊ မမိနှိုင်းသင့်၊ ကမြင်ဆတက်၊ ရစ်ထုံးယှက်သည်၊
 ရမက်တဏှာ၊ ကိလေသာကြောင့်၊ မိစ္ဆာစကား၊ လိုက်နာမှားသည်၊ ယောကျ်ား
 သင်သည်၊ တစ်ဆံချည်မျှ၊ ကြစည်စာနာ၊ မရွံ့ရှာနှင့်၊ အသာလက်လျှော့၊ လာလတ်
 တော့ဟု၊ ပျော့ပျော့ နက်စ၊ မြတ်ထွေသံဖြင့်၊ ချေငံဖြည်းညှင်း၊ မိန်တုံလျှင်း
 သည်။ ၊ မပြင်းရွှေနှုတ်ဖွင့်ကာတည်း။

၆။ လောကဝိဒူ၊ သယမ္ဘူဟု၊ လှိုက်ဆူထပ်ထပ်၊ သုံးဘုံရပ်တွင်၊ လဂ္ဂ်နာမ်ကင်း၊
 ကြွင်း စေထိုမြို့၊ ညွတ်လာကျိုသည်၊ မဂ်ဖိုလ်ဦးကိုင်၊ ထွတ်ဘုန်းလှိုင်၏၊ မွှေးကြိုင်
 ပျံ့ရှား၊ မိန်စကားကို၊ ကြားရာရွှင်ကြည်၊ ထိုလေးသည်လည်း၊ ဆိပ်ရည်ဆွတ်ထွေး၊

၁။
 ၂။ ယန်းတရားဖြင့်
 ၃။ ရင့်ကကျူးသို့
 ၄။ လဂ္ဂ=(ပါ) ကပ်ငြိသော

မြားနှင့် လေးကို၊ မနေ့ပယ်မြောက်၊ ထံတော်မှောက်သို့၊ အလျှောက်ဆည်းကပ်၊
 မြေမှာဝပ်လျက်၊ တုပ်ပျပ်ကြိမ်ကြိမ်၊ ခါခါနှိမ်လျက်၊ စိုးရိမ်လန်ကြောက်၊ နားတော်
 လျှောက်၏၊ မထောက်မရှေး၊ သည်အရေးမူ၊ မတွေးမဆ၊ မိုက်မောဟကြောင့်၊ ဒေါသ
 ရစ်ပတ်၊ ဒေဝဒတ်ဟု၊ မမြတ်နလုံး၊ မသုံးသီလ၊ ပါပညစ်ညမ်း၊ ခင်ပွန်းသွမ်းနှင့်၊
 ဂျဉ်ကျွမ်းပေါင်းဖော်၊ အပြစ်မျှော်နှင့်၊ ရှင်တော်မြတ်စစ်၊ ကျွန်အပြစ်ကို၊ ဖြန်းမေတ္တာ
 တော်၊ တိုက်တွန်းဆော်၍၊ ဉာဏ်ကျော်ကရုဏာ၊ သည်းခံပါဟု၊ တရားစက်ပန်း၊
 ရှစ်ခိုင်လန်း၏၊ ရှိဝန်းစုံယှက်၊ ပန်ကာရွက်သော်၊ ခြောက်ချက်ဘုန်းရိုန်၊
 မြတ်မုနိန်အား၊ ဖွင့်ချိန်ကြာတူ၊ ထိုသသူ၏၊ ဆုယူစေတနာ၊ မင်ရဲတောကို၊ စကြာ
 ဉာဏ်လင်း၊ ကွန်ယက်တွင်းသို့၊ လျှံဝင်းထိန်ညို၊ ဝင်းမှန်းသိကာ၊ အာဒိဒုက္ခ၊ စသည်
 စီလျှို၊ လေးပါးညဉ့်ဟု၊ အစဉ်ပွင့်လန်း၊ ဆယ့်ခြောက်ခန်းကို၊ ရွန်းရွန်းပြောင်ပ၊
 ဖော်ထုတ်ပြ၍၊ ဓမ္မရသာ၊ ဩဇာကြိုင်မွေး၊ ပမာကြေးသော်၊ ရိမြေးစိန်ခြည်၊
 သံယောဇဉ် ဟု၊ ကပ်ရှည်သုံးဖြာ၊ နှုတ်ဖြတ်ခွာလျက်၊ သောတပန္န၊ မင်ဖလကို၊ ရစေ
 တုံပြီး၊ လေးသည်ကြီးအား၊ ခရီးလွဲယူ၊ လွတ်တော်မူမှ၊ ထိုသူမပြား၊ စီရင်ထားသည်၊
 အခြားအခြား၊ လမ်းကြားလမ်းထောင့်၊ မမြောင့်လမ်းကွေး၊ စည်းဝေးစောင့်ရှောက်၊
 အထောက်အထောက်၊ လာရောက်ချိန်လင့်၊ အသင့်နေငြား၊ သုံးကျိပ်သားလည်း၊
 ထူးထူးမဲ့အာ၊ ကုမုဒြာလျင်၊ နေအရုဏ်မှန်း၊ ပွင့်လူလန်းသို့၊ တောက်ထွန်းဘုန်းဟော၊
 ဘုရားတွေ့သော်၊ လွေ့လွေ့ရမ်းဆ၊ မြတ်ဓမ္မကို၊ ဝေငှတိုက်ပြန်၊ သောတပန်ဟု၊
 မင်ဉာဏ်ထွန်းဝင်း၊ ယုံမှားကင်းသည်၊ ရှင်းရှင်းဒိဋ္ဌိစင်က္ခာတည်း။

၇။ မဟာမုနိန်၊ မာရဇိန်ဟု၊ အစိန္တေယျ၊ သုံးလူ့ဘလည်း၊ ဒေါသလွမ်းခြုံ၊
 ဆူးသို့ပုံ၍၊ အာရုံမက်မော၊ လောဘဇောကြောင့်၊ ကျလျော့စွာန်ရွေ့၊ နတ်ရွာမေ့လျက်၊
 လောင်းဝေဘေးလျမ်း၊ အပါယ်လမ်းကို၊ ရှာစမ်းမေးမြူ၊ လက်ဆန်ယူသည်၊ အမူ
 ညစ်ပတ်၊ ဒေဝဒတ်က၊ အမှတ်တရ၊ ဖော်ပြရိပ်ခြည်၊ စေသည်အဟုတ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်သို့၊
 အားထုတ်လာရှောင်၊ လူအပေါင်းကို၊ မကောင်းညှိစော်၊ စင်စင်လျော်မှ၊ မတော်မရွေ့၊
 ရှင်ဒေဝဒတ်၊ ဒုဗ္ဘတိမိတ္တော^၁၊ ပျက်ခေါင်ကျော်လျင်၊ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၊ ပြည့်နိုး
 လိုက်ပြီး၊ ထိုခရီးကို၊ မမှီးရှောင်သွေ၊ ပြန်တုံစေ၏၊ အနေစုဆောင်း၊ ထိုအပေါင်းတွင်၊
 ရှေ့ခေါင်းတည်ဦး၊ လေးသည်မှူးကား၊ စူးစူးလျင်မြဲ၊ ပြခဲလွတ်လွတ်၊ ဒေဝဒတ်၏၊
 နေမှတ်ရိပ်ဝှမ်း၊ ကျောင်းသခိန်းသို့၊ မသမ်းမျက်နှာ၊ ရှင်ပစ္စာနှင့်၊ ရောက်လာစကား၊
 ကန်စင်ကြား၏၊ အလားမသိ၊ ဒုစိန္တိဖြင့်^၂၊ မုနိဘုန်းဝန်၊ ဖြစ်ကြောင်းသန်၍၊ မဆန်
 ပြစ်မဲ၊ နှိုင်းမရှဲ့သား၊ သုံးဆယ်နှစ်ဖြာ၊ လက္ခဏာကြီးငယ်၊ လွန်တင်တယ်သည်၊
 မဆွယ်နှစ်ယောက်၊ ပြိုင်ထောက်လွတ်ရှား၊ မြတ်ဘုရားနှင့်၊ အများသတ္တဝါ၊
 ဝေနေယျာကို၊ မေတ္တာမနှံ၊ သေစေအံ့ဟု၊ ရည်ငံချွဲချွဲ၊ အမြဲကြသည်၊ ဝေးလံမဂ္ဂင်^၃၊

၁။ ဂိဇ္ဈကုဋ် = ဋ္ဌင်းတငှက်နှင့်တူသော အထွတ်ရှိသော တောင်။
 ၂။ ဒုဗ္ဘတိမိတ္တော = မကောင်းသောမိတ်ဆွေ။
 ၃။ ဒုစိန္တိ = မကောင်းသောအကြံ။
 ၄။ ဝေးလံမဂ္ဂင် = မင်ရကြောင်းနှင့် ဝေးသော။

အိုအရှင်၊ မြေပြင်နှံ့စပ်၊ ထက်မိုးရပ်ဟု၊ ခြောက်ထပ်ကာမ၊ သောဠသလည်း၊^၁
 တုပ်ကွပူဇော်၊ ပမာသော်တုံ၊ မယော်မမြန်း၊ စိမ်းဝေလန်းသည်၊ မြိုင်ခန်းရိပ်မြို့၊
 ပန်းရံဝယ်၊ မွေထုံအေးမြက်၊ ပန်းဝတ်ရက်ကို၊ ယူလျက်သောက်စား၊ ပိတုန်းပျားသို့၊
 သိကြားသူရာ၊ ဗြဟ္မာလူနတ်၊ ဆည်းကပ်ညွတ်၍၊ ရက်ဝတ်စာရား၊ ပျံ့ရှားကြည်ရှိမ်း၊
 ချိုးသောက်လိမ်းလျက်၊ ငြိမ်းချမ်းစေဘိ၊ ဝိသုဒ္ဓိကား၊^၂ “ဣတိပိသော၊ သွက္ကာတော”က၊
 စသည်ထိုထို၊ ကျေးဇူးကိုလျှင်၊ ချီးဆိုအံ့လှိုင်၊ သက်ဆုံးတိုင်လည်း၊ မပိုင်ဝဲဝဲ၊ ဆဆ
 ကဲ၏၊ မခဲမသည်း၊ ရှင်အရည်တုံ၊ မနည်းသက်ပန်၊ စီရင်ဖန်၍၊ ဘေးအန္တရာယ်၊
 ရောက်စိမ့်ရွယ်လည်း၊ အဘယ်တစုံ၊ ရောက်နိုင်အံ့နည်း၊ မဆန်မြေမိုး၊ မြတ်တန်ခိုးနှင့်၊
 ဖြိုးဖြိုးဘုန်းတော်၊ သီးသီးကျော်သည်၊ ထွန်းပေါ်ရှစ်ရပ်၊ မျက်နှာတည်း။

၈။ ရှစ်ရပ်မျက်နှာ၊ ပူဇော်ရာသား၊ မဟာသီရိ၊ စောမုနိအား၊ မသိရေးဦး၊ ရှင်နှင့်
 ပူးလျက်၊ ဟူးဟူးရွပ်ရွပ်၊ အကြံသွပ်ကို၊ မအပ်မရာ၊ ကြံမိရာ၍၊ များစွာပေါင်းရုံး၊
 အလှဆုံးဟု၊ ယူကြီးလတ်၊ နောင်တရှိကြ၊ ခုပြီးအပ၊ သည်မှတမူ၊ သည်အယူကို၊ ဆံဖြူ
 ဆယ်ခြမ်း၊ မစွဲလန်းဟု၊ ညှို့ဖမ်းအာဃတ်၊ ဒေဝဒတ်အား၊ ကြောင်းလျားမကျန်၊
 ပြန်ခဲ့တုံပေ၊ အိမ်ရောက်လေသော်၊ စေ့ရေချင်းတ၊ အောက်မေ့ကြ၏၊ တွင်ထရေးခါ၊
 ပြည်ဗာရာဋ္ဌ၊ မဟိဋ္ဌာမုက္ခ၊ နာဂမုန်စက်၊ ပြောင်ရည်းညက်လျှင်၊ သူပျက်စကား၊
 နာချေမှားသို့၊ ဆိုးဝါးကြမ်းကြုတ်၊ ခင်ပွန်းယုတ်ကို၊ အဟုတ်စိတ်တွင်၊ အမှတ်ထင်၍၊
 အမြင်တိမ်းလွဲ၊ အယူစွဲနှင့်၊ ဆင်းရဲထပ်သည်း၊ ကျိုးနည်းဆိတ်စာ၊ တို့သူငါမူ၊ ခန္ဓာ
 ပျက်ဆုံး၊ ရှုံးကြီးရှုံး၍၊ နှလုံးသွေးချောက်၊ ရှိအံ့ရောက်လည်း၊ အထောက်မညို၊
 ရှေးကုသိုလ်ကြောင့်၊ မာန်ပြိုင်ပျံ့ချွေ၊ သုံးလူဆွေနှင့်၊ တွေပေသဖြင့်၊ တန္တချင်သော်၊^၃
 လေလွင့်ရွက်မျော၊ ပင်လယ်ကြော၍၊ သင်္ဘောဖောင်လှေ၊ ပျက်စီးချေ၍၊ လှိုင်းရေ
 ခက်ထွန်း၊ လက်ချပန်းသည်၊ ရေမွန်းသမား၊ ထိုသူ့အားကို၊ ထိုးဝါးဆွဲငင်၊
 ကမ်းသို့တင်သို့၊ ရှင်ပကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကြောင့်၊ မမူးဆိပ်ရိန်၊ သက်ဇီဝိန်လည်း၊
 အချိန်မတန်၊ မသေကုန်ဟု၊ ဖန်ဖန်တွေ့ဆ၊ သံဝေရ၍၊ ဒုက္ခယှက်မြှေး၊ အိမ်ထောင်
 ရေးကို၊ ခွာဝေးမငဲ့၊ စွန့်ခဲ့ကုန်လွန်၊ ဝေဠုဝန်ဟု၊ ဗိမာန်ရတနာ၊ ရွှေကျောင်းသာသို့၊
 မကြာခဏ၊ သွားကြကုန်ပြီး၊ လေးသည်ကြီးနှင့်၊ ယှဉ်မိုးပေါင်းရုံး၊ သုံးကျိပ်လုံးလျှင်၊
 ထွတ်ဆုံးတေဇာ၊ မြတ်သကျာ၏၊ ပမာရွှေလှော်၊ မျက်နှာတော်ကို၊ ဖူးမြော်တစ်ခု၊
 ရဟန်းပြု၍၊ ဗုဒ္ဓပုဋ္ဌာန်၊ တောင်ပန်းအညီ၊ ကိုယ်စီအဇ္ဈ၊ အာသယနှင့်၊^၄ ရွှေကြိုင်မွန်း၊
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ စီးဖြန်းဣရိယ၊ လေးဆမဟုတ်၊ အားထုတ်လေ့လာ၊ များမကြာတည်း၊
 ပြုဗ္ဗာထိပ်စွန်း၊ တက်၍ထွန်းသည်၊ ပြောင်းရွန်းတောက်ပ၊ စန္ဒာလလျှင်၊ ဒေါသမတင်၊
 ရံမြွေစင်သို့၊ အဋ္ဌဂီမာ၊ လေးဖြာမဂ်ဉာဏ်၊ တွင်းပရန်ကို၊ မကျန်ထူးဖြတ်၊ ဖြစ်ရင်း

၁။ သောဠသ = တစ်ဆယ်ခြောက်။
 ၂။ ဝိသုဒ္ဓိကား = (ပါ) ဝိသုဒ္ဓိ = စင်ကြယ်သော။
 ၃။ မဟိဋ္ဌာမုက္ခ = ငါးရာငါးဆယ် ဧကနိပါတ်ဇာတ် ၂၆။
 ၄။ တန္တချင်သော် = (ပါ) တန္တ = ပြဋ္ဌာန်းခြင်း။ ဖြိုးခြင်း။
 ၅။ အာသယနှင့် = အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ပေါ်ကိန်းအောင်းခဲ့သောစိတ်။

သတ်က၊ လောင်တတ်မီးပူ၊ တဏှာဟူသား၊ ညှိတူစိတ်စေး၊ အံလိုက်ထွေးသည်၊ ၊
ကင်းဝေး တစ်ထောင်ငါးရာတည်း။

၉။ အထွေအထွေ၊ ဖန်စိတ်ဝေ၍၊ ထိုဒေဝဒတ်၊ ပယ်လမ်းဆွတ်လျှင်း၊ မင်းမြတ်
စိတ်နု၊ ဇာသတ္တုနှင့်၊ ညီမှုစီရင်၊ တိုင်ပင်ကြံစည်၊ လေးသည်အများ၊ တောင်းငြား
ပေထ၊ ထိုကစ၍၊ လောကကြေးမြင်၊ ကိုးဂုဏ်ရှင်ကို၊ ထွက်ဝင်သက်ချုပ်၊ မလှုပ်
သက်တွန်း၊ အဆိပ်ဖြန့်လျက်၊ သေခန်းစိတ်ရည်၊ သတ်စေသည်နှင့်၊ တစ်တည်
ဝန်းလျား၊ လူအများလည်း၊ ကြေထွားပျက်စီး၊ ရောက်နီးစတောင်း၊ သည်အကြောင်းမူ၊
လုံးလျောင်းမိုးမျှ၊ ကုဉ္ဇရလျင်၊ ဇီဝကင်းကျွေ၊ စုတေလေသော်၊ လောက်တွေ့စွဲသုံး၊
ဆိုသောထုံးသို့၊ အလုံး ထင်ရှား၊ ခါတစ်ပါးသော်၊ တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်၌၊
မွမ်းဖြင့်မကျွေ၊ စည်းဝေနေသည်၊ မြဲတေသာရ၊ ဂုဏ်ပျံ့လျောင်း၊ တပည့်ပေါင်းတို့၊
အကြောင်းပြောကြ၊ ထိုခဏဝယ်၊ မြင့်လှဗဟို၊ ယုဂန်ခိုရ်မှ၊ ရွန်းစိုပြောင်လက်၊
နေဝန်းစက်လျင်၊ ပြီးပြက်ရှိန်လူ၊ ထွက်ကွန်ပြုသို့၊ သုံးလူမြတ်စွာ၊ ကြွလာတုံငြား၊
သင်တို့အားလျင်၊ စကားဘယ်သို့၊ ပြောတို့သနည်း၊ ဤသို့တည်းဟု၊ ကပ်ဆည်းရပ်တံ၊
တပည့်မြတ်တို့၊ ရှိညွတ်လက်မြောက်၊ ပန်ကြားလျှောက်သော်၊ သာလျှောက်ကျူးရင့်၊
ရွှေနှုတ်ဖွင့်၏၊ ကြီးမြင့်နဂိုရ်၊ မြင့်မိုရ်တောင်စုန်၊ အမှုန်မြေလွှာ၊ ဂင်္ဂါသိမ်းကြူး၊
သဲလုံးမမျှ၊ ပွင့်ကုန်ကြသား၊ ရှေးကဘုရား၊ နောင်တော် များ၌၊ ကြီးစားရွက်ချို၊
ချင်လိထွတ်ရေ၊ လေးသချေနှင့်၊ ထိန်ဝေကျော်ရှိန်၊ ကပ်တစ်သိန်းတွင်၊ မိုန်းမိုန်
ပျပ်ဝပ်၊ ရင်ဖြင့်အပ်လျက်၊ ကျိုးနပ်လွယ်လွယ်၊ ဆုကြီးရွယ်ဟု၊ သုံးဆယ်ပြည့်ညီ၊
ပါရမီနှင့်၊ စာဂီပုည၊ သမ္ဘာရကြောင့်၊ မမျှလူတွင်၊ ကျေးဇူးတင်သည်၊ သင်တို့ဆရာ၊
ဘုရားငါတို့၊ အာဃာရှိန်ညီ၊ ဒေါသမီးကို၊ ယူသည်စွဲလတ်၊ ဒေဝဒတ်လျင်၊
အပတ်တကုတ်၊ အားထုတ်ပြင်းစွာ၊ သတ္တဝါအား၊ မေတ္တာမနှံ၊ သေကြောင်းကြံသည်၊
တစ်ရံ၍ခါ၊ မျက်မှောက်သာလျင်၊ စာနာမျှော်တွေး၊ မဟုတ် သေးရှင်၊
ရှေးတည်၍တု၊ သေစိမ်းပြုဟု၊ မခုရသာ၊ ဩဇာဓမ္မ၊ လည်ကာပြ၍၊ ဖလသမာပတ်၊
၊ ဓာန်မြတ်ဝင်တော်မူလတ်တည်း။

၁၀။ တစ်သိန်းခြောက်သောင်း၊ ရှစ်ထောင်ပေါင်းဖြင့်၊ လုံးလျောင်းစွင့်စွင့်၊ ဖြိုးဖြိုး
မြင့်လျက်၊ အချင်နံလျား၊ ထက်ဝက်ထားသည်၊ လေးပါးအရောင်၊ တပြောင်ပြောင်
နှင့်၊ အခေါင်မိုင်းညို၊ တောင်မြင့်မိုရ်လည်း၊ နှိုင်းဆိုမမျှ၊ မုနိန္ဒလျင်၊ မပြလုံခြုံ၊ ရွှေနှုတ်
ငုံသော်၊ အစုံဝန်းပတ်၊ ပရိသတ်တို့၊ ရှိညွတ်ရှိကုန်၊ ဆယ်ချောင်းရုံ၍၊ မမှဘဝ၊ ပစ္စက္ခဟု၊
လောကမျက်မြင်၊ ယခုတွင်၌၊ မစင်ဝါသနာ၊ ကြမ္မာဆော်တိုက်၊ ထိုသူမိုက်၏၊ စရိုက်ပါ၊
ဒုကမ္မကို၊ တစ်စမယွင်း၊ လင်းလင်းကုန်စင်၊ သိတုံကြင်၏၊ သင်္သရာယဉ်၊ အစဉ်ကွာဝေး၊
အဟိုရှေးက၊ သေဘေးတစ်ရစ်၊ ဖြစ်စိမ်းမည်ဟု၊ ကြံစည် အနိတ်၊ ထိုအတိတ်ကား၊
ဆိုပိတ်ရှုတ်ထွေး၊ ဘဝမြေးခဲ၊ ဂုဏ်သွေးရှိန်ဖြာ၊ စောမြတ်စွာသည်၊ မဟာအဏ္ဍဝ၊
နက်လှသမုတ်၊ ရေဝဲစုပ်၌၊ မယုတ်ပိုထား၊ ပြည်တန်သွားသည်၊ ပတ္တမြားရောင်ဝင်၊
ကျောက်မျက်ရှင်ကို၊ ယုင်ကိုင်တွယ်၊ ပြသောနယ်လျင်၊ နှီးနှယ်ရုံးပေါင်း၊ ဇာတ်တော်
ဟောင်းကို၊ မညောင်းဖြိုးထူ၊ ရှင်လူအများ၊ တပည့်သားတို့၊ နားပါးဝဝ၊ မှတ်ပါ

ရအောင်၊ ဖော်ပြမကြွင်း၊ လင်းလင်းကုန်စင်၊ ဟောစေချင်ဟု၊ မွမ်းဖြင်ပရိသတ်၊ ၊
ရိုညွတ်စိတ်သန်၊ လျှောက်တောင်းပန်တည်း။

၁၁။ ဂေါတ္ထလေးဖြာ၊ အစဉ်လာသည်၊ များစွာထက်ဝန်း၊ လူရဟန်းတို့၊ ရှိပန်း
တုပ်ကွ၊ တောင်းပန်ကြသော်၊ ဗြဟ္မဗြဟ္မာ၊ ဒေဝါဒေဝ၊ နရနရာ၊ သမ္မုဒ္ဓါကာ၊ မဟာ
ကြရ၊ ဉာဏကပ်ယှဉ်၊ သမ္ပဇဉ်ဟူ၊ မကြဉ်တူပြီ၊ ဟသိတုပ္ပါဒ်၊ လတ်လတ်ရှုသာ၊
မျက်နှာတော်ပြင်၊ ကြေးမုံသွင်သို့၊ ပြီးရှင် တိတ်တိတ်၊ ဉာဏ်တော်စိတ်ဖြင့်၊ ရှေး
အတိတ်က၊ စန္ဒကုမ္မာ၊ နန်းလျာမင်းစစ်၊ ဥပရစ်၏၊ အဖြစ်ချင်းတ၊ ဇာတကကို၊ ၊
ဖော်ပြမကြွင်း၊ ဟောပေလျဉ်းတည်း။

၂။ စန္ဒကုမာရမင်းသား တရားစီရင်ခန်း

အတီတေ အယံ ဗာရာဏသီ
ပုပ္ဖဝတီနာမ အဟောသိ။ တတ္ထ ဝသပတ္တိရညော
ပုတ္တော ဧကရာဇာ နာမရန္တံ ကာရေသိ။

၁၂။ ငါးရာတစ်ထောင်၊ ဖွဲ့ထုံးနှောင်၍၊ မိုက်မှောင်သည်းစွာ၊ အဝိဇ္ဇာတိ၊ တဏှာ
ပင်မ၊ မူလမြစ်ယှက်၊ အစွဲနက်သည်၊ နှစ်ချက်ပုံတောင်း၊ မြဲကြောင်းစီရံ၊ မျှော့သံ
မယ်န၊ ပုညစသား၊ ဘုံဝကြပ်ကြပ်၊ ဆိုင်းတွတပ်သည်၊ အကွပ်ဇရာ၊ မရဏာနှင့်၊
ကမ္ဘာသချေ၊ ပျက်ပြုန်းလေသည်၊ မကြေစေမှု၊ အရှည်ပြုလျက်၊ သမုဒယ၊
အာသဝဟု၊ လျှိုထချက်ချက်၊ နပန်နက်သည်၊ စက်ရထားလိမ်၊ ကြောက်ဖွယ်အိမ်ကို၊
စိုးရိမ်ခွာခွာ၊ ငါထံလာ၍၊ အညာခေမ၊ နာဂရသို့၊ ရည်ထချွဲချွဲ၊ ဆုံးမခံသည်၊
ထေရ်ပျံသူမွန်၊ ဂုဏဝန်တို့၊ လွန်လေရှေးခါ၊ တန္တရာသော်၊ မဟာမဂ္ဂ၊ လမ်းဆုံဝ၌၊
အခွအခက်၊ အရွက်ပြိုင်းပြိုင်း၊ စိမ်းညိုမှိုင်းလျက်၊ မုန်တိုင်းဝှန်သည်၊ ခတ်လည်းမနိုင်၊
ဝေဝေမြိုင်သည်၊ တန်ခိုင်စည်ဖြိုး၊ သောင်ပင်ကြီးကို၊ ဝေးနီးရှေ့နောက်၊ တောင်မြောက်
ဘယ်ညာ၊ လေးမျက်နှာမှ၊ များစွာလူဗိုလ်၊ ချမ်းရိပ်ခိုသို့၊ နဂိုရ်ချိုင့်ဝှမ်း၊ ပြည်လျှမ်း
ကျေးလက်၊ အုတ်ကျက်ပြောစည်၊ နှစ်လည်မချို့၊ ခွန်သွင်းပို့၍၊ နိမိကျိုရန်သူ၊ မပြု
ချမ်းငြိမ်း၊ ခပ်သိမ်းကြေညာ၊ ရှစ်မျက်နှာမှ၊ ရောက်လာပြန်သည်၊ ကုန်သည်
တည်းကပ်၊ ထူထပ်မအား၊ ဆယ်ပါးအသံ၊ မည်မစဲ၊ တသဲသဲလည်း၊ မင်းပွဲသဘင်၊
ပျော်ရွှင်ခြိမ်အုန်း၊ ဖြန်းဖြန်းတီးမြည်၊ မြောက်စည်ဆော်နိုး၊ တံပိုးကျာကျာ၊ ခရာ
ခုံမင်း၊ မောင်းကြေးနှင့်နှင့်၊ ခွက်ခွင်းရီရော၊ စည်ပြောလက်ဝန်း၊ အဆန်းဆန်းက၊
စသည်မည်လှိုင်၊ မွှေးကြိုင်ပတ်လည်၊ ခက်စည်စွင့်စွင့်၊ ညှာတန်မြင့်၌၊ အပွင့်အသီး၊
အဖြိုးအစဉ်၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊ ရေကန်သာယာ၊ ဝန်းရစ်ကာတည်၊ သီတာရိမ်းကြည်၊
ထက်နတ်ပြည်လည်း၊ နှိုင်းရည်မခြား၊ လူအများတို့၊ မသွားပျော်မွေ့၊ ပြည်ရွာမေ့၏၊
လွေ့လွေ့ရမ်းရမ်း၊ စိတ်ဝမ်းချချ၊ များလှရေစာ၊ ထင်ရှားစွာ၍၊ ဗာရာဏသီ၊ ခေါ်ညီ
တိုင်မည်၊ ဤသည်ပြည်ကား၊ ယင်းသည်ရှေးက၊ ထိုကာလ၌၊ နာမစွဲမှတ်၊
ခေါ်ပညတ်သည်၊ ပြည်မြတ်ပုပ္ဖဝတီတည်း။

၁၃။ ပုပ္ဖဝတီ၊ ခေါ်ညီဝေးနီး၊ ထိုပြည်ကြီး၌၊ စောင့်သီးသီလ၊ ဒါနမွေ့လျော်၊
တရားပျော်၍၊ သူတော်စင်ပေါင်း၊ တစ်ချောင်းနှလုံး၊ စွဲသုံးစိုက်စိုက်၊ လိုက်လိုက်
ဖက်ဖက်၊ မခက်မထန်၊ မျက်မာန်နည်းပါး၊ စုကားသာဖြည်း၊ သည်းသည်းခံခံ၊
ပုံစံကျွမ်းကျွမ်း၊ ထုံးတမ်းမှတ်မှတ်၊ တရားဖြတ်လည်း၊ ဓမ္မသတ်ကျမ်းပိုင်း၊ လာသော
တိုင်းလျှင်၊ မဆိုင်းတည့်တည့်၊ စိမ်းမှည့်မရွေး၊ နီးဝေးမတာ၊ မျက်နှာမထောက်၊
ကောက်ကျစ်မရှိ၊ ဂတိမမှာ၊ မစားလတ်သပ်၊ စိန်တပ်မြားဟန်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်

မှန်သည်။ လေးတန်အစု၊ ရန်အောင်မှုနှင့်၊ လေးခုဝေ၊ သင်္ဂဟလည်း၊ တစ်စမယ်မီး၊
 မတိမ်းမစောင်း၊ လမ်းကြောင်းယူယူ၊ တိုင်းပြည်သူကို၊ မပူစေရ၊ ချမ်းရိပ်ငှလျက်၊
 ကြက်မတောင်ဖွယ်၊ အုပ်သောနယ်လျှင်၊ ရောင်နွယ်ပြီးပြက်၊ ရွှေနန်းထက်ဝယ်၊
 ဖြန့်ကျက်ညီးညီး၊ ကနက်ထီးနှင့်၊ ဖြီးမှုဝန်းရုံ၊ မှူးပုံမတ်ရုံ၊ ပြာသာဒ်ပျံ၌၊ နှိုင်းစံမပြား၊
 မိုးသိကြားသို့၊ ငါးပါးတန်ဆာ၊ ရတနာပြောင်ဝင်း၊ မင်းခမ်းကျင်းလျက်၊ သတင်း
 ကျော်ကျော်၊ ဘုန်းတော်တိုးတိုး၊ တန်ခိုးဖြာဖြာ၊ အာဏာကြွကြွ၊ လက်ရုံးဝါဝါ၊
 တေဇာသစ်သစ်၊ ရန်မြစ်စင်းခုတ်၊ ငယ်နှုတ်ဖဲ့ဖဲ့၊ ယိမ်းနွဲ့ကြောက်ညံ၊ အလွဲလိုက်ဆူ၊
 တက်နေတူလျှင်၊ ဇေယျနံ့မျှ၊ ကျော်ပေါက်ပြသား၊ ဝဿဝတီ၊ ဂုဏ်ဆီလျှင်ဝင်း၊
 ထိုသည်မင်းလျှင်၊ သက်ဆင်းမျိုးဝင်၊ ရာဇဝင်နှင့်၊ ဥကင်ဘုံမြင့်၊ ရွှေထီးဖွင့်သည်။ ၊
 ဆယ်ဆင့်တရားအညီတည်း။

၁၄။ ထိုသည်မင်းဖျား၊ မင်းတရားလျှင်၊ မမှားပါယ်ခွင့်၊ မဝင်မိစ္ဆာ၊ ကျင့်ဆယ်ဖြာနှင့်၊
 ပြည်ရွာသိမ်းဆည်း၊ မနည်းအံ့လောက်၊ အထောက်ရှည်လျား၊ ခါတစ်ပါးသော်၊ အများ
 အုတ်အော်၊ ဆွေတော်မူးမတ်၊ ရံပတ်ဝန်းလျက်၊ ရွှေနန်းထက်၌၊ အသက်ဝိညာဉ်၊
 မယဉ်နတ်ရွာ၊ မခွာပျော်ရွှင်၊ ဝစည်ပင်တည်၊ ရွှေစင်မြဝါ၊ သားပုတ္တာကို၊ ကရုဏာ
 ဖြီးဖြီး၊ ချစ်စနိုး၍၊ ဖြန့်မိုးထီးဖြူ၊ ဘရာမဟု၊ သည်းအူရင်နှစ်၊ နန်းရုံဖြစ်သား၊
 ဧကရာဇ်နာမ၊ ကုမ္မာရကို၊ မွေးဘဘုန်းလျှ၊ ရွှေနန်းစံနှင့်၊ ဝန်းရုံမူးပတ်၊ ညီညွတ်
 ပေါင်းထု၊ ရုံးစုတိုင်ပင်၊ ရွှေနန်းတင်၍၊ ဥကင်သဖျား၊ ပျော်စံစားရှင်၊ ဖြစ်လားထိုရော်၊
 ထိုမင်းကျော်ကား၊ သူတော်ဂုဏ်လောင်း၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို၊ မပေါင်းငယ်ငယ်၊
 ထိုအရွယ်က၊ မနွယ်သတိ၊ မေ့ချေမိ၍၊ မရှိပညာ၊ မပါသိပ္ပ၊ မရထုံးစံ၊ မခံပုံနည်း၊
 ခရီးဆုံးဖြတ်၊ မတတ်တရား၊ မလားဓမ္မ၊ မကျအရိုး၊ ကောင်းကျိုးမမြင်၊ မထင်အပြစ်၊
 မိစ္ဆာရစ်၍၊ အနှစ်လိုထ၊ ရှာတုံကြလည်း၊ မရဝေးလံ၊ ပင်လက်ပံဝယ်၊ အခွံခါခါ၊
 နှစ်မဲ့ပါသို့၊ နတ်ရွာလမ်းကြောင်း၊ တိမ်းရွဲ့စောင်းသည်၊ ၊ ထုံးဟောင်းမရှည်
 မမှီတည်း။

၁၅။ ရတနာယပ်၊ ရွှေသင်းကျပ်နှင့်၊ ရောင်လျှပ်မဂ္ဂ၊ ဖြူဆွဆွသည်၊ ဆတ္တခြေနင်း၊
 ဝင်းဝင်းတောက်ဖြာ၊ မင်းဖွယ်ရာဖြင့်၊ ချမ်းသာခံလှစီ၊ ဧကရာဇ်၏၊ ကျွမ်းချစ်သက်နံ၊
 တောင်နန်းစံသည်၊ ထွန်းလျှသင်္ဂီ၊ မဟေသီကား၊ စာဂီပုည၊ မြတ်သီလနှင့်၊
 ဒါနမကင်း၊ သတင်းစောင့်စည်း၊ သိပ်သည်းတည်ကြည်၊ လော်လည်ကင်းစင်၊
 ခြောက်အင်ပြစ်ရှား၊ ငါးပါးအင်္ဂါ၊ မင်းမာယာ၌၊ လိမ်မာသိမြင်၊ လူပုံအင်အား၊
 ဆန့်ကျင်မရှိ၊ ကျေးဇူးချီသည်၊ လင်မိလင်သ၊ လင်ဝတ်စသား၊ ကံငလောက်င်၊
 သင့်ကြံစာနာ၊ မိစ္ဆာကင်းဝေး၊ ရှုမျှော်တွေးလျက်၊ နို့ကျွေးပိုက်လွယ်၊ ကျေးဇူး
 ကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်ဘမင်း၊ ထိုအချင်းလည်း၊ ဝပ်စင်းတုပ်ကွ၊ မြေသို့ကျရှင်၊
 ရောက်ကြမစဲ၊ ဖြင်ပြီထပ်ထပ်၊ ဆွေစပ်မျိုးနီး၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ထိုမျှကိုလည်း၊ ရိုရို
 သေသေ၊ ကျင့်တတ်ပေဟု၊ ဆူဝေဖြီးဖြီး၊ သတင်းမိုးလျက်၊ မစိုးမရိမ်၊ နန်းရွှေ
 အိမ်ထက်၊ ချမ်းငြိမ်တင့်တယ်၊ ရွှေများလယ်၌၊ ပြုံးရယ်ရွှင်ပ၊ ချီထိန်းယနှင့်၊
 နေညရံသန်း၊ ဂုဏ်ယူလန်းသည်၊ ၊ တောင်နန်းမယ်ဂေါတမိတည်း။

၁၆။ အသီးအသီး၊ ဂူမငြီးသည်၊ ရွှေထီးဖြန့်ကာ၊ ရွှေနန်းသာတွင်၊ တောင်ညာ ထွတ်ဖျား၊ မိဖုရားမှာ အခြားဆောင်မှတ်၊ နန်းပြာသာဒ်နှင့်၊ မိုးနတ်အလား၊ မိဖုရား လည်း၊ ထင်ရှားကြေညာ၊ ဆင်းရုပ်ဝါမှု၊ အာဏာတိမ်ပြင်၊ လျှပ်နွယ်သွင်သို့၊ ဝန်းကျင်နံ့မျှ၊ ဝိဇယဒေဝီ၊ တူပြီနှိုင်းလျော်၊ ပမာသော်မူ၊ ရွှေလျော် သိင်္ဂီ၊ ဦးသစ်စကို၊ ပြည်မပြည်တွင်း၊ သတင်းကြားသိ၊ ဧရာပတိဒေဝီ၊ တစ်လီပုံသင့်၊ ကြာညိုပွင့်သို့၊ ရှုတင့်လဲရိုမ်း၊ ကြောစိမ်းညိုမြ၊ အာစရနှင့်၊ ပေါက်ပြဝန်းလျား၊ အများတကာ၊ ကြည်ညွတ်စွာသည်၊ သုနန္ဒာဒေဝီ၊ အညီသုံးပါး၊ မိဖုရား၌၊ အပါးစေခံ၊ မိသံကိုယ်စီ၊ အချိထိမ်းယ၊ များလှတစ်အုတ်၊ စောင့်ချုပ်ရုံဝန်း၊ ရွှေဘုံခန်းဝယ်၊ မမြန်းစံပ၊ ရွှင်မြူးရရှင်၊ သည်မှ တလိုက်၊ လေးတောင်တိုက်ဝယ်၊ မှောင်မိုက်ပယ်ရှောင်၊ ဆီမီးရောင်နှင့်၊ တစ်ဆောင်နှိုင်းလီ၊ ကေသရီနှင့်၊ ဒေဝီထွတ်ချာ၊ ရတနာလည်း၊ တောင်ညာနန်းမ၊ တူတမျှပင်၊ များလှထောင်သောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ပေါင်းတို့၊ ပျော်ကြောင်းကျူးနွဲ့၊ စံကာမြဲသည်၊ လက်ဝဲရွှေနန်းသိင်္ဂီတည်း။

**တဿပုတ္တော စန္ဒကုမာရော နာမ
ဩပရဇ္ဇကာရေသံ။**

၁၇။ ဧကရာဇာ၊ မည်သာတွင်ထ၊ နရိန္ဒလျှင်၊ ပြည်မကြောင့်၊ ဘရာနန်းကို၊ သိမ်းမြန်း ပြောင်ပြောင်၊ အုပ်စိုးဆောင်၍၊ အခေါင်ချုပ်ခြာ၊ ထိုရော်ခါတု၊ ပြည်သာမြိုက်ဝှမ်း၊ ခေမာကမ်းသို့၊ စိမ်းရွှမ်းဗိုလ်ပါ၊ သတ္တဝါအား၊ ရှစ်ဖြာမဂွင်၊ သဘောလျှင်နှင့်၊ တင်အံ့ ရင်းတည်၊ စူးစူးရည်သည်၊ ခက်စည်ညွန့်ဖြာ၊ ဘုရားလျာကား၊ နတ်ရွာသက်ဆင်း၊ ထိုသည်မင်း၏၊ သည်းရင်းမြောက်သား၊ ချစ်စထွားသည်၊ မိဖုရားမြတ်၊ တောင်နန်း ထွတ်တွင်၊ အမှတ်သန္ဓေ၊ ယူစွဲနေ၍၊ ဆယ်လစေကာ၊ မွေ့မွေ့ချမ်းချမ်း၊ မယ်တော် ဝမ်းမှာ၊ မနွမ်းစင်ကြယ်၊ မဆွယ်ဥပဒ်၊ ဘေးလွတ်ရန်ကင်း၊ သန့်ရှင်းရှင်းနှင့်၊ ရွှေဆင်း တူသွင်၊ မျက်နှာမြင်သော်၊ ယခင်လွန်ကျူး၊ ကမ္ဘာဦးက၊ မှောင်ပူးရောင်ပ၊ အလင်းတမူ၊ ခဏမကြာ၊ လစန္ဒာလျှင်၊ ပေါ်လှာဝင်းဝင်း၊ မှောင်မျိုးကင်း၍၊ အလင်း ညီးညီး၊ ဆန္ဒပြီသို့၊ ဝေးနီးနံ့ပြား၊ တိုင်းပြည်သားတို့၊ ကြားကရွင်စိတ်၊ ရေနယ်ဖိတ်၍၊ မပိတ်ခံတွင်း၊ ဟင်းလင်းကြော်ငြာ၊ ဝမ်းသာအားရ၊ ရှိကြကုန်ရှောင်း၊ သည်အကြောင်း ကြောင့်၊ နန်းလောင်းပွင့်လျာ၊ စောနရာကို၊ မည်သာစန္ဒ၊ ကုမာရဟု၊ ဒီပခေတ်ကျွန်း၊ ထန်ရိုက်မွမ်းမျှ၊ တောက်ထွန်းတေဇ၊ ဌာရသလည်း၊ တစ်စမကျန်၊ တတ်ပွန်လေ့လာ၊ ဖွယ်ရာလျောက်ပတ်၊ မတ်မတ်ကျွန်ကျေး၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်စယ်ရောင်းချ၊ လယ်လုပ်စသား၊ ပြည်ပပြည်တွင်း၊ မကင်းဖြီးထူ၊ ရှင်လူပုဏ္ဏား၊ မျိုးလေးပါးအား၊ သနားထောက်ပင်၊ စီးပွားမြှင့်၍၊ ဆင့်ဆင့်ထပ်ပွား၊ ထိုမင်းသားကို၊ အများပူဇော်၊ သက်တော်ရှည်မူ၊ မေတ္တာပြုလျက်၊ အောင်ဆုပြဋ္ဌာန်း၊ ရည်ကြမှန်းရှင်၊ ရွှေနန်းစံပျော်၊ ခမည်းတော်လည်း၊ မျက်ဇော်တစ်ခဲ၊ ပုလဲတစ်စူး၊ ငါ့သားဦးဟု၊ ကြည်နူးချစ်ပြင်း၊ အိမ်ရှေ့နှင့်က၊ ကျွန်းတွင်းပတ်ကျေ၊ တန်ခိုးဝေသည်၊ အိမ်ရှေ့နန်းညွန့်ပီပီတည်း။

၁။ နာရွာသက်ဆင်း

၂။ မဆွယ်ဥပဒ်=(ပါ) ဥပဒ်သည် ဘေးဥပဒ်ဖြစ်၍ (ပါ) ဥပဒ်သည် အစဖြစ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၍ ဥပဒ်ဟု ပြင်သင့်၏။

၁၈။ အပဋ္ဌေးလျှံ၊ ရောင်ခြည်မံလျက်၊ တွင်းရံစိထား၊ ပတ္တမြားနှင့်၊ နန်းလျားကြွင်းမဲ့၊
 သင်္ချာဖွဲ့သော်၊ လေးဆယ်ကိုယူနေ၊ အဝန်းမှာကား၊ ဧကာငြိမ်း၊ တွက်ကိန်းသတ္တ၊
 ယောဇနဖြင့်၊ ထွန်းပလင်္ကျာ၊ မှောင်မျိုးကွာသည်၊ စကြာဟူးဟူး၊ ရွှေလမြူးသို့၊
 သားဦးနန်းညွန့်၊ ဘုန်းကွန်ဂိုန်တောက်၊ ထိုသည်နောက်လည်း၊ အလောက်တစ်ထွေ၊
 ကျက်သရေနှင့်၊ မြဲတေထွန်းပ၊ သူရိယဟု၊ ဖွားထထိုရော်၊ သမိုက်ခေါ်သည်၊
 ညီတော်ရံနှိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်၌၊ တံဆိပ်ခတ်နည်း၊ အာကာသည်းရှင်၊ ထိုလည်းထပ်လောင်း၊
 သည်မှနှောင်းတုံ၊ ကောင်းသည်ရေသာ၊ သနားဂ္ဂုဖွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သည်၊
 သွယ်သွယ်ပျော့ပျောင်း၊ နွဲ့နှောင်းထားမွတ်၊ ပြာလတ်စိမ့်စိမ့်၊ မြင်နိမ့်မဟူ၊
 မည်းဖြူမထင်၊ ပြစ်မျိုးစင်သည်၊ ဆုံးမြင်ဖွားမြော်၊ နှမတော်ကား၊ ရွှေလှော်မင်းစံ၊
 ဆယ်မီးလျှံသို့၊ တစ်ရံမြင်သူ၊ လောင်ဆူစိတ်စော၊ ဖတ်ဖတ်မော၍၊ လတ်လော
 မျက်ခြည်၊ မူးမူးလည်မျှ၊ တွင်မည်နာမ၊ သကကုမ္မာရီ၊ လွှဲညီထင်ပေါ်၊ အလှကျော်၏၊
 မယ်တော်ကွဲပြား၊ ဖမခြားသည်၊ နှောင်းဖွားကြော့ရှင်၊ အဆင်းလျောက်ပတ်၊
 ညီတော်လတ်ကို၊ ဘဒ္ဒသေန၊ နာမမည်ပေး၊ သတင်းမွှေး၏၊ မဝေးထိုနောက်၊ သည်မှ
 အောက်ကား၊ မဖောက်စဉ်လာ၊ နွယ်မဖြောသည်၊ သညာခေါ်ထ၊ ဝါမဂေါတ္တ၊ နာမ
 ကျူးရှင်၊ နှောင်မြင်ညီတော်၊ ကျေးဇူးသော်မူ၊ တိမ်ပေါ်မိုးလယ်၊ သောက်ရွှားကြယ်သို့၊
 ရန်စွယ်ချိုးလှစ်၊ ရှင်းရှင်းပစ်ရှင်၊ ဖွင့်လှစ်ဥကင်၊ တူပြိုင်ရွှင်သည်၊ တောင်တွင်လက်ျာ၊
 ဒေဝီချာထွင်၊ ဆင့်ကာသုံးယောက်၊ ရှေ့နောက်ဖွားမြင်၊ မြကျောက်ရှင်သို့၊ မိခင်မွေးဖ၊
 ကြင်မဝသည်၊ ဩနေညမျက်ရွှမှန်ပြီတည်း။

၁၉။ အဆန်းအဆန်း၊ ရွှေပုံသွန်းသို့၊ လန်းလန်းကျက်သရေ၊ ရွှေနန်းနေသည်၊
 သက်ဝေညိုပြာ၊ တောင်ညာတရှည်၊ အလှည့်ပျော်ပါး၊ မိဖုရားဟု၊ ထင်ရှားအလောက်၊
 ထိုလေးယောက်တွင်၊ မြောက်နန်းဒေဝီ၊ ကေသရီ၌၊ ရွှေအိဝင်းလျှံ၊ ပန်းဝတ်ဆံနှင့်၊
 တစ်စံတည်းဖြစ်၊ အလွန်ချစ်သည်၊ ရင်နှစ်သည်းအူ၊ ညွန့်လူလူကား၊ မှည့်ယူနာမ၊
 ဥပသေန၊ ခေါ်ဆိုကြံရှင်၊ ထိုမျှကျေးဇူး၊ ညံ့နူးနလုံး၊ စောင့်သုံးအာစာ၊ ကျင့်လိမ္မာနှင့်၊
 သုနန္ဒာဒေဝီ၊ လွှဲညီထင်ရှား၊ မိဖုရား၌၊ သည်းကြားမျက်ရွှံ၊ ကသိုဏ်းပြုသည်၊ ရွယ်နု
 မကြီး၊ မင်းသမီးကား၊ ညီးညီးတောက်ပ၊ နန္ဒနတု၊ ထွင်ထအဟုတ်၊ မည်သမုတ်၏၊
 ထုခုတ်ပုံပြ၊ သုဝဏ္ဏသို့၊ ဝိဇယဟု၊ အလှနိုင်းကျော်၊ ဘုံနန်းပျော်၌၊ မျက်ဇော်တစစ်၊
 ရင်နှစ်သွေးခဲ၊ ကျူးလွှဲမြောက်ချို၊ ကုမ္မာရီကား၊ သညီထွင်ထ၊ မုဒိတဟု၊ နာမပညတ်၊
 စွဲကြမှတ်၏၊ ရုပ်ဓာတ်ရွှင်ရွှင်၊ ပြစ်မထင်သည်၊ ညိုစင်လဲပြာ၊ ဧရာပတိ၊ ဆင်းသီရိ၌၊
 ထွန်းညိုရေးရေး၊ အလျှံပြေးသည်၊ ရင်သွေးနွဲ့လှ၊ ကောကိလဟု၊ ဝေါဟာရမည်၊
 တိုင်းရပ်ပြည်၌၊ ဝန်းလည်အပုံ၊ သိန့်တုံရှင်၊ မကုန်ပြီဟောင်း၊ ရှေးအကြောင်းကြောင့်၊

- ၁။ ဆုံးမြင်ဘွားမြော်
- ၂။ သေကကုမ္မာရီ
- ၃။ နှောင်ဘွားကျော့ရှင်း
- ၄။ တောင်တင်လက်ျာ
- ၅။ ရွှေအိဝင်းလျှံ
- ၆။ သည်းချားမျက်ရွှံ

စံကောင်းယှဉ်မိုး၊ ဘမင်းကြီးကား၊ သမီးသားမြတ်၊ သည်းပွတ်ရင်နု၊ ထိုတစ်စုကို၊ မျက်ရှူပုလဲ၊ လည်ဆွဲမတတ်၊ လေးမြတ်နှစ်သက်၊ ပြတ်စုံမက်၍၊ ခွန်ထွက်လောက်ရေး၊ ထပ်ကာပေးသည်။ တိုင်းကျေးကိုယ်စီကိုယ်စီတည်း။

၂၀။ နှမနှင့်မောင်၊ များမြောင်ရှေ့နောက်၊ ထက်အောက်မဝေး၊ တစ်ဖသွေးတွင်^၁၊ ပျံ့မွှေးအာဏာ၊ မည်သာစန္ဒာ၊ ကုမာရဟု၊ သိဟနန်းရာ၊ စောနရာ၏၊ ကုက္ကာဂါရ၊ ပါသာဒမူ၊ ကာလဂ္ဂု၊ ဥတုမှီမှီ၊ ရာသီချင်ချင်၊ ထောက်မျှော်လင်၍၊ လျှပ်ပွင့်အင်၊ ပတ်လည်ပြုလျက်၊ ဖုံဖုံမထ၊ ဝသန္တနှင့်၊ လျော်ကြခန့်ရန်၊ စီရင်ဖန်သည်၊ ဝေယန်နန်းပျံ၊ မွမ်းမံစီတည်၊ အရောင်မှည့်၍၊ မကြည့်စဝံ၊ တံတံမျက်ခြည်၊ မူးမူးလည်မျှ၊ ရွှေရည်ဒီးဒီး၊ ကျယိုစီး၏၊ မနီးသူရိန်၊ ဗာဟိချိန်လျက်၊ အရှိန်အဝါ၊ မရှိရာလျှင်၊ အာဏာညိုဝန်း၊ ဖပ်ဖပ်ရွမ်း၍၊ ရွာသွန်းအံ့ရိပ်၊ သေးသေးစိပ်လျက်၊ တိမ်လိပ်ထွေးထွေး၊ ယှက်တမြွေးနှင့်^၂၊ စိမ်းအေးလေသော်၊ ဟေမန်တော်သည်၊ ဘုံမော်တစ်သီး၊ ဖန်ဖြင့်ပြီး၏၊ စရိဘန္တ၊ ဂမနဖြင့်၊ အက္ကစကြာ၊ လှည့်ရစ်ကာလျှင်၊ ဒီပါကျွန်းရှည်^၃၊ ခေါင်တည်တည်သို့၊ စည်စည်ထွန်းတင်၊ ဂိမ္မန်ဆင်သော်၊ မြူးရွှင်ပျော်မှတ်၊ စံပြာသာဒ်မူ၊ နဝရတ်စီတတ်၊ တလျှပ်လျှပ်နှင့်၊ နှံ့စပ်ပြောင်ပြောင်၊ ထိန်ထိန်လောင်မျှ၊ အရောင်ရှားမီး၊ အလျှညီ၏၊ မနီးမဝေး၊ ကြမ်းတပြေးလျှင်၊ ကွေးကွေးချိုပေါင်၊ တော်ရနောင်နှင့်၊ ခိုတောင်ဝမ်းဘဲ၊ ပန်းဆွဲတောင်တင်၊ တုရင်မှတ်ဆိတ်၊ ချင်ပိတ်ချင်ခံ၊ စိန်ပျံ့မှန်ကင်း၊ မကြွင်းသစ်သစ်၊ စုလစ်မွန်ခေါင်း၊ ထိုလုံးပေါင်းလည်း၊ မောင်းမောင်းဝင်းဝင်း၊ ချင်းချင်းထွေးထွေး၊ စွေးစွေးထိန်ဝါ၊ ရတနာခုနစ်ပါး၊ စိကာထား၍၊ သိကြားမိမာန်၊ ဝေဇယန်ဟု၊ အဟန်မြန်းဘောင်၊ တွေးမှားယောင်သည်၊ ဘုံဆောင်ဝေမြိုင်ဝေမြိုင်တည်း။

၂၁။ ဇမ္ဗူရက္ခ၊ ဥက္ကဋ္ဌကြောင့်၊ နွတ္တဝေါဟာ၊ ကျွန်းဒီပါတွင်၊ တစ်ရာထီးဆောင်း၊ မင်းအပေါင်းကို၊ ထောင်သောင်းကျီလယ်၊ လောက်ဖြင့်ရွယ်သော်၊ လွဲပယ်ကြောက်မှား၊ ပြေးပုန်းရှားသို့၊ ဆုံးအားဆန့်တန်၊ ရွှေလေးဖြန့်ကာ၊ မလန်ညွတ်ယိုင်၊ တတ်စွမ်းနိုင်၍၊ မပြိုင်ရန်စစ်၊ ဥပရာဇ်နှင့်၊ ရှေးသစ္စာဆုံ၊ ပျော်ဖက်ကြိုသည်^၄၊ ကြေးမုံပြင်နှစ်၊ လျှပ်စစ်သဖွယ်၊ နုနယ်ညက်မွတ်၊ ကြာဆံချွတ်သို့၊ လတ်လတ်မျက်နှာ၊ တင့်တယ်စွာနှင့်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ ဂုဏ်ဆီလွေလွေ၊ သတင်းကြွေသည်၊ အိမ်ရှေ့စံစား၊ မိဖုရားကား၊ ရွှေသားဝါဂါ၊ သန္တာညွန့်ထွား၊ ဖဝါခြေလက်၊ ဆုံညက်ချိတ်နည်၊ ဒန်းရည်စွေးစွေး၊ ဆွတ်ကာထွေးသို့^၅၊ သေးသေးမည်းနက်၊ ပြီးပြက်ပြက်လျှင်၊ လက်လက်ဖိတ်လျှံ၊ ကေသာဆံလည်း၊ ရှည်လံညွန့်ညွန့်၊ သက်လုံးခန့်၍၊ မဆန့်ပီပီ၊ အဖျားချိုလျက်၊ ကြွေစီသောလား၊ မတိမ်းပါးသည်၊ သွားလည်းညီညွတ်၊ တွတ်တွတ်နှုတ်ခမ်း၊ ကျီးအာရွမ်းသို့၊ ထုံကွမ်းပြီးရယ်၊ သူ့အရွယ်မူ၊

၁။ တဘသွေးတွင်
၂။ ရှက်ကမြွေးနှင့်
၃။ ကျွန်းဒီပါနှင့်
၄။ ပျော်ဘက်ကြိုသည်
၅။ ထွတ်ကာထွေးသို့

နတ်မယ်လျှစ်စစ်၊ ဝေယန်လှစ်သို့၊ မျက်ချစ်ရောင်ကောင်း၊ နားတောင်းတပ်တပ်၊ လက်စွပ်ညီးညီး၊ ပုတီးရဲရဲ၊ ပုလဲသွယ်သွယ်၊ စိခြယ်စိုစို၊ မြနို့စိစိ၊ ရွှေကြီးသိ၍၊ ရွှေနီဝတ်မျှင်၊ ရွှေလည်ဆင်မှ၊ ဝန်းကျင်ရံကာ၊ သတ္တာသကာ၊ လျလျအညီ၊ ဂေါရိဖြည့်ဖြူး၊ စုမူမကင်း၊ သက်လုံးနှင်းလျက်၊ ရွှေဟင်္သာနယ်၊ မေတ္တာကြွယ်၍၊ မပြယ်ချစ်မြဲ၊ ချစ်ဆက်သည်။ ၊ ရှည်နွဲ့တူပြိုင်တူပြိုင်တည်း။

၂၂။ အံ့ဖွယ်အံ့ဖွယ်၊ တစ်ပြင်ကျယ်နှင့်၊ ဆန်းကြယ်ဖြူးမတ်၊ နန်းပြာသာဒ်၏၊ ရံပတ် ဆိုင်းဆိုင်း၊ တံတိုင်းဘယ်ညာ၊ လေးမျက်နှာ၌၊ သီတာစိမ်းမြဲ၊ ဝဏ္ဏဝေဠု၊ ရေထု ပြည့်လျှမ်း၊ ငါးတိမ္မိမ်းလျက်၊ နက်ဝှမ်းသီးသီး၊ မန္တာဂီလ၊ ကြာနီမွှေးချို၊ ကြာညိုလှိုင်ကြူ၊ ကြာဖြူလွလွ၊ ပဒုမနှင့်၊ ပုဏ္ဏုဖြိုးဖြိုး၊ ရေပေါ်မိုးလျက်၊ မညှိုးပွပွ၊ ပွင့်ကုန်ကြသည်၊ သိင်္ဂီဝတ်ဆံ၊ လေနှင့်ပြုံသော်၊ ညှာတ်ရိုးနွဲ့၊ နိုးနိုးနဲလျှင်၊ ကျိုးပဲ့မတတ်၊ ယိမ်းကာ ညွတ်လျက်၊ ကျလွတ်ရွှေမုံ၊ သင်းနဲ့ထုံ၍၊ အာရုံငြိမ်ငြိမ်၊ ကြောခြင်စိမ်မျှ၊ နှစ်သိမ်ပျံ့ပြည်၊ နှာဝယ်တည်သို့၊ လွတ်ချည်မပြယ်၊ ကြွယ်ကြီးကြွယ်နှင့်၊ အံ့ဖွယ်တခြား၊ ရေပေါ်လွှားသည်၊ ငါးပါးသညာ၊ ဥမြှာတင်ဆတ်၊ တောင်ခတ်စင်ဖြူ၊ အတူငန်းမဲ့၊ ရွှေဝမ်းဘဲနှင့်၊ ရစ်နွဲ့ဖိုမ၊ ဟင်္သာဇီဝါ၊ ပကာမြစ်ထွေး၊ တွန်ထူးအေး၍၊ ရေကျေးရေကြက်၊ သံငှက်ကြော်ကြော်၊ ဇင်ယော်ကြေးကြေး၊ ပဲထွေးသောက်တင်၊ ပိန်ညင်ကျစ်ကျစ်၊ ငဟစ်ကျာကျာ၊ ကောဇ္ဇရာလည်း၊ “သာသာယဉ်ယဉ်၊ မောင်နှံတင်၏”၊ မမြင်သုတ်သုတ်၊ ခရုစုပ်နှင့်၊ ဥပုတ်မြူးလျက်၊ ရေခွံငှက်မူ၊ နားသက်ကျံကျံ၊ ထည်ညံ့လျှင်၊ ဝဲပျံ့ငုတ်လျှို၊ ကောင်းကင်ခိုက၊ စသည်တွင်ငြား၊ ရေကျက်စားသည်၊ ထွေပြားဝေါဟာ၊ ငှက်တကာတို့၊ လာလာရင်ဆိုင်၊ နဂိုရ် ပြိုင်လျက်၊ မနိုင်မကမ်း၊ ချစ်လွမ်းချစ်ထုံ၊ ချစ်ပန်းတုံ၍၊ ချစ်ပုံမပြေ၊ ချစ်ကြီးခွေလျက်၊ ပွင့်ဝေလွလွ၊ ကိဉ္ဇိကွကို၊ တကွနှိမ်ညွတ်၊ နွဲ့ကာဆွတ်သည်၊ ၊ တွတ်တွတ်သံအိုင် သံအိုင်တည်း။

၂၃။ စံရွယ်စံရွယ်၊ အသင့်နှွယ်လျက်၊ ပျော်ဖွယ်ရှုရာ၊ ရေကန်သာ၏၊ ဥပကာရ၊ သမိပတွင်၊ အမ္ဘကူဌာ၊ အဉ္ဇနာသို့၊ နီလာဝဏ္ဏ၊ စိမ်းမြဲအမြိတ်၊ ဖိတ်ဖိတ်ညိုမှိုင်း၊ ဆိုင်းရရိုင်းလျှင်၊ လူတိုင်းမြင်မိ၊ ပျော်ရာရှိသည်၊ သီရိနန္ဒာ၊ ဥယျာဉ်သာ၌၊ အခါမရွ၊ ရတုမမိ၊ ရာသီမလင်၊ သီးပွင့်ငုံကင်း၊ မှည့်ဝင်းရွမ်းရွမ်း၊ နို့ခမ်းရောယှက်၊ ပျားမွဲဖက်သို့၊ သရက်ပိနွဲ့၊ နှဲထောက်ရှာ သံပရာဥသျှစ်၊ သစ်မည်စည်မျိုး၊

- ၁။ တန်တိုင်းပယ်ညာ
- ၂။ သာသာရင်းရင်း
- ၃။ နှုကိုပြိုင်လျက်
- ၄။ ကိဉ္ဇိကွ (ပါ) ကိဉ္ဇိ = တစ်စုံတစ်ခု၊ အနည်းငယ်၊ ကိဉ္ဇိကွ (ပါ) အနည်းငယ်သောဥစ္စာ၊
- ၅။ အုတ်ပါကာရ
- ၆။ သမိပတွင် = သမိပသည် နီးသောဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
- ၇။ အမ္ဘကူဌာ = အမ္ဘသည် ကျောက်၊ ကူဌာသည် ရေအိုးဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
- ၈။ အဉ္ဇနာသို့ = အဉ္ဇန သည် နီလာထွက်သောတောင်မြစ်သည်။

ကနစိုးချိုချို (သစ်.....)၊ ကောင်းမွန်သပြေ၊ ဝိဘောဒိက^၁၊ တိမ္မကမ္မိ^၂၊ ဟရိတကီ^၃၊
 အာမလိ^၄နှင့်၊ တကွကြွမြောက်၊ ရှောက်လည်းထွေထွေ၊ ပါရေဝတာ^၅၊ သမာရိယော၊
 ဇီဝာကြောလျှင်၊ ပြတ်မောစဖွယ်၊ တရုတ်တယ်နှင့်၊ သစ်အယ်သစ်ကြား၊ လျှာဖျား
 ငြိမ်ငြိမ်၊ ခရမ်းစိမ့်ဩဇာ၊ မာလကာထန်းအုန်း၊ ထန်းကညင်၊ ဆင်ဝင်အင်တိုင်း၊
 ခက်ကျိုင်းဆီးဖြူ၊ မှန်တော့ဟူသား၊ မှန်ကျပြွမ်းပြွမ်း၊ မရမ်းပျိုပျို၊ ရဲယိုထွေးထွေး၊
 ပင်ဝေးကြက်ပေါင်း၊ မှည့်ရောင်းမည်းချိပ်၊ ခံစပ်ခံကောင်း၊ ညွတ်ညောင်းစိစိ၊
 ကောသမ္မိဟု၊ သတိသတွတ်၊ မလွတ်စွန်ပလွံ၊ စုပ်ကြပြောင်ပြောင်၊ လုံပေါင်ရှုရှု၊
 မက်ချဉ်မုက၊ စသည်မန်ကျည်း၊ ဖြင်ပည်းမြိုင်မြိုင်မရေနိုင်ရှင်၊ ပင်ခိုင်စွင့်စွင့်၊ မြင့်မြင့်
 တချို့၊ ယိုယိုတစ်ရပ်၊ ပျပ်ပျပ်တစ်သွယ်၊ ငယ်ငယ်တစ်တန်၊ ဝေကြဖန်သော်၊ မဆန်
 အာဏာ၊ လူလိုပါ၍၊ အသာသည်မူ၊ ဆွတ်ကာယူဟု၊ တူရူစကား၊ ဆိုသောလားသို့၊
 ညာထွားမလွတ်၊ မြေမှာညွတ်သည်၊ ၊ သီးပြုတ်အခိုင်အခိုင်တည်း။

၂၄။ နံ့ကြွယ်နံ့ကြွယ်၊ ဝမ်းနူးဖွယ်လျှင်၊ ညွန့်နွယ်ခက်ယှဉ်၊ ထိုဥယျာဉ်၌၊ ပင်စည်
 နွဲနှောင်း၊ ချိနှာမောင်းတုံ၊ ငိုက်ပျောင်းခွေတွန့်၊ လွန်ကာစန့်စန့်၊ ဆန့်ကာကူးလှန့်၊
 ပျံ့ခဲတုံပယ်၊ ပင်ချင်းတွယ်သည်၊ စံပယ်ရွင်းရွင်း၊ အင်ကြင်းပျံ့ပျံ့၊ ပြီးနံ့ရှားရှား^၆၊
 ပန်းဆတ်သွားနှင့်၊ စကားကွမ်းဘူး၊ ဆိတ်ဖလူးက၊ ထင်းရှူးကံ့ကော်၊ စွယ်တော်ရင်ခတ်၊
 ဖက်ဆွတ်ရင်းမာ၊ နော်ဇာပုန်းညက်၊ နီနက်ဖြူလှုပ်၊ တောင်ဇလပ်လည်း၊ ပညတ်
 သုံးတွေ၊ ပွင့်ဝေစိစိ၊ သရဖီပိတောက်၊ ကြက်မောက်မညှိုး၊ ကတိုးမွှေးမွှေး၊ မြတ်လေး
 ပေါက်နွယ်၊ ပင်လယ်ကသစ်၊ တကျစ်ပန်သုံး၊ ဂမုန်းပေါက်လဲ၊ အောက်မဲညိုဖြူ၊
 မဇ္ဈကြက်ရုံး၊ ခိုင်လုံးရွှေဝါ၊ မဟာလေကား၊ သစ်ခွကြားတွင်၊ သားသားလန်းလန်း၊
 ထိုသည်ပန်းနှင့်၊ အိမ်ဒန်းဇီဝေါ၊ ထပ်တစ်ရာဟု၊ ပွင့်ဝါရွှေမြင်၊ သဇင်ဖောက်ကြံ၊
 ငရံ့ပတူ၊ မအူလက်ထုတ်၊ ခင်ပုတ်ခေါင်ရန်း၊ ဝတ်ပန်းသော်က၊ ရှိမ်းမြခွာညို၊
 မျောက်ငိုသင်ခွေ၊ မိုးစွေခတ္တာ၊ သစ္စာလောင်းပန်း၊ အနန်းစိန်ဖြူ၊ ပျံ့ကြူ စိန်နီ၊
 ပင်စည်လက်တံ၊ ဝတ်ဆံဝေဝေ၊ မင်သေဆိတ်ဆူး၊ ပွင့်ဖူးပြိုင်ပြိုင်၊ ထားဝယ်မှိုင်းဟု၊
 မြစ်လိုင်းသာထွန်း၊ စိုရွမ်းသွယ်သွယ်၊ ပင်လယ်ကြက်တက်၊ ဒန့်သလက်သင်း၊
 နနွင်းရွှေစာ၊ ဘလူဝါနှင့်၊ ရှုသာဖားဖား၊ မုတ်ဆိတ်နားက၊ ရေမျှဉ်စသည်၊ များလှ
 လှည့်တုံ၊ ပန်းအပုံကို၊ မကုန်ရေတွက်၊ နားပါးရှက်အံ့၊ အခက်ထွန့်ထွန့်၊ အညွန့်ရုံရုံ၊
 အငုံဆင်ဆင်၊ အပွင့်လျှံလျှံ၊ ဝတ်ဆံနုနုနုနု၊ ဝတ်မှုန်နီဝါ၊ လွင့်ကြစွာလျက်၊ ဆာယာ
 ရွက်ဝေ၊ ဖြန်းတောင်လေနှင့်၊ မြောက်ဧသာန်တူး၊ ဝေကာမြူးသော်၊ မိန်းမူးစအံ့၊
 ပတ်ကုံးနံ့၍၊ မဆံနီးဝေ၊ ကြူကြူမွှေးသည်၊ ၊ သင်းအေးပျံ့လှိုင်ပျံ့လှိုင်တည်း။

၁။ ဝိဘောဒိက = (ပါ) ဝိဘောဒိကာသည် “ထန်းပင်” ဖြစ်၏။
 ၂။ တိမ္မကမ္မိ = (ပါ) တိမ္မရု = တည်ပင် (ပါ) ကမ္မိ = ဝါးညွန့်ဝါးခက်။
 ၃။ ဟရိတကီ = (ပါ) ပန်ခါးပင်။
 ၄။ အာမလိနှင့် (ပါ) အာမလက = သျှစ်ရှားပင်။
 ၅။ ပါရေဝတာ = ခိုငှက်။
 ၆။ ပျည်နံ့ရှားရှား။

၂၅။ ငံ့ဆွယ်ငံ့ဆွယ်၊ မေတ္တာကြွယ်၍၊ တုံပယ်မြူး၍၊ သံလေးငင်လျက်၊ တစ်ပင်
 ပျံသွား၊ တစ်ပင်နားမှ၊ ဆပွားပုံပုံ၊ စာခွဲချစ်နော၊ တသောသောလျှင်၊ ကြက်တော
 တောင်ကား၊ ကုလားတမာ၊ သူဝါကျေးကျွတ်၊ ကျူးနှုတ်ကြော်ကြော်၊ ငှက်တော်
 ဖိုးခေါင်၊ ယင်ပေါင်ခေါက်ရှာ၊ လင်းပြာသဲသဲ၊ ဖော်မကွဲတည်၊ တဝဲပျံပျံ၊ တကျံကျံလျှင်၊
 ချစ်သံဖော်နော၊ ရွှေဥဩနှင့်၊ လင်ယောတွန်ရင့်၊ ထပ်ထပ်ဆင်၏၊ လွမ်းပင်နိုးနိုး၊
 ရွှေပြည်စိုးမှု၊ မြီးမြီးမြမြ၊ ပျပျချိုချို၊ ပင်စိမ်းညိုက၊ ကွဲပြီစရာ၊ စိတ်ပူရှာသို့၊
 ဘာသာထွေလည်၊ ရင်မြည်ချိုချို၊ မယ်ညိုမယ်လျှ၊ သာလိကတို့၊ တကွယှဉ်ပူး၊ နွဲကျူး
 ကျာကျာ၊ ငုံးနှင့်ခါလည်း၊ မကွာဖော်ညီ၊ ကိုယ်ချင်းမှီလျက်၊ စာနီစာဖြူ၊ ရွှေတူစာပေါင်း၊
 သောင်းသောင်းထိတ်ထိတ်၊ သံမဆိတ်လျှင်၊ ညိတ်ညိတ်နွယ်ပေါက်၊ ညွတ်ခေါက်
 ကျွမ်းထိုး၊ ဥချိုးတွန်ကြွေး၊ ဒေါင်းကထွေးလျက်၊ ခြေးခြေးညှင်းညှင်း၊ ယစ်အောက်
 ချင်းနှင့်၊ ငပျင်းငကျွဲ၊ လင်းဆွဲယိမ်းပါး၊ ခက်ညွန့်များတွင်၊ နားတုံတစ်ခါ၊ ဝေးကာ
 နောက်ဆုတ်၊ ဘုတ်ကဟိန်ဟိန်၊ ကလိန်ကလက်၊ သိန်းငှက်သုန်သုန်၊ လင်းယုန်
 သည်းသည်း၊ ကျိုးမည်းအာအာ၊ လင်းဝါလင်းပက်၊ ဆက်ရက်ပျံလွှား၊ ငှက်ငန္ဒားလည်း၊
 ရွက်ကြားရွက်ကြို၊ မှီခိုမြေမှာ၊ လူးလာသစ်ကိုင်း၊ အားတိုင်းလှိုင်းလျက်၊ သင်တိုင်း
 ချည်ဝတ်၊ စွေနှင့်ပြုတ်ထိ၊ တွတ်တွတ်ပျံရှား၊ သင်းတွဲမှားသည်၊ ငှက်ခါးစိမ်းလဲ၊
 ဘူးခေါင်းနွဲက၊ သဲသဲသံမွန်၊ အစာမှန်၏၊ ဥရန်ကြွေးတစ်၊ တိန်ကျစ်ပူခို၊ ဝန်လိုအိုင်နွဲ၊
 စွန်ရဲယစ်ထုတ်၊ တောင်လှုပ်ဝဲသုတ်၊ ငှက်ဒီးဒုတ်နှင့်၊ နှုတ်ဘီလုံး၊ ရွှင်ပြုံးညည်းမှ၊
 ဖိုမအစုံ၊ သစ်ရိပ်မြဲတွင်၊ ချစ်ဆုံရွှင်ဝမ်း၊ မေတ္တာမွမ်းသား၊ ကြင်ကျွမ်းစုံပူး၊
 ငှက်ဘီလူးနှင့်၊ ဆန်းထူးမြီးသွယ်၊ သပိတ်လွယ်ဟု၊ ငှက်ငယ်တလည်၊ လွမ်းစိမ့်ရည်သို့၊
 စည်စည်ညွန့်ဝဲ၊ ပန်းခြံထဲက၊ ချွဲချွဲကျံကျံ၊ ညိုးညိုးညံတည်၊ သက်နွဲဆွေမောင်၊
 မေတ္တာနှောင်သည်၊ ငှက်လင်ကောင်ပိုး၊ ငှက်တောင်လျှိုးက၊ ထိုမျှဝန်းရုံ၊ ငှက်အပုံတို့၊
 ခက်မြိုင်စဉ်၊ ထိုဥယျာဉ်၌၊ မြီယုဉ်တူပြိုင်၊ ဖိုကတိုင်သော်၊ သံအိုင်ရင့်နူး၊ မကကျူး၍၊
 ပျော်မြူးမပြတ်၊ ပန်းယက်ဝတ်ကို၊ ယူဆွတ်သောက်စား၊ တစ်ပင်ဖျားမှ၊
 ခုန်လွှားလျှိုးဝင်၊ တစ်ပင်သက်ဆင်း၊ တစ်ပင်နင်း၍၊ လည်ချင်းယှက်ကာ၊ ချစ်သာခံခံ၊
 ပျော်ကြစံရှင်၊ တောင်သံရှုန်းရှုန်း၊ ပျားပိတုံးလည်း၊ အုန်းအုန်းသဲသဲ၊ ပင်တိုင်းနွဲလျက်၊
 ရည်ရွဲဝတ်အေး၊ ဆွတ်ကြထွေးသည်၊ ၊ စုဝေးတရိုင်တရိုင်တည်း။

၂၆။ ညံ့သွယ်ညံ့သွယ်၊ သားနုနယ်နှင့်၊ ပြီးရယ်ရွှင်ပြ၊ ကြည်တိုင်းလှသည်၊ သီဂီရွှေနှစ်၊
 ဇေယျရစ်သို့၊ မြစစ်ကျောက်ရှင်၊ ရောနည်တင်သို့၊ ကြည်လင်ကျော့ရွန်း၊ မှည့်ညိုဝန်း
 လည်း၊ မစွန်းမသွေ၊ ချစ်မရဲ့သည်၊ လဲလဲပြာပြာ၊ မင်းစန္ဒာနှင့်၊ ရံခါရဲဖန်၊ ရေကန်အစဉ်၊
 ပန်းဥယျာဉ်သို့၊ တူယှဉ်မကွဲ၊ ရွှေလက်တွဲ၍၊ ပုလဲနန်းညွန့်၊ ရွှေစက်ဖြန့်သော်၊
 နေဟန်ရောင်ညီး၊ ရွှေထီးမဆောင်၊ ရွှေဖောင်းမဆင်၊ ယာဉ်ညင်မပါ၊ မြိုင်ရိပ်ကာ၍၊
 ရတနာလျှိုဝင်း၊ ရွှေခြေနင်းနှင့်၊ မင်းနှစ်ပါးပြိုင်၊ အတူဆိုင်လျက်၊ မထွိုင်ရောင်ရှိန်၊

၁။ ယင်ဘောင်ခေါက်ယာ။
 ၂။ မျိုးမျိုးမျမျ။
 ၃။ ချေးချေးညင်ညင်။

နန်းဝတ်နိမ့်မှ၊ မျှော်ချိန်အစဉ်၊ ကာလယှဉ်၍၊ ဥယျာဉ်သာလွန်၊ နန္ဒဝန်သို့၊ တံခွန်
မြင်လွှား၊ ထွက်စံစားသည်၊ သိကြားသူဇာ၊ တူမကွာသို့၊ များစွာရွှေဖော်၊ ကိုယ်ရန်တော်
နှင့်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ကြည်ကစားလျက်၊ နေနားရွှင်တုံ၊ ပန်းနွယ်ချုံတွင်၊ ပွင့်ငုံကြိုင်မွှေး၊
လိုရာရွေးမှ၊ မထွေးမကုံ၊ မရုံမတွယ်၊ ပန်းကံသွယ်ကို၊ ဆူလှယ်ပွင့်ချင်း၊ ဆင်ကြ
လျင်း၍၊ သက်ဆင်းရေကန်၊ ဝင်ပြန်ဥယျာဉ်၊ အစဉ်သွားလျက်၊ ရုံအုတ်ကျက်နှင့်၊
ရွှေကံကြည့်တုံ၊ ပန်းဆွတ်တုံလည်း၊ ရိပ်မြဲဝေလန်း၊ မြိုင်သာခန်းဝယ်၊ ပျော်မြန်း
သင့်ရန်၊ နေလုံးတန်မှ၊ ရွှေဖန်စကြာ၊ သူရိယာလျှင်၊ ဒီပါဥတု၊ တည်လုလုတွင်၊
ရုံးစုနိုးဆော်၊ နန်းအိမ်တော်သို့၊ ကြင်ဖော်တူကွ၊ ပြန်လေကြွ၍၊ စံကြရည်မြင်၊
ရွှေဘုန်းတင့်သည်၊ မေနနှင့်တူဆိုင် တူဆိုင်တည်း။

၂၇။ ရှည်လျားကာလ၊ ရွှေအိမ်ဝဋ်၊ မောင်းမကိုယ်လုပ်၊ ညွတ်တုပ်ခုနစ်ရာ၊ ရုံစ
ကာနှင့်၊ မကွာနှစ်ဖော်၊ ရွှေလှော်မြဲတေ၊ ကျက်သရေထွန်းညို၊ သီရိညိုပြာ၊ မင်းစန္ဒာဋ္ဌိ၊
ဝဇီရာထွတ်၊ ဇော်တစ်ရပ်ဟု၊ ကျောက်မြတ်ရောင်မှည့်၊ ပြည့်ဘိသောသူ၊ ဟူတုံသန္နိ၊
ဆယ်လရှိသော်၊ မဏိမုတ္တာ၊ ရတနာဖြင့်၊ စိမ္မာယုက်ညွန့်၊ ကွန်ကွန်သားသား၊
ရွှေကားမှ၊ ထွက်ဖြားချမ်းမြ၊ သီတာကျသို့၊ ဝေညပညာ၊ လက္ခဏာနှင့်၊ မကွာပြည့်စုံ၊
ကြေးမုံအသွင်၊ ရှုချင်ဖွယ်သာ၊ သားပုတ္တာကို၊ စန္ဒာနွဲ့လျှ၊ ဖွားလေထသော်၊ မွေးဘ
ရန်ခွင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းလျှင်၊ လွန်ပြင်းချစ်ပုံ၊ မေတ္တာထုံ၍၊ နမ်းတုံဖန်များ၊ ရင်ခွင်
ထား၏၊ ထွတ်ဖျားမှန်ကင်း၊ ဘိုးတော်မင်းလည်း၊ မြေးရင်းရွှေဥ၊ ငါမျက်ရှုဟု၊ ယုယု
ယယ၊ ထားလျှဖက်ရမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်းရှင်၊ စိတ်ဝမ်းရွှင်ပျော်၊ ဖွားရှင်သော်လည်း၊
မျက်တော်တစ်စူး၊ မြေးတော်ဦးကို၊ ကြည့်နူးပိုက်ဖက်၊ ပြတ်စုံမက်၍၊ ထိပ်ထက်နန်းတုံ၊
ချစ်မကုန်ရှင်၊ ရွှေငုံအလား၊ ရွှေသားရုပ်သွင်၊ ရွှေစင်အတူ၊ ရွှေစမျှသို့၊ ဝှန်ဆူတေဇာ၊
ဘသည်းခြာကို၊ သံညာတွင်ထ၊ ဝသုလဟု၊ တိုက်မ အောင်ခန်း၊ ခေါ်ကြမှန်းရှင်၊
ဘုန်းပန်းပွင့်စ၊ မွေးချစ်ဘနှင့်၊ နိက္ခရည်ရွှင်၊ မွေးမယ်ခင်လည်း၊ သန်စင်ညွန့်လူ၊
သားဖြူဖြူကို၊ ဝေဘူတောင်ဦး၊ အလျှကူးသည်၊ ဖိုကြူးကျောက်မြ၊ နတ်နှင့်ရသို့၊
ကြွကြွရွှင်လန်း၊ မေတ္တာဖြန်းသည်၊ ချစ်ပန်းမွှေးကြိုင် မွှေးကြိုင်တည်း။

၂၈။ မဟာဒေဝ၊ ထင်ပေါက်ပြသား၊ တေဇဝင်းဝင်း၊ ယမမင်းလျှင်၊ ထန်ပြင်းဒေါသ၊
မျက်ရိန်ထ၍၊ ခဏတည်တည်၊ စောင်းကာကြည့်သော်၊ သောင်လှည့်ကစား၊ ဖြစ်တုံ
ပြားလည်း၊ ထွားထွားကမ္ဘာန်၊ အားလုံးသွန်သို့၊ ပြင်းဝှန်အာဏာ၊ စကြာရုန်းရုန်း၊
လက်ရုံးဘုန်းကြောင့်၊ ပျက်ပြန်းရန်ဆိတ်၊ ရုန့်ရုန့်လိပ်သည်၊ နန်းရိပ်ညွန့်သွယ်၊
စောဘုန်းကြွယ်နှင့်၊ နောင်းဆွယ်မဝေး၊ ထက်အောက်မွှေးသည်၊ ရည်သွေးပျို၊ ပျို၊
ညီတော်တို့ကား၊ မချို၊ မတ၊ စည်းစိမ်မထက်၊ စံပမွေ့လျော်၊ ထွက်ဝင်ပျော်လျက်၊
ကျေးတော်ကျွန်ရင်း၊ သင်းပင်းခြွေရုံ၊ မိသံလောက်လေ့၊ ရမ်းရမ်းကြွေ့ရှင်၊
နောက်ရှေ့ထပ်ဆင့်၊ ရွှေပန်းပွင့်သို့၊ နန်းမြင့်မိခင်၊ မျက်နှာမြင်သည်၊ အုံအင်
မြောက်များ၊ သားလေးပါးတုံ၊ သိကြားလက်စွဲ၊ ရန်ထိပ်ခွဲသည်၊ သည်းသည်း
ကျောက်ဟုန်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်နှင့်၊ ဝေရုံဤသာ၊ သညာဖွဲ့ရွှေ၊ ကုဝေရနတ်၊ ဝေရင်္ဂဟု၊
အမတ်လေးဦး၊ သူရာဖူးသော်၊ ဆွတ်ခူးငင်ပြစ်၊ တျင်းတျင်းလှစ်သို့၊ သောင်းခေတ္တလုံး၊

ပတ်ပတ်ချွန်း၍၊ သိမ်းကြူးဖဲ့လို့၊ ရန်စမီးကို၊ ဖျက်ဆီးဖန်ဆန်း၊ ဘုန်းမိုးသွန်းကာ၊
မထွန်းရှိန်ဝေ၊ ချက်ချင်းသေရှင်၊ သပြေဓမ္မူ၊ အခွန်ယူသော်၊ ထီးဖြူဆောင်းချင်း၊
ထိုထိုမင်းတို့၊ သတင်းကြားကာ၊ ကြက်သီးထလျက်၊ မဟတတ်ရှာ၊ လက်ဖျားခါမှ၊
အသာရင် သပ်၊ တိမ်းမှူးမတ်သည်။ လန်ဖျတ်တွေမှိုင့် တွေမှိုင့်တည်း။

၂၉။ ဤသို့ကြွင်းမဲ့၊ ရုံးကာဖဲ့၍၊ ဆိုခဲ့မလွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ လူနတ်မျက်ရှု၊
သဗ္ဗညုအား၊ ပြစ်မှားကြစည်၊ ယင်းသည်တစ်တန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ တစ်စုညီညာ၊
ပန်ထွာသောအား၊ မများတန်ရုံ၊ အဘော်ငုံလျက်၊ ငြိမ်ထုံခါရောက်၊ ဆယ်ပိုက်
ကောက်၍၊ အပြောက်ထုငြိမ်း၊ အရုပ်ဖမ်းသို့၊ လျှမ်းလျှမ်းပြည့်စွာ၊ သဒ္ဓါကြည်ရွှင်၊
တစ်ခန်းဆင်လျက်၊ ကုန်စင်ဖြောင့်သား၊ စကားစီလျှင်၊ အစဉ်ခန်းတိုင်း၊ လှိုင်းခဲတုံပြီး၊
စောထီးမြတ်စွာ၊ အတိတ်ဖြာလျက်၊ ဝါတျာဝစန၊ အယံစသား၊ ပဒအက္ခရာ၊ ဝဏ္ဏာ
မတ္တ၊ ဌာနပယတ်၊ ကရိုဏ်းမှတ်၍၊ တွတ်တွတ်သံလွင်၊ ရှစ်အင်နာဖွယ်၊ မတွယ်မငြိ၊
ကာရေသိဟု၊ ဒွေ(တ) တိယာ၊ တိုင်အောင်လာသည်၊ ကရုဏာပြဋ္ဌာန်း၊ ဤနှစ်ခန်း၌၊
ဟောညွှန်းနက်စံ၊ အတ္တပါလျ၊ သမာသကို၊ ဉာဏသင်လျော်၊ အထက်မျှော်မှ၊
နာပျော်ဘွယ်လို၊ ကြည်ညိုဘွယ်သာ၊ သဒ္ဓါဘွယ်မှု၊ နှလုံးပြုလျက်၊ ရုံးစုဗျာသ၊
ဖော်ပြတွင်တွင်၊ ချဲ့ယူငင်၍၊ ကြောင်းအင်ဖွေရှာ၊ နယမှာတုံ၊ ယထာလာဘ၊
ယထက္ကဖြင့်၊ လျော်ကြသင့်ရန်၊ အတန်တန်လည်း၊ မကျန်စေပြီ၊ ထက်အောက်
ညိုလျက်၊ မဏိဂိဝါ၊ ကုဏ္ဍလာကို၊ စိမြွာမျက်ရှင်၊ ထင်ကြောင်းဆင်သို့၊ အလင်္ကာရ၊
သဘာဝဖြင့်၊ ရှေးမှလည်းကောင်း၊ ဆိုပေရှောင်းအံ့၊ သံညောင်းချိုချိုပျံ့ပျံ့တည်း။

ခဏ္ဍဟာလောနာမဗြဟ္မဏော ပုရောဟိတောအဟောသိ။
သောရညော အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ အနုသာသိ။
တံကိရ ရာဇာ ပဏ္ဍိတောတိ ဝိနိစ္ဆယေ နိသီဒါပေသိ။
သောလဉ္စဝိတ္တကာ ဟုတွာ လဉ္စ အဂဟေတွာ
အသာမိကေ သာမိကေ ကရောတိ၊ သာမိကေစ အသာမိကေ။

၃၀။ ဒိသဗ္ဗတ္တိ၊ ဘူမိပါလ၊ နရိန္ဒဟု၊ နရသနင်း၊ ပြည်ရှင်မင်းနှင့်၊ ကျွန်သင်းမတ်ကြီး၊
ထံနီးကပ်ဆည်း၊ ပူးတည်းတိုင်ပင်၊ ရှေ့မြင် နောက်မြော်၊ သူတော်ခင်ပွန်း၊
တဆန်းကျိကြ၊ မြို့ပြကျူးမြောင်း၊ တန်ဆောင်းရင်တား၊ တံခါးပစ္စင်၊ မွမ်းဖြင့်စည်ထွန်း၊
ကျယ်ဝန်းနိုင်ငံ၊ ပြည်လျှံရဲမက်၊ အုတ်ကျက်များစွာ၊ ခုနစ်ဖြာသား၊ အင်္ဂါပြကတေ၊
စုံလှ၍လျှင်၊ ရန်ငွေ ပျောက်ရှင်း၊ ကျေးဇူးချင်း၍၊ သတင်းပြုပြီ၊ နှိုင်းမရှဲ့ သည်၊
တစ်ဆယ်နှစ်ယူနော၊ အခန့်တာလျက်၊ ဗာရာဏသီ၊ ခေါ်ညီတွင်ဆို၊ နဂိုရိမိမှိုင်း၊
ဤတိုင်းဌာန၊ ကာသိကတွင်၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ ခိုမှီလူပေါင်း၊ ကျော်သောင်းကြေညာ၊ ရွှေပြည်
သာ၌၊ ဘောဝါဒိကော၊ ဒီဇောဒိဗ္ဗ၊ ဗြဟ္မမန္တဝါ၊ မဟာသာလ၊ သာကိယစစ်၊
နွယ်မျိုးဖြစ်၍၊ ရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ အဋ္ဌာဋ္ဌာကာ၊ ဒိသာပါမောက်၊ ဆရာမြောက်လျှင်၊
အံ့လောက်တစ်သီး၊ ပုဏ္ဏားကြီး၏၊ ဇနီးသက်တူ၊ ချစ်ကြည်ဖြူသည်၊ အိမ်သူညိုမြ၊
ပုဏ္ဏေးမတွင်၊ ရူပရုပ်သွင်၊ ဤသို့စင်ဟု၊ ကြောင်းအင်ရည်ချို၊ မဆိုစလောက်၊
သားတစ်ယောက်လျှင်၊ ဖွားမြောက်လေထ၊ ငယ်သော်ကပင်၊ အဘပုဏ္ဏား၊ ရင်သည်း

ကြားကို၊ အများနည်းတူ၊ ရွယ်ချူပညာ၊ အဋ္ဌာရသ၊ သိပ္ပထွေထွေ၊ မတတ်ချေသော်၊ ပွင့်ဝေန်ရွှင်း၊ အနံ့ကင်းသည်၊ အဆင်းလှရုံ၊ ပေါက်ပန်းရုံသို့၊ လူ့ဘုံလောက၊ ကဲ့ရဲ့ရအံ့၊ ဘဝတစ်ဆစ်၊ ခန္ဓာဖြစ်လည်း၊ အနှစ်ကုသိုလ်၊ ရိက္ခာညိုသော်၊ ကပ်မျိုဒုက္ခ၊ ငရဲကျလိမ့်၊ တွေးဆထောက်ထား၊ ချစ်သောအားလျှင်၊ မနားရက်ဖြင့်၊ လက်ထပ်သင်၍၊ ကျယ်တွင် ပညာ၊ များစွာသီးသီး၊ တတ်မျိုးပြီးဟု၊ ဝေးနီးနဲ့ပြား၊ ကျော်ထင်ရှားသည်၊ ပုဏ္ဏား ခဏ္ဍဟာလတည်း။

၃၁။ ဇာတိမျိုးနွယ်၊ သန်စင်ကြယ်၍၊ ကောင်းကြွယ်မဖုံ၊ အတတ်ဂုဏ်ကြောင့်၊ ပြောဟုန်ညွန့်ဝေ၊ ဗြဟ္မာဆွေက၊ တည်နေကပ္ပ၊ ကမ္ဘာစဉ်၊ ပေါက်ပြဟိုးဟိုး၊ ကျေးဇူးမျိုးကြောင့်၊ ထက်မိုးတိမ်ယ်၊ ငှက်နယ်ပျံလျက်၊ ပျော်စံကြားကြား၊ စွာန်လွှား လွှား၍၊ ငွားငွားကျွန်းမော်၊ ပေါပေါပေါသို့၊ တေဇော်ဝဲဝဲ၊ ကုဒ္ဒကဲသည်၊ ကျော်သဲ ဝေါဟာ၊ အစဉ်လာသား၊ ဝေသာမိတ္တ၊ ကဋ္ဌကနှင့်၊ ဝါမဒေဝ၊ အင်္ဂီရဟု၊ မယဒဂ္ဂီ၊ ပါသိဝါမက၊ ဘာရဒ္ဒါဇာ၊ မက္ခာတစ်စု၊ ဘဂုကဿပ၊ ဤမျှဆယ်ယောက်၊ စောင့်ရှောက်တရား၊ ဆရာများတို့၊ နောက်သားနောင်လာ၊ လူတကာအား၊ တန်ဆာ မဏ္ဍန၊ ဆိုထိုက်လှသား၊ လောကပညာ၊ ရတနာကို၊ မက္ခာမြဲထွေ၊ ဆင်ပစေဟု၊ ငဝေဖန်ဖန်၊ မကျန်စိုးစဉ်၊ ရုံချဉ်းတွင်ချဲ့၊ ပြဲခဲကုံကြ၊ လောကတ္တဟု၊ သာမယဇု၊ ဣရသုံးပုံ၊ အလုံးစုံလည်း၊ အာဂုံနှုတ်တက်၊ ဆောင်ရွက်မမေ့၊ ထိုသို့မွေ့၏၊ ထိုရွှေတစ်ထောက်၊ ထိုနောက်မခြား၊ တရားမညီ၊ ဥဿိပါပ၊ ဗြဟ္မဏဟု၊ ဂတငမ်းငမ်း၊ အာသာရွမ်းလျက်၊ ဖုံးလွမ်းမောဟ၊ မြေတွန့်ငြိ၊ ဒွါသဋ္ဌိတို့၊ မသိကျိုးပြစ်၊ သံသာမြစ်ကို၊ ဖွင့်လှစ်မမြင်၊ စိတ်သွမ်းဝင်၍၊ မွမ်းဖြင့်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မေတ္တာမပြမ်း၊ နှလုံး ကြမ်းနှင့်၊ မချမ်းသာမှု၊ သေအောင်ရှု၍၊ ပြဲခဲတုံငြား၊ ကျိုးမပွားသည်၊ လေးပါးပယ်ဝ၊ အာတပဟု၊ ဗေဒကျမ်းလာ၊ အဖြာဖြာလည်း၊ များစွာလေ့ကျက်၊ စက်ပြတ်သောနည်း၊ စည်းလုံးလှည်း၍၊ ပေါင်းစည်းလုံခြုံ၊ ဝိဟာယ်ကုလျက်၊ နှုတ်ငုံစိစိ၊ ဟကာသိရှင်၊ မငြိမလျှောက်၊ ရွယ်တိုင်းပေါက်သည်၊ အံ့လောက်ဂမ္ဘီဉာဏတည်း။

၃၂။ ဝေဒတ္တယ၊ သမ္ဘာရဟု၊ ပဒလေးလီ၊ ခြောက်လုံးစီလျှင်၊ အညီတူရှိ၊ ဂါယတ္တိ ပမုခံ၊ နက်ဝှမ်းခဲမှု၊ စတုဝိသာ၊ အက္ခရာတွင်၊ ဗေဒင်အာချ၊ တောဒယနှင့်၊ ယည ယာဂေါ၊ ဒေဝေါပူဇ၊ ဖြစ်ထခြင်းရာ၊ မိစ္ဆာရှည်ကျွမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်းတို့၊ ကြီးပမ်းဖော်ပြ၊ ကပ္ပသုံးသွယ်၊ နည်းကျယ်သဒ္ဓါ၊ ချေကာကပ်ဆည်း၊ ဓာတ်ပစ္စည်းနှင့်၊ ပုဒ်ဗျည်းအထူး၊ ကျေးဇူးတင်စွာ၊ ဗျာကရဏ၊ ပုညပုညာ၊ အတ္ထာအတ္ထံ၊ သင်ကြဲရှည်ညွန့်၊ ထွင်မှန် ဟူးရား၊ ထင်ရှားတုံဘိ၊ ဇောတိသတ္တ၊ အအာစသား၊ များလှကြွင်းမဲ့၊ လေးဆယ် တစ်လုံး၊ ပေါင်းရုံးသင်္ချာ၊ အက္ခရာ၏၊ စဉ်လာချင်ပိုင်း၊ ကရိုဏ်းပယတ်၊ မချွတ်ဌာန်နေ၊ အကြောင်းဖွေ၍၊ ဆိုထွေနည်းနာ၊ သိက္ခာတစ်ထောက်၊ ရှေ့နှင့်နောက်ကို၊ ထက်အောက်နီးနွယ်၊ ပြန်ကာလှယ်သည်၊ မလွယ်သဒ္ဓါ၊ ဝဏ္ဏာဂမ၊ ဝဏ္ဏိဝပရိတ်၊ သုနိစ္စတမ်း၊ နိရုတ်ကျမ်းက၊ ဒုဗျတဟု၊ ဆန္ဒသဘော၊ ဆန္ဒောဝိစိ၊ ခြောက်ပါးရှိသား၊ ဝေဒအင်္ဂါ၊ လက္ခဏာလည်း၊ လေ့လာမြဲမြဲ၊ ရွတ်အဖွားဖွား၊ တတ်မြောက်များ၏၊ စကားကြီးငယ်၊ ရှစ်ဆယ်ငါးရာ၊ ဘာရတာယုဒ္ဓ၊ ဤသို့စသား၊ လောကထင်သိ၊

အစဉ်မိသည်၊ ဣတိဟာသ၊ ကျမ်းဂန္ဓလည်း၊ အာစလျမ်းလျမ်း၊ ဆိုရေးကျွမ်းရှင်၊
 မြိုင်ဝှမ်းရိပ်ညို၊ ထိုထိုများစွာ၊ ပြည်ရွာမကြွင်း၊ ရပ်ခပင်းဝယ်၊ တည်လျင်းရက္ခ၊
 သစ်ပင်စသည်၊ နာမစွဲမှတ်၊ ပညတ်ဝေါဟာ၊ သညာအမှန်၊ နိဗ္ဗန္ဒကျမ်း၊ ခွဲခြမ်း
 ပိုင်ပိုင်၊ အဆုံးတိုင်၏၊ ကျော်လှိုင်ဂုဏ်ရှိန်၊ ဉာဏ်ထိန်ဝင်းညို၊ ပညာရှိတို့၊ သတိ
 ဖြောင့်စင်း၊ နှလုံးသွင်းကို၊ ပူပြင်းချုပ်ချုပ်၊ တုံလှုပ်မငြိမ်၊ စိုးရိမ်မကွာ၊ သံသာစက်ဝင်၊
 ချဲ့ပေတတ်သည်၊ လောကတ်ပါပ၊ အာသယတည်း၊ တစ်စမနန်၊ တတ်ချင်လွန်၍၊
 တံခွန်ထောင်ထား၊ ပါယ်ဝလွှားသည်၊ မိုးဖျားတိမ်ဆီ လွလွတည်း။

၃၃။ ထိုမှတုံလည်း၊ လူ့ဘုံကာမ၊ ဤလောကတွင်၊ ဝီရတမ္မတ်၊ ကဝိထွတ်တို့၊
 တတ်မှတ်ပညာ၊ ဆရာ ရာသား၊ ချမ်းသာစီးပွား၊ စသောအားဖြင့်၊ စကားနှုတ်ပွက်၊
 ဆိုချက်မိန့်သံ၊ ဆင်နက်တံကို၊ ရှာကြသိရာ၊ ဂုဏာဝိသေသ၊ ကောတုဘက၊ ရာဇမာယာ၊
 တတြာနှင့်၊ ဗျူဟာကလပ်၊ ဗြူဟဇ်တစ်လီ၊ ဗျဉ္ဇိဝိတက်၊ လေ့ကျက်ဖျော်ဖျော်၊
 ဟိတော်ပဒေသ၊ ရာဇဝသတိ၊ ရာဇနီတိ၊ အစရှိသော၊ ကဝိလက္ခဏာ၊ အဖြာဖြာကို၊
 လွယ်ကာဝမ်းမျှ၊ ကော်နှယ်ကျိုမှ၊ တတ်ယိုဇာတာ၊ သိုက်လာနိမိတ်၊ အတိတ်
 များမြောင်၊ တဘောင်စနည်း၊ တော်လည်းမြေလှုပ်၊ တိုးချုပ်ရဲနား၊ ကြယ်သွား
 ဆုတ်တက်၊ လွဲထွက်တံခွန်၊ လှည့်ဖန်နက္ခတ်၊ နေကြတ်လနာ၊ ဥက္ကာကျဝဲ၊ ပျောက်လွဲ
 တာရာ၊ ကြယ်မှာကြယ်ခိုက်၊ လ၌ယဉ်ပူး၊ ကွန်မြူးစိုရောင်၊ တိမ်ထောင်ထူပြား၊
 ဂြိုဟ်သွားဂြိုဟ်နိပ်၊ ဂြိုဟ်အိပ်ဂြိုဟ်ပျက်၊ ဓာတ်ရက်မိတ်ရန်၊ ဝေဖန်ချင်ထောက်၊
 သက်ရောက်ခါမှတ်၊ စန်းပြတ်လွန်းပြတ်၊ ပတ်ချွတ်သန္ဓေ၊ ဦးဆေးမင်္ဂလာ၊ ပါရာတိတ္ထံ
 လုံးစုံမန္တန်၊ ဗေဠာန်ဆစ်မျက်၊ အိပ်မက်ဩဘာ၊ ပြလာဆတ်ဆတ်၊ ဓမ္မသတ်လည်း၊
 ပြတ်ပြတ်သားသား၊ နှုတ်ဝယ်ထား၏၊ စကားတွေ့လည်း၊ အရှည်အတို၊ မင်းလိုရှုရှု
 လောကမှုတုံ၊ တစ်ခုမကျန်၊ တတ်ပွန်ကုံစင်၊ ပြုပြုထင်၍၊ ဉာဏ်ဝင်သည်ချည်း၊
 အနည်းနည်းတွင်၊ အရည်းကျွမ်းလှ၊ ဝိသေသကား၊ ဓမ္မဆန်ကျင်၊ ကောင်းမှုဝင်လျက်၊
 လေးအင်ပါယ်လမ်း၊ ရောက်ရာငြိမ်းကို၊ တတ်စွမ်းစိမ့်ငှာ၊ အကြောင်းရှာသည်၊
 လောကာယတ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ နာမပညတ်၊ ဤကျမ်းသွပ်ကို၊ စွဲစွပ်နှလုံး၊ ကြပ်ကြပ်
 သုံး၍၊ သိမ်းကြုံးပိုက်မျှ၊ ဣသိုလ်မတတ်၊ ကျိုးမနပ်လျှင်၊ ငန်စပ်ချဉ်ချို၊ ဆိမ့်ယိုဩဇာ
 ရသာမသိ၊ ဒိဗ္ဗအတူ၊ မွှေးကြူဖျံ့ကြွယ်၊ သလေးလယ်၏၊ နံသွယ်ပြည်ပြည်၊
 ကောက်သီးမှည့်၌၊ လောင်းလှည့်ကစား၊ ကျိုးတကြားမျှ၊ ဖြူထွားလွလွ၊ ထိုဘတ္တကို၊
 ဇီဝရသံ၊ မခံရတွန်၊ အိမ်ရှင်ကျွန်သို့၊ အဟန်လည်းကောင်း၊ နွားအပေါင်းတို့၊
 ဝကြောင်းခန့်ထွက်၊ နေ့ရက်မခြာ၊ စောင့်ထိန်းပါသည်၊ ဃနာနိနည်၊ ပြိုက်ရည်
 တစ်ပေါက်၊ မသောက်ရငြား၊ ထိုယောက်ျားနှင့်၊ မပြားပုံသေ၊ နှုန်းသင့်လေသည်၊
 လွဲသွေကုသိုလ် ဓမ္မတည်း။

၃၄။ ထိုသို့ဝမ်းတွင်း၊ ရသကင်းသည်၊ ပေးခြင်းပုည၊ ရှေးဒါနတွင်၊ လောကပညာ၊
 အရာရာနှင့်၊ မျိုးလာစဉ်ကြယ်၊ ကောင်းမြတ်နွယ်ကြောင့်၊ ပြောကျယ်ဋ္ဌာန၊ ပြည်ပုဗ္ဗ
 တွင်၊ ခဏ္ဍဟာလာ၊ အာစရိယ၊ ဗြဟ္မဏဟု၊ များလှတပည့်၊ ကြယ်သို့ပြည်လျက်၊

၁။ ဗြူဟဇ် = ရာသီစက် ဂြိုဟ် နေတို့ကို ကိန်းအိမ်စသည်ဖွဲ့သော ဗေဒင်ဟောနည်း။

ပတ်လည်ညာကြေ၊ တိုင်းချက်ဗွေ၌၊ ဝေဝေလွင်မြောက်၊ တံခွန်ဆောက်သို့၊
 ကျော်ခြောက်သတင်း၊ အနံ့ချင်းသည်၊ ထန်ပြင်းတေဇာ၊ ဘုန်းအာဏာနှင့်၊
 စကြာထီးဖြူ၊ ရှစ်စင်းထူ၍၊ လူလူဥကင်၊ ဖွင့်လှစ်ရွှင်သည်၊ ဘုရင်မင်းစစ်၊
 ဧကရာဇ်လည်း၊ ငယ်ချစ်ငယ်ကျွမ်း၊ ထပ်မွမ်းတစ်သီး၊ လူလည်းစုံမက်၊ နှစ်သက်
 ဝမ်းနာ၊ ကရုဏာနှင့်၊ မေတ္တာမွှေးထုံ၊ ကြည်ယုံခင်မွတ်၊ လေးမြတ်ဆပွား၊ လွန်သနား၍၊
 ထွတ်ဖျားရွှေနန်း၊ သိမ်းမြန်းဦးကိုင်၊ မဏ္ဍိုင်ရိပ်ဖြူ၊ ဖွင့်တော်မူကာ၊ ဝန်ဆောင်ဆိတ်၊
 ပုရောဟိတ်ဟု၊ ထိတ်ထိတ်ကျော်သည်၊ ဖြင့်ပည်းပုံယင်၊ အင်ခွင်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်
 ထပ်ဆင့်၊ ပေးချီးမြှင့်၍၊ ပေးလင့်မနား၊ ထံတော်ပါးတွင်၊ ခစားနေည၊ စွဲမြဲရလျက်၊
 ဒေသပတ်ကုံး၊ တိုင်းလုံးဟိုးဟိုး၊ မိုးနှယ်ကြီးမျှ၊ တန်ခိုးထင်ရှား၊ ကျော်လွှဲကြားသည်၊
 ပုဏ္ဏားပဏ္ဍိတ်၊ ပရောဟိတ်ကား၊ ဘိသိက်မြှောက်တင်၊ စောနတ်ရှင်၏၊ ကျွမ်းဝင်
 ရောပြုမ်း၊ မြဲဆက်ဆံ၍၊ တစ်ရံမကွာ၊ ရွှေနန်းသာဝယ်၊ လေ့လာသက်သက်၊ ဝင်ထွက်
 ပျော်ပါး၊ မင်းတရားအား၊ တိုင်းကားပြည်ရွာ၊ ချမ်းသာစည်ပင်၊ ဝွန်ရှည်ဖြိုးဖြိုး၊
 ထပ်ထပ်တိုးလျက်၊ အကျိုးနှစ်ပါး၊ ပွားစိမ်မည်ဟု၊ ကြံစည်တွေးခေါ်၊ ရှုမျှော်မဆဲ၊
 တက်မကဲ့သို့၊ ပဲပဲပြင်ပြင်၊ သွန်သင်မကင်း၊ နားသို့သွင်းရှင်၊ ထန်ပြင်းအာဏာ၊
 ထိုရာဇာလည်း၊ ဆရာတစ်ဆူ၊ ဆင်ဖြူတစ်စီး၊ ခုံကြီးအသွင်၊ ထင်တုံစိတ်ထဲ၊ မှတ်ယူ
 စွဲလျက်၊ ဆက်ရိညွတ်၊ ချစ်လေးမြတ်သည်၊ ဆွတ်ဆွတ်မေတ္တာ ဖြူစွတည်း။

၃၅။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစွ၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ ပေါက်ပြကျော်ပြေး၊ မြဟွမြေးကား၊ မသွေး
 လေပြည်၊ နက်ယောင်တည်သည်၊ ရှမ်းနည်ကျသက်၊ ရေတိမ်ပျက်နှင့်၊ နှုန်းဖက်မမျှ၊
 ပမာကျသို့၊ ရူပအဆင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဝင်းဝင်းထက်ခေါင်၊ သရေဆောင်သည်၊
 မှည့်ရောင်ခိုင်ဖြိုး၊ ထိုသစ်သီးနှင့်၊ အပြီးပုံပြ၊ နှိုင်းစရသို့၊ လောကကြီးပမ်း၊ စက်ယဉ်
 ကမ်းသို့၊ မလှမ်းမဆိတ်၊ နတ်ကြောင်းဖိတ်၍၊ စွဲမိစ္ဆာဉာဏ်၊ လွှားစောင်မာန်နှင့်၊
 ဖောက်ပြန်ကျင့်မှား၊ ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဉာဏ်ထားမပြောင်၊ ရှေးကျိုးဆောင်သည်၊
 အခေါင်စံပ၊ နရိန္ဒလည်း၊ လုံးလနီမြန်း၊ ရေသဖန်းကို၊ မျက်မှန်းတင်ပြ၊ မြင်ခဏဝယ်၊
 ရသရှိနိုး၊ ထင်စခိုး၍၊ အားကျိုးသွတ်လှယ်၊ ထုပ်ပိုးလွယ်သို့၊ မကျယ်ပညာ၊ မလိမ္မာ
 သည်၊ မောဟာဖုံးလွမ်း၊ ယောကျ်ားနှမ်းလျှင်၊ ကြည်ရွမ်းထိန်ဝင်း၊ အလျှံထွင်းသည်၊
 သလင်းကျောက်မိုန်၊ ဖိုးမဲရိန်ကို၊ စိန်ဟု စိတ်ထား၊ အထင်မှား၍၊ အောင်ကြားပွဲလယ်၊
 မြရောင်သွယ်သို့၊ ညဉ့်ဝယ်တောက်မြူး၊ ပိုးစုန်းကြူးသို့၊ သွပ်ရူးတောင်သူ၊
 အတလူလျှင်၊ အယူပြတ်ပြတ်၊ မီးထင်မှတ်၍၊ အပတ်တကုတ်၊ အားအန်ထုတ်လျက်၊
 မြက်သုတ်မိုက်နွယ်၊ လောင်စိမ်ရွယ်သို့၊ နှိုင်းဆွယ်လိုလား၊ ထိုပုဏ္ဏားကို၊ တရားအရာ၊
 ထုံးနည်းနာ၌၊ လိမ္မာသသူ၊ ဖြစ်သည်ဟူ၍၊ အယူမြဲမြဲ၊ အကြံသိုက်သိုက်၊ နှလုံးပိုက်
 လျက်၊ (.....)၊ မျဉ်းကြောင်းမမှိတ်၊ ရှေးအတိတ်နှင့်၊ ဝိနိစ္ဆယ၊ ဓမ္မသဘင်၊
 မဏ္ဍပ်ပြင်ဝယ်၊ မြဲပင်မလပ်၊ စီရင်အပ်သည်၊ တပ်တပ်မိန်တော် ချက်ကျတည်း။

၃၆။ မင်း၏ဆရာ၊ ထင်ရှားစွာသည်၊ မည်သည်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်ကား၊ ဝိနိစ္ဆယ၊
 သဘာဝ၌၊ နေထမကွာ၊ မင်းအာဏာဖြင့်၊ အက္ခာဒသ၊ ဌာနရှုရှု၊ ခုံကြီးပြု၍၊ အမှု

၁။ (.....) စာပိုဒ်ထပ်သည်၊ ကာရန်ပြတ်နေသည်။

တိုရှည်၊ စီရင်သည်မူ၊ ဦးတည်ကမ္ဘာ၊ အစစ္စက၊ ဘိညာငါးဆင့်၊ ဖြိုးဖြိုးမြင့်လျက်၊
 မြေနှင့်မပြွမ်း၊ ကောင်းကင်လမ်းဝယ်၊ တိမ်ငြိမ်းခိုဝင်၊ ကွန်မြူးရွှင်သည်၊ သခင်မနု၊
 နောက်လူစုအား၊ သနားမေတ္တာ၊ ကရုဏာကြောင့်၊ စကြာဝဠာတံတိုင်း၊ ခြံပွတ်သိုင်းသို့၊
 ဆိုင်းဆိုင်းမြင့်မြောက်၊ တောင်မောက်မောက်တွင်၊ အဲ့လောက်ထိုမျှ၊ ကမ္ဘာတန်ဆာ၊
 ဖြစ်ကုံလာသည်၊ အက္ခရာကြွယ်ဝင်း၊ ကွင်းရရင်းကို၊ လျှင်ပြင်းစူးစူး၊ ပျံလေကူးမှ၊
 ကျွန်းဦးသပြေ၊ ဇေယျမြေ၌၊ တက်နေရဲရဲ၊ တန်ခိုးကဲသား၊ ကျော်သံပေါက်ပြ၊
 သမ္မတအား၊ အပ်တုံငြားသည်၊ နံ့ထားဥစ္စာ၊ အစဖြာလျက်၊ အဋ္ဌာရသ၊ မြစ်မူလနှင့်၊
 စက်စလုံးရင်း၊ ဝင်လိုက်သွင်းသည်၊ ပေးခြင်းသုံးပါး၊ စသောအားဖြင့်၊ ထင်ရှားနိဒါန်း၊
 ထုတ်ဖော်ညွှန်း၍၊ မော်ကွန်းလွှားလွှား၊ တင်ထားခဲ့သည်၊ ကြွားကြွားမတ်မတ်၊
 ဓမ္မသတ်ကို၊ တတ်မှတ်သော်လည်း၊ လောဘသည်း၍၊ များနည်းလာဘ်သပ်၊
 နီးစပ်ဝေးသူ၊ ချစ်မှုမုန်းထား၊ တံစိုးစားလျက်၊ လေးပါးဂတိ၊ များငြိစွန်းပြောက်၊
 နှလုံးကောက်နှင့်၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်၊ မမှန်အကျင့်၊ မသင့်မမြင်၊ မဆင်အမြော်၊
 မတော်အမှု၊ မဂ္ဂအရည်၊ အမှုသည်၌၊ ဖွေနည်ဆိုင်ရာ၊ လေးပါးမှာလည်း၊ စာနာမယူ၊
 ရှုံးအံ့သူက၊ ပြီးထူပဏ္ဏာ၊ များစွာငွေကြေး၊ ထပ်ထပ်ပေးသော်၊ အရေးနိုင်စေ၊
 စီရင်လေ၏၊ နိုင်ပေမည်သူ၊ ဖြစ်ဘိမူလည်း၊ ဆားမူဥက္ကံ၊ နွမ်းလျပျောင်းနွံ၊ မငဲ့
 လားလား၊ အရှုံးထား၍၊ တရားမရောက်၊ စီရင်ကောက်သည်၊ မကြောက်လေးပါး
 ပယ်ထားတည်း။

အထေကဒိဝသံ ဇကော အဉ္စပရာဇိတော
ပူရိတော ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာ ဥပက္ခောသေန္တော နိက္ခမိတ္တာ
ရာဇပဋ္ဌာနံ အာဂစ္ဆန္တံ စန္ဒကုမာရံ ဒိသွာ တဝိတော
တဿ ပါဒေသု နိပတိတော ဧရာဒိ။

၃၇။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ဗြဟ္မမျိုးစစ်၊ အနွယ်ဖြစ်သည်၊ ကျင့်ညစ်ဆိုးရွား၊
 ထိုပုဏ္ဏားလျှင်၊ တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ဝင်၍၊ ခါမြင်မြဲသီး၊ တစ်နေ့ပြီးထို၊ ပြည်ကြီးနိုင်ငံ၊
 ဝေးရပ်ထံတွင်၊ လုပ်ကြဆောင်စား၊ နိဂုံးသားဟု၊ အားလည်းနဲ့ ရှာ၊ ရှေးကြမ္မာကြောင့်၊
 ဥစ္စာကုန်ခန်း၊ ကိုယ်လက်ပန်း၍၊ ညှိုးမြန်းမျက်နှာ၊ စိတ်ပူဆာလျက်၊ လယ်ယာ
 တတ်အား၊ လုပ်ဆောင်ငြားလည်း၊ မယားသားတို့၊ စားရာဖို့မျှ၊ ချို့ချို့တဲတဲ၊ ဖြစ်တုံခဲ့၍၊
 နွမ်းယဲ့ဟိုက်ဟော်၊ ရှိငြားသော်လည်း၊ နိုးဆော်ကံလျောက်၊ တရားရောက်က၊
 လားမြောက်လျားလျား၊ ထိုပုဏ္ဏား၌၊ လျှောက်ထားကျိုးနွံ၊ ဆုံးဖြတ်ခံသော်၊ မြဲမြဲ
 ဆိုထွေ၊ ဆင်ခြေဆင်လက်၊ နှုတ်ထွက်စကား၊ မြှောင်သားသားနှင့်၊ မမှားမတိမ်း၊
 မယိမ်းကျကျ၊ မအသက်သေ၊ နှိုင်းသင့်ပေလျက်၊ မြူတေဘဏ္ဍာ၊ ပဏ္ဏာပုံပုံ၊ ဖွံ့ဖွံ့တစိုး၊
 မထိုးရတတ်၊ ဖြစ်ချေလတ်၍၊ ငေါက်ဆတ်ငေါ်တော်၊ ထော်လော်နှလုံး၊ အာဏာကြွ
 လျက်၊ အရှုံးတိတိ၊ ပေးအိကလူ၊ တစ်ဖက်သူကား၊ မတူရှေ့နောက်၊ မှားယွင်း

၁။ လွင်းရရင်းကို
 ၂။ မော်ခွန်လွှားလွှား
 ၃။ ဆားမူဥက္ကံ = (ပါ) ဥက္ကံ = စင်ကြယ်သောဆေးကြောအပ်သော

လျှောက်လျက်၊ ချေလျှောက်စကား၊ ယိမ်းကပါးနှင့်၊ တင်စားယူဆောင်၊ တောင်တောင်
ရေရေ၊ ဆိုရေမကျ၊ သက်သေပြလည်း၊ မရတိမ်းစောင်း၊ ရှုံးစကောင်းလျက်၊
ထပ်လောင်းကြွယ်ကုံ၊ ပစ္စည်းပုံ၍၊ နှင်းတုံသောအား၊ ထိုယောက်ျားကို၊ တရားအရေး၊
အနိုင်ပေးက၊ သက်မွေးဆွဲရှား၊ နိဂုံးသားမူ၊ သနားဖွယ်ပင်၊ ညိုရုပ်သွင်နှင့်၊ မရွှင်ပူပန်၊
ချင်းရပ်ဌာန်သို့၊ အပြန်လည်းခက်၊ ငေါ်စိုက်စက်သည်၊ မှိုင်းလျက်မူးဝေ
ပင်ပန်းတည်း။

၃၈။ အကြင်ယောက်ျား၊ နိဂုံးသားလျှင်၊ ရိရှားညှိုးခြူး၊ တရားရှုံး၍၊ နှလုံးဝေဆာ၊
ဆုံးဖြတ်ရာမှာ၊ ကျာကျာသံဝုန်၊ မြည်တွန်ကြွေးကြော်၊ ထွက်ခဲ့သော်လျှင်၊ တိလော်
ကဂ္ဂ၊ သမ္ပဒ္ဒကို၊ အရကြီးပမ်း၊ ဆွတ်ယူလှမ်းသည်၊ ပွင့်ငြိမ်းသမ္ဘာ၊ ဥပရာလည်း၊ အာဇာ
နေယျ၊ မာတင်္ဂကို၊ တောက်ပလျှလက်၊ ရွှေကြီးခက်မှ၊ ပြီးပြက်စီခတ်၊ နဝရတ်ဟု၊
နဂါးပတ်ချွန်းသီး၊ စွဲတုံပြီး၍၊ ရွှေထီးမိုးဖြန်း၊ နေခြည်တန်းလျက်၊ လန်းလန်း
ထိတ်ထိတ်၊ ညိုးညိုးညိတ်တည်း၊ ရှေ့ပိတ်နောက်ပါ၊ ရဲများစွာနှင့်၊ တန်ဆာဆောင်ရွက်၊
ကျင်းပလျက်လျှင်၊ ဆင်ထက်စံထွေ၊ တက်သစ်နေသို့၊ ကျက်သရေလန်းလန်း၊
အိမ်တော်ခန်းမှ၊ ရွှေနန်းပျော်ပါး၊ ဘုန်းကြွားကြွားနှင့်၊ ဖြန့်လွှားထီးဖြူ၊ အာဇာဟူ၍၊
ဇေယျကျွန်းထိပ်၊ စိုးကွပ်နှိပ်သည်၊ ဆယ်ကျိပ်တုန်လှုပ်၊ ညွတ်ပျပ်တုပ်လျက်၊ လက်အုပ်
ရှိကြာ၊ ပူဇော်ရာသား၊ ရာဇာမင်းကျော်၊ ခမည်းတော်ကို၊ ဖူးမြော်ဝပ်တွား၊ ခစားအံ့ငှာ၊
ရွှေနန်းသာသို့၊ မျက်နှာရှေ့ရှု၊ ကြည့်တူရှုဖြင့်၊ လူသူရွှေပေါင်း၊ မြနားတောင်းလည်း၊
မျက်ကောင်းစိန်တပ်၊ နားထောင်ကပ်၍၊ တိမ်ခွပ်သည်ဟန်၊ ဆယ်ကြိမ်ဖန်သည်၊
ရွှေမွန်အံ့လောက်၊ လက်ကောက်သတ်၊ ဝင်းညီရောင်လွှတ်၊ လက်ကောက်ဝတ်မှ၊
တွတ်တွတ်ဖြူလှုပ်၊ ခဝါဖွပ်သည်၊ ပိတ်လျှပ်အကျီ၊ ရွှေခြယ်စီလျက်၊ မှိုင်းရီတိမ်ခိုး၊
ရွှေပုဆိုးနှင့်၊ နန်းရိုးညွန့်လူ၊ လာတော်မူက၊ မြင်သူပျပ်ပျပ်၊ ပြားပြားဝပ်မှ၊
ထပ်ထပ်အံ့ချီး၊ ကျော်သီးသီးသည်၊ ပွဲကြီးပုံယင် တဆန်းတည်း။

၃၉။ ဒေဝလောက၊ တိဒိဝနှင့်၊ တိဒသမည်၊ ဝတီပြည်၌၊ တွင်သည်နာမ၊
သက္ကပုရိန်၊ ဒေဝိန်ရာဇာ၊ ဒေဝါပတိ၊ မည်ရှိနတ်စစ်၊ ဒေဝရာဇ်လျှင်၊ ရန်လျစ်
ခေါင်ခေါင်၊ သူရာအောင်၍၊ များမြောင်ဝန်းပတ်၊ အနတ်နတ်နှင့်၊ ဖြူးမြတ်မြင်မြင်၊
တံခွန်လွင့်လျက်၊ စွင့်စွင့်တောင်ဟန်၊ ဧရာဝတီကို၊ မြူးကွန်စီးနင်း၊ ဝေယန်တွင်းသို့၊
ရဲတင်းစွမ်းအား၊ ဝင်သောလားလျှင်၊ မပြားတူပင်၊ ထိုအသွင်တည်း၊ ဗုဒ္ဓကိုရာ၊
ဖြစ်ကြောင်းပါသည်၊ အင်္ဂါရစ်မြတ်၊ ဗောဓိသတ်လည်း၊ ပတ်ပတ်လှည့်သန်း၊ ကိုယ်ရံ
ဝန်း၍၊ ရွှေနန်းစံရော်၊ လာလတ်သော်လည်း၊ ညှိုးယော်မျက်နှာ၊ မသက်သာနှင့်၊
ဗျာပါစုရုံး၊ တရားရှုံး၍၊ နှလုံးချောက်ချား၊ ထိုယောက်ျားမူ၊ ဘုရားဆုပန်၊ ရကြောင်း
သန်သည်၊ နန်းရဲနွယ်မြစ်၊ ဥပရာဇ်ကို၊ ထစ်ထစ်မျက်စိ၊ မြင်သည်ရှိက၊ သိရိတေဇာ၊
မင်းရှိန်ဝါ၌၊ မျှော်ကာကြံတွေး၊ ကြောက်တုန်လေးလည်း၊ ပဲလေးဝန်ပြည့်၊ မရံထည်

၁။ အာဇေနေယျ = (ပါ) အာဇေနေယျ = အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်၊ တတ်သိလိမ္မာသော။
၂။ တိဒိဝနှင့် = (ပါ) တိဒိဝါဓာရ = မြင်းမှိုရဲတောင်။
(ပါ) တိဒိဝါဓိဘူ = သိကြားမင်း။
၃။ တိဒသမည် = (ပါ) တိဒသ = နတ်

သော်၊ ရုန်းလှည့်အားတိုင်၊ မတတ်နိုင်၍၊ ရင်ဆိုင်ခုံမင်၊ ပြေးဝင်လေမှ၊ အသွင်တင်နှုန်း၊
 ရွှေလိပ်ကုန်းသို့၊ မပြုန်းလျှမ်းတက်၊ သားမွေးညက်နှင့်၊ လက္ခဏာပုံ၊ ပြည့်ဖြိုးစုံသည်၊
 ပွင့်ငုံထွားထွား၊ ရွှေဘဝါး၌၊ ဝပ်တွားညွတ်ခိုက်၊ ရှိခိုးတိုက်လျက်၊ ပူလှိုက်ပျောင်းခွေ၊
 ယောင်းသွေသွေတည်၊ နေတွေ့ကြာနှယ်၊ နွမ်းနယ်လျလျ၊ သောကညီးညီး၊ စိုးရိမ်မီး
 ကြောင့်၊ ကျစီးမျက်ရည်၊ နှင်းသို့လည်မျှ၊ သံရည်ကျိုကျို၊ ချန်းချန်းငိုသည်၊
 ကွဲပြီသေလုဘနန်းတည်း။

၄၀။ သေလုဘနန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းလျက်၊ ညှိုးမြန်းမျက်နှာ၊ ချွေးဖြာဖြာနှင့်၊ ပူဆာ
 ခွေညွတ်၊ မောမောဖတ်မျှ၊ ရင်သပ်ငိုယို၊ သက်လုံးဖိုသည်၊ ထိုနိဂုံးသား၊ ထိုယောကျ်ား
 ကို၊ ဘုရားအလောင်း၊ ပွင့်ညောင်းပုည၊ သမ္မာရနှင့်၊ ဒသပါရမီ၊ ပြည့်စုံညီ၍၊ မဟိပတိ၊
 ဘူမိပါလာ၊ ဇနိန္ဒဟု၊ ဒေဝအစစ်၊ ဖြစ်အံ့မယွင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းလျှင်၊ ဝင်းဝင်းရတနာ၊
 ရွှေထီးကာလျက်၊ မျိုးလာအမှန်၊ ကောင်းအင်ကြန်နှင့်၊ ဆန္ဒန်ရည်ကျော်၊ ဆင်ဦး
 ပေါ်က၊ ရှုမျှော်တည်တည်၊ မြင်လေတည်သော်၊ ဘယ်သည့်ဌာန၊ ဘယ်ဒေသ၌၊
 ဂေါတ္တန္ဓယရိုး၊ ဘယ်အမျိုးက၊ ချိုပျိုးမှည့်ယူ၊ ဘယ်သသူလျှင်၊ ဘယ်မူထွေလာ၊
 ဘယ်ခြင်းရာနှင့်၊ ဘယ်ဇာတစ်စိ၊ ဘယ်သို့ရှိ၍၊ သတိမငြိမ်၊ စိုးရိမ်ချင်းတ၊
 ဘယ်ကိစ္စဟု၊ ချက်ကျအမှတ်၊ အတ္ထုပ္ပတ်ကို၊ ပြတ်ပြတ်ခွဲသုံး၊ ရွှေနလုံးက၊ သိမ်းကျုံး
 တစ်စိ၊ မသိသောအား၊ ရှေ့တော်ထားမှ၊ စကားမချို၊ အစို့စို့ကို၊ ဤသို့ရွှင်ရယ်၊
 နှုတ်တော်လှယ်၍၊ နိုးနှယ်ဖွေရာ မြေးမြေးတည်း။

သော “ကိ” ဘောပုရိသရောဒသီ” တိ အာဟ။

၄၁။ သနားချင်ဖွယ်၊ လွန်နွမ်းနယ်လျက်၊ ညှိုးငယ်စိုးရိမ်၊ မီးအုံးကြိမ်သို့၊ မငြိမ်ဗျာပါ၊
 မသက်သာနှင့်၊ ပူဆာပျောင်းရုပ်၊ ပုဆစ်တုပ်၍၊ လက်အုပ်ထိပ်ပြင်၊ မြောက်ချို
 တင်လျက်၊ ဘုန်းအင်လိုက်ဆူ၊ ငါသသူ၏၊ တူရူရှေ့ပါ၊ ပျပ်ဝပ်တွားမှ၊ စကားမဆို၊
 သည်းစွာငိုသည်၊ သက်ဖိုပန်းပင်၊ မောင်လုလင်၊ အကြင်ဖြစ်လား၊ သင်ယောကျ်ား
 ကား၊ ဗိုလ်များချီးကျူး၊ ထင်ကျေးဇူးနှင့်၊ စုံပူးတူကွ၊ မိဘနှစ်ပါး၊ သားမယားက၊
 စသည်သမီး၊ နောင်ကြီးညီရင်း၊ မဆွသားချင်းတို့၊ သေမင်းဟပ်မျို၊ ဝိညာဉ်ပြီ၍၊
 နာမ်တိုစုတေ၊ ခွာ၍လူပြည်၊ မလည်မငဲ့၊ သွားခဲ့သောကြောင့်၊ နှလုံးနှောင်လျက်၊
 ပူဆောင့်ပူဆာ၊ ကိုယ်တွင်းမှာတုံ၊ မသာဆင်းရဲ၊ ပတ်နှောင်စွဲသား၊ ဖောက်လှဲဒုက္ခ၊
 စိတ္တဇဟု၊ သောကဖြိုးဖြိုး၊ ဝသန်မိုးလျှင်၊ ထပ်တိုးရွာဝှန်၊ ပြင်းစွာသွန်၍၊
 ရွံ့ညွန်ညာဏ်ထေး၊ ပေါက်ယိုပြေးသော်၊ လေသွေးသည်၊ ခြေ၊ ဆူဝေပွားစည်၊
 သလိပ်ပြည်တို့၊ မတည်ယိမ်းပါး၊ ဇာတ်ချောက်ချားလျက်၊ သည်းဖျားတုန်ရိုက်၊
 မီးပြင်းတိုက်သို့၊ ကျိုက်ကျိုက်ဝမ်းခေါင်၊ ထိန်ထိန်လောင်မျှ၊ ကတောင်ကရောက်၊
 တတောက်ပတ်ပတ်၊ ယွင်းချွတ်မူးလည်၊ စိတ်မတည်၍၊ သံကျည်ကျာကျာ၊
 တစာစာတည်း၊ ခြေပါလက်ခတ်၊ ထုပွတ်ရင်တီး၊ ကိုယ်တည်းသွားလာ၊ ငိုရှာသလော၊
 သဘောရင်နှစ်၊ ဘယ်သို့ဖြစ်ဟု၊ ဖွင့်လှစ်စာနာ၊ မောင်ခြင်းရာကို၊ ငါအိမ်ရှေ့မင်း၊
 ရန်ထိပ်နှင်းအား၊ မကြွင်းနှုတ်ဟ၊ ဖော်ထုတ်ပြလော၊ ချိုမြငြိမ်လေး၊ ကျူးရင်
 မေးသည်၊ ကြိုင်မွှေးသံတော် ဖြည်းဖြည်းတည်း။

၄၂။ ထိုမှတစ်ပါး၊ သင်ယောက်ျားတုံ၊ အခြားသူထံ၊ ကြွေးမြီနဲ့၍၊ သင်္ကြန်ချိန်တွက်၊ နှစ်လရက်ဖြင့်၊ ချိန်းချက်ပိုင်းခြား၊ ရောက်သောအားကြောင့်၊ အပွားညွန့်သွင်း၊ အရင်းဥစ္စာ၊ ထိုဘဏ္ဍာကို၊ ပေးပါမည်ကြောင်း၊ ရစိမ့်တောင်းသော်၊ မတောင်း ယွင်းကွက်၊ ကြွေးစားဖျက်က၊ ကွယ်ဝှက်ငြင်းဆို၊ မပေးလိုဘဲ၊ နဂိုရိုရှိန်ညီး၊ ဘမင်းကြီး၏၊ ထံနီးရုံညွတ်၊ ခမပြတ်သည်၊ မူးလတ်မတ်ကျော်၊ ဆွေမျိုးတော်သား၊ ထိုမျှအားကို၊ ကိုးစားမှီနေ၊ မထေမဲ့မြင်၊ အနှောင်သင်အား၊ ပြုကြင်လေထ၊ တောင်းမရ၍၊ ခနယုဉ်မှီး၊ လောဘမီးလျှင်၊ ညီးညီးထိန်ရဲ၊ အလျှစ်ကွဲက၊ သည်းထဲရှိန်ငွေ၊ တဝေဝေတည်း၊ တစ်နေလုံးလုံး၊ မိုးချိုးညဉ့်နက်၊ တသက်သက်နှင့်၊ အိပ်စက်မယူ၊ စိတ်မီးပူကို၊ စင်ဖြူသီတာ၊ ရေပမာလျှင်၊ ဥစ္စာဖြန့်ကြ၊ ငြိမ်းစေမြီဟု၊ သဟင်ငါစင်၊ အိမ်ရှေ့ရှင်နှင့်၊ ကျွမ်းဝင်စုံမက်၊ မေတ္တာသက်က၊ မပျက်မပျောက်၊ ရည်တိုင်း ရောက်လိမ့်၊ မကြောက်မရွံ၊ အခိုးသန်လျက်၊ ကုထံပစ္စည်း၊ သိမ်းဆည်းတူကွ၊ ငါခီရကို၊ ငြိမ်းမသဖွယ်၊ မှီကိုးကွယ်၍၊ ထိုဝယ်ဤမှာ၊ ကျေးရွာလုံးစုံ၊ နိဂုံးနေပုဒ်၊ အရပ်၌လျှင်၊ လိုက်လိုက်ဖက်ဖက်၊ ရှေးအထက်က၊ ပြည့်နှက်ချပျိုး၊ ဥစ္စာအိုးကို၊ ထုပ်ပိုးလွယ်ကူ၊ အရချူလျက်၊ ယူလိုသောအား၊ နှလုံးထွားနှင့်၊ (.....) အပေါင်းသို့၊ ရောက်တို့သလော၊ နောင်သဘောကို၊ တွေးတောကြံကာ၊ မသိသာသည်၊ စိတ်မှာ မသန်မရှင်တည်း။

၄၃။ ထိုသို့တွေးခေါ်၊ မဟုတ်သော်ကား၊ ရွှေလျော်နောင်ထီး၊ အစ်ကိုကြီးလျှင်၊ အတီးဘဝ၊ သံသာရက၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မာ၊ မြတ်သင်္ဘာအား၊ မဟာကုသိုလ်၊ ကြည်ညိုဖိတ်ဖိတ်၊ ရွှင်သောစိတ်ဖြင့်၊ မချိတ်မတွယ်၊ စင်ကြယ်ဥစ္စာ၊ ဓမ္မိယာလဒ္ဓ၊ ဒါနဝတ္ထု၊ တစ်ခုခုကို၊ မပြုခဲ့မိ၊ ယခုပြီတုံ၊ နွမ်းရိညှိုးကြ၊ မကုလျော့ပါး၊ မကြွယ်ရှား၍၊ အခြားပြင်ပ၊ သေဋ္ဌိယနှင့်၊ ရာဇရာဇာ၊ မဟာမတ္တ၊ ဘောဂမချို့၊ ထိုသူတို့ဝယ်၊ ကပ်လျှို့ခုံမင်၊ တိုးဝင်ခိုမှီ၊ ကြွေးမြီအများ၊ ယူသောအားလျှင်၊ ပိုင်းခြားရက်နေ၊ စေ့လတ်တုံကြင်၊ ဥစ္စာရှင်တို့၊ ကိုင်ငင်မလွတ်၊ ထိတ်ကျဉ်းခတ်လျက်၊ ထောင်းသတ်ရိုက်ပုတ်၊ ဆွဲခတ်ဦးသျှောင်၊ တိုက်လှောင်သွင်းထား၊ စသောအားဖြင့်၊ လှုပ်ရှားညှဉ်းပန်း၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်၊ သို့စဉ်ချခေါ်၊ တောင်းလတ်သော်လည်း၊ ထုတ်ဖော်ယူလှည့်၊ ပေးထည်စရာ၊ တစ်သပြာမျှ၊ ကိုယ်မှာမမြင်၊ ဖြစ်တုံကြင်၍၊ တိုးဝင်ကြပ်ကြပ်၊ (ထို) သို့ကပ်မှာ၊ တည်ရပ်အခံ၊ ချမ်းသာအံ့ဟု၊ ငဲ့တံ့မျှော်လင့်၊ ကြံကောင်းသင့်၏၊ ငါ့စင်ထံမှောက်၊ ရောက်တုံလာက၊ ဘယ်ကြောင့်ကြအံ့၊ တစ်စမကျန်၊ ဟုတ်တိုင်းပြန်လော့၊ ပူပန်ဝမ်းကွဲ၊ မောင်ဆင်းရဲကို၊ ပယ်လွဲသမ္မ၊ ပြုအံ့မရည်၊ ပြီးစိမ့်သည်ဟု၊ နှုတ်ခြည်မိန့်သံ၊ အာမခံသည်၊ ချေခင်ရိုမဲ့မကြွင်းတည်း။

၄၄။ ထိုမှတစ်တည်း၊ ဤတိုင်းပြည်တွင်၊ ပတ်လည်ကြေညာ၊ အရွာရွာ၌၊ များစွာ ဖြီးထပ်၊ အိမ်ခြေစပ်မျှ၊ မလပ်မြေထက်၊ အယုက်ယုက်လျှင်၊ ပြည့်နှက်ဝှဲဝှဲ၊ ပျားအုံစွဲ (သို့)၊ လင်းကဲအဖွယ်၊ ထိုထိုဝယ်တုံ၊ လေးသွယ်မျိုးပြား၊ လူအများတွင်၊

၁။ ငါခီရကို = (ဝါ) ဝိရ = ပညာရှိသော၊ တည်ကြည်သော၊ ပညာရှိ၊ တည်ကြည်သူ၊ သမုဒ္ဓရာ။
 ၂။ လူအပြားတွင်။

မင်းပါးရောပြွမ်း၊ မှုတော်ထမ်းလျက်၊ ဝမ်းချမ်းဖားသွင်၊ ကိုယ်အရှင်၌၊ မြဲပင်နေည၊
 ဆည်းကပ်ကြ၍၊ ဇီဝသက်မွေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို၊ မနှေးဆည်တူ၊ ပြုသသူလည်း၊
 ကြည်ဖြူသက်နှံ၊ စိုးမင်းထံဝယ်၊ တစ်ရံမသွေ၊ ခစားနေမှ၊ ရိုသေချစ်ဖွယ်၊ သက်မွေး
 ကြွယ်၏၊ ကုစယ်ရောင်းချ၊ ဝါဏီဇွလည်း၊ ဒေသရပ်သီး၊ ဝေးနီးမဆို၊ စီးပွားလို၍၊
 ကုန်တိုစယ်စ၊ ဟူသမျှလည်း၊ လုံ့လကျိုးဆောင်၊ ကြည်းတောင်မြစ်ခွင်၊ ဝန်တင်
 နွားလည်း၊ မြစ်မည်းလှေတက်၊ ဖိုးနက်ဖောက်ကား၊ ရောင်းဝယ်စား၏၊ လယ်အား
 ထွန်ယက်၊ ထောင်ပျိုးမြက်နှင့်၊ ရေပက်သွန်းလောင်း၊ ခူမောင်းတစ်ကျိက်^၁၊
 ကောက်စိုက်သီးဆုပ်၊ လယ်လုပ်စားသူ၊ ထိုမျှလူလည်း၊ နေပူမိုးစွတ်၊ ရက်မပြတ်လျှင်၊
 အပတ်တကုတ်၊ အားအန်ထုတ်သော်၊ မဟုတ်တုံလှည့်၊ စပါးမှည့်ကို၊ ကျီပြည်လွေလွေ၊
 သင်းထား၍လျှင်၊ ပျော်စွေချမ်းအေး၊ အသက်မွေး၏၊ တစ်ထွေးရှုမျှော်၊ သင်တုံ
 သော်ကား၊ နှိုင်းလျော်ပုံထား၊ ထိုသူများတို့၊ ကြီးစားတုံတုံ၊ မလုပ်ဝံ့၍၊ မရွံ့စူးစူး၊
 သူတထူး၏၊ ဆည်းပူးစောင့်ချုပ်၊ သိမ်းပိုက်ထုပ်သည်၊ ခွက်အုပ်ရွှေငွေ၊ ဆန်ရေစပါး၊
 ကျွဲနွားဆိတ်ဝက်၊ ဝမ်းဘဲကြက်က၊ စသည်များစွာ၊ သူ့ဥစ္စာကို၊ တဏှာစွန်းငြိ၊
 တပ်ချောဘိက၊ မသိမကြား၊ ယူမိမှား၍၊ ဖမ်းငြားနှောင်ခတ်၊ ကျပြတ်ဇီဝိန်၊ ဆုံးချိန်
 အကြောင်း၊ ရောက်စကောင်းလည်း၊^၂ မှီကောင်းသင့်က၊ ချမ်းသာရလိမ့်၊ ရဲလှဝံ့စား၊
 ငါမင်းသား၏၊ ထံပါးယုံယုံ၊ ယုန်နှယ်ကျုံ့လျက်၊ နှုတ်တုံမဟ၊ လာဘ်မပြသည်၊
 ကိစ္စလူ့ဘုံ မထွင်းတည်း။

၄၅။ ဤသို့လုံးပေါင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကို၊ အလောင်းစောထွတ်၊ ဗောဓိ
 သတ်လျှင်၊ သံမြတ်ချိုအေး၊ ဖွင့်လှစ်မေးသော်၊ (အ)ရေးရှုံးပါး၊ ထိုယောက်ျားလည်း၊
 မထားဝမ်းဝယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ စင်ကြယ်အကုန် လျှောက်လေတုံ၏။

**သာမိ ခဏ္ဍဟာလော ဝိနိစ္ဆယေ ဝိလောပံ ခါဒတိ၊
 အဟံတေန လဉ္စံ ဂဟေတွာ ပရာဇယံ ပါပိတောတိ။**

၄၆။ သုံးထောင်သင်္ချာ၊ နန်းဂူဟာ (က)၊ ကြိမ်ရသုံးခွန်း၊ ဟောက်သံမှန်းမျှ၊
 တောက်ထွန်းလျှလက်၊ နေခြည်စက်သို့၊ တစ်ပြက်စုနွှဲခြမ်းကာဝဲလျက်၊ တိမ်ထဲမိုးယံ၊
 ဆဒ္ဒန်ပျံကို၊ နိမိန့်ဖမ်းခုတ်၊ ခြင်ဆီထုတ်သို့၊ တစ်ဖြုတ်မခန့်၊ လက်ရုံးဆန့်က၊
 နေဟန့်စကြာ၊ ထီးတစ်ရာလည်း၊ အာဏာခတ်နိပ်၊ ရွှေခွန်းရိပ်ကြောင့်၊ ခွေလိပ်
 သန်းညှိုး၊ ကြောက်ရွံ့စိုးသည်၊ ဘုန်းမိုးသံကြား၊ စောတရား၊ မမှတ်သားဝမ်းတွင်၊
 ရွှေနားတင်လော့၊ အကြင်တွေ့ခေါ်၊ ကျွန်ုပ်သော်ကား၊ မျိုးဖော်ဆွေချင်း၊ အိမ်ရှင်
 ရင်းနှင့်၊ ချစ်ပြင်းဆွတ်၊ သမီးသားတို့၊ ပြောင်းသွားဘဝ၊ စုတေကြ၍၊ သောကပူဆာ၊
 မသက်သာနှင့်၊ ဗျာပါလှုပ်ရှား၊ ဓာတ်ချောက်ချားလျက်၊ ထပ်ပွားစိုးရိမ်၊ မငြိမ်သွေးလေ၊
 သည်းခြေပျက်ဆုံး၊ ရှုံးသောအားဖြင့်၊ ကျားတားမတ်တတ်^၃၊ လှည့်ပတ်မိန်းမော၊

၁။ ခူမောင်းတကြိုက်
 ၂။ ရောက်တောင်းလည်း
 ၃။ ကျားတားမတ်တတ် = ဆောက်တည်မှုပျက်လျက် ဣန္ဒြေမရဖြစ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သော
 အသွင်ရှိခြင်းကို ရည်ရွယ်သော ဝေါဟာရဖြစ်ဟန်တူသည်။

ရှိသလောဟု၊ သဘောစုံစမ်း၊ ရိပ်ခြည်ဖမ်းလည်း၊ ဆံခြမ်းမရှိ၊ သတိတည်စွာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလျှင်၊ ရောဂါမညှို့၊ မသမ်းပို့သည်။ ထိုသို့မဟုတ်စွာထွန်တည်း။

၄၇။ ပတ်ကုံးဘယ်ညာ၊ ရှစ်မျက်နှာမှ၊ များစွာရန်နှောင်၊ မိစ္ဆာကောင်ကို၊ တန်ဆောင်
ညီးညီး၊ ဉာဏ်ဆီမီးဖြင့်၊ မျက်ဆီးလွင့်မြောက်၊ တွန်းလှန်ဖျောက်၍၊ ထွန်းတောက်
တေ၊ ဝင်းဝင်းပလျက်၊ တိုင်းပထိပ်ပြင်၊ လူပုံယင်အား၊ ကြည်လင်မြတ်နိုး၊ သားနှယ်
မျိုးသည်၊ နန်းရိုးနွယ်မြတ်၊ လောကနတ်၊ နူးညွတ်မှတ်ကြုံ၊ ရွှေနားထုံလော၊
လူဘုံဘဝ၊ ဤလောကတွင်၊ ဒုက္ခိတစစ်၊ ကျွန်ုပ်ပြစ်ကား၊ အနှစ်သာရ၊ ရွှေငွေစသည်၊
နေအတ္ထိ၊ တိမှာရှိ၍၊ ထိုပြီအပ၊ နဂရနှင့်၊ ဂါမနေပိုဒ်၊ သင့်ထိုက်ရာရာ၊ အကြောင်း
ရှာလျက်၊ ထိုရွာထိုပြည်၊ ထိုရပ်စည်ဝယ်၊ ဤသည်တွင်ငြား၊ ဘယ်သူအားကို၊ စီးပွား
မနိမ့်၊ ဖြစ်လျင်းစိမ့်ဟု၊ နှစ်သိမ့်တွက်ဆ၊ ကြွေးမြီချ၍၊ နေလသတ္တရာဇ်၊ ရောက်လှစ်
သင့်ရန်၊ ဆပ်ချိန်တန်သော်၊ မမှန်ကျွေးစား၊ ပျက်သောအားလျှင်၊ အခြားခိုနေ၊
မထေမဲမြင်၊ ပြုကြင်သဖြင့်၊ ငါနှင့်သင့်က၊ အခွင့်ရည်ရွယ်၊ ပြီးတန်လွယ်ဟု၊ စိတ်ဝယ်
မှတ်တော်၊ ထင်တုံသော်လည်း၊ ညှိုးရော်ဆွဲရှား၊ ကျွန်ုပ်အားလျှင်၊ အခြားသူထံ၊
ချန်ဥစ္စာ၊ တောင်းရာတစ်၊ မထင်ဘိသည်။ မရှိထိုရပ် ထိုဌာန်တည်း။

၄၈။ အန္တောမဇ္ဈ၊ ဗာဟိရနှင့်၊ အဇောဂေါ၊ ဝေါဟုခေါ်သား၊ သုံးလားသုံးဝး၊
ကိုးမဂ္ဂဝယ်၊ ဟေမဝသန်၊ နွေဂိမ္မာန်ဟု၊ သုံးတန်ချိန်စည်၊ ဥတုရည်လျက်၊ လှည့်လည်
မပြတ်၊ လက်ယာပတ်၍၊ မောင်းခတ်နရီ၊ ခြောက်ဆယ်ပြီတွင်၊ အညီခဆ၊ တြိန္ဒဖြင့်၊
ရောက်ထယူနေ၊ အတွင်းမှာမူ၊ နာရနိရွှေတုံး၊ ဖန်ဖြင့်ဖုံးလျက်၊ တွက်ကြွေးသချီ၊
အဝန်းမှာကား၊ သုံးခါ ငါးဆယ်၊ ဖြိုးဖြိုးကယ်မျှ၊ တင့်တယ် ထွန်းပြောင်၊
ခြည်တစ်ထောင်ဖြင့်၊ တိမ်မှောင်နိုက်စက်၊ နေမင်းထွက်သို့၊ သောင်းချက်ဒီပ၊
မင်းထိုမျှကို၊ ဉာဏစက်ရှိန်၊ ပစ်လွှတ်ချိန်သော်၊ ဇီဝိန်ပျောက်မြန်း၊ သေဘနန်းတည်၊
လန်းလန်းသမ္ဘာ၊ ဘုန်းတေဇာနှင့်၊ အာဏာရဟတ်၊ ရည်ညွှန်ဖြတ်သည်၊ လူထွတ်
ထိပ်ပေါ်၊ ရှင်သားတော်၊ ထွေငေါ်တစ်ထောက်၊ သုံးကြိမ်မြောက်သား၊ သာလျှောက်
ရွှင်ကြည်၊ မိန်တော်ရည်ကို၊ နားလည်ကုန်စင်၊ လျှောက်ဦးတင်အံ့၊ ယခင်ရှေးက၊
သံသာရဝယ်၊ ဒါနမဆည်း၊ သီလနည်း၍၊ ကြပ်စည်းဘဝ၊ ဤလောက၌၊ ဒုက္ခညှိုးကြုံ၊
ဆင်းရဲပုံလည်း၊ တစ်စုံတစ်ရေး၊ ဘယ်သူဌေး၏၊ သက်မွေးစင်ကြယ်၊ ဘယ်သူကြွယ်၌၊
မင်းဝယ်ခညွတ်၊ ဘယ်အမတ်တွင်၊ လွှဲပတ်ထင်ရှား၊ ဘယ်မင်းသားဝယ်၊ သွား၍
အကျွန်၊ ရှိခိုးပန်လျက်၊ ချိန်လှန်ညွတ်တိုး၊ တန်ဖိုးဥစ္စာ၊ အသပြာမျှ၊ စားလာလှည့်ဟူ၊
သုံးဖို့ပူ၍၊ မယူစိုက်စိုက်၊ နှလုံးပိုက်သည်။ ကိုယ်၌မြီရေးမဆန်တည်း။

၁။ နေအတ္ထိ = (ပါ) နန = ရွှေငွေဥစ္စာ (ပါ) အတ္ထ = တန်ဖိုး။
၂။ ဂါမနေပိုက်
၃။ သုံလက်သုံဝ
၄။ ထဘိုးဥစ္စာ။

၄၉။ လေးကျွန်းဒီပါစိုးမိုးရသည်။ စကြာသနင်း၊ ထိုသည်မင်း၏၊ ရင်တွင်းသည်းပွတ်၊ သားမြတ်အပေါင်း၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ထုံးကုန်အောင်တွင်၊ အခေါင်စံပ၊ ရှေးဦးရလျက်၊ ဖြီးမျှကုဋေ၊ ဗိုလ်(သင်္ချေ)၏၊ စိတ်နေထဲသန်း၊ နှလုံးကြံကို၊ တစ်ဆံချည်မျှင်၊ မပိတ်ပင်တည်း။ ကံစင်မငြိ၊ ကြွင်းမဲ့သိသည်။ ကိစ္စိသူရ၊ သြရသသို့၊ ပြည်မတိမ္မတ်၊ နရထွတ်၏၊ သည်းပွတ်အလား၊ သားတော်များတွင်၊ ပွင့်ထွားကြာသွင်၊ ရှေးဦးမြင်၍၊ နန်းခွင်လက်ဝဲ၊ ရွှေအိမ်ထဲ၌၊ ကျူးနွဲ့ကြံကြံ၊ တန်ခိုးပျံသည်၊ ပျော်စံမြူးရွှင်၊ အိမ်ရှေ့ရှင်မင်း၊ ဝမ်းတွင်ယုံကြည်၊ ရွှေနားလည်လော့၊ ပွားစည်ဖြင့်ညီး၊ အသီးသီးလျှင်၊ တိုက်ကြီးခရိုင်၊ ပြည်လှိုင်စည်ကာ၊ ကျေးရွာမြို့ပြ၊ များလှအိမ်ခြေ၊ မွမ်းမျှနေသည်၊ အုတ်ထွေသောင်းသောင်း၊ လူအပေါင်းတို့၊ အကြောင်းရှေးရိုး၊ ကြမ္မာနိုးလျက်၊ မင်းစိုးတက်သက်၊ ထွန်ယက်ယာလယ်၊ ကုန်စယ်ရောင်းချ၊ သက်မွေးကြသို့၊ လောကထောက်ရှု၊ လုပ်ဆောင်မှုကို၊ မပြုဝံဘိ၊ နှလုံးကျီနှင့်၊ ပျင်းရိသောအား၊ သူတစ်ပါး၏၊ သိမ်းထားဥစ္စာ၊ စုံတစ်ရာမျှ၊ တဏှာရှည်လျက်၊ မိုက်ရမွက်ကြောင့်၊ ခိုးဝှက်ယူလှ၊ မကောင်းမှုကို၊ မပြုလှည့်ငြား၊ စိတ်မသွားသည်။ ၊ ကျွန်ကား မကျူးမလွန်တည်း။

၅၀။ ခပ်သိမ်းဒီသာ၊ ရပ်မျက်နှာမှ၊ ရောက်လာသသူ၊ ရှင်လူပုံကား၊ မျိုးလေးပါးအား၊ စီးပွားဖြစ်အံ့၊ သင်္ဂြိုဟ်ပုံလျက်၊ ထောက်ပံ့စွာဘိ၊ ကျေးဇူးချိုသည်၊ သီရိသေဌ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ကပုဂ္ဂိကော၊ ပဒေသာသို့၊ ပုပ္ဖာဝတီ၊ ပူရီဝရ၊ တိုင်းချက်မတွင်၊ အများချမ်းသာ၊ ဖြစ်ကြောင်းရှာလျက်၊ ပယ်ရွာတံခါး၊ ပိတ်သောအားလျှင်၊ ကြိုးစားမယုတ်၊ ဥပုသ်သီလ၊ ဒါနမကင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့်၊ သတင်းစောင့်စည်း၊ သည်းတုံကုသိုလ်၊ နဂိုရ်ပြည်ရှိန်၊ စောရောင်ထိန်၊ မိုန်မိုန်ရွှင်ကြည်၊ နားတော်လည်လော့၊ ဤသည်မျက်မြော်၊ ကျွန်ပသော်ကား၊ ပြည်ကျော်ပုပ္ဖ၊ နဂရဟု၊ ဌာနဘုမ္မိ၊ ရပ်သီရိမု၊ အတိဉ္စရေ၊ နာသန္ဓေတွင်၊ မျိုးဆွေပင်စည်၊ ဇာတိမည်သာ၊ ပတ်လည်လယ်ယာ၊ လုပ်ခင်းတာနှင့်၊ ရေစာပြည့်စုံ၊ တောရိပ်မြို့လျက်၊ (.....)၊ အံ့ရှုပ်အထွေး၊ (.....)၊ နိဂုံးတစ်ခု၊ နေမှတ်ပြု၍၊ တောင်သူဘာဝ၊ မိုးလေကျသော်၊ စိုက်ထမျိုးဝဲ၊ ထွန်ကြဲငမ်းငမ်း၊ ရေပြီးပြမ်းနှင့်၊ အားရမ်းသောင်းသံ၊ ထွေတစ်လဲလျှင်၊ တစ်ပွဲတစ်အုပ်၊ လယ်ယာလုပ်လျက်၊ အရှုပ်အထွေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၌၊ သက်မွေးကျော်လှ၊ နေတံချသည်။ ၊ ဂါမရပ်ဝေးအမှန်တည်း။

၅၁။ ထိုသည်ဌာန၊ ထိုဂါမ၌၊ နေထမြဲတည်း၊ အကျွန်သည်တုံ၊ ကြံစည်လယ်ယာ၊ လုပ်ဆောင်ပါလည်း၊ ကြမ္မာ(အ)နေး၊ ကံမပေးသော်၊ သက်မွေးမကြွယ်၊ လွန်နွမ်းနယ်၍၊ ညှိုးငယ်မျက်နှာ၊ ဥစ္စာပါးရှား၊ ဖြစ်လှည့်ငြားလည်း၊ တရားယိုးစွပ်၊ ကိုယ်တွင်ကပ်လျက်၊ မအပ်မရာ၊ ကြိုက်လာကပြု၊ သည်အမှုကို၊ ပြည်သူ့ထိပ်မိုး၊ လေးမြတ်နိုးသည်၊ (.....)၊ အနံတစ်ထွာ၊ ဝမ်းနှီးစာကြောင့်၊ တဏှာဖုံးလွှမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်းလျှင်၊ လမ်းမလိုက်ပဲ၊ ဂတိလွဲလျက်၊ တတ်စွဲငှက်ငါး၊ တန်ခိုးစား၍၊ အများဝန်းကျင်၊ လူပုံယင်အား၊ စီရင်ဖြတ်ခဲ၊ အားပါးနွဲ့သည်၊ သမ်းမဲ့ပူဆာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း၊ ပေးရာနှစ်လို့၊ မရှိမြို့၍၊ နိုင်ဖို့ရောက်တန်၊ အမှုမှန်လျက်၊ ဖောက်ပြန်ယွင်းချွတ်၊ အရှုံးဖြတ်၍၊ ဖတ်ဖတ်ဖျော့မြန်း၊ စိတ်ပင်ပန်း၏၊ ရွှေနန်းရိပ်ဖြူ။

၁။ (.....) ကာရန်ပျောက်နေသည်။

စိုးမည်သူလျှင်၊ အယူဖြောင့်မတ်၊ ဓမ္မသတ်ဝယ်၊ ပြတ်ပြတ်ထုံလှိုင်း၊ လာသော
တိုင်းလျှင်၊ ပိုင်းပိုင်းဆောလျှင်၊ ဉာဏ်စက်ရှင်ဖြင့်၊ စီရင်လွယ်ကူ၊ ဖြတ်တော်မူ၍၊
ဆာပူကြေကွဲ၊ ကျွန်ဆင်းရဲကို၊ ဖြန့်ကြဲမေတ္တာ၊ သနားပါဟု၊ ငိုကာလျှောက်ထား၊
ညွတ်ပျပ်တွားသည်။ စကားမကြွင်းမကျန်တည်း။

၅၂။ ဤသို့ထွေပြား၊ ထိုယောက်ျားလျှင်၊ စကားမကျန်၊ အကြောင်းပြန်သော်၊ နန်းရံ
မှတ်ဖွယ်၊ ဘုရားနွယ်ကား၊ တာတွယ်သနား၊ ထိုယောက်ျားကို၊ ရွှင်အားနှစ်သိမ့်၊
ဖြစ်လျှင်စိမ့်ဟု၊ အေးငြိမ်းကြည်ညို၊ မြှက်ကာဆိုသည်။ သံချိုမပြင်းမထန်တည်း။

**စန္ဒကုမာရော “မာဘာယီ” တိ တံ အသာသေထွာ
ဝိနိစ္ဆယနေတွာ သာမိကမေဝသာမိကံ အသာမိကမေအသာမိကံ အကာသိ။
မဟာဇနော မဟာသဒ္ဓေနသာဓုကာရမဒါသိ။**

၅၃။ သရဏဂုံ၊ သုံးပါးစုံဟု၊ ယှက်ရုံပင်မ^၂၊ ဝန်းဝန်းလှသား၊ စိမ်းမြပြီးပြက်၊ ဖြူးဖြူး
ထွက်သည်၊ ငါးခက်ခွတ်၊ ကိုင်းညွတ်လံတွင်၊ ဝတ်ဆံရဲရဲ၊ နီလာခဲသို့၊ ပုလဲရွက်ချပ်၊
တလျှပ်လျှပ်နှင့်၊ ဖြူလပ်ဝင်းဝင်း၊ ကြိုင်ထုံသင်းကာ၊ ထွင်းခဲ့ခြောက်ပြည်၊ ခုနစ်မည်ဟု၊
မရံနည်ရင်နှစ်၊ ထင်ရှားဖြစ်သည်၊ ရှင်ချစ်ဆုံးဆုံး၊ ဆယ်ခြောက်လုံးကို၊ ကြူးကာတစ်၊
ဘဝဂံနံသား၊ မွှေးပျံ့ခိုင်လန်း၊ ရှစ်ပွင့်ပန်းကို၊ ဦးစွန်းခေါင်ထိ၊ မဆင်မိ၍၊ ချပြတစ်တန်၊
ပစ္စုပ္ပန်တွင်၊ မသန်ကောင်းကျိုး၊ စီးပွားညှိုးလျက်၊ ကွယ်ကိုငါတွင်၊ တိုးလာဝင်သည်၊
မထင်မရှား၊ အိုယောက်ျား၊ စကားသာကြည်၊ နောင်လျှောက်ရည်၌၊ သွေလည်မကျန်၊
ဟုတ်ပေမှန်မူ၊ အဟန်တင်နိုး၊ ဘယ်မစိုးလင့်၊ သတိုးစောလူး၊ သာပြည်ဖြူးလျက်၊ ဆုဖူး
မက္ကာ^၃၊ လာဆန်းလာဟု၊ သံသာမွှေးကြူ၊ ခေါ်တော်မူမှ၊ ဖြီးထူဖွေးဖွေး၊ မိုလ်ပေါင်း
ထွေး၍၊ စည်းဝေးပျော်ပါး၊ စီရင်ထားသည်၊ တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်သို့၊ ထင်လေ
ထိုရော်၊ မင်းသားကျော်ကား၊ လေးဖော်မျိုးနွယ်၊ ထိုမျှလယ်၌၊ တင်တယ်စံပ၊ နေပြီးမှ
လျှင်၊ တူကွနစ်မည်၊ အမှုသည်အား၊ ရှေ့တော်ထားမှ၊ စကားဟိတ်ဖိုလ်^၄၊ ရှည်တို့
လေးပေါ၊ တင်လျော့ရှေ့နောက်၊ ယွင်းဖောက်တည်ကြည်၊ ဆိုရည်ဆိုမိ၊ ယုတ္တိအာဂုံ၊
အလုံးစုံကို၊ အကုံမပြို၊ သိတုံလို၍၊ နှုတ်ချိုဖွင့်လှစ်၊ မေးစိစစ်သည်၊ သစ်သစ်
အဘော် စုံစမ်းတည်း။

၅၄။ စုံညီရှေ့ပါး၊ နှစ်ဦးသားကို၊ စကားတွေ့ခေါ်၊ အကြောင်းမျှော်၍၊ အဘော်စမ်းစမ်း၊
ရိပ်ခြည်ဖမ်းလျက်၊ ခွဲချမ်းနှိုင်းရှည်၊ မှုသည်အင်္ဂါ၊ မှတ်အပ်ရာသား၊ လက္ခဏာလေးဦး၊
အထူးထူးကို၊ ကွန်မြူးရောင်လွင်^၅၊ ရွှေဉာဏ်ချင်မှ၊ ဆိုသင်အနေ၊ ယွင်းမသွေတည်း၊
ဆင်ခြေဆင်လက်၊ နှစ်ဘက်ရှုရှု၊ ပြသပြသည်၊ စတုတိသ၊ သာကောလည်း၊ မရထိုက်
သည်၊ ရထိုက်သည်ကို၊ ဖွေနည်သွေးသွေး၊ အမှန်ဆေးလျက်၊ တွေးတွေးတောတော၊

၁။ ဧည့်မီးကြည်ညို။
၂။ ရှက်ရုံပင်မ
၃။ စုံဘူးမက္ကာ။
၄။ စကားဟိတ်ဖို = ဟိတ် (ပါ) ဟေတု = အကြောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းဖော်ပြသောစကား။
ဖို = ဖိုလ် (ပါ) = ဖလ = အကျိုး။
၅။ ထွန်မြူးရောင်လွင်။

ဤသို့လောဟု၊ သဘောရွေးကောက်၊ ရှာဖွေနှောက်၍၊ မဖောက်မြဲမြဲ၊ ကြံကြံစည်စည်၊
 ဝိုက်လည်တန်တန်၊ အကြောင်းဖန်သော်၊ ဉာဏ်ဝရဇိန်၊ မိုးကြိုးရှိန်သို့၊ နှိုင်းချိန်မချွတ်၊
 သိလတ်ပြီးမှ၊ အမတ်ပုဏ္ဏား၊ အရှုံးထားသည်၊ ဆွဲရှားပန်းပင်၊ ဥစ္စာရှင်ကို၊ အလျင်မနှေး၊
 အနိုင်ပေး၏၊ ငွေကြေးသိုက်သိုက်၊ တစိုးတိုက်မှီ၊ အကြိုက်စိတ်တူ၊ ဆုံးဖြတ်မှုသည်၊
 နိုင်သူယောက်ျား၊ ထိုသူအားကို၊ တရားဧကန်၊ ရှုံးဝေပြန်၍၊ အမှန်ဖြောင့်မတ်၊
 ဓမ္မသတ်နှင့်၊ မချွတ်စေမှု၊ စီရင်ပြုသည်၊ မနုထုံးဟောင်း၊ စဉ်လမ်းတည်း။

၅၅။ မနုစဉ်လမ်း၊ ထုံးဟောင်းတမ်းဖြင့်၊ ခွဲခြမ်းနှိုင်းရှုံ့၊ လင်ပန်းဖွဲ့လည်း၊ မငဲ့ညှိ
 ငေါက်၊ တံတွေးပေါက်ကို၊ မကောက်တစီ၊ စက်ဆုတ်ဘိသို့၊ ဂတိလေးမည်၊ ဖြောင့်စွာ
 တည်လျက်၊ ဇာနည်ပီပီ၊ ဝေဝနီဟု၊ မမှီမကပ်၊ တစိုးလာဘ်ကို၊ မတပ်စွန့်တွေ၊ ဆုံးဖြတ်
 လေသော်၊ တောခြေထုပ်စား၊ နိဂုံးသားမှု၊ ဘုရားအလောင်း၊ သူတော်ကောင်းနှင့်၊
 ပေါင်းမိတော်စွ၊ စိတြလျှင်၊ ဇာလရှက်ကွန်၊ ပျက်စီးဖန်သော်၊ ဟိရဏ္ဏကာ၊ အန္တရာဟု၊
 မဟာမိတ္တ၊ ကယ်(မ)ပင်ထောက်၊ ချမ်းသာရောက်သို့၊ ညွတ်ခေါက်သွေမျှည်း၊
 ကြမ္မာညည်း၍၊ ကပ်ချည်းပေါင်းစု၊ အကျိုးပြုသည်၊ စက္ခုမစုံ၊ လူမကုံလျှင်၊ ကြံ(ပုံ)
 ခွဲနှေး၊ ဝါးတောင်ဝှေးကို၊ မြတ်လေးကြည်လင်၊ သဟံဝင်က၊ ချိတ်ငင်မရှိ၊ အမှန်တိ
 လျှင်၊ မငြိထုတ်ချောက်၊ လိုရာပေါက်သို့၊ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်၊ ဤသို့မြှောက်၏၊
 နေစကြာသွင်၊ ဘုန်းတော်ရွှင်၍၊ မျက်မြင်လူပြည်၊ သက်တော်ရှည်လျက်၊ ရှစ်မည်သော
 ဘေး၊ ကင်းဝေးရန်မာန်၊ ဆယ်ပါးဒဏ်လည်း၊ ပါယ်လှန်တွန်းလွင့်၊ သိနေသင့်သို့၊
 မပြင်အားရမ်း၊ ဘုရားလမ်းကို၊ ရှင်ဝမ်းလျှင်ဆော၊ ရောက်စေသောဟု၊ သာမော
 ချိုအေး၊ အောင်ဆုပေးသည်၊ ကြိုင်မွှေးမေတ္တာ ထုံမွမ်းတည်း။

၅၆။ ဂတိလေးမျိုး၊ တော်ဖြောင့်ရိုး၍၊ တံစိုးသုံးတန်၊ ဖောက်ပြန်မမှား၊ ကျော်ထင်
 ရှားသည်၊ တရားခုံတည်၊ တွင်မည်ခြောက်ဖြာ၊ အင်္ဂါရှစ်ဆ၊ ဤသို့စသား၊ များလှ
 အပုံ၊ အလုံးစုံကို၊ ကုန်ပြုပြု၊ ကြွင်းမဲထိုးထွင်း၊ ဝင်းဝင်းရောင်တင်၊ သိမြင်သောတိုင်း၊
 ရွှေညာဏ်လှိုင်းလျက်၊ မဆိုင်းတည်မတ်၊ တရားဖြတ်သော်၊ ပြည်မြတ်ပုပ္ဖ၊ ထိုဌာန၌၊
 နေထမက္ကာ၊ လေးနွယ်ဖြာသည်၊ များစွာရှင်လူ၊ တိုင်းပြည်သူတို့၊ အူအူသောင်းသောင်း၊
 ပဲ့တင်စောင်းမျှ၊ ညောင်းညောင်း ရိုက်ကြွေး၊ ကောင်းချီးပေးလျက်၊ ကျူးအေး
 ဖွင့်လှစ်၊ ကြော်ညာဟစ်၍၊ ဦးရစ်ပူဇော်၊ သာဓုဘော်ဖြင့်၊ ခေါ်သားအသံ၊
 မြစ်ဝှမ်းယံဝယ်၊ ချွံချွံလေအိမ်၊ ဒီလှိုင်းလိမ်လို့၊ ထိန်ထိန်အုန်းအုန်း၊ တရုန်းရှုန်း
 လျှင်၊ ဖြုန်းဖြုန်းသဲ့သဲ့၊ ကောင်းကင်နွဲ့၍၊ ပဲ့လတ်တောသွင်၊ စိတ်ဝမ်းရွှင်လျက်၊ နှုတ်
 မင်္ဂလာ၊ ချိုသာညံ့ပျောင်း၊ မြတ်စောလောင်းကား၊ အကြောင်းဆော်နှိုး၊ ကမ္ဘာဖြိုး၍။

၁။ တဆိုးတိုက်မှ။
 ၂။ ခွဲခြမ်းနှိုင်းရှုံ့ = နှိုင်းယှဉ်သောအသုံးကို ရှုံ့ဟု သုံးသည်မှာ ခေတ်သုံးစကားဖြစ်နိုင်သည်။
 ဖွဲ့နှင့် ကာရန်ယူထားသည်ကို သတိပြုသင့်၏။
 ၃။ တံတွေးပေါက်ကို။
 ၄။ ဝေဝနီ = ပုလဲ စသောရတနာကို ဖောက်ရန်စူး၊ လွန်ပူ (ပါဠိအဘိဓာန် စာ ၅၂၇)၊
 ရတနာဖောက်စူး။
 ၅။ အန္တ = (ပါ) အန္တ = သံခြေချင်း။
 ၆။ ကင်းဝေးရေရန်မာန်။

မညှိုးမလျှ၊ ရှည်သက်မျှလျှင်၊ သုခရိပ်ငြိမ်၊ ရွှေနန်းအိမ်ဝယ်၊ မွေ့သိမ်ချမ်းသာ၊ အရိုက်
ရာကို၊ အချာဦးတိုင်၊ ပိုင်စေသတည်း၊ ထိုလည်းမယွင်း၊ ခပ်သိမ်းမင်း၏၊ ဦးကင်း
ထိပ်စ၊ နတ်စကြလို့၊ တေဇည်းညီး၊ လက်ရုံးမီးဖြင့်၊ ဝေးနီးမကျန်၊ ခပ်သိမ်းရန်ကို၊
ပယ်လှန်ဖြတ်ချိုင့်၊ နိုင်စေသတည်း၊ ထိုလည်းတစ်ဘော်၊ ရွှေဘုန်းတော်နှင့်၊ မြတ်ကျော်
အထူး၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတုံ၊ ချီးကျူးထက်ဝန်း၊ နေလထွန်းသို့၊ ပြောင်ရွှန်းဆင်းထပ်၊ အရပ်
ရပ်ကို၊ နှံ့စပ်မွှေးလှိုင်၊ ကြိုင်စေသတည်း၊ ပေါင်းစည်းလုံခြုံ၊ ငါတို့တုံလည်း၊ ပွင့်ငုံရွှေတူ၊
နန်းညွန့်လူလျှင်၊ ထီးဖြူကာသန်း၊ ဘုန်းမိုးဖြန်း၍၊ လန်းလန်းကြွကြွ၊ ကာယစိတ်ကြည်၊
ပွားစည်ရိပ်မြိုင်၊ နိုင်စေသတည်း၊ မြေမိုးသည်းမျှ၊ ရိုက်ကြည်းကျာကျာ၊ ထောမနာ
လျက်၊ သံသာဖြည့်ဖြူး၊ နိမိတ်ကျူးသည်၊ ရွှင်မြူးကြည်ညိုစိတ်ဝမ်းတည်း။

၅၇။ စန္ဒကုမာ၊ စောနန်းလျာလျှင်၊ ဖြောင့်စွာတည်မတ်၊ တရားဖြတ်သော်၊ ပတ်ပတ်
ဝန်းလျား၊ ပြည်သားပြည်သူ၊ သောသောအူမျှ၊ ထိန်ဆူသာလေး၊ ကောင်းချီးပေးလျက်၊
ဟစ်ကြွေးကျံကျံ၊ ထိုအသံကို၊ နန်းစံမင်းကျော်၊ ခမည်းတော်က၊ နှစ်ဖော်ရွှေနား^၁၊
ကြားလေတုံရှောင်း၊ ဘယ်အကြောင်းဟု၊ ထပ်လောင်းမနေ၊ မေးတုံလေ၏။

ရာဇာတ်သုတ္တံ “ ကိံ သဒ္ဓေါသော ” တိပုစ္ဆိ။
စန္ဒကုမာရေန ကိရ အဒ္ဓော သုဝိနိစ္ဆိတော၊
တတ္ထေသော သာဓုကာရ သဒ္ဓေါတိ။
တံသုတ္တံရာဇာတုသိ။

၅၈။ ဇာတိခေတ်လုံး၊ သောင်းပတ်ကုန်းဝယ်၊ လက်ရုံးတေဇာ၊ တန်ခိုးဖြာလျက်၊ အာဏာ
တော်စက်၊ ဘုန်းနေထွက်က၊ မာန်ခက်မလှန်း၊ ကျွန်ရိုးမှန်းလျက်၊ တိုင်းခန်းအုပ်မိုး၊
ငါမင်းစိုး၌၊ အားကြီးနေည၊ ဆည်းကပ်ကြ၍၊ သုခရိပ်မြို့၊ ချမ်းသာလှသည်၊ ပြည်စုံမရှား၊
အိုမတ်များတို့၊ လေးပါးမှည့်မှည့်၊ လျှမ်းလျှမ်းပြည့်သား၊ မြို့၏အစာ၊ လက္ခဏာနှင့်၊
သုံးဖြာစွမ်းအင်၊ ငါးပါးထင်သည်၊ ပြည်ရှင်တို့အား၊ ထိုအစားလည်း၊ ကြီးပွားပြီပြီ၊
မချို့တဲ့သား၊ အိုဘယ်အံ့ရာ^၂၊ ငါပြည်သာကား၊ မင်္ဂလာမြူတေ၊ စက်ခြည်နေသို့၊ ကျက်
သရေတင့်ကဲ၊ တရဲရဲလျှင်၊ ဝဲဝဲထူထပ်၊ ဘယ်မလပ်တည်၊ နှံ့စပ်ဝန်းလည်၊ အပြည်
ပြည်လည်း၊ နှိုင်းရည်လွတ်ရှင်း၊ ပြိုင်ထောက်ကင်း၍၊ သတင်းမွှေးမွှေး၊ ထုတ်ချင်း
ပြေးရှင်၊ သူဌေးသွယ်သွယ်၊ သူကြွယ်သီးသီး၊ မှူကြီးပတ်ပတ်၊ မပြတ်ထိုဤ၊ မင်းညီ
ခြားခြား၊ မင်းသားပြိုင်ပြိုင်၊ သာတုနှိုင်းလျက်၊ ရွှေကျိုင်းညီးညီး၊ ရွှေထီးရွှင်ရွှင်၊ ရွှေထမ်း
စင်နှင့်၊ ယဉ်ညင်နွဲ့နွဲ့^၃၊ ရှုမရဲ့တည်၊ ဆယ်နှစ်ရာခွင်၊ ပွဲသဘင်ဝယ်၊ မွမ်းဖြင်လွေလွေ၊
စံကြမ္မေ၏၊ ရသေ့ဇော်ဂျီ၊ တပသီလည်း၊ ခိုမှီပျော်ပါး၊ စည်ပင်ပွားသည်၊
ထင်ရှားအံ့ဖွယ်သူရဲတည်း။

၁။ နှစ်ဘောရွှေနား
၂။ အိုဘဲအံ့ရာ
၃။ ယဉ်ညင်နွဲ့နွဲ့

၅၉။ ဆင်မြင်းရထား၊ ခြေသည်အားဟု၊ လေးပါးစစ်ဆင်၊ စစ်တုရင်လည်း၊ စုံလင်သဖြင့်၊ ရန်မျိုးလွင့်လျက်၊ နန်းမြင့်စံတည်၊ ငါတို့ပြည်တွင်၊ ထွေလီတဇာစ်၊ မဖြစ်စမြဲ၊ တသဲသဲလျှင်၊ မြေကွဲလှည့်ခန့်၊ နန်းနန်းရိုက်တုံ၊ အမိုးခုန်သို့၊ ပြင်းဟုန်ကျကျ၊ သည်အသံကား၊ တစ်ရံခါညောင်း၊ မကြာတောင်းသည်၊ အကြောင်းဘယ်သို့၊ ဖြစ်တို့သနည်း၊ အသည်းဆိုမြို့၊ လိုလိုစိတ်ဝယ်၊ ပြစ်တင်ဖွယ်တိ၊ ထိုဝယ်စိုးစိ၊ ရှိတပြီးကား၊ ဘယ်ခန့်ညားအံ့၊ မင်းဖျားငါ၌၊ ဖျောင့်ခွာထိုက်၍၊ စိုက်စိုက်အမှန်၊ လျှောက်ကောင်းတန်၏၊ လားရန်စစ်မက်၊ ထွက်အံ့ကြွက်ကြွ၊ မြင်လတ်တုံလည်း၊ ရွှေဘုံနန်းရိပ်၊ ပြည်ကြီးထိပ်ကို၊ စိုးနှိပ်ကွပ်နင်း၊ ငါသည်မင်းလျှင်၊ ကျွန်သင်းမတ်ကြီး၊ ထန်းမကွာ၊ သေနာပတိ၊ စစ်ရေးသိသည်၊ ပဏ္ဍိဉာဏ်ရှိန်၊ သုခမိန်နှင့်၊ နှိုင်းချိန်တိုင်ပင်၊ ဖန်စီရင်မှ၊ မတင်မကြာ၊ ရန်မီးစာကို၊ စကြာဝင်းညုန်း၊ သံခြေပြုန်းသို့၊ ရုန်းလွတ်ဘိက၊ တိတိရှုဖွန်း၊ ငါဘုန်းရိုက်ခြေ၊ မဆိုင်ဝံ့၍၊ ငြိမ်အံ့မချွတ်မလွဲတည်း။

၆၀။ ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာကို၊ စကြာနင်းနှိပ်၊ ဖြန့်ခန့်ရိပ်လျက်၊ ရန်ဆိပ်ဖွေနည်း၊ ငါမင်းပြည်ဝယ်၊ ဤသည်ဗိုလ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူတို့၊ ထိန်ဆူလှိုက်ပွက်၊ တပြိုင်နက်လျှင်၊ အုတ်ကျက်ပေါင်းစု၊ ဘယ်သို့ပြုဟု၊ တစ်စုညီညာ၊ မတ်တကာတို့၊ မကြာငါအား၊ လျှောက်ပြန်ကြားလော့၊ စကားသံလေး၊ သိလိုမေးသော်၊ စည်းဝေးခစား၊ အမတ်များလည်း၊ ထိပ်ဖျားလက်ယှက်၊ ဆယ်ချောင်းရွက်၍၊ ရွှေစက်တော်ပြင်၊ လျှောက်ဦးတင်၏၊ ထက်ခွင်မိုးခေါင်၊ ကြယ်များဘောင်တွင်၊ အရောင်ထွန်းပ၊ တာရိန္ဒာသို့၊ မတ်မှာအလယ်၊ လွန်တင့်တယ်သည်၊ စံပယ်ဖျော်နေ၊ သိကြားဆွေ၊ မြတ်ရွှေနားတော်၊ ငြိမ်ငြိမ်ပျော်လော့၊ အုတ်အော်များစွာ၊ ဤခြင်းရာကား၊ ထွေလာတစ်ခြား၊ ဟုတ်ငြားမထင်၊ ပြည်ကြီးရှင်၏၊ ရွှေရင်တော်နှစ်၊ ဥပရာဇ်ဟု၊ ပျိုမြစ်သန်ရှင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းလျှင်၊ ခုန်ငြင်းခိုက်များ၊ နှစ်ဦးသားတို့၊ တရားရန်စည်၊ ဖြစ်ကြသည်ကို၊ လေးမည်မလွန်၊ မြတ်သောဉာဏ်ဖြင့်၊ မှန်ကန်ဓမ္မသတ်၊ ဖြောင့်မတ်သားသား၊ နှလုံးထား၍၊ တရားကြည်ဖြူ၊ ဆုံးဖြတ်မှုသော်၊ ပြည်သူပြည်သား၊ လူတစ်လွှားတို့၊ အားပါးရမ်းရမ်း၊ မြောက်သည်ဝမ်းကြောင့်၊ ချီးမွမ်းရွှင်မှု၊ ခေါ်သာဖုဖြင့်၊ အောင်ဆုကျော်သည်၊ အသံတည်ဟု၊ ရုံးစည်ဖော်ပြ၊ လျှောက်ကုန်ကြသည်၊ ထိုမျှမတ်ပုံ တစ်ပွဲတည်း။

၆၁။ ထိုမျှမတ်ပုံ၊ ရှေ့တော်ရုံလျက်၊ လုံးစုံကြောင်းလျား၊ ပန်လျှောက်ကြားသော်၊ မင်းဖျားမြတ်ကျော်၊ ခမည်းတော်ကား၊ ရွှေလှော်ရင်နှစ်၊ သားတော်စစ်ကို၊ ကြင်ချစ်မြတ်နိုး၊ ထပ်ကာတိုးသည်၊ ဖြိုးဖြိုးမေတ္တာဆက်တည်း။

ကုမာရော အာဂန္ဓာ တံဝန္တိတ္တာ ဧကမန္တံ နိသီဒိ။ အထန်ရာဇာ “တာတဇကော ကိရတေ အနှောဝိနိစ္ဆိတော” တိအာဟ။ အာမဒေဝါတိ။

၁။ ပြင်းဟုံကြကြ
၂။ ပြစ်တင်ဘွယ်တိ

၆၂။ စက်ဝရဇိန်၊ မိုးပုဆိန်သို့၊ ဘုန်းရှိန်ထွန်းဝင်း၊ အိန်ရှေ့မင်းလည်း၊ ထန်ပြင်ဆူလိုက်၊ ရှိစဉ်ကြိုက်တွင်၊ ကျိုက်ကျိုက်ဟိုးဟိုး၊ ပြည်ကြီးစိုးသည်၊ တန်ခိုးထင်ရှား၊ ဘမင်းဗျား၏၊ ထံပါးရှေ့ပြင်၊ ဝင်လတ်လျက်၊ စုံရွှေစက်တို့၊ တိမ်ထက်ရုံ၍၊ ရှိခိုးတုပ်ဝပ်၊ ညွတ်ပျပ်ကာကာ၊ တင်အပ်ရာက၊ နေခါထိုရော်၊ ခမည်းတော်ကား၊ ရွှေလှော်ပုံသွန်း၊ လပြည့်ဝန်းသို့၊ ရွန်းရွန်းတင်ချေ၊ ဣန္ဒြေနှင့်၊ ထိုင်နေတည်ကြည်၊ မူနည်လျောက်ပတ်၊ ထွားမွတ်ပြင်လျာ၊ သားမျက်နှာကို၊ မြင်ကာခဏ၊ ပီတိဝ၍၊ မိန့်ဟသံလေး၊ ဤသို့မေး၏၊ စဉ်ရှေးအတိတ်၊ ကြောင်းမပိတ်သား၊ နိမိတ်နှိုးဆော်၊ မီးရှုမြော်ကာ၊ ထိန်ကျော်သောသော၊ ကျေးဇူးပြောသည်၊ မဟောသခေ၊ မင်းရာမနှင့်၊ သံဝရဟု၊ တေတောက်ထိန်၊ သတင်းရှိန်သည်၊ မဟိန်သကာ၊ ပဉ္စာဝုဓ၊ အာဒါသလည်း၊ နှုန်းရမလွဲ၊ ကြံ့နက်နဲသည်၊ ရဲရဲဉာဏ်ဖြူ၊ ဆန်းထူးသာစည်၊ ငါရွှေပြည်တွင်၊ တိုင်းရှည်ကျဉ်းကျယ်၊ အသွယ်သွယ်တည်း၊ မူငယ်မှုကြီး၊ အသီးသီးကြောင့်၊ ဇူရီးဇူးရွား၊ လူအများတို့၊ စကားရန်စည်၊ ဖြစ်သည်အမှု၊ စုံတစ်ခုကို၊ မျှော်ရှုခက်မြစ်၊ မေးစိစစ်၍၊ အနှစ်ရင်သန်၊ ပညာဉာဏ်ဖြင့်၊ မှန်ကန်လွှားလွှား၊ နှစ်ဦးသားကို၊ တရားအမောင်ဖြတ်သလော။

၆၃။ ခပ်သိမ်းဝန်းလျား၊ မျိုးလေးပါးအား၊ သနားဒယာ၊ ကရုဏာဟု၊ မေတ္တာဖြိုးဖြိုး၊ ပင်ဆော်နှိုး၍၊ ဖြန့်မိုးသွန်းလစ်၊ ငါတည်းချစ်ကာ၊ ရန်မြစ်ပယ်နွံ၊ ဘနိုင်ငံကား၊ ပျော်စံရိပ်ဝှမ်း၊ ရေနွယ်ချမ်းလျက်၊ မသမ်းမညှို့၊ ကျေးဇူးပို့၍၊ မမို့ပြုံးရယ်၊ အိမ်သာလယ်၌၊ ချစ်ဖွယ်ဆွေဝါး၊ သားမယားနှင့်၊ ရွှင်အားရှည်ခဲ၊ နေစေအံ့ဟု၊ မျှော်ငံရှေ့နောက်၊ မောင်ဉာဏ်ထောက်၍၊ မကောက်မကျစ်၊ သဘောစစ်ဖြင့်၊ ရပ်ရှစ်မျက်နှာလူများစွာကို၊ မေတ္တာချမ်းအောင်ဆွတ်သလော။

၆၄။ အာဒိကပ္ပ၊ သမ္မတမ၊ ဓမ္မထုံးပိုင်း၊ လာသောတိုင်းလျှင်၊ မဆိုင်းတည်မတ်၊ ချမ်းသာဖြတ်သော်၊ တိုင်းမြတ်ဌာန၊ ပြည်ပုပ္ဖတွင်၊ နေကြမကင်း၊ ထိုမျှရှင်လူ၊ ကျိုက်ကျိုက်ဆူတည်း၊ ကြည်ဖြူဝမ်းမှာ၊ နှစ်သက်စွာ၍၊ မင်္ဂလာကြီး၊ ဆော်ရိုက်တီးလျက်၊ ကောင်းချီးညာကြ၊ (ပ)ဏာမဖြင့်၊ တုပ်ကွဲပူဇော်၊ သာဓုခေါ်၍၊ ကြော်ကြော်အသံ၊ ပဲ့တင်လျှံမျှ၊ မည်ဟစ်ကြွေး၊ အောင်ဆုပေး၍၊ စည်းအဝေးအခေါင်ညွတ်သလော။

၆၅။ နရာဒိဗ္ဗ၊ နရသနင်း၊ ဖမင်းဘုန်းတူ၊ မေးတော်မူသော်၊ သည်းအူရောင်ဆင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းကား၊ ဝပ်စင်းရှေ့မှောက်၊ နားတော်လျှောက်၏၊ မိုးအောက်မြေထက်၊ ထိးကနက်နှင့်၊ ဖြန့်ကြက်သီရိ၊ သမုတိဟု၊ မရှိပြိုင်သူ၊ ကျွန်းဇေမူတွင်၊ ခွန်ယူ

၁။ သနားဒယာ = ပါဠိနှင့် အနက်သိလွယ်အောင် တွဲရေးသည်။
 (ပါ) ဒယာ = သနားခြင်း
 ၂။ ဆွေဝါး = (ရှေး) ဆွေမျိုး (မြန်မာအဘိဓာန်စာ - ၁၂၇)
 ၃။ သည်းဦးရောင်ဆင်း

သိမ်းဆောင်၊ တံခွန်ထောင်သည်၊ အခေါင်ထိပ်ပန်း၊ အကြငှန်း၊ ၊လန်းလန်းဖြည့်
 သိပ်၊ ရွှေနားစိတ်လော့၊ တံဆိပ်ခဲနေ၊ ပြည်ချက်ဇေဓမ္မ၊ ဝေးမြေရပ်ခြား၊ နိဂုံးသားလျှင်၊
 တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်၌၊ သခင်မင်းစစ်၊ ဧကရာဇ်၏၊ ကျွမ်းချစ်တူစိတ်၊
 ပုရောဟိတ်ဟု၊ ပဏ္ဍိတ်ထင်ရှား၊ ရှင်ပုဏ္ဏားဝယ်၊ တရားဆင်ကျွံ၊ ဆုံးဖြတ်ခဲသော်၊
 သင်ကြသေကွေ၊ မပြီးလေ၍၊ အနေတော်ငြား၊ နှစ်ဦးသားကို၊ စကားစစ်ဆေး၊ အကျွန်
 မေးလျက်၊ နိုင်ရေးရှုံးတန်၊ စက်ပစ်မှန်သို့၊ သင်ရန်ယူဝင်၊ ၊ရှုဆင်ခြင်၍၊ စီရင်
 ဖြတ်ပါသည်ဘုရား။

၆၆။ သတ္တရဇ္ဇင်၊ စတုရင်နှင့်၊ စုံလင်ဝေမှိုင်း၊ ကာသိတိုင်းကို၊ ခွန်လှိုင်းအုပ်မှိုး၊
 ဖမင်းစိုး၏၊ အကျိုးစီးပွား၊ များစိမ့်မည်ဟု၊ တိုင်းပြည်ရပ်သူ၊ ခပ်သိမ်းလူကို၊
 သာတူကဲမြင်၊ မိဘကျင့်သို့၊ ကောင်းလင့်မနား၊ ကောင်းများလေလော၊ ကောင်းစေ
 သတည်း၊ ကောင်းသည်ချည်းကို၊ အရည်းကြံသိ၊ နတ်ထံချီလျက်၊ သတိတည်ခုံ၊
 ကျွန်ုပ်တုံလည်း၊ အပုံများစွာ၊ လူတကာအား၊ မေတ္တာချမ်းမြ၊ ဂေါသီသကို၊ ၊နေည
 ဆွတ်ပါသည်ဘုရား။

၆၇။ စိမ်းရွမ်းဗိုလ်ပါ၊ သတ္တဝါကို၊ မေတ္တာရှေ့ထား၊ ကျင့်သောအားလျှင်၊ ထပ်ပွား
 ပြည့်ပြည့်၊ တံစိုးထည့်လည်း၊ မကြည့်စပါ၊ ဖဲကြဉ်ခွာ၍၊ စဉ်လာထုံးတမ်း၊ မနုလမ်းဖြင့်၊
 ခွဲခြမ်းစီရင်၊ တရားဆင်သော်၊ ဝန်းကျင်သောင်းသဲ၊ သဘင်ပွဲတွင်၊ ပွဲဝှဲထူထပ်၊
 စည်းဝေးကြပ်သည်၊ ထိုရပ်ထိုရွာ၊ ဤခန်းဝါ၌၊ ရောက်လာထွေးထွေး၊ လူ့ဗိုလ်လေးတို့၊
 မြောက်ပေးကောင်းချီး၊ သီးသီးကြော်ညာ၊ ဟည်းသံဝါနှင့်၊ ဝမ်းသာဝမ်းရွှင်၊
 လက်အုပ်ဆင်၍၊ ၊ထိတ်ပြင်ညွတ်ပါသည်ဘုရား။

၃။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ရန်ငြိုးထားခန်း

“တေနဟိတာတက္ကတော ပဋ္ဌာယ
 တုမေဝ ဝိနိစ္ဆယံ ပဋ္ဌပေဟိ”တိ
 ဝိနိစ္ဆယံ ကုမာရဿအဒါသိ။
 တတောပဋ္ဌာယ ခဏ္ဍဟာလဿ အာယောပဋိစ္ဆိ။
 သော တတောပဋ္ဌာယကုမာရေ အာဃာတံ
 ဗန္ဓိတွာ ဩကာသံဂဝေသန္တော အန္တရာပေက္ခော ဝိစရိ။

၆၈။ ဥပရာဇ်ဟု၊ ရင်နှစ်နန်းရုံ၊ အကြောင်းပြန်သော်၊ ဘုန်းအန်တေဇ၊ အာဏာ
 ရှုသည်၊ နရသနင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်းလည်း၊ ချစ်ပြင်းကဆ၊ ဝမ်းမြောက်လှ၍၊ ပုတ္တရွှေစင်၊
 သားလုလင်အား၊ မြိပင်ဤမှ၊ နေ့ကစသည်၊ ဓမ္မသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်သို့၊ ဝင်လေတုံ
 ရှောင်၊ လူအပေါင်းတို့၊ ထောင်းထောင်းစည်ပွား၊ နုံငြင်းများလျက်၊ တရားတစ်စိ၊
 အရေးရှိက၊ ဂတိမသွေ၊ ဆုံးဖြတ်ပေဟု၊ အပ်လေတုံလျှင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းကား၊ ခဝင်း
 များမြောင်၊ လူကုန်အောင်ကို၊ ချီဆောင်သိမ်းမွေး၊ နို့ရည်ကျွေးသို့၊ နီးဝေးတွင်းပြင်၊
 ချစ်ကြင်မုန်းမှု၊ ရည်သူခင်ပွန်း၊ မယွန်းဝင်ထွက်၊ စုံမက်စဉ်နေ၊ မျိုးဆွေသူစိမ်း၊
 ထိုခပ်သိမ်းအား၊ မတိမ်းစေရ၊ အတူမျှလျက်၊ ဆန္ဒမဆို၊ မျက်ညိုမပါ၊ တဏှာမမက်၊
 မိုက်မျက်မယှဉ်၊ ဝေးစွာကြည့်၍၊ အစဉ်နှိုင်းချိန်၊ အရောင်ရှိန်သည်၊ ဝရဇိန်ဉာဏ်၊
 တစ်ချက်မှန်က၊ တစ်ဖန်ရှင်မှု၊ လာဘ်ဆေးကုလည်း၊ မဂ္ဂမုတ်လွင်၊ ရှုံးနိုင်ချင်မှ၊
 စက်ဖြင့်ငင်စည်၊ လိုကာရည်သို့၊ လျှည်လျှည်ကုန်စင်၊ နှိုင်းဆင်ခြင်၍၊
 ယူငင်ထောက်ပေ ကောက်ပေတည်း။

၆၉။ အသီးအသီး၊ အဖြီးဖြီးလျှင်၊ ပြည်ကြီးရိပ်မြို့၊ ချမ်းသာလှသည်၊ အပုံထွေပြား၊
 ဆင်းရဲသားကို၊ သနားကြည်ဖြူ၊ ချစ်တော်မူ၍၊ မယူတံစိုး၊ ကွမ်းဘိုးမတပ်၊
 ရှေ့ရပ်မတင်၊ ကိုယ်တော်စင်တည်း၊ မူအင်နှိုင်းသွေး၊ စုံစမ်းမေးလျက်၊ စစ်ကြေးမစား၊
 မူသည်များကို၊ စကားယှဉ်မှီး၊ လျှောက်စေပြီးသော်၊ ကြီးတုံငယ်စေ၊ ငယ်ထွေအမှု၊
 ပကြောင်းပြု၍၊ ရုံးစုတစ်ပါး၊ ရှေ့တော်ထားမှ၊ ယောက်ျားအနောင်၊ သခင်မောင်တို့၊
 ကြည့်ရှောင်သူသက်၊ ခိုးဝှက်မထိမ်း၊ သူ့အိမ်မမှား၊ မူသားမဆို၊ သေရက်ကိုလည်း၊ မမျှို
 ဝမ်းဝယ်၊ နတ်လမ်းရွယ်သည်၊ ငါးသွယ်သီလ၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ အဋ္ဌမဟုတ်၊ လေးဥပုသ်
 လည်း၊ အားထုတ်ပါလော့၊ သာချော့မော့လျက်၊ ပျော့ပျော့ဖြည့်ဖြူး၊ တရားနူး၍၊
 ရှင်မြူးရယ်ချို၊ အစ်ကိုနောင်မြ၊ နှမညီရင်း၊ မယ်မင်းဆွေခင်၊ ဘိုးရှင်ဘွားလှ၊ မေတ္တာ
 မျှက၊ ခေမပြည်တင်၊ ဗိုဗ္ဗာန်လွင်သို့၊ ဆောလျင်မကြာ၊ ရောက်ပါလိမ့်မင်း၊
 နလုံးသွင်းဟု၊ သံညှင်းဓမ္မ၊ ညွှန်ဖော်ပြသော်၊ ဗုဒ္ဓန္ဓယ်ရိုး၊ ဘုရားမျိုးကို၊ ရိုကျိုးနွံစွာ၊
 လူတကာတို့၊ ဝမ်းမှာဖြောင့်စင်း၊ သဒ္ဓါပြင်းသည်၊ သတင်းပေါက်လေရောက်
 လေတည်း။

၁။ စုံမက်ဆဉ်နေ

၇၀။ ဒါနသီ (လ)၊ နိက္ခမက၊ စသည်ဆယ်ပါး၊ သုံးကြိမ်ပွားသော်၊ အပြားသုံးဆယ်၊ အကန်တွယ်လျက်၊ ငါးသွယ်စာ (ဂ)၊ စရိယဟု၊ ချောလှပေ့ညက်၊ ပြုံးပြုံးပြက်တည်း၊ လျှံလက်ကြားကြား၊ ရွှေလှေခါးဖြင့်၊ ထက်ဖျားနိဗ္ဗာန်၊ နန်းဝေယံသို့၊ အားသန်တက်ပြီး၊ ရှစ်စင်းထီးကို၊ ညီးညီးဖြန့်မိုး၊ ပိုင်ပိုင်စိုးမျှ၊ ဖြိုးဖြိုးနှံစပ်၊ ဘုန်းတော်လျှပ်လျက်၊ သုံးရပ်ဘုံနေ၊ ဒုက္ခတွေကို၊ အောင်မြေဌာန၊ နိရောဓသို့၊ ကျယ်မလွတ်လွတ်၊ ပိုပိမ့်မှတ်သည်၊ လောင်းသတ္တငုံ၊ လှကြေးမုံကား၊ တည်ခုံအရာ၊ မဏ္ဍပ်သာဌိ၊ ရက်ကြာထွက်ဝင်၊ ဖြတ်စီရင်သော်၊ ငမင်ပုဏ္ဏား၊ တံစိုးစားမှု၊ ခုန်လွှားမာန၊ ပဋိဃနှင့်၊ နှစ်ပတစ်ထောင်၊ ဆယ်ခြောက်ဆောင်သည်၊ ပြောင်ပြောင်လောဘ၊ စိတ်ရာဂကို၊ ဉာဏမဆီး၊ အလိုကြီး၍၊ ပျက်နိုးသင်ဘိ၊ လက်ချည်းရှိခန့်၊ တစ်စိဘယ်လူ၊ ဘယ်သည် သူမျှ၊ မဖြူနလုံး၊ မေတ္တာတုံး၍၊ ချစ်ကုံးမဟဲ့၊ ဘုန်းလပ်နွံသည်၊ ကြွင်းမဲ့ပျောက်သွေ မှောက်သွေတည်း။

၇၁။ ဝါရဏက၊ ဤသို့စသား၊ ဒုဋ္ဌလေးအင်၊ တစ်ပါးဝင်သည်၊ မဆင်ကြောင်းလမ်း၊ အိမ်တိုင်းပြွမ်း၍၊ ညစ်ညမ်းစွာဘိ၊ မိစ္ဆာငြိလျက်၊ မိမိကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို၊ ချီးကျူး ပလ္လား၊ များသည်ဝါစာ၊ ဟိနာလက္ခဏ၊ ဗာလအစစ်၊ ပုဏ္ဏားညစ်လျှင်၊ ပြစ်ပြစ် ကုန်အောင်၊ လာဘ်မိုးခေါင်သော်၊ ဘုန်းရောင်တောက်ဝင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းအား၊ မာန်ပြင်းစိတ်ညို၊ မျက်ညှိုးသို၍၊ ထိုထိုအမှု၊ အပြစ်ရှုမှ၊ ပြုအံ့အခွင့်၊ ကြွသဖြင့်လျှင်၊ မမြင့်ဘယ်မှာ၊ ငါ့ပညာဖြင့်၊ ဖွေရှာကြစည်၊ တာမရှည်တည်၊ မတည်မျက်မှောက်၊ ပျက်စီးရောက်စိမ့်၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်၊ နှလုံးတန်နှင့်၊ ပြင်းထန်စူးစူး၊ သိသိမူးမျှ၊ ဟူးဟူးစံငြိ၊ ဒေါသဂိုကြောင့်၊ ရတ္တိဒိဝါ^၁၊ အကြောင်းရှာလျက်၊ ပြစ်ခက်နိုက်နဲ၊ ကြစည် စွဲမှ၊ ရဲရဲပူချီး၊ အလျှစ်သို့၊ စိတ်မီးတောက်စေ နောက်ဝေတည်း။

၇၂။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏအား၊ ဓမ္မဝိနိတ်၊ မင်းကြီးဖိတ်သော်၊ စိတ်အဝိဇ္ဇာ၊ ခုနစ်ရာ နှင့်၊ စွန်းပါနှစ်ဆယ်၊ မှောင်ချုံနွယ်ကြောင့်၊ ရက်ဖွယ်ကျိုးနည်း၊ အပြစ်သည်း၍၊ ဉာဏ် စည်းလှိုင်းမ၊ အနန္တကို၊ အရရွယ်ချူ၊ အားကိုးယူသည်၊ နတ်လူကြည်ညွတ်၊ ဗောဓိ သတ်လျှင်၊ ဆုံးဖြတ်ဖြောင့်တန်း၊ တရားခန်းကား၊ ရွှင်လန်း၍ ရွှေစုံစေ၏။

၇၃။ တစ်ဆယ်နှစ်ယူနေ၊ (ပြော) ကျယ်စွာသား၊ ပညာပုဗ္ဗ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ နာမ သီးသီး၊ ပျော်မငြီးတည်၊ ပြည်ကြီးထိပ်ခေါင်၊ သရေဆောင်သည်၊ ရွှေတောင်ဝေလန်း၊ ရွှေအိမ်ခန်းဟု၊ ရွှေနန်းဘုံရိပ်၊ ခိုမှီအိပ်သား၊ မသိမ့်လျှံဖော်၊ အစာမျှော်ကာ၊ သံကြော် အက်အက်၊ မတည်ပျက်သည်၊ ငှက်တိရစ္ဆာန်၊ ကာကပန်နှင့်၊ သဏ္ဌာန်မယွင်း၊ ပညာကင်းသည်၊ ထိုမင်းဒုဋ္ဌ၊ ရာဇညေ၏၊ ဧကဒိဝါ၊ တစ်ရံခါ၌၊ ထင်လာအဟိတ်၊ ကြောင်းအတိတ်နှင့်၊ နိမိတ်ဩဘာ၊ သုပိနကို၊ ဖော်ပြမှန်စွာ၊ ယခုခါတွင်၊ ခြင်းရာကုန် အောင်၊ အကြောင်းဆောင်ပိမ့်၊ ပွဲဘောင်နာကုန်ထိုက်၏တည်း။

၁။ ရတ္တိဒိဝါ=(ဝါ) ရတ္တိဝါ=ညာဉ်
 (ဝါ) = ဒိဝါ= နေ့အခါ၌

သောဧကဒိဝသံ ရတ္တိဘာဂေ သုပိတွာ ပစ္စုသသမယေ
သုပိနန္တေန အဒဿ၊ လ ဒေဝလောကံ
ဂမိဿာမိတိ ဥက္ကဏ္ဍိတော အဟောသိ။

၇၄။ ထိုသို့ပဋိညဉ်၊ အကြောင်းယှဉ်၍၊ ဥယျောဇဉ်မခြား၊ ရှေးစကား၌၊ ထင်ရှား
ပြက်ပြက်၊ ထိုအိပ်မက်ကား၊ လယ်ချက်ဗဟို၊ ရွှန်းရွှန်းစိုသည်၊ ရေညိုစီးရစ်၊ သိတာ
မြစ်နှင့်၊ ခုနစ်ပတ်ထုံး၊ တောင်ရုံးလျက်၊ ချွန်းချွန်းပတ်လည်၊ စွင့်စွင့်တည်သား၊
မရည်တည်တည်၊ မျက်စောင်းလှည့်က၊ မြည်မြည်ကြေထွား၊ ထိုနယ်သွားသည်၊
နဂါးတစ်သုံ၊ ဂဠုန်တစ်ဖန်၊ ကုမ္ဘဏ်တစ်လိုက်၊ ရက္ခိုက်တစ်ထောင်၊ ရန်မာန်နှောင့်စိမ်း၊
လေးသောင်နှစ်ထောင်၊ အမြင့်ဆောင်သည်၊ တောင်ယုဂန်ဖျား၊ အလယ်ခါးတွင်၊
ရထားလနေ၊ လာရာခွေ၍၊ ဝေဝေမြင့်မြင့်၊ ဗိမာန်လွင်မှ၊ နတ်မင့်အစစ်၊ မဟာရာဇ်ဟု၊
ထစ်ထစ်ရောင်ရှိန်၊ တန်ခိုးထိန်သည်၊ ဒေဝိန္ဒရတ်၊ လေးဦးမတ်လည်း၊ လွှဲပတ်လေကွဲ၊
ဘေးရန်လွဲသည်၊ နတ်ပွဲတင့်တောင်း တင့်တယ်တည်း။

၇၅။ ဒွေးစတ္တရီ၊ ယောဇနီဟု၊ ချင်လီတွက်ဆ၊ သဟဿဖြင့်၊ ထိုမှအထက်၊
ဖြူးဖြူးတက်၍၊ ပြီးပြက်အနေ၊ စီးကျထွေသည်၊ ရွှေငွေဖန်မြ၊ လေးရောင်ပလျက်၊
တောင်များအထိပ်၊ မဏ္ဍလိပ်၏၊ မိုင်းရိပ်တောက်ရွှင်၊ တစ်သောင်းပြင်၌၊ ပစ္စင်ရွှေစိုင့်၊
တုရိုင်ဝေတောက်၊ ရင်လျှောက်ရွှေသွေး၊ သူရဲပြေးလည်း၊ ထွေးထွေးရွှေမောင်း၊
ရွှေတန်ဆောင်းနှင့်၊ ရွှေကောင်းမညှိုး၊ ရွှေပြအိုးလည်း၊ ဖြိုးဖြိုးကြွကြွ၊ ရွှေရောင်
ထသည်၊ စိတ္တကဋိ၊ အစရှိသား၊ သီရိဒ္ဓာရ၊ သဟဿတွင်၊ သက္ကရွှေရုပ်၊ တလှုပ်လှုပ်တိ၊
ချုတ်ချုတ်အမျက်၊ ထွက်လတ်သောနယ်၊ ကြောက်ကြိမ်ဖွယ်လျှင်၊ ညှိုးငယ်
လန်ထိတ်၊ မဏ္ဍလိပ်၏၊ မဆိတ်မပြုံး၊ သိကြားဘုန်းကြောင့်၊ ရွှေတုံးတောင်ထွတ်၊
ရွှေတိခတ်သည်၊ သုဒဿန၊ ပြင်နားမှတု၊ အမုသချီ၊ ယောဇနာဝယ်၊ ဝိတ္တာရစစ်၊
အတာလှစ်သော်၊ နှစ်ယူနေ၊ စောက်တစ်ရာနှင့်၊ သိတာဖက်ရှူး၊ ပျော်ဖွယ်ကျိုးလည်း၊
မြတ်စိုင့်ကဲ့၊ စိမ်းညိုလဲသား၊ နိန္ဒ့ကြာတံ၊ ရွှေဝတ်ဆံနှင့်၊ ရေလျှံစိမ်းရွှင်၊ ကျိုးထိပ်ပြင်မှ၊
ရွှေစင်လျှံပြောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ မိုးခေါင်ထိလှ၊ စိုက်ထားပြုသည်၊ မဂ္ဂလှည့်နှိုင်း၊
ရွှေစာတိုင်းလည်း၊ ရစ်ဆိုင်းလျှံပြာ၊ မြို့ကျိုးကွာသို့၊ အတာမှတ်သား၊ ကျိုးနှင့်ခြားရှင်၊
ရွှေသားအခိုင်၊ ရွှေစာတိုင်မှ၊ မြိုင်မြိုင်ထက်ဝန်း၊ လှည့်လည်သန်းသည်၊ ရွှေထန်း
မိုင်းဝေ၊ ရွှေသပြေလည်း၊ ခြားနေထိုနည်း၊ လေညှင်းဖြည်းသော်၊ ရိုက်ကြည်းကျကျ၊
ညှိုးညှိုးညံသည်၊ အသံဆန်းကြောင်း ဆန်းကြယ်တည်း။

၇၆။ တိဏကုဠ၊ မဇ္ဈေနဖြင့်၊ စွဲထလေးထောင်၊ အောက်ပြင်ဆောင်သည်၊ သုံးမြှောင်
ညွန်ညှောက်၊ မြခနောက်ထက်၊ မောက်မောက်ကြွကြွ၊ မေရုရ၏၊ ချက်မသောင်
ကျယ်၊ ရွှေမြို့လယ်၌၊ ဆန်းကြယ်ရတနာ၊ ဝင်းဝင်းဖြာသည်၊ ခုနစ်ရာအစောက်၊ အလျှံ

၁။ ခြိုးခြိုးပတ်လည်
၂။ ချုပ်ချုပ်အဖျက်

တောက်၍၊ တောင်မြောက်ဝေးနီး၊ ရွှေချောင်းစီးသို့၊ ရှားမီးနေခန့်၊ မျက်စိလန့်မျှ၊ ပိမာန်
 တံဆိပ်၊ အခေါင်နှိပ်သည်၊ နန်းရိပ်မျက်စုံ၊ ဇယန်ဘုံ၌၊ နေတုံစံပ၊ ပူရီစသား၊ သက္ကပရိ
 ယာယ်၊ သဒ္ဓါလှယ်သည်၊ နှစ်ဆယ်မည်ထူး၊ နတ်မှူးနတ်စစ်၊ ဒေဝရာဇ်လျှင်၊ ရှေးဖြစ်
 လူ့ဘောင်၊ မေတ္တာနှောင်သည်၊ ဆင်းရောင်ထွားငြိမ်^၁၊ အင်နှစ်သိမ်လျက်၊ စိတ်စိတ်
 ညက်မွတ်၊ ထွတ်ရရွတ်တိ၊ လတ်လတ်တင့်ဟန်၊ ခြောက်ပြစ်လှန်၍၊ ငါးကြန်အင်နှုန်း၊
 ချစ်ခင်တုန်းသား၊ သွေးစုံးပြားသွယ်၊ နတ်မိမယ်လျှင်၊ ရှုဖွယ်မြီးမြီး၊ ညီးရရိုးသား၊
 နတ်သမီးများမြောင်၊ အထောင်မက၊ ရံဝန်းခသည်၊ ရယ်ဟပြုံးရွှင်၊ အိမ်ရှင်
 လေးယောက်၊ ရွှေဂွမ်းပေါက်ထိ၊ ရွှေပြောက်မျှတင်း၊ လေပြည်သွင်းသော်၊ မပြင်းနုနုနဲ့၊
 လှုပ်လှုပ်လဲသို့၊ ယိုယဲကိုယ်မှာ၊ နတ်တန်ဆာလည်း၊ စိဖြာချယ်သန်း၊ တောက်
 ခမန်းတည့်၊ သံမွန်းညိုးညုန်း၊ တဖြန်းဖြန်းလျှင်၊ တုန်းတုန်းတင်တင်၊ မိုးအုန်းအင်းလျက်၊
 ခွက်ခွင်းတပိုး၊ မုရိုးလက်မြောက်၊ တံကောက်ခရာ၊ တံဖြာတံရှည်၊ ရွှေစည်ဒုံမင်း၊
 ခရသင်းနှင့်၊ စောင်းညှင်းဖြေနှံ၊ တသဲသဲပင်၊ ကျူးအဲညင်းညင်း၊ သီးချင်းပျော်မှု၊
 ရတုသာလျောက်၊ နန်းချင်းကောက်၍၊ ရှေ့နောက်ညာဘယ်၊ ထပ်ဆင့်ရွယ်သို့၊
 ချစ်ဖွယ်ချီးကျူး၊ သံရွှင်မြူးသည်၊ အထူးပျော်ပေါင်း၊ ပျော်ဖွယ်တည်း။

၇၇။ သတ္တရတနာ၊ ပြည့်စုံစွာသည်၊ တိမ်လွှာယုက်ဆိုင်၊ ပြိုင်းရရိုင်းသား၊ တံတိုင်း
 မိုးမိုး၊ ညိုရရိုနှင့်၊ ရွှေမြို့ဌာန၊ အယုဇ္ဈဟု၊ ပူရအတွင်း၊ ရွှေသဲခင်းကျောက်၊
 သန်ရှင်းစင်ကြယ်၊ ကွင်းကွင်းကျယ်သည်၊ ခြောက်ဆယ်ယူဇနာ၊ အခန့်တာသား၊
 မဟာမဂ္ဂ၊ ရွှေလမ်းမတုံ၊ သွားထမညီး၊ ရွှေလဲနီးသို့၊ မြို့ကြီးချက်ဗေ၊ အထောင်နေသို့၊
 တူပေစလှည့်၊ နှိုင်းအံ့ရှည်လည်း၊ မပြည်အင်မျိုး၊ အရောင်ညှိုးမျှ၊ မိုးတစ်တိုက်ဘောင်၊
 ထိန်ထိန်ပြောင်၍၊ လောင်လတ်လိလိ၊ ယိုးမှားရှိအောင်၊ သီရိဇေ၊ စိုက်လွှင်ပြသည်၊
 လွလွယူဇနာ၊ သုံးရာထက်ခွင်၊ တိမ်ကြောဆင်လျက်၊ သက်တင်တလဲ၊ ရိုးရိုးရဲတိ၊
 ဝှဲဝှဲမြခက်၊ ပြီးပြီးပြက်တုံ၊ မြရွက်ဝေဆာ၊ မြအညာနှင့်၊ နီလာညွန့်ထူး၊ ပုလဲဖူးတွင်၊
 ညွန့်စွင့်စွင့်၊ ရွှေတံမြိုင်၌၊ ရင့်ရင့်စွေးစွေး၊ ထွေးထွေးထွတ်ထွတ်၊ မွတ်မွတ်ပြာပြာ၊
 ဝါဝါစိုစို၊ ညိုညိုစိမ်းစိမ်း၊ ရှိမ်းရှိမ်းစိုစို၊ ညိုညိုလွင်လွင်၊ ရွှင်ရွှင်ပျပျ၊ လွလွအူအူ၊
 ဖြူဖြူထွားထွား၊ သဏ္ဍာန်ခြားလျက်၊ ကားကားတွန့်တွန့်၊ ညွန့်ညွန့်ခွေခွေ၊
 ဝေဝေဖားဖား၊ သားသားပြန့်ပြန့်၊ စန်စန်စိုက်စိုက်၊ ငိုက်ငိုက်ကွေးကွေး၊ ထွေးထွေးပုံပုံ၊
 ယုံယုံသွယ်သွယ်၊ ခက်ချင်းနွယ်၍၊ ဆန်းကြယ်ပေါင်းစု၊ အခါရှုလျက်၊ ရတုမလင့်၊
 ပင်တိုင်းတင့်သား၊ အပွင့်ရွှေပုံ၊ အငုံရွှေလျှံ၊ ဝတ်ဆံရွှေဆိုင်၊ ပန်းတို့လှိုင်သည်၊
 မြိုင်မြိုင်သာလွန်၊ နန္ဒဝန်ထိ၊ မိုးစွန်ကျော်ဟိုး၊ နတ်တံခိုးကြောင့်၊ မညှိုးချမ်းမ၊ ဖါရသက၊
 စိတ္တလတာ၊ မိဿကာဟု၊ မဟာဝန၊ ဥယျာဉ်မနှင့်၊ ပေါက္ကူရဏိ၊ ယုက်ကာမိုလျက်၊
 မြောက်ဆီလက်ယာ၊ စဉ်တိုင်းလာ၍၊ ပြုဗ္ဗာအနောက်၊ အရှေ့မြောက်ခန့်၊ အဲလောက်
 ဝန်းကျင်၊ မြို့ကျုံးပြင်ဝယ်၊ ရွှေစင်ရည်ညီး၊ ရွှေတိုင်ကြီးမှ၊ ခြားသီးယူဇနာ၊ နှစ်ဆယ်
 ကွာတွင်၊ ဖြစ်လာနတ်ဘုန်း၊ တရွှန်းရွှန်းသည်၊ ချွန်းချွန်းကျိုးအံ့ မိုးနယ်တည်း။

၁။ ဆင်ရောင်ထွားငြိမ်

၇၈။ အဝက်သုံးဆယ်၊ လုံးပတ်သွယ်မှ၊ မိုးလယ်ဝင်းဝင်း၊ တစ်ရာထွင်းလျက်၊ သစ်မင်းကျော်ထင်၊ ခုနစ်ပင်တွင်၊ စဉ်ဆက်တိုက်၊ သတင်းချိသား၊ ကောဝိဋ္ဌာရီ၊ သမိပုဉ္ဇံ၊ ဒသဒသ၊ ခြောက်ကြိမ်ရသည်၊ လျားမှယူနော၊ ထိုသင်္ချာတွင်၊ မှန်စွာ အယုတ်၊ တစ်ကြိမ်နှုတ်၍၊ မယုတ်နံထု၊ ညံ့နုခင်းထား၊ သိမ်မွေ့ထွားသည်၊ သိကြား တိုင်လှည့်၊ ချက်တော်ရှည်ခန်း၊ ရောင်မှည့်ရှိမ်းစို၊ မြတ်ပိုလည်း၊ နဂိုရုံမြို့နန်း၊ ဒေသန် မှန်းရှင်၊ မယွန်းနောက်မြောက်၊ ဝေယန်ထောက်သော်၊ တိမ်တောက်မီးခဲ၊ တရဲရဲသို့၊ ပုလဲရောင်မွန်၊ ဖန်မှန်ရောင်ဖြာ၊ ကျောက်သန္တာနှင့်၊ နီလာရောင်ရှိန်၊ မြကျောက်စိန် လည်း၊ ထိန်တလျှပ်လျှပ်၊ ရွှေရောင်စပ်မျှ၊ မျက်တပ်ဥကင်၊ ကွန်းစင်ရောင်ကြွ၊ သည်မှ ရောင်ပြေ၊ သည်ထွေရောင်တောက်၊ ထုပ်လျှောက်ရောင်နွယ်၊ ရနယ်ရောင်ဖြိုး၊ အမိုး ရောင်ရွှင်၊ မာရဘင်နှင့်၊ တုရင်မှန်ကင်း၊ အရောင်ထွင်းလျက်၊ မကြွင်းသင်ကြို၊ နတ်မင်း ကံကြောင့်၊ စံပစေသား၊ စီရင်ထားသည်၊ နံလျားသုံးရာ၊ သုမဇ္ဈာလည်း၊ နတ်မှာတစ်ပွဲ၊ သဘင်နွဲလျက်၊ မစဲထွက်ဝင်၊ နတ်ပေါင်းရွှင်၏၊ မမြင်နိုင်ဆ၊ ဘုံကိုးဝတွင်၊ သတ္တဝါ တော်၊ အံ့ချီးကျော်သည်၊ ဂုဏ်တော်ကြိုင်သင်း၊ ချစ်ရှင်ရင်းတို့၊ ညှင်းလေးဆစ်ဖြတ်၊ ဝိဇ္ဇာန်မှတ်သည်၊ ဆံခါတ်တည်ရာ၊ ရတနာဟု၊ စူဠာတွင်ညီ၊ မြတ်စေတီလည်း၊ သီသိ မြင်ပုံ၊ တိမ်တိုက်ထဲသို့၊ ခွဲထုတ်ချင်းဆွယ်၊ လနေရွယ်လည်း၊ ကျီစယ်သမ္မာ၊ ပျက်ရယ် ပြုသို့၊ မျှော်ရှုမည်း၊ ထွေထွေစီးသည်၊ ဝေးနီးသပွောင့်သဟယ်တည်း။

၇၉။ အထူးအထူး၊ နှလုံးနှူး၍၊ သီမူးဝေနောက်၊ မျက်စိမှောက်မျှ၊ အံ့လောက တစ်ကြောင်း၊ မြို့မှဆောင်းသည်၊ ခုနစ်သောင်းလေးထောင်၊ အမြင့်ဆောင်လျက်၊ တောင်မကမြို့ တိုက်လုံးဆို၍၊ ညို့ညို့ရစ်သန်း၊ မိုးတစ်တန်းဝယ်၊ နတ်နန်းဖြူသွဲ့၊ နွဲ့ရရွဲ့တည်၊ ပြုံးပြုံးမလပ်၊ ဘုံချင်းစပ်လိမ့်၊ အထပ်အထပ်၊ အချပ်ချပ်လျှင်၊ ကြပ်လတော့ဟန်၊ ရှေးကျိုးဖန်သည်၊ ရွယ်တန်မကြီး၊ နတ်သမီးလည်း၊ မညီးပျော် လျက်၊ ဗိမာန်ထက်၌၊ ကြင်ဖက်မကွေ၊ သက်လုံးဝေ၍၊ နေလည်းတူပြိုင်၊ ထိုင်လည်း မကွဲ၊ နွဲလည်းတူစုံ၊ ရင်ငွေလှူလျက်၊ ရွှေငုံရှည်ကျွမ်း၊ ပစ္စုလွမ်းမှာ၊ ထပ်မွမ်းဝန်းရုံ၊ ပျော်ကြစ်သည်၊ မိုးယပ်တ်လည်၊ နတ်မင်းပြည်သို့၊ ရည်စခေါက်ရက်၊ ကိုယ်တိုင် တက်မှ၊ ရပ်လျက်ရွှင်ပျ၊ မျှော်တုံရသို့၊ ခဏမသွေ၊ မြင်မက်လေမှု၊ စိတ်နေကြည်ဆ၊ ထိုရာဇလည်း၊ နိုးကစွန်းစွန်း၊ အိပ်မက်မှန်းကို၊ မယွန်းတစ်စိ၊ အမှန်သိသော်၊ မချိနတ်ခွင်၊ ရောက်လိုချင်၍၊ ချစ်ခင်မေတ္တာ၊ ငါဆရာအား၊ စကားကြောင်းလမ်း၊ စုံစမ်းပြီးသော်၊ ပုဏ္ဏားကျော်က၊ ဟောဖော်သွန်သင်၊ အစီရင်ဖြင့်၊ ထက်ခွင်သာစည်၊ မိုးနတ်ပြည်သို့၊ မလည်စူးစူး၊ တက်၍ဖူးအံ့၊ ဝမ်းနှူးကြကာမှတ်ရွယ်တည်း။

၁။ (ပါ) ကောဝိဋ္ဌာရ = ပင်လယ်ကသစ်ပင်
 ၂။ (ပါ) သမိပ = နိုးသော
 ၃။ ကြင်ဘက်မကွေ
 ၄။ မိုးရုံပတ်လည်
 ၅။ ဟောဘော်သွန်သင်

၈၀။ ထိုသို့မင်းကြီး၊ အလိုသီးဖြင့်၊ ကြံပြီးသည့်နောက်၊ လင်းမိုးသောက်သော်၊ ယွင်းဖောက်ကျင့်မှား၊ ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ပျံရှားထုံစွာ၊ ရေနံ့သာဖြင့်၊ ကိုယ်မှာလိမ်းသပ်၊ စင်စွာဖွပ်သည်၊ ဖြူလှပ်ပြေပြစ်၊ ပုဆိုးသစ်နှင့်၊ ဦးရစ်စလွယ်၊ နဖူးဝယ်လည်း၊ တင့်တယ်မွတ်ထွား၊ မှန်ရေသားလျက်၊ စီးသားမျက်မွန်၊ နသန်ရွှေတွင်း၊ ဆင်းပြီးလျှင်၊ အပြင်းလျှင်လျား၊ ခစားအံ့ဉာ၊ မင်းသို့လာသော်၊ နုရာဘုန်းထင်၊ ရွှေပြည်ရှင်လည်း၊ ကျွမ်းဝင်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်အား၊ ကြည်စိတ်ရွှင်ပျံ၊ နေရာချမှ၊ မြင်ထအချက်၊ ထင်ပြက်ပြက်သား၊ အိပ်မက်ခြင်းရာ၊ ပြဿနာကို၊ မကြာခဏ မေးတုံထတည်း။

၈၁။ “တမတ္ထံပကာသေန္တောသတ္ထာအာဟ” ဇိနာဟူသည်၊ အမည်တွင်သိ၊ သာသတိကား၊ တစ်စိမညောင်း၊ မေးတုံရှောင်သည်၊ အကြောင်းထွေသ၊ တမတ္ထံကို၊ နက်တံသာယာ၊ ခြောက်သွယ်ဖြာသား၊ အင်္ဂါရှစ်ဆင့်၊ ရွှေနှုတ်ဖွင့်၍၊ ကျူးရင့်၍ သို့မိန့်၏တည်း။

ရာဇာသိလုဒ္ဒကမ္မော၊ ဧကရာဇာ ပုဗ္ဗဝတီယာ။
 သော ပုစ္ဆိပြဟ္မဗန္ဓု၊ ခဏ္ဍဟာလံ ပုရောဟိတံမူဠံ။

၈၂။ ဇာတိသန္ဓေ၊ အာဒိနေလျက်၊ မဇ္ဈပေါင်းရှုံး၊ နည်းယူကျုံးမှ၊ ဆုံးစုတိကျ၊ ဆယ်ဋ္ဌာနဟု၊ အစမရှိ၊ ဆက်ကာထိသည်၊ သန္နိစွဲပြန်၊ အဖန်ဖန်တည်း၊ အဟန်လည်လျက်၊ သလဘဋှင်သို့၊ မထွက်နိုင်လစ်၊ သံသာမြစ်ဝယ်၊ တရစ်ပတ်ပတ်၊ ဖြစ်စေတတ်သား၊ နောင်ခတ်မြဲစွာ၊ မီးတဏှာကို၊ သုံးဖြာပဟာန်၊ အိုင်ရေမွန်ဖြင့်၊ မကျန်လျှော်တွန်း၊ နိဗ္ဗာန်ကျွန်းသို့၊ (-----) ချင်းအားရမ်း၊ နတ်ပြည်လမ်းကို၊ စိတ်ဝမ်းမညို၊ သိတုံလို၍၊ ဝန်တိုမိစ္ဆာ၊ မိုက်မဲစွာသည်၊ မဟာဗြဟ္မာ၊ ဗန္ဓုအဖြစ်၊ ကျင့်ညစ်ယုတ်မာ၊ ခဏ္ဍဟာအား၊ ချင်းရာကြောင်းလျား၊ ဂါထာကြားသည်၊ စကား၍ သို့သံချိုတည်း။

သဂ္ဂါနမဂ္ဂမာစိက္ခ၊ တွံသိပြဟ္မဏမ္မဝိသလကုသလော။
 ယထာဏ္ဏတောဝဇ္ဇန္တိသုဂတိ၊ နုရာပုညာနိကတွာနာတိ။

၈၃။ စတုဗေဒ၊ မန္တန်စသား၊ သိပုလုံးစုံ၊ တတ်မျိုးပုံ၍၊ ရွှေဘုံထိပ်နင်း၊ ငါသည်မင်းနှင့်၊ မကင်းငယ်က၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ သောတ္ထိယစစ်၊ မျိုးနွယ်ဖြစ်သည်၊ ကျွမ်းချစ်တူစိတ်၊ ပုရောဟိတ်၊ မဆိတ်လူဘောင်၊ ကောင်းကျိုးဆောင်သည်၊ အခေါင်စံကျော်၊ လူသူတော်တို့၊ ရွှင်ပျော်ရိပ်မြဲ၊ လူတို့ဘုံ၌၊ အင်စုံသိပ်သည်း၊ ကောင်းမှုဆည်း၍၊ အရည်းခွာလွန်း၊ ကွန်ကွန်ထက်ခွင့်၊ မိုးတစ်ပြင်ဝယ်၊ ရွှေစင်ညွန့်လန်း၊ ရွှေဘုံနန်းနှင့်၊ ရွှေခန်းထဝဲ၊ ကြင်ဖော်နွဲ့လျက်၊ အမြဲချစ်စည်း၊ စံသည်နည်းလျှင်၊ ငါလည်းမင်းခေါင်၊ လူ၏ဘောင်က၊ ကျင့်ဆောင်သီလ၊ ဘယ်ဒါနနှင့်၊ ပုညမယို၊ ဘယ်ကုသိုလ်ကို၊ ကြည်ညိုယခု၊ လမ်းကြီးပြု၍၊ လုလုနတ်ရွာရောက်အံ့နည်း။

၈၄။ စတုမဟာ၊ ဝတံ သာနှင့်၊ နတ်ရွာနှစ်ထပ်၊ နှစ်ပြည်ရပ်ကို၊ စိုးကွပ်နှိမ်နင်း၊ သိကြားမင်းလျှင်၊ ဝင်းဝင်းဗိမာန်၊ ဝေဇယန်၌၊ ငါကြန်အင်သင့်၊ တင်ပြစ်ခွင့်သား၊ ကြာပွင့်ရွှေငုံ၊ ရွှေဝတ်မုံ၍၊ နိတုံယကင်၊ မြိတ်လွတ်ဆင်လျက်၊ ရယ်ရွှင်ပြုံးပြုံး၊

၁။ (-----) ပေမူတွင်စာလုံးကျန်ခဲ့သည်။

သူ့နှလုံးကို၊ ကြူးဘိသောနှယ်၊ သွယ်ရရွယ်သား၊ ရှုဖွယ်ဆင်းပြင်၊ တန်ဆာဆင်သည်၊
ဝန်းကျင်ဖြိုးဖြိုး၊ နတ်သမီးအပေါင်၊ အများထောင်နှင့်၊ စံကောင်ခါရောက်၊ ရွှင်ဝမ်း
မြောက်သို့၊ မဖောက်ထိုတွင်၊ ငါပြည်ရှင်လည်း၊ ကြည်လင်ကျိုးနွံ၊ ဆရာထံဝယ်၊
ခံတုံဆုံးမ၊ ဩဝါဒဖြင့်၊ ဒေဝလောကော၊ ကောင်းကင်ကြောတွင်၊ နှမြောခေါက်ရက်၊
စည်းစိမ်ထက်၌၊ အသက်ထပ်တူ၊ မိုးနတ်သူနှင့်၊ ကြည်ဖြူရွှင်ပြုံး၊ စက်ရာအုံးဝယ်
၊ နှလုံးရွှင်ဝမ်းမြောက်အံ့နည်း။

၈၅။ အစ်ဒွေးသည်၊ တြိန္နုဖြင့်၊ ဇေပညာ၊ ဆကောဟု၊ စကြဝဠာထုတ်ချင်း၊ မကြွင်း
ပြည့်နက်၊ မိုးပြိုအက်မျှ၊ လှိုင်းပွက်ပြင်းထန်၊ သိကြားလွန်သည်၊ နေကန်ဝဏ္ဏ၊ ရှေ့နှစ်ပါး၊
စသောအားဖြင့်၊ မြင့်ဖျားညွတ်ညွတ်၊ တန်ခိုးဆွတ်၍၊ ပြာသာဒ်ဘုံပျံ၊ ရွှေပေါင်းရံလျက်၊
စံစတုံငြား၊ နတ်အများသို့၊ မပြားထိုတူ၊ ငါမင်းဖြူလည်း၊ ဤလူဘဝ၊ ဤလောကမှ၊
ဇီဝကင်းလွတ်၊ ဝိညာဉ်ပြတ်သော်၊ မချွတ်သင့်ကြုံ၊ ဘယ်ကြောင်းခံမှ၊ ထက်ယံ
သာစည်၊ နတ်တို့ပြည်ကို၊ မလည်မနှောင်း၊ လမ်းကြောင်းမြှောင့်လျက်၊ မကြောင့်မကြ၊
စိတ်တိုင်းရ၍၊ သုခကြည်ဖြူ၊ လက်လှမ်းယူသို့၊ လွယ်ကူမကြာဖောက်သနည်း။

၈၆။ မဟာရဋ္ဌ၊ တိုင်းချက်မကို၊ ပိုင်သအုပ်စိုး၊ စောသတိုးလျှင်၊ အကျိုးကြွေကြွေ၊
အင်နှစ်လွေသည်၊ ခြင်္သေ့ဆီဟန်၊ နတ်ကြောင့်ဖန်၍၊ ဖွင့်လှန်ပြချက်၊ ထိုအိပ်မက်ကို၊
ဉာဏ်စကြာကြီး၊ အရောင်ညီးသည်၊ စောထီးဗုဒ္ဓ၊ ပစ္စေကနှင့်၊ အရဟန္တ၊ ဘုရား
အလောင်း၊ သူကောင်းသူမွန်၊ ဂုဏ်ဝန်ဟု၊ ကံလွန်ဖိုးထွက်၊ ကျေးဇူးနက်သည်၊ ရွှေခွက်
ပမာ၊ ပညာဝါ၌၊ ချင်းရာအကြောင်း၊ မေးစကောင်းလျက်၊ သောင်းပြောင်းရောရ၊ ရာသီစု
နှင့်၊ ဆေးကုခယမ်း၊ ဗိန္နောကျမ်းကို၊ မကျွမ်းမကျင်၊ နားမဝင်သည်၊ ငဖင်ယောက်ျား၊
ဆေးသမားနှင့်၊ အလားလည်းကောင်း၊ လူအပေါင်းအား၊ ရကြောင်းကြံစည်၊ မျက်လှဲ
သည်သို့၊ နှိုင်းရည်ပုံနည်း၊ မြင်းထက်စီးလည်း၊ အထီးဖိုမ၊ မသိထသည်၊ ဗာလအသွင်၊
မြေကွဲအင်နှင့်၊ ပုံပြင်မခြား၊ မြိုင်တောဖျား၌၊ မှောက်မှားကြံစည်၊ မျက်စိလည်၍၊
ရက်ရှည်ခွေနှုံး၊ သတ္တလုံးပင်၊ လမ်းဆုံးမကျ၊ ပူရိသလျှင်၊ တစ်လလွန်လွန်၊ အခါတွန်
အောင်၊ မြိုင်ဌာန်ချောက်ထဲ၊ ပျပ်ဝပ်စွဲလျက်၊ ဖောက်လဲသတိ၊ မျက်စိမှောက်မှား၊
ထိုယောက်ျားကို၊ တွေ့ငြားတုံမိ၊ လမ်းမေးဘိသို့၊ သတိပညာ၊ မရှိပါသည်၊ မောဟာ
ဖုံးလွမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်းကို၊ နတ်လမ်းကြောင်းလျား၊ စကားကုန်စင်မေးလေကြင်၏။

၈၇။ ဤသို့မင်းဖျား၊ မှာစကားဖြင့်၊ ကြောင်းလျားမကျန်၊ မေးလတ်တွန်သော်၊ မိုးစွန်
ကြားကြား၊ မိုက်ခေါင်လွှားသည်၊ ပုဏ္ဏားမူညစ်၊ ခင်ပွန်းပြစ်ကား၊ လောင်းသစ္စာဉာဏ်၊
ပွင့်ငြမ်းမှန်ကို၊ ယမန်ရှေးက၊ ရန်ငြိုးစကြောင့်၊ အားရအင်တက်၊ လွန်နှစ်သက်၍၊
ဆက်ဆက်ခုမူ၊ ငါ့ရန်သူ၏၊ ဆာပူလောင်ပြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို၊ မယွင်းတစ်စုံ၊
မြင်အံ့အခါ၊ ရောက်ပြီငှာလျှင်၊ နန်းလျှာစန္ဒ၊ ကုမာရကို၊ ဇီဝလတ်လတ်၊
ဖြတ်အံ့မယွင်း၊ ကြံပြီးလျှင်းမှ၊ လျင်ပြင်းမကြာ၊ ထိုရာဇာအား၊ ဂါထာတစ်ထောက်၊
သုံးကြိမ် မြောက်ဖြင့်၊ ဖွင့်လျှောက်နှုတ်ဟရွတ်တုံထတည်း။

၁။ ရောက်ပြီငါလျှင်

၄။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ယဇ်ပူဇော်ရန်ကြံစည်ခန်း

“အဘိဒါနံ ဒဒိတွာန၊ အဝဇ္ဇေဒေဝ ယာတေတွာ။
ဧဝံ ဝဇ္ဇန္တိသုဂတိံ၊ နရာပညာနိ ကတွာနာ” တိ။

၈၈။ ဓမ္မုဒ္ဓိပါ၊ တောင်လက်ယာတွင်၊ တစ်ရာထီးစင်း၊ အမင်းမင်းတို့၊ စက်ရင်းကျိုးနွံ၊ သစ္စာခံ၍၊ ရှင့်ထံတော်ပါး၊ ညွတ်ပျပ်တွားသည်၊ တရားစောထွတ်၊ လောကနတ်၊ ၊ စွဲမှတ်နှစ်သိမ်း၊ ရွှေနားငြိမ်လော၊ မြင့်နိမ့်ယုတ်လတ်၊ အမြတ်မျိုးနွယ်၊ လူတို့ဝယ်၌၊ ကြီးကျယ်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်စိမ်မကွာ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ရှေးကျိုးမြဲသည်၊ ဖြင့်ပြုသောင်သောင်၊ ဤလူဘောင်ကား၊ ကိုယ်ကောင်သန်ထင်၊ လူ့ရပ်ခွင်က၊ ချိတ်ငင်စွန်းငြိ၊ မရှိစပါ၊ ဝံ့ရဲစွာ၍၊ ဩဇာပါဏ၊ ဤသို့စသည်၊ ပုညထွေလည်၊ မျိုးဆယ်မည်လည်း၊ နှုန်းရည်မစပ်၊ မသတ်အပ်ဟု၊ ပညပ်ကုန်ကြ၊ ဇီဝိတတည်း၊ နေရသာ၊ ရတနာကို၊ လျင်စွာတစ်ချိုင်၊ မလှူနိုင်သား၊ ကြံ့ခိုင်အပြီး၊ အလှူကြီးဟု၊ သီးသီးကြကြွ၊ မြတ်ဒါနကို၊ ပြုကြတုံမြောက်၊ သည်ကိုယ်လျောက်ဖြင့်၊ တစ်ထောက်သာစည်၊ နတ်တို့ပြည်ဝယ်၊ ထူးလည်ရွှင်ပျ၊ စံစားကြသို့၊ နရစောလောင်း၊ ရှင်မင်းကောင်းလည်း အကြောင်းဤသို့၊ ပြုတုံမြို့လျက်၊ နှစ်လှိုင်းသာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ မကြာရောက်တော်မူဘိလော။

၈၉။ စက်လည်အဝန်း၊ ပြောင်ပြောင်ထွန်းသည်၊ လေးကျွန်းလုံးထိပ်၊ မြောက်တံဆိပ်ဖြင့်၊ ခတ်နှိပ်ဝေါဟာ၊ ချမ်းကြည်စွာသား၊ သီတာညို့ညို့၊ တောင်ရံဆိုလျက်၊ မြင်းမိုရ်ထိပ်ဖျား၊ မိုးသိကြား၏၊ ပျော်ပါးရိပ်ငြိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်သို့၊ ရွှေအိမ်ဆန်းကြယ်၊ ရွှေနန်းလယ်၌၊ ရွှေနွယ်ရောင်တောက်၊ ထီးဖြူအောက်တွင်၊ ပြိုင်ထောက်ဝေးလံ၊ တန်ခိုးပျံသည်၊ တက်လျှံဘုန်းမြူး၊ စောရန်ခူးလျှင်၊ ပြန်ပြူးသာကြည်၊ ရွှေနားလည်လော့၊ လူပြည်ဘဝ၊ ဤလောကဝယ်၊ များလှကုစွာ၊ ကျင့်သမ္မာနှင့်၊ အာစာကြိုင်မွန်း၊ ကျေးဇူးတွန်းသည်၊ ရဟန်းပုဏ္ဏား၊ လျှပ်ညှိုးကြုံ၊ မကုန်အားချည်၊ လှည့်(လည်) တုံရှောင်၊ ဖုန်းတောင်ယာစကာ၊ (-----)၊ ဩဇာရသာ၊ အဖျော်စသည်၊ ပုညဆယ်တွင်း၊ ပေးလှူခြင်းကား၊ မယွင်းမှန်စွာ၊ နည်းငယ်ပါသည်၊ ရိက္ခာမတ္တ၊ ဤကာယဖြင့်၊ ဒေဝမရောက်၊ မြက်မှိုက်သောက်ဝယ်၊ ကောက်သလေးမျိုး၊ စိုက်ကြပျိုးသို့၊ ဖြိုးဖြိုးမရှိ၊ ဖြစ်တုံဘိဟု၊ အာဒိကပ္ပ၊ ကမ္ဘာစ၌၊ ဗြဟ္မရင်သွေး၊ ဂုဏ်ပျံမွှေးသည်၊ နက်လေးပညာ၊ ရှေးဆရာတို့၊ မိန့်မှာလက်သုံး၊ ကျမ်းရိုးထုံးကို၊ နလုံးတော်သက်၊ ရွှေဉာဏ်ခွက်ဖြင့်၊ စုံမက်ချမ်းငြိမ်း၊ ခပ်ယူသိမ်း၍၊ ၊ ချိုးလိမ်းသောက်တော်မူဘိလော။

အထန် ရာဇာ ပဉ္စဿ အတ္တံပုစ္ဆိ။

၉၀။ ထိုရောအခါ၊ ထိုရာဇာလျှင်၊ ပညာမရဲ့၊ အနှစ်မဲသား၊ စေ့မြဲခွဲပါး၊ သစ်သီးလားသို့၊ ပုဏ္ဏားဆိုယုတ်၊ ခင်ပွန်းဖြတ်အား၊ စကားပုစ္ဆာ၊ ပြဿနာ၏၊ ခြင်းရာလျှိုဂှက်၊ အနက်မိဗ္ဗာယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ ၊ နှီးနွယ်တစ်ဖန် မေးတုံပြန်၏။

၁။ (-----) = ကပ္ပအား

“ကိ ပနတံ အတိဒါနံ၊
 ကေစ အဝဇ္ဇာ ဣမသ္မိ လောကသ္မိ။
 ဧတဉ္စခေါနောအက္ခဟိ၊
 ယဇိဿာမိ ဒဒါမိ ဒါနာနိ” တိ။

၉၁။ ကာမရူပ၊ အရူပဟု၊ လောကသုံးရပ်၊ စောင့်ထိန်းကွပ်လျက်၊ နှံ့စပ်ထုံးမှီး၊ ဗြဟ္မာကြီးမှ၊ ပွားစီးနွယ်မြစ်၊ မြေးရင်းဖြစ်၍၊ ရှားနှစ်ပြည်ဟန်၊ ကျေးဇူးလွန်သည်၊ တံခွန်ထောင်လွှား၊ ပုဏ္ဏားဖျား၊ ကြောင်းလျားသံချို၊ ဆရာဆိုသား၊ ထိုစကား၌၊ ထွေပြားပုည၊ လူဒါနတွင်၊ အဝဇ္ဇဟု၊ နားမတစ်ရပ်၊ မသတ်အပ်သည်၊ ကျိုးနပ်ကြီးထူ၊ ထိုအလှူကား၊ တစ်လူဘဝ၊ ဤလောက၌၊ ခေါ်ကြစွဲမှု၊ ဝတ္တုဘယ်မှု၊ ဘယ်သို့ဟူ၍၊ အယူပြတ်ပြတ်၊ မသိတတ်ခဲ့၊ နှုတ်လွတ်မြွက်ဟ၊ ထင်ရှားပြလော့၊ ပြည်မစိုးခြင်း၊ ငါသည်မင်းလျှင်၊ မယွင်း(အ)လျော်၊ အကျိုးမြော်က၊ သံကြော်ကြိမ်းကြိမ်း၊ မာန်နတ်ခြိမ်းလည်း၊ မတိမ်းမပါ၊ သင့်စကားကို၊ ရှင်အားကြည်ယုံ၊ လိုက်နာတုံလျက်၊ ထက်ဘုံစံရေး၊ လူကြီးပေး၍၊ မြတ်လေးကြည်စွာ၊ စေတနာဖြင့်၊ များစွာပူဇော်ပေအံ့တည်း။

သောပိဿဗျာကာသိ။

၉၂။ ဤသို့စိတ်စေး၊ မင်းကြီးမေးသော်၊ မိုက်မြွေးတဏှာ၊ ကိလေသာနှင့်၊ ပါယ်ရွာမျိုးဆက်၊ ပုဏ္ဏားပျက်ကား၊ နှစ်သက်အင်ခြိုက်၊ ကိုယ်အကြိုက်နှင့်၊ အလိုက်သင့်စွာ၊ ယားတည်ရာကို၊ လက်သာခတ်ထိ၊ စမ်းသပ်မိသို့၊ ညစ်ကျိပါပ၊ အဓမ္မကို၊ ပုညအဟန်၊ အကြောင်းဖန်၍၊ မကြံကြားတုံလေ၏တည်း။

“ပုတ္တေဟိဒေဝ ယဇိတဗ္ဗံ၊
 မဟေသီဟိ နေဂမေဟိစ။
 ဥသ ဘေဟိအာဇာနိ ယေဟိ စတူဟိ၊
 သဗ္ဗစတု က္လေန ဒေဝယဇိတဗ္ဗန္တိ” ။

၉၃။ ဒါနသီလ၊ စသည်ဆယ်ပါး၊ ကျင့်တရား၌၊ မမှားဖြောင့်ဖြောင့်၊ ကောင်းစွာစောင့်လျက်၊ မတောင့်မတ၊ စည်းစိမ်မထက်၊ သုခနိယံ၊ ကောင်းကျိုးစံသည်၊ ဘုန်းလျှံတောက်ပ၊ နရိန္ဒ၊ မခွရွှေနား၊ စေ့စေ့ထားလော့၊ ကြီးမားအကျိုး၊ တက်ပွားတိုး၍၊ မြီးမြီးမြင့်အောင်၊ အကြောင်းဆောင်သည်၊ လူဘောင်ဒါန၊ အဝဇ္ဇကား၊ နရတမ္ပတ်၊ ပြည်ကြီးကွပ်၏၊ သည်းပွတ်ရွှေလျော်၊ ချစ်စိတ်ပျော်သည်၊ သားတော်လေးပါး၊ မိဖုရားလည်း၊ အလားထိုတူ၊ သည်းအူလျှံညီး၊ သမီးတော်မြတ်၊ လေးပါးနတ်နှင့်၊ အမတ်လေးသွယ်၊ သူကြွယ်လေးဖြာ၊ နိဂုံးမှာလည်း၊ လေးရွာလည်းကောင်း၊ နွားအပေါင်းတွင်၊ လုံးလျောင်းဖြူဆွ၊ ဥသဘလေးမည်၊ အာဇာနည်ဟု၊ မြီးလည်ခတ်ထောင်၊ ဟန်ပန်ဆောင်သည်၊ နောက်ပေါင်ကြံသွင်း၊ ရှေ့လက်ကွင်းနှင့်၊ မြင်းတော်လေးစီး၊ စက်မီးလျှံဟန်၊ ပြင်းထန်ဟူးဟူး၊ မုန်ရူးမာတင်၊ ပြောင်လင်နာဂ၊ လေးစီးခသည်၊ သဗ္ဗသတ္တ၊ စတုကာတို့၊ မကြာရက်ရက်၊ ဓားသံလျက်ဖြင့်၊

လည်ထက်ရွတ်ရွတ်၊ ပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍၊ လတ်လတ်နီထွေး၊ လည်ချောင်းသွေးကို၊
 စွေးစွေးလျှံရဲ၊ ရွှေခွက်ထဲ၌၊ အမြဲထည့်လျင်း၊ ရှေးသောမင်းတို့၊ ထန်ပြင်းတေဇ၊
 ယဇ်နတ်လှအား၊ ဒါနအတိ၊ ပူဇော်ကြည်ညို၊ လူ၏ကိုယ်ဖြင့်၊ မြင်းမိုရ်လယ်ချက်၊
 လွှားလွှားတက်သို့၊ လျှံလက်ဘုန်းညီး၊ ရှင်မင်းကြီးလည်း၊ သမီးသားတော်၊ ချိပ်လျှော်
 ထွေးထွေး၊ ရွှေလည်သွေးဖြင့်၊ ကျိုးပေးကြီးခြင်း၊ ယဇ်နတ်မင်းအား၊ ဝတ်ဆင်းညွတ်ခ၊
 တံဒါနဖြင့်၊ တုပ်ကွကြည်လင်၊ ပူဇော်တင်လျက်၊ ထက်ခွင်မြင့်ဖြူး၊ မိမာန်ဦးသို့၊
 စူးစူးရည်လျက်၊ သည်တိုင်းတက်၍၊ ထွားညက်ပြာသွယ်၊ နတ်မိမယ်နှင့်၊ ပြုံးရယ်
 ရည်ကျမ်း၊ ပစ္စုလွမ်း၍၊ စိတ်ဝမ်းမြောက်တော်မူဘိလော။

၉၄။ စတုသင်္ဂဟ၊ ပဉ္စင်္ဂဟ၊ ရှစ်ခုခိုင်ညို၊ အပရိဟာ၊ ခုနစ်ဖြာသား၊ အင်္ဂါဂုဏ၊
 ဤသို့စသည်၊ စုံလှဝဲဝဲ၊ ကျေးဇူးကံ၍၊ ပြည်ထဲပြည်လာ၊ ဝပြောသာလျက်၊
 အာဏာချစ်ချစ်၊ မိုးကြိုးထစ်သို့၊ ရန်ပြစ်ငင်ဖဲ၊ စင်းလုံးနွဲ့သည်၊ အံ့ဖွယ်တန်ခိုး၊
 စောနေမျိုး၊ မင်းစိုးဘုန်းစည်၊ ရွှေနားလည်လိမ့်၊ တွင်မည်ရှေးခါ၊ မိတ္တိလာ၌၊
 ဥက္ကာကရာဇ်၊ ထိုမင်းစစ်လျှင်၊ ဖွင့်လှစ်ဖြူရိပ်၊ ရွှေပြည်ထိပ်ကို၊ စိုးနှိပ်အာဏာ၊
 စံသောခါတု၊ ဆရာပုဏ္ဏား၊ ယဇ်သမားအား၊ ကြောင်းလျားသိမှု၊ နတ်ပြည်ဆုကို၊
 သာဓုဖျော်ဖျော်၊ မေးလတ်သော်တည့်၊ မြင်မြော်ပညာ၊ ယဇ်ဆရာလည်း၊ ယုတာဝဟ၊
 ဇာတဒေဝီ၊ ဇောတိပါဝက၊ ဒဟနနှင့်၊ နဋသိခါ၊ အစရှိသား၊ သီရိလျှံဝင်း၊ မိနတ်မင်း
 အား၊ စင်းလျင်းမသွေ၊ ပူဇော်လေဟု၊ ဆိုပေသောအား၊ ထိုမင်းဖျားလည်း၊
 ရင်သားသမီး၊ ရည်လှီးတဏှ၊ လောဟိတဖြင့်၊ ပသပူဇော်၊ နတ်ပြည်ပျော်သို့၊
 တေဇော်သစ်သစ်၊ ရှင်မင်းစစ်လည်း၊ အနှစ်ပြည့်ဝမ်း၊ ရှေးထုံးတမ်းကို၊ စွဲလမ်း
 လျှောက်တော်မူဘိလော။

၉၅။ ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ ဆိုတုံရှောင်းအံ့၊ အလောင်းမင်းလှ၊ ရွှေနားကျလော့၊
 လွန်ထပုဗ္ဗေအတီတေ၌၊ ညာကြေအောက်ထက်၊ ကျော်သံတက်မျှ၊ အုတ်ကျက်
 စည်ပင်၊ ကျေးလက်ဖြင့်သား၊ ဝန်းကျင်ညိုမိုင်း၊ နတ်ပြည်နှိုင်းလည်း၊ တိုင်းကားသိက၊
 ဗာရဏဟု၊ ပြည်မအခေါင်၊ စီးပွားဆောင်သည်၊ ပြောင်ပြောင်ဘုန်းရှိ၊ အင်္ဂတိဟု၊
 သီရိပွင့်လင်း၊ ထိုသည်မင်းလည်း၊ မကြွင်းမေဒင်၊ တတ်မြော်မြင်၍၊ ကျယ်တွင်နွဲ့သိ၊
 ပညာရှိသား၊ ကုဒိကုဒေါ၊ ယဇကောတို့၊ သဘောသညာ၊ သမာဇိက၊ ဒေဝသဘင်၊
 ထိုရပ်တွင်၌၊ စီရင်ဖြန့်ဖြူး၊ ကတုရညော်၊ ယာဂေါဖွားဖွား၊ မိနတ်အားကို၊
 ဦးဖျားတင်ရွက်၊ နှစ်သက်ကော်ရော်၊ ပူဇော်မြင့်လေး၊ လုပ်ကျွေးခဲထ၊ နတ်ရွာကျရှင်
 ထိုမှတခြား၊ မိုးသိကြား၏၊ အပါးရံဆီး၊ စစ်သူကြီးဟု၊ ဝေးနီးထင်ပေါ်၊ နတ်သူ
 တော်လည်း၊ ပြည်ကျော်လွဲညီ၊ ဝေသာလီတွင်၊ ရှည်မှီသန္ဓေ၊ စွဲနေ တစ်ချက်၊
 လူလက်ထက်က၊ စုံမက်ဝမ်းတီး၊ ယဇ်နတ်မီးအား၊ ရှည်မှီရိသေ၊ လုပ်ကျွေးပေ၍၊
 လူမြေပြောင်းလဲ၊ နတ်ရွာမြဲ၏၊ ဖြစ်ခဲအံ့လောက်၊ တစ်ထောက်မှတ်ကြူ၊ တစ်ကြောင်း
 တုံလည်း၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ၊ စမ္မာယဟု၊ ပြည်မနပမ်း၊ ဟေဝန်ခန်းဝယ်၊ လန်းလန်း
 ဘုန်းငွေ၊ စွာန်ယဉ်လွေသည်၊ ရသေ့ဗြဟ္မာ၊ ရှင်ဒေဝလျှင်၊ ယညပူဇာ၊ ကုသလာ
 ကြောင့်၊ လောကာပိုင်းခြား၊ လူ့အားရှုဆင်၊ စီရင်ဖန်ဆင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းဟု။

ဝင်းဝင်းမြင့်ဖြူ၊ တက်တဲမြူးသို့၊ စောလူးရန်စင်၊ ရွှေပြည်ရှင်လည်း၊ ကြည်လင်
အယူ၊ စိတ်ဝမ်းဖြူ၍၊ ရှေးသူတော်နည်း၊ နိဿယည်းကို၊ ပေါင်းစည်းရောပြွမ်း၊
ရွှေဉာဏ်ဖမ်း၍၊ ခွဲခြမ်းထောက်တော်မူဘိလော။

၉၆။ ထိုမှတစ်ထူး၊ ရွှေနားမြူး(လော)၊ ကြည်နူးစိတ်တွင်၊ မှတ်စေချင်၏၊
ယခင်တစ်သီး၊ ရွှေအတီးဝယ်၊ ပြည်ကြီးမိုင်းညို၊ မြစ်ယံခိုလျက်၊ နဂိုရိက္ခာနိ၊ တိုင်းရပ်
စည်တွင်၊ အသည်ကောင်းသား၊ သူကြွယ်များလည်း၊ ခေါင်းပါးစာရ၊ အသမဟု၊
နရလေးအင်၊ တစ်ယောက်ဝင်သည်၊ ဖြူစင်မြဲဟွ၊ ဂတဌ၌၊ နိစ္စနိယံ၊ သြဝါခဲလျက်၊
အသမေမ၊ ပူရိသနှင့်၊ နိရဂဋ္ဌ၊ သမပါသာ၊ ဝါစာမေယျ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ဤမျှငါးပါး၊
အမည်များလျက်၊ ထင်ရှားဟိုးဟိုး၊ ကျေးဇူးဖြိုးသည်၊ တန်ခိုးထွန်းညီး၊ ယဇ်နတ်
ကြီးအား၊ မြောက်ချီးပူဇာ၊ ဒါတပွကြောင့်၊ လူကပြောင်းခွာ၊ နတ်တို့ရွာကို၊ အသာ
လက်ဆွဲ၊ မယ်နစွဲသို့၊ အမြဲပျော်ကြ၊ ကျော်ပေါက်ပြသား၊ စန္ဒသူရိယ၊ ကုဝေရဟု၊
သောမယာမ၊ ဝရဏက၊ စသည်ထိုဤ၊ ဒါခါသီတို့၊ ဘုန်းဆီလျှမ်းလျှမ်း၊ လွန်ငြိမ်းချမ်း
လျက်၊ မသမ်းမညှိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ ထက်မိုးရောင်ရောင်၊ ရန်မနှောင့်သည်၊
သည်ကြောင့် မှတ်လော၊ ရှင်မင်းစောလည်း၊ သဘောစွဲစွဲ၊ နှလုံးထဲ၌၊ အမြဲလုံးပတ်၊
ရွှေသော့ခတ်သို့၊ ယုံမှတ်သေချာ၊ စေတနာဖြင့်၊ ချစ်စွာမယား၊ သမီးသားကို၊
နတ်အားနှင်းဘိ၊ ပူဇော်ဟု၊ အသဒိသ၊ မြတ်ဒါနကို၊ ထွန်ချအားကြီး၊ စိုက်ကြပျိုး၍၊
ကိုယ်ကျိုးထုံမွမ်း၊ ဘုန်းတော်စွမ်းဖြင့်၊ နတ်ငြိမ်းဆောက်တော်မူဘိလော။

၉၇။ ဤသို့လျှင်တည်း၊ ပြည်ရှင်ဒေဝ၊ နရိန္ဒလျှင်၊ သဂ္ဂမဂ္ဂ၊ ဂမနာ၏၊ ခြင်းရာ
ကရဏ၊ ဘူတတ္တကို၊ မြှက်ဟစ်စွေး၊ သိလိုပေးသော်၊ နက်လေးမချိန်၊ ဉာဏ်မဟိန်ဖြင့်၊
ဒုစိန္တိတ၊ ဒုဘာသဟု၊ ကမ္မအချွန်၊ မိုက်တံခွန်ကို၊ မိုးစွန်ဝိုက်ဝိုက်၊ ထောင်လွှားစိုက်
သည်၊ စရိုက်ပါပ၊ ရှင်ခဏ္ဍကား၊ စိမ်းမြဲမိုင်းညို၊ ရွန်းရွန်းစိုသည်၊ ပင်ပျိုရကွ၊ အမဏကို၊
မြှက်ဟကြောင်းလျား၊ မေးပါငြားသော်၊ လားလားမပိုင်၊ မဆိုင်မလျော်၊ ယွင်းချော်
ချွတ်လွဲ၊ တောင်ပိန္နဲကို၊ လက်ဆွဲညွန်ပြ၊ ဖြေလှည့်ထသို့၊ ကာလဆူဖြိုး၊ ဖောင်းကန်
အိုးခန့်၊ သားတိုးငိုက်စိုက်၊ ဝက်ထီးမိုက်တွင်၊ မထိုက်စပါ၊ မုသိကာ၏၊ ကဏ္ဍာလျလျ၊
သံယုတ္တသို့၊ ပုံကျမသီး၊ လွဲလက်ကြီးလျှင်၊ မီးအရှိန်ရောင်၊ ထိန်ထိန် ပြောင်၍၊
ပူလောင်ဒုက္ခ၊ ခံစားရသား၊ ပေတန်ရို၊ ဒုဂ္ဂတိသို့၊ လားဘိကြောင်းရေး၊ ရိက္ခာကွေးကို၊
ပေးလတ်သရော်၊ ထိုမင်းကျော်လည်း၊ နံစော်ညှီသိုး၊ ငါးပုပ်ဆိုးကို၊ ဖြတ်ချိုးယူသိမ်း၊
စိမ်းစိမ်းလဲညက်၊ သမန်းမြက်ဖြင့်၊ ရောယှက်ခြင်းတည်း၊ ထုပ်ရစ်စည်းက၊
မြက်လည်းဒွေးဖော်၊ ငါးနှင့်လျော်သို့၊ မိုက်ဖော်ဝင်လေ၊ ပုဏ္ဏားတေ၏၊ ပလေလှည့်စား၊
ထိုစကားကို၊ ကြားကနှစ်သက်၊ လွန်အင်တက်၍၊ စုံမက်သဒ္ဓါ၊ စေဘနာဖြင့်၊
ဝမ်းမှာဖြောင့်စင်း၊ နှလုံးသွင်းသည်၊ ထိုမင်းအကယ် မှတ်ထင်တည်း။

၉၈။ ဒွါရခြောက်ပါး၊ ကျုံးတံခါးကို၊ ပယ်ရှားချိုးဖျက်၊ လွှားလွှားထွက်၍၊ စက်စက်
စီးဟုန်၊ တဖျင်သုန်နှင့်၊ ကျမုန်ပြင်းလှ၊ စိတ်နာဂကို၊ ဉာဏချွန်းသွား၊ မချုပ်ထားသည်။

၁။ ရွှေသော့ခတ်တို့

ပုဏ္ဏားမြင်တိမ်၊ ငရဲအိမ်ကား၊ မေ့သိမ်ညံ့နု၊ ဘုရားဆုကို၊ လှလှကြည်ရွှင်၊ ပန်ယူ
ဆင်သည်၊ ဗုဒ္ဓကုရ၊ ဘုရားအလောင်း၊ ကျော်သောင်းထန်ပြင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းချည်း၊
တစ်ယောက်တည်းကို၊ အရည်းနတ်၌၊ ပူဇော်ထိုက်သော်၊ မျက်ဆိုက်ရှေ့က၊ ရန်ညှိုးစ
ကြောင့်၊ ခဏ္ဍပုဏ္ဏား၊ ပြုသကားဟု၊ အများလူရှင်၊ မှတ်ထင်လေငြား၊ ထင်ရှားလေဘိ၊
ကြောင်းသိလေက၊ ငါ့ကိစ္စလျှင်၊ မကျလိုရာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း၊ ဇီဝိဖောက်ပြန်၊ ဖြစ်ချေ
တန်ဟု၊ မကျန်သဗ္ဗ၊ စတုက္ကကို၊ တကွရောယှက်၊ ယုံကြောင်းဖက်၍၊ ထုံးသက်သေရ၊
သာကေနှင့်၊ ယူဆနိုးနွယ်၊ အကယ်တန်တန်၊ ထွက်သံညင်းညင်း၊ ဆိုလတ်လျှင်းသော်၊
ထိုမင်းမူညစ်၊ ဧကရာဇ်လည်း၊ အပြစ်လူဝယ်၊ မစင်ကြယ်သား၊ ရွံ့ဖွယ်အပြည့်၊
တိဖြင့်ထည့်မှ၊ ရှုကြည့်စမော၊ ပေါ်ယောင်ကျော၍၊ အချောစီမံ၊ ဆေးစုံခံသည်၊
ညှိန်ပုပ်သိုး၊ မစင်အိုးကို၊ မုဆိုးယောက်ျား၊ ဥစ္စာမှား၍၊ သိုထားမြဲနှောင်၊ အားကြီး
ဆောင်သို့၊ ပျက်ခေါင်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်၏၊ ဆိုပိတ်နတ်တား၊ လှည့်ပတ်ဖျားသည်၊
စကားညှိသိုး၊ ငရဲအိုးကို၊ မြတ်နိုးနှစ်သိမ်း၊ ပီတိ စိမ်းလျက်၊ ထွားငြိမ်ဝင်းရွှေ၊
ချစ်ကြီးခွေသည်၊ သက်ဝေဒနီး၊ သားသမီးကို၊ ယဇ်ကြီးတင်၍၊ နတ်ရွာမွေ့အံ့၊
ရေဝေ့ဆီသွင်၊ ကျေးဇူးတွင်သည်၊ ကျယ်မြင်သိမျှော်၊ ဆရာကျော်လျှင်၊
စိတ်တော်ထင်တိုင်း၊ ဉာဏ်ဖြင့်လှိုင်း၍၊ မဆိုင်းအသော့၊ စီရင်တော့ဟု၊ ပျော့ပျော့
သံလေး၊ အခွင့်ပေးသည်၊ အရေးနှစ်ဘက်မမြင်တည်း။

၉၉။ ပြည်ကြီးထိပ်ချာ၊ ဧကရာဇ်လျှင်၊ ဆရာပုဏ္ဏား၊ လျှောက်စကားကို၊ အားပါးရရ၊
ဝမ်းမြောက်ထ၍၊ ချက်ကျဝန္တံ၊ အာမခံက၊ မိသံမောင်းမ၊ ကိုယ်လုပ်စသည်၊ များလှ
ဖိုးထူ၊ ကြည်လပြုသို့၊ နန်းသူအပုံ၊ ကြားလေတုံသော်၊ သက်လုံနွေးနွေး၊ သေအံ့ဘေး
ကို၊ ကြံတွေးချင်ထောက်၊ ဗျာပါနောက်၍၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ ကိုယ်စီသာလျှင်၊
ကြည့်ရှာစကြ၊ ဘယ်သို့မျှတုံ၊ မဟတတ်ဘဲ၊ နှစ်လုံးထဲဝယ်၊ ရဲရဲပူဇီး၊ အကြောက်ကြီး
လျက်၊ ကြက်သီးဝုန်လှိုက်၊ တိမ်တခိုက်တည်း၊ တုန်ရိုက်ကန်း၊ ဖျင်လက်ဖုံး၍၊
နန်းသုံးလိုက်ပွက်၊ တစ်ပြိုင်နက်လျှင်၊ အက်အက်ကွဲပြဲ၊ ငိုကြအသံ၊ မြစ်ယံလှိုင်းမ၊
တရဂံကို၊ ဝါဝပင်လွတ်၊ ဝေလံခတ်သို့၊ လူနတ်ထွတ်ထား၊ မြတ်ခေါင်ဖျားနှင့်၊
တရားသံဃာ၊ ကိုးကွယ်ရာဟု၊ ထိပ်မှာလက်ထား၊ ပျပ်ဝပ်တွားမှ၊ စကားသာချို၊
တောင်းဆိုမြွက်ဟ၊ ဆုပန်ကြသည်၊ သောကထပ်တိုးပူပင်တည်း။

တမတ္တံ ပကာသေန္တော သတ္တာ အာဟ။

၁၀၀။ သဒေဝက၊ မနုဿကို၊ ဆုံးမတတ်စွာ၊ မြတ်ခြင်းရာကြောင့်၊ သတ္တာဟူသည်၊
အမည်တွင်ထ၊ သုံးလူဘကား၊ ထိုမျှသောင်းသဲ၊ ရွှေနန်းထဲ၌၊ ဆင်းရဲပူပန်၊ ငိုကြွေးဟန်
ကို၊ မကျန်ကြောင်းလျား၊ ထင်ရှားမညိ၊ ပြတုံလို၍၊ သံချိုတရားဟောဖော်တည်း။

“တံသုတ္တာ အန္တေပုရေ၊ ကုမာရာမဟေသိယောစ ဟညန္တူ။
ဧကော အဟောသိ နိဂ္ဂေါသော၊ ဘိသ္မာအစ္စုဂ္ဂတောသဒ္ဒေါတိ”။

၁။ တရဂံ = (ပါ) = လှိုင်းတံပိုး

၁၀၁။ ရှစ်ပါးအံ့ဖွယ်၊ နက်ဝန်းကျယ်သည်၊ ရှစ်သွယ်စီးကျ၊ သာဂရလည်း၊ မမျှ
 လေဘဲ၊ ကျေးဇူးကဲသား၊ အံ့အဲထင်ရှား၊ ငါဘုရား၏၊ သုံးပါးထောက်ဖြာ၊ သာသနာဌ၊
 မက္ခာသီလ၊ အားထုတ်ကြလျက်၊ သီ (လ) စင်ဖြူ၊ ငါ့အယူသို့၊ တစ်အူဖြောင့်သား၊
 လိုက်သောအားဖြင့်၊ ဆယ်ပါးတန္တ၊ ရန်မီးစကို၊ ဉာဏမဂ္ဂင်၊ ဓားစက်ရှင်ဖြင့်၊
 စင်စင်ဖြတ်ချိုင်၊ ပွဲကြီးနိုင်သည်၊ ဂုဏ်လှိုင်ရှိန်စော်၊ တပည့်ကျော်တို့၊ ထိုရော်ကာလ၊
 ထီးနန်းမိဉ္ဇ၊ ပုဏ္ဏာစကား၊ ကြားလေရှောင်းသော်၊ အပေါင်းဖြင့်ညီး၊ မင်းသမီးမင်းသား၊
 မိဖုရားက၊ မင်းမောင်းမတို့၊ သေရဆက်ဆက်၊ အသက်အန္တရာယ်၊ ရောက်စဖွယ်ဟု၊
 ညှိုးငယ်ခွေလျက်၊ ထွက်သက်မိန်းမော၊ သောသောအုန်းအုန်း၊ ချွန်းချွန်းကျာကျာ၊
 ငိုကြွေးရှာသည်၊ ကမ္ဘာလေပြင်း၊ ခတ်ချိုးနင်း၍၊ အင်ကြင်းဂနိုင်၊ မည်ဟည်းဆိုင်
 လျက်၊ မခိုင်တိမ်းညွတ်၊ ကျိုးကျိုးကျွတ်လျှင်၊ ဖွတ်ဖွတ်ရိုက်သည်၊ စင်းလုံးလှည်းသို့၊
 ထိုနည်းမယွင်း၊ ရှိတုံလျှင်းသည်၊ ပူပြင်းနှလုံးမရွှင်တည်း။

၁၀၂။ ဗာဟိရတ္တ၊ အတွင်းမှတုံ၊ ရသမဆမ်း၊ ပိုးတိပြုမ်းလျက်၊ မှည့်ရွမ်း ရောင်မြ၊
 ဥဒုမ္မသို့၊ ဝဗ္ဗဩဇာ၊ ရှင်းရှင်းကွာသည်၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏကား၊ လေးဝလမ်းသွယ်၊
 ငရဲလွယ်သည်၊ ဘုန်းကြွယ်သနင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ ထံရင်းကြပ်ကြပ်၊ ညွတ်ဆည်းကပ်
 လျက်၊ နှံ့စပ်ပတ်ကုံး၊ တိုင်းအလုံးကို၊ (၁၀၀)။ ထွန်းတောက်စေသည်၊ ဆူဝေ
 တက်ဘုန်း၊ စောရန်ပြုန်း၊ ထွက်ရုန်းလူပြည်၊ နတ်တို့ရည်သည်၊ ပင်စည်ပြန့်ပွား၊
 ယဇ်အားပူဇ၊ ဤဒါနကို၊ ပုညရေးပြု၊ ကောင်းမှုမကူ၊ ကြောက်တတ်သူတို့၊ မလူတတ်
 နိုင်၊ အာဏာလှိုင်သည်၊ ရန်ချိုင်ဖြတ်လှီး၊ ရှင်မင်းကြီးကား၊ ပွားစည်းကိုယ်ကျိုး၊
 တိုးလတ်အံ့ဟု၊ သိန့်မြင်မျှော်၊ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့်၊ ပူဇော်ပိုင်ပိုင်၊ တတ်ကောင်းနိုင်ရှင်၊
 ဘုန်းခိုင်ထွတ်ကဲ၊ ရဲပါအံ့လော၊ သဘောသိလို၊ ထပ်ကာဆိုသော်၊ နဂိုရိရပ်ခန်း၊
 ရွှေပြည်နန်းကို၊ သိမ်းမြန်းစံပ၊ နရိန္ဒလည်း၊ စိတ်ကဘယ်သို့၊ စိုးတို့အံ့နည်း၊
 ကောင်းမှုသည်း၍၊ မလည်းမလိပ်၊ နတ်ပြည်ထိပ်၌၊ နွဲ့အိပ်ရိုက်ကြည်း၊ ပျော်ရွှင်မိုးအံ့၊
 အပြီးမသွေ၊ စီရင်လေဟု၊ ဆိုပေတုံငြား၊ ထိုပုဏ္ဏားလည်း၊ ရွှင်အားဝမ်းသာ၊
 နှစ်သက်စွာ၍၊ ယဇ်ဓာယဇ်တွင်း၊ ယဇ်တလင်းကို၊ ဖန်ဆင်းအံ့ဟု၊ ကြံကြံစိတ်ကြ၊
 ဗိုလ်ပါရံလျက်၊ မြမြဖြီးစည်၊ မြို့ရွှေပြည်မှ၊ မရှည်လျလျ၊ ထွက်လေထသည်၊
 ၁၀၃။ ခဏ္ဍမကြာမတင်တည်း။

၁၀၃။ အုတ်ကျက်ဗိုလ်ပါ၊ ခြံရံကာနှင့်၊ မကြာလျှင်ထွေ၊ သွားတုံလေ၍၊ မင်းနေဌာန၊
 ပြည်ပူရမှ၊ ဒိသဘာဂေ၊ ပါစိနေဟု၊ မှိုင်းဝေတောလျှင်၊ ပန်းဥယျာဉ်နှင့်၊ ပင်စီ
 ညိုရိပ်၊ သဲမွေထိပ်တွင်၊ ရွက်စိပ်ငုံဝင်း၊ ပွင့်ရောင်လင်းသည်၊ အင်ကြင်းရစ်မြှောင်၊

၁။ ဥဒုမ္မသို့ = (ပါ) ဥဒုမ္မရ = ရေသဖန်းပင်

၂။ စာကျန်ခဲ့ဟန်တူသည်

၃။ မလည်းမလိတ်

၄။ ဒိသဘာဂေ = (ပါ) ဒိသာ = အရပ်၊ (ပါ) ဘာဂ = အဖိုး၊ အပိုင်းအစု

၅။ ပါစိနေဟု = (ပါ) ပါစိန = အရှေ့မျက်နှာနှင့်ဆိုင်သော

အလယ်ကောင်၌၊ လေးထောင်စောက်ထား၊ စက်ဝန်းသားမှ၊ နံလျားညီညွတ်၊
 တိတိခတ်၍၊ တည့်မတ်ပြစ်ပြေ၊ တွင်းတူးစေလျက်၊ ဘူမေကွက်ကွက်၊ အလယ်ချက်
 တွင်၊ မွတ်ညက်အရောင်၊ တောင်ဆယ်ခုနစ်၊ မွန်းစုလစ်နှင့်၊ အနှစ်ကြောကြော၊
 မွေ့မွေ့ချောသည်၊ ယူပေါရုက္ခ၊ ခုံတကွကို၊ ရိုက်ချသေချာ၊ လေးမျက်နှာလည်း၊
 ဝတီယာခန်း၊ လုံစွာသန်းမှ၊ တဲနန်းမင်းစံ၊ ဝင်းပတ်ခြံတွင်၊ ဒွါယ်လေးရပ်၊ စောင့်စည်း
 ကြပ်လျက်၊ ရှေ့ကပ်ထုံးစား၊ လွန်လေပြီးသား၊ ယဇ်ကြီးပူဇော်၊ ဆရာကျော်တို့၊
 ထုတ်ဖော်ဖောကြား၊ ပညတ်ထား၍၊ ပိုင်းခြားခဲထ၊ ထုံးစံကျအောင်၊ ယညသမ္ဘာ၊
 အဖြာဖြာကို၊ စိတ်ပါကိုယ်ကြပ်၊ ဘယ်မလပ်တည်း၊ မှူးကွပ်အပြင်း၊ စီရင်လျင်း၍၊
 သားခြင်းဆွေဝါ၊ မျိုးမပြားသည်၊ ကိုယ်အားစိတ်တူ၊ ကြည်ဖြူစိတ်ဝင်၊ ကျွမ်းကြင်
 မှီခို၊ ထိုမျှကိုလည်း၊ မပြုမကွဲ၊ ယဇ်နတ်ပွဲ၌၊ အမြဲပိုင်းခြား၊ အစောင့်ထားသည်။
 အများသူလူဝန်းကျင်တည်း။

၁၀၄။ ပုဗ္ဗာဝတီ၊ ပုရီဝရ၊ ပြည်မစိုးခြင်း၊ ထိုသည်မင်းလည်း၊ အတွင်းအပြင်၊
 စီရင်မြော်တင်း၊ ကျွန်သင်းများမြောင်၊ မတ်ခေါင်မတ်ဖျား၊ မြို့စားရွာရ၊ နေ့ညဆော်ဖန်၊
 မြို့ဝန်လေးဦး၊ ဝင်းမှူးလေးဖော်၊ ဝန်ရှင်တော်ဟု၊ မတ်ကျော်လေးပါး၊ ထင်ရှားသတင်း၊
 အတွင်းတော်ဝန်၊ ထိုဟန်လေးယောက်၊ ဝန်ထောက်တစ်သီး၊ စာရေးကြီးလည်း၊
 ထိုနည်းလေးသွယ်၊ ရန်စွယ်ရန်စ၊ ရှိသမျှကို၊ ခဏလွယ်ကူ၊ ငင်နှုတ်ယူသည်၊ စစ်သူ
 ကြီးမြတ်၊ လေးယောက်မတ်က၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ ဆွေတော်မျိုးဆား၊ ထိုမျှအားကို၊
 အပါးထံရင်း၊ ရွှေနန်းတွင်း၌၊ ဝပ်စင်းမကွေ၊ စည်းဝေးစေ၍၊ တင်နေစံပယ်၊
 မတ်များလယ်တွင်၊ မကွယ်စကား၊ ဤသို့ကြား၏၊ ဘဝါးစက်အောက်၊ ကျွန်
 အလျှောက်ဖြင့်၊ မဖောက်ကျိုးနွံ၊ ငါ့အထံဝယ်၊ မြဲမြဲနေည၊ ရိုတုပ်ကွလျက်၊ မြို့ပြ
 ရွာပြည်၊ ကျိုင်းထီးစည်နှင့်၊ မည်ရည်ထပ်ဆင့်၊ ငါချီးမြှင့်၍၊ ငါနှင့်ရောပြွမ်း၊
 ငါ့မူထမ်းသည်၊ သန်စွမ်းရဲဘော်၊ အမတ်ကျော်တို့၊ မြင်မြော်ပညာ၊ နက်နဲစွာသည်၊
 အစီရင်ဖြင့်၊ ချစ်ကြင်မယား၊ သမီးသားကို၊ မယားလတ်လတ်၊ ရွှေလည်ဖြတ်မှ၊
 တွတ်တွတ်နီလွင်၊ သွေးရွှေစင်နှင့်၊ နတ်တွင်နတ်ကောင်း၊ နတ်စောလောင်းအား၊
 မညောင်းပူဇော်၊ သာဓုခေါ်၍၊ မိုးပေါ်ဘုံဆိုင်း၊ ပြင်းရရိုင်းသို့၊ သည်တိုင်းတက်အံ့
 ခုလျှင်တည်း။

၁၀၅။ ဤသို့ဆိုပြီး၊ ထိုမင်းကြီးကား၊ သမီးသားတော်၊ ရွှေလှော်နုထွား၊ မိဖုရားက၊
 စသည်အပုံ၊ အလုံးစုံကို၊ ဆောင်ကုန်စိမ့်ငှာ၊ မတ်တကာအား၊ မျက်နှာလှည့်မော်၊ အာ
 လုပ်ခေါ်၍၊ သံတော်ပျံ့ရှား၊ မြက်ကာကြားသည်၊ စကားကြွင်းမဲ့ကုန်စင်တည်း။

၁။ အလယ်ခေါင်၌
 ၂။ ယညသမ္ဘာ = (ပါ) ယည = ယစ်ပူဇော်ခြင်း(ပါ) သမ္ဘာ = အဆောက်အဦးအပေါင်းပြည့်စုံခြင်း၊
 ယစ်ပူဇော်ခြင်းကိစ္စအဆောက်အဦးများပြည့်စုံမှုဖြစ်စေရန်

၅။ မင်းသားမင်းသမီးများဖမ်းဆီးယူဆောင်ခန်း

“ဂစ္ဆထ ဝဒေထ ကုမာရေ၊ စန္ဒ သူရိယဉ္စ ဘဒ္ဒသေနဉ္စ။
သူရဉ္စ ဝါမဂေါတ္တဉ္စ၊ မဇုရာ ကိရ ဟောထ ယညတ္တာယာ” တိ။

၁၀၆။ သူကြီးသခင်၊ ကိုယ်အရှင်၌၊ ထွက်ဝင်ဆည်းကပ်၊ ခတုပ်ပျပ်လည်း၊ သပ်သပ်
ပျော့မွတ်၊ လေးဖျင်းညွတ်သို့၊ ပြစ်လွတ်သုံးပါး၊ ဆိုစကားလည်း၊ ရေငါးလျှာမဲ့၊ စားဖွယ်
သောက်ကန်၊ အသင့်ရုံလည်း၊ ဉာဏ်ဆင်ခြင်လှည့်၊ ချင့်နှိုင်းရှည်၍၊ မျှော်ကြည့်စာနာ၊
ပညာထိုးထွင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းလည်း၊ မုန်ပြင်းဆင်ဝေ့၊ မရှောင်တွေ့လျက်၊ ငါ့ရှေ့ဝန်းရုံ၊
ညီလာခံသည်၊ ကျိုးနွံမပြတ်၊ အိုအမတ်တို့၊ ထွားမွတ်ရောင်ဆင်း၊ ချစ်ကြည်ပြင်းသည်၊
သတင်းတေဇ၊ စက်မီးထသို့၊ သိပ္ပလောက်လွေ့၊ မောင်အိမ်ရှေ့နှင့်၊ ကြွေ့ကြွေ့အာဏာ၊
တန်ခိုးဖြာသည်၊ သည်းချာရွေ့တောင်၊ မောင်သူရိယ၊ ရဲနေကျသည်၊ သီဟမင်းငြမ်း၊
စားကောင်းလျှမ်းသို့၊ ကိုယ်စွမ်းကြီးကြီး၊ ကျွန်းလုံးကျော်ချောက်၊ သားတစ်ယောက်ဟု
ဆိုလောက်ပေစွာ၊ လွန်လိမ္မာသည်၊ ဝါမဂေါတ္တ၊ ရူပအဆင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းနှင့်၊ သန့်
ရှင်းစင်ကြယ်၊ ရှုဖွယ်လျလျ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ပုတ္တရတနာ၊ သိင်္ဂါဓမ္မ၊ သည်းအူသက်နှင့်၊
လေးပါးမင်းကို၊ လျှင်ပြင်းမကြာ၊ မြေနန်းသာသို့၊ ယဇ်စာဖို့ဝေ၊ ဆောင်ကြချေဟု၊
အနေဖော်ပြ၊ မိန့်တော်ကျသည်၊ ၊ ထိုမျှမတ်ပုံ ရှေ့တွင်တည်း။

၁၀၇။ မင်းကြီးဆိုသား၊ ထိုစကားကို၊ ကြားလတ်သောခါ၊ မတ်တကာလည်း၊ အာဏာ
မဆန်၊ ရှိခိုးပန်လျက်၊ ဝေယန်ပြောင်ဝင်း၊ ရွှေနန်းတွင်းမှ၊ ထွက်လျှင်းကုန်၍၊
သာချမ်းမြေ့သည်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်တော်၊ ရောက်လေသော်လျှင်၊ မင်းကျော်လူထွတ်၊
အိမ်ရှေ့နတ်လည်း၊ ရံပတ်ဝန်းလျား၊ ကျွန်တော်များနှင့်၊ ခစားချီးကျူး၊ လျောင်းတော်
ဦးတွင်၊ ပျော်မြူးစဉ်နှင့်၊ သင့်လေသောအား၊ အမတ်များလည်း၊ ဝပ်ထွားဦးနှိမ်၊ ချသုံး
ကြိမ်ဖြင့်၊ စိုးရိမ်ဝေနေက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်၍၊ မလျှောက်တည်ဝံ့၊ တရံ့ရွံ့ပင်၊
ရှိတုံကြင်သည်၊ အရှင်အာဏာ၊ ကျွန်တို့မှာလျှင်၊ (အ) တည်မလွဲ၊ တည်စမြဲဟု၊ ယူစွဲ
စိတ်တွင်၊ လျှောက်ဦးတင်၏၊ သောင်းခွင်ဒီပါ၊ လေးမျက်နှာ၌၊ အာဏာတော်သိမ့်၊
အောင်စည်ငြိမ်က၊ ဖိန့်ဖိန့်ရှိက်တုံ၊ တံပိုးခုန်သို့၊ ပြင်းဟုံနှံ့ချီး၊ ရွှေဘုန်းညီးသည်၊
ပြည်ကြီးကြေးမုံ၊ လောင်းပွင့်ငုံ၊ ၊ ရွှေဘုံအုပ်မိုး၊ နိပ်ကွပ်စိုးသည်၊ တန်ခိုးထိန်ကျော်၊
ခမည်းတော်လျှင်၊ တေဇော်ကြွားကြွား၊ အရှင်သားနှင့်၊ လေးပါးညီနောင်၊ ဆင်းရောင်
ရွှေလှော်၊ နှမတော်လေးယောက်၊ ထွန်းတောက်သိင်္ဂီ၊ ဒေဝီလေးမည်၊ အရင်း
တည်လျက်၊ ဖြီးစည်ပြောထူ၊ ဗိုလ်လူသင်းပင်း၊ ဆင်မြင်းကျွဲနွား၊ စသောအားကို၊
မထားလတ်လတ်၊ အသေသတ်၍၊ မိနတ်ပူဇော်၊ ထက်ဘုံပျံဝယ်၊ စံမည်တည်မင်း၊
နုလုံးသွင်းဟု၊ လျှိုင်သားသား၊ ရွှေဘဝါးကို၊ ပြားပြားခေါင်ညွတ်၊ လျှောက်ကုန်
လတ်သည်၊ ၊ မူးမတ်လက်အုပ် ထိပ်ပြင်တည်း။

၁။ ကျွန်းလုံးကျော်ခြောက်
၂။ ဝါမဂေါတ္တ= (ပါ)ဝါမ= တင့်တယ်ခြင်း၊ (ပါ)ဂေါတ္တ= အမျိုးအနွယ်၊ တင့်တယ်သောအမျိုးအနွယ်၊
၃။ ဘဒ္ဒသေန (ပါ) ဘဒ္ဒ= စီးပွားတိုးတက်သော၊ ကောင်းမွန်သော၊ (ပါ) သေန= စစ်သည်။

၁၀၈။ ထိုသို့မူမတ်၊ လျှောက်ကုန်လတ်သော်၊ ရင့်ထွတ်သမ္ဘာ၊ စောနန်းလျာကာ၊ မျက်နှာညှိုးသမ်း၊ ရွှေကြာနွမ်းသို့၊ စိတ်ဝမ်းပူဆာ၊ မသက်သာနှင့်၊ ထပ်ကာတစ်ဖန်၊ မေးတုံပြန်၏၊ ဘုန်း(က)နေမီး၊ ဘမင်းကြီးအား၊ ဖျက်စီးလှည့်ပတ်၊ ဘယ်အမတ်နှင့်၊ ဘယ်နတ်ဒေဝိန်၊ သုခမိန်လျှင်၊ နှိုင်းချိန်မရှု၊ ပါယ်လားမူကို၊ ညစ်ကျူတရား၊ ကြားလေ သနည်း၊ ဘုန်းတော်သည်းသည်း၊ ခမည်းတော်မြတ်၊ လောကနတ်လျှင်၊ ကြွပ်ဆတ် စိမ်းဆွံ့၊ ငရဲနံ့သည်၊ နှင်းချိုသောသွမ်း၊ ပုဏ္ဏားနှမ်း၏၊ ချီးမွမ်းလျောက်ထား၊ ဆိုစကားကို၊ ထင်မှားယူထွေ၊ လိုက်လေသမ္မာ၊ ဤသို့ပြုဟု၊ တစ်စုဝန်းလျား၊ တရားစီရင် ထိုတွင်ရှေးက၊ ရန်ငြိုးစကြောင့်၊ များလှသတ္တဝါ၊ ပျက်စီးရှာဟု၊ ဗျာပါပွားစည်၊ ကျမျက် ရည်နှင့်၊ မတည်ခွေမြန်း၊ စက်တော်ခန်းဝယ်၊ ပင်ပန်းပြောင်းခွေ၊ ပန်းဝတ်သွေသို့၊ စေ့စေ့ထံသံ၊ ဖွေရှာကြလျက်၊ ကံကိုပြစ်တင်၊ ပူပင်မချို၊ မိကိုရှုတ၊ ဘကိုဝမ်းနည်း၊ ထပ်ကာသည်း၍၊ တိမ်းလည်းကိုယ်တော်ရွှေစင်တည်း။

၁၀၉။ “နိက္ခမဇ္ဈ အာသယံနှင့်”၊ စသည်ခြောက်ဖြာ၊ ရင့်ကြောင်းပါသည်၊ သမ္ဘာမုံထွတ်၊ ပွင့်ငြင်းဆွတ်ကြောင့်၊ ပြာသာဒ်သုံးဆောင်၊ တဖြောင့်ပြောင်တိ၊ အခေါင်ဖြူးမတ်၊ တံတိုင်းပတ်လျက်၊ ကန်မြတ်ချမ်းမြေ့၊ ဥယျာဉ်ကျွေနှင့်၊ အိမ်ရှေ့ အိမ်လုံး၊ တရုန်းရုန်းလျှင်၊ ရွှေကုံးရှုအိ၊ ကိန္နရီသို့၊ သိင်္ဂီရတနာ၊ တင်တယ်စွာသား၊ ခုနစ်ရာသောင်းသောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ပေါင်းတို့၊ ဥက္ကောင်းလက်ယုက်၊ ခြေတော်စက်ကို၊ စုံမက်ရုံညွတ်၊ ဆံနှင့်ပွတ်၍၊ ထွတ်ထွတ်သံချို၊ တကာဆိုလျက်၊ ငိုလတ်သည်ကား၊ တို့ဘုရားကို၊ ပုဏ္ဏားငြိုးသူ၊ အမျက်ဆူကြောင့်၊ ကလူကလဲ၊ ညှဉ်းဆဲရအောင်၊ ရည်ဆောင်ကြပြု၊ သည်အမှုကို၊ ပြည်သူ့ထိပ်ချာ၊ ရွှေနန်းနာ၍၊ မတာစိမ်းကား၊ မသနားဘဲ၊ တောသားစိုင်ဆတ်၊ ယုံပွေးဖွတ်သို့၊ ရွတ်ရွတ်ဖြတ်တောက်၊ မိုးသောက် နက်ဖန်၊ ရွှေနန်းရံကို၊ အမှန်ယင်အား၊ သပြားပူဇော်၊ သတ်လေသော်လျှင်၊ ဖျော်ဖျော် ယိုပြေး၊ ရွှေရည်သွေးတုံ၊ ထွေးထွေးထွက်လျှံ၊ လိမ်းကျန်ဝင်း၊ သေခြင်းမလှ၊ သေရှာ ရလိမ့်၊ သည်ပသဘက်၊ ဖိန်းနွဲ့ဆက်၍၊ အသက်သခင်၊ ထိပ်ထားတင်ကို၊ မမြင်ရပြီ၊ ကျောက်မျိုးစီသည်၊ သိင်္ဂီရတနာ၊ တန်ဆာမျက်မြတ်၊ ရွှေကြိုးပြတ်သို့၊ လူထွတ် ဘုန်းကြွယ်၊ ပွင့်နန်းရွယ်နှင့်၊ အကယ်ဝေးရတော့မည်လော။

၁၁၀။ ငါးကြန်အင်္ဂါ၊ လက္ခဏာနှင့်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ နတ်ပြည်ရောင်ဆင်း၊ မိစိုးမင်းလည်း၊ ပူပြင်းဝေနေောက်၊ ဗျာပါမှောက်မျှ၊ ပွင့်ညောက်ထွတ်ထား၊ လောင်းမင်းသား၏၊ ဘဝါးတော်၌၊ ရှိဦးခိုက်၍၊ ဆာလှိုက်ပျောင်းယိမ်း၊ ဖတ်ဖတ် မိန်းလျက်၊ ညွတ်တိမ်းခွေနွမ်း၊ ကြေးမုံသမ်းသို့၊ စိတ်ဝမ်းလောင်မီး၊ ရွှေရင်တီး၍၊ ဆံကြီးဖားဝေ၊ သေငယ်သေမျှ၊ ချပ်ပြေထွားထွား၊ ကြိုင်ပျံ့ရှားသည်၊ သနားဖွယ်တည်း၊ သွယ်သွယ်မျက်ရည်၊ ကျသည်ရွမ်းရွမ်း၊ မျက်ခွက်လျှမ်းမျှ၊ အလွမ်းရစ်ဆို၊ သမ်းမို့ချောင်းသဲ၊ ငိုယိုဖွဲ့၍၊ အမယ်တူရင်း၊ လင်စိုးမင်းနှင့်၊ မကင်းတကွ၊ ရွှေအိမ်ဝ၌၊ အလှဝန်းမြောင်၊ ရွှေများဘောင်တွင်၊ အခေါင်စံပယ်၊ ရွှင်ပြုံးရယ်လျက်။

၁။ ကျပ်စပ်စိမ်းဆွံ့
 ၂။ နိက္ခမဇ္ဈ၊ အာသယံနှင့်= (ပါ) နိက္ခမဇ္ဈာသယ= ထွက်မြောက်လိုသော စိတ်ရှိသော။

ချစ်ကြွယ်ဆက်၊ ရွှေလက်ဆွဲ၍၊ နွဲ့လည်းတူပြိုင်၊ ထိုင်လည်းတူကွ၊ ထလည်းတူပေါင်း၊
လျောင်းလည်းတူဖက်၊ စက်လည်းတူအုံး၊ ဟင်္သာထုံးလည်း၊ ချစ်ထုံးနှောင်တည်း၊
ထပ်ထပ်သည်လျက်၊ ရစ်စည်းမေတ္တာ၊ မယ်နှင့်သာလျှင်၊ မကွာကျူနွဲ့၊ ရွှင်စမြဲကို၊
ပုလဲမြဝတ်၊ မယ်လက်ကျွတ်၍၊ လွတ်အံ့ဇကန်၊ နေနက်ဖန်ပင်၊ မြိုင်ဌာန်ခန်းဝါ၊
ဟေဝန္တာ၌၊ ဟင်္သာမယ်ထွေး၊ ကြင်ဖော်ဝေးသို့၊ တပြေးထိုဟန်၊ နန်းဝေယံတွင်၊ ဖန်မှန်
တောက်မြူး၊ ခန်းသာဦးဝယ်၊ ကိုယ်ထူးကွေးရတော့မည်လော။

၁၁၁။ စေ့ရေစေ့ရေ၊ အထွေထွေတည့်၊ နေသောလားလျှင်၊ မပြားတူစွာ၊ မင်းဖွယ်
ရာလည်း၊ ဘယ်ညာဝန်းရုံ၊ တညံ့ညံ့တိ၊ အသံမပြင်း၊ စည်စောင်းငြင်းတုံ၊ မကင်းနေည၊
တီးမှုတ်ကြသော်၊ နေလတူပြိုင်၊ ယှဉ်တွဲဆိုင်သို့၊ မြိုင်မြိုင်တင်တယ်၊ ရွှေများလယ်၌၊
စံပယ်တူကွ၊ ချစ်စိတ်မျှလျက်၊ ရွှင်ပျပျော်မှု၊ သဘင်ရှုရှင်၊ ယခုဘယ်သို့၊ ဖြစ်တို့
အံ့နည်း၊ လူလည်းဖော်ဖက်၊ အသက်သခင်၊ ထိပ်လုံးတင်လို၊ ငဖေပုဏ္ဏား၊ မိုက်စကား
ကြောင့်၊ သနားမရှိ၊ သတ်တံဘိက၊ တစ်စိမကြာ၊ မေတ္တာရွှေတုံး၊ ချစ်ကြီးထုံးကို၊ လုံးလုံး
ဖြတ်ချ၊ သခင်ကြသော်၊ နှမစန္ဒာ၊ မယ်ချည်းသာလျှင်၊ မပါနောင်မြ၊ ရွှေနန်းဝဋ္ဌ၊
ထိန်းယတစ်အုပ်၊ ရံကိုယ်လုပ်၍၊ ညွတ်တုပ်ဝန်းကျင်၊ ပွဲသဘင်ဝယ်၊ ပျော်ရွှင်ဘယ်သို့၊
ရှုနိုင်မြို့အံ့၊ မချို့ဆွေမယ်၊ သက်ချင်းလှယ်၍၊ အလွယ်တကူ၊ ရဘိမူကား၊ မေ့ရွှေလား၊
မယ်ထိပ်ထား၏၊ ကိုယ်စားကျွန်ုပ်၊ သက်ချုပ်ခန္ဓာ၊ ခံဝံ့ပါ၏၊ ခုမှာမချစ်၊ မယ်ကိုပစ်၍၊
တဖန်စိမ်းဆွဲ၊ သူရပ်ဌာန်သို့၊ ဘုန်းလျှင်သို့၊ ကြွတော်မူသော်၊ ဆာပူစိတ်ထံ၊
ဝမ်းပန်းကွဲလျက်၊ ဆင်းရဲညှိုးချိုး၊ ဗျာပါဖိုး၍၊ နှလုံးဆွေးရတော့ မည်လော။

၁၁၂။ ရစ်ခွေရစ်ခွေ၊ ကြတိုင်းသေခန်း၊ ဖျော်ဖြေရဖန်၊ ဥယျာဉ်ကန်သို့၊ မကျန်
သောင်းသောင်း၊ ကျွန်တော်ပေါင်းနှင့်၊ အလောင်းငယ်လင်၊ ကြွတုံလျှင်လည်း၊
ကြည်ရွှင်မကွာ၊ မယ်လည်းပါ၍၊ လက်ယာမင်းရဲ၊ မယ်လက်ဝဲလျှင်၊ ကိုင်ဆွဲမယ်လက်၊
ချစ်စုံမက်တိ၊ နွဲ့လျက်တူယှဉ်၊ ဥယျာဉ်ဝင်ထွက်၊ တက်သက်ရေကန်၊ လှည့်ပြန်
ရှေ့နောက်၊ တောင်မြောက်ညာဘယ်၊ ပျော်စဖွယ်သား၊ ခက်သွယ်ရိပ်မြိုင်၊
ပန်းဂနိုင်းဝယ်၊ ပျံ့လှိုင်မွှေးမွှေး၊ လိုရာရွေးမှ၊ သက်ပေးကျမ်းဝင်၊ သခင်တစ်လှည့်၊
မယ်တစ်လှည့်လျှင်၊ ရွှေမှည့်ပွင့်ဝန်း၊ ရွှေငုံပန်းကို၊ ရွှင်လန်းရယ်ပြုံး၊ ပန်ကြကုံးသို့၊
ပြည်လုံးကြည့်မှန်၊ ရွှေနန်းရံလျှင်၊ ရှေ့ဟန်ကုလှည့်၊ ဆင်ပေတည်လော့၊ တို့သည်
ချမ်းငြိမ်၊ ရွှေအိမ်ပတ်လည်၊ ခက်စည်စည်နှင့်၊ မြရည်ရွက်ချပ်၊ ပွင့်ရောင်စပ်မျှ၊
ဖြူလှပစိမ်းညို၊ စိုရရှိကို၊ တောင်းဖို့မသန်၊ မယ်မပန်က၊ အလွန်တရာ၊ ပန်းတကာတို့၊
မြညာပွင့်ဝတ်၊ ပင်လုံးညွတ်၍၊ အလွတ်မွှေးရတော့မည်လော။

၁၁၃။ ထွေလာထွေလာ၊ ဖြစ်ချင်ရာကို၊ စာနာမြော်တိုင်း၊ ဗျာပါမိုင်းလျက်၊
တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်၊ ကောင်းကင်ထိပ်က၊ မြူရိပ်သွေးသွေး၊ မိုးနှင့်ထွေး၍၊
မြေးမြေးဝေမှုန်၊ ပတ်လည်မြို့သို့၊ နန်းငုံပွင့်ထွား၊ အရှင်သားကြောင့်၊ ထပ်ပွား
ညွတ်ခွေ၊ လွမ်းလေလေတည်း၊ လွမ်းဖြေစရာ၊ ရွှေသီဂီသို့၊ ရတနာမျက်စစ်၊
သခင်ချစ်သည်၊ ရင်နှစ်ပုတ္တ၊ ဝသူလဟု၊ သားလှရွှေလျော်၊ မိမျက်ဖျော်လည်း၊
ကြဘော်မဝင်၊ တိုင်ပင်မသင့်၊ အခွင့်မသိ၊ မရှိရေးရာ၊ ငယ်သေးစွာလျက်၊ စန္ဒာသီရိ၊

သားနှင့်မိကို၊ ခွာဘိလွတ်လွတ်၊ ချစ်ကြီးဖြတ်၍၊ လောင်းမြတ်နက်ဖန်၊ တမလွန်သို့၊
 ဧကန်မင်း၊ ကြာတုံခဲသော်၊ ပျောင်းနွဲ့ပူဆာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလျှင်၊ ရှေးခါစန္ဒ၊ ကိန္နရဟု၊
 လင်လှပြာသွယ်၊ ခန္ဓာကွယ်က၊ မယ်ကိန္နရီ၊ မူးဝေသီ၍၊ တီတီတွတ်တွတ်၊
 မြည်တမ်းရွတ်သို့၊ ပုံခတ်ထိုသွင်၊ ရွှေနန်းပြင်၌၊ မယ်ခင်ပူဆွေး၊ ကြာရေဝေးသို့၊
 ရင်သွေးပန်းခက်၊ သားကို ဖက်လျက်၊ အသက်ဝိညာဉ်၊ စဉ်ရှာလိမ့်မင်း၊ မယ်ဝမ်း
 တွင်းမှာ၊ မရှင်းရစ်တွယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်သွယ်၍၊ ၊ လမ်းနှယ်ထွေးရတော့မည်လော။

၁၁၄။ ဖေ့ရှာဖေ့ရှာ၊ ချင်ထောက်ရှာသော်၊ ရှေးပညာရှိန်၊ သုခမိန်တို့၊
 ဉာဏ်ချိန်နှိုင်းညှိ၊ ဆိုထုံးရှိသား၊ သီရိလရောင်၊ မထွန်းပြောင်က၊ ညဉ့်မှောင်ထိုဝယ်၊
 မတင်တယ်တည်၊ ကြီးကျယ်လျားနံ၊ ကြာမျိုးရံလျက်၊ ရေလျှံစိမ်းမြ၊ ပေါက္ကရလည်း၊
 ဟင်္သာငှက်ရွှေ၊ ကင်းတုံချေက၊ ကျက်သရေညှိငယ်၊ မတင်တယ်သည်၊ ရစ်သွယ်
 စီးကျ၊ အထွဝလည်း၊ လွလွဖြိုးဖြိုး၊ လှိုက်ပွက်တိုးသည်၊ တံပိုးယက်ရုံ၊ ကင်းတုံပျောက်
 ကွယ်၊ မတင်တယ်တည်၊ စီခြယ်ရတနာ၊ မြကိုးမြွာနှင့်၊ ရာဇာမင်းစံ၊ ရထားပျံလည်း၊
 မိုးယံတိမ်စွန်း၊ စိုက်လွင်ချွန်သည်၊ တံခွန်မိုင်းညှို့၊ ကင်းတုံမြို့က၊ လူတို့၌ဝယ်၊
 မတင်တယ်တည်၊ တောင်နှယ်လွန်လွန်၊ ကောင်းကင်ကွန်မျှ၊ ရင်ညွန့်ဝယ်ခွင်း၊
 ဝေ့ချိုနင်းသည်၊ ဆင်မင်းပျော်မွန်၊ ဧရာဝတီလည်း၊ သဏ္ဍာန်ဖြိုးပြက်၊ ဖြူးဖြူး
 ထွက်သည်၊ နှစ်ဘက်ခေါင်ခေါင်၊ စွယ်မဆောင်က၊ လူဘောင်တစ်သွယ်၊ မ (တင်)
 တယ်တည်၊ ပျော်ဖွယ်စလှည့်၊ ကောင်းကင်ပြည့်မျှ၊ ရွှေမှည့်နိတုံ၊ မိမာန်ဘုံနှင့်၊
 အင်စုံစံမှတ်၊ ဒေဝနတ်လည်း၊ ထွားမွတ်ပြာညက်၊ လေးယောက်သက်ကို၊ ငဲ့ကွက်မရှိ၊
 ကင်းချောဘိက၊ ကိတ္တိယသ၊ တေဇမကြွယ်၊ မတင်တယ်တည်၊ လျှပ်နှယ်ထွန်းပြောင်၊
 ထိန်ထိန်လောင်သည်၊ အရောင်ညီးညီး၊ ထိုသည်မီးလည်း၊ ဝေးနီးမပြီ၊ အခိုက်မဲက၊
 မရဲ့ရယ်ဖွယ်၊ မတင်တယ်တည်း၊ လူဝယ်ဖြစ်ထ၊ မင်းမိန်းမလည်း၊ စကြာသနင်း၊
 လေးကျွန်းချင်းသည်၊ မင်း၏မြောက်သား၊ မိဖုရားလျှင်၊ ဖြစ်ငြားတပဲ၊ လည်ဝယ်
 ဆွဲသည်၊ ပုလဲတန်ဆာ၊ ရတနာသို့၊ သည်းလျာညိုလဲ၊ ချစ်လင်မဲက၊ ကဲ့ရဲ့စဖွယ်၊
 မတင်တယ်ဟု၊ ဉာဏ်ကျယ်မြင်သိ၊ ပညာရှိတို့၊ ညွန်ဘိလမ်းလျောက်၊ သည်ကို
 ထောက်သော်၊ တစ်ယောက်မိခင်၊ ကျွန်ုပ်လျှင်မူ၊ အရှင်လတ်လတ်၊ သေသော်
 မြတ်ရှင်၊ တိမ်းညွတ်ညှိုးယော်၊ လင်းမင်းကျော်ကြောင့်၊ ဘုန်းမော်မိုင်းဝေ၊ စခန်းဗေဉ်၊
 ထွေထွေစိတ်ရည်၊ အတည်တည်ကို၊ ၊ ကြစည်ထွေးရတော့မည်လော။

၁၁၅။ ဤသို့လျှင်တည်၊ ရွှေစင်စန္ဒာ၊ မိလိမ္မာနှင့်၊ များစွာရွှေဘော်၊ ကိုယ်လုပ်
 တော်တို့၊ ရွှေလှော်ပွင့်ထွား၊ လင်မင်းသား၏၊ ဖဝါတော်စက်၊ စုံနှစ်ချက်ကို၊ ဖက်ဖက်
 ယမ်းယမ်း၊ ထိန်အောင်လွမ်း၍၊ မြည်တမ်းတဆို၊ ငိုယိုကျကျ၊ ထိုအသံကား၊ ဝန်းရံပတ်
 သိုင်း၊ ဝေရီမှိုင်းလျက်၊ မုန်တိုင်းစိစါ၊ ခတ်ချောဘိက၊ ဂီရိစိမ်းညှို့၊ တောင်မြင်းမိုရ်လျှင်၊
 ကွဲပြီညွတ်ရုံး၊ လည်သောထုံးသို့၊ ၊ အိမ်လုံးသိမ့်သိမ့်လှုပ် လေတည်း။

၁၁၆။ စန္ဒာဒေဝီ၊ (မ) ဟေသီနှင့်၊ နာရီညိုပြာ၊ ခုနစ်ရာသို့၊ ကျာကျာကျိုကျို၊
 လူလည်းငိုသော်၊ ရွယ်ပျိုရင်ထွတ်၊ ဗောဓိသတ်ကား၊ စက်ပြတ်စဖွယ်၊ မေတ္တာကြွယ်
 သည်၊ ဆွေမယ်ပြာဖြူ၊ မျိုးကြင်သူ၏၊ ဇမ္ဗူပုံသွန်း၊ အရောင်ထွန်းသည်၊ လဝန်းစန္ဒာ၊

ရွှေမျက်နှာကို၊ ဘယ်ညာမလှည့်၊ စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်၊ လျှမ်းပြည်မျက်ရည်၊ ဆီးနှင်းလည်သို့၊ မဆည်တစ်ခိုင်၊ အလွမ်းဆိုင်၍၊ ပြိုင်ပြိုင်စီးယို၊ ကျရွှမ်းစိုနှင့်၊ ဆိုလတ်တုံခြင်း၊ ကံဆောက်နှင်း၍၊ မကင်းငယ်က၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ နှမနှင့်မောင်၊ ရွှေနန်းချောင်၌၊ ခုအောင်ထက်တိုက်၊ စံဖို့ကြိုက်သည်၊ ရောင်မြိုက်ဆင်းဝါ၊ မိစန္ဒာ၊ သည်းလျာသက်ထား၊ ရွယ်မြောက်သားနှင့်၊ ပျော်ပါးစုံပူ၊ အိမ်ထောင်ဦးမှ၊ ရှည်ကျူးကာလ၊ သို့လောက်ကျလည်း၊ ဒေါသမငွေ၊ ချစ်ပန်းလွေ့လျက်၊ မွေ့မွေ့ပျံ့ရှား၊ စကားသာချို၊ ဆိုလည်းဖြည့်ဖြူး၊ ထူးလည်းသာမော၊ ပြောလည်းနာဖွယ်၊ ပြီးရယ်မျက်နှာ၊ ဝမ်းသာနှစ်သက်၊ ငေါက်ငက်တစ်စိ၊ မရှိပေထွန်၊ နှလုံးမွန်လျက်၊ ကဲလွန်သောအား၊ ငါမှခြား၍၊ မသွားစိတ်တွင်၊ ရိပ်မထင်သည်၊ အိမ်ရှင်နှင့်မောင်၊ ချစ်ကြီးနောင်လည်း၊ ယခေါင်ကမ္ဘာ၊ စဉ်တိုင်းပါသည်၊ ကြမ္မာဝိပါက်၊ ကျိုးပေးစက်ကြောင့်၊ နံနက်ကြေးမုံ၊ မြင်လတ်တုံက၊ ရွှေငုံပုလဲ၊ မယ့်ကိုခွဲလျက်၊ ကျူးလွဲမြေတာ၊ သေမင်းရွာသို့၊ မကြာခဏ၊ မောင်လိုက်ရအံ့၊ မလျမညိုး၊ မစိုးမရိမ်း၊ ရွှေအိမ်သာကျယ်၊ မွေးရာလယ်၌၊ ချစ်ဖွယ်ဆင်းရောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ သားမောင်ပုတ္တ၊ ဝသူလကို၊ မစဖက်ယမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်း၍၊ အလွမ်းဖြေတော်မူရစ်တော့။

၁၁၇။ အဝတ်တန်ဆာ၊ ဆင်မြင်းရာနှင့်၊ ရသာဩ (၈)၊ မြိုက်သုဒ္ဓိ၌၊ ဆယ်လပိုက်လွယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်အသွင်၊ ပြုပြင်လုပ်ကျွေး၊ လွန်မြတ်လေး၏၊ ဆိုရေးပြောခွင့်၊ မသင့်လျှိုဝှက်၊ ကြောက်ရှက်ပေဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်၌၊ ဝမ်းဝယ်ဆင်ခြင်၊ ယူငင်သိမ်းဆည်း၊ သိပ်သည်းသိုထား၊ နှမလားသို့၊ စိတ်သွားသိသိ၊ သတိ မစဉ်၊ စောင့်စည်းကြဉ်၏၊ စပ်လျဉ်မှုမျိုး၊ အဆိုအကောင်း၊ သောင်းပြောင်းခဲယဉ်း၊ အကျဉ်းအကျယ်၊ ကြီးငယ်ဖြောင့်ကောက်၊ တိုင်ပင်ရောက်လည်း၊ သွေးသောက်မယွန်း၊ ဆွေခင်ပွန်းသို့၊ ကူးသန်းနိုးနွယ်၊ လီလယ်ထောက်မ၊ တိုင်ပင်ရ၏၊ ဒေါသစရိုက်၊ စိုးစဉ်းလိုက်၍၊ မျက်အိုက်မာန်ဝင်၊ ငါပြစ်တင်လည်း၊ ကြည်လင်မျက်နှာ၊ ရူသာလန်းလန်း၊ ရွှေကြာပန်းသို့၊ မမြန်းမနွမ်း၊ မသမ်းမညို့၊ မမို့မထင်၊ ချစ်ပြင်ကြောက်လွန်၊ ကျွန်အဟန်လျှင်၊ မပြန်ခွန်းတုံ၊ ယုံကျသောသွင်၊ ထိပ်ပြင်ကျိုးနွံ၊ သည်း(ညည်း) ခံရှင်၊ ချစ်စံမှုလည်း၊ သူထက်ဆက်၊ ကျေးဇူးသဲ၏၊ အထဲအပ၊ ထိုမျှရှင်လူ၊ ကျေးကျွန်ဟူလည်း၊ ပျူပျူငှာငှာ၊ ချိုသံသာနှင့်၊ ဥစ္စာလွေ့ရမ်း၊ ဖြန်ဝေကမ်းဟု၊ ချီးမွမ်းလှမိုလ်၊ ချစ်ရိပ်ခိုသည်၊ ရွယ်ပျိုပြာသွယ်၊ တစ်ယောက်မယ်နှင့်၊ သက်လှယ်မက၊ ပျော်စကြလည်း၊ ဘဝတမ်းခွဲ၊ သေစမြကို၊ မလွဲမချွတ်၊ မြေလက်ခတ်သို့၊ (ဆုံး)ဖြတ်ချေစွ၊ သံဝေဂဖြင့်၊ မယ်လျကြင်ဆွေ၊ နှလုံးဖြေ၍၊ ရဝေသိင်္ဂီ၊ ရွှေခန်းဝဝယ်၊ နှမနေတော်မူရစ်တော့။

၁၁၈။ ရူပလက္ခဏာ၊ မြတ်အင်္ဂါလည်း၊ ပဘာဝတီ၊ ရွှေရုပ်ပီသို့၊ နှိုင်းလီဖက်ရှောင်၊ ဆင်းကိုယ်ရှောင်မူ၊ လေးထောင်တိုက်ခန်း၊ ထိန်ထိန်ထွန်းလျက်၊ ပယ်တွန်းမိုက်မှောင်၊ တင့်တယ်ဆောင်သည်၊ မျက်တောင်ညွတ်ကွေး၊ သေးရရေးလျှင်၊ နှိုင်းသွေးတမျှ၊

၁။ မြိုက်သုဒ္ဓိ = (ပါ) = စင်ကြယ်ခြင်း

မုဂပက္ခိ^၁၊ တူမောဘိရုင်၊ သီရိလျှိုဝင်း၊ ရွှေခဲတွင်းလည်း၊ ကြိုင်သင်းလှိုင်ပျံ၊ ကြာညိုနံသို့
 ခဲခဲတည်မတ်၊ ညီညွတ်ရောင်ချော၊ မခေါမကျ၊ စိကျောက်ရွဲနှင့်၊ ပုလဲသင်္ဂါ^၂၊ ရတနာသို့၊
 ဒန္တာဝရ၊ ရှေ့ခါကျလျက်၊ ပပဝင်းကျယ်၊ ရှုစဖွယ်တည်၊ ကေသွယ်မည်းနက်၊
 အရောင်ထွက်မျှ၊ ဖြိုးပြက်ဖိတ်လျှံ၊ ရှည်လံညွန့်များ၊ သားလှီးစားသို့၊ ရွှေသားပြက်ပြက်၊
 နာဘိချက်လည်း၊ နက်၏တည်ရာ၊ ကျင့်အာစာမူ၊ ခဝါဖွပ်တမ်း၊ ပိတ်ဖြူငြိမ်းလျှင်၊
 မသမ်းမမိုး၊ အင်မချို့သား၊ လူတို့ပညတ်၊ မိန်းမမြတ်အား၊ ဟောဖတ်စဉ်စီ၊ စာဟောင်း
 ညီသည်၊ ဒေဝီပြာဖြူ၊ မျိုးအိမ်သူနှင့်၊ ခုမူလောက၊ သည်ဘဝတွင်၊ ပုညဆုံ၍၊ မောင်နှင့်
 တွေ့လျက်၊ ချမ်းမြေ့မေတ္တာ၊ ရွှေနန်းသာ၌၊ မက္ခာသက်နံ၊ ပျော်ဖြူစံသို့၊ သံသရာရည်၊
 ဆက်တိုင်းရှည်၍၊ စိမ်းချည်ယုတ်မာ၊ မိစ္ဆာမလူ၊ ရည်သူမနှောင့်၊ မကြောင့်မကြာ၊
 သက်နှင့်မျှလျက်၊ တူကွမကွဲ၊ ရွှေဘုံထဲ၌၊ အမြဲရစ်နှောင်၊ ပျော်ရအောင်လျှင်၊
 ရည်ဆောင်စိတ်ထား၊ မောင်ကိုယ်စားဟု၊ သုံးပါးစေတနာ၊ ထက်သန်စွာနှင့်၊
 စာဂါသီလ၊ စိုက်ပျိုးချ၍၊ အမျှဝေတော် မူရစ်တော့။

၁၁၉။ စက်သံသရာ၊ ဖြစ်တိုင်းသာလျှင်၊ စန္ဒာဆင်းမြ၊ ဆွေနှမနှင့်၊ ဘဝခုနယ်၊
 မေတ္တာကြွယ်၍၊ တင်တယ်စံပ၊ ရွှေအိမ်ဝ၌၊ တူကွမညို၊ ပျော်ရလိုတု၊ ရွယ်ပျို
 ကျိုင်းထွတ်၊ ရက်မချွတ်လျှင်၊ ထင်မှတ်ကြည်ဖြူ၊ ပန်ဆုယူလျက်၊ ပစ္စုလွမ်းကျက်၊
 ရွှေနန်းထက်ဝယ်၊ နှစ်သက်အင်ရွဲ၊ လွမ်းမခမျှ၊ ခွာရှုမရက်၊ ပြည့်စုံမက်လည်း၊
 အသက်ဦးဆံ၊ စိုးနှိမ်နွံသည်၊ ဘုန်းလျှံတောက်ဖြာ၊ ဘရာဇာလျှင်၊ ဆရာခဏှ၊
 ဟောပြအများ၊ ထိုစကားကို၊ ရှင်အားနှစ်သက်၊ ရွှေနားယုက်၍၊ ခုံမက်မကြင်၊
 ယဇ်မီးတင်က၊ မရွှင်မိန်းမော၊ ငါးချက်ဇောနှင့်၊ လောလောချက်ချင်း၊ ရှင်သေမင်း၏၊
 ခံတွင်းပြောင်ပြောင်၊ အာစောင့်လွေးလွေး၊ မယ်နှင့်ဝေးလည်း၊ ရှေးကာလသွင်၊
 ငယ်ကျွမ်းဝင်က၊ လွမ်းအင်ဖြေရာ၊ ရွှေပေလွှာတွင်၊ ခွေစာစည်းရုံး၊ နောင်လက်ကုံး၍၊
 ရွှေဘုန်းမယ်သို့၊ သတင်းပို့လည်း၊ ရောက်တို့ပြီးဘူး၊ အထူးမထင်၊ ဆုံးမြင်သည်သာ၊
 တွေ့ကြပါအံ့၊ နောင်မှာပြစ်တင်၊ ရှိအံ့မြင်မူ၊ ညိုစင်နန်းနေ၊ သည်းခံပေလော့၊
 ပြာချေမယ်၌၊ အပြစ်ထိုက်လည်း၊ မျက်အိုက်မမူ၊ နောင်ဝမ်းဖြူ၏၊ မပူဆင်းရဲ၊
 ရွှေအိမ်ထဲ၌၊ ကျူးနွံစည်မောင်း၊ ညောင်ညောင်သံကြော်၊ ပျော်ကြောင်းဖျော်လျက်၊
 ပင့်ဆော်ရှုဖိုး၊ သဘင်နှိုး၍၊ ချစ်ကြွေးခွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၀။ တန်ခိုးထန်ပြင်း၊ ငါ့ဘိုးမင်းဝယ်၊ ရင်တွင်းထွန်းညီး၊ ငါ့အရိုး၏၊ သမီးရွှေလှော်၊
 ငါနှင့်သော်ကား၊ ဆွေတော်မျိုးစစ်၊ မြောက်သားဖြစ်၍၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်တွင်း၊
 မယ်တော်မင်းတို့၊ အပ်နှင်းဆွတ်ဆွတ်၊ စုလျားပတ်လျက်၊ ညီညွတ်တဝေး၊ လက်ထပ်
 ပေးက၊ ပျံမွှေးပတ်ကုံး၊ တိုင်းလုံးအသံ၊ ကောင်းချီးညံ့မျှ၊ ကျိုးနွံဗိုလ်လူ၊ ကြည်ဖြူ
 ချမ်းမြေ့၊ သတင်းလွေသည်၊ အိမ်ရှေ့ဒေဝီ၊ မဟေသီ၊ လောကီလူ၌၊ ကြမ္မာတိုက်၍၊
 ဖြစ်ထိုက်ကြွကြ၊ လူထိုမျှတွင်၊ မြတ်လှကျေးဇူး၊ ကိုယ်ထက်ထူးသား၊ ရိုမ်းမြူးလှိုက်ယူ၊

၁။ မုဂပက္ခိ = (ပါ) မုဂပက္ခိ = ငှက်၊ ငှက်အတောင်
 ၂။ ပုလဲသင်္ဂါ = (ပါ) သင်္ဂါ = ပေါင်းဖော်ခြင်း၊ အာရုံ၌ငြိကပ်တွယ်တာခြင်း

ဂုဏ်ရှိသူကို၊ ကြည်ဖြူနှိမ်ချ၊ နိဝါတဖြင့်၊ ခဏမကြာ၊ အောင်စေရာ၏၊ မာန်ပါစိတ်ဖြင့်၊
 ရဲရင့်ကြူးဝါး၊ ထိုသူအားကို၊ ခွဲထားသဖြင့်၊ အောင်စေသင့်၏၊ ကိုယ်နှင့်မတူယံ၊ ယုတ်
 နိမ့်ငယ်သား၊ မကြွယ်ဂုဏ်သို့၊ လူတို့မျိုးနှင့်၊ လွှမ်းမိုးလောဘ၊ မနုဿကို၊ ခနတစီ၊
 ပေးကမ်းချိ၍၊ မရှိရန်မြူ၊ အောင်စေဟူ၏၊ ကိုယ်တူအင်မျှ၊ ဖြစ်ကြတုံရှောင်း၊
 ထိုအပေါင်းကို၊ မညောင်းနေည၊ ဝိရိယဖြင့်၊ လုံ့လကြီးကုတ်၊ အားအန်ထုတ်၍၊ မယုတ်
 ဉာဏ်လောင်း၊ အောင်ဖေကောင်း၏၊ ထောင်းထောင်းမျက်အိုက်၊ လူသူမိုက်ကို၊
 အလိုက်ချစ်ဖွယ်၊ စကားလှယ်၍၊ အလွယ်တကူ၊ အောင်ခွင့်ယူ၏၊ ကြီးထူပညာ၊
 လူလိမ္မာအား၊ ဩဇာဓမ္မ၊ မြိုက်ရသဖြင့်၊ ဖော်ပြဝမ်းမြောက်၊ အောင်ဖွယ်ရောက်၏၊
 လျှံတောက်ဆင်းဝါ၊ မိလိမ္မာလည်း၊ ပညာရှိများ၊ မိန့်စကားကို၊ မမှားစိတ်ယူ၊ မှတ်တော်
 မူ၍၊ ကြင်သူမဲ့လျှင်း၊ မောင်နှင့်ကင်းက၊ လွန်ပြင်းရှေးထက်၊ ကံတက်ဆပွား၊
 ကျေးကျွန်အားနှင့်၊ အများဗိုလ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူကို၊ ကြည်ဖြူသမှု၊ မဆန်ပြု၍၊ ရွက်နု
 မြလန်း၊ မေတ္တာပန်းကို၊ ကြဖြန်းချွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၁။ အာကာသဓာတ်၊ မိုးပြင်လတ်ဝယ်၊ ရုံပတ်ပြောင်ပြောင်၊ ကြယ်များဘောင်၌၊
 အရောင်ထွန်းဝင်း၊ ရွှေလမင်းသို့၊ မယွင်းထိုနှိုင်း၊ ပြိုင်ရရှိင်းလျှင်၊ ရွယ်ကျိုင်းညိုပြာ၊
 ခုနှစ်ရာတို့၊ ရံကာချီးကျူး၊ ပျော်ရွှင်မြူးသည်၊ သားဦးမိခင်၊ မျိုးအိမ်ရှင်၊ ရွှေစင်
 စန္ဒာ၊ မှတ်သားနာလော့၊ များစွာအပေါင်း၊ သူကောင်းသူနတ်၊ သူယုတ်သူလတ်၊
 သူမြတ်မွေ့သိမ်၊ ဂုဏ်တအိမ်က၊ စသည်အဟို၊ ဆဲရေးဆိုလည်း၊ မငြိုမပျက်၊
 မထွက်ဒေါသာ၊ မခွာစိတ်ရည်း၊ မာနနည်းလျက်၊ သည်းညည်းခံခံ၊ ညဉ့်ယံအိပ်လျှင်း၊
 နိုးကြားခြင်းနှင့်၊ မပြင်းလုံ့လ၊ ထကြွလျှင်မြန်၊ ဝေဖန်ခွဲခြမ်း၊ ထုံးမွမ်းမေတ္တာ၊
 စာနာတွေးထောက်၊ ရှေ့နောက်မြော်မြင်၊ ဤခြောက်အင်လည်း၊ လူတွင်တန်ဆာ၊
 ကျေးဇူးဖြာ၍၊ ပညာပျံ့လောင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၊ အကြောင်းဖွင့်လှစ်၊ လက်သုံး
 ဖြစ်၏၊ ငယ်ချစ်ထွားညက်၊ မောင်မိန့်ချက်ကို၊ နှစ်သက်ဝမ်းထ၊ နှလုံးစွဲ၍၊ နှိုက်နဲစုံစမ်း၊
 သူချီးမွမ်းအောင်၊ တုံးတမ်းဖွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၂။ ဇာတိဂေါတ္တ၊ ခတ္တိယမှ၊ ဝံသမျိုးနွယ်၊ သန်စင်ကြယ်လျက်၊ ကောင်းကြွယ်
 ကောင်းစံ၊ ကောင်းရင့်ကံတွင်၊ ကောင်းကြံနာဂတ်၊ ကောင်းစိတ်မှတ်၍၊ ကောင်းမြတ်
 နှလုံး၊ ကောင်းစွာသုံးသည်၊ ကောင်းဆုံးကောင်းချင်း၊ မိစိုးမင်း၊ သုံးတွင်းလောက၊
 သုံးဘဝတွင်၊ ဖြစ်ကြကုန်လတ်၊ လူနှင့်နတ်တို့၊ ရှိညွတ်ချမ်းအေး၊ မျက်ချစ်ဆေးသို့၊
 ကြိုင်မွှေးသင်းသင်း၊ အဝက်ချင်း၍၊ နရွှင်းထုံထုံ၊ ရွှေဝတ်မှုန်နှင့်၊ ရွှေငုံစိုစို၊ အလျှံယိုသည်၊
 ကုသိုလ်ရှစ်ပါး၊ ပွင့်ထွားလျှပ်လျှက်၊ အချပ်ဝေမြိုင်၊ ကြာတစ်ခိုင်တည့်၊ လေးဆိုင်ပင်မ၊
 ဖြိုးဖြိုးကြွလျက်၊ ဘဝတောခြံ၊ ပယ်ဖြတ်ရုံလျက်၊ နိတုံမက၊ နေနှင့်လလည်း၊ နှိုင်းဆ
 ရောင်ဖ၊ တရဲရဲနှင့်၊ ပုလဲဝတ်မျှင်၊ လန်းလန်းရွှင်သည်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ဆိုင်၊ ကြာတစ်ခိုင်
 တည့်၊ မယိုင်မငဲ့၊ မတိမ်းနွဲ့သား၊ လဲလဲစိစိ၊ ကုံးကာသိသို့၊ တစ်ညီတစ်ညွတ်၊
 ထွတ်ရရွတ်တည့်၊ မွတ်မွတ်ကြွကြွ၊ လွရရွလျှင်၊ သီလရှစ်ဆူ၊ မွှေးကြူပွင့်လှိုင်၊
 ကြာတစ်ခိုင်တည့်၊ လေးဆိုင်ပင်မ၊ (----) ခတ်ပြိုင်သုံးတန်၊ သုံးဖန်ရှစ်ထပ်၊
 ရှစ်ပွင့်ချပ်ကို၊ ကုံးစွပ်ထိပ်ပြင်၊ မပြတ်ဆင်၍၊ ငယ်ကြင်နမ၊ နှောင်းညိုမြနှင့်၊

ဘဝဆက်တိုင်း၊ ချစ်ကြီးဆိုင်းလျက်၊ ပတ်သိုင်းရစ်ထုံး၊ စက်ရာအုံးဝယ်၊ နှလုံးရွှင်ပျူ၊ ပျော်စံ
ရအောင်၊ ယူဆချင်ထောက်၊ အလွမ်းဖျောက်၍၊ ဩဏ်နှောက်မွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၃။ အိမ်ရှေ့ရာဇာ၊ ဥပရာလျှင်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီအား၊ မြွက်ချီစကား၊
မှာထားပြီးလတ်၊ အုန်းအင်ခတ်၍၊ ပတ်ပတ်ခြိမ်ဟည်း၊ တောရိုက်ကြည်းသို့၊
တိမ်လည်းမလျှင်၊ ပဲ့တင်ထပ်ဝဲ၊ မြေကြီးကွဲမျှ၊ သောင်းသဲများစွာ၊ ခုနစ်ရာနှင့်၊
စန္ဒာထွတ်ထား၊ မိဖုရားက၊ စသည်ဖြီးထူ၊ ပြည်သူပြည်သား၊ ယောက်ျားမိန်းမ၊
ရှိသမျှတို့၊ ငိုကြသီးသီး၊ ရင်အိုက်တီးလျက်၊ ဆံကြီးဖားဝေ၊ မြေတွင်ခေါက်ချိုး၊
ဇောက်ထိုးလည်လူး၊ မိန်းမောမူး၍၊ ခေါ်ထူးမရ၊ လောင်းရာကြောင့်၊ ရှိကြကုန်ရှာ၊
ထိုအခါ၌၊ တေဇာရှိန်ဝင်း၊ ဖခင်မင်းက၊ လျှင်ပြင်းစေလွှတ်၊ မင်းချင်းမတ်တို့၊ ရှိညွတ်
ပန်ထွာ၊ နန်းပွင့်လျာကို၊ ဗိုလ်ပါအင်အား၊ အာဏာသားနှင့်၊ ယူသွား ဆောင်မြောက်၊
မြေနန်းရောက်က၊ သင့်လျောက်ပတ်စွာ၊ တင့်အပ်ရာ၌၊ မကြာလျှင်လျား၊ စီရင်ထား
သည်၊ စောင့်ငြားလူသူဝန်းမြှောင်တည်း။

၁၂၄။ တန်ခိုးကျက်သရေ၊ အိမ်ရှေ့နေသား၊ မြူတေဆင်းရောင်၊ လောင်းမြတ်
ခေါင်ကို၊ ယူဆောင်ပြီးမြောက်၊ ထိုမှနှောက်လည်း၊ ထွန်းတောက်တေဇ၊ သူရိယနှင့်၊
ဝါမဂေတ္တ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ဤမျှသုံးဖော်၊ နှမတော်လည်း၊ ရွှေလျော်ပုံပြု၊ ကြာဝတ်စုသို့၊
ဂူသမိန်းပြတ်၊ မောမောဖတ်မျှ၊ မိုးနတ်သဏ္ဍာန်၊ ကောင်းအင်ကြံနှင့်၊ တင်ရန်ပြစ်ကင်း၊
ဖြူထွတ်ဝင်းသည်၊ အဆင်းညိုမြ၊ နန္ဒနနှင့်၊ ကောက်လ၊ မုဒိတ၊ ဥပသေန၊ ထွန်းပ
အရောင်၊ အလျှော်ပြောင်လျက်၊ တန်ဆောင်လေးတိုင်၊ ရည်တူပြိုင်သို့၊ ကျော်လှိုင်ထင်
ရှား၊ ခုနစ်ပါးကို၊ ရှေးလားအတူ၊ ဆောင်လေယူသော်၊ ဆာပူကြေကွဲ၊ မျက်ရည်ရွဲနှင့်၊
ဝမ်းထဲမဆုံ၊ အကြောက်နှံ့၍၊ သေအံ့နမိတ်၊ သက်ခင်ထိတ်မျှ၊ မဆိတ်ငိုယို၊ တဆို
ညှိုးသမ်း၊ မြည်တမ်းလျက်ပင်၊ ဆောင်ခဲကြင်မှာ၊ သခင်ဘုံလွေ၊ အိမ်ရှေ့ရန်နှင်း၊ မကင်း
မကွာ၊ ထံတော်သာ၌၊ ညီညာပေါင်းစု၊ နေစေပြုသည်၊ တစ်စုနမည်နှောင်တည်း။

၁၂၅။ သည်မှာတစ်ထောက်၊ တစ်ကြိမ်မြောက်၍၊ သည်နှောက်တစ်တန်၊ စီရင်
ဖန်လျက်၊ ယူပြန်လေငြား၊ မိဖုရားကား၊ ပြာထွားဝင်းရွှေ၊ ကြငှန်းနေနှင့်၊ တထေဝ
တည်း၊ ချည်ရရည်းလျှင်၊ စုလည်းထပ်တပ်၊ ချပ်ရရပ်တိ၊ ထိန်လျှပ်ပမာ၊ မြတ်အင်္ဂါနှင့်၊
ဧရာဝတီ၊ မည်ရှိနာမ၊ ဝိဇယဒေဝီ၊ သိင်္ဂီဝတ်ဆံ၊ ရွှေစံပပ၊ သုနန္ဒဒေဝီ၊ ဂုဏ်ဆီတောက်
ဝေ၊ လက်ဝဲနေသည်၊ မယ်ကေသနီ၊ လှဒေဝီနှင့်၊ တူပြီမပြား၊ ထိုလေးပါးလည်း၊ သနား
ဖွယ်သာ၊ လူလည်းရှာလျက်၊ ရွှေကြာညိုသွယ်၊ လက်ဆုပ်နယ်သို့၊ ညှိုးငယ်မတည်၊
မျက်ရည်စက်လက်၊ မိန်းမောလျက်လျှင်၊ သက်ထွက်လှနိုး၊ ရင်ဘတ်တီး၍၊ သေကြီး
သေငယ်၊ နန်းဘုံလယ်တွင်၊ သံကျယ်ဟစ်သဲ၊ ထယူဖွဲ့မှ၊ ပျောင်းနွဲလှိုက်ဆာ၊ ငိုကြ
ရှာ၏၊ သိင်္ဂီရွှေတောင်၊ ရွှေနန်းဆောင်တွင်၊ ဖြူရောင်ဖြန့်မိုး၊ အုပ်ကွပ်စိုးလျက်၊
ကျော်ဟိုးမြေပြင်၊ ဘုန်းနေရွှင်သည်၊ သခင်ဘုရား၊ မသနား၍၊ တို့အားလတ်လတ်၊
အသေသတ်လည်း၊ သည်းပွတ်ရင်သွေး၊ ငါတို့မွေးသည်၊ သက်ပေးရွှေလျော်၊ မိမျက်
ဖျော်တို့၊ ကျန်သော်တစ်စိ၊ သေရဘိလည်း၊ ယူမိတရား၊ နှလုံးထားလျက်၊ များများ
မသည်း၊ ဝမ်းမနည်းရှင်၊ တို့ချည်းတစ်ဖုံ၊ ကြံတို့လေတတ်၊ ကမ္မဝင်ကြောင့်၊ ယဇ်နတ်

မိစ္ဆာ၊ ဒေဝရာအား၊ ပူဇာနက်ဖန်၊ ဆက်ဆက်မှန်ချည်၊ ယမန်ကာလ၊ ရှေးရှေးကပင်၊
ရောဂဗျာဓိ၊ ကပ်ငြိကြောင်းပြု၊ တစ်ခုခုကြောင့်၊ မရှုခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ကွာမှု၊ အရာတစ်ထောင်၊
ကောင်းလေယောင်တည်း၊ ဆွဲနှောင်ငင်ယူ၊ ယခုမူကား၊ ကလူကလဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ
အောင်၊ မိညဲရွယ်နု၊ မယ်တစ်စုကို၊ ရွှေဥလှော်သစ်၊ သက်ပြတ်ချစ်မျှ၊ ရင်နှစ်ညီးညီး၊
သမီးမလွတ်၊ စိမ်းရှင်သတ်၍၊ ယဇ်နတ်မရှည်၊ တင်တော့မည်ဟု၊ ဘုန်းစည်ပရမေ၊
ကြဖြစ်လေရှင်၊ ထွေထွေလာလာ၊ တစ်သက်လျာနှင့်၊ မကြာဆောင်နွဲ့၊ ရှေးထားမြိ၌၊
မလွဲမဖောက်၊ နေစေမြောက်သည်။ လေးယောက်ရွှေတိုင် တစ်ဆောင်တည်း။

၁၂၆။ ထိုမှတုံလှည့်၊ ရွှေဘုံဌာန၊ ပြည်ပုပ္ဖတွင်၊ နေသေဌ်၊ များဘိဥစ္စာ၊ ပဒေသာသို့၊
လိုရာမတ၊ ပြည်စုံလှ၍၊ တွင်းပမြေမြှုပ်၊ ကြွယ်ပုပ်ကြွယ်စပ်၊ အထပ်ထပ်တည်း၊
လပ်သပ်မစဲ၊ သဲသဲကြွေကြွေ၊ များလောက်လွေလျက်၊ တစ်နေ့ဆယ်တင်း၊ သုံးစွဲပြင်း
လည်း၊ ညခင်းမွမ်းဖြင်၊ ထမ်းပိုးဝင်၍၊ ပေါ်ထင်နီးဝေး၊ သတင်းမွှေးသား၊ တိုင်းကျေး
မျက်စိ၊ ပြည်ကြီးဝမ်းခေါင်း၊ လူပေါင်းရင်ဝ၊ ဖြစ်တုံကြသည်၊ ပုဏ္ဏမုခ၊ ဘဒ္ဒိယနှင့်၊
သိင်္ဂီလဟု၊ ဝဓုအမည်၊ တွင်သည်လူဝယ်၊ သူကြွယ်လေးယောက်၊ တောင်နွယ်မောက်
သား၊ မှန်သောက်မာတင်၊ စီးတော်ဆင်ဟု၊ ကောင်းအင်လက္ခဏာ၊ ပြည့်စုံစွာသည်၊
နာဠာဂီရိ၊ ကြီးသိကြွကြွ၊ ဝရုဏဒန္တ၊ အတပဂီရိ၊ ထိုပြီနတ်တူ၊ အစွဂ္ဂတ၊ နာ(ဂ)ပြောင်
ကျော်၊ ဆင်တော်လေးစီး၊ တစ်သီးထိုမှ၊ အဿရတနာ၊ ဗေဗလာကျန်ညီ၊ ကေသရီနှင့်၊
တူပြီမကွာ၊ သူရာမုကွ၊ ပုဏ္ဏကတည်၊ ဝိနတ္တက၊ နာမကျော်ဟိုး၊ သိန္ဓောမျိုးဟု၊
တန်ခိုးထင်ပေါ်၊ မြင်းတော်လေးစီး၊ နွားကြီးဖြူလှ၊ ဥသဘက၊ စသည်သတ္တာ၊ စတုကာ
ကို၊ မကြာဆောင်ယူ၊ သောသောအူမျှ၊ လူကငိုကြင်၊ ဆင်ကခြိမ်းဟည်း၊ မြည်းက
သံကျော်၊ မြင်းတော်ဟိလွှား၊ နွားကတွန်တုံ၊ သေဘေးကြုံ၍၊ လုံးစုံများစွာ၊ သတ္တဝါတို့၊
ဘာသာမြည်ရုန်း၊ တအုန်းအုန်းနှင့်၊ ရှောင်ပုန်းမလွတ်၊ မင်းဒဏ်ခတ်လျက်၊
လှည့်ပတ်ဆီးဆ၊ ဆောင်ခဲကြသည်။ ဆိုင်းတွပူးတွဲ ချည်နှောင်တည်း။

၁၂၇။ ထိုအခါနှိုင်းလျော်၊ ပမာသော်ကား၊ တိမ်ပေါ်ကောင်းကင်၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ၊
မှီးပြင်မလပ်၊ ရှစ်ပါးရပ်ကို၊ နှစ်ပိုင်းပျ၊ မှန်တိုင်းထသို့၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ အညီပြည်လုံး၊ ပတ်ကုံး
ကြေညာ၊ ကောလာဟလ၊ ထိန်ထိန်ကြွမျှ၊ လမ်းမလမ်းငယ်၊ အသွယ်သွယ်၌၊ တုံပယ်
ထွက်ဝင်၊ ခေါက်တင်လူးလာ၊ လူများစွာတို့၊ ဟာဟာမင်းကောင်း၊ ခက်ချေတောင်းဟု၊
ပူပျောင်းမရွှင်၊ ဗျာပါဖြင်၍၊ ဝမ်းတွင်ညှိုးခြောက်၊ စိတ်မီးတောက်မျှ၊ တစ်ယောက်အိမ်
ပြေး၊ တစ်ယောက်မေးရှင်၊ ဟစ်ကြွေးငိုယို၊ တဆိုမတည်၊ မျက်ရည်ကျစီး၊ သမီး
လက်ဆွဲ၊ သားချိုတွဲလျက်၊ ရင်ကွဲမတတ်၊ သက်ခင်ပြတ်မျှ၊ လွမ်းဆွတ်မူးလည်း၊ ရှိကြ
သည်ကား၊ ရွှေပြည်ပျက်အံ့အယောင်တည်း။

၁။ ဆွဲနှောင်ယူငင်

၆။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ တောင်းပန်ခန်း

၁၂၈။ မဟာဌာန၊ ပူရပြည်ကြီး၊ ပျက်အံ့နီးသို့ ရိုက်ချိုးပဲ့တင်၊ ရှိတုံကြင်သော်၊
အုတ်အင်မူးမတ်၊ စည်းဝေးလတ်၍၊ ဘုန်းထွတ်ဘုရင်၊ ရွှေပြည်ရှင်၏၊ မိခင်ဘမင်း၊
ထံတော်ရင်း၌၊ ဝပ်စင်းကြောင်းလျား၊ လျှောက်လေကြားသော်၊ မင်းဖျားဖခင်၊
မွေးမယ်ရှင်လည်း၊ ပူပင်သည်ထဲ၊ ရင်တို့ကွဲမျှ၊ ကျရွဲယိုရွမ်း၊ မျက်ရည်လျှမ်း၍၊
မြည်တမ်းရေရွတ်၊ တတွတ် တွတ်နှင့်၊ သည်းပွတ်ဘုန်းလျှံ၊ သားထံလာမြောက်၊
ရောက်လေရကား၊ ထိုမင်းဖျားကို၊ နှစ်ပါးမိဘ၊ စုံတကွနှင့်၊ ပါပယုတ်မာ၊ မိစ္ဆာအမူ၊
စေးနဲ့ထူကို၊ ယူသည်မှန်က၊ စွန့်အံ့ဆေးကြော၊ စင်စိမ့်သောဟု၊ သဘောကြနေ၊
အထွေထွေကို၊ မေးလေအကြောင်းသိအောင်တည်း။

တမတ္တိပကာသေန္တော သတ္တာအာဟ။

၁၂၉။ မဟာကရုဏ၊ ထွန်းပဝင်းဝင်း၊ သုံးလူမင်းကား၊ မိရင်းဖခင်၊ ကျေးဇူးရှင်တို့၊
မလျှင်မကြာ၊ သားထံလာ၍၊ သာယာချေငံ၊ နှုတ်သံညင်းညင်း၊ မေးမြန်းခြင်းကို၊
မကြွင်းကုန်အောင်၊ အကြောင်းဆောင်လျက်၊ မြားမြောင်ပရိသတ်၊ မှတ်စိမ့်သောအား၊
ကြိုင်ပျံ့ရှားမျှ၊ စကားဖော်ပြ၊ ရွှေနှုတ်ဟ၍၊ မေမ္မဟောရိုး ဖောင်ဖောင်တည်း။

“တံတံမာတာအဝစ၊ ရောဒန္တိအာဂန္နာဝိမာနတော။

ယညောကိရတေပုတ္တ၊ ဘဝိဿတိ စတုဟိပုတ္တေဟိ” တိ။

၁၃၀။ သုံးဆယ်ခုနစ်၊ လောကုတ်ဖြစ်သား၊ အနှစ်သာရ၊ မြတ်ဓမ္မကို၊ နေည
သောက်ချိုး၊ ကျေးဇူးတိုး၍၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိ၊ တူမရှိသည်၊ သိရှိမြဲတေ၊ ဘိက္ခုဝေတို့၊
အောင်မြေပပူ၊ ပူရ စိုးလစ်၊ ဧကရာဇ်၏၊ မွေးချစ်ဘကျော်၊ မြတ်မယ်တော်တို့၊
စံပျော်ညွန့်လန်း၊ ဗိမာန်ခန်းမှ၊ ပင်ပန်းညှိုးချိုး၊ ဗျာပါဖုံးလျက်၊ နှလုံးနောက်ဝေ၊
သည်းအူကြွေမျှ၊ ရင်ရွှေခတ်တီး၊ ပန်းတကြီးနှင့်၊ ခုံမီးခုံမင်၊ သားထံဝင်၍၊ ဆိုချင်
ရကား၊ သမီးသားကို၊ မထားအသက်၊ ရက်ရက်ခတ်လှိုင်း၊ ဖြတ်ပိုင်းစည်းတောက်၊
သွေးပေါက်ပေါက်နှင့်၊ မလျောက်မပတ်၊ ယဇ်မီးနတ်အား၊ ယွင်းချွတ်စိတ်ကြည်၊
ပူဇော်မည်ဟု၊ မြရည်ရွှေခဲ၊ မယ်လည်ရွဲလျှင်၊ စိတ်စွဲကြံထွေ၊ ဟုတ်ပေသလော၊
မှန်သဘောကို၊ မင်းစောပြည်ရှင်၊ မွေးမယ်ခင်နှင့်၊ ကျွမ်းဝင်ဘဖျား၊ ထိုနှစ်ပါးကို၊
ထင်ရှားပြ၍၊ ခဏမကြာ၊ ဆိုတုံ (ပါ) လော့၊ မှန်ရာမလွဲ မရှောင်တည်း။

ရာဇာအာဟ

၁၃၁။ ခမည်းမင်းကျော်၊ မင်းမယ်တော်တို့၊ ထုတ်ဖော်သို့လို၊ မေးမြန်းဆိုသော်၊
နဂိုရ်ထိပ်မိုး၊ (တန်ခိုး) ပြောင်ပြောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့်၊ ချီဆောင်နှိုင်းသင်၊
နန်းကြချင်လည်း၊ မမြင့်လေဘဲ၊ ရာထောင်ကဲ၍၊ ဝှဲဝှဲတင်ဟန်၊ ကျေးဇူးလွန်သည်၊
မိမ့်စိုးမင်း၊ ဖခင်ရင်းတို့၊ မယွင်းမခွ၊ ရွှေနားကျလော့၊ သိပ္ပမေဒင်၊ တတ်မြော်မြင်၍၊
လူထွင်ထင်ရှား၊ ဗြဟ္မလားသို့၊ ပုဏ္ဏားတိဟိတ်၊ ခေါင်ပဏ္ဍိတ်ဟု၊ ထိတ်ထိတ်ဂုဏ်ဝါ၊
ကျေးဇူးဖြာသည်၊ ဆရာမြတ်လှ၊ ဟောဓမ္မကို၊ နားဝင်ြိမ်းငြိမ်း၊ ကျွန်ုပ်စိမ့်လျက်၊

နှစ်သိမ့်အင်ရွှဲ၊ နတ်ရွာပွဲသို့၊ မလွဲခေါက်ရက်၊ သည်တိုးတက်မှ၊ ပြီအက်ဝေးနိုး၊
မြောက်စည်တီး၍၊ ဘကြီးရွှေပင်၊ မိခင်လည်ဆွဲ၊ ရွှေဘုံထဲ၌၊ အမြဲတင့်ခေါင်၊
စံရအောင်ဟု၊ ရည်စောင်တုံလစ်၊ အလွန်ချစ်သည်၊ မြနှစ်ရွှေလား၊ သမီးသားနှင့်၊
မယားတကွ၊ ဓနသေဌိ၊ ဟတ္ထိအဿ၊ စသည်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မဟာဒေဝ၊
ယဇ်နတ်လှအား၊ ပသပူဇော်၊ နတ်ရွာပျော်အံ့၊ ကြားတော်မူတိုင်း၊ မဆိုင်းကေနံ၊
မှန်၏ဘုရား၊ လျှောက်ပန်ကြားသည်၊ ၊ညွတ်တွားလက်အုပ်ထိပ်ခေါင်တည်း။

အထန် မာတာပီတ ယောအညထ။

၁၃၂။ ထိုသို့သားတော်၊ လျှောက်လေသော်တုံ၊ နှစ်ဖော်တူကွ၊ ပန်းတကြီးနှင့်၊
ခုံမီးခုံမင်း၊ သားထံဝင်၍၊ ဆိုချင်ရကား၊ သမီးသားကို၊ မာတာပီတ၊ မိနှင့်ဖကား၊
ပုတ္တမင်းစစ်၊ ဧကရာဇ်၏၊ အနှစ်မရှိ၊ အကာတိလျှင်၊ ယူဘိဖောက်ပြန်၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ကို၊
တွန်းလှန်ဝင်ဖြို၊ အကုသိုလ်နှင့်၊ ကုသိုလ်နှစ်ပါး၊ အကြောင်းအားကြောင့်၊ စက်ချား
ရဟတ်၊ သံသာဝင်တွင်၊ မလွတ်စေရ၊ ဝိပါကကို၊ မခွဲစိတ်ဘဲ၊ အမြဲမှန်စွာ၊ သိစိမ့်ငှာဟု၊
ဂါထာပါဌ၊ စုဏ္ဏိယဖြင့်၊ ၊ခဏခတ်သွတ်၊ ရွတ်ကုန်လတ်တည်း။

**“မာတံ ပုတ္တသဒ္ဒဟေသိ၊ သုဂတိ ကိရဟောတိ ပုတ္တယညေန။
နိရယာနေ’ သောမဂ္ဂေါ၊ နေသောမဂ္ဂေါဟိသဂ္ဂါနံ။
ဒါနာနိဒေဟိကောဏ္ဍည၊ အဟိ သာသဗ္ဗဘူတ ဘဗျာနံ။
ဒေသမဂ္ဂေါ သုဂတိယာ၊ နစမဂ္ဂေါ ပုတ္တယညေနာ” တိ။**

၁၃၃။ ကောဏ္ဍညဟု၊ ဂေါတ္တန္ဒယံမျိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ မင်းရိုးသန်စင်၊ လမ်းကြောင်း
ထွင်လျက်၊ ရာဇဝင်ဆင်းသက်၊ အဆက်ဆက်တည်၊ မပျက်မတိမ်၊ ရွှေနန်းအိမ်၌၊
ဓမ္မသိမ်စံပ၊ မောင့်မွေးဘနှင့်၊ ကာလရည်မြင့်၊ ပျော်စတင်မှ၊ ငှင့်ရင်ကြာသွင်၊ မောင့်ကို
မြင်သော်၊ ရွှေစင်ဦးသစ်၊ ဆယ်ခုနှစ်က၊ မွေးချစ်ဖမင်း၊ မေတ္တာပြင်း၍၊ လျှိုဝင်းညီးညီး၊
ရွှေနန်းထီးနှင့်၊ ဖြီးမျှစည်ပွား၊ ပြည်တိုင်းကားကို၊ မောင့်အားလွဲပယ်၊ ရွှေဘုံလယ်၌၊
နတ်နှယ်ဝန်းရံ၊ ပျော်မြူးစံသည်၊ တက်ပျံ ဘုန်းရောင်၊ (---)၊ ကောင်းကျိုးပေး၏၊
မဝေးသားရွှေတောင်၊ မာရ်အောင်ရှင်ချစ်၊ ဓမ္မစစ်တို့၊ ဖွင့်လှစ်တုံဘိ၊ လေးနက်ချိုသည်၊
မည်ရှိဓမ္မ၊ အဓမ္မဟု၊ နှစ်ဝနှစ်ဖန်၊ နှစ်ရပ်ဌာန်တွင်၊ အမှန်ဓမ္မ၊ သဘာဝကား၊ ဒါနသီလ၊
စသည်ကြောင်ရေး၊ ကောင်းကျိုးပေး၏၊ မဝေးထိုမှ၊ အဓမ္မဟု၊ ဌာနတစ်ချက်၊
သဘောနက်ကား၊ အသက်သတ်လျှင်း၊ ခိုးခြင်းစသား၊ အကြောင်းအားကြောင့်၊
ထိပါပူးအပ်၊ အကျိုးထပ်ရှင်၊ မြဲကွပ်နှောင်တွ၊ သည်နှစ်ဝကို၊ သားလှရွှေစင်၊
မယ်ပန်းပင်သည်၊ ၊ယူငင်ဝမ်းဝယ်သွတ်ဘိမင်း။

၁၃၄။ ဤသို့ဟုတ်မှန်၊ ထိုဆိုဟန်ကား၊ ကဲလွန်ပုည၊ ကုသလကား၊ ခေတ္တမညှိုး၊
လယ်ကောင်းမျိုးသို့၊ ဖြိုးဖြိုးမြင်ဝန်၊ ကျေးဇူးထွန်သည်၊ မြတ်မွန်ဗုဒ္ဓ၊ စိန္တေယျနှင့်၊
ဓမ္မသံဃာ၊ ရတနာဝယ်၊ ငါးဖြာရှိခိုး၊ လေးမြတ်နိုးလျက်၊ မစိုးကြောင့်ကြ၊ ဆည်းကပ်
ခ၍၊ ကြွကြွလန်းလန်း၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းနှင့်၊ ဆွမ်းပန်းကြိုင်မွှေး၊ သူနာဆေးကု၊

လေးပါးပစ္စည်း၊ များနည်းထွေလာ၊ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး၊ စသောအားဖြင့်၊ စွန့်ငြားစာဂ၊ ပုညဝတ္ထု၊ ဆယ်ခုမကင်း၊ သတင်းငါးမည်၊ ဆောက်တည်ဥပုသ်၊ အဟုတ်မှန်လှ၊ ကရဏကြောင့်၊ ဒါနထုံမွမ်း၊ အရိပ်ငြိမ်းလျှင်၊ ငြိမ်းချမ်းခြောက်ထပ်၊ ဆယ်ခြောက်ရပ်၌၊ မြဲကြပ်စုံဆန်၊ အဆုံးစွန်လည်း၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်ခိုင်၊ တိုင်လေတုံရှောင်း၊ သည်အကြောင်းကို၊ ကျော်သောင်းဗုဒ္ဓ၊ ပစ္စေကနှင့်၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ လောင်းဆူတော်တို့၊ နမော်ကြည်ညို၊ ချီးမွမ်းဆို၏၊ ထိုထိုထောက်ရှု၊ သားရွှေဥလည်း၊ ယခုဘဝ၊ ခန္ဓာချလျက်၊ ပြောင်းကြွနတ်ဘောင်၊ ပျော်ရအောင်ကို၊ ကျင့်ဆောင်သီလ၊ မြတ်ဒါနနှင့်၊ စာဂမညှိုး၊ စိုက်ကြပျိုးလော့၊ အကျိုးမမြင်၊ ပါယ်လေးခွင်သို့၊ ယူငင်နှိပ်စက်၊ ဆံတစ်ရွက်မျှ၊ နှစ်သက်မကြူ၊ မိကြီးပုံ၌၊ ကျတုံဇောက်ထိုး၊ ငရဲအိုးဝယ်၊ ကွယ်ကိုးမရ၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ ဒုက္ခထောင်းထောင်း၊ အကြောင်းဖြစ်တတ်၊ သားကိုသတ်၍၊ ဘယ်နတ်ဘယ်ရွာ၊ ဤခန္ဓာဖြင့်၊ ဘယ်မှာမသွေ၊ ရောက်ပချေလိမ့်၊ ပလေပစာ၊ လှည့်ပတ်ရာကို၊ သည်းချာပွင့်ငုံ၊ မယုံလင့်မင်း၊ မဟုတ်လျင်းဘူး၊ မိရင်းဖခင်၊ လွန်ချစ်ကြင်၍၊ ကြည်လင်ဖြောင့်သား၊ မှန်စကားဖြင့်၊ မထားမဝက်၊ ပြဆိုချက်ကို၊ နှစ်ဖက်နားဝယ်ညွတ်ဘိမင်း။

၁၃၅။ အဓမ္မဟု၊ ပါပညစ်ညမ်း၊ သဘောတမ်းကား၊ ခွဲခြမ်းပညာ၊ မရှိပါ၍၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ဤနှစ်ကွဲကို၊ နှိုက်နဲမိမိ၊ မသိကျိုးပြစ်၊ ဗာလစစ်တို့၊ မချစ်သူသက်၊ နှိပ်စက်မညာ၊ ပါဏာတိပါတ်၊ သတ်ခတ်ခြင်းက၊ စသည်အဟို၊ အကုသိုလ်ဟု၊ ထိုထိုအကြိုက်၊ ဒုစရိုက်ကို၊ မှားမိုက်ပြုတုံ၊ လူအပုံလည်း၊ ထည့်လှုံထင်းပွဲ၊ ငွေမစ်လျက်၊ အော်လဲသံသာ၊ ဝင့်သုံးဖြာတွင်၊ စကြာလှည်းဘီး၊ အစဉ်မှီးသည်၊ ခရီးလမ်းဝ၊ ဂေါပဒသို့၊ ပြစ်ချင်ဖမ်း၊ အပါယ်လမ်းကို၊ ကြီးပမ်းဖောက်တို့၊ ကြံလိုညှိုးမျှ၊ စိုးစိုးရိမ်ရိမ်၊ အကြိမ်ကြိမ်လျှင်၊ သိမ်သိမ်ဖျင်းဖျင်း၊ ဒုက္ခတွင်းကို၊ ပြေးဆင်းရဲငြား၊ ထိုအလားလျှင်၊ ချစ်သားရွှေစင်၊ မယုံဝမ်းဝင်လည်း၊ ငဖင်ပုဏ္ဏား၊ မိုက်စကားကို၊ ယုံမှားလေဘိ၊ ပြစ်မရှိသည်၊ သိရိရတနာ၊ သားပုတ္တာကို၊ ယဇ်ဗာလတ်လတ်၊ သတ်တုံဘိက၊ တိဒိဝကို၊ ရမည်စင်ထား၊ ပါယ်လေးပါးသို့၊ သွားအံ့စင်စစ်၊ အကြောင်းဖြစ်၏၊ ရင်နှစ်သားမောင်၊ ရွှေနားထောင်၍၊ လှခေါင်ပျိုပျို၊ သားတော်တို့ကို၊ နှစ်လိုရွှင်အား၊ ဝမ်းတော်ပါးလျက်၊ သနားချစ်ခင်၊ မေတ္တာဝင်၍၊ လျှင်လျှင်ယခု လွတ်ဘိမင်း။

၁၃၆။ နှစ်ပါးမိဖ၊ တောင်းပန်ကြသော်၊ ယွင်းခွကြညစ်၊ ဧကရာဇ်လည်း၊ ပုဆစ်ညွတ်တုပ၊ ဆယ်ချောင်းယုတ်မှ၊ လက်အုပ်ထိပ်ပြင်၊ ဖြိုးဖြိုးဆင်လျက်၊ ဦးတင်ဝပ်တွား၊ လျှောက်ပန်ကြား၏၊ ဘုရားတစ်ဆူ၊ ရွှေဂူအသွင်၊ ကျွန်ုပ်တင်၍၊ မြီပင်နေည၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ ပါဒရွှေစိုင်၊ ပွင့်လေးခိုင်ကို၊ ညွတ်ရိုင်းရိုကျိုး၊ စိုရိုခိုးသည်၊ မြတ်မျိုးမယ်ရှင်၊ မွေးဖခင်တို့၊ ကျော်ထင်ပညာ၊ နက်နဲစွာသည်၊ ဆရာခဏ္ဍ၊ ဗြဟ္မဏကား၊ မှန်စွစကား၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ လှည့်ဖြားဖျက်လို၊ မဆိုပေတန်၊ သူတော်မှန်၏၊ အကျွန်သော်ကား၊ နန်းရံထားသည်၊ ရွှေသားပုတ္တာ၊ ဥပရာကို၊ များစွာဖြင့်ညှိုး၊ သားသမီးထက်၊ ဆဆတက်၍၊ စုံမက်ချစ်ကဲ၊ ရှုမရဲလည်း၊ စွန့်ခဲစွာလှ၊ ပုညတကြောင့်၊ နန်းမရွှေတောင်၊

ဘသည်းခေါင်ကို၊ ချစ်နှောင်ကြီးခွေ၊ အနိုင်ဖြေလျက်၊ မြဲတောရတနာ၊ ဥစ္စာမြတ်တိုင်း၊
 ကုသိုလ်လှိုင်းသည်၊ ဆိုင်းဆိုင်းဖွံ့ဖွံ့၊ ကြီးစအံ့ဟု၊ ဝံ့ဝံ့စားစား၊ သားထက်ကိုယ်ကျိုး၊
 ရှိစနိုး၍၊ အခိုးသံပါ၊ ရည်ထချွဲချွဲ၊ ကျွန်ုပ်ကြံရှင်၊ ရွှေစံနှိုင်းဆ၊ အိမ်ရှေ့ရသည်၊ စန္ဒကုမာ၊
 နန်းပွင့်လျာကို၊ မေတ္တာကြီးပြတ်၊ စွန့်နှိုင်းတတ်က၊ သည်းပွတ်အခြား၊ သမီးသားကို၊
 မထားလုံးစုံ၊ စွန့်နှိုင်းတုံလိမ့်၊ ပွင့်ငုံထွားထွား၊ သမီး သားကို၊ မုန်းထားစိတ်တွင်၊
 မချစ်ခင်၍၊ အရှင်ဒေဝ၊ ယဇ်နတ်လှအား၊ ပသသည်လော၊ ဘယ်သို့သောဟု၊
 မင်းစောနှစ်ပါး၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ စကားပိုက်ပိုက်၊ မဆိုထိုက်ရှင်၊ စိုက်စိုက်နတ်ဘောင်၊
 တက်ရအောင်ကို၊ ရည်စောင်ယခု၊ ပြုအံ့ကျွန်ုပ် မနေတည်း။

၁၃၇။ ခမည်းမင်းကျော်၊ မွေးမယ်တော်တို့၊ ဟောဖော်ပြသ၊ တောင်ပန်းကြလည်း၊
 နားမျှမဝင်၊ ဖြစ်ကြင်ရကား၊ မင်းနှစ်ပါးမူ၊ ဝမ်းပါးဝမ်းကွဲ၊ သည်းထင်ဂလိုင်၊
 ယိမ်းညွတ်ယိုင်၍၊ လက်မှိုင်ချချ၊ သောကအိုးသို့ ဆူဝေတည်း။

၁၃၈။ ဘိုးတော်ဘွားမြတ်၊ တောင်းပန်လတ်လည်း၊ မလွှတ်တုံမြောက်၊ ထိုမှ
 နောက်၌၊ ပွင့်ညောက်ဘုန်းလျှံ၊ ဤသို့ကြံ၏၊ မြဲမြဲနှောင်တွဲ၊ သံမစဲတည်း၊ ဆင်းရဲကုန်
 စွာ၊ သတ္တဝါကား၊ ငါတစ်ယောက်မူ၊ အကြောင်းပြု၍၊ မဂ္ဂမလှ၊ သေကုန်ကြအံ့၊
 ငါဖဘုန်းထင်၊ ပြည်ကြီးရှင်ကို၊ ဦးတင်လျှောက်ပိမ့်၊ ချမ်းသာစိမ့်ဟု၊ နှစ်သိမ့်ဝမ်းထဲ၊
 ယူစွဲတုံပြီး၊ ဘကြီးမင်းအား၊ ဝပ်တွားကြည်ညို၊ တောင်းပန်လို၍၊ သံချိုဤသို့
 ရှုတ်လတ်တည်း။

၇။ စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း

မာနောဒေဝ အဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ၊
အပိနိဂဠန္ဒကာပိ၊ ဟတ္ထိအသေစပါလေမ။

၁၃၉။ အရှေ့ပြုဗ္ဗာ၊ ဥတ္တရာနှင့်၊ ဂေါယာဒီပ၊ သုံးကျွန်းမျှလည်း၊ မကလှည့်ထွန်း၊
ကျေးဇူးလွန်၍၊ တံခွန်ထောင်ထူ၊ ကျွန်းဇေယျတွင်၊ ဆယ်ဆူပျပ်ကျို၊ ညွတ်လာယိုသည်၊
လူတို့အရှင်၊ မွေးဖခင်၊ ၂၀မ်းတွင်ဆယ်လ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ ဖွားထတုံမြောက်၊
ထိုမျှလောက်လည်း၊ မခေါက်မရက်၊ ပြတ်စုံမက်၍၊ ပုခက်ကျူးနွဲ့၊ ရွှေလည်ဆွဲလည်း၊
ပုလဲအသွင်၊ ချစ်ခင်လွန်ပြင်၊ သိမ်မွေ့ခြင်းဖြင့်၊ ကြီးပြင်းကုန်ဘိ၊ ပြစ်တစ်စီမျှ၊
မရှိလှည့်ပျို၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ဘယ်သို့စောလောင်း၊ သတ်ကောင်းအံ့နည်း၊ မေတ္တာ
သည်း၍၊ ထင်ရည်းစိတ်ထား၊ သနားညွတ်ရှေး၊ ချမ်းသာပေးလျက်၊ မိုက်မြွေမှုသား၊
ရှင်ပုဏ္ဏား၌၊ စစားနေရေ၊ လုပ်ဆောင်လေဟု၊ ကျိန်းသေမြဲကြပ်၊ အပ်တုံဘိလော့၊
ပြစ်တိဆံ့မျှင်၊ ရိပ်မထင်သည်၊ ရုပ်သွင်လှထွား၊ သမီးသားကို၊ ဘထွားလူထွတ်၊
လောကနတ်သည်၊ လေးမြတ်ကျင့်တော်မူဘိသေး။

၁၄၀။ ဇနာဒီဗ္ဗ၊ နရထိပ်မိုး၊ ပြည်ကြီးစိုးသား၊ နေမျိုးညွန့်လူ၊ ဘဘုန်းတူလျှင်၊
သည်းအူတင်ခေါင်၊ ညီနောင်နှမ၊ တူကွဲမခြား၊ ကျွန်တို့အားကို၊ သနားခင်မွတ်၊
အသက်လွတ်၍၊ ကူးခတ်ထိပ်သွင်း၊ သံခြေချင်းဖြင့်၊ လည်ပင်းတည်လည်း၊
ထောင်ခတ်တည်းမှ၊ မရည်းထောင်းထောင်း၊ အာဏာမောင်းလျက်၊ ခြင်းတောင်းစွဲသုံး၊
ဆင်ချေးကျိုးနှင့်၊ ပြည်လုံးလှည့်ပတ်၊ တမတ်မတ်တည်၊ မပြတ်ဖွေလှစ်၊
မြင်းချေးပစ်ကို၊ မွေးချစ်ဖခင်၊ ထည့်စေချင်၏၊ ကယ်ပင်ရင်းသို့၊ မထည့်မြို့လည်း၊
ကျွန်တို့ညီနောင်၊ မောင်နှင့်နှမ၊ စုံတကွကို၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ ယာမာညီသည်၊ ခွန်ဆီပြည်လျှို၊
တစ်နိုင်ငံမှ၊ ဝေးလံရပ်ခြား၊ တိုင်းတစ်ပါးသို့၊ သွားလေတော့ဟူ၊ နှင်တော်မူလည်း၊
ကြည်ဖြူရှိကျိုး၊ ဘမင်းစိုးအား၊ ရှိခိုးပျောင်းနွဲ့၊ ကန်တော့ခဲ၍၊ မင့်ထွက်သွား၊
တိုင်းတစ်ပါးဝယ်၊ တောင်းစားခယမ်း၊ တစ်ထွာဝမ်းကို၊ ငြိမ်းချမ်းရာဖွေ၊ သက်မွေး
နေအံ့၊ ပရမေထွတ်ထား၊ ဘမင်းဖျားလျှင်၊ သနားစိတ်ဝယ်၊ မေတ္တာကြွယ်၍၊
ရှေးနယ်ခင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၁။ ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာကို၊ အာဏာကြူးကြူး၊ ရွှေလက်ရုံးဖြင့်၊ လွှမ်းဘုန်း
အောင်မြင်၊ ရန်မျိုးစင်သည်၊ သခင်ဒေဝ၊ နရိန္ဒအား၊ ပုဏ္ဏားစကား၊ တိမ်းပါးယွင်း
ဖောက်၊ ရှေ့နောက်စဉ်စီ၊ မညီသောဟန်၊ အကြောင်းပြန်အံ့၊ တံခွန်ထောင်ထူ၊
နာတော်မူလော့၊ စိုက်ထူရဲရဲ၊ ရွှေညောင်ဆွဲလျက်၊ ဝှဲဝှဲလွှင့်ဆောက်၊ ထီးဖြူအောက်
တွင်၊ လျှံတောက်ရှုအံ့၊ ဂေါတမီဟု၊ သိင်္ဂီ ရွှေလှော်၊ ကျွန်မယ်တော်လျှင်၊ ဖွားမြော်
သန့်စင်၊ ကျွန်ကိုမြင်ကာ၊ အရှင်ခဏ္ဍ၊ ဗြဟ္မဏတို့၊ ရံကြငါးရာ၊ ကျွန်းငယ်ပါသည်။

မဟာဒီပ၊ တစ်ကျွန်းမျှကို၊ ထားကြလေဦး၊ လေးကျွန်းစုသည်၊ ထွန်းမြူးအာဏာ၊
မင်းစကြာသို့၊ လက္ခဏာကြန်ပုံ၊ ပြည်ဖြိုးစုံဟု၊ ဟောတုံလေရှာ၊ မဟုတ်ပါလော၊
ဘယ်စာချင်းတ၊ ယခုမှလျှင်၊ ဇီဝ(ခြေ)ဖြတ်၊ ယဇ်နတ်ယုတ်အား၊ လှီးခုတ်ပူဇော်၊
သင့်လျော်လေဟန်၊ ဆိုပြန်လေရှား၊ သင်းစကားကို၊ မမှားစိတ်တွင်၊ ကယ်ကောင်း
ထင်၍၊ မကြင်မနာ၊ သတ္တဝါကို၊ မစာကိုယ်ချင်း၊ သတ်ဘိလျှင်က၊ ပါယ်တွင်းငုပ်လျှိုး၊
ငရဲအိုးကို၊ ချီပိုးရွက်သည်၊ မည်ပငြိမ်ရှင်၊ အခွင့်မသာ၊ အရာမကျ၊ အဓမ္မကို၊
ဒေဝဘုရား၊ ဝမ်းမပါနှင့်၊ အများထွေလာ၊ သတ္တဝါကို၊ မေတ္တာဝင်တော် မူဘိသေး။

၁၄၂။ နရာဓိပတိ၊ လောကီထွတ်ထား၊ ဘမင်းဖျားလျှင်၊ ရွှေနားစိတ်စေး၊ နာဘိ
သေးလော့၊ ရစ်မြေးလောဘ၊ မျက်ဒေါသနှင့်၊ မောဟဖုံးလွှမ်း၊ အကျင့်ညမ်း၍၊
ထောက်စမ်းမမြင်၊ ပုဏ္ဏားဖင်ကား၊ ယခင်ကာလ၊ မဓမ္မသဘင်၊ တရားခွင်၌၊ စိတ်တွင်
မှတ်သား၊ ရန်မှန်းထားကြောင့်၊ ကျွန်အားပျက်စီး၊ အကြကြီးကို၊ မိုးမိုးလည်လည်၊
ကြစည်လေရှာ၊ လူတို့ရွာတွင်၊ မဟာဗြဟ္မဏ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ဂေါတ္တန္ဓယံယူ၊
ပုဏ္ဏားဟူက၊ ကြည်ဖြူစိတ်လို၊ ရိုရိုသေသေ၊ ဖြူကုန်ပေလျက်၊ ရွှေငွေဥစ္စာ၊
ရတနာလည်း၊ များစွာပေးကမ်း၊ ရွှင်သောဝမ်းဖြင့်၊ ကြင်ကျွမ်းသိမ်းမွေး၊ စားဦးပေး၍၊
လုပ်ကျွေးကော်ရော်၊ ပူဇော်အထူး၊ ဖြည့်တင်းဖြူးလည်း၊ ကျေးဇူးတစ်စိ၊
မသိယွင်းချွတ်၊ ပြစ်မှားတတ်၏၊ လူထွတ်ထိပ်နင်း၊ ငါ့ဘမင်းလည်း၊ သတင်းကျေးဇူး၊
အထူးမထင်၊ ပုဏ္ဏားဖင်အား၊ ချစ်ခင်မြတ်လေး၊ သိမ်းပိုက်မွေး၍၊ စားကျေးရွာပြည်၊
အတည်တည်နှင့်၊ ပွားစည်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်ထပ်ဆင့်၊ မြောက်ချီးမြင်လည်း၊
အခွင့်ရက၊ မွေးချစ်ဘအား၊ ဥစ္စာသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ဟု၊ စိတ်တွင်စာနာ၊ တာဘိ
မည်လော၊ မှန်သဘောတည့်၊ လျှင်ဆောငါ့အား၊ သတ်ငြားပြီးမြောက်၊ ထိုမှနောက်၌၊
မဖောက်ကေန်၊ သတ်လိမ့်မှန်ရှင်၊ ကျင့်တန်ညစ်နွမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်း၏၊ ချီးမွမ်း
မြောက်လွှား၊ ဆိုစကားကို၊ ရွှေနားနှစ်စုံ၊ မကြည်ယုံလင်၊ လုံခြုံအရေး၊ လာမည်
ဘေးကို၊ မျှော်တွေးရှေ့နောက်၊ ဆင်ခြင်ထောက်၍၊ ရွေးကောက်မြင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၃။ ဤသို့လျှောက်ထား၊ ကျွန်စကား၌၊ ပုဏ္ဏားသွပ်ရူး၊ သူတထူး၏၊ ကျေးဇူးမသိ၊
ဖြစ်ဘိလေရှောင်၊ ထိုအကြောင်းကား၊ အလောင်းရေနှုတ်၊ ဓဋ္ဌရတ်၏၊ သည်းပွတ်
အလား၊ သားလေးပါးတွင်၊ ရှေးဖျားအောက်ရင်း၊ တန်ခိုးပြင်းသည်၊ လျှိုဝင်းတေဇ၊
ရှင်ဒတ္တလျှင်၊ သီလကျင့်နွယ်၊ တောမြိုင်လယ်၌၊ စင်ကြယ်စိတ်ကြည်၊ နေလှည့်သည်
ကို၊ မှုနည်ယွင်းပါး၊ မိုက်သီးစားသည်၊ ပုဏ္ဏားမုဆိုး၊ သားတိုးပါပ၊ နေသာဒနှင့်၊
တွေကြသရော်၊ နတ်ကျော်နတ်ကောင်း၊ နတ်စောလောင်းကား၊ ဆွေဟောင်းချစ်သူ၊
တွေ့သောတူလျှင်၊ ကြည်ဖြူဝမ်းတွင်း၊ မေတ္တာပြင်း၍၊ လက်ငင်းမစ၊ သားနှင့်ဘအား၊
သုခစည်းစိမ်၊ ဗိမာန်အိမ်၌၊ မွေသိမ်စံပ၊ နေစေတ၏၊ ဖြီးမျှအံ့ဖွယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်
လျက်၊ အလမ္မာယ်အား၊ ပြလောငြားအံ့၊ ကြေထွားပျက်စီး၊ နတ်စောထီးကား၊
သေနီးစလောက်၊ ကြမ္မာရောက်၏၊ အထောက်ထိုမှ၊ ဗာရာဏတွင်၊ ဗာလပုဏ္ဏား၊
ခရီးမှားကို၊ ချောက်ကြားညွန့်လန်း၊ ရေသဖန်းမှ၊ ပင်ပန်းကြီးကုတ်၊ မျောက်မင်း
ထုတ်၍၊ မယုတ်ဇီဝ၊ ချမ်းသာရလျက်၊ ငဆပုဏ္ဏား၊ မိုက်မှုတားလျှင်၊ သနားမဲ့ရှောင်း၊

ဗျောက်ဥက္ကောင်းကို၊ မညောင်းစိုက်စိုက်၊ ကျောက်နှင့်ရိုက်သော်၊ မူးမိုက်ရှုကွဲ
သွေးရဲရဲနှင့်၊ ဖောက်လွဲပျက်စီး၊ သေလုနီးရှင်၊ မသီးမခြား၊ ထိုအလားလျှင်၊ ပုဏ္ဏာ
ဟူက၊ ပြုထကျေးဇူး၊ သူတထူးအား၊ မကူးမေတ္တာ၊ သေစိမ့်ငှာတည်၊ မရာမရေ
ကြဲတတ်ပေစွ၊ သပြေစိုးနွံ၊ ထွတ်ဘုန်းလျှံလည်း၊ ထုံးစံနှိုင်းသင့်၊ ရှေ့နောက်ချင်၍၊
ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၄။ ဤသို့ထူးထူး၊ ထိမ်မြူးတတ်လှ၊ ဗြဟ္မဏ၏၊ ပါပယုတ်နှမ်း၊ စကားသွမ်းကို
ယောင်ယမ်းကျင့်မှား၊ လိုက်နာငြား၍၊ တိုင်းကားပြည်ထောင်၊ စစ်ပွဲဘောင်ဝယ်
မရှောင်ရန်ခွင့်၊ ခြင်္သေ့မင်းသို့၊ ရဲခြင်းသတ္တိ၊ ရဲနေချီလျက်၊ မရှိပြိုင်ဖော်၊ ဓမ္မူကျော်
သည်၊ ပြည်တော်စွယ်သွား၊ ထိုသည်သားကို၊ မင်းဖျားဘယ်သို့၊ သတ်တုံမြို့အံ့၊ စိမ်းညို
မိုင်းဝေ၊ ရဂုံဗွေ၌၊ ခေါ်တွေ့သည်၊ သကုဏီဟု၊ မှင်ချီကြွကြွ၊ ထိုငှက်မတုံ၊ အဏ္ဏ
ဆွတ်ဆွတ်၊ ရင်ငွေလွတ်လျက်၊ ခွံကျွတ်နုနယ်၊ ငှက်သူငယ်ကို၊ သက်လှယ်မတတ်၊
ချစ်လေးမြတ်၍၊ မပြတ်ရေစာ၊ စောင့်ထိန်းရှာသို့၊ မဟာရာဇ၊ မွေးချစ်ဘလည်း၊
ငှက်မအဟန်၊ မေတ္တာလွန်၍၊ တောင်သန်မပွား၊ ငှက်ငယ်လားလျှင်၊ ထိုအားကြင်မှု၊
နေတိုင်းရှု၍၊ ပြုစုပြင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၅။ ဤသို့သားတော်၊ အကြောင်းဖော်၍၊ မူးမော်ငိုယို၊ တောင်းပန်ဆိုသော်၊
နဂိုရဲစိုးစီး၊ ဘမင်းကြီးကား၊ ကျစီးမျက်ရည်၊ ယိုသည်စွတ်ရွှမ်း၊ သားကိုလွမ်း၍၊
စိတ်ဝမ်းဆွတ်လွတ်၊ အသက်ပြတ်မျှ၊ တိမ်းညွတ်ထွေလည်၊ ကြံဆသည်ကား၊
ထက်ပြည်နတ်ထံ၊ ပြာသာဒ်ပျံဝယ်၊ မစံရဘိ၊ ရှိပစေကာ၊ သားပုဏ္ဏာနှင့်၊ ရတနာ
သည်းပွတ်၊ ထွတ်ရရွတ်ကို၊ မသတ်အသက်၊ ရက်ရက်သာကြည်၊ မရှည်မင်း၊
လွတ်တော့အံ့ဟု၊ တံ့တံ့စိတ်ထံ၊ ယူပြီးရဲမှ၊ ထိုပွဲညီညွတ်၊ စည်းဝေးလတ်သည်၊
မူးမတ်တို့အား၊ ဤသို့ကြား၏၊ ထံပါးမကွာ၊ စည်းဝေလာသည်၊ မဟာဂုတ္တ၊ အမစ္ဆတို့၊
ဒေဝနတ်ဘောင်၊ သားလက်ဆောင်ဖြင့်၊ အခေါင်မိုးပေါ်၊ ပျော်စလိမ့်ဟု၊ မနိမ့်ချွံချွံ၊
ငါတည်ကြဲလည်း၊ နှိုင်းစံရွှေထား၊ သမီးသားကို၊ သနားချစ်ပြင်း၊ စုံမက်ခြင်းကြောင့်၊
ဘုံတွင်းနတ်ဆီ၊ မလိုပြီတည်း၊ တတိတွတ်တွတ်၊ မည်တမ်းရွတ်သည်၊ ထွားမွတ်
ရောင်မြေ၊ မောင်အိမ်ရှေ့က၊ စ၍များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ သီတာချမ်းအေး၊ ဘေးမဲ့ပေးဟု၊
ကြိုင်မွှေးဗျာဒိတ်၊ မိန့်တော်ရိပ်ကို၊ ဦးထိပ်တင်ပေ၊ ချမ်းသာစေတည်၊ လွတ်လေ
ကုန်ကုန်စင်စင်တည်း။

၁။ လွတ်လေကုန်ကုန်စင်စင်တည်း

ဂ။ မြေးတော်ဝသူလမင်းသားတောင်းပန်ခန်း

၁၄၆။ ထိုရော်ကာလ၊ ထိုခဏ၌၊ စာရယုတ်မာ၊ ခဏ္ဍဟာလည်း၊ ဝမ်းသာအားရ၊ လူထိုမျှနှင့်၊ တူးဆွသုတ်သင်၊ ယဇ်သဘင်ဝယ်၊ စီရင်နေငြား၊ ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်၊ လာတည့်မြောက်၍၊ ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်း၊ နှုတ်သံကြမ်းနှင့်၊ မချမ်း ဆိုချက်၊ မြိုးမြိုးမြက်တည်း၊ အပျက်အလန့်၊ ဒုဘာသိတွင်၊ ရှည်မှီကျွမ်းကျင်၊ တစ်ပါးဝင် ၍၊ ပြည့်ရှင်မင်းဖျား၊ တို့ဘုရားအား၊ ပါယ်လားဌထွေ၊ မိုက်ဖော်ဝေသည်၊ ဟရေဒုဌ၊ ဗြဟ္မဏ၊ နရသနင်း၊ ထိုရှင်မင်းကား၊ ချစ်ပြင်းဆပွား၊ သမီးသားက၊ စသည်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မကြာရွတ်ရွတ်၊ လွတ်ပြီးရကား၊ အလားမတော်၊ နင့်မှာသော်မူ၊ တူပျော် မခြား၊ နင့်မယားနှင့်၊ နင့်သားသမီး၊ ဝရီးနောင်မယ်၊ နင့်မျိုးနွယ်ကို၊ ကြောက်ဖွယ် အသွား၊ သံလျှက်စားဖြင့်၊ လွှား (လွှား) လည်ပင်း၊ ဖြတ်လျင်းပြီးသော်၊ ယဇ်နတ်ကျော် အား၊ ပူဇော်အံ့နှင့်၊ စီရင်သည်လော၊ ဤသို့ပြောသော်၊ မိန်းမောစိုးရိမ်၊ မငြိမ်ဖျာပါ၊ မသက်သာနှင့်၊ ပူဆာသောက၊ ဒေါသထိန်ပြောင်၊ ကမ္ဘာလောင်သို့၊ သည်းခေါင် နောက်ဝေ၊ ထိုယဇ်မြေမှ၊ မနေလျင်စွာ၊ ဟူးဟူးလာ၍၊ ရာဇာမင်းအား၊ လျှောက်ပြန် ကြားသည်။ စကားသွေးသွေးငင်ငင်တည်း။

“ပုဗ္ဗေဝ ခေါသိမေရတ္ထော၊ ဒုက္ကရံဒုရဘိသမ္ဘဝဉ္ဇေ’ တံ။
 အထနောဥပက္ခဒဿ ယညဿ၊ ကသ္မာကရောသိဝိက္ခေပံ။
 သဗ္ဗေဝဇန္တိသုဂတိ၊ ယေယဇန္တိ ယေပိယာဇေန္တိ။
 ယေစာပိအနမောဒန္တိ၊ ယဇ္ဇန္တာနံဒေသံမဟာယည” န္တိ။

၁၄၇။ သဒ္ဓါသီလ၊ ပညာစာသား၊ သတ္တဥစ္စာ၊ ခုနစ်ဖြာလည်း၊ မက္ကာကုံလုံ၊ ပြည်မြို့စုံ လျက်၊ ရွှေဘုံနန်းသာ၊ ထီးစကြာနှင့်၊ ဘယ်ညာဖြန့်လွှား၊ ဥကင်ဖျားတွင်၊ အဖျား ညွတ်ခ၊ ပူဇော်ရသည်၊ ကောဏ္ဍအမျိုး၊ မင်းရှင်စိုး၊ သတိုးဘုရင်၊ ကျွန်သခင်ကို၊ အလျင်ရှေးက၊ နတ်ဒေဝအား၊ ပသပူဇော်၊ ကော်ရော်မြတ်လေး၊ လုပ်ကျွေးမှီဝဲ၊ ပြုနိုင်ခဲ့ဟု၊ ခွဲခွဲခြမ်းခြမ်း၊ သဘောလမ်းကို၊ စုံစမ်းမြော်ထောက်၊ လျှောက်သည် မှတ်လော၊ မင်းစောဘုန်းထက်၊ ထိုသို့လျက်ကို၊ ရှက်ဖွယ်စရာ၊ တို့သူငါအား၊ မတာသော်လည်း၊ တန်ခိုးသည်းသည်၊ ရန်လည်းစင်တတ်၊ ကျိုးပေးနတ်အား၊ မညွတ်မတာ၊ အားမနာ၍၊ ယဇ်စာအမှု၊ ချွတ်ယွင်းပြုခဲ့၊ ပြည်သူထိပ်မိုး၊ ရွှေနားဖြိုး လော့၊ မင်းစိုးတို့အား၊ စကားတစ်ခွန်း၊ ဆိုမိမှန်းက၊ မယွန်းမသွေ၊ တည်သင့်ချေ၏၊ မြစ်ရေအညာ၊ ဆန်သော်သာတည့်၊ နေဝါရဲရဲ၊ ပြုဗ္ဗာမြီလည်း၊ ပယ်လွဲအနောက်၊ ဇွန်းတောက်လျှံဝါ၊ ထွက်သင့်ရာ၏၊ လေးဖြာအရောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်လည်း၊ အခေါင်ပဲ့ပဲ့၊ ကျိုးမည်ကဲ့သို့၊ ယိမ်းနွဲ့မြေမှာ၊ ညွတ်လေကာရှင်၊ ကျောက်လွှာမိုင်းရိပ်။

တောင်မြင့်ထိပ်၌၊ ချိပ်ချိပ်ဖြာလန်း၊ ကြာညိုဗန်းလျှင်၊ မမြန်းမညို၊ ခက်သွယ်တိုး၍၊
ဖြိုးဖြိုးပွင့်ဝါ၊ ရောက်သော်သာတည်း၊ ရာဇာတုကျွန်း၊ နှုတ်နေသွန်းက၊ တစ်ခွန်းမခွ၊
တည်ထိုက်လှရှင်၊ နရာစောလောင်း၊ ရှင်မင်းကောင်းလည်း၊ မစောင်းမယိမ်း၊ မတိမ်း
မပါ၊ ဆိုစကားကို၊ ဖြောင့်သားမြဲနေ၊ တည်ပါစေဟု၊ ထွေထွေဖန်ဖန်၊ လှည့်ပတ်
ပြန်သည်။ ၊ ဆိုဟန်ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်တည်း။

၁၄၈။ စကားမချွတ်၊ ရှေးသူမြတ်တို့၊ လျှောက်ပတ်ကြည်ဖြူ၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ၊
ဒေဝရောက်မှု၊ ပြု၍လည်းကောင်း၊ တစ်ချောင်းနှလုံး၊ စွဲသုံးပညာ၊ လေ့လာမန္တန်၊
ကဲမိုးလွန်သည်၊ တံခွန်တစ်ဆူ၊ ထိုနှယ်သူကို၊ စိတ်ယူနှိုင်းရှည်၊ ခိုင်းစလှည့်၍၊
မျှော်ကြည့်ရှုရှု၊ ပြုစေ၍တည်း၊ နတ်ပြည်ဆီးသို့၊ ထွန်းသည်းဘုန်းတော်၊ ရှင်မင်းကျော်
လည်း၊ ကြံဖော်မချို့၊ ငါသို့ဆရာ၊ ဆိုတိုင်းနာ၍၊ သာယာဘုန်းကြီး၊ ပျော်ရှည်မှီးဟု၊
ဆီးဆီးဆဆ၊ လျှောက်လေထသော်၊ ဗာလစရိုက်၊ ထိုမင်းမိုက်လည်း၊ မျက်အိုက်ပုဏ္ဏား၊
ဆိုစကားကို၊ အမှားတစ်ဖန်၊ လိုက်တွဲပြန်၍၊ ရှေ့ဟန်လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းနှင့်၊
စုပေါင်းညီနောင်၊ ကုန်အောင်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ အာဏာတော်ရိပ်၊ မိန့်ဗျာဒိတ်နှင့်၊
ဖမ်းပြန်လျှင်သည်၊ ချက်ချင်း ခုံခုံမင်မင်တည်း။

၁၄၉။ ထိုသို့တစ်ဖန်၊ ဖမ်းတုံပြန်သော်၊ နန်းရံဘုန်းစည်၊ ကြုံပြန်သည်ကား၊
မတည်တရား၊ အကျင့်မှားသည်၊ မင်းဖျားငါဘ၊ မိုက်တလွဲကား၊ ပုဏ္ဏားသဘော၊
လိုက်လျောစိုက်ထူ၊ ဖမ်းပြန်ယူခဲ့၊ ကြည်ဖြူနှစ်သိမ်း၊ လွှတ်ထားစိမ့်ဟု၊ သံငြိမ့်ချိုသာ၊
အကြောင်းရှာ၍၊ ထပ်ကာတစ်ထောက်၊ တင်လျှောက်တောင်းပန်ပြန်လေတည်း။ ဗျ

“ယဒိကိရယဇိတွာ ပုတ္တေဟိ၊ ဒေဝလောကံ၊ ဣတောစုတာယန္တိ။
ဗြာဟ္မဏောတာဝယဇေတု၊ ပစ္ဆာပိယသေတုဝံရာဇေ။ လ။
သစေဟိသောသုဇ္ဈာတိယောဟနာတိ၊ ဟတောပိသောသဂ္ဂ’မုပေတိဋ္ဌာနံ။
ဘောဝါဒိ ဘောဝါဒိန မာရယေယျံ၊ ယေစာပိ တေသံအဘိသဒ္ဓဟယျ”န္တိ။

၁၅၀။ မဟာပုည၊ သမ္မာရကြောင့်၊ ပြည်မအချက်၊ ရွှေဘုံထက်၌၊ ဖြန့်ကြက်ထီးဖြူ၊
ရှစ်စင်းထူလျက်၊ ဗိုလ်လူညွတ်ရုံး၊ ပန်ကြကုံးသည်၊ ပြည်လုံးမျက်စိ၊ ဝိပတိ၊ ၊
သီရိတမ္ဗတ်၊ ရွှေနားညွတ်လေ၊ မချွတ်သွေးချို့၊ ပုဏ္ဏားဆိုသော၊ ထိုစကားတုံ၊
မမှားတစ်စိ၊ မှန်လေဘိမူ၊ မိမိမယား၊ (မိ)မိသားနှင့်၊ ဆွေဝါးမျိုးခင်၊ ကိုယ်ကိုပင်တည်း၊
ဖမ်းငင်ရွတ်ရွတ်၊ ကိုယ်ပင်သတ်၍၊ ယဇ်နတ်ပူဇော်၊ ထက်မှီးပေါ်သို့၊ ကျင့်ပျော်ပုဏ္ဏား၊
ရှေးဦးသွားမှ၊ ဘုရားအမြတ်၊ ကျွန်ကိုသတ်၍၊ ဖြောင့်မတ်နောက်မှ၊ ကိုယ်တော်
ကြွလော့၊ မခွဇကန်၊ မမှန်၍သာ၊ မိစ္ဆာပုဏ္ဏား၊ သေခန့်ငြားလျက်၊ မသွားတို့မြောက်၊

သည်ကိုထောက်လော့၊ မဖောက်ကေန်၊ မှန်တပြီးကား၊ ဝေးနီးထင်ဘိ၊ ဘောဝါဒိကို၊
ကြောင်းသိမကင်း၊ ပုဏ္ဏားချင်းကို၊ သတ်လျင်းပေကာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ မြင့်ကြာမနေ၊
သွားတို့လေအံ့၊ တစ္ဆေပုဏ္ဏား၊ သင်းစကားမူ၊ လားလားမဟုတ်၊ ထိုးခုတ်လှီးခတ်၊
လူကိုသတ်၍၊ ဘယ်နတ်ပြည်သာ၊ ရောက်မရာလိမ့်၊ ပါယ်ရွာလေးရပ်၊ ရင်ဖြင့်အပ်
လျက်၊ ပူလုပ်ပြင်းပြ၊ ဝရဲကျအံ့၊ မွေးဖဘုရား၊ ရှင်ဗျားသည်၊ ၊တို့အား မသတ်သင့်
ဘူးတည်း။

၁၅၁။ ပုဏ္ဏားစကား၊ အထင်မှား၍၊ လေးပါးအပါယ်၊ ရောက်စဖွယ်ကို၊ နီးနွယ်သင့်
ရန်၊ ကျွန်ုပ်ပြန်ပိမ့်၊ ကြိမ်ဖန်စစ်လီ၊ ခြင်္သေ့ဆီနှင့်၊ ရွှေနီဖျဉ်းဝ၊ သဘောမျှသို့၊
နာလှနှစ်ဖက်၊ ဆောင်ကာရွက်လော့၊ ရေမြက်ချမ်းချမ်း၊ သဲမွေ့လွမ်းလျက်၊ မြစ်ဝှမ်း
ဘယ်ညာ၊ စီးရစ်ဖြာသည်၊ ဗာရာဏသီ၊ ကျော်ညီဝေးနီး၊ ရွှေပြည်ကြီး၌၊ ဘုန်းမီး
ပြောင်ပြောင်၊ လက်ရုံးရောင်နှင့်၊ အခေါင်စံမှတ်၊ ဗြဟ္မဒတ်လျှင်၊ တမ္မတ်ဒေဝ၊
မွေးချစ်ဘသို့၊ ညသန်းခေါင်ကျော်၊ အိပ်မက်မြော်က၊ ထိုရော်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်ဟု၊
နိမိတ်တတ်က၊ မိစ္ဆာညဏ်နှင့်၊ ဖောက်ပြန်လျှောက်ထား၊ မိုက်စကားကို၊
ယူမှားတုံ(တတ်)၊ ဗြဟ္မဒတ်လည်း၊ စိုင့်ဆတ်သားငါး၊ ကျွဲနွားဆင်မြင်း၊ များခြင်းလူသူ၊
ဖမ်းကာယူ၍၊ ကလူကလဲ၊ ညဉ်းဆဲခုတ်သတ်၊ ယဇ်နတ်တင်မည်၊ စီရင်သည်ကို၊
နှစ်လည်ဝေမှောင်၊ ဟေဝန်တောင်နှင့်၊ မိုးခေါင်တိမ်ဖျား၊ ငှက်နှယ်သွားသည်၊ တရား
နှစ်လွေ့၊ ရှင်ရသေ့လျှင်၊ ထို၍မကြာ၊ ရောက်တည်လာ၍၊ ရာဇာမင်းအား၊ ပါယ်လေးပါး
သို့၊ သွားအံ့အကြောင်း၊ မပြုကြောင်းဟု၊ အလောင်းမုန့်၊ အာလုတ်ချို လျက်၊ ဟောဘိ
တရား၊ ထိုစကားကို၊ မင်းဖျားကြည်ယုံ၊ ခပ်သိမ်းစုံအား၊ လွတ်တုံချမ်းအေး၊ လူကြီးပေး
၍၊ ပါယ်လေးရပ်လွတ်၊ ထက်ဘုံနတ်ဝယ်၊ မပြတ်ရိပ်မြို့၊ ချမ်းသာလှသည်၊ ၊ ဝန်းရုံ
(တင်) တယ်ရွှင်မြူးတည်း။

၁၅၂။ ထိုမှတစ်ကြို၊ ရွှေနားထုံလော့၊ ကြွယ်ကုံပြောစည်၊ ယင်းသည်ပြည်နှင့်၊
ရွန်ရှည်မဝေး၊ ထိုထိုကျေးတွင်၊ အသေးအဖွဲ၊ အခဲအကျို၊ များနွယ်ရှိမျှ၊ များဘိဥစ္စာ၊
ကြွယ်ဝစွာသည်၊ မဟာဂုဏေး၊ ရှင်သူဌေးလျှင်၊ မိုက်မြွေးမောဟ၊ ဖုံးလွမ်းစသား၊
ပါပညစ်ညမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်း၏၊ ချီးမွမ်းညွှန်ပြ၊ အဓမ္မကို၊ ယူထစိတ်တွင်၊ အကယ်ထင်၍၊
ပုံယင်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ သတ်ကာတံ့တံ့၊ ပူဇော်အံ့ဟု၊ ကြံ့ကြံ့မသွေ၊ စီရင်လေသော်၊
တက်နေဝင်းဝင်း၊ တန်ခိုးပြင်းသည်၊ ရှင်မင်းညောင်နတ်၊ အာဏာလွတ်၍၊ ဟောရွတ်
မွေ့၊ လမ်းကြောင်းပြသော်၊ ခနပွားစီး၊ သူဌေးကြီးလည်း၊ စောထီးထွတ်ဖျား၊ နတ်စကား
ကို၊ မမှားမခွ၊ ဝမ်းမြို့ရလျက်၊ နောင်တစိုးရိမ်၊ မငြိမ်ဗျာပါ၊ ထိတ်လန့်စွာ၍၊ သတ္တဝါ
များ၊ ထိုမျှအားကို၊ လားလားမသတ်၊ အလုံးလွတ်မှ၊ အထွတ်နတ်ဖော်၊ စံလေပျော်ရှင်၊
မင်းကျော်ပြည်ရှင်၊ မွေးဖခင်လည်း၊ ကြည်လင်စိတ်ညွတ်၊ ထိုသို့လွတ်၍၊ မိုးနတ်
ပျော်မှိန်၊ တာဝတိံ၌၊ ဒီဝိန်လွတ်က၊ စံစရအောင်၊ ဓာနသီလာ၊ ဘာဝနာနှင့်၊
အပစာယန၊ ဤသို့စသား၊ ပုညဝတ္ထု၊ စိုက်ပျိုးပြုဟု၊ ယုယုယယ၊ တောင်းပန်ခလည်း၊
ပါပမင်းညစ်၊ မောဟရစ်၍၊ မလှစ်သံလေး၊ ခွင့်မပေးသည်၊ ၊ ရှေ့ပြေးမေတ္တာ
မလူးတည်း။

၁၅၃။ မဟာသတ္တ၊ ကုမာရလျှင်၊ ဓမ္မသတ်ထုံး၊ တရားကြီး၍၊ နှလုံးပူဆွေး၊ သေအံ့
 ဘေးကို၊ ကြောက်အေးတုန်လှုပ်၊ ရှိလက်အုပ်ဖြင့်၊ ညွတ်တုပ်ငိုကာ၊ တောင်းပန်ရှာ
 လည်း၊ ရာဇမင်းမိုက်၊ မလိုက်စကား၊ မကြားသည်သွင်၊ နားမဝင်က၊ ရွှေစင်လမြူး၊
 ရာဟုယူးသို့၊ မိန်းမူးလိုက်မော၊ ဖတ်ဖတ်မောမျှ၊ ဇောမရဏ၊ သက်ဇီဝလျှင်၊
 စဉ်ကျလူပေ၊ ကြာနယ်ခွေသော်၊ အောင်မြေညွန့်လှ၊ စိုးမည့်သူနှင့်၊ တစ်အူတည်းမွေး၊
 နှမထွေးဟု၊ ရည်သွေးနုနု၊ ပန်းဝတ်စုနှင့်၊ ရွှေဥနှိုင်းဆ၊ မိုးသူကျသို့၊ သေလတွင်ညီ၊
 ကုမာရီလျှင်၊ ဂုဏ်ဆီတောက်မီး၊ မောင်တော်ကြီးနှင့်၊ ရှည်မှီးလက်ဆွဲ၊ ချစ်မြဲမပြတ်၊
 မောင်လတ်မောင်ငယ်၊ အသွယ်သွယ်ကြောင့်၊ ကိုးကွယ်မရ၊ ကြီးသောကနှင့်၊
 အဖထံပါး၊ သွား၍ငိုယို၊ တောင်းပန်ဆိုလည်း၊ မချို့ရွှေနား၊ လျှောက်စကားကို၊ ပယ်ရှား
 သဖြင့်၊ အခွင့်မရ၊ ရှိလေထသော်၊ စန္ဒကုမာ၊ လောင်းရာဇာ၏၊ သည်းချာသားဦး၊
 ဘုန်းမြူးတောက်ပ၊ ဝသုလလျှင်၊ ခယကျိုးနွဲ့၊ ဘိုးတော်ထံ၌၊ မရွံ့မရှာ၊ ခြေပါလက်ခတ်၊
 ခေါင်းဦးပွတ်၍၊ ရင်ဘတ်ဆိတ်ငို၊ ဝမ်းကွဲပြို၍၊ ခြေကိုဖက်ယမ်း၊ ပန်းညှိုးနွမ်းသို့၊
 ပျောင်းသမ်းမူးမော်၊ တောင်းပန်သော်လျှင်၊ ဘိုးတော်မင်းဖျား၊ မြေးရွှေသားကို၊
 သနားကဲဆ၊ ချစ်ချင်လှ၍၊ မောင့်ဘရန်နှင့်၊ အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်၊ လုံးရင်းထိုမျှ၊ များသတ္တ
 ကို၊ ခဏအသော့၊ လွတ်စေတော့ဟု၊ ချောမောမြေးအား၊ ရှေးအလားလျှင်၊
 မထားကုန်ကုန်၊ လွတ်ပြန်တုံသည်၊ ၊ လူပုံစိတ်ရွှင်ကြည်နူးတည်း။

၉။ မင်းသားမင်းသမီးများယဇ်တွင်းသို့ ဆောင်ယူခန်း

၁၅၄။ လွတ်တုံစေရောင်း၊ ထိုမှနှောင်းလည်း၊ ကျိုးကြောင်းမသိ၊ မိစ္ဆာညှိသည်။
ဒိဋ္ဌိခဏ္ဍ၊ ဗာလသော့သွမ်း၊ အပါယ်လှမ်းသည်၊ မင်းနှမ်းညစ်ကျိ၊ လိုက်ပြန်ဘိ၍၊
တရိဘဝ၊ သုံးလောကတွင်၊ မရနှိုင်းအင်၊ ဘက်မမြင်သည်၊ နတ်ရှင်နန်းလျာ၊
ဥပရာနှင့်၊ များစွာအပြား၊ ထိုမျှအားကို၊ ရှေးလားဖမ်းပြန်၊ ကျင့်တန်မြဲပွဏ၊
ခဏ္ဍဟကား၊ တေဇည်းညီး၊ ငါယူမှီးသည်၊ မင်းကြီးနှင့်က၊ ရှိသမျှကို၊ ဒေဝသဘင်၊
ယဇ်မြေပြင်သို့၊ အလျင်ဆောင်သယ်၊ ရောက်တည်လွယ်မှ၊ ထိုဝယ်နှစ်သိမ်း၊
ပြီးလျှင်ခြိမ်ဟု၊ အကြံပြုလျက်၊ အောင်ဆုမင်္ဂလာ၊ ရေသီတာသို့၊ ချမ်းသာစေသော၊
ရှင်မင်းစောလျင်၊ ပြေချောမွေညက်၊ စုံနှစ်ဖက်ကို၊ ဖြန့်လျက်ရဲရဲ၊ ယဇ်နတ်ပွဲသို့၊
ထွတ်ကဲမင်းကျော်၊ ကြံချိန်တော်ဖြိုး၊ ရွှင်ပျော်မြှူစံ၊ မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ဘုန်းလျှံဒေဝ၊
ကြွလော့ဘုရား၊ လျှောက်လေကြားက၊ မင်းဖျားညစ်ခေါင်၊ သားကိုဆောင်၍၊
ဖြားမြောင်အုတ်ကျက်၊ မြို့ကထွက်သည်၊ ရှည်လျက်ယဇ်မြေစူးစူးတည်း။

၁၅၅။ ဩဇာလေးနက်၊ ကြာဝတ်ရက်ကို၊ မလျက်မသောက်၊ ကြာပင် အောက်၌၊
အလျောက်နေငြား၊ အမိုက်ဖားသို့၊ ဘုရားအလောင်း၊ သူတော်ကောင်းနှင့်၊
ပေါင်းမှီးနှီးရင်း၊ ကြမ္မာနှင်း၍၊ မကင်းတူကွ၊ သားနှင့်ဘဟု၊ ဘဝကြိုက်ကြို၊
ဖြစ်လှည့်တုံလည်း၊ မယုံဝမ်းတွင်း၊ တရားကင်းသည်၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား၊ ထိုနှစ်ပါးတို့၊
စကားရောနှော၊ လူသဘောဖြင့်၊ ချစ်ဇောမပြေး၊ ပါယ်ကျွေးနှံရန်၊ ယုတ်မာကြံလျက်၊
ရွှေဆံပုတ်ခတ်၊ ဗောဓိသတ်ကို၊ ယဇ်နတ်သဘင်၊ ဆောင်လေကြင်သော်၊
တောင်တင်နန်းမ၊ ဥကင်သ၌၊ စံပမကင်း၊ မယ်တော်မင်းနှင့်၊ မကြွင်းခြေရုံမိသံဖျူ၊
ချွေးမတစ်ဖော်၊ ဆွေတော်မျိုးအား၊ မင်းသားတစ်သီး၊ မင်းသမီးမင်းညီ၊ တူပြီးရုံးပေါင်း၊
သိန်းအသောင်းလျှင်၊ မြေစောင်းလှည့်မြို့၊ ပြီအံ့သို့တည်၊ လျှမ်းပိုမျက်နှာ၊
မျက်ရည်ဖြာမျှ၊ ပူဆာညွတ်ခွေ၊ ဆံကိုဖြေ၍၊ ထွေထွေတဆို၊ သည်းစွာငိုလျက်၊
မပြီမကွဲ၊ ခြိမ်အုန်းသဲမျှ၊ ဆောင်မြီယဉ်ညင်၊ မပြင်မဖီး၊ ပန်းတကြီးနှင့်၊ ကိုင်မီးကိုင်မှား၊
ဂူသောလားသို့၊ မအားတိုးခိုက်၊ ကိုယ်စီလိုက်သည်၊ ကျိုက်ကျိုအိုးဝေမထူးတည်း။

တမတ္တံ ပကာသေန္တော သတ္တာ အာဟ။

၁၅၆။ စတုသစ္စာ၊ ပုဒိအာနှင့်၊ ကိုးဖြာဂုဏ်ရောင်၊ ငါးမာန်အောင်ကား၊ လှခေါင်ဥသစ်၊
မယ်တော်စစ်နှင့်၊ ရင်နှစ်အိမ်ရွှေ၊ လောင်းဘုန်းဟေ၏၊ ချစ်မြေမယား၊ နုထွားစန္ဒာ၊
ခုနစ်ရာက၊ စသည်များထွေ၊ လိုက်ကုန်လေ၍၊ မူးဝေဖန်ဖန်၊ ငိုကြွေးဟန်ကို၊
မကျန်ဟောဖော်ရွှင်မြှူတည်း။

“ဒဟရာသတ္တသတာတော၊ စန္ဒကုမာရဿဘရိယာယော။
ကေသေပကိရိတ္တာန၊ ရောဒန္တိယောမဂ္ဂ’မနုယာယိသုံ။
အပရာပနသောကေန၊ နိက္ခန္တာနန္ဒနေဝိယဒေဝါ။
ကေသေပကိရိတ္တာန၊ ရောဒန္တိယောမဂ္ဂ’မနုယာယိသုံ” န္တိ။

၁၅၇။ အနိစ္စနှင့်၊ (ဒုက္ခ)မက္ခာ၊ အနတ္တာဟု၊ လက္ခဏာသုံးပါး၊ နှလုံးပွားလျက်၊ ရထား
 ခြောက်တန်း၊ ဝေဇယန်၌၊ တံခွန်ပြောင်ပြောင်၊ ရှစ်စင်းဆောင်၍၊ လေးမြှောင်ပတ်စည်၊
 သံကြိုးတည်မှ၊ ထည်ထည်စိုင်းနှင့်၊ နိဗ္ဗာန်လွင်သို့၊ ရောက်ချင်ငါအား၊ ပျပ်ဝပ်တွား
 သည်၊ ငါသားတပည့်၊ ဂုဏ်နှစ်ပြည်တို့၊ ငါ၏အလောင်း၊ မင်းကောင်းစန္ဒ၊ ကုမာရကို၊
 ခဏမကြာ၊ ဆောင်သောခါလျှင်၊ မာတာကျမ်းဝင်၊ ငါမိခင်နှင့်၊ ရုပ်သွင်ပြာထွား၊
 ငါအားမပြတ်၊ လုပ်ကျွေးတတ်သည်၊ မိုးနတ်ပမာ၊ ခုနစ်ရာက၊ စ၍စပါး၊ ငါညီများ၏၊
 မိဖုရားကိုယ်လုပ်၊ နတ်ရုပ်တစ်ဖော်၊ ဆင်းရွှေလှော်တို့၊ ညှိုးရော်ဝမ်းကွဲ၊ သည်းထဲ
 ခုန်ဆွေ၊ ခြောက်မည်သွေမျှ၊ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်မမြင်၊ ထုခတ်ရင်ဖြင့်၊
 ထက်ခွင်မိုးစွန်၊ နန္ဒဝန်၌၊ ရွယ်တန်လျလျ၊ ဒေဝစွာသို့၊ သောကမွမ်းဖြင့်၊ မရွှင်စိုက်စိုက်၊
 ငါသို့လိုက်လျက်၊ ဆာလိုက်မြည်တမ်း၊ ငါ့ကိုလွမ်း၍၊ ၊ ညှိုးသမ်းခွေခွေစိမ်းမူးတည်း။

၁၅၈။ တကြိုးတကြိုး၊ မိပ္ပာယ်ကုံးလျက်၊ ဆိုထုံးနာဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တည်၊
 အောက်ဝယ်ပြသ၊ ယညအာဒိ၊ မသိမင်းမိုက်၊ လိုက်ဘိအမှား၊ ရင်နှစ်သားကို၊ သွား၍
 ဆိုပေ၊ ဆောင်တို့ချေလား၊ စေသောအရ၊ ဂစ္ဆထဟု၊ ပဒစွဲလမ်း၊ အောက်တပြွမ်းကို၊
 ခွဲခြမ်းခြယ်လှယ်၊ သဘောနွယ်၍၊ အကျယ်ရုံးချဉ်း၊ ခွေညွတ်မျဉ်းလျက်၊ အကျဉ်းချဲ့
 လှောက်၊ အခွင့်ရောက်လည်း၊ အထောက်လှော်ရာ၊ ဆိုသင့်ပါဟု၊ စာနာဆိုရှောင်း၊
 စကားကောင်းနှင့်၊ အကြောင်းလျဉ်းစပ်၊ အကျိုးထပ်လည်း၊ ချန်လှပ်နှုတ်သွင်း၊
 ဆိုပေလျှင်းအံ့၊ ထိုယင်းပတ်ကုံး၊ တစ်ပြည်လုံးလျှင်၊ ဆုံးပြီဘုရား၊ အရှင်သားဟု၊
 ကျော်ကြားရပ်ရှစ်၊ မိုးကြိုးထစ်သို့၊ ကြွေးဟစ်ငိုယို၊ တဆိုမပြေ၊ လိုက်ကြလေ၍၊
 ပူရေဝရ၊ တံခါးမ၌၊ ထွက်ကြကုန်ရှောင်း၊ မဆံ့ကောင်းသား၊ ထောင်းထောင်း
 များကြွယ်၊ အံ့ဖွယ်သူရဲ၊ လူခပဲအား၊ ပုဏ္ဏားယုတ်မာ၊ မြင်သောခါလျှင်၊ ဝမ်းမှာနွေးနွေး၊
 လူတို့ရေးကို၊ မလေးမစား၊ ပြုငြားမပိုင်၊ ဆိုင်နိုင်ချိမ်းနည်း၊ သို့လည်းတစ်ချက်၊
 အရေးပျက်က၊ အခက်ဖြစ်မည်၊ စိတ်ကရည်၍၊ ပတ်လည်အများ၊ မြို့တံခါးကို၊ ပတ်ထား
 လုံခြုံ၊ စောင့်စေတုံသော်၊ အပုံလူမိုလ်၊ ဥဒဟိုတိ၊ နဂိုရ်ကျော်ဝင်း၊ ရွှေမြို့တွင်း၌၊ ပင်ချင်း
 ခက်ယှဉ်၊ မြို့ဥယျာဉ်သို့၊ တာလျဉ်တည်ပင်၊ ရုံးစည်ပင်မှ၊ ဝန်းကျင်သောင်းသောင်း၊
 ငှက်အပေါင်းအား၊ အကြောင်းဖော်ဖော်၊ အာလုတ်ခေါ်၍၊ သံကြော်သာယာ၊
 ကြားလိုက်ငှာလျှင်၊ ၊ ဂါထာဤသို့ရင်ကျူးတည်း။

ယဒိသကုဏိမံသ'မိစ္ဆသိ၊ ခုယသယုပုဗ္ဗေန ပုပ္ဖဝတီယာ။
 ယတေ'တ္တကေရာဇာ၊ သမ္ဗုဇ္ဇောစတူဟိပုတ္တောဟိ။

၁၅၉။ ဝိဟင်္ဂမာ၊ သကုဏာနှင့်၊ ဒွိဇပေက္ခော၊ သကုန္တောကံ၊ စသည်မည်ပြား၊
 ဆယ်တစ်ပါးလျှင်၊ တိမ်ဖျားကြွကြွ၊ အာကာသဝယ်၊ ကမ္မဇိဋ္ဌံ၊ ဝဲကာပျံ၍၊ မောင်နှံ
 မကင်း၊ စုံမြိုင်တွင်း၌၊ သက်ဆင်းပျော်ပါး၊ အိုငှက်များတို့၊ ၊ အသားအသွေး၊

၁။ သကုန္တောက = (ပါ) သကုန္တ၊ သကုန္တီဟူသောပါဠိဝေါဟာရသည် သကုဏကဲ့သို့ ငှက်ဟော
 သဒ္ဒါပင် ဖြစ်သည်။

စီးယိုပြေးမျှ၊ ထွေးထွေးနီနီ၊ ရိုးခြင်ဆီနှင့်၊ နှိုင်းလီတူနိုး၊ ချိပ်ရည်ဆိုးသို့၊ ဟင်းမျိုးနှစ်လို့၊
 ပျိုရရိုကို၊ သင်တို့တစ်စိ၊ အလိုရှိက၊ သီရိဋ္ဌာန၊ ပြည်မရေသာ၊ ရပ်ခန်းဝါတွင်၊
 မဟာသာလ၊ လန်းလန်းကြွသည်၊ ရုက္ခညိုမှိုင်း၊ ဆိုင်းရရိုင်းနှင့်၊ ပြိုင်းပြိုင်းစီလျှင်၊
 တောဥယျာဉ်ဝယ်၊ မယှဉ်တရား၊ ကျင့်ဆိုးရွားသည်၊ ပုဏ္ဏားမိစ္ဆာ၊ စကားနာ၍၊
 ပညာဖဲသွေ၊ လွန်တွေဝေသည်၊ မိုက်နေမူညစ်၊ ဧကရာဇ်လျှင်၊ ဥသစ်ရွှေနှယ်၊
 ချစ်(စ)ဖွယ်တည်၊ နနယ်ထွားထွား၊ သားလေးပါးက၊ စသည်အပုံ၊ ခပ်သိမ်းစုံကို၊
 ငင်တုံမဆိုင်း၊ လည်တွင်ပိုင်း၍၊ သည်တိုင်းအရမ်း၊ ယဇ်နတ်သွမ်းကို၊ မင်းနှမ်းဒုဋ္ဌာ၊
 ပူဇော်ရာသို့၊ များစွာမချို၊ သင်တို့ငှက်ပေါင်း၊ ပျံလေရှောင်း၍၊ ကောင်းနိုးရာရာ၊
 ရွေးယူကာလျှင်၊ ရသာထွေထွေ၊ စားတို့ချေလော့၊ စေ(ရေ)ခြင်းရာ၊ တဆိုကာနှင့်၊
 ဗျာပါဆကဲ၊ ငိုယိုနွဲ့သည်၊ မြိုင်ထဲသောသောအူ၏တည်း။

၁၆၀။ ထိုသည်ဋ္ဌာန၊ ဥယျာဉ်မှလျှင်၊ သွားထမကြာ၊ လူဗိုလ်ပါတို့၊ မဟာသတ္တ၊
 ပါသာဒသို့၊ ဝင်ကြလေမြောက်၊ ရောက်တုံထိုခါ၊ နီလာသစ်သစ်၊ စုလစ်မွန်းချွန်၊
 အဆန်းဆန်းနှင့်၊ ရစ်သန်းစီလျှင်၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊ ရေကန်ရေတွင်း၊ မကြွင်းပျော်ဖွယ်၊
 အသွယ်သွယ်တည်၊ အံ့ဖွယ်ဝဲဝဲ၊ တရဲရဲနှင့်၊ မြဲခဲထိန်ဝါ၊ အိမ်ထောင်သာကို၊
 လက်ယာလှည့်လှည့်၊ စိန်းစိန်းကြည့်လျက်၊ ယိုသည်မျက်ရည်၊ မဆည်နိုင်ပြီ၊
 လက်အုပ်ချီလျက်၊ ကိုယ်စီမြွက်ဟ၊ ဆိုကြသည်ကား၊ အိုလူများတို့၊ (ကြား)ကြား
 လျှံပြောင်၊ ဤနန်းဆောင်ကား၊ အခေါင်ထွတ်ထား၊ တို့ဘုရား၏၊ ပျော်ပါးစံမှတ်၊
 မျက်ခါတ်သည်၊ ပြာသာဒ်တံခါး၊ ဖားဖားဝေစည်၊ ကြာငါးမည်နှင့်၊ ချမ်းကြည်သီတာ၊
 ဤကန်သာလည်း၊ စန္ဒာကုမ္မ၊ တို့မွှေးဘလျှင်၊ ကာလနေရက်၊ ခန့်တွက်မေ့လျော်၊
 ပျော်တော်မူရာ၊ ကန်သာတကား၊ မပြားတမျှ၊ စိတ္တလသို့၊ မှိုင်းမြစိမ်းညို၊ ပန်းထိုထိုနှင့်၊
 ပင်ပျိုဆိုင်းဆိုင်း၊ ပြိုင်းရရိုင်းတိ၊ ခက်ကိုင်းပျော်ပျော်၊ ဥယျာဉ်တော်လည်း၊
 ရွှေလှော်နန်းငုံ၊ တို့ကြေးမုံလျှင်၊ ဝန်းရံတစ်အား၊ ကျွန်တော်များနှင့်၊ ပျော်ပါးအစဉ်၊
 ဥယျာဉ်တံခါး၊ ရှေးလားမတူ၊ ယခုမူကား၊ လူသူဆိုတည်၊ အသံတိတ်တိတ်၊ အိမ်လုံး
 ပိတ်ခဲ့၊ တို့စိတ်မချမ်း၊ တို့ကိုလွမ်းအောင်၊ ပွင့်ငြိမ်းဤသို့၊ ပြုလေမြို့သည်၊
 ငါတို့စိတ်ဝမ်းဤသို့တည်း။

၁၆၁။ ထိုမှတစ်သုတ်၊ ဆင်တင်းကုပ်သို့၊ အားထုတ်ဝင်ပြန်၊ ဧရာဝတီဟု၊
 ဆဒ္ဒါန်မျိုးအင်၊ စီးတော်ဆင်ကို၊ မြင်လတ်သောခါ၊ တင်တယ်စွာသား၊ မဟာဗလဝ၊
 ကေသရသို့၊ နာဂပြောင်ဝင်း၊ ဤဆင်မင်းကား၊ ရန်တင်းမရွေ့၊ မင်းအိမ်ရှေ့၏၊
 ရက်နေမပြတ်၊ စီးမြဲမှတ်သည်၊ မုန်စွတ်စွတ်ချွန်၊ ပြောင်ကျော်မွန်တည်၊
 အဟန်ရှေ့သွင်၊ ရည်းမာတင်ကို၊ ရွှေစင်ညီးညီး၊ ယိုကျစီးမျှ၊ ရွှေထီးမမိုး၊ ရွှေကြိုးမတွ၊
 ရွှေကမတင်၊ ယခုတင်ခဲ့၊ ကောင်းကင်ကွန့်ကွန့်၊ ရွှန်ရွှန်အာသာ၊ အစာရမ်းရမ်း၊
 တိမ်ညွန်းလှမ်းသည်၊ သန်စွမ်းလှကိုယ်၊ အဿထိုရ်ဟု၊ ညိုညိုထိတ်ဝင်း၊ စီးတော်မြင်း
 လည်း၊ ရွှေတင်းကုပ်ထဲ၊ သိုထားမြဲတည်၊ ပုလဲသန္တာ၊ နီလာရောင်ရှိန်၊ စိန်တလျှပ်လျှပ်၊
 ခြယ်ထပ်စီမြွာ၊ ရတနာတိ၊ ဆန်းကြယ်ဘိသား၊ မဏိမျက်ပြွ၊ ကိုးပါးရဲလျက်၊

အသံကျာကျာ၊ သာလိကာသို့၊ တန်ဆာခိုက်လွှား၊ ရွှေရထားလည်း၊ ဖြူထားအသ၊
 မကတစံ၊ သည်တိုင်းရှိ၏၊ ပျောင်းအိမ္မတ်ထွား၊ ကိုယ်ရွှေသားဝယ်၊ ပျံရှားကြိုင်ဖြူ၊
 မွှေးမျိုးကျူးသည်၊ စန္ဒကူးနံ့သာ၊ လိမ်းစကာနှင့်၊ ဣန္ဒာတမျှ၊ မင်းစန္ဒအား၊ ငဆမင်းညစ်၊
 အပြစ်ဆံ့ချည်၊ မရှိသည်ကို၊ နတ်ပြည်လိုဟန်၊ ငကျွန်ပုဏ္ဏား၊ ဖျက်စကာ၌၊ ယူမှား
 နှစ်သိမ့်၊ ပီတိစိမ့်လျက်၊ သတ်လိမ့်တကား၊ အိုဘုရားဟု၊ ဆိုထားအသံ၊ ကောင်းကင်
 ယံ၌၊ မည်သိသီး၊ ပဲ့တင်ချီးသည်၊ ပြည်ကြီးအိုးသို့ဆူ၏တည်း။

၁၆၂။ ထိုမှတစ်သီး၊ ကျော်လွဲချီးသည်၊ စောထီးမင်းလှ၊ ကုမာရကို၊ ဆောင်ထအပြင်း၊
 (ယဇ်)နတ်တွင်းသို့၊ ချက်ချင်းမကြာ၊ ရောက်သောခါလျှင်၊ မာတာဒေဝီ၊ ဂေါတမီဟု၊
 သင်္ဂီထွေးမွတ်၊ တောင့်နန်းထွတ်ကား၊ လွမ်းဆွတ်ပူဦး၊ ရွှေရင်တီးလျက်၊ မင်းကြီး
 ခြေရင်း၊ လည်လေရှင်း၍၊ သံညှင်းတွတ်တွတ် တောင်းပန်လတ်တည်း။

“ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဏာ။
 သစေစန္ဒ ဝရံဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝ ရုဇ္ဈန္တိ။
 ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဏာ။
 သစေသုရိယ ဝရံ ဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝ ရုဇ္ဈန္တိ”တိ။

၁၆၃။ မျက်စိတစ်ထောင်၊ အမြင်ဆောင်သား၊ မိုးခေါင်လွှားလွှား၊ မြင်မိရ်ဖျား၌၊
 သိကြားသူဇာ၊ တူမကွာသို့၊ မမာသမ္မ၊ စည်းစိမ်မထက်၊ ငယ်ကခုတိုင်၊ ချစ်ပန်း
 လှိုင်လျက်၊ မစိုင်မကန်၊ ကဲလွန်အထူး၊ မြတ်ကျေးဇူးကြောင့်၊ နဖူးလက်မိုး၊
 နေ့တိုင်းစိုးသည်၊ မင်းစိုးငယ်လင်၊ မယ့်ထိပ်တင်၊ ဖြူစင်ကျင့်ကောင်း၊ ဆုမွန်
 တောင်းမှ၊ ခွာပြောင်းနတ်ရပ်၊ လှုပ်လှုပ်စင်မိန်း၊ မယ့်ဝမ်းကိန်း၍၊ ရွှင်ဖိန်းဆယ်လ၊
 မီးရှူးကျလည်း၊ ယုယပိုက်မွေး၊ ခိုချိုကျွေးလျက်၊ ရန်ဘေးငြိမ်းတမ်း၊ သင်ပုတ်ဆွမ်းနှင့်၊
 နန်းဝမ်းရွှေတောင်၊ ဗေထိပ်ခေါင်က၊ ရည်စောင်မှတ်ထား၊ ငါ့သားစန္ဒ၊ သူရိယကို၊
 ဒေဝနတ်ရှင်၊ မသတ်ခင်ဝယ်၊ အလျင်မဆိုင်း၊ မယ်လည်ပိုင်းမှ၊ ရွယ်ကျိုင်းသည်းပွတ်၊
 ထွားမွတ်တင့်ခေါင်၊ သားညီနောင်ကို၊ အမောင်မင်းမြတ်၊ နောက်မှသတ်လော့၊
 မိုးနတ်အလား၊ ရွှေသားနှစ်ငုံ၊ မရှိတုံက၊ ရိပ်မြို့သိုက်တွင်၊ သားမမြင်သော်၊
 ရွှေစင်မယ်လျှ၊ ဝန်လိုမသို့၊ နှိုင်းဆတိုနည်း၊ ကြမ္မာသည်း၍၊ မယ်လည်းဆက်ဆက်၊
 ကျေပျက်စီးပွား၊ ရူးသောလားလျှင်၊ လွင်ပါးကြင်နာ၊ သက်ထွက်ငှာလိမ့်၊ ရာဇာ
 ဘုန်းသစ်၊ ကျွန်ရှင်နှစ်ကို၊ စင်စစ်မချွတ်၊ လွတ်လော့စူးစူး၊ ညက်နူးချိုသာ၊
 တောင်းပန်ရှာလည်း၊ ချမ်းသာမရ၊ ဖြစ်လှည့်ထသော်၊ ချွေးမအပေါင်း၊ ပြာနွဲ့နောင်းကို၊
 သံညောင်းခေါ်ကာ၊ ရင်သည်းချာအား၊ ဖွေရှာစေစေ၊ ရှေးချစ်ငွေကြောင့်၊ အောင်းမေ့
 ထပ်ပွား၊ ချွေးမများကို၊ သနားစုံမက်၊ ရွှေလည်ဖက်၍၊ မော့လျက်ညှိုးလိမ့်ခွေခွေ
 တည်း။

၁၆၄။ ဂေါတမိဟု၊ ဒေဝီထွတ်ဖျား၊ မိဘုရားလျှင်၊ မင်းအားညွတ်ခ၊ ခွင့်မရသော်၊
 သောကရှိန်ညီး၊ စိတ်ပန်းကြီး၍၊ ပါယ်မီးလှော်ချစ်၊ ပုဏ္ဏားညစ်အား၊ ဖြစ်ဖြစ်မျက်လို၊
 ကိုယ့်ဆဲဆို၍၊ ရွယ်ပျိုရင်နှစ်၊ ဥပရာဇ်ကို၊ အပြစ်မဲငြား၊ သင်းစကားကြောင့်၊
 မထားဆောင်ထွေ၊ သတ်လေသောအား၊ ငါမယ်ဖွားလျှင်၊ လွမ်းများထပ်လောက်၊
 စိုးရိမ်ရောက်သို့၊ အလျောက်ခုမူ၊ လွယ်တကူလျှင်၊ ချီထူပိုက်ကျွေး၊ သင့်ကိုမွေးသည်၊
 ပုဏ္ဏားမနှင့်၊ သင့်ဘတစ်ပြုမ်း၊ မေတ္တာမွမ်းသည်၊ ငယ်ကျွမ်းမယား၊ သင့်သားသမီး၊
 ဦးရီးနှောင်မင်း၊ ညီရင်းအစ်ကို၊ မပျိုမျိုးဆွေ၊ တူနေတကွ၊ သင်ကစသည်၊ ဒိဋ္ဌကြမ္မာ၊
 နှိပ်စက်လာ၍၊ လွဲကာရှောင်ရှန်း၊ ပုန်းလဲမလွတ်၊ ဘေးဥပဒ်လျှင်၊ မချွတ်ရောက်ဆိုက်၊
 မီးပြင်းထိုက်သို့၊ ပူလှိုက်ပူဆာ၊ ဗျာပါသောက၊ ဒုက္ခထင်ပြင်း၊ ကပ်လေလျှင်သည်။ ၊
 ချက်ချင်းစိုးရိမ်စေသတည်း။

၁၆၅။ ထိုသည်ဗြဟ္မဏ၊ ခဏ္ဍဟအား၊ နန်းမရွှေလှော်၊ ဆဲရေးဖော်၍၊ သံကြော်
 ချိုကာ၊ ဆိုခြင်းရာ၌၊ ရှစ်ဂါထာလုံး၊ တစ်ပိုဒ်ကြုံးလျက်၊ ရွှင်ပြုံးကြွင်းမဲ့၊ ဆိုခဲ့တုံရှောင်၊
 အလောင်းရန်နှင့်၊ ယစ်တွင်းရောက်ခါ၊ ဘရာဇာအား၊ (...) မိခင်ကြိမ်ဖန်၊ တောင်းပန်
 လေငြား၊ ဤစကားလည်း၊ မခြားမိပ္ပာယ်၊ ဟိတ်ဖိုလ်သွယ်၍၊ အောက်ဝယ်အကုန်၊
 ဆိုတုန်ခဲ့ပြီး၊ မင်းကြီးနားတွင်၊ မဝင်လွဲသွေ၊ ဆီနှင့်ရေသို့၊ ဖြစ်လေသဖြင့်၊ သမ္မာ
 ရင့်ကား၊ မိခင်ခြေပါး၊ ပျက်ဝပ်တွား၍၊ စကားသာချို၊ လျောက်ခါငို၏၊ နဂိုရ်ချင်ကိန်း၊
 ခန့်ရွက်ထိန်းသည်၊ နှစ်သိန်းလေးသောင်း၊ အပေါင်းသင်္ချာ၊ ထူထဲစွာသား၊ မဟာပထဝီ၊
 ဆယ်ပြန်လီသည်၊ မမိုအထူး၊ ကံဆကျူးလျက်၊ ကျေးဇူးသွေးသွေး၊ နို့ရည်ကျွေးသည်၊
 မြတ်လေးချစ်ခင်၊ မွေးမယ်ရှင်၊ အကြင်ဖြစ်လာ၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ ဘုရားဘုန်းကြွယ်၊
 ဆိတ်စာငယ်က၊ လည်ဝယ်ရစ်ဆွဲ၊ ဆင်းရဲမထင်၊ မငြင်မငြိ၊ အလိုလိုက်လိုက်၊
 အကြိုက်ရှာရှာ၊ ကောင်းနိုးရာနှင့်၊ များစွာထွေထွေ၊ မွေးရပေသည်၊ မအေမိနတ်၊
 တောင်နန်းထွတ်၏၊ စက်မြတ်ကြာငုံ၊ ရွှေဝတ်မှုကို၊ တင်တုံရိုက်၊ ဆယ်ချောင်းရုံး၍၊
 အဆုံးခုသာ၊ ကန်တော့ပါအံ့၊ မေတ္တာရစ်တွယ်၊ ချစ်ပန်းကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်မာတာ၊
 သားမျက်နှာကို၊ နောက်ခါသည်ပြင်၊ မမြင်ရပြီ၊ ခွန်ဆီပိုင်သ၊ မွေးဘရန်နှင့်၊
 အရှင်မင်းလည်း၊ ဖြောင့်စင်းနတ်ရုပ်၊ ကပ်ပစေရှင်၊ မသွေကံယူ၊ ကျွန်ုပ်မူကား၊
 ဗိုလ်လူသွားမြောက်၊ တစ်ခေါက်မပြန်၊ တမလွန်သို့၊ ရင်ကန်စူးစူး၊ သွားပါဦးအံ့၊
 ကျေးဇူးအရှင်၊ မိခင်ရွှေတုံး၊ ချစ်ပန်းကုံးကို၊ အဆုံးတစ်လှည့်၊ ဖက်ပါတည်ဟု၊
 ပျောင်းချည်ညွတ်ခွေ၊ မယ်တော်ခြေကို၊ လက်ရွှေဖက်ယမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်း၍၊
 ထပ်မွမ်းပူလှိုက်၊ ရှိဦးတိုက်သည်။ ၊ ပြိုက်ပြိုက်မျက်ရည်ထွေထွေတည်း။

၁၆၆။ ပုတ္တရတနာ၊ ဥပရာလျှင်၊ ပန်းကြာပွင့်ဝေ၊ မယ်တော်ခြေကို၊ ရွှေဥက္ကောင်းထိ၊
 မိန်းမူးဘိသော်၊ မွေးမိနန်းနေ၊ သေလုမတတ်၊ သက်ပြတ်စဖွယ်၊ နှုတ်သံငယ်နှင့်၊
 နှမ်းနယ်ဆွတ်ဆွတ်၊ ရွတ်သားချိုသာ၊ ဆန္ဒဖြာသည်၊ ဂါထာလေးပါး၊ ထိုစကားနှင့်၊
 ပြာထွားနတ်ဟန်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ ရွှေခွန်းချို၍၊ မအိမသာ၊ လွမ်းမိုးရွာလျက်၊ ရာဇာမင်းစစ်၊
 မချစ်ယောင့်ကား၊ ယူငြားဝမ်းတွင် ၊ ဖြစ်တင်တစ်၊ နဟိနုနု၊ ဆိုမှုဖျော်ဖျော်၊
 ထိုအဘော်ကို၊ မင်းကျော်သွမ်းမိုက်၊ မလှိုက်ဝမ်းထဲ၊ ပယ်လွှဲပြီးနောက်၊ တစ်ထောက်
 တစ်ဖန်၊ အားကြီးသန်၍၊ မိစန္ဒာညက်၊ ငိုကာမြှက်၏၊ အသက်သခင်၊ ငယ်ကျွမ်းဝင်နှင့်၊

သေလျှင်သေခြင်း၊ တူမယွင်းလျှင်၊ စဉ်ကင်းခန္ဓာ၊ သေတို့ပါအံ့၊ မကြာအလျှင်၊
 မယ်ကိုတင်၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ယဇ်နတ်မီးဖို၊ လှီးလော့လည်တံ၊ ကျွန်ုပ်ခံအံ့၊
 သက်နံသည်းရင်း၊ လင်နှင့်ကင်းက၊ ပူပြင်းမငြိမ်၊ စိုးရိမ်ဆင်းရဲ၊ ဝမ်းကွဲအောင်တံ၊
 မခွင်းဘိလင်္ဂ၊ ပြည်ကြီးမှန်ကူ၊ လွှတ်တော်မူဟု၊ ကြည်ဖြူတောင်းပန်၊ ရှေးဟန်ထိုမင်း၊
 အလျှင်းနားတွင်၊ လျှောက်မဝင်သော်၊ အိမ်ရှင်ညိုဖြူ၊ လွမ်းယူတသည်၊ အလမေတ္တာ၊
 သင့်လျော့ဂါထာ၊ ထိုများမှာလည်း၊ သာယာနာဖွယ်၊ ဝိဟာယ်များများ၊ မထူးခြား၍၊
 စကားမှလွန်၊ ရွှေနန်းထွန်သို့၊ မလွန်စေရ၊ ဆိုင်းတွပြေပြစ်၊ ကျစ်လျစ်ယူငင်၊
 ဆင်ခဲထိုပြုံး၊ မင်းသမီးလည်း၊ ဦးရုံးထံမှာ၊ သက်သာယာကို၊ ဆံလွှာတစ်မျှင်၊
 မရကြင်၍၊ ရွှေစင်ပွင့်ထွား၊ လင်မင်းသား၏၊ ထံပါးကြပ်ကြပ်၊ ရပ်လျက်တဆို၊
 ငိုလတ်သောခါ၊ ဘုရားလျာကား၊ သာယာစကား၊ ဤသို့ကြား၏၊ ဆက်များဘဝ၊
 သံသာရဝယ်၊ တူကွမကွာ၊ မောင်နှင့်သာလျှင်၊ သိတာရေစက်၊ ဆုပန်နက်၍၊
 မပျက်ခုလည်း၊ ချစ်ကြီးစည်းသည်၊ ဆွေနည်းပြာသွယ်၊ လှမျိုးကြွယ်၊ ထိုဝယ်သော်က၊
 ရှေးကာလ၌၊ နှမသည်လျာ၊ မယ်စန္ဒာအား၊ ဥစ္စာရွှေငွေ၊ မြူတေလျှံတောက်၊
 လက်ကောက်လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်ညီးညီး၊ ပုတီးရောင်ကောင်း၊ စဉ်ဘောင်းမညှိုး၊
 ရွှေခါးကြီးနှင့်၊ ဆံထိုးဆံကျင်၊ ချစ်ခင်မြတ်(လေး)၊ ငါဆုပေး၍၊ မယ်ထွေးအိမ်ရှင်၊
 ဆင်ရလေဘိ၊ ယခုပြီးကား၊ ပီတိပျို့ပျို့၊ မချို့ရှေ့တူ၊ လိုမူလိုရာ၊ ရွေးဖွေရာမှာ၊
 တန်ဆာခြယ်လွင်၊ ဘယ်သူပြင်လျက်၊ ဆင်ပလိမ်မင်း၊ ရွှေကြယ်ထွင်းသို့၊
 လျှံဝင်းငါတွင်၊ မပြတ်ဆင်သည်၊ ရစ်တင်သုံးပတ်၊ ထိန်စီခတ်ထား၊ စိန်မြတ်တစ်ခဲ၊
 ကြောင်မျက်ရွဲနှင့်၊ ပူလဲပတ္တမြား၊ ကိုးပါးရောင်နွယ်၊ ရွှေလည်သွယ်ကို၊
 မွေးမယ်နတ်ရုပ်၊ လှခေါင်ချုပ်က၊ ကျွန်ုပ်အပ်နှင်း၊ ဆုပေးခြင်းဖြင့်၊ ဖြောင့်စင်းမင်၊
 ပေးပါခဲရှင်၊ ပြာလဲမိညဲ၊ သည်လည်ရွဲကို၊ ဆက်ထပ်မွမ်း၊ နောင်ကိုလွမ်းက၊
 ယူလှမ်းငင်လှည့်၊ ခါခါကြည့်မှ၊ အင်ပြည့်မရဲ၊ ပတ်ထုံးဖွဲ၍၊ ခေါက်သွဲ့လည်မှာ၊
 ဆင်ရစ်ပါတော့၊ သံသာမွေးချို၊ ဆိုလတ်သောအခါ၊ မိစန္ဒာလျှင်၊ ထွေလာဆီလျှင်၊
 ငိုကြွေးစဉ်၌၊ အပျဉ်အခဲ၊ တသဲသဲနှင့်၊ တစ်ပွဲအုန်းအင်း၊ ယဇ်နတ်တွင်းဝယ်၊
 ပြခင်းပြဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တည်၊ မှုငယ်မှုကြီး၊ ဆောင်၍ပြီးသော်၊ ဝေထီးပွင့်ညောင်း၊
 ဘုရားလောင်းကို၊ လူပေါင်းပတ်ခြံ၊ ဝင်းကာရံလျှတ်၊ ချဲ့ချဲ့အပြင်၊ ယဇ်တွင်တိုင်ကြီး၊
 ယဇ်နတ်မီး၏၊ အနီးယူသွင်း၊ ထားလေလျှင်းသည်၊ ၊ နေမင်းသုံးချက် အချိန်တည်း။

၁၆၇။ ထိုသို့ထားလတ်၊ ဗောဓိသတ်ကား၊ သက်ပြတ်စဖွယ်၊ ရွှေကြာသွယ်ကို၊
 နေစွယ်ထပ်တိုး၊ ကြိမ်(ကြိမ်)ထိုးသို့၊ ခေါက်ချိုးနွမ်းလျှ၊ ကြက်သီးထ၍၊ ကြောက်လှ
 ပြင်းဟုန်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ၊ သက်ခုန်ဆူလည်၊ မုရိုးစည်သို့၊ ရွှေလည် ညက်မွတ်၊
 သားထွတ် ထွတ်ကို၊ ညွတ်စေအသာ၊ ထိုရော(ခါ)၌၊ ယုတ်မာမှုပြု၊ မကောင်းမှုကို၊
 လှူလှူထုပ်ပိုး၊ လေးမြတ်နိုး၍၊ အားကြီးထမ်းလွယ်၊ မျက်ကွင်းကျယ်နှင့်၊ ရွံဖွယ်စလိ၊
 မျက်မိ ကျော့သွေး၊ ရင်မွေးသားသား၊ မုနားမုတ်ဆိတ်၊ ရှည်မြိတ်ကြင်စ။

၁။ ဘယ်သူပြင်လျှင်
 ၂။ သိန်စီခတ်ထား
 ၃။ သက်ခုန်ဆူဝေ

နွယ်မတင့်သား*၊ သေးသွယ်ထိပ်မောက်၊ ကောက်သည့်နှာရောင်၊ ပါးစောင်ဟိုက်ပတ်၊
 နားရွက်ခုံးခုံး၊ မျက်လုံးနိမ့်မြင့်၊ ရင်အင်ခေါက်စွေ၊ လွေ့လွေ့ကြီးဆုံး၊ သလုံးတင်းထစ်၊
 ကောက်ကျစ်ခါးဆက်၊ ခြေလက်ခွင်ခွင်၊ အမြင်မလှ၊ ဟိန်လူဏှာ၊ စုံလှစွာသည်၊
 မဟာဗြဟ္မဏ၊ ခဏ္ဍဟကား၊ တောက်ပလျှံလက်၊ ဖန်ရောင်ထွက်သည်၊ သံလျှက်
 ထမ်းဝင်၊ ပုဆိုးပင်၍၊ လှစ်ဖွင့်သဏ္ဍန်၊ ရွှေခွက်မွန်ကို၊ ကိုင်ထွန်လက်ဝဲ၊ ခဲတုံအသွား၊
 လောင်းမင်းသား၏၊ ပြာထွားမညှိုး၊ ရွှေကြာရိုးသို့၊ ပြည့်ဖြိုးထွက်ဝင်း၊ ရွှေလည်ပင်းကို၊
 ချက်ချင်းလျှင်ဆော၊ ဖြတ်အံ့သောဟု၊ စိတ်ဇောရွှင်စွာ၊ ခုံမင်လာသည်၊ မာန်ပါဒေါသ
 တောက်ထိန်တည်း။

၁၆၈။ ဤသို့ပုဏ္ဏား၊ သံလျှက်ခါးနှင့်၊ ဘုရားလောင်းထံ၊ မြဲမြဲကြပ်ကြပ်၊ ရပ်လတ်
 သောခါ၊ မိစန္ဒာကား၊ ကြံကာဝမ်းထဲ၊ နှလုံးစွဲ၏၊ မလွဲငါ့တွင်၊ သစ္စာပြင်ကို၊ တိုးဝင်မှီးရာ၊
 ဘယ်စာမမြင်၊ ဖြစ်ကြင်ရကား၊ စကားမှန်မှု၊ သစ္စာပြု၍၊ ရွယ်နုကျိုင်းထွား၊
 လင်မင်းသားကို၊ ဘေးတားစင်ခဲ၊ လွတ်စေအံ့ဟု၊ ကြံကြံစွဲသုံး၊ ရှိကုံးဆယ်လီ၊
 လက်အုပ်ချီလျက်၊ စိစိဝန်းမြှောင်၊ လူများဘောင်တွင်၊ မြောက်တောင်သွားကာ၊
 မြည်တမ်းရှာ၍၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်၊ ဆုယူပန်သည်၊ ဘေးရန်ကင်းနေအရှိန်တည်း။

* ကာရန်မရှိပါ

တမတ္တိ ပကာသေန္တော သတ္တာ အာဟ။

၁၆၉။ ဗုဒ္ဓေါသတ္တ၊ အင်္ဂီရက၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ ဟိုးဟိုးကျော်သည်၊ သုံးဖော်သံနင်း၊ တရားမင်းကား၊ အဆင်းသပ်သပ်၊ ကြာပွင့်ချပ်သို့၊ လှုပ်လှုပ်ရောင်တောက်၊ ချစ်စလောက်သည်၊ တစ်ယောက်မိမြတ်၊ အိမ်ရှေ့နတ်လျှင်၊ တွတ်တွတ်ချိုသာ၊ သစ္စာနှုတ်ဟ၊ တမတ္တကို၊ ဖော်ပြမွှေးကြူရွှင်မိန်းတည်း။

၁၇၀။ လွန်လေကမ္ဘာ၊ ကပ်သင်္ချာက၊ သစ္စာလေးဦး၊ ဆွတ်ယူခဲ့သည်၊ အမှူးထင်ရှား၊ နောင်စောများ၌၊ ကြီးမားပုည၊ ပခါနကြောင့်၊ ဘဝခု၌၊ ငါနှင့်ကြိုက်၍၊ အမြိုက်ရင်နှိုး၊ နေ့တိုင်းစို့သည်၊ မချို့ပညာ၊ ထေရ်သံဃာတို့၊ မှန်စွာထိုရော်၊ ကျင့်ချော်မိုက်မှား၊ ထိုပုဏ္ဏားကား၊ ဘုရားဆုပန်၊ ရကြောင်းသန်သည်၊ မြတ်မွန်ထင်ရှား၊ ငါမင်းသားကို၊ သနားမရှု၊ သတ်မည်ပြုသော်၊ ရွယ်နုလိမ္မာမိစန္ဒာကား၊ သစ္စာပြုလို၊ ဤသို့ဆို၏၊ နဂိုရ်လောက၊ လူထိုမျှကို၊ စောင်မကြည့်ရှု၊ မကောင်းမှုနှင့်၊ ကောင်းမှုထင်ရှား၊ ကံနှစ်ပါးကို၊ ကြေးပြား ပုရပိုက်၊ တင်လိုက် ရေးချ၊ ထိန်းသိမ်းမသား၊ လောက ပါလော်၊ ထိန်ထိန်ကျော်သည်၊ တေဇော်ဟိုးဟိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ တောစိုးရုက္ခ၊ ဘုမ္မအာဏာ၊ ဒေဝါအများ၊ ရှင်သိကြားတို့၊ ပုဏ္ဏားမူညစ်၊ အပြစ်မပြင်၊ ကျွန်သခင်အား၊ အရှင်လတ်လတ်၊ သတ်အံ့ယခု၊ မကောင်းမှုကို၊ ပြုသည်မှန်လှ၊ သစ္စေနကြောင့်၊ ဒုက္ခကင်းလွတ်၊ လင်မင်းမြတ်နှင့်၊ ညီညွတ်တူကွ၊ ရှေးကာလသို့၊ ရှင်ပဝမ်းမြောက်၊ ရောက်တည်ပါအောင်၊ တန်ခိုးဆောင်လော့၊ အခေါင်ထွတ်ဖျား၊ မိုးသိကြားနှင့်၊ အများလုံးစုံ၊ နတ်အပုံကို၊ တိုင်တုံမြက်ကာ၊ ကိုးကွယ်ပါရှင်၊ သစ္စာမွှေးချို၊ ဟစ်ကျော်ဆိုသော်၊ မြင်းမိုရ်သင်းကျစ်၊ ဣန္ဒရာဇ်လျှင်၊ ထစ်ထစ်နံ့ပြား၊ နတ်၏နားဖြင့်၊ ကြားတုံခဏ၊ သိလေထသည်။ ဒေဝအားလုံး ကြောက်စိမ့်တည်း။

၁၇၁။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ နှစ်ပြန်ဆောင်သား၊ အခေါင်မိုင်းညို၊ တောင်မြင့်မိုရ်၏၊ ဗဟိုထိပ်ဦး၊ စိုးစံမြူးသည်၊ နတ်မူးသက္က၊ သိလေထသော်၊ ဒေဝနတ်ဘုံ၊ ခွာတုံခဲပြီး၊ လူ့ပြည်မိုး၍၊ ပွဲကြီးပုံယင်၊ ယဇ်သဘင်၌၊ ကိုယ်ထင်ရပ်လျက်၊ ပြီးပြီးပြက်တိ၊ လျှံလက်တစ်ခဲ၊ ရိုးရိုးရဲနှင့်၊ ငြိစွဲခန့်လောက်၊ အရောင်တောက်သား၊ မျက်မှောက်တစ်စုံ၊ မရှင်ရှင်၊ ခဲခဲအားသုံး၊ ဘက်မဲ့ကြိုးလျက်၊ ထန်းလုံးမျှဟန်၊ သန်လှန်ကန်ကို၊ ပြင်းထန်ဟူးဟူး၊ မတ်မတ်မြူးမှ၊ ဆူးဆူးငေါက်ငမ်း၊ အသံကြမ်းနှင့်၊ ငသွမ်းမိစ္ဆာ၊ မင်းယုတ်မာကို၊ ဇိဝါကင်းလွတ်၊ ပြတ်ကြီးပြတ်အောင်၊ ရန်ဆွတ်ပယ်ဖျက်၊ ငါနတ်စက်ဖြင့်၊ ခေါင်းထက်ပဲ့ပဲ့၊ ရှစ်စိတ်ကွဲစိမ်၊ ခြိမ်းမဲပြင်းပြင်း၊ သံတင်းတင်းနှင့်၊ မင်းချင်းဆိုင်တွေ၊ စစ်ပွဲမြေဝယ်၊ ကေသရငြိမ်း၊ ရဲအန်စွမ်းတိ၊ မူထမ်းကုလှ၊ ဧဋ္ဌပုတ္တာ၊ ရတနာနှင့်၊ များစွာသတ္တ၊ စတုကကို၊ ဟုတမိအား၊ ပူဇော်ငြားလည်း၊ ထက်ဖျားစိုက်စိုက်၊ နတ်ဘောင်တိုက်ကို၊ မင်းမိုက်ဘယ်သို့၊ ရောက်တို့အံ့နည်း၊ ရှေးလည်းရွယ်ချူ၊ ရောက်သသူကို၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ထုံးစဉ်

လာဟု၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ဝင်း၊ နှလုံးချင်းသည်၊ နင်မင်းသွပ်ရှူး၊ ကြားဖူးသလော၊ လျင်ဆော
လွှတ်မှာ၊ နှင့်သက်ရအံ့၊ ဒေဝနတ်ကျော်၊ တန်ခိုးတော်ဖြင့်၊ ချီငေါ် ထောင်းထောင်း၊
ခြိမ်းမောင်းနှိမ်နှံ့၊ အသံကြွေးကြွေး၊ ပြည်လုံးကြားစေ၊ ဖန်ဆင်းပေသည်၊ မိုးနေ
သတ္တမဟိန်တည်း။

**တံသုက္ကာခဏ္ဍဟာလော၊ ရာဇာစအပ္ပတ' မိဒံဒိသ္မာန။
သဗ္ဗေ သံဗန္ဓနာနိမောစေသုံ၊ ယထာတ် အနုမယာတ်။**

၁၇၂။ စတုသက္ကာ၊ သဗ္ဗတ္တဟု၊ စုံလှည့်ညွတ်၊ အကြောင်းမြတ်တွင်၊ မပြတ်အလျဉ်၊
ယခုစဉ်လည်း၊ မြီယုဉ်ထပ်လောင်း၊ ငါနှင့်ပေါင်း၍၊ မကောင်းတလ္လ၊ ကိလေသဟု၊ ဘဝ
ထပ်ချူ၊ တောစိတ်စုံကို၊ ခတ်တုံမဂ်လေ၊ လှုပ်ချောက်ချေသည်၊ မဟာထေရ၊ မဇ္ဈိမနှင့်၊
နဝသုံးဖော်၊ တပည့်ကျော်တို့၊ ၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဘုရားလူ့ဘ၊ ငါမုဒ္ဒကား၊ စန္ဒကုမာ၊
ဖြစ်ခါယဇ်မြေ၊ မိုးနေသက္ကာ၊ ဒေဝိန္ဒလျှင်၊ မြွက်ထထစ်ထစ်၊ မိုးကြွီးပစ်သို့၊
ဟစ်သားအသံ၊ ညံညံနားထဲ၊ ခြင်ဆီစွဲလျက်၊ ရဲရဲပြောင်ပြောင်၊ လျှပ်နေရောင်သို့၊
လောင်မတတ်ပြက်၊ နတ်လက်နက်ဟု၊ ခေါင်းထက်ဝဲလ၊ အဘူတကို၊ မြင်ရလေငြား၊
မိုက်ခေါင်လွှားသည်၊ ပုဏ္ဏားနှင့်မင်း၊ အကြောက်ပြင်း၍၊ ရောင်ဆင်းချောမြေ ၊
မင်းအိမ်ရှေ့က၊ စ၍များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မကြာလျှင်းထွေ၊ လွတ်ပြီးစေက၊ ကုဋေသိန်း
သောင်း၊ လူအပေါင်းတို့၊ ခြောင်းခြောင်းမျက်အိုက်၊ ပုဏ္ဏားမိုက်ကြောင့်၊
ကျိုက်ကျိုက်ပွက်ပွက်၊ အိုးဆူတက်တို့၊ ပြက်ပြက်မတတ်၊ ဖြစ်ချေလတ်ဟု၊
ရံပတ်မြောက်ချို၊ ကိုယ်စီကြိမ်ဖန်၊ လှန်ကန်အုတ်ခဲ၊ ကျောက်မိုးကြိက၊ ပြာဖွဲ့အလား၊
မုန်မုန်ထွား၍၊ ပုဏ္ဏားမိုက်ဖျင်း၊ ခန္ဓာကင်းသည်၊ ၊ ချက်ချင်းပြတ်လေဇီဝိန်တည်း။

၁၇၃။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏကို၊ ဇီဝကင်းမြောက်၊ သတ်ပြီးနောက်လျှင်၊ မှားလျှောက်
အမြင်၊ မိုက်ဖော်ဝင်သည်၊ ငဖင်မင်းညစ်၊ ဧကရာဇ်ကို၊ စင်စစ်ခုမူ၊ သတ်အံ့ဟူ၍၊ ဗိုလ်လူ
များစွာ၊ ခဲကိုင်ကာနှင့်၊ ဘယ်ညာပတ်ခြံ၊ ဝန်းကာရံသော်၊ ဘုန်းလျှံထွန်းဝင်း၊
အိမ်ရှေ့မင်းအား၊ ကြောက်ပြင်းပူအိုက်၊ ဘမင်းမိုက်သည်၊ ကြင်လှိုက်စုံမက်၊ လည်ကို
ဖက်မှာ၊ အသက်လွတ်ကြောင်း၊ အခွင့်တောင်းသော်၊ အပေါင်းပြည်သူ၊ များဗိုလ်လူတို့၊
အယူညစ်ညစ်၊ ဤမင်းသွမ်းကို၊ သက်ချမ်းသာရေး၊ ငါတို့ပေး၏၊ ရှေးကအတူ၊
ထီးဖြူရိပ်မြို့၊ မပေးတုံဟု၊ ရွှေလုပ်ပုဖွ၊ ဗာဟိရ၍၊ ခဏ္ဍလဟု၊ ဂါမအရပ်၊ ကပ်စေ
သင့်အား၊ ဒွန်းစက္ကာနှင့်၊ မခြားတရည်၊ ပြုစိမ်မည်ဟု၊ ကြံစည်စီရင်၊ မင်းအသွင်ကို၊
စင်စင်ပယ်ချွတ်၊ ဖန်ရည်စွတ်နှင့်၊ နိတွတ်ချင်းချင်း၊ ဝတ်စေလျှင်မှာ၊ နန္ဒင်းရည်ဖြန်း၊
ပုဆိုးဖြန်းကို၊ ဦးရန်းခေါင်တင်၊ ပန်းနီဆင်၍၊ မျက်မြင်တမ္မာ၊ နိပ်စက်လာသည်၊
မိစ္ဆာငြိတွယ်၊ ရယ်ဖွယ်အိုကြီး၊ မင်းမိုက်ထီးကို၊ တစ်သီးဂါမ၊ စက္ကာလသို့၊ ပို့ကြင်ဆွဲ
ထိုရွာမြဲသည်၊ ၊ ဆင်းရဲဗာလနရိန်တည်း။

၁၇၄။ ဒေဝရာဇာ၊ မည်သာထင်ရှား၊ မိုးသကြားလည်း၊ ပုဏ္ဏားနှင့်မင်း၊
မိုက်မလင်းကို၊ သံပြင်းလှန်ခြိမ်း၊ များခပ်သိမ်းအား၊ ချမ်းငြိမ်းဆောင်ဆောင်၊

၁ - ဘမင်းမိုက်အား

ကယ်ပြီးနောင်မှာ မိုးခေါင်တိမ်ဝ၊ အာကာသဝယ်၊ ရွှေလပမာ၊ ရပ်နေခါ၌၊ များစွာလှုပ်၊
 လက်အုပ်စုံ၍၊ အံ့အံ့သဲသဲ၊ ပူဇော်ကြဲသော်၊ ထိုပွဲအုတ်အော်၊ လူတစ်ဖော်၌၊
 မင်းကျော်စန္ဒကုမာရကို၊ ဒါနသီလ၊ ပုညမက္ခာ၊ ဘာဝနာနှင့်၊ ဆယ်ဖြာတော်ဖြောင့်၊
 တရားစောင့်လျှက်၊ မကြောင့်သိပ်သည်း၊ ကုသိုလ်ဆည်း၍၊ ဖြင့်ပည်းဖြီးထူ၊
 တိုင်းပြည်သူကို၊ ဆာပူကင်းအောင်၊ စီးပွားဆောင်က၊ သုံးဘောင်လောက၊
 အနန္တတွင်ဓမ္မစည်ကြီး၊ သံအိုင်တီးလိမ်း၊ လောင်မီးဒေါသ၊ မိုက်မောဟနှင့်၊ လောဘ
 တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာဟု၊ တမာမချို၊ အကုသိုလ်ကို၊ မမျိုးဝေးဝေး၊ အန်လိုက် ထွေးလော့၊
 ငြိမ်းအေးတရား၊ မှာခဲ့ထားမှာ၊ လွှားလွှားမြူလျှက်၊ ပျံလေတက်သည်၊ အထက်
 စံနန်းဝတီ တည်း။

၁၇၅။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ သုံးလူဘကား၊ ဓမ္မသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်၌၊ ကြည်လင်ရှိညွတ်၊
 ပရိတ်သတ်အား၊ ဒုဗ္ဗတ်ဃာတ၊ ဝိပါကကို၊ ပြလိုရကား၊ တရားသံတော်၊ အာလုပ်
 ခေါ်၏၊ လေးဖော်အဏ္ဍဝ၊ သာဂရဟု၊ မြစ်မလှိုက်ဝဲ၊ နက်ချောင်းထဲ၌၊ ပုလဲဖြူစင်၊
 ဖိုးသိန်းတင်ကို၊ လည်တွင်တပ်တပ်၊ ဆင်ကာစွပ်သို့၊ ဖြူလှုပ်ဓမ္မ၊ မြတ်သီလကို၊
 နေညကိုယ်ဝယ်၊ ဆင်ကြခြယ်သည်၊ မျိုးနွယ်လေးဖော်၊ အိုသူတော်တို့၊ မမြော်ပြစ်မဲ့၊
 ကျေးဇူးချဲ့သား၊ လေးဘွဲ့ဂုဏ်ပေါင်း၊ ပျံလှောင်းကြိုင်ရှိမ်း၊ ခါခပ်သိမ်းလျှင်၊ လိမ်းတုံ
 သီလ၊ ဓမ္မဓမ္မလျော်၊ လူသူတော်အား၊ ပြစ်မှားနှိပ်စက်၊ သူ့အသက်ကို၊ စုံမက်မရှိ၊
 တစ်စီမညာ၊ မေတ္တာလွတ်ကင်း၊ ရက်ရောခြင်းက၊ စသည်ငါးပါး၊ တရားမတည်၊
 ထိုသူသည်ကား၊ လူ့ပြည်ဘဝ၊ ပစ္စက္ခလည်း၊ ခဏ္ဍပုဏ္ဏား၊ ငမိုက်နွားသို့၊ အများလှရှင်၊
 မုန်းစိတ်ဝင်လျက်၊ မကြင်မနာ၊ မေတ္တာမဂုန်၊ ဆယ်ပါးဒဏ်နစ်၊ ရှစ်တန်ဘေးပေါင်း၊
 တပ်တုံရှောင်း၍၊ မညောင်းပျက်စီး၊ ပူလောင်ညီးလျက်၊ ရှုံးကြီးထပ်လောက်၊
 ရှုံးခြင်းရောက်သည်၊ မျက်မှောက်ချမ်းသာပြုန်း (ပြုန်း) တည်း။

၁၇၆။ ထိုသို့ငါးပါး၊ တရားမရှု၊ ငမိုက်လူကား၊ ပူပူဆာဆာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၌၊
 ဖျားနာမလွတ်၊ ဥပဒ္ဒဝေါ၊ ပြန်ပြောဘေးမျိုး၊ ကြွလှိုညှိုးလျက်၊ ဝမ်းဆိုးတစ်ထွာ၊
 တစ်သက်လျာမျှ၊ စားရာဝတ်မဲ့၊ ကိုယ်လုံးယဲ့သား၊ ချစ်ဖွဲ့ခင်ပွန်း၊ ထိုထိုမှန်းလည်း၊
 တစ်လွန်းပျက်ချော်၊ သူမတော်ဟု၊ တစ်ဖော်တစ်သည်း၊ ပူတည်းရောယှက်၊ လက်ဆက်
 မည်ထား၊ ခေါ်စကားမျှ၊ ဆိပ်စားမျိုးဟန်ပျိုတို့အန်ရှင်၊ ဧကန်စင်စစ်၊ ထိုသူညစ်ကား၊
 ဖက်ထစ်မြဲဘိ၊ ဤသန္တိတွင်၊ လောကီသုခ၊ မရစည်းစိမ်၊ တစိုးရိမ်နှင့်၊ သူ့အိမ်သူယာ၊
 သွားလာမီဝဲ၊ ခွက်လက်ဆွဲ၍၊ ဆင်းရဲဖုန်းစား၊ ဒွန်းစဏ္ဍားဝယ်၊ ဝင်သွားတုံရ၊
 ထိုဓမ္မဘနှင့်၊ ဒေါသပြင်းစွာ၊ ခဏ္ဍဟာသို့၊ မြတ်ရာကုသိုလ်၊ ချမ်းရိပ်ညိုကို
 တွန်းဖြီးပယ်ရှား၊ အပြစ်ပွားအောင်၊ ကြီးစားလုံလ၊ ဒုကမ္မကို၊ စိုက်ချလုံးရင်း၊
 ခန္ဓာကင်းလည်း၊ လောင်ပြင်းစူးစူး၊ အလျှံကူးလျက်၊ ဟူးဟူးရှိန်ဖြီး၊ ငရဲအိုးသို့၊
 စောက်ထိုးကျလေချွန်းချွန်းတည်း။

၁၇၇။ မဟာဒုက္ခ၊ နိရိယ၌၊ ကပ္ပစုပ်စုပ်၊ နစ်မြုပ်ကြိုက်ကြွ၊ လွတ်ပါတုံလည်း၊
 မြဆုံကြမ္မာ၊ လိုက်ထပ်လာ၍၊ မဂ္ဂါဖလ၊ ပုညကန်လန်၊ ဆီးဟန်ဖိလာ၊ တိရစ္ဆာဟု၊
 မသာညှိုးညှိုး၊ အဟိတ်မျိုးတွင်၊ အကျိုးပေးစွဲ၊ သန္ဓေမြဲလျက်၊ အော်လဲကျပြန်၊

အဖန်ဖန်တည်၊ တသန္ဓေခေါ် ဖြစ်လေတုံဘိ၊ လူဇာတိကို၊ တော်မိရံခါ၊ ရပြန်ပါလည်း၊
ယုတ်မာမျိုးနွယ်၊ မစင်ကြယ်၌၊ ရယ်ဖွယ်တည်တည်၊ မပြည့်လက္ခဏာ၊ အင်္ဂါခြေလက်၊
ချွတ်ယွင်းပျက်၍၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဆင်းရဲသီးလျှက်၊ ပြုံးတီးရူးသော၊ ဖက်နယ်ပေါသား၊
ဖျော့တော့ရေသား၊ (လူ) ပိတ္တာလျှင်၊ လူများမချစ်၊ တံတွေးနစ်မျှ၊ သစ်လက်ပံတုံ၊
ကြီးဆုံယောင်ကာ၊ ကျိုးမဲ့ရှာသို့၊ ဗျာပါပုံယင်၊ ဘယ်ဆီတွင်မျှ၊ မရွှင်လှည့်ထ၊
စိုးရိမ်ရသည်။ ၊ ဒုက္ခဆွဲနှောင်ရုန်းရုန်းတည်း။

၁၇၈။ ထိုကြောင့်မူတ်လော့၊ ဤသဘော၌၊ မင်းစောရာဇ၊ ဗြဟ္မဏတို့၊ ဒုဋ္ဌကမ္မေ၊
ကျင့်ကြချေ၍၊ ဝေဝေညွန့်ထောင်၊ ထက်မိုးခေါင်ဝယ်၊ စိမ်းရောင်လေးမျက်၊
အကိုင်းထွက်သား၊ အခက်တိမ်နိုး၊ ပေပင်ကြီးကို၊ အသီးမသွေ၊ ဖျက်တုံလေသို့၊
ပြေပြေပြစ်ပြစ်၊ ချောမွေ့နစ်၍၊ အဆစ်မရှိ၊ ကဒလိဟု၊ လှဘိရိန်းပြ၊ ပင်ရုက္ခကို၊
ဖလသီးရွှေ၊ ပျက်စီးစေသို့၊ တိမ်ရှေ့ကွန်နှင့်၊ ကောင်းကင်ခွင်မျှ၊ လျှင်ခြင်းလေဟန်၊
စွမ်းအားအန်နှင့်၊ သန်မြန်ခုန်ကျော်၊ စိုင်းနှင်းသော်လည်း၊ ရေပေါ်ကြာဖက်၊
ရာမပျက်သည်၊ ဖြူညက်သိန္ဓော၊ ကျောကျောမာကိုယ်၊ အဿထိုအား၊ မြည်းပျိုမ
သိလျှ၊ သန္ဓေရ၍၊ ဖွားထရောက်တန်၊ အချိန်မှန်သော်၊ ထိုသန္ဓေပင်၊ မွေးမိခင်ကို၊
မရှင်ဇီဝေ၊ ချဖြတ်ချေသို့၊ ပုံသေမချို့၊ မှန်စွာမြို့သည်၊ ကိုယ်တို့ပြုထ၊ ဝိပါကပင်၊
ကျလေမြဲစွပ်၊ နှိပ်စက်ခွပ်၍၊ ပူလှပညှိုးသမ်း၊ ထပ်ထပ်လွမ်းသည်၊ ၊ ချီထမ်းကိုယ်စီ
ကုန်းကုန်းတည်း။

သောပိခေါ မဟာဇနော ဒွေ ကာဠကဏ္ဍိယော
ဟာရေတွာ တတ္ထေဝအဘိသေက
သမ္ဘာရေ အာဟရိတွာ စန္ဒကုမာရံ အဘိသိဉ္စိ။

၁၇၉။ ရွှေပြည်ပုပ္ဖ၊ ပါစိနဟု၊ ယညသဘင်၊ ထိုရပ်တွင်၌၊ မွမ်းဖြင်အများ၊
ပြည်သားပြည်သူ၊ သောသောအူမျှ၊ ထိန်ဆူအုန်းအင်း၊ လူခပင်းတို့၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား၊
သူယုတ်များကို၊ ပယ်ရှားလေပြီး၊ မူးကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိ၊ ထိုပြီးစုံညီ၊ မင်းညီ
မင်းသား၊ ဆွေအားမျိုးဖော်၊ မယ်တော်တကွ၊ များလှသောင်းသောင်း၊ စည်းဝေး
ပေါင်းလျက်၊ အကြောင်းဤသို့၊ ဆိုတုံမြို့၏၊ လူတို့သာစီ၊ ဘူမတိဟု၊ ပြည်ကြီးသခင်၊
အရှင်တစ်ပါး၊ မရှိငြားသော်၊ ထင်ရှားစွာလှ၊ ပုပ္ဖတွင်မည်၊ ဤရွှေပြည်ကို၊
အရှည်ခံအောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်နှင့်၊ ရွှေတောင်ပမာ၊ ရွှေဉာဏ်ဖြာသား၊ နုရာစန္ဒာ
တို့မွေးဘကို၊ ပြည်မရွှေနန်း၊ တင်ပြဋ္ဌာန်း၍၊ လန်းလန်းစိတ်ရွှင်၊ တို့ပုံယင်လည်း၊
ရွှေစင်ဖြူထွား၊ ရွှေဖဝါးကို၊ ဝပ်လျားညွတ်ခိုက်၊ ရှိခိုးတိုက်အံ့၊ ၊ စိုက်စိုက်ကြကြ
တုံလတ်တည်း။

၁၈၀။ ကြံကြံပြီးလတ်၊ မူးကြီးမတ်တို့၊ ညီညွတ်ပုံယင်၊ ထိုရပ်တွင်၌၊ ရွှေစင်တစ်ခဲ၊
ရိုးရိုးရဲတို၊ ဝှဲဝှဲကြာယပ်၊ ကျောက်စုံလျှပ်သည်၊ ဖြူလှပ်ဆွဆွ၊ ကကုခနှင့်၊ တကွမကွာ၊
ငါးစုံပါသည်၊ ရတနာထိန်ဝင်း၊ မင်းခင်းကျင်း၍၊ သံပြင်းဟိုးဟိုး၊ လိုက်ပွက်တိုးခန့်၊
ထီးမျိုးငါးမည်၊ ခြိမ်ခြိမ်စည်၍၊ သံကြည်ညိုညို၊ သဘင်ခံလျက်၊ ကျကျကျော်ချောက်၊

နန်းချင်းကောက်သား၊ ထက်အောက်လှုပ်တုန်၊ မြေခုန်ထန်သည်၊ ခတ်ရိုက်ကျည်းမျှ၊
 ကပ်ဆည်းမတ်ပေါင်း၊ မညောင်းဝန်းရုံ၊ မိသံဖွေးဖွေး၊ ဗိုလ်ပေါင်းဝေးလျက်၊
 ကျူးအေးကြောင်းဟိတ်၊ မှန်အတိတ်နှင့်၊ နိမိတ်ချီပြော၊ အောင်စေသောဟု၊ ရယ်မော
 ရွှင်ပျ၊ လူထိုမျှနှင့်၊ ရုက္ခဘုမ္မာ၊ ဒေဝရာသို့၊ ညီညာမဆိတ်၊ ကျွန်းလုံးထိတ်မျှ၊ ဘိသိက်
 မြောက်ပြီး၊ ပြည်မင်းကြီးဟု၊ သီးသီးကြော်ကြေး၊ ကောင်းချီးပေးသည်၊ ကြိုင်မွှေး
 သင်းပျံ ထုံလတ်တည်း။

၁၈၁။ အကုဋေဋေ၊ များဗိုလ်ခြေတို့၊ မရေတွက်နိုင်၊ အဆိုင်ဆိုင်တည်း၊ သံအိုင်
 တီးရုပ်၊ စောင်းစည်းဆုပ်နှင့်၊ လက်ခုပ်တဖြောက်၊ ရွှင်ဝမ်းမြောက်၍၊ တစ်ယောက်
 မလွတ်၊ ခေါင်းဦးညွတ်မျှ၊ တွတ်တွတ်ချီငေါ် သာဓုခေါ်လျက်၊ ရွှေလှော်ရှင်သား၊
 တို့ထိပ်ထားလျှင်၊ တရားသဖြင့်၊ ရွှေထီးဖွင့်၍၊ ရှည်မြင့်သက်တော်၊ စည်းစိမ်ပျော်က၊
 မလျော်မိစ္ဆာ၊ ရန်တကာတို့၊ နေဝါဆီးနှင်း၊ စဉ်ကျကင်းသို့၊ ရှင်းရှင်းပယ်ဖျောက်၊
 ရွှေဘုန်းတောက်လျက်၊ တောင်မြောက်ဘယ်ညာ၊ လေးမျက်နှာဝယ်၊ ပြည်ရွာ
 တိုင်းကား၊ စီးပွားမညှိုး၊ ထပ်တိုးပုံညာ၊ မြတ်ဒါနနှင့်၊ သီလမွှေးကြိုင်၊ လှိုင်စေသတည်း၊
 ကြော်သံသည်မျှ၊ ပေါင်းစည်းများစွာ၊ မျိုးလေးဖြာတို့၊ နံ့သာပန်းနှစ်၊ ဘောင်းဦးရစ်နှင့်၊
 ကြွေးဟစ်မြောက်နှဲ့၊ ပူဇော်ကြသည်၊ ဖွဲ့ဖွဲ့လက်ဆောင် ပုံလတ်တည်း။

၁၈၂။ မဟာသထွော်၊ ကျေးဇူးကျော်သည်၊ တေဇော်တောက်ပ၊ နရိန္ဒကား၊
 ခံထဘိသိက်၊ ပီတိဖိတ်မျှ၊ ထိတ်ထိတ်ဖျဖျ၊ သေနဂီဖြင့်၊ ဗိုလ်များအလယ်၊ တင်စံပယ်
 လျက်၊ ဆန်းကြယ်ပြောင်ပြောင်၊ ရထားဆောင်၌၊ အခေါင်မြင့်မြောက်၊ ထီးဖြူ
 ဆောက်၍၊ နတ်အောင်မဆွယ်၊ လှမျိုးကြွယ်သည်၊ ဆွေမယ်သည်လျှာ၊ မိစ္ဆာနှင့်၊
 မက္ခာရှည်ဆိုင်၊ အတူပြိုင်လျက်၊ ကျောက်စိုင်စီရုံ၊ မျက်ပျံကိုးပါး၊ ရွှေရထားထက်၊
 စံငြားတုံပြီး၊ တူကွစီးမှ၊ မှူးကြီးမတ်ပုံ၊ အလုံးစုံလည်း၊ တွေ့ကြုံဥပါဒ်၊ ဘေးမှလွတ်၍၊
 ဆွတ်ဆွတ်စိတ်ဝမ်း၊ ရေနယ်ချမ်းလျက်၊ မသမ်းမျက်နှာ၊ ရွှင်ပစ္စာနှင့်၊ နရာထွတ်ဖျား၊
 မင်းတရား၏၊ ရထားပတ်ပတ်၊ ရကုန်လတ်၍၊ ဘီးခတ်ရွှေစည်၊ အိုင်အိုင်မည်သား၊
 ကျည်ကျည်ကျကျ၊ တည်ညံ့နှင့်၊ အသံပဲ့တင်၊ ရွှေပြည်ဝင်မှ၊ ရွှေစင်ပြီးပြက်၊
 ရွှေနန်းတက်၍၊ လျှလက်ဖြူးမောက်၊ ထီးဖြူအောက်တွင်၊ ထွန်းတောက်စလွယ်၊
 ရောင်နွယ်သင်းကျစ်၊ ဦးရစ်ရွှေကောင်း၊ မြနားတောင်းနှင့်၊ နတ်ကောင်းဒေဝ၊
 ဒေဝိန္ဒသို့၊ လွလွရိပ်ကျယ်၊ ရှုစဖွယ်လျှင်၊ ပြီးရယ်လူထွတ်၊ နေထုံလတ်သည်၊ မူးမတ်
 လက်အုပ်စုံလတ်တည်း။

၁၈၃။ စန္ဒကုမာ၊ မည်သာတွင်ထ၊ စောဒေဝလျှင်၊ သိင်္ဂီမြူတေ၊ ကျက်သရေနှင့်၊
 ဝေဝေတောက်ထွန်း၊ ဘုန်းနေလန်းလျက်၊ ရွှေနန်းထွတ်ရောက်၊ တိုင်လေမြောက်
 သော်၊ အံ့လောက်ခွဲသဲ၊ စီးပွားဖွဲ့သည်၊ တစ်ဆယ်နှစ်ယူနော၊ ကျယ်ဝန်းစွာသား၊
 ပုပ္ဖဝတီ၊ ပူရီဝရာ၊ ဌာနပြည်လုံး၊ ပတ်ကုံးဆော်ဆော်၊ အမိန့်တော်နှင့်၊ စည်ကျော်
 ရိုက်လန်၊ တအိန်အိန်လျှင်၊ ထိန်ထိန်သံပြား၊ အနံ့ကြားလျက်၊ သိုထားစောင့်ချုပ်၊
 ကျိုထုပ်မျက်မှောင်၊ အိမ်နှောင်ချိုင်သွင်း၊ ခြေချင်းထည့်ခတ်၊ ထုပွတ်ကျည်ထိတ်၊

ဆင်စာရိပ်နှင့်၊ ဖျစ်ကြိတ်ဝင်သီး၊ ဖြီးမျှထပ်ဆင့်၊ ထောက်ချင်ပြည်သူ၊ ထိုမျှလူကို၊
 မွေးကြူလှိုင်စွာ၊ ရွှေအာဏာဖြင့်၊ သီတာရေအေး၊ ချမ်းသာပေးရှင်၊ ပါယ်လေးရပ်မှု၊
 လက်ဆောင်ပြုသား၊ ညစ်ကျညှိစော်၊ လူမတော်တို့၊ ကျင့်ချော်ယွင်းမှား၊ ကျိုးမပွား
 ပည်၊ ထောင်ငြားကြော့ကွင်း၊ သိန်းနှင့်ကုပ်ညွတ်၊ မလွတ်မြဲယင်း၊ ယကွင်းပိုက်ကွန်၊
 အတန်တန်လည်း၊ မကျန်ဆုတ်ဖြတ်၊ မသတ်စေရ၊ အာဏာပြုလျက်၊ ဒုစရိုက်ဟု၊
 ကြက်တိုက်အန်ခတ်၊ မမြတ်ယုတ်မာ၊ သေစာသောက်စား၊ လူတို့အားလည်း၊
 ပြီးတားကြပ်ကြပ်၊ မိန့်တော်ထပ်၍၊ ဖြူလုပ်စင်ကြယ်၊ နတ်လမ်းရွယ်သည်၊
 ငါးသွယ်သီလ၊ မြတ်ဒါနကို၊ နေ့ညမုသွေး၊ စိုက်မျိုးစေသည်၊ ချမ်းမြေ့ဘုန်းတော်
 ခြံလတ်တည်း။

၁၈၄။ ရာဇာသီရိ၊ ရာသီဒွိဖြင့်၊ ကိတ္တိရသ၊ သူရမဟိန်၊ နရိန်ရာဇာ၊ နရာသဘ၊
 ဒေဝသမုတိ၊ ဘုမ္မိပါလော်၊ တေဇော်ဝှန်းဝါ၊ အာဏာတက်တိုး၊ စောနေမျိုးကား၊
 မစိုးမရိမ်၊ ချမ်းငြိမ်သုခ၊ ရွှေနန်းမထက်၊ ရဋ္ဌတိုင်းကား၊ ပြည်သူအားကို၊ သနား
 ကြည်ဖြူ၊ ချစ်တော်မူ၍၊ သာတူချီပင့်၊ မိဘကျင့်သို့၊ ကဲမြင်နှစ်ခြိုက်၊ ရင်ခွင်ပိုက်မျှ၊
 စိုက်စိုက်ပြောင်သား၊ တရားဆယ်မည်၊ ကောင်းစွာတည်လျက်၊ ရွှေပြည်မူထမ်း၊
 သန်စွမ်းရဲခက်၊ လိုက်ဖက်တိုင်ပင်၊ ပညာရှင်နှင့်၊ ထွက်ဝင်ခညွတ်၊ မူးမတ်တူပြီ၊
 မင်းညီမင်းသား၊ ကျေးကျွန်အားလည်း၊ စီးပွားချီးမြှင့်၊ ထောက်ပင်လွေ့ရမ်း၊ ဖြန့်ပေး
 ကမ်း၍၊ စိတ်ဝမ်းရွှင်ရေး၊ သိမ်းပိုက်မွေး၏၊ တစ်ကျေးနိုင်ငံ၊ ရပ်ဝေးလံမှ၊ ကုထံစလို၊
 မငြိသွတ်လှယ်၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား၊ ကုန်သည်အားလည်း၊ မစားမသောက်၊
 မကောက်မယူ၊ နှလုံးဖြူ၍၊ လားမြူဟန်ထား၊ ကျင့်တရားနှင့်၊ မမှားအမြင်၊
 သီလစင်သား၊ လေးအင်သိမ်မွေ့၊ ဂုဏ်ချမ်းမြေ့သည်၊ ရသေ့ရှင်ပျို၊ ရဟန်းကိုလည်း၊
 ကြည်ညိုတုပ်ကွ၊ ဂါရဝဖြင့်၊ နှိမ်ချပူဇော်၊ ညွတ်ကော်ရော်လျက်၊ အဖျော်ယမကာ၊
 ဆွမ်းဩဇာဖြင့်၊ ရသာကောင်းမွန်၊ လုပ်ကျွေးထွန်မှ၊ နောင်ဖန်သောခါ၊ သမ္မုဒ္ဓါဟု၊
 သုစွာလေးဦး၊ ဆွတ်ယူခူး၍၊ အမှုပြစ်မှု၊ ဖန်ဆင်းပြုသည်၊ ပွင့်လှရွှေကြာ
 လှလတ်တည်း။

၁၈၅။ ဧကရာဇ်ဟု၊ ပယ်မြစ်အောက်သက်၊ အစွဲနက်သည်၊ နရက်ဝင်မှား၊
 ဘမင်းအားလည်း၊ စည်ပွားအိမ်ခြေ၊ မွမ်းမျှနေသည်၊ အောင်မြေကျယ်ဝင်း၊
 ရွှေမြို့တွင်းသို့၊ အလျှင်းဆီမြင်၊ မဝင်စေရ၊ ရိက္ခာသဖြင့်၊ မျှတတုံစေ၊ စက္ကားမြေဝယ်၊
 မြဲသေသိပ်သိပ်၊ ကြမ္မာနှိပ်၏၊ ပရိဗ္ဗယ^၁၊ စီဏကာလေ^၂၊ ရောက်လှည့်ပေကာ၊
 ခေါင်ဗွေသုံးလူ၊ စိုးမည့်သူလျှင်၊ ထိန်ဆူအုတ်ကျက်၊ ဗိုလ်ရဲမက်နှင့်၊ ထွက်လေဦးသည်၊
 ကစားရှည်မျှ၊ အစည်မချာ၊ ဘရာဇာအား၊ ရိက္ခာသလွေ့၊ တူတွေ့ကြွသိ၊ သာမိစိရ်^၃၊

၁။ ပရိဗ္ဗယ = (ပါ) ပရိဗ္ဗယ = ရိက္ခာကုန်ခြင်း
 ၂။ စီဏကာလေ = (ပါ) စီဏ=ကုန်ခန်းခြင်း၊ (ပါ) ကာလ=အချိန်။ ရိက္ခာကုန်ခန်းသောအချိန်၌
 ၃။ သာမိစိရ် = (ပါ) ရိုသေခြင်း

တဝံဇီဝတု၊ ချိုပြုနှုတ်ဟ၊ ပြန်ထအမြဲ၊ ရွှေနန်းထဲ၌၊ ရစ်နွဲ့မကွာ၊ လှစန္ဒာဟု၊ တောင်ညာ
ထွတ်ထား၊ မိဖုရားနှင့်၊ အများရံဝန်း၊ စံကာမြန်း၍၊ ကျွန်းဇေမ္မူချာ၊ ဘုန်းမိုးရွာလျက်၊
ဒီပါတစ်သောင်း၊ ပျံ့ပျံ့လောင်းမျှ၊ မင်းပေါင်းပူဇော်၊ ကျေးဇူး ပေါ်သည်၊ မင်းကျော်
မင်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းကား၊ မစောင်းဓမ္မ၊ သမေနဖြင့်၊ ကာလရှည်စွာ၊
မင်းစကြာသို့၊ မဟာတလ၊ ပါသာဒတတ်၊ ရုဇ္ဇသုခိ၊ ခံဘိကြူးကြူး၊ သက်အဆုံး၌၊
တစ်လုံးတကွ၊ လူထိုမျှနှင့်၊ ဒေဝလောကံ၊ တန်ခိုးပျံသည်၊ မိုးယံထက်ရပီ
အံ့လတ်တည်း။

၁၁။ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း

သတ္တာ ဣမံဓမ္မဒေသနံ အာရိတ္တာ “န ဘိက္ခုဝေ
ဣဒါနေဝ၊ ပုဗ္ဗေပိ ဒေဝဒတ္တာ မံ ဧကံ နိဿာယ
ဗဟူ ဇာရေတုံ ဝါယာမ မကာသိ” တိ ဝတ္တာ
ဇာတကံ သမောဓာနေသိ။

၁၈၆။ အရဟန္တာ၊ ဘဂဝနှင့်၊ လောကဝိဒူ၊ သဗ္ဗညုတ၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ ကျေးဇူး
ကျော်သည်၊ ဇိနော်မာရေ၊ သဗ္ဗဒွေကာ၊ လွန်လေရှေးက၊ အတိတ၌၊ နရစောစစ်၊
ဥပရာဇ်ဟု၊ ဆုသစ်ပန်ညောင်း၊ ဘုရားလောင်းကို၊ မကောင်းခဏ္ဍ၊ ဗြဟ္မဏလျှင်၊
မခွဲကြစည်၊ သေစိမ့်ရည်သား၊ ဆီကြည်သစ်သစ်၊ ဤသည်ဇာစ်ကို၊ ထစ်ထစ်ကုန်
အောင်၊ အကြောင်းဆောင်၍၊ ဖောင်ဖောင်ဓမ္မ၊ ဖော်ပြထင်စွာ၊ ယခုသာတည်း၊ မိစ္ဆာ
လှမ်းဆွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ လူထွတ်ဘုန်းတောက်၊ တစ်ယောက်ငါဝယ်၊ ရန်ညှိုး
သွယ်၍၊ ကြီးငယ်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မကြာလှီးဖြတ်၊ သတ်အံ့အယုတ်၊ အားမထုတ်ဟု၊
ရွှေနှုတ်သံမြ၊ မိန့်တော်ဟ၍၊ ဒုက္ခမက္ခာ၊ တဏှာသမုဒယ၊ မဂ္ဂနိရော်၊ လေးပါး
ခေါ်သား၊ လေးဖော်သစ္စ၊ ကုန်စင်ပြမှ၊ ဘဝမျက်မြင်၊ ယခုတွင်၌၊ မျိုးအင်နိုးနှယ်၊
အကြောင်းသွယ်လျက်၊ မွေးမယ်မိခင်၊ (----)၊ သားချင်းညီနောင်၊ များမြောင်
ထပ်တူ၊ ဤမျှလူကို၊ ဤသူဤဝယ်၊ ဤနှယ်ဤမျိုး၊ ဤစိုးဤမင်း၊ ဤယင်းဤသို့၊
ဖြစ်တုံမြို့ဟု၊ နှစ်လို့ရှုဖွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သား၊ ခက်သွယ်ညွန့်လန်း၊ ဆေးစုံပန်းဝယ်၊
မစွန်းမခက်၊ မထွက်မပြား၊ မင်ကြောင်သားသို့၊ ခြားနားရှုမျှော်၊ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့်၊ ၊
ထုတ်ဖော်ဇာတက၊ ပေါင်းတုံထသတည်း။

တဒါခဏ္ဍ ဟာလော ဒေဝ ဒတ္တာ အဟောသိ၊
ဂေါတမီဒေဝိ မဟာမာယာ၊ စန္ဒာဒေဝီ ရာဟုလမာတာ၊
ဝသုလော ရာဟုလော၊ သေလာ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊
သုရောဝါမ ဂေါတ္တာကဿပေါ၊ ဘဒ္ဒသေနော
မောဂ္ဂလ္လာနော၊ သူရိယကုမာရော သာရိပုတ္တော၊
စန္ဒရာဇာပန အဟမေဝသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါလော အဟောသိန္တိ။

၁၈၇။ အဝိဇ္ဇန္တ၊ မြွေယုက်တွသည်၊ ဘဝသုံးမြှောင်၊ သံချိုင့်နှောင်မှ၊ လွတ်အောင်
ကြိုးကုတ်၊ အားအန်ထုတ်၍၊ မယုတ်လုံလ၊ ငါဗုဒ္ဓ၌၊ ခယမက္ခာ၊ ဘာဝနာနှင့်၊ ငုံအား
သွန်းသွန်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ စီးဖြန်းနေည၊ စိတ်စိရကြောင့်၊ မဂ္ဂဖလာ၊ အဘိညာနှင့်၊
ဖလသမာပတ်၊ တန်ခိုးလွတ်သည်၊ သားမြတ်ထေရ်မြွန်၊ အရဟံတို့၊ လွန်လေထိုခါ၊
ကျင့်ယုတ်မာသည်၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏကား၊ ဘဝစုန်ဆန်၊ ပူပန်များစွာ၊ ယခုခါ၌၊
နှယ်လာမထူး၊ ငါနှင့်ပူးလျက်၊ ကျေးဇူးပေါ်ထင်၊ သန်စင်သာကိယ၊ ဂေါတ္တန္တယ်မြတ်၊

၁။ (----) = ကာရန်မရှိပါ။

ဒေဝဒတ်ဟု၊ တွင်မှတ်ဝေါဟာ၊ မျိုးဗိမ္မာနှင့်၊ တစ်ချာအစစ်၊ မောင်ရင်းဖြစ်၍၊ ရှင်ချစ်မြတ်ဖျား၊ ငါဘုရားလျှင်၊ လေးပါးပထ၊ နှပိယ၌၊ ချမ်းမြပျော်ရာ၊ ထိုအခါဝယ်၊ ရောက်လာကုန်ငြား၊ မင်းခြောက်ပါးတွင်၊ တစ်ပါးဝင်လစ်၊ ရဟန်းဖြစ်ကာ၊ သစ်သစ် ဘိညာဉ်၊ လောကီဈာန်ဖြင့်၊ စွမ်းသန်ကြွားကြွား၊ ငှက်နှယ်လွှားမှ၊ တရားအထူး၊ ကျေးဇူးမသိ၊ ဖြစ်တုံဘိ၍၊ မိမိကိုယ်တူ၊ ငါရှင်ဖြူကို၊ ကလူကလဲ၊ သင်းကြီးခွဲလျက်၊ ရဲရဲမာန်ပါ၊ နာဠာဂီရီ၊ တိုက်ဘိတစ်သုတ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်၌၊ ကျောက်အုတ်ပစ်ချ၊ ဧကတိသံ၊ ချွဲချွဲရွေးထုတ်၊ ဓနုဂ္ဂဟ၊ စေထချောင်းမြောင်း၊ သေကြောင်းခါခါ၊ ကြံစည်ရှာလည်း၊ ငါမှာပြစ်တိ၊ မစွန်းငြိသော်၊ မိမိကြည့်၊ တန်ခိုးဘိညာဉ်၊ ဖောက်ပြန်ကင်းလွတ်၊ ငှက်တောင်ကျွတ်သို့၊ လတ်လတ်စိမ်းဖန်၊ သွေးယိုအန်လျက်၊ ပြင်းထန်ထိန်ရဲ၊ မြေကြီးကွဲ၍၊ မလွဲဝီစိ၊ ရောက်လေဘိသော်၊ ဝင်းညိတ်ကျင်၊ ဖီရင်နံတောင်း၊ လုံးလျောင်းအောက်ထက်၊ ထုတ်ချင်းနှက်မျှ၊ လွန်လျက်မသာ၊ ပြင်းပြစွာနှင့်၊ ကမ္ဘာကပ်ရေ၊ ခံရလေသည်၊ ပြုထွေကြမ္မာနှိုးခတ်တည်း။

၁၈၈။ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်၊ ခြွေရုံဆောင်သည်၊ တင်ခေါင်ရှုအိ၊ ဂေါတမီဟု၊ သညီတွင်ခေါ်၊ ငါမယ်တော်ကား၊ ရှေးသော်တွက်ကိုန်း၊ တစ်သိန်းကပ္ပ၊ ထိုကာလ၌၊ ဗုဒ္ဓမိခင်၊ ဖြစ်တုံချင်၍၊ သန်စင်သီလ၊ မြတ်ဒါနနှင့်၊ ပုညသမ္ဘာ၊ ပဋ္ဌနာကြောင့်၊ ခုသာမျက်မြင်၊ လောကတွင်၌၊ ရွှေစင်လျှည်း၊ ရိပ်ဖြူထီးနှင့်၊ ပြည်ကြီးဌာန၊ နဂရဟု၊ ဒေဝဒဟ၊ ပိုင်သစိုးခြင်း၊ အာဏာပြင်းသည်၊ မင်းကြီးအဉ္စန၊ နရထွတ်တင်၊ သာကီဝင်၏၊ ရွှေရင်တော်နှစ်၊ သမီးစစ်တွင်၊ ဖြစ်လာရေးဖျား၊ ဖွားထမြော်မြင်၊ ငါသခင်နှင့်၊ ကြင်လင်မကွာ၊ ပြာသာဒ်သာထက်၊ မယာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ သိဂီ ထွတ်ဖျား၊ တောင်နန်းထား၍၊ ငါ့အားဆယ်လ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ ကြွကြွဆင့်ဆင့်၊ ပင်လုံးပွင့်သား၊ ကျူးရင့်တူပြိုင်၊ ငှက်သံအိုင်သည်၊ ဂနိုင်သာမေ၊ အင်ကြင်းတော၌၊ ရှင်စောငါ့အား၊ ဖွားတုံမိမွန်၊ မီးရှူးလွန်က၊ သတ္တန္တရေ၊ ရက်ဒီဝေ၌၊ ကျကြော့ခန္ဓာ၊ လူပြည်ခွာသော်၊ နတ်ရွာလေးဆင့်၊ ပွင့်တုံတန်ခိုး၊ ခရာနိုးလျက်၊ ဟိုးဟိုးသည်၊ သန္တုသီတာ၊ ဒေဝအစစ်၊ ဖြစ်ထလေမြောက်၊ တစ်ထောက်ခါချိန်၊ တာဝတိန်ဝယ်၊ သီရိန္ဒရ၊ ငါဗုဒ္ဓလျှင်၊ သတ္တသချီာ၊ ဘိဓမ္မာကို၊ သာယာတွတ်တွတ်၊ နှုတ်လွတ် သံညောင်း၊ ဟောလတ်ရှောင်းက၊ တစ်သောင်းစကြဝဠာ၊ ရောက်လာများမြောင်၊ နတ်ပွဲဘောင်တွင်၊ အခေါင်ထင်ရှား၊ မိနတ်သားလည်း၊ တရားအာဒိ၊ မဂ်ဉာဏ်သိ၍၊ ဝီစိကိစ္ဆာ၊ ဒိဋ္ဌိက္ခာရှင်၊ ခန္ဓာမစုန်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်ဖြင့်၊ ထက်ဟုန် လှမ်းလှမ်း၊ ပျော်ငြိမ်းချမ်း လျက်၊ ရွှင်ဝမ်းကြည့်စွာ၊ တုသိတာ၌၊ တေဇာထွင်းထွင်း၊ တန်ခိုးပြင်းသည်၊ မိမင်း စည်းစိမ်စံပျော်တည်း။

၁၈၉။ ထိုခါအံ့အဲ၊ ယဇ်နတ်ပွဲ၌၊ ငြိမ်းမြဲအောင်ဆု၊ သစ္စာပြုသည်၊ ကြီးထူပညာ၊ မိစန္ဒာကား၊ များစွာကောင်းကျိုး၊ သန်အားကြီး၍၊ ထပ်တိုးဆင့်လောက်၊ ခုမျက်မှောက် လည်း၊ မဖောက်မျိုးစင်၊ သာကီဝင်ဟု၊ နှယ်လျှင်မသိ၊ ငါ့ဦးရိုး၏၊ သမီးဖြစ်လာ၊ ဆင်းအဂီမူ၊ ရွှေကြာဝတ်ပန်း၊ လရောင်ထွန်းသို့၊ ထောင်ခန်းဆယ်ဝ၊ ဝင်းဝင်းပလျက်၊ ဘဒ္ဒကစ္စာ၊ ငယ်ဝေါဟာဖြင့်၊ လူ့ရွာထင်ရှား၊ ငါဘုရားလျှင်၊ ဖွားသက္ကရာဇ်၊

ဆယ်ခြောက်နှစ်သို့၊ ရောက်လှစ်တုံရှောင်း၊ ဘမင်းကောင်းနှင့်၊ ရှစ်သောင်းပြောကြွယ်၊
 ရွှေများလယ်တွင်၊ ရန်စွယ်ချိုးဖြတ်၊ လေးအတတ်ကို၊ ပြတတ်ချိုလွှား၊ ဘမင်းဖျား
 လည်း၊ အားပါးရရ၊ ဝမ်းမြောက်လှ၍၊ သိင်္ဂီဘုန်းဆန်း၊ ထိဖြူနန်းကို၊ ရွှင်လန်း
 မြစ်လေး၊ အပ်နှင်းပေးက၊ မဝေးဆွေစစ်၊ မြောက်သားဖြစ်သည်၊ ပျိုမြစ်ရူပ၊
 နတ်နယ်လှသား၊ ဘဒ္ဒကဇ္ဇာ၊ ဒေဝီချာနှင့်၊ မင်္ဂလာရေဖျန်း၊ ဘိသိက်သွန်းလျက်၊
 ရံဝန်းလေးသောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ပေါင်းတို့၊ ပျော်ကြောင်းနွဲ့ရင့်၊ တောင်နန်းမြင့်ထက်၊
 ငါနှင့်မကွာ၊ ချမ်းသာခံပြီး၊ တောကြီးထွက်သွား၊ လူသုံးပါးတွင်၊ ဘုရားဖြစ်မြောက်၊
 ထိုမှနောက်လျှင်၊ လာရောက်ငါ့ဆီ၊ ဘိက္ခုနီဟု၊ လေးလိမ္မာ၊ ကျိုးဖလကို၊
 ရလေမယွင်း၊ တဏှာကင်း၍၊ ချက်ချင်းမီးပူ၊ ငြိမ်းစင်ဖြူလျက်၊ သောင်ဂူစူးစူး၊
 နိဗ္ဗာန်ကူးသည်၊ သားဦးမိခင် ယသော်တည်း။

၀၉၀။ ထိုရော်သားစစ်၊ ရွှေသစ်သို့၊ ရင်နှစ်ပုတ္တ၊ ဝသုလကား၊ နရထွတ်ထား၊
 ငါဘုရားလျှင်၊ လေးပါးသစ္စာ၊ ပွင့်ဝါစိစိ၊ မလှိုင်မိက၊ လောကီစည်းစိမ်၊ ရွှေနှုန်း
 အိမ်ထက်၊ ရိပ်ငြိမ်မကွာ၊ မျိုးဗိမ္မာနှင့်၊ မေတ္တာရစ်နွဲ့၊ ပျော်ကြမြဲသော်၊ ယူစွဲသန္ဓေ၊
 ဆယ်လနေမှ၊ မြဲတေလျှံတောက်၊ မြဲရှင်ကျောက်သို့၊ ဖွားမြောက်တိုငြား၊ ငါဘုရား၏၊
 ရင်းသားလည်းကောင်း၊ ဖြစ်လာရှောင်း၍၊ အပေါင်းစွာတိ၊ မုနိဖြစ်တန်၊ ဝေဠုဝန်၌၊
 မြှောင်မှန်စိုက်စိုက်၊ နေစဉ်ကြိုက်ထွင်၊ မကိုင့်လျှံပြောင်၊ ဘမင်းခေါင်က၊ တစ်ထောင်
 ဝိလ်ချေ၊ ဆယ်ကြိမ်စေ၍၊ ဝေးမြေယူနော၊ ခြောက်ဆယ်တာကို၊ စကြာညီးညီး၊
 နှစ်လမှီးမှ၊ ပြည်ကြီးဌာန၊ ကပ္ပိလသို့၊ ရောက်ထင်မြင်သက်၊ ခုနှစ်ရက်ဝယ်၊ ပြာညက်
 မိခင်၊ တောင်နန်းရှင်က၊ ရွှေစင်ပျော့ပြောင်း၊ သားနွဲ့နှောင်းကို၊ တောင်းချေအမွေ၊
 မောင့်ဘအေတွင်၊ ရွှေအိုးကြီးလေး၊ သူမပေးဟု၊ ကြိုင်မွှေးချိုသာ၊ သားသည်းချာလည်း၊
 မဟာသမဏ၊ တစ်ဝပီတာ၊ ဆာယာသူခမ်း၊ စကားလှမ်းလျက်၊ ပြီးပြုမ်းလိုရာ၊
 လျှောက်သောခါမှ၊ တထာဂတံ၊ ငါဗုဒ္ဓလျှင်၊ လောကဖဲသွေ၊ လောကုတ်မွေကို၊
 ခံစေသမှု၊ ရဟန်းပြုက၊ ညစ်ကျက်လေ၊ ရှက်ထုံးဖြေလျက်၊ နံ့မွေဂုဏ်ဖြာ၊
 ဟုဟုလာဟု၊ ကြေညာနီးဝေး၊ သတင်းမွှေးသည်၊ ရင်သွေးငါ၏ သားတော်တည်း။

၀၉၁။ တစ်မိဝမ်းခေါင်း၊ ပျော်ကိန်းအောင်း၍၊ တူပေါင်းမကွာ၊ ထိုရောအခါ၌၊
 ပျော်လျှားကွေးကွေး၊ ကိုယ်ရောင်ပြေးသည်၊ မည်ပေးသလ၊ ငါ့နမကား၊ ဒေဝလူပြည်၊
 ကျင်လည်စုန်ဆန်၊ ကုသိုလ်သန်၍၊ ကြိမ်ဖန်သုခ၊ ဤဘဝ၌၊ နတ်မှပြောင်း၍၊
 နာစတေက၊ လွေလွေပုံယင်၊ ပညားမွမ်းဖြင်မျှ၊ ဝန်းကျင်ရွာပြည်၊ သိမ်းသိမ်းစည်သား၊
 ဖတ်လည်မှိုင်းမှိုင်း၊ ဆိုင်းရရိုင်းနှင့်၊ တိုင်းကောသလ၊ ချက်မသိရီ၊ သာဝတ္ထိ၌၊ များဘိ
 စွစွာ၊ ပြည့်စုံစွာသည်၊ မဟာဂုဏ၊ သေဌိယ၏၊ ကြင်ဆက်ချစ်၊ သမီးဖြစ်၍၊ ရှေးစစ်
 လွန်လေ၊ သိန်းကုဋေထက်၊ စိန္တေဗုဒ္ဓ၊ နရကြေးမုံ၊ ကျေးဇူးပုံသည်၊ ပဒုံမုတ္တရ၊
 လောကမျက်ရူ၊ သဗ္ဗညုဟု၊ သုံးလူထိပ်ပေါ်၊ ငါ့နောင်တော်အား၊ လှိုက်ကျော်နံ့မွန်း၊

၁၅၊
 ၁၆၊
 ၁၇၊
 ၁၈၊
 ၁၉၊
 ၂၀၊
 ၂၁၊
 ၂၂၊
 ၂၃၊
 ၂၄၊
 ၂၅၊
 ၂၆၊
 ၂၇၊
 ၂၈၊
 ၂၉၊
 ၃၀၊
 ၃၁၊
 ၃၂၊
 ၃၃၊
 ၃၄၊
 ၃၅၊
 ၃၆၊
 ၃၇၊
 ၃၈၊
 ၃၉၊
 ၄၀၊
 ၄၁၊
 ၄၂၊
 ၄၃၊
 ၄၄၊
 ၄၅၊
 ၄၆၊
 ၄၇၊
 ၄၈၊
 ၄၉၊
 ၅၀၊
 ၅၁၊
 ၅၂၊
 ၅၃၊
 ၅၄၊
 ၅၅၊
 ၅၆၊
 ၅၇၊
 ၅၈၊
 ၅၉၊
 ၆၀၊
 ၆၁၊
 ၆၂၊
 ၆၃၊
 ၆၄၊
 ၆၅၊
 ၆၆၊
 ၆၇၊
 ၆၈၊
 ၆၉၊
 ၇၀၊
 ၇၁၊
 ၇၂၊
 ၇၃၊
 ၇၄၊
 ၇၅၊
 ၇၆၊
 ၇၇၊
 ၇၈၊
 ၇၉၊
 ၈၀၊
 ၈၁၊
 ၈၂၊
 ၈၃၊
 ၈၄၊
 ၈၅၊
 ၈၆၊
 ၈၇၊
 ၈၈၊
 ၈၉၊
 ၉၀၊
 ၉၁၊
 ၉၂၊
 ၉၃၊
 ၉၄၊
 ၉၅၊
 ၉၆၊
 ၉၇၊
 ၉၈၊
 ၉၉၊
 ၁၀၀၊

ကြာညိုပန်းဖြင့်၊ ရွှင်လန်းဖျော်ဖျော်၊ တောင်းမြွက်ဖော်၍၊ ပူဇော်ကျိုးနွံ၊ ပုဗ္ဗကံကြောင်း၊
 တစ်ရံခါမျှ၊ ဒုက္ခမထိ၊ ယခုပြီးလည်း၊ မှဲ့တိမလွဲ၊ ကြာညိုလဲသို့၊ ပေပျောင်းနွံ၊ ကျော့ရှင်း၊
 သူ့အဆင်းကို၊ မယွင်းစွဲထ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏ၊ ခေါ်ဆိုကြသား၊ ရူပလက္ခဏာ၊ တင့်တယ်
 စွာတိ၊ ကြေညာဟိုးဟိုး၊ သတင်းပိုး၍၊ မင်းစိုးမတ်ဖျား၊ သူဌေးသားတို့၊ ထပ်ပွားပဏ္ဏာ၊
 လက်ဆောင်လျာနှင့်၊ ဆက်စာတန်တန်၊ အခွင့်ပန်သော်၊ အမွန်ကျော်သီး၊ သူဌေးကြီး
 လည်း၊ သမီးမယ်လျှ၊ တစ်ယောက်မျှကို၊ အဖဘယ်သို့၊ ပြုရမို့အံ့၊ နှစ်လိုစိတ်လိုက်၊
 တစ်ယောက်၌လျှင်၊ စိုက်စိုက်ကြည်လင်၊ ပေးတုံကြင်လည်း၊ ပုံယင်အများ၊ ငါတို့
 အားကို၊ မုန်းထားရန်ညို၊ ဝမ်းနည်းသို့ပိမ့်၊ မယ်ညိုပုလဲ၊ ဘလည်ရွဲမှု၊ မလွဲဘိက္ခ၊
 ရဟန်းဆုကို၊ လှူလှူရည်စောင်၊ ကောင်းလယောင်ဟု၊ ခွေနှောင်ရစ်ထုံး၊ ချစ်ပန်းကုံးကို၊
 ရွှင်ပြုံးမြက်ဟ၊ ထိုခဏဝယ်၊ ရှေးကသမ္ဘာ၊ ရင်ကြောင်းပါ၍၊ မိုင်းပါဆီကျ၊ ပီတိဝလျက်၊
 ရွှင်ပကြည်ရွန်း၊ ရဟန်းပီပီ၊ ဘိက္ခုနီဟု၊ တစ်လိဖြစ်ရာ၊ များမကြာလျှင်၊ ဒီပါရောင်ညီး၊
 တေဇမီးကို၊ ယူပြီးအာရုံ၊ သဒ္ဓါပုံလျက်၊ နှစ်စုံစက္ခု၊ ရှုလေကသိုဏ်း၊ အားခွန်လှိုင်းက၊
 ဆင်ရိုင်းမုန်ပြင်း၊ ကျူပင်နင်းသို့၊ တျင်းတျင်းပယ်ဖျက်၊ နောက်မဲဆက်တည့်၊
 တဏှက္ခယာ၊ နှုတ်မြတ်စွာသည်၊ အညာနိဗ္ဗာန်မြင်မြော်တည်း။

၁၉၂။ ဝါမဂေါတ္တ၊ မည်ရကျော်သွေး၊ ငါ့ညီထွေးကား၊ ရှေးရှေးချင်းထပ်၊ တစ်သိန်း
 ကပ်၌၊ ဖြည့်အပ်ပဋ္ဌနာ၊ အကြောင်းပါ၍၊ ကမ္ဘာဘဒ္ဒ၊ ဤကာလတွင်၊ မဂတိုင်းချေ၊
 အုတ်ထွေပြောဝ၊ စည်ပင်လှသား၊ တိတ္ထိယဟု၊ ဂါမရပ်သီး၊ ကျေးလက်ကြီး၌၊
 ပွားစည်းပြီပြီ၊ ရှစ်ဆယ်ခုနှစ်၊ ကုဋေဖြစ်သား၊ အနှစ်သာရ၊ ဓနပေါယယ်၊
 ဥစ္စာကြွယ်သည်၊ လိုဖွယ်မတ၊ ကပ္ပိလဟု၊ ပုဏ္ဏာသားရင်း၊ ဖြစ်လာလျှင်း၍၊
 ထုတ်ချင်းနှံသိ၊ ပိပ္ပလီလုလင်၊ အမည်တွင်လျက်၊ ရက်ဖြင်မချာ၊ နေ့တိုင်းသာလျှင်၊
 သိင်္ဂီရည်လဲ၊ ရှုမရဲ့သည်၊ ဆယ်နှစ်ကွန်းစား၊ ရွှေမှုန်ထွားကို၊ ကိုယ်သားကသယ်၊
 လိမ်းပွတ်နယ်မှ၊ နှစ်ဆယ်သက်စစ်၊ ရောက်လှစ်တုံထ၊ မွေးမိဘတို့၊ နေ့ညကြိမ်ဖန်၊
 တောင်းပန်စကား၊ အားပါးလည်းနာ၊ ပဋိညာကြောင့်၊ ပြည်သာဂလ၊ ကောသိယဟု၊
 ပုဏ္ဏသမီး၊ လျှည်းပြောင်ပြောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ အရောင်ထွန်းဝါ၊ မိဘဒ္ဓါနှင့်၊
 မကွာတူကွ၊ ရွှေအိမ်ဝ၌၊ မြဟူသဖွယ်၊ သန်စင်ကြယ်လျက်၊ ငြိတွယ်မမှား၊
 ကိုယ်ဝတ်စားကို၊ ထိပါးကာမျှ၊ ရှက်ရွံ့ကြရှင်၊ ကာလမြင်မြဲ၊ လူ့ဘောင်နှံ့၍၊
 တောထဲကျေးကျွန်၊ လယ်ယာထွန်သော်၊ ပုစွန်ပိုးမွှား၊ ကျိုးငှက်စားက၊ စကား
 ကြောင်းစ၊ သံဝေရ၍၊ များလှဥစ္စာ၊ ရတနာမြူတေ၊ ရွှေတွေငွေစု၊ အနုရာခ၊ ပြည်မ
 မယွင်း၊ ကျွန်သင်းစေပါ၊ ဆယ်လေးရွာနှင့်၊ ယူနောဆယ်နှစ်၊ သင်္ချာဖြစ်သား၊
 လယ်စစ်ရာကွက်၊ ဘူမိနက်က၊ စက်ယန္တရား၊ ဖွဲ့ငြားမှန်ထ၊ ကမ္မခြောက်ဆယ်၊
 အသွယ်သွယ်ကို၊ မတွယ်မငြိ၊ စွန့်ခဲဘိ၍၊ မွေးမိဘဒ္ဓါ၊ တူမကွာတည်း၊ အာသာ
 တပ်စွန်း၊ ဖန်ရည်မြန်းသည်၊ သင်္ကန်းဝတ်လျက်၊ နန်းမှသက်၍၊ ထွက်ခဲထိုရွာ၊
 လမ်းနှစ်ဖြာတွင်၊ ဘဒ္ဓါမယ်လျှ၊ လက်ဝဲကြွမှ၊ ပထဝရီး၊ မိုးလေလက်ယာ၊ စိုက်စိုက်လာ
 သော်၊ ဇိနာဝရ၊ ငါဗုဒ္ဓနှင့်၊ ရာဇဂဟ၊ နလန္ဒဟု၊ အန္တရတွင်၊ ပညောင်ပင်၌၊ မျက်မြင်

တွေ့လေ၊ တေကဿပ၊ ဧဝံစသည့်၊ ဓမ္မသံညဉ်း၊ ဆုံးမခြင်းဖြင့်၊ ဉာဏ်ဝင်းလှစ်ရှု၊ မိန့်တော်ပြုသော်၊ ဩဝါဒသမ္မဒ၊ ရပြီးတုံထွန်း၊ ရှစ်ရက်မှန်တွင်၊ အရဟန္တ၊ ကဿပဟု၊ ထေရဂုတင်၊ ကျေးဇူးအင်၌၊ မမြင်တုဘက်၊ ပြိုင်မထွက်၍၊ ဧတဒဂ်ကမ်း၊ ချီးမွမ်း၊ မြောက်လွှား၊ အရာထားသည်၊ ငါ့သားပုဂ္ဂိုလ် ထင်ကျော်တည်း။

၁၉၃။ ဘဒ္ဒသေန၊ နာမထွင်မှတ်၊ ငါ့ညီလတ်ကား၊ သိန်းမြတ်တွက်ရေ၊ တစ်သချေ၊ ထက်၊ ငါးတွေမာန်လှည်း၊ ထိန်ရိုက်ကျည်းမျှ၊ ကျော်သည်ပေါက်ပြ၊ အနောမဟု၊ နရဘုန်းထင်၊ ပွင့်လေကြင်သော်၊ တွင်းပြင်အချိ၊ စည်းစိမ်ရှိသား၊ သီရိဝဇ္ဇန၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ စင်လှမျိုးစစ်၊ သူဌေးဖြစ်၍၊ အနှစ်ဥစ္စာ၊ ရတနာကို၊ များစွာယူထုတ်၊ ဂုဏ်မယုတ်သည်၊ ဗုဒ္ဓပမုခ၊ သဿံဿအား၊ သတ္တရက်စေ၊ (လွေ) လွေကြည်ဖြူ၊ ပူဇော်လှ၍၊ ပြောင်းစုတေမူ၊ ချမ်းမြေ့ရိပ်ငြိမ်း၊ စည်းစိမ်ခံစား၊ ငါဘုရား၏၊ ထင်ရှားမျက်မှောက်၊ ကာလရောက်သော်၊ မြင့်မောက်တောင်ထွတ်၊ ငါးလုံးညွတ်သည်၊ ပြည်မြတ်နဂိုရ်၊ တစ်သျှိုမဂ္ဂ၊ မဝေးလှသား၊ ကောလိတဟု၊ မကျကြက်ပျံ၊ သောသော ညံသည်၊ ကုံထံစည်ဝ၊ ထိုဂါမ၌၊ ဓနဥစ္စာ၊ များစွာထပ်ပြီး၊ ရွာသူကြီး၏၊ ဇနီးချစ်ညီ၊ မောဂ္ဂလိဟု၊ နာရီညိုမြ၊ ပုဏ္ဏေးမတွင်၊ ယူထသန္ဓေ၊ ကိန်းနေကြည်လင်၊ သန့်စင် မွေးဖွား၊ ရွာမည်အားဖြင့်၊ အများပတ်လွံ၊ သတင်းပျံသား၊ မရွံ့ကျော်ကြား၊ တောင်မြစ်သားက၊ ရထားငါးရာ၊ ခြွေရွေပါလျက်၊ များစွာသိုက်သိုက်၊ ရံဝန်းလိုက်၍၊ နှစ်ချိုက်ရွှင်ပျော်၊ တစ်ရံသော်၌၊ အုတ်အော်သောင်းသောင်း၊ လူအပေါင်းတို့၊ စည်မောင်းရိုက်ချီး၊ ခရာတီးမှ၊ ပွဲကြီးတော်ထိပ်၊ စည်တံဆိပ်ဖြင့်၊ ဂီရိဗ္ဗဇ၊ သဘာယ၌၊ ဥပတိဿ၊ မိတ္တကြင်ချစ်၊ ဆွေတော်စစ်နှင့်၊ နွဲ့ရစ်တူကွ၊ ရှုကုန်ကြသော်၊ ရဘိသံဝေ၊ မကွေနှစ်ပါး၊ ဆွေမျိုးအားကို၊ စွန့်ထားမငဲ့၊ သွားခွဲကုန်ပြီး၊ သိဇ္ဇည်းကြီး၌၊ မိုးလေ ထို့နောက်၊ ငါထံရောက်က၊ ဘယ်လောက်မကြာ၊ ဒီဝါရတ္တ၊ သတ္တာဟတွင်၊ ကေလ္လဝါဟာ၊ မကွာနေစဉ်၊ ကပ်ယှဉ်ထိန်၊ မိဒ္ဓပျောက်ကင်း၊ သန့်ရှင်းကြည်မှု၊ နှလုံးပြု၍၊ ဓာတုကမ္မ၊ ဌာနမြက်ခွန်း၊ ရွက်စီးဖြန်းသော်၊ ကြာလန်းနေသင့်၊ ရွန်းရွန်းပွင့်ဖို့၊ ယခင်ကသိုလ်၊ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တို့၊ လှုပ်ဖြိုကိလေ၊ ရှင်းရှင်းကြွေလျက်၊ တက်နေမမျှ၊ ရဲရဲပသား၊ သာဝကဉာဏ်၊ အမှန်မွှေးကြိုင်၊ တိုင်လေတုံငြား၊ ငါဘုရားတွင်၊ ရံထားလက်ဝဲ၊ ခစားမြဲ၍၊ မလွဲဒုတိယ၊ အဂ္ဂသာဝကာ၊ တေဇာပြင်းထန်၊ မောဂ္ဂလန်ဟု၊ ဘိဉာဏ်ကမိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ ဟိုးဟိုးလှိုက်ဆူ၊ မည်သည်သူမျှ၊ မတူနှိုင်းဆ၊ ပွဲကြီးမတွင်၊ ရတံဧတဒဂ်၊ ပြိုင်မထွက်သည်၊ အောက်ထက်တေဇ ရှိန်စော်တည်း။

၁၉၄။ သူရိယဟု၊ ညီလှညီမင်း၊ (ငါ) အောက်ရင်းကား၊ ထန်မြင်းကျော်ဝန်၊ မောဂ္ဂလန်သို့၊ ငါးမာန်ပယ်ရှောင်း၊ ဂုဏ်နဲ့လှောင်းသည်၊ လည်းကောင်းနောင်တော်၊ ပွင့်ခါသော်၌၊ မိုးပေါ်ချမ်းမြေ့၊ ဈာန်ပျော်မွေ့လျက်၊ ကြွေကြွေရုံးပေါင်း၊ ခုနစ်သောင်း လေးထောင်၊ ခြွေရံဆောင်သား၊ မြန်ဘောင်သိကြ၊ သရဒဟု၊ တောဝနေလေ၊ ကျင့်သိမ်မွေ့သည်၊ မုနေရှင်မြတ်၊ ဖြစ်တုံလတ်၍၊ တောင်ပတ်ရစ်ခွေ၊ ဟေဝန်ဗေဗဝယ်၊ ဆောင်းနွေမိုးချမ်း၊ ကျောင်းသခိန်းနှင့်၊ ငြိမ်းတမ်းပျော်ခိုက်၊ စောရောင်မြိုက်လျှင်၊

မြူလိုက်နှင်းငွေ၊ မိုးလုံးဝေသား၊ မသွေစိမ်းရောင်၊ မြနန်းဆောင်သို့၊ များမြောင်
ခက်ဆိုင်၊ ပန်းတိလှိုင်သည်၊ ဂနိုင်းဝေမှိုင်း၊ စုံပြိုင်းပြိုင်းသို့၊ တိမ်ခိုင်းသက်တင်၊
ပန်းဆိုင်သွင်တည်း၊ ကောင်းကင်မောက်မောက်၊ ကြွလာ ရောက်သော်၊ ဆောင်မြောက်
အားထုတ်၊ သုခွါဘုတ်သို့၊ မယုတ်မှည့်ရှမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်းဖြင့်၊ စိတ်ဝမ်းကြည်ဖြူ၊
ပူဇော်လှူ၍၊ တောင်းယူဆုမြတ်၊ ဝိညာဉ်ပြတ်က၊ အထွတ်ချမ်းသာ၊ ခံပြီးစွာမှ၊
ရာဇာဂဟ၊ ရွှေပြည်မနှင့်၊ ဒုရနာတိ၊ ပျော်ဖွယ်ရှိသား၊ ဘုမ္မိလျှပ်တိ၊ အိမ်ခြေပိတ်မျှ၊
ဥပတိဿ၊ နာမပညတ်၊ ထိုသည်ရပ်တွင်၊ ထူထပ်ဥစ္စာ၊ လယ်ယာမိုးမြေ၊ ရွှေငွေ
နှစ်ရင်း၊ ကျွန်သင်းပွားစီး၊ လူဖပါင်းထီးသို့၊ သူကြီးသည်ပင်၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်သား၊
ဆင်ပြင်ရှုအိ၊ မျိုးခေါင်ညီသည်၊ သာရီမယ်လျှ၊ ပုဏ္ဏေးမတွင်၊ ယူထသန္နိ၊ ဖွားသည်
ရှိသော်၊ ဇာတိဝေဟာ၊ မည်သညာဖြင့်၊ ငါးရာထမ်းစင်၊ ရံဝန်းပြင်လျက်၊
ထွက်ဝင်စံစား၊ စဉ်တစ်လျားဖြင့်၊ ပျော်ပါးတုံဘိ၊ တစ်နေ့ပြီးဝယ်၊ ဂီရိထိပ်ပြင်၊
ပွဲသဘင်ကို၊ ချစ်ကြင်တူကွ၊ ကောလိတနှင့်၊ ရှုကြစဉ်မှ၊ သံဝေယူ၍၊ မီးပူစွန့်ခွာ၊
လာကြစိုက်စိုက်၊ သိဉ္ဇည်းမိုက်ကို၊ နှစ်ချိုက်မရှိ၊ အဿဇီနှင့်၊ တွေမိလေတန်၊
သောတာပန်ဟု၊ မဂ်ဉာဏ်အာဒိ၊ သိတုံပိုင်းခြား၊ နှစ်ဦးသားလျှင်၊ စကားမြွက်ဟ၊
ကထိကကြောင့်၊ ပြန်ထနောက်နှစ်၊ ခင်ပွန်းစစ်နှင့်၊ ဖက်ထစ်မကွာ၊ အစွဲပါသည်၊
သုံးရာမညောင်း၊ ရဲကာပေါင်းမှ၊ ရွှေကျောင်းဗိမာန်၊ ဝေဠုဝန်သို့၊ ရွယ်ညွှန်
ချောက်ချောက်၊ ငါ့ထံရောက်က၊ တစ်ထောက်အဖျ၊ ရက်မာသဝယ်၊ ဒီဃနခ၊
အာဂိနအား၊ ဓမ္မပဟာသံ၊ နာယူခံက၊ ပံရံဘတ၊ စားတို့ရသို့၊ ပုညသမ္ဘာ၊
ဉာဏ်စကြာဖြင့်၊ ထိန်ဝါပြောင်ရွှန်း၊ လဲနေဝန်းထက်၊ ဆယ်သန်းမက၊ ဝင်းဝင်းပလျက်၊
သာဝကစစ်၊ ဖြစ်ထရှေးဦး၊ သူထက်ထူးသား၊ ကျေးဇူးတရား၊ (---)၊
ပညာလျှမ်းလျှမ်း၊ ချီးမွမ်းကြည်ယုံ၊ ထားတုံတေဒဂ်၊ နှုတ်သံနက်ဖြင့်၊ မိန့်မြွက်လှစ်ဖွင့်၊
ဂုဏ်ကြီးမြင့်၍၊ ငါနှင့်တူမျှ၊ ကျော်စောလှသည်၊ နေထလက်ယာတောင်မော်တည်း။

၁၉၅။ ထိုရော်အခါ၊ ဘုရားလျာဟု၊ ခေမာစွန်းစွန်း၊ အရမှန်းသည်၊ တောက်ထွန်း
တေဇ၊ မင်းစန္ဒကား၊ လွန်ထချင်ကိုန်း၊ ကျော်လွှဲရှိန်းသား၊ တစ်သိန်းကပေ၊
လေးသချေထက်၊ ကိလေခေတ်လွန်၊ လောကီစွာန်ဖြင့်၊ လျင်မြန်ကြွေကြွေ၊
ဂုဏ်လောက်လေ့သည်၊ ရသေ့ရှင်ညို၊ တောယံခိုသော်၊ ပုဂ္ဂိုလ်များမှူး၊ လူသုံးဦးတွင်၊
ရှည်ပူးချင်လီ၊ နှိုင်းမမိသည်၊ ဒီပက်ရာ၊ စောမြတ်စွာအား၊ မတာအသက်၊
ပျက်ပစေတော့၊ ရွံညွှန်ပျော့၌၊ ကျော့ကျော့ဝပ်စင်း၊ တံတားခင်းက၊ ရှင်ရင်းသမ္ဗဒိ၊
အသာဆုတ်၍၊ မနုသတ္တ၊ စသည်အင်္ဂါ၊ ရှုစံဖြာစုံစေ၊ ငါရသေ့အား၊ သနားကရုဏာ၊
ရွှေဉာဏ်ဖြာမှ၊ မိန့်ဗျာဒိတ်ရ၊ နိယတဖြင့်၊ ဘုရားဆုတောင်း၊ တောင်းကကြိမ်ဖန်၊
အဆုံးစွန်ဟု၊ ဝေဿန္တရ၊ ထိုကာလလည်း၊ သက်မျှတူသာ၊ ချစ်လှစွာသည်၊
ဂဏှာဇာလီ၊ မဒီအိမ်သူ၊ ဆင်ဖြူရထား၊ စသောအားကို၊ လူငြားဆုသွယ်၊ ခန္ဓာကွယ်က၊
အံ့ဖွယ်သာယာ၊ တူသီတာ၌၊ သင်္ချာတွက်ရေ၊ ကုဋေရုံးဖွဲ့၊ ငါးဆယ်ခုနစ်၊ ခြောက်သန်း
ဖြစ်သား၊ လူနှစ်ခန့်လျော်၊ မွေ့စံပျော်၍၊ ပန်တော်ညိုးသမ်း၊ ဝတ်နွမ်းချွေးယို၊

ကိုယ်ရောင်ပျက်ခြင်း၊ ဘုန်းတွင်းမမွေ့၊ နတ်လေ့ကြောင်းဟိတ်၊ ငါးနိမိတ်ကြောင့်၊
 ဒေဝိဿရ၊ ဣန္ဒာ သည်၊ ရံကြဲများစွာ၊ နတ်တကာတို့၊ မဟာဝိရ၊ စသည်ထွေပြား၊
 စကားတောင်းပန်၊ ပဋိညာဏ်ဖြင့်၊ ငါးတန်ပဉ္စ၊ ဝိလောကလျက်၊ သကျကုလာ၊
 တောင်နန်းညာဝယ်၊ မာယာမယ်ဝမ်း၊ ငြိမ်းချမ်းဖွားထ၊ ဥတ္တရသို့၊ မြန်းကြွစဉ်ထမ်း၊
 ခုနစ်လှမ်းဖြင့်၊ ရွှင်ဝမ်းချိုမော၊ အဂ္ဂေါဟသို့၊ အစရှိသား၊ ဆိုဘိစကား၊ ဘုရားတို့ထုံး၊
 ကြားမြဲကြားမှ၊ နန်းသုံးဆောင်ထွတ်၊ ရွှေပြာသာဒ်ဝယ်၊ မိုးနတ်နှိုင်းလျော်၊ မယ်ယသော်
 နှင့်၊ ရွှင်ပျော်စံကာ၊ ရာဟုလာကို၊ ဗိမ္မာရောင်မြေ၊ ဖွားသနေ၌၊ ချစ်ငွေကြွေးခက်၊
 နောင်ထုံးယုက်ကို၊ ပယ်ဖျက်ဖြတ်ခွာ၊ မြစ်နော်မာတွင်၊ ဗြဟ္မာကပ်လှူ၊ လှမ်းယူသင်္ကန်း၊
 ရဟန်းပြုထ၊ ဒုက္ကကျင့်လွန်၊ ခြောက်နှစ်တန်၍၊ လမ္မန်ဝိသာခ၊ ပုဏ္ဏမ၏၊ ချမ်းမြ
 ချုပ်နေ၊ မာရ်စစ်ချွေမှ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ ဉာဏရုံးစု၊ စုတုပပါ၊ အစဖြာသား၊ များစွာကုံလုံ၊
 ပြည့်စုံမကျန်၊ သဗ္ဗညာဏ်ကို၊ ရမှန်မဆီး၊ ညဉ့်ချင်းပြီးလျက်၊ မြေကြီးအောက်ထက်၊
 ကျော်ဝှန်တက်၍၊ တုဘက်မမြင်၊ သုံးဘုံခွင်ဝယ်၊ ငါ့ပြင်မရှိ၊ ဝိသုဒ္ဓိဟု၊ မုနိခေါင်ထွတ်၊
 ဝါသာမြတ်သည်။ ၊ လူနတ်မကိုဋ်ထိပ်ပေါ်တည်း။

၁၉၆။ ဤသို့ဟူ၍၊ သုံးလူမကိုဋ်၊ ဆင်ကြထိုက်သည်၊ ဆောက်စိုက်တံခွန်၊ မြတ်ဘုန်း
 ဝှန်ကား၊ လွန်လေရှေးဇာတ်၊ အကြောင်းလှစ်မှ၊ ဤဖြစ်နွယ်စပ်၊ အကျိုးတပ်လျက်၊
 ထိန်လျှပ်ရောင်ဖြိုး၊ ပုလဲမျိုးကို၊ ရွှေကြီးတွင်ညီ၊ ရုံးကာသီသို့၊ ၊ နာအိသွယ်မှု၊
 ဇာတ်ပေါင်းစု၍၊ တစ်ခုမကြွင်း၊ ဟောပေလျင်းတည်း။

စန္ဒကုမာရဇာတကံ နိဋ္ဌိတံ။

၁၂။ နိဂုံးပိုဒ်ရေ (၁၅)

၁။ အယုတ်အလတ်၊ အမြတ်သုံးဖော်၊ လူသူတော်အား၊ ရွှင်ပျော်ကြည်ဖြူ၊ မှတ်စိမ့်
ဟူ၍၊ မွှေးကြူပျံ့ရှား၊ စကားရုံးစု၊ မနမကြမ်း၊ ကျမ်းရိုးမွမ်းလျက်၊ နားချမ်းသင့်ရာ၊
အကြောင်းရာမှ၊ ကျိုးလာရှုကြည့်၊ ဆင်ခြင်ရှည်ပြီး၊ ဤသည်စကား၊ ဤသို့သွားဟု၊
မှတ်သားအာဘော်၊ ဆိုခန့်တော်လည်း၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၊ ခတ်တုံဟိတ်ဖိုလ်၊
အတိုအရှည်၊ အလည်အပိုက်၊ အဆိုက်အတင်၊ အငင်အဖမ်း၊ အစမ်းအစုံ၊ လျှင်တုံ
ဆန်ခိုက်၊ ချုံခွင့်ကြိုက်လည်း၊ ပွတ်တိုက်ရွေဝါ၊ နဂတာကို၊ ဒဏ္ဍာရိုးနစ်၊ လွှမ်းကာ
ရစ်သို့၊ ကျစ်လျစ်သေသပ်၊ သဒေါင်းပတ်လျက်၊ စိတ်မြတ် ရွှင်ဆေး၊ ကြိုင်ပျံ့မွှေးကို၊
ငြိမ်လေးနံ့ကြည်၊ ဉာဏ်ဝတ်တည်သို့၊ နှုတ်ချည်ပြောက်မွမ်း၊ ခြယ်လှယ်သန်းသား၊
ကြငှန်းစောလှ၊ မည်တော်ရသည်၊ စန္ဒကုမာ၊ ရာဇာမင်းမြတ်၊ ရှေးဇာတ်ဖြစ်တုံ၊
အလုံးစုံကား၊ ကုန်ကုန်စင်စင်၊ နန်းချည်ငင်သို့၊ ဤတွင် အပြီးသတ်သတည်း။

၂။ အနန္တသုံး၊ အုပ်ကာဖုံးသည်၊ မဆုံးဉာဏ်မ၊ သုံးလူဘလျက်၊ ဝဋ္ဋတံထွာ၊
ကျင်လည်ရှာ၍၊ ကြမ္မာပြစ်နွံ၊ လောကဝံနှင့်၊ တစ်ရံမကင်း၊ ဖြစ်ရလျှင်ခဲ၊ နီးရင်းမျိုး
နည်း၊ ရမ္မက်သည်သည်၊ အရည်းတို့နှယ်၊ ဆိုဖွယ်မရှိ၊ မြေတိလက်ခတ်၊ မယွင်းချွတ်ဟု၊
ဆွတ်ဆွတ်ကြည်ဖြူ၊ များပိုလ်လူတို့၊ ယူတုံသံဝေ၊ ရကုန်စေလျက်၊ မစ္ဆေရစိတ်၊ ငင်ချိပ်
ချွန်းသီး၊ ဉာဏ်ဖြင့်ဆီးမှ၊ ထီးဖြူသုံးချက်၊ နေတိုင်းကျက်၍၊ စုံမက်ရုံးညွတ်၊ ရက်မပြတ်
လျှင်၊ လူဝတ်မကင်း၊ စောင့်သတင်းနှင့်၊ ညခင်းပန်းတင်၊ အရုဏ်မြင်က၊ သန်စင်ရေချမ်း၊
သင်ပုတ်ဆွမ်းနှင့်၊ ယာကွမ်းလက်ဖက်၊ ဩဇာနက်ကို၊ တင်ဆက်သံညောင်း၊ ဆုမွန်
တောင်း၍၊ နတ်ကြောင်းဖောက်ပစေသတည်း။

၃။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏလျှင်၊ ပွင့်ရဆုတောင်း၊ ဘုရားလောင်းအား၊ မကောင်း
ညစ်ကျ၊ ရန်ညှိုးပြု၍၊ ဤလူပြည်ရွာ၊ လူတကာတို့၊ မိစ္ဆာလိုက်မှား၊ မပြုငြားနှင့်၊
ပြစ်လားလွန်ထ၊ ဒွတ္တိယတို့၊ ဘဝဆက်ဆက်၊ မီးအမျက်ကြောင့်၊ ကြက်နှင့်ကား
ကြောင့်၊ တောချောင်တစ်ရစ်၊ သစ်နှင့်သမင်၊ ဖမ်းငင်စားကျူး၊ ဘီလူးနှင့်လူ၊ ရန်သူ
အစစ်၊ ဥစ္စာနှစ်သော်၊ မချစ်မငင်၊ မုန်းတာဝင်၍၊ ဆိပ်သွင်တောက်ဝေ၊ ဒေါသမြေကို၊
မပွေစေမှု၊ ဉာဏ်ဆေးကုလျက်၊ (-----)၊ မကြင်မနာ၊ မတာမထောက်၊ တစ်ယောက်
အသား၊ တစ်ယောက်စားလျက်၊ ရိဂ္ဂားတပ်စွဲ၊ ကာလမြဲသို့၊ မလွဲဖြစ်တမ်း၊ ဤသည်
လမ်းကို၊ ခွဲခြမ်းလူရှင်၊ နှလုံးဝင်၍၊ ဆိပ်သွင်တောက်ဝေ၊ ဒေါသမြေကို၊ မစ္ဆေစေမှု၊
ဉာဏ်ဆေးကုလျက်၊ လေးခုမြေ၊ ဝိဟာရကို၊ နေ့ညစိတ်တွင် နှိုင်းဆင်ခြင်၍၊ ယူငင်
တောက်ပစေသတည်း။

၄။ နရာဒေဝ၊ လောင်းစန္ဒလျှင်၊ ယညဒုက္ခိ၊ ကပ်ငြိလာဒဏ်၊ လွတ်မြဲမှန်က၊
နတ်ဟန်ရူပ၊ မယ်တော်စသည်၊ များလှဆွေတော်၊ မျိုးတစ်ဖော်တို့၊ ရွှင်ပျော်ဇောပြေး၊

၁။ (-----) ကာရန်မရှိ၊ ကျန်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ရေနယ်အေးသို့၊ နှိုင်းသွေးတို့တူ၊ ဤတစ်လူ၌၊ ဖြီးလူမျိုးမြတ်၊ ယုတ်လတ်နွယ်ဖြာ၊
 များသတ္တတို့၊ ကြမ္မာကပ်ဖြူ၊ အကုသိုလ်ဟု၊ ထိုထိုဝိပါက်၊ အကျိုးဆက်ကြောင့်၊
 နှောင့်ယုက်ရောဂါ၊ ဝေဒနာတိ၊ မိစ္ဆာဘေးဒဏ်၊ ခပ်သိမ်းရန်တို့၊ အမှန်ရောင့်ရောင့်၊
 မှောင့်တုံသော်လည်း၊ စင်ဦးပြည်းသို့၊ အနည်းဆုံးမျှင်၊ ကိုယ်တွင်မစွပ်၊ လွတ်ကြီး
 လွတ်၍၊ ညီညွတ်ဝမ်းရွှင်၊ လင်နှင့်မယား၊ သားနှင့်အဖ၊ နှမနှင့်မောင်၊ ညီနောင်မတွေ၊
 ဆွေနှင့်အမျိုး၊ မြတ်နိုးကဲလွန်၊ ကျွန်နှင့်အရှင်၊ မိတ်ဝင်မေတ္တာ၊ ဆရာတပည့်၊
 ဖြစ်လှည့်တုံငြား၊ ထိုအများတို့၊ ကားကားပွင့်ဝေ၊ ကြာနှင့်ရေသို့၊ ချစ်ဆွေအားရမ်း၊
 မေတ္တာလွမ်း၍၊ ရွှင်ဝမ်းမြောက်ပါစေသတည်း။

၅။ တမ္ပဒီပ၊ တိုင်းချက်မထက်၊ ညိုမြဲမိုင်းချိပ်၊ မင်းဝန်ထိပ်တွင်၊ နှစ်ကျိပ်ကိုးမည်၊
 စည်းစိမ်တည်၍၊ ထီးစည်ပွင့်မြောက်၊ ထိုမှနောက်တုံ၊ အောက်ပဲခူးသား၊ တလိုင်း
 များသို့၊ ယူငှားစည်းစိမ်၊ တဖြုတ်ငြိမ်သော်၊ မိုးတိမ်ဖောက်ထွင်း၊ ကောင်းကင်နင်းသည်၊
 ဆင်မင်းဆဒ္ဒန်၊ အဿမ္ဗန်နှင့်၊ လှံချွန်ရတနာ၊ မြတ်တေဇာဖြင့်၊ စကြာမင်းငြမ်း၊
 ဘုန်းတော်လွမ်း၍၊ လျှမ်းလျှမ်းကျွန်းလုံး၊ သိမ်းကြုံးခွန်လှိုင်း၊ မြောက်ယံခိုင်လျက်
 ဆိုင်းဆိုင်းလွင့်မြောက်၊ ထီးဖြူအောက်က၊ အံလောက်တတည်၊ ကုန်းဘောင်စည်သား၊
 ရွှေပြည်ထွတ်ထား၊ မင်းတရား၏၊ သည်းချာတော်လတ်၊ သမ္ဘာမြတ်သည်၊ လူထွတ်
 ထိပ်တင်၊ ဆင်ဖြူရှင်မှ၊ နှောင်းမြင်မျိုးစစ်၊ ညီရင်းဖြစ်၍၊ ဖွင့်လှစ်ရိပ်ဖြူ၊ ရှစ်စင်း
 ထူသည် ပန် ယူဆုတောင်း၊ တို့စောလောင်းလျှင်၊ မညောင်းသက်တော်၊ ရာဖြင့်
 ကျော်လျက်၊ ရွှင်ပျော်ရိပ်ငြိမ်၊ ရွှေနန်းအိမ်ထက်၊ စည်းစိမ်ခံစား၊ မြတ်တရားနှင့်၊
 လေးပါးသင်္ဂဟ၊ သတ္တမည်ရှိ၊ အပရိဟာ၊ ကျေးဇူးဖြာသည်၊ တေဇာမြင်ဖြိုး၊ ထပ်ထပ်
 တိုးသား၊ တန်ခိုးနေတူ၊ လှိုက်ပွက်ဆူမျှ၊ ဇမ္ဗူသောင်းခန့်၊ အာဏာဖြန့်လျက်၊
 (၇) နံထင်ပေါ်၊ ထိန်ရိုက်ဆော်၍၊ ဘုန်းတော်တောက်ပစေသတည်း။

၆။ ဘုန်းတော်နေသွင်၊ ထိန်ထိန်ရှင်မျှ၊ သောင်းခွင်ဇမ္ဗူ၊ လက်ယာငူတွင်၊ မပြုရန်
 မျိုး၊ ပျပ်ဝပ်လျှိုး၍၊ လက်မိုးထိပ်စ၊ ပန်ဆင်ကြဲလျက်၊ ဆက်သပဏ္ဍာ၊ အဖြာဖြာနှင့်၊
 တစ်ရာသောမင်း၊ စက်တော်ရင်းဝယ်၊ သက်နှင်းကျိုးနွံ၊ ခံတုံသစ္စာ၊ ရွှေအာဏာလည်း၊
 ခရာဝင်းဝင်း၊ ကျောက်ဝယ်ထင်းသို့၊ မယွင်းမယိမ်း၊ မတိမ်းမပါး၊ သားတော်အစဉ်၊
 မြေးလျှင်မြစ်ဆက်၊ ဆင်းသက်မပျောက်၊ ရွှေမျက်မှောက်လည်း၊ စွယ်ခြောက်
 အရောင်၊ တန်ခိုးဆောင်သည်၊ ဆင်ပြောင်ဆဒ္ဒန်၊ ဥပေါမ္ဗန်နှင့်၊ တိမ်ခွန်ဟူးဟူး၊
 လျှပ်နယ်မြူးသား၊ ဆန်းထူးယဉ်စံ၊ နတ်မြင်းပျံကို၊ မိုးယံဝတိန်၊ ပျော်နေမှိန်သည်၊
 ဒေဝိန္ဒရာဇ်၊ နတ်မင်းစစ်လျှင်၊ ကြင်ချစ်ကဲထ၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ ဆက်သပို့လာ၊
 ဘုန်းနေဖြာ၍၊ စကြာတောက်ပစေသတည်း။

၇။ စကြာထွန်းတောက်၊ အမှန်ရောက်က၊ ကျော်ချောက်သတင်း၊ မနွတ်မင်းသို့၊
 ထန်ပြင်းတေဇာ၊ နေနယ်ဖြာလျက်၊ အာဏာစက်လွတ်၊ တစ်ကြိမ်ခတ်မူ၊ လေးမြတ်
 ညွတ်တိမ်း၊ ရန်ခတ်သိမ်းတို့၊ မရှိန်းဝံ့လာ၊ တိုင်းပြည်ရွာလည်း၊ သီတာရေအိုး၊ လက်ထိုး

ငြိမ်းချမ်း၊ ရွှင်ဝမ်းလူပေါင်း၊ မိုးလည်းကောင်း၍၊ ငြိမ်းကြောင်းထပ်ဆင့်၊ ငြိမ်းလင့်မနား၊
 ငြိမ်းသောအားလျှင်၊ စည်ပွားလေလေ၊ ခြောက်ထပ်ဗွေသို့၊ များလေဗိုလ်လူ၊
 ခပ်သိမ်းသူလည်း၊ ကြည်ဖြူသန့်ရှင်း၊ တော်ဖြောင့်စင်းလျက်၊ မကင်းကုသိုလ်၊
 ပျံချိုမွှေးလှိုင်၊ ကြိုင်စေသတည်း၊ ကျော်သည်းဘောင်းခေတ်၊ တို့စောစစ်၏၊
 အနှစ်ရင့်မာ၊ မြတ်သမ္ဘာကြောင့်၊ ပဒေသာခက်၊ ပင်ချင်းယှက်မျှ၊ လေးမျက်နှာရပ်၊
 မြေမလပ်လျှင်၊ နှံ့စပ်ညာဘယ်၊ အသွယ်သွယ်၌၊ တင့်တယ်ရုံးဆင့်၊ ဖြူးဖြူးမြင်၍၊
 စွင့်စွင့်ပေါက်ပစေသတည်း။

၈။ သိကြားတမျှ၊ ရွှေနန်းမထက်၊ ဖြီးမျှမတ်ရာ၊ ရံစကာနှင့်၊ ချမ်းသာပျော်စံ၊
 ကောင်းချီးခံသည်၊ အုန်းလှံတမွတ်၊ တို့စောထွတ်လျှင်၊ ကျင့်မြတ်သီလ၊ ပဉ္စင်နှင့်၊
 အဋ္ဌအင်္ဂါ၊ ပြည်စုံစွာသည်၊ ရှစ်ဖြာမယုတ်၊ မြတ်ဥပုသ်လည်း၊ အားထုတ်ချီလွှား၊
 တိုင်းပြည်သားကို၊ စည်းပွားရှာရှာ၊ နှိုင်းယှဉ်ကာလျှင်၊ မချာပိုက်ထုတ်၊ သားနယ်
 အုပ်လျက်၊ သိမ်းချုပ်အမျက်၊ မေတ္တာသက်၍၊ စုံမက်တွယ်တာ၊ သတ္တဝါအား၊
 ကြင်နာတော်မူ၊ မပူစေရ၊ မြတ်ဒါနဟု၊ ပုညချမ်းအေး၊ ပေးလှည့်မချို၊ ကောင်းကျိုး
 ဖို့လျက်၊ ငါတို့မင်းစစ်၊ ဧကရာဇ်လျှင်၊ ရန်လှစ်ထင်ပေါ်၊ ကျွန်းလုံးကျော်သည်၊
 ခမည်းတော်နတ်၊ နောင်တော်မြတ်တို့၊ ကျင့်မှတ်ထုံးတီး၊ အရှည်မှီးလျက်၊ လျှည်း
 တောက်ပ၊ ရွှေညာဏဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ စည်ကြောင်းရှာ၍၊ မဟာပုည၊ ဗလဝကို၊
 ချမ်းမြနှစ်ချိုက်၊ ချပျိုးစိုက်လျက်၊ သုံးတိုက်လောက၊ အနန္တတွင်၊ မမျှဘက်လန်၊
 ကျေးဇူးပန်သည်၊ သမ္မောဓိဆု၊ သဗ္ဗညုကို၊ လှူလှူစိတ်ဝမ်း၊ ဆွတ်ယူလှမ်း၍၊ ပွင့်ငြိမ်း
 တောက်ပစေသတည်း။

၉။ ကြားပိမ့်ဗိုလ်လူ၊ နာတို့ယူလော့၊ ရိပ်ဖြူစက်ရှင်၊ လှစ်ဖွင့်ရွှင်သည်၊ သဘင်
 ရွှေနန်း၊ ဥကင်စွန်းမှာ၊ ဖြောင့်တန်းဒက္ခိ၊ တန်ခိုးချိသည်၊ မုနိလုံးတောက်၊ ရှင်ပင်
 နောက်၌၊ ချင့်ထောက်မျှော်ဆန်၊ သုံးရာခန့်တွင်၊ ပက်ဖြန့်ဝေဝေ၊ ကျေးဇူးထွေ၍၊
 လနေဝှဲဝှဲ၊ တိမ်တိုက်ခွဲလျက်၊ ရဲရဲတကွ၊ ထွန်းလျှံပသို့၊ သိန်းမျှသဲသဲ၊ စာသင်ပွဲနှင့်၊
 အံ့အဲမနိုင်၊ တရိုင်ရိုင်တည်း၊ ပည်းလှိုင်ဗိုလ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူလည်း၊ ကြည်ဖြူနှစ်ချိုက်၊
 အမြိုက်မေ့၊ ဂေါသီတကို၊ ချမ်းမြသာငြိမ်း၊ သောက်ချိုးလိမ်း၍၊ မတိမ်းလေးရပ်၊
 ညီစွာကွပ်သည်၊ နှစ်ထပ်တံတိုင်း၊ ပြိုင်းရရှိင်းနှင့်၊ ဆိုင်းဆိုင်းစပ်လျှင်၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊
 ရေကန်ရေတွင်း၊ ဝင်းဝင်းလျှပ်ပွင့်၊ တန်ခိုးလွှင့်သည်၊ ရှင်ပင်မွေတော်၊ ကိန်းပျော်ရှည်မိ၊
 စေတီပုထိုး၊ ဖြိုးဖြိုးမတ်မတ်၊ ပြာသာဒ်ဥမင်၊ ခိုက်တင်လွှင့်ချွန်၊ တံခွန်ပန်းထီး၊
 အသီးသီးလည်း၊ ညီးညီးလျှံပြေး၊ ဖြူဖြူဖွေးမျှ၊ ချမ်းအေးကဲလွန်၊ ကျေးဇူးဝန်သည်၊
 နိဗ္ဗာန်တစ်ဆူ၊ တူသည်ယိုးမှား၊ သူမြတ်ဖျားတို့၊ ပျော်ပါးကိန်းပိုက်၊ ဘုံကျော်တိုက်တွင်၊
 တူစိုက်မှန်ကင်း၊ ခြောက်ဆူဝင်းလျက်၊ အတွင်းပြင်နှံ၊ ရွှေရည်ကျ၍၊ စိန်ပျံစိန်ပွင့်၊
 အဆင့်ဆင့်နှင့်၊ စွင့်စွင့်ဗိမာန်၊ ဇယန်သုံးထပ်၊ တလျှပ်လျှပ်တည်း၊ နှံ့စပ်ရောင်မောင်း၊
 ရှုမညောင်းသည်၊ ရွှေကျောင်းဝေါဟာသီရိတည်း။

၁၀။ ထိုကျောင်းဌာန၊ ဝိဟာရ၌၊ ရာမျှလေးဖော်၊ ကိန်းဝပ်ပျော်သည်။ သူတော်
 မြတ်မွန်၊ ဂုဏ်ဝန်ဟု၊ တံခွန်တစ်ဆူ၊ ငါသည်သူလျှင်၊ ကြည်ဖြူနှစ်ချိုက်၊ သူမတိုက်ဘဲ၊
 ငါ၌ဂရုဏာ၊ ငါ့ပညာကို၊ များစွာဖျော်ဖျော်၊ နှိုးဆော်ထပ်ဆင့်၊ ချီးပင့်မြောက်လွှား၊
 မသောအားဖြင့်၊ အများမွမ်းဖြင့်၊ လူပုံယင်တို့၊ ချစ်ရှင်ဘုန်းဝင်း၊ သုံးလူမင်း၌၊
 ဖြောင့်စင်းသဒ္ဓါ၊ စေတနာလျှံထိပ်၊ ပီတိဖိတ်က၊ မဆိတ်ကုသိုလ်၊ မဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင်၊
 ဆောင်ပစေလိမ့်၊ ကြံနှစ်သိမ်လျက်၊ စိမ်စိမ်အင်မြို့၊ ကောင်းမျှော်လျှို၊ သည်၊
 စာပို့တစ်လှည့်၊ စာကြည့်တစ်တန်၊ ဆော်ဖန်တစ်လိုက်၊ ဓမ္မကြိုက်လည်း၊ စိတ်၌စွဲတပ်၊
 စိုးစင်းချပ်၍၊ အားလပ်စဉ်ခါ၊ ဉာဏ်ဟတ္တာဖြင့်၊ မဟာသတ္တ၊ ကုမာရဟု၊ စန္ဒမင်းစစ်၊
 လောင်းတော်ဖြစ်ကို၊ အမြစ်ဖျားရင်း၊ နတ်ယူသွင်းလျက်၊ မကြွင်းကုန်စင်၊ ပွတ်ချော
 ငင်သို့၊ ကြည်ရွှင်မြတ်လေး၊ လူဗိုလ်လေးအား၊ နားဆေးချိုမြက်၊ ဩဇာနက်ကို၊
 ဖော်လျက်ကြိုင်မွှေး၊ တိုက်ကာကျွေး၏၊ နောင်းရှေးခု၍၊ ရက်နေမချာ၊ သည်ဆရာ
 လျှင်၊ လင်္ကာရတု၊ ပျော်မှုအားလေး၊ ကျမ်းဂန်မေ့ဟု၊ မဓမ္မသသူ၊ ပြစ်တင်မူလည်း၊
 မယူစလောက်၊ ငါ့ထံမှောက်သို့၊ မရောက်ပေသွယ်၊ ထွတ်ဘုန်းကြွယ်လျှင်၊ နိုးနွယ်ဓမ္မ၊
 ဖော်ထုတ်ပြသား၊ ရသမျိုးအီ၊ ခြင်္သေ့ဆီကို၊ ရွှေနိနိက္ခ၊ နားခွက်မျှသည်၊ သန္တသုံမြတ်၊
 နှလုံးဆွတ်က၊ ပြစ်လွတ်ပေတန်၊ ကောင်းလှမွန်ရှင်၊ ရှေးလွန်မြင်မြော်၊ ဆရာကျော်ဟု၊
 ထင်ပေါ်ဂုဏ်လောင်း၊ ထိုအပေါင်းလည်း၊ အကြောင်းနှိုက်နဲ၊ ကျမ်းဂန်စွဲ၍၊
 ဆိုမြဲထောက်ချင့်၊ မသင့်တင့်သည်။ ၊ တတ်ခွင့်တတ်ရာကဝိတည်း။

၁၁။ ခပ်သိမ်းဗိုလ်လူ၊ ကုသိုလ်ချူသား၊ ထိန်ဆူကျော်လှိုက်၊ ရွှေဘုံတိုက်တွင်၊
 ပျော်ပိုက်ကရိယာ၊ မဂ်ဖိုလ်ရာသည်၊ ငါးရာမျှလောက်၊ ကြွေကြွေမြောက်လျက်၊
 မဖောက်ကြည်ယုံ၊ သဒ္ဓါလုံသည်၊ အပုံထွေပြား၊ တပည့်များကို၊ ဟောကြားဓမ္မ၊
 ချိုနှုတ်စဖြင့်ဆုံးမပုံပြင်၊ သွန်သင်ပြသ၊ မျိုးရည်ငှလျက်၊ နေညမချာ၊ ဩဝါပေးပေး၊
 ဖြည့်သိမ်းမွေးသည်၊ နတ်လေးဂုဏ်ဖြာ၊ တို့ဆရာလည်း၊ မင်္ဂလာကြီး၊ လူပေါင်းထီးသို့၊
 ဝေးနီးနဲ့ပြား၊ ကျော်ထင်ရှား၏၊ လေးပါးသီလ၊ ဖြူဆွမွှေးထုံ၊ သတ္တဘုံလည်း၊
 တစ်စုံတစ်ရာ၊ နည်းငယ်စွာမျှ၊ စိတ်မှာမသန်း၊ မဲ့မစွန်းတည်း၊ လွှဲမွမ်းပညာ၊ သုတ
 မှာတုံ၊ လေ့လာစွဲမှတ်၊ ကျမ်းရိုးမြတ်၍၊ နှုတ်လွတ်ဖွေဉာဏ်၊ ဂန္ဓန္တရ၊ ပုဒ်ပဒလည်း၊
 အာစလိုင်လိုင်၊ စင်းလုံးယိုင်လျက်၊ တွေ့မှိုင်မရှိ၊ ဟကာမိရှင်၊ စဉ်သိတမ်းထုံး၊ ယူကြား
 နှုတ်နဲ၊ ခက်ခဲသာယာ၊ အဖြာဖြာနှင့်၊ အဏာအာဂုံ၊ အစုံအစမ်း၊ အဖမ်းအငင်၊
 ဆင်ခြင်ကြံစည်၊ အခြည်အရိပ်၊ ထဲသိပ်ခွေကြိတ်၊ အပိတ်အဆို၊ မချို့မတဲ့၊
 ရှေ့တွဲနောက်မျှော်၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၊ စက်ဖြင့်ပြတ်သို့၊ ချွတ်သည်မရှိ၊
 အယူမိလျက်၊ ဩတိဩတ္တ၊ ဟိရိစသည်၊ ဓမ္မပိတ္တံ၊ ကိုယ်အနံ့မှာ၊ အလျှံဆူပြော၊
 လောကဇောနှင့်၊ မျက်ဒေါသမီး၊ မောဟကြီးကို၊ ဆိပ်သီးကဲ့သို့၊ နှလုံးပျိုသား၊
 သေတို့ခန့်လောက်၊ စိုးရိမ်ကြောက်ရှင်၊ မကောက်မကျစ်၊ သဘောစစ်လျှင်၊
 ပြေပြစ်ဓမ္မသိမ်၊ စိမ်ထတရား၊ ဒကာများလည်း၊ ဆပွားခင်မွတ်၊ သစ္စာညွတ်၍၊

လူဝတ်မကင်း၊ ကြည်ညိုပြင်း၏၊ သန်ရှင်းဆွဆွ၊ ဝိဟာရနှင့်၊ နေညမွေးထုံ၊ လူအပုံအား၊
ဖြန့်တုံမေတ္တာ၊ ပဋ္ဌနာဖြင့်၊ သစ္စာပွင့်ဉာဏ်၊ ဆုကြီးသန်သည်၊ တံခွန်ကဲ့သို့
ပဏ္ဍိတည်း။

၁၂။ သတ္တရဘန်၊ အတန်တန်နှင့်၊ ပြင်းဝှန်သီဒါ၊ ရစ်ကာစိမ်းညို၊ စီးလျှံဆိုသည်၊
မြင့်မိုရ်ထိပ်ခေါင်၊ တစ်သောင်းဆောင်သား၊ ထွန်းပြောင်လျှံလည်း၊ သိကြားပြည်သို့၊
ပြောစည်ညွန့်လန်း၊ ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ တွင်မှန်းအိမ်ပ၊ ပြည်ပူရမှ၊ ဌာနရုပ်မျှော်၊
နှစ်သောင်းကျော်တွင်၊ သာပျော်ဖွယ်ပေ၊ တို့ချက်ကြွေကား၊ မိုးနှေ့ဆောင်းပြု၊
သုံးပါးရှု၍၊ ရတုသုံးဖော်၊ သုံးပါးတော်လျက်၊ ကံ့ကော်ပင်ဝန်း၊ ရှိုးရှိုးရွန်းတည်၊
နံ့မွန်းအင်ကြင်း၊ ဝိုးဝိုးဝင်းတည်၊ သင်းသင်းပြည့်နှံ၊ ပြီးပြီးပျံ့တိ၊ အလွဲဖက်ဆွတ်၊
ညိုညိုညွတ်နှင့်၊ ရင်ခတ်ရွှေရောင်၊ ပြီးပြီးပြောင်လျက်၊ ပွင့်ဆောင်ထွားထွား၊
ပန်းအများတွင်၊ ပျားပိတုန်းငှက်၊ ဝတ်ရက်ယူကာ၊ သံကျာကျာတည်၊ လက်ယာ
ဆည်ကျော်၊ နောက်သော်စေတီ၊ မြောက်ဆီကဲလွန်၊ ဇေတဝန်နှင့်၊ ရှေ့စွန်လယ်တာ၊
ပွင့်လင်းသာသား၊ များစွာလိုဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တုံ၊ ဘယ်မတလျှင်း၊ ဂုဏ်သတင်းဖြင့်၊
ရွှေချင်းဌာန၊ စည်ပင်ဝသည်၊ ဂါမဆန်းကြယ်၊ ထိုရပ်ဝယ်၌၊ မျိုးနွယ်ဖြီးထူ၊ လူအများ
လည်း၊ တရားကြည်ယုံ၊ ကိုယ်လုံး(လုံ)လျက်၊ ထက်ဘုံပျော်ရေး၊ လူကြီးပေး၍၊ ပျံ့မွေး
သီလ၊ အားထုတ်ကြရှင်၊ ဝံသသန်စင်၊ ငါ့မိခင်လည်း၊ ငါးအင်သီလ၊ ခါနီစွဖြင့်၊
အဋ္ဌဥပုသ်၊ ကြိုးအားထုတ်လျက်၊ မယုတ်ကြည်လင်၊ ငါ့ကိုမြင်က၊ ရွှေစင်မိမင်း၊
သုံးနှစ်တင်း၍၊ ချွင်းခဲ့ခန္ဓာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ ခွာလေလွတ်လွတ်၊ ဗိမာန်ဆွတ်က၊
လူထွတ်ဘုရား၊ မယ်တော်အားကို၊ ဟောကြားနီးနွယ်၊ ကျေးဇူးလှယ်သို့၊ မွေးမယ်မိအား၊
မြတ်တရားဖြင့်၊ ဟောကြားဖြူလှပ၊ မဆပ်လိုက်ရ၊ ဖြစ်ချေထ၍၊ သောကလေ့လေ့၊
အလွမ်းငွေ့ကြောင့်၊ အောင်းမေ့တလျက်၊ တသက်သက်နှင့်၊ စုံမက်ဝမ်းနှူး၊ မပျော်
မြူးသည်၊ ကျေးဇူးအတိုင်းမသိတည်း။

၁၃။ မြင်းမိုရ်ဆယ်ဆင်၊ နှိုင်းစံချင့်လည်း၊ ကဲမြင်မောက်မောက်၊ ကျေးဇူး
မြောက်သည်၊ တစ်ယောက်လူတွင်၊ ငါ့ဘခင်အား၊ ချစ်ရှင်ဘုန်းဝင်း၊ တန်ကြည်နှင့်မှ၊
လျှံလင်းထွန်းညို၊ ရွှေမျက်စိဖြင့်၊ ရှုဘိတုံထွန်း၊ ပြုဗ္ဗာသံဝယ်၊ ကန်နှင့်ပေါက်ပင်၊
တပ်တပ်မြင်သော်၊ သည်တွင်နောင်နှစ်၊ ပြည်ကြီးဖြစ်လိမ့်၊ ဖွင့်လှစ်ခန့်ပိုင်း၊ မိန့်ချက်
တိုင်းလျှင်၊ ရစ်သိုင်းသီတာ၊ စီးသွယ်ဖြာသည်၊ ပေါက္ကာရာမ၊ ပြည်ပူရ၌၊ သိင်္ဂီဥကင်၊
လှစ်ဖွင့်ရွှင်သည်၊ ဘုန်းအင်ထောင်လွှား၊ ငါးကျိတ်ငါးတွင်၊ သိကြားမင်းလျက်၊ မေတ္တာ
သက်၍၊ ကျွန်းချက်ဗေလည်း၊ ရွှေဘွဲ့ချည်သည်၊ ပတ်လည်ရိုက်အိန်း၊ တန်ခိုးထိန်က၊
အမိန့်တော်သံ၊ ရိုကျိုးနွံလျက်၊ ဘုန်းလျှံလှိုက်ဆူ၊ လောင်းစည်သူလျှင်၊ ဓမ္မူကျွန်းကြီး၊
ရွှေဖောင်စီး၍၊ ဝေးနီးစံမြောက်၊ ထိုသို့ရောက်သော်၊ ရှိန်တောက်ပြောင်ပြောင်၊
ပိတုန်းတောင်သို့၊ အရောင်ဖိတ်ဖိတ်၊ ရွှေဆံမြိတ်ကို၊ ရွှင်စိတ်ကျစ်လျစ်၊ ပတ်ခွေ
ရစ်လျက်၊ မြစ်နှင့်စပ်လျှို၊ စီးကျယိုသည်၊ ရေညိုပြင်းဝှန်၊ သွန်ဘိသောငြိမ်း၊ သီတာ

ကမ်းနှင့်၊ လက်လှမ်းကာတိ၊ မိုးဖွယ်ရှိသား၊ ဘူမိစက်တွင်၊ ရွာဝန်းကျင်တုံ၊ အင်ပြင်
 ရေအေး၊ သဲဖွေးဖွေးနှင့်၊ သလေးကောက်လယ်၊ ပြန်ပြောကျယ်သည်၊ သံလှယ်
 တွန်ထူး၊ ငှက်ပေါင်းမြူးလျက်၊ မြူးမြူးခက်ယှဉ်၊ ပန်းတောလျဉ်နှင့်၊ ဥယျာဉ်ကမ်းမ၊
 ကြာလွလွတည်၊ ဗုဒ္ဓမွေကျော်၊ ကိန်းဝပ်ပျော်သည်၊ မိုးပေါ်တိမ်ဆီ၊ ရွှေစေတီနှင့်၊
 သရီခါတ်ပုံ၊ စည်းခုံပုထိုး၊ ကျော်လွန်ဟိုးလျက်၊ မြင့်မြီးမတ်မတ်၊ ပြာသာဒ်ဂူကျောင်း၊
 တန်ဆောင်းရေပ်၊ မလပ်မြေပြင်၊ မွမ်းမွမ်းဖြင့်မျှ၊ လူရှင်အများ၊ မျိုးလေးပါးလည်း၊
 တရားစင်ဖြူ၊ ကုသိုလ်ယူ၍၊ ပေးလှူဒါန၊ မြတ်သီလနှင့်၊ ပုညမကင်း၊ ကောင်းသတင်း
 တီးလျက်၊ ကောင်းချီးကျကျ၊ ပဲ့တင်လျှံမျှ၊ ကြက်ပျံမကျ၊ စည်ပင်လှသည်၊ ဂါမချက်
 ကြော့၊ စွဲနေတုံလစ်၊ စိန်ကောင်းစစ်သို့၊ တစ်နှစ်ဆိုလောက်၊ လူရေးမြောက်သား၊
 ထွန်းတောက်ပညာ၊ နက်နဲစွာ၍၊ ရတနာသုံးပါး၊ ပြတ်ဝပ်တွားလျက်၊ တရားရှည်မီ၊
 သူတော်ပီသည်၊ ဂုဏ်ဆီမွေးရှင်၊ ငါ့ဘခင်လည်း၊ ငါ့လျှင်သက်စစ်၊ ခုနစ်နှစ်က၊
 ခွာပစ်စွန့်ထ၊ နတ်ရွာကြွသည်၊ မွေးဖဆံရစ်ဇာတိတည်း။

၁၄။ မေရုဗဟို၊ ရှိမ်းမြစိုသား၊ မြင်းမိုရ်ဆယ်ပြန်၊ ကျေးဇူးလွန်သည်၊ မိမွန်ဘမင်း၊
 ခန္ဓာကင်းသော်၊ အရင်းသမီး၊ နောင်ကြီးနမ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ သက်မျှချစ်ခင်၊
 ခါးထစ်တင်လျက်၊ ကြည်လင်လုပ်ကျွေး၊ ဖြည့်ဖြူးမွေးမှ၊ အရေးသိလောက်၊
 အင်တန်ရောက်သော်၊ ကျော်ချောက်သတင်း၊ ကျေးဇူးချင်းသား၊ ထွန်းဝင်းလျှည်း၊
 သံဃထီးဟု၊ မြေကြီးပမာ၊ ထူထဲစွာသည်၊ ပညာဂုဏ်နှစ်၊ ဆရာစစ်၌၊ ကျစ်လျစ်ကျိုးနွံ၊
 မြဲမြံဆည်းကပ်၊ လှုပ်လှုပ်စင်ဖြူ၊ ရေပူရေချမ်း၊ ကမ်းလှမ်းလုပ်ကျွေး၊ ကျောက်ကောင်း
 သွေးသို့၊ နက်လေးလှိုင်ကြူ၊ ရင်နို့ယူလျက်၊ လူငယ်အစစ်၊ ဖြစ်လှည်တုံကျင်၊
 ထိုကပင်တည်၊ ရက်ဖြင်ခနား၊ သင်ရှုငြားက၊ တိုးပွားလွေ့လွေ့၊ တရွေ့ရွေ့လျင်၊
 ကြွေ့ကြွေ့ခက်ရှည်၊ ဉာဏ်ရင်စည်၍၊ ဆယ်မည်ဇာတ်ကြီး၊ ရှည်မှီးသဒ္ဒါ၊ ခြောက်ဖြာ
 ကာရက၊ ခါတ်ရပစ္စည်း၊ ပုဒ်ဗျည်းကပ်ချေ၊ ထွေထွေဥပစာ၊ သံဝဏ္ဏာခြောက်သွယ်၊
 လေးဆယ်နည်းပြမ်း၊ ရွှေကျမ်းတူမြတ်၊ ပရမတ္ထ၊ သဘာဝလည်း၊ လေ့ထတီးပွန်၊
 သုတ္တန်ဝိနည်း၊ ပေါင်းစည်းများဘိ၊ ပါဠိဌကထာ၊ ဋီကာဆန်းဆန်း၊ လက်သန်းအနု၊
 ဆိုမှုကျဉ်းကျယ်၊ အဝိပျယ်နှင့်၊ သွယ်လှယ်ပုံယင်၊ ရာဇဝင်တမ်းထုံး၊ ပုလဲကုံးသို့၊
 နှလုံးမြို့လစ်၊ ရှင်ပင်ချစ်၌၊ ဆုသစ်ယူယူ၊ နောင်ဖို့ချူလျက်၊ စင်ဖြူလေးပါး၊
 မွတ်မွတ်ထွားသည်၊ သူ့အားပညာဖြန့်ချိတည်း။

၁၅။ နဝအစုတ်၊ ဂုဏ်မယုတ်သည်၊ သမ္မုဒ္ဓစစ်၊ မြတ်ရှင်ချစ်၏၊ အံ့ရှစ်ထိန်ဝါ၊
 သာသနာလျှင်၊ စကြာပြောင်ပြောင်၊ နေလရောင်သို့၊ နှစ်ထောင်ရာသုံး၊ ထွက်ကြား
 ကြွင်းမဲ့၊ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်၊ ရောက်လစ်တုံဘိ၊ သိခိဗေဒ၊ ကောဏသက္က၊ သံဝစ္ဆ၌၊ မိဿ
 ဟိုင်းခုန်၊ မေဂုန်စည်ခွင်၊ ကျားမင်းရှင်၏၊ မာတင်ပေါက်သား၊ ကြွက်မင်းထွား၍၊
 နဂါးရစ်ခွေ၊ နေတုံမြိစ္ဆာ၊ မက္ခာနီးလျက်၊ လက်သူရစု၊ နေကျရှင်၊ သီဟနှင့်ပူး၊
 မြူး(---)ကုံဝယ်၊ ရွှင်စံပယ်က၊ ဆန်းကြယ်ပျော်မှု၊ အချမ်းလှသား၊ ဆောင်းဟု

ပြုံးပြုံး၊ နေသို့လှမ်း၍၊ ရစ်လှမ်းဘယ်ညာ၊ ရှစ်မျက်နှာဘုံ၊ ဆိုင်လာဝေဝေ၊ လေပြည်
 သွေ့လျက်၊ တိမ်ငွေနှင်းဖြန်း၊ မင်းလွင်ဝန်းမျှ၊ ရွှေပန်းတူပြီ၊ ကုံးကာသီသို့၊ သရဖီ
 ပီတောက်၊ ပွင့်ညောင်စိုစို၊ တိမ်ညိုညိုနှင့်၊ ကုန်လိုကြွပြောင်း၊ တပေါင်းရာသီ၊
 ပြည့်ညီထွန်းတက်၊ ဆယ်ငါးရက်ဟု၊ ပြောင်လက်မြင့်ဖြူး၊ ကောင်းကင်ဦးဝယ်၊
 ယှဉ်ပူးအဒရ၊ လွလွချမ်းမြေ့၊ အင်္ဂါနေတွင်၊ လွေ့လွေ့သုတ၊ တရားဝံသည်၊ ဂုဏ်ရှိန်ဝါ၊
 မျိုးလေးဖြာအား၊ နားမှာနာဖို့၊ ဤသည်ပျို့ကို၊ နှစ်လို့ရွှင်အိ၊ ရေးစီတင်မှတ်၊
 အပြီးသတ်၍၊ ကျွန်းမြတ်သောင်းလှိုက်၊ မြန်ဘောင်တိုက်ဝယ်၊ အမြိုက်ချမ်းမြ၊ ပညာငှ
 လျက်၊ ဉာဏရွှင်မှု၊ အာရုံပြုသည်၊ ။ဇမ္ဗုသိင်္ဂီမဏိတည်း။

စန္ဒကုမာရပျို့ နိဂုံးပိုဒ်ရေ (၁၅) ပြီး၏။

ဘဒ္ဒန္တကုဝေရာဘိဝံသ
သကျသီဟ စေတီယင်္ဂဏ၊ အစိုးရဓမ္မာစရိယ
သီရိပဝရ-သံယုတ္တနိကာယ ပါဠိပါရဂူ
သုသမာဓာရ ပိဋကတ္တယ အဂ္ဂဝိသိဋ္ဌ ကောဝိဒနယဓရ (ဓမ္မဝိသာရဒ)
ဝိနယာဓိက သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ သာသနကံရ ဓမ္မာစရိယ
သုဝဏ္ဏဘူမိ သာသနဟိတ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ
ကြွေတ်ဝိုင်း ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

စန္ဒကုမာရဇာတ်ပါဠိတော်

အနက်မြန်မာပြန်ဆိုချက်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဇာတ်တော် ဟောတော်မူရခြင်း၏ အကြောင်းနိဒါန်း

ရာဇာသိလုဒ္ဒကမ္မောတိဣဒံ၊ ရာဇာသိလုဒ္ဒကမ္မော အစရှိသော ဂါထာစကား ဖြင့်တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤစန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်ကို။ သတ္တာ၊ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ဂိဇ္ဈကုဋေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်တော်၌။ ဝိဟရန္တော၊ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို။ အာရဗ္ဗ၊ အကြောင်းပြု၍။ ကထေသိ၊ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။

တဿ၊ ထိုဒေဝဒတ်၏။ ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုသည်။ သံဃဘေဒကက္ခန္ဓကေ၊ သံဃ ဘေဒကက္ခန္ဓက၌။ အာဂတမေဝ၊ လာခဲ့ပြီးသည်သာတည်း။ ။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုကို။ တဿ၊ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏။ ပဗ္ဗဇိတကာလတော၊ ရဟန်းပြုပြီးသည်ကာလမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ဗိမ္ဗိသာရရညော၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏။ ယာဝမရဏာ၊ သေသည်ကာလ တိုင်အောင်။ တတ္ထ၊ ထိုသံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၌။ အာဂတနယေနေဝ၊ လာခဲ့သောနည်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝေဒိတမ္ပံ၊ သိအပ်၏။

ပန၊ ဆက်ဦးအံ့။ တံ၊ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို။ မာရာပေတွာ၊ သတ်စေပြီး၍။ ဒေဝဒတ္တာ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ အဇာတသတ္တံ၊ အဇာတသတ်မင်းထံသို့။ ဥပ သကံမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်ပြီး၍။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ တဝ၊ သင်၏။ မနောရထေ၊ စိတ်အလိုဆန္ဒသည်။ မတ္တကံ၊ အပြီးအဆုံးတိုင်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်လေပြီ။ မမ၊ ငါ၏(ဝါ)ငါ့အတွက်။ မနောရထေ၊ စိတ်အလို ဆန္ဒသည်။ နပါပုဏာတိ၊ မရောက်သေးပါ။ ဣတိ၊ ဤစကားကို။ အာဟ၊ ပြောကြားလေ၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ တေ၊ အရှင်ဘုရား၏။ မနောရထေ၊ စိတ်အလို ဆန္ဒသည်ကား။ ကောပန၊ ဘယ်လိုပါလဲဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့ မေးလျှောက်၏။

ဒသဗလံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ မာရေတွာ၊ သတ်စေ၍။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားသည်။ ဘဂိဿာမိနန၊ ဖြစ်ရလျှင်ကောင်းမည်။ ဣတိ၊ ဤကား။ မမ၊ ငါ၏။ မနောရထော၊ စိတ်အလိုဆန္ဒပါတည်း။

ဧတ္ထံ၊ ဤကိစ္စ၌။ အမေဟိ၊ တပည့်တော်တို့သည်။ ကိ ကာတမ္ဗံ ၊ အဘယ်ကို ပြုပေး ရပါမည်နည်းဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့ အဇာတသတ်မင်းက လျှောက်၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဓနုဂ္ဂဟေ၊ လေးသမားတို့ကို။ သန္နိပါတာပေတု၊ စုဝေးခေါ်ယူစေခြင်းငှာ။ ဝဋ္ဋတိ၊ သင့်ပါ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့မိန့်လိုက်၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ သာဓူတိ၊ ကောင်းပါပြီဟူ၍။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည် အရိုးကိုပေါက်အောင် ပစ်နိုင်သော လေးသမားအကျော် ငါးရာတို့ကို စုဝေးစေ၍ ထိုငါးရာထဲမှ လက်ရွေးစင် စိတ်တိုင်းကျ ၃၁ ယောက်ကို ရွေးပြီး ထေရဿသန္တိကံ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်ထံသို့ ပါဟောသိ၊ ပို့လွှတ်လိုက်ပါ၏။

သော၊ ထို ရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ ထို ၃၁ ယောက်တို့တွင် အကြီးဆုံး တစ်ယောက် ကို ခေါ်ပြီးခိုင်းလိုက်သည်မှာ “အာဝုသော၊ အမောင်လေးသမား။ သမဏော ဂေါတမော၊ ရဟန်းဂေါတမသည်။ ဂိဇ္ဈကုဋေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ အသုကသ္မိ နာမ ဒိဝါဋ္ဌာနေ၊ ဤမည်သောနေ့ သန့်စင်ရာအရပ်၌။ စင်္ဂမတိ၊ စကြိုလျှောက်နေ၏။

တွံ၊ သင်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာသို့။ ဂန္နာ၊ သွား၍။ တံ၊ ထိုရှင်ဂေါတမကို။ ဝိသပီတေန သလ္လေန၊ အဆိပ်လူးမြားဖြင့်။ ဝိဇ္ဈိတွာ၊ ပစ်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ (ဝါ) သေခြင်းသို့။ ပါပေတွာ၊ ရောက်စေပြီး၍။ အသုကေန နာမ မဂ္ဂေန၊ ဤမည်သောလမ်းဖြင့်။ ဧဟိတိ၊ ပြန်လာခဲ့ပါလောဟူ၍။ ဝတွာ၊ မှာဆိုပြီး။ ပေသေတွာ၊ စေခိုင်းပြီးလျှင်။ တသ္မိ မဂ္ဂေ၊ ထိုလေးသမား ပြန်လာမည့်လမ်း၌။ ဒွေဓနုဂ္ဂဟေ၊ လေးသမားနှစ်ယောက်တို့ကို။ ဌပေသိ၊ စီစဉ်ထားလိုက်ပြီ။

ကိ၊ အဘယ်သို့ဆို၍ စီစဉ်ထားသနည်း။ တုံမှာကံ၊ သင်နှစ်ယောက်တို့။ ဌိတ မဂ္ဂေန၊ တည်ရှိနေသော လမ်းဖြင့်။ ဧကောပုရိသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်။ အာဂမိဿတိ၊ ပြန်လာလိမ့်မည်။ တံ၊ ထိုပြန်လာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို။ တုမေ၊ သင်နှစ်ယောက်တို့က။ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတွာ၊ အသေသတ်ပြီးမှ။ အသုကေန နာမ မဂ္ဂေန၊ ဤမည်သော အပြန်လမ်းမှ။ ဧထ၊ ပြန်လာခဲ့ကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့စီစဉ်ပြောဆို၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ဤနည်းအတိုင်း ၁ ယောက် ပြန်လာမည့်လမ်းက နှစ်ယောက် ကို စောင့်ပြီး သတ်ခိုင်း၊ ၂ ယောက်ပြန်လာမည့်လမ်းက လေးယောက်ကို စောင့်ပြီး သတ်ခိုင်း၊ လေးယောက်ပြန်လာမည့်လမ်းက ၈ ယောက်ကို စောင့်ပြီးသတ်ခိုင်း ရှစ်ယောက်ပြန်လာမည့် လမ်းက ၁၆ ယောက်ကို စောင့်ပြီးသတ်ခိုင်း၊ ဤသို့ အဆင့်ဆင့် စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့စီစဉ်ရသောအကြောင်းမှာ အမှုမပေါ်အောင် လက်စဖျောက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ သောဇေဋ္ဌကဝနဂ္ဂဟော၊ ထိုအကြီးဆုံး လေးသမားသည်။
 ဝါမတော၊ လက်ဝဲဘက်မှ။ ခဂ္ဂံ၊ သန်လျက်ကို။ လဂ္ဂေတွာ၊ လွယ်၍။ ပိဋိယာ၊
 ကျောပိုး၌။ တုဏီရံ၊ မြားတောင် (မြားပုံး) ကိုဖွဲ့တင်၍။ မေဏ္ဍသင်္ဂီမဟာဓနံ၊
 ဆိတ်ချိုဖြင့်ပြုထားသောလေးကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ တထာဂတဿ သန္တိကံ၊
 ဘုရားထံတော်သို့သွားပြီး။ ဝိဇ္ဇိဿာမိနန္တိ၊ ထိုဘုရားကိုပစ်မည်ဟူသော။ သညာယ၊
 အမှတ်အသားဖြင့်။ ဓနံအာရောပေတွာ၊ လေးကိုတင်လျက်။ သရံ၊ မြားကို။
 သန္တယံတွာ၊ ဒူးပေါ်တင်ပြီး။ အာကလိုတွာ၊ ဆွဲ၍။ ဝိဿဇေတုံ၊ ပစ်လွှတ်ခြင်းငှာ။
 နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်ပါ။ သော၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ သရံ၊ မြားကို။ ဩရောပေ
 တုမ္ပိ၊ ပြန်၍ ချခြင်းငှာလည်း (ဝါ) ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းခြင်းငှာလည်း။ အသက္ကောန္တော၊
 မတတ်နိုင်တော့သည်ဖြစ်၍။ ဖာသုကာဘိဇ္ဇန္တိယောဝိယ၊ နံရိုးတွေကျိုးကုန်သကဲ့သို့
 ဖြစ်ပြီး။ မုခတောဓေဋ္ဌေန ပဋ္ဌရန္တေန၊ ခံတွင်းမှလည်း တံတွေးတွေထွက်လျက်။
 ကိလန္တဂ္ဂပေါ အဟောသိ၊ ပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းနေလေ၏။ သကလသရီရံ ထဒ္ဓဇာတံ၊
 တစ်ကိုယ်လုံး တောင်တောင်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ယန္တေန ပိဋိတာကာရပုတ္တံဝိယ
 အဟောသိ၊ ယန္တရားစက်ဖြင့် ညှစ်ထားသကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာနာကျင်နေ၏။ ။
 ထိုလေးသမားကြီးသည် သေဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက် ခံနေ ရ၍ တည်နေ၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ သတ္တာ၊ ဘုရားမြတ်စွာသည်။ ဒိသ္မာ၊ တွေ့မြင်တော်မူ၍။
 မဓရဿရံ နိစ္ဆာရေတွာ၊ သာယာဖွယ်သောအသံကို ဖြစ်ပေါ်စေတော်မူလျက်၊
 ဧတဒဝေစ၊ ဤစကားကိုမိန့်တော်မူလေ၏။

“ဘောပုရိသ၊ အိုအမောင်ယောက်ျား လေးသမား။ မာဘာယိ၊ မကြောက်ပါလင့်။
 ဣတော၊ ဤငါဘုရားထံတော်ပါးသို့။ ဧဟိတိ၊ လာသာလာခဲ့ပါလော” ဟု မိန့်တော်မူ
 လိုက်၏။

သော၊ ထိုလေးသမားသည်။ တသ္မိ ခဏေ၊ ထိုဘုရားရှင် ခေါ်တော်မူလိုက်သော
 ခဏ၌။ အာဂုဓာနိ၊ လေးလက်နက်တို့ကို။ ဆဉ္စေတွာ၊ စွန့်ပစ်လိုက်၍။ ဘဂဝတော၊
 မြတ်စွာဘုရား၏။ ပါဒေသု၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို။ သိရဿ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်။ နိပတိတွာ၊
 ထိစေ၍

“ဘန္တေ၊ အရှင်တော်မြတ် ဘုရား။ မံ၊ တပည့်တော်ကို။ ယထာဗာလံ၊
 မိုက်သည်အလျောက်။ ယထာမူဠံ၊ တွေဝေမသိသည်အလျောက်။ ယထာအကုသလံ၊
 မလိမ္မာသည်အလျောက်။ အစူယော၊ အပြစ်သည်။ အစူဂမာ၊ ရောက်မိ (လွန်ကြျားမိ)
 ပါ၏။ ။ သွာဟံ၊ ထိုတပည့်တော်သည်။ တုမှာကံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏။
 ဂုဏော၊ ဂုဏ်တော်တို့ကို။ အဇာနန္တော၊ အမှန်တကယ်မသိသည်ဖြစ်၍။ အန္တဗာ
 လဿ၊ မိုက်ကန်းသော။ ဒေဝဒတ္တဿ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။
 တုမေ၊ အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ကို။ ဧဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေတုံ၊ သတ်ဖြတ်
 ချအံ့သောငှာ။ အာဂတောမ္ပိ၊ လာခဲ့မိပါ၏။ ဘန္တေ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ မေ၊
 တပည့်တော်အား။ ခမထ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 ခမာပေတွာ၊ သည်းခံ စေတော်မူ၍ (ဝါ) တောင်းပန်တော်မူ၍။ ဧကမန္တေနိသိဒ္ဓိ၊
 သင့်မြတ်သော တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လိုက်၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုလေးသမားကို။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေသေန္တော၊ ဟောတော်မူသည်ရှိသော်။ သစ္စာနိ၊ သစ္စာ၄ပါးတို့ကို။ ပကာသေတွာ၊ ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူ၍။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ (ဝါ) သောတာပန်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဖြစ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ တည်စေ တော်မူ ပြီး၍။ ။

အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်အမောင်ယောက်ျားလေးသမား။ ဒေဝဒတ္တေန၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ အာစိက္ခိတမဂ္ဂံ၊ မှာလိုက်သောလမ်းခရီးသို့။ အပ္ပဋိပဇ္ဇိတွာ၊ မသွား မူ၍။ အညေနမဂ္ဂေန၊ အခြားလမ်းခရီးဖြင့်။ ယာဟိတိ၊ ပြန်သွားပါလော့ဟုပြောဆို၍။ ဥယျောဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်၏။ ဥယျောဇေတွာ စပန၊ ပြန်လွှတ်ပြီးသော်ကား။ စင်္ဂမာ၊ စကြိုလျှောက်တော်မူရာမှ။ သြရုယျ၊ ပြန်လာခဲ့၍။ အညတရသ္မိံ၊ ရုက္ခမူလေ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရင်း၌။ နိသီဒိ၊ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ တသ္မိံ ခနုဂ္ဂဟေ၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ အနာဂစ္ဆန္တေ၊ ပြန်မလာသည်ရှိသော်။ ဣတရေဒေန္နော၊ ဤမှတပါးသော နှစ်ယောက်သော လေးသမားတို့သည်။ ကိ နုခေါ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သော၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ စိရာယတီတိ၊ ကြာမြင့်နေသနည်းဟု စဉ်းစား၍။ ပဋိမဂ္ဂေန၊ အပြန်ခရီးဖြင့်။ ဂစ္ဆန္တော၊ လိုက်သွားကြကုန်သည်ရှိသော်။ ဒသဗလံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဥပသကံမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်ပြီး။ ဝန္တိတွာ၊ ရှိခိုးလျက်။ ဧကမန္တံ နိသီဒိ သု၊ သင်မြတ်သောနေရာ၌ထိုင်နေကြကုန်၏။

သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ တေသမ္ပိ၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အားလည်း။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေသေတွာ၊ ဟောတော်မူ၍။ သစ္စာနိပကာသေတွာ၊ သစ္စာလေးပါး တို့ကိုပြပြီးလျှင်။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ တည်စေ ပြီး၍။ အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်တို့။ ဒေဝဒတ္တေန၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ကထိတမဂ္ဂံ၊ မှာကြား လိုက်သော လမ်းခရီးသို့။ အပ္ပဋိပဇ္ဇိတွာ၊ မသွားမူ၍။ ဣမိနာ မဂ္ဂေန၊ ဤလမ်းခရီးဖြင့်။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြလေကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့မှာကြား၍။ ဥယျောဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်၏။

ဣမိနာ ဥပါယေန၊ ဤနည်းဥပါယ်ဖြင့်။ ဣတရေသုပိ၊ ဤမှတစ်ပါးသော လေးယောက်သော လေးသမားစသည်တို့သည်လည်း။ အာဂန္နာ၊ ရောက်လာကုန်လတ် သော်။ နိသီန္နေသု၊ ထိုင်ကုန်ပြီး။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ တည်စေပြီး၍။ အညေန မဂ္ဂေန၊ တစ်ပါးသောလမ်းခရီးဖြင့်။ ဥယျော ဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ ပဋ္ဌမာဂတော၊ ရှေးဦးစွာပြန်ရောက်လာသော။ သောဇေဋ္ဌက ခနုဂ္ဂဟေ၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ ဒေဝဒတ္တံ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သို့။ ဥပ သကံမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်ပြီး၍။ “ဘန္တေ ဒေဝဒတ္တံ၊ အရှင်ဘုရားဒေဝဒတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေတု၊ ချအံ့ သောဗ္ဗာ။ နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်ပါ။ သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ မဟိဒ္ဓိကော၊ ကြီးသောတန်ခိုးရှိ၏။ မဟာနုဘာဝေတိ၊ ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏ဟု။” အာရော စေသိ၊ ပြောကြား၏။

တေသဗ္ဗေပိ၊ ထိုအလုံးစုံသော လေးသမားတို့သည်လည်း။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ အမှေဟိ၊ ငါတို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းကို။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်ပါပေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သိကြ၍။ သတ္ထုသန္တိကေ၊ ဘုရားထံတော်၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြုကြကုန်၍။ အရဟတ္တံ၊ ရဟန္တာ၏ အဖြစ်သို့။ ပါပုဏိ သု၊ ရောက်ကြကုန်၏။

အယံပဝတ္ထိ၊ ဤသတင်းစကားသည်။ ဘိက္ခုသံဃေ၊ ရဟန်းအပေါင်း၌။ ပါကဋ္ဌာ၊ ထင်ရှားပျံ့နှံသွားသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်းတော်တို့သည်။ ဓမ္မသဘာယံ၊ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်၌။ ကထံသမုဋ္ဌာပေတုံ၊ စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ (ကိ၊ အဘယ်သို့ ဖြစ်စေကြကုန်သနည်း)

“အရသော၊ ငါ့အရှင်တို့။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ဧကသ္မိံ၊ တစ်ပါးသော။ တထဂတေ၊ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ဖြင့်။ ဗဟူဇနေ၊ လူများစွာတို့ကို။ ဇီဝိတာ၊ ဝေါရောပေတုံ၊ အသက်မှချအံ့သောငှာ။ ဝါယမမကာသိ၊ အားထုတ်မှုကိုပြု၏။ တေသဗ္ဗေပိ၊ ထိုအားလုံးသော လူတို့သည်လည်း။ သတ္ထာရံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ဇီဝိတံ လဘိ သု၊ အသက်ရှင်ခြင်းကို ရကြကုန်ပြီ” ဣတိ၊ ဤသို့စကားကို ဖြစ်ကုန်စဉ်။ ။

သတ္ထာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဂန္ဓာ၊ ရောက်လာ၍။ ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဧတရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ၊ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့်။ သိန္နိသိန္နာနု၊ စည်းဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်း။ ဣတိပုစ္ဆိတွာ၊ ဤသို့မေးမြန်းတော်မူသောကြောင့်။ ။

ဣမာယနာမ၊ ဤမည်သော ဒေဝဒတ်၏အကြောင်းတွေပါဘုရားဟူ၍။ ရတ္တော၊ လျှောက်ထားလိုက်သည်ရှိသော်။ ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာ။ န၊ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ဟိုရှေးအခါကာလတုန်းကလည်း။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဧကကံ၊ တစ်ယောက်တည်းကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ မယိ၊ ငါ့အပေါ်၌။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ဖြင့်။ ဗဟူဇနေ၊ လူများစွာတို့ကို။ ဇီဝိတာ၊ ဝေါရောပေတုံ၊ အသက်မှချအံ့သောငှာ။ ဝါယာမံ၊ အားထုတ်မှုကို။ အကာသိယေဝါတိ၊ ပြုခဲ့ဖူးသည်သာဟု၊ ဝတ္တာ၊ မိန့်တော်မူလိုက်သော်။ တေဟိ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတံ၊ အတိတ်ကို။ အာဟရိ၊ ဆောင်တော်မူလေ၏။

ဤကား စန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်ကို ဟောတော် မူရခြင်း၏ အကြောင်း နိဒါန်းပြီး၏။

အတိတော၊ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌။ အယံ ဗာရာဏသီ၊ ဤဗာရာဏသီ ပြည်သည်။ ပုပ္ဖဝတီနာမ၊ ပုပ္ဖဝတီမည်သောမြို့သည် (ပုပ္ဖ-ပန်း။ ဝတီ- ရှိ) (ခေတ်စကားအရဆိုလျှင် ပန်းမြို့တော်ဟု ဘာသာပြန်ရမည်။) အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တတ္ထ၊ ထိုမြို့တော်၌။ ဝသဝတ္တိရညော၊ ဝသဝတ္တိမင်း၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ ဧကရာဇာနာမ၊ ဧကရာဇ်မည်သောမင်းသည်။ ရန္တကာရေသိ၊ မင်းပြုနေ၏။ ။ တဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ စန္ဒကုမာရောနာမ၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားသည်။ ဩပရန္တကာရေသိ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်ပြု၏ (*ရှင်ဘုရင်၏ အနီးအနားနေ မင်းသားဟု ဆိုလိုသည်။)။ ။ ခဏ္ဍဟာလောနာမ၊ ခဏ္ဍဟာလ မည်သော။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ ပုရောဟိတော၊ ပုရောဟိတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။

- * ဒုတိယဘုရင်ဟုလည်း သမုတ်ကြသည်။
- * ပုရောဟိတ (ပုရော- ရှေးတန်းမှ။ ဟိတ- စီးပွားဆောင်ရွက်ပေးသူ)

သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ရညော၊ မင်း၏။ အတ္ထုဉ္ဇ၊ အကျိုးကို လည်းကောင်း။ ဓမ္မဉ္ဇ၊ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ အနုသာသတိ၊ အစဉ်ဆုံးမ ပြောဆို၏။ ။ တံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ ပညာရှိဟူ၍။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ လွတ်သဘင်၌။ နိသီဒါပေသိကိရ၊ နေစေသတံ။ ။

သော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ လဉ္စဝိတ္တကော၊ တံစိုး (လာဘ်စား) ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ လဉ္စဂဟေတွာ၊ တံစိုးလာဘ်ကိုယူ၍။ အသာမိကော၊ အရှင်မဟုတ် သည်တို့ကို။ သာမိကောကရောတိ၊ အရှင်ဖြစ်အောင်ပြု၏။ သာမိကောစ၊ တကယ် အရှင်တို့ကိုသော်ကား။ အသာမိကောကရောတိ၊ အရှင်မဖြစ်အောင်ပြု၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ ဧကဒိဝသံ၊ တစ်နေ့သ၌။ အဉ္စပရာဇိတော၊ တရားရှုံးသော။ ဧကောပုရိသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်။ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ ရုံးမှ။ ဥပက္ကောသေန္တော၊ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်၍။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်လာခဲ့သော်။ ရာဇပဋ္ဌာနံ၊ မင်းခစားရာသို့။ အာဂစ္ဆန္တံ၊ လာနေသော။ စန္ဒကုမာရံ၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဓာဝိတွာ၊ ပြေးလာ၍။ တဿ၊ ထိုမင်းသား၏။ ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။ နိပတိတွာ၊ ဝပ်လျက်။ ရောဒိ၊ ငိုကြွေး၏။ ။ သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရ မင်းသားသည်။ ဘောပုရိသ၊ အိုအမောင်ယောက်ျား။ ကိရောဒသိတိ၊ အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်းဟု။ အာဟ၊ မေး၏။ ။

သာမိ၊ အရှင်မင်းသား။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာရုံး၌။ ဝိလောပံခါဒတိ၊ တံစိုးစားပါ၏။ အဟံ၊ ကျွန်ုပ်ကို။ တေန၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ လဉ္စဂဟေတွာ၊ တံစိုးစား၍။ ပရာဇေယံ၊ တရားရှုံးခြင်းသို့။ ပါပိတောတိ၊ ရောက်စေပါသည် အရှင်မင်းသားဟု ပြောဆို၏။ ။

စန္ဒကုမာရော၊ သည်။ မာဘာယိတိ၊ မကြောက်ပါနှင့် အမောင်ယောက်ျားဟု ပြောဆိုသက်သာစေပြီး။ ဝိနိစ္ဆယံနေတွာ၊ တရားရှုံးသို့ ပြန်ခေါ်ဆောင်၍။

သာမိကမေဝ၊ တကယ်အရှင်ကိုသာ။ သာမိကံ ကရောတိ၊ တကယ်အရှင်ဖြစ်အောင် ပြု၏။ အသာမိကမေဝ၊ တကယ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်သည်ကိုလည်း။ အသာမိကံ အကာသိ၊ တကယ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်သည်ကို ပြုလုပ်ပေးလိုက်၏။ ။

မဟာဇေနော၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည်။ မဟာသဒ္ဓေန၊ သည်းစွာသော အသံဖြင့်။ သာဓုကာရံ၊ ကောင်းခြီးပေးခြင်းကို။ အဒါသိ၊ ပေးကြ၏။ ။

ရာဇာမင်းကြီးသည်။ တံ၊ ထိုအသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ဒေသော၊ ဤအသံသည်။ ကံ သဒ္ဓေါတိ၊ အဘယ်အသံနည်းဟု။ ပုစ္ဆိ၊ မေးတော်မူ၏။ ။ စန္ဒကုမာရေန၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ အဗ္ဗော၊ တရားကို။ သုဝိနိစ္ဆိတော၊ ကောင်းစွာဆုံးဖြတ် အပ်၏။ ဒေသော၊ ဤအသံသည်ကား။ တတ္ထ၊ ထိုတရားဆုံးဖြတ်ရာ၌။ သာဓုကာရ သဒ္ဓေါတိ၊ ကောင်းခြီးပေးသောအသံပါဟူ၍ ပြောဆို၏။ ။ တံသုတွာ၊ ထိုစကားကို ကြားရ၍။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ တုသိ၊ နှစ်သက်၏ (ဝါ) ကျေနပ်၏။

ကုမာရော၊ မင်းသားသည်။ အာဂန္ဓာ၊ လာ၍။ တံ၊ ထိုမင်းကြီးကို။ ဝဗ္ဗိတွာ၊ ရှိခိုး ပြီး၍။ ဧကမန္တနိသိဒိ၊ သင့်တော်သောနေရာ၌ ထိုင်လေ၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုမင်းသားကို။ ရာဇာ၊ သည်။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင် ချစ်သားသည်။ ဧကော၊ တစ်ခုသော။ အဗ္ဗော၊ တရား (အမှု) ကို။ ဝိနိစ္ဆိတောတိ၊ ဆုံးဖြတ်လေသလောဟု။ အာဟ၊ မေးလေ၏။ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အာမာတိ၊ ဆုံးဖြတ် ပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။ ။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေနဟိ၊ ထိုသင်ချစ်သား တရားကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဣတော၊ ဤနေ့မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ တွမေဝ၊ သင်ချစ်သားသည်သာ။ ဝိနိစ္ဆယံ၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ပဋ္ဌပေဟိတိ၊ ဖြစ်ပါ စေလောဟု။ ဝိနိစ္ဆယံ၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်း အမှုကိစ္စကို။ ကုမာရသံ၊ စန္ဒ ကုမာရမင်းသားအား။ အဒါသိ၊ တာဝန်ပေးလေ၏။ ။

တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှစ၍။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ အာယော၊ လာဘ်၊ ပူဇော်သက္ကာ၊ တံစိုးများသည်။ ပစ္ဆိန္နိ၊ ပြတ်လေ၏။ ။ သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ တတောပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှစ၍။ ကုမာရေ၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားအပေါ်၌။ အာယာတံဗန္ဓိတွာ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထား၍။ ဩကာသံ ဂဝေသန္တော၊ သူသာဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းကိုရှာနေစဉ်။ အန္တရာပေက္ခော၊ အခွင့်ထူးကို စောင့်စားလျက်။ ဝိစရိ၊ သွားလာနေထိုင်၏။ ။

သောပနရာဇာ၊ ထိုမင်းကြီးသည်ကား။ မန္တပညော၊ အလွန်အသိပညာနည်း၏။ သော၊ ထိုမင်းကြီးသည်။ ဧကဒိဝံသံ၊ တစ်နေ့သ၌။ ရတ္တိဘာဂေ၊ ညဉ့်အဖို့၌။ သုပိတွာ၊ အိပ်၍။ ပစ္စုသ သမယေ၊ မိုးသောက်ယာမိ၌။ သုပိနန္တေ၊ အိပ်မက်၌။ သတ္တရတန မယပါကာရံ၊ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော တံတိုင်းရှိသော။ အလင်္ကီတ ဒွါရကောဋ္ဌကံ၊ လှပစွာ တန်ဆာဆင်ယင်အပ်သော မုခ်ပေါက်ရှိသော။ သဌိယော ဇနိက သုဝဏ္ဏမယ ဝါလုကမဟာဝိထိ၊ ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှည်သော ရွှေသံတို့ဖြင့် ခင်းအပ်သောခရီး လမ်းမကြီးလည်းရှိသော။ ယောဇနသဟသုဗ္ဗေဝေယေန္တ ပါသာဒ ပဋိမဏ္ဍိတံ၊

ယူနောတစ်ထောင်အမြင့်ဆောင်သော ဝေယန္တုပ္ပါသဒိစသော အထူးအဆန်း
 ဘုံဗိမာန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော။ နန္ဒနဝနာဒိ။ ပ။ နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်၊
 စသောဥယျာဉ်၊ နန္ဒာရေကန်စသော ရေကန်တို့ဖြင့်လည်း ပြည်စုံသော။ အာကိဏ္ဏ
 ဒေဝဂဏံ၊ ရောပြုမ်းသော နတ်သား၊ နတ်သမီး အပေါင်းတို့လည်း ရှိနေသော။
 တာဝတိံ သဘဝန်၊ ဘာဝတိံ သာနတ်ပြည်ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်မက်၍။ ပဗုဇ္ဈိတွာ၊
 အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလတ်သော်။ တတ္ထ၊ ထိုတာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့။ ဂန္ဓုကာမော၊
 ရောက်လိုသည်ဖြစ်၍။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစားပြီ။ ။

(ကံ၊ အဘယ်သို့ ကြံစည်စဉ်းစားသနည်း။) - သွေ၊ မနက်ဖြန်။ အာစရိယ
 ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ဆရာဖြစ်သော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ အာဂမနဝေလာယ၊
 ရောက်လာသောအခါ၌။ ဒေဝလောကဂါမိမဂ္ဂံ၊ တာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့ ရောက်
 နိုင်တဲ့အကြောင်းကို။ ပုဗ္ဗိတွာ၊ မေးမြန်း၍။ တေန၊ ထိုခဏ္ဍဟာလဆရာသည်။
 ဒေသိတမဂ္ဂေန၊ ညွှန်အပ်သောလမ်းကြောင်းဖြင့်။ ဒေဝလောကံ၊ တာဝတိံ သာ
 နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိတိ၊ သွားတော့အံ့ဟု ကြံစည်စဉ်းစား၏။ ။

ခဏ္ဍဟာလောပိ၊ ခဏ္ဍဟာလဆရာသည်လည်း။ ပါတောဝ၊ စောစောသာလျှင်။
 နုတွာ၊ ရေချိုးပြီး၍။ ဘုဉ္ဇိတွာ၊ စားသောက်ပြီး၍။ ရာဇပဋ္ဌာနံ၊ မင်းခစားရာသို့။
 အာဂန္နာ၊ လာ၍။ ရာဇေနိဝေသနံ၊ မင်းနန်းတော်သို့။ ပဝိသိတွာ၊ ဝင်သော်။ ရညော၊
 မင်းကြီးအား။ သုခသေယျံ၊ ချမ်းသာစွာ အိပ်ပျော်ပါသလောဟု။ ပုဗ္ဗိ၊ မေးလျှောက်၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလဆရာအား။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။
 အာသနံ၊ နေရာကို။ ဒါပေ၊ ပေး၍။ ပဉ္စံ၊ ပြဿနာကို။ ပုဗ္ဗိ၊ မေးတော်မူ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောအဓိပ္ပာယ်ကို။ ပကာသေန္တေ၊ ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူ
 လိုသော။ သတ္တာ၊ ဘုရားမြတ်စွာသည်။ ရာဇာသိ၊ ပ။ ကတွာနာတိ၊ ဟူသောဂါထာ
 စကားကို။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

(ဂါထာအနက်ကား)

ပုပ္ဖဝတီယာ၊ ပုပ္ဖဝတီမည်သောမြို့တော်၏။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ လုဒ္ဒကမ္ပော၊
 ကြမ်းတမ်းသောအမှုရှိသော။ ဧကရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။

သော၊ ထိုဧကရာဇ်မင်းသည်။ ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ ပုဏ္ဏားများဖြစ်သော။ ပုရောဟိတံ၊
 ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော။ မူဠံ၊ တွေဝေမိုက်မဲသော။ ခဏ္ဍဟာလံ၊ ခဏ္ဍဟာလဆရာကို။
 ပုဗ္ဗိ၊ မေးမြန်း၏။ ။

ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ ဓမ္မဝိနကုသလော၊ သုစရိုက်တရား၊
 လူကျင့်ဝတ်တရား၌ လိမ္မာ၏။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ပြုသည်
 ရှိသော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ ပညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကတွာန၊ ပြကုန်၍။ ဣတော၊
 ဤလူပြည်မှ။ သုဂတိ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဝဇ္ဇိ၊ သွားရကုန်၏။ (တထာ၊ ထိုသို့သော
 အခြင်းအရာအားဖြင့်) သဂ္ဂါနံ၊ နတ်ပြည်တို့၏။ မဂ္ဂံ၊ သွားနိုင် (ရောက်နိုင်သော
 လမ်းကြောင်းကို)။ အာစိက္ခ၊ ပြောကြားပါလော (ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုဗ္ဗိ၊ မေးတော်မူပြီ)။

ဣမံပနပဉ္စံ၊ ဤပြဿနာကို။ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓံဝါ၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကိုသော်
လည်းကောင်း။ တဿ၊ ထိုဘုရားရှင်တော်၏။ သာဝကေဝါ၊ တပည့်သားသံဃာတို့ကို
သော်လည်းကောင်း။ တေသံ၊ ထိုတပည့်သား သံဃာတို့ကို။ အလာဘေန၊ မရခြင်း
ကြောင့်။ ဗောဓိသတ္တံဝါ၊ ဘုရားလောင်းကိုသော်လည်းကောင်း။ ပုစ္ဆိတုံ၊ မေးခြင်းငှာ။
ဝဋ္ဋတိ၊ သင့်လျော်ပါ၏။ ။

ရာဇာပန၊ မင်းကြီးသည်ကား။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ မဂ္ဂမူဠော၊
လမ်းမှားသဖြင့် ချာလည်ဖြစ်နေသော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်။
အညံ၊ အခြားသော။ မာသမတ္တံ၊ တစ်လမျှကာလပတ်လုံး။ မဂ္ဂမူဠံ၊ လမ်းမှားသဖြင့်
ချာလည်လည်ဖြစ်နေသော။ ပုရိသံ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို။ မဂ္ဂံ၊ လမ်းခရီးကို။
ပုစ္ဆေယျယထာ၊ မေးနေသူကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤနည်းတူ။ ခဏ္ဍဟာလံ၊ ကို။ ပုစ္ဆိ၊ မေးမြန်း
နေ၏။ ။

သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားဆရာသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်ပြီး။ (ကိ၊ အဘယ်သို့
ကြံစည်သနည်း။) အယံ၊ ဤအခါသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပစ္စာမိတ္တဿ၊ ရန်သူကို။
ပိဋ္ဌဒိဿနကာလော၊ နောက်ဆုံးမြင်ရာအခါပါတည်း။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စန္ဒကုမာရံ၊
စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ဆုံးခြင်းသို့။ ပါပေတွာ၊
ရောက်စေ၍။ မမ၊ ငါ၏။ မနောရထံ၊ စိတ်အလိုဆန္ဒကို။ ပူရေဿာမိတိ၊
ပြည်ဝစေတော့အံ့ဟု ကြံစည်၏။ ။ အထ၊ ထိုသို့ကြံစည်ပြီးနောက်။ ရာဇာနံ၊
မင်းကြီးကို။ အာမန္တေတွာ၊ ခေါ်တော်မူ၍။ တတိယဂါထမာဟ၊ တတိယမြောက် ဂါထာ
စကားကိုပြောဆိုလေ၏။ ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အတိဒါနံ၊ လူသာမန်တို့ မလှူနိုင်တဲ့ အတိဒါနကို။ ဒဒိတွာန၊
ပေးလှူကြကုန်၍လည်းကောင်း။ အဝဇ္ဇေ၊ မသတ်ထိုက်သောသူတို့ကို။ သာတေတွာ၊
သတ်၍လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊ ဤနည်းဖြင့်။ နရာ၊ လူတို့သည်။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။
ကတွာန၊ ပြုကြကုန်၍။ သုဂတိံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဝဇ္ဇန္တိ၊ ရောက်ကြရ (သွားကြရ)
ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ဖြေဆို၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားဆရာကို။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။
ပဉ္စဿ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ၊ သဘောတရားကို။ ပုစ္ဆိ၊ မေးမြန်းတော်မူ၏။ ။

တံ အတိဒါနံ၊ ထိုလူသာမန်တို့ မလှူနိုင်တဲ့ အတိဒါနဟူသည်ကား။ ကိ၊ အဘယ်
ဒါနမျိုးပါနည်း။ ကေစ၊ အဘယ်သူတို့သည်ကား။ ဣမသ္မိလောကေ၊ ဤလောက၌။
အဝဇ္ဇာ၊ မသတ်ထိုက်သူတို့ပါနည်း။ ဧတဉ္စခေါ၊ ဤပြဿနာကိုလည်း။ နော၊ ငါတို့
အား။ အက္ခာဟိ၊ ပြောကြားပါဦးလော။ ယဇိဿာမိ၊ ယဇိပူဇော်ပါအံ့။ ဒါနာနိ၊ အလှူ
ဒါနတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးလှူပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့မေးမြန်း၏။

သောပိ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်လည်း။ အဿ၊ ထိုမင်းကြီးအား။ ဗျာကာသိ၊
ဖြေကြားလေပြီ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ ပုတ္တေဟိစ၊ သားသမီးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ မဟေသီဟိစ၊
မိဖုရားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ နေဂမေဟိစ၊ နိဂုံးသူဌေးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။
ဥသဘေဟိ အာဇာနိယေဟိစ၊ ဥသဘအာဇာနည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ယဇိတဗ္ဗံ၊

ပူဇော်အပ်၏။ စတုဟိ၊ လေးမျိုး လေးလီကုန်သော။ သဗ္ဗစတုက္ကေန၊ သဗ္ဗစတုက္က
နည်းဖြင့်။ ယဇိတဗွံ၊ ယဇ်ပူဇော်အပ်၏။ (ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြေကြား၏)။

ရညော၊ မင်းကြီး၏။ ပဂ္ဂံ၊ ပြဿနာကို။ ဗျာကရာဇ္ဇောစ၊ ဖြေကြားသော်
လည်း။ ဒေဝလောကမဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်းကို။ ပုဗ္ဗော၊
မေးအပ်သည် ဖြစ်ပါလျက်။ နိရယမဂ္ဂံ၊ ငရဲပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို။
ဗျာကာသိ၊ ဖြေကြားပြီ။ ။

ဧတေသံ၊ ထိုသားသမီးစသည်၏ ဦးခေါင်းကို။ ခဂ္ဂေန၊ သန်လျက်ဖြင့်။ သီသံ၊
ဦးခေါင်းကို။ ဆိန္ဒိတွာ၊ ဖြတ်၍။ သုဝဏ္ဏပါတိယာ၊ ရွှေခွက်ဖြင့်။ ဂလလောဟိတံ၊
လည်ချောင်းသွေးကို။ ဂဟေတွာ၊ ခံယူ၍။ အာဝါဓေ၊ တွင်း၌။ ပက္ခိပိတွာ၊
ထည့်လောင်း၍။ ယညဿ၊ ယဇ်ကို။ ယနေကရာဇာနော၊ ယဇ်ပူဇော်သော မင်း
တို့သည်။ သရီရေန၊ ယခုကိုယ်ဖြင့်သာလျှင်။ သဟ၊ တကွ။ ဒေဝလောကံ၊
နတ်ပြည်သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်၏။

မဟာရာဇေ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သမဏ ဗြာဟ္မဏ ကပဏဒ္ဓိက ဝနိဗ္ဗက
ယာစကာနံ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ အထီးကျန်သူ၊ ပုန်းတောင်း၊ ယာစကာတို့အား။
ဃာသဏ္ဌဒနာဒိသမ္ပဒါနံ၊ အစား၊ အဝတ်- စသည်ကို လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်းသည်။
ဒါနမေဝ၊ ဒါနသာ။ ပဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣမေ ပန ပုတ္တဓိတာဒယော၊ ဤသားသမီး
စသည်ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ တေသံ၊ ထိုသားသမီး စသည်တို့၏။ ဂလလောဟိ
တေန၊ လည်ချောင်းသွေးဖြင့်။ ယညဿယနေ၊ ယဇ်ကိုပူဇော်ခြင်းသည်။ အတိဒါနံ
နာမ၊ အတိဒါနမည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ သညာပေသိ၊ သိစေ၏။

ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားဆရာသည်။ စန္ဒကုမာရံ၊ စန္ဒ
ကုမာရမင်းသားကို။ ဧကညေဝ၊ တစ်ယောက်တည်းကိုသာလျှင်။ သစေဂဏှိသာမိ၊
အကယ်၍ ယူခဲ့အံ့။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့သောစိတ်ဖြင့်။ ကရဏံ၊ ပြုခြင်းကို။
မညိဿန္တိ၊ မှတ်ထင်ကြကုန်လိမ့်မည်။ ဣတိ၊ ဤသို့ စဉ်းစားမိသောကြောင့်။ တံ၊
ထိုသတ်ခြင်းအမှုကို။ မဟာနေဿ၊ လူအများအပေါင်း၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။
ပက္ခိပိ၊ ထည့်သွင်း ပစ်ချလိုက်ပြီ။ ကထေန္တာနံ၊ ပြောဆိုကြကုန်သော။ တေသံ၊
ထိုမင်းကြီးနှင့် ဆရာပုဏ္ဏားတို့၏။ ဣဒံပနကထံ၊ ဤသို့ပြောဆိုနေပုံ စကားအစုံကို။
သုတွာ၊ ကြားရကုန်၍။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အန္တေပုရဇနာ၊ နန်းတွင်းသူ
နန်းတွင်းသားတို့သည်။ ဘိတ တသိသာ၊ ကြောက်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ သံဝိဂ္ဂ
မာနသာ၊ ထိတ်လန့်သောစိတ်နည်း ရှိကြကုန်လျက်။ ဧကပ္ပဟာရေနော၊ တစ်ပြိုင်
နက်တည်းသာလျှင်။ မဟာရဝံ၊ ကြီးစွာငိုကြွေးမြီတမ်းခြင်းကို။ ရဝိ သု၊ ငိုကြွေး
မြီတမ်းကြကုန်ပြီ။ ။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောအဓိပ္ပာယ်ကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။
သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဂါထာစကားကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ကုမာရာစ၊ မင်းသားတို့ကိုလည်းကောင်း။ မဟေသိယောစ၊ မိဖုရားတို့ကို
လည်းကောင်း။ ဟညန္တူ၊ သတ်စေကုန်သတည်း ဟူသော။ တံ၊ ထိုပြောဆိုသံကို။

သုတ္တာ၊ ကြားရကုန်၍။ အန္တေပုရေ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ဘိသ္မာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်
သော။ ဧကောနိဋ္ဌေသော သဒ္ဓေါ၊ တခဲနက် ငိုကြွေးမြိတမ်းသော အသံကြီးသည်။
အစ္စဂ္ဂတော၊ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဟောသံ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။

ဗြာဟ္မဏော၊ ဆရာခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ အာဟ၊
ပြောဆို၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကိပန၊ အသို့နည်း။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။
ယဇိတုံ၊ ပူဇော်ခြင်းငှာ။ သက္ကောသိ၊ တတ်နိုင်ပါသလော။ နသက္ကောသိတိ၊ မတတ်နိုင်
ပါသလော။ ။ အာစရိယ ဆရာကိ ကထေသိ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါသနည်း။ ယညံ၊
ယဇ်ကို။ ယဇိတွာ၊ ပူဇော်၍။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိတိ၊ သွားပါမည်
ဟူ၍မိန့်ကြားလေ၏။ ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဘိရုကာ၊ ကြောက်တတ်သော သဘောရှိကုန်
သော။ ဒုဗ္ဗလဇ္ဈာသယာ၊ ရော့ရဲအားနည်းသော အလိုဆန္ဒရှိကြကုန်သော သူတို့သည်။
ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတုံ၊ ပူဇော်ခြင်းငှာ။ သမတ္တာနာမ၊ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်။
နဟောန္တိ၊ မရှိကုန်။ တုမေ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်။ ဣဓ၊ ဤနေရာ၌။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံ
သော သား၊ သမီး စသူတို့ကို။ သန္နိပါတေထ၊ စုရုံးနေစေပါကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။
ယညာဝါဋေ၊ ယဇ်တွင်း၌။ ကမ္မံ၊ အမှုကိစ္စကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုစီရင်ပါအံ့ဟူ၍။
အတ္တနော၊ မိမိအတွက်။ ပဟောနကံ၊ သင့်တော်လောက်သော။ ဗလကာယံ၊
ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို။ ဂဟေတွာ၊ ခေါ်ယူ၍။ နဂရာ၊ မြို့မှ။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်ခဲ့၍။ ယညာဝါဋံ၊
ယဇ်တွင်းကို။ သမတလံ၊ တလင်းသဖွယ်။ ကာရေတွာ၊ ပြုစေပြီး၍။ ဝတိယာ၊
စောင်းရန်း(အကာ) ဖြင့်။ ပရိက္ခိပိ၊ ဝန်းရံကာထားပြီ။ ။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်
ဝန်းရံကာထားပါသနည်း။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဓမ္မိကော၊ တရားစောင့်သော။
သမဏောဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မဏောဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။
အာဂန္နာ၊ ရောက်လာ၍။ နိဝါရေယျာတိ၊ တားမြစ်ရာ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍။ ယညာဝါဋေ၊
ယဇ်အတွင်း၌။ ဝတိယာ၊ စောင်းရန်းဖြင့်။ ပရိက္ခေပနံနာမ၊ ထက်ဝန်းကျင်
ကာရံခြင်းမည်သည်။ စာရိတ္တန္တိကတွာ၊ ကျင့်ဝတ်တစ်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့်။
ပေါရာဏကဗြာဟ္မဏေဟိ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဌပိတံ၊ ထားအပ်
ပါ၏။

ရာဇာပိ-မင်းကြီးသည်လည်း။ ပုရေသိ-မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို။ ပက္ကောသာ
ပေတွာ၊ ခေါ်စေတော်မူ၍။ တာတာ၊ အမောင်ယောက်ျားတို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ပုတ္တဓိတရောစ၊ သား၊ သမီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဘရိယာယောစ၊ မယားတို့
ကိုလည်းကောင်း။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ ယညံ ယဇိတွာ၊ ယဇ်ပူဇော်၍။ ဒေဝလောကံ၊
နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိ၊ သွားအံ့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်လော့။ နေသံ၊ ထို သား၊ သမီး
စသည်တို့အား။ အာစိက္ခိတွာ၊ ပြောကြားကုန်၍။ သဗ္ဗေ၊ အားလုံးတို့ကို။ ဣဓ၊
ဤနေရာသို့။ အာနေထ၊ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ ပုတ္တာနံ၊
သားတော်တို့ကို။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ အာနယနတ္ထာယ၊ ခေါ်ဆောင်ယူခြင်းငှာ။ အာဟ၊
ဆို၏။ ။

(တာတာ၊ အမောင်ယောက်ျားတို့) ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်။ ကုမာရေ၊ မင်းသားတို့ကို။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြကုန်လော။ စန္ဒန္တ၊ စန္ဒကုမာရကိုလည်းကောင်း။ သူရိယဉ္စ၊ သူရိယကုမာရကိုလည်းကောင်း။ ဘဒ္ဒသေနဉ္စ၊ ဘဒ္ဒသေနကိုလည်းကောင်း။ သူရဉ္စ၊ သူရမည်သော။ ဝါမဂေါတ္တဉ္စ၊ ဝါမဂေါတ္တကိုလည်းကောင်း (ဒေတေ၊ ဤသားတော်တို့သည်။) ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ဣဝေ၊ ဤနေရာ၌။ ပစုရာ၊ အစုအပုံတို့သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကြကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆို၏။) ။

တေ၊ ထိုအမောင်ယောက်ျားတို့သည်။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ အာဟံသု၊ ပြောဆိုကြကုန်၏။

(ကိံ၊ အဘယ်သို့ ပြောဆိုကြကုန်သနည်း)

ကုမာရ၊ မင်းသား။ တုမော၊ သင်တို့ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ ပိတာ၊ အဖသည်။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂန္တုကာမော၊ သွားလို၏။ တုမှာကံ၊ သင်တို့ကို။ ဂဏှနတ္ထာယ၊ ဖမ်းယူစီမံသောငှာ။ အမော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ပေသေသီတိ၊ စေခိုင်းလိုက်ပါ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။

ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဂဏှာပေသီတိ၊ ဖမ်းယူစေလိုက်ပါသနည်းဟု မေးပြန်၏။ ။ ဒေဝ၊ မင်းသား။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလ၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်ပါတည်း။

အော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ မညေဝ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းကိုသာ။ ဂဏှာပေတိကိံ၊ ဖမ်းယူစေသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ အညေပိ၊ အခြားသောသူတို့ကိုလည်း။ ဂဏှာပေတိကိံ၊ ဖမ်းယူစေသလော။ ဣတိ၊ ဤသို့ မေး၏။ ။ ရာပုတ္တ၊ မင်းသား။ အညေပိ၊ အခြားသောသူတို့ကိုလည်း။ ဂဏှာပေတိ၊ ဖမ်းယူစေပါ၏။

သဗ္ဗစတုတ္ထံ၊ သဗ္ဗစတုတ္ထဖြစ်သော (၄ မျိုး ၄ ခုစီ ဖြစ်သော) ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတုကာမောကိရ၊ ပူဇော်လိုသတဲ။ ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောဆို၏။

သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစား၏။ (ကိံ၊ အဘယ်သို့ ကြံစည်စဉ်းစားသနည်း) တဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ အညေဟိ၊ အခြားသောသူတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဝေရံ၊ ရန်သည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာရုံး၌ တရားသူကြီးရာထူးကို။ ဝိလောပံကာတုံ၊ လူယူခြင်းငှာ။ နလဘာမိတိ၊ မရနိုင်တော့အံ့ဟူ၍ သိသောကြောင့်။ မယိ ဧကသ္မိံ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းအပေါ်၌။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ကြောင့်။ ဗဟူ၊ များစွာသောသူတို့ကို။ မာရာပေသိ၊ သတ်စေ၏။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော်ကို။ ဒဉ္ဇု၊ မြင်တွေ့ခြင်းငှာ။ လဘန္တဿ၊ ရသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ မောစာပနံနာမ၊ လွတ်စေရခြင်းမည်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဘာရော၊ တာဝန်ပါတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ကြံစည်စဉ်းစား၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နေရာပေရိုသေ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို။ အာဟ၊ ပြောဆို၏။ တေနဟိ၊ ထိုသို့ဖြစ်မှုကား။ မေ၊ ငါ၏။ ပိတုဝစနံ၊ အဖ၏စကားကို။ ကာရောထ၊ ပြုကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၏။ ။တေ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ တံ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ နေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ရာဇဂီဏေ၊ မင်းရင်ပြင်၌။ ဧကမန္တေ၊ တစ်ခုသောနေရာ၌။ ဌပေတွာ၊ ထားခဲ့၍။ ဣတရေပိ၊ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ တယော၊ ညီတော်သုံးယောက်တို့ကို။ အာမန္တေတွာ၊ ခေါ်ယူပြီး၍။ တသေဝ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ ကတွာ၊ အနီး၌ထား၍။ ရညော၊ မင်းကြီးအား။ အာရောစယိ သု၊ နားတော်လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ တေ၊ သင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တာ၊ သားတော်တို့ကို။ အာနိတာ၊ ဆောင်ယူပြီးပါကုန်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ နားတော်လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ။

သော၊ ထိုမင်းကြီးသည်။ တေသံ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာ၊ ကြားရသည်ရှိသော်။ တာတာ၊ အမောင်မင်းချင်းယောက်ျားတို့။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ မေ၊ ငါ၏။ ဓိတရော၊ သမီးတော်တို့ကို။ အာနေတွာ၊ ခေါ်ဆောင်၍။ တေသညေဝ ဘာတိကာနံ၊ ထိုအစ်ကိုတို့၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ကရောထ၊ ထားကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတသော၊ ဓိတရော၊ သမီးလေးယောက်တို့ကို။ အာဟရာပေတု၊ ဆောင်ယူစေခြင်းငှာ။ ဣတရံ ဂါထမာဟ၊ တစ်ပါးသော ဂါထာကိုဆိုလေ၏။

ကုမာရိယောပိ၊ သမီးတို့ကိုလည်း။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြလေကုန်။ ဥပသေနဉ္စ၊ ဥပသေနာကိုလည်းကောင်း။ သောကိလဉ္စ၊ သောကိလာကိုလည်းကောင်း။ မုဒိတဉ္စ၊ မုဒိတာကိုလည်းကောင်း။ နန္ဒဉ္စာပိကုမာရိ၊ နန္ဒာမည်သောသမီးကိုလည်းကောင်း။ ဧတာ၊ ထိုသမီး ၄ ယောက်တို့သည်။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ပစုရာကိရ၊ ဤနေရာသို့စု၍ လာနေကြကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောဆိုကြလေကုန်၏။)

တေ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ ဧဝံကရိသာမိတိ၊ အသို့ပြုကြကုန်အံ့ဟု။ တာသံ၊ ထိုသမီးတို့၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွားကုန်လတ်သော်။ တံ၊ ထိုသမီးတို့သည်။ ရောဒမာနာ၊ ငိုကုန်လျက်။ ပရိဒေဝမာနာ၊ မြီတမ်းကုန်လျက်။ အာနေတွာ၊ ဆောင်၍။ ဘာတိကာနညေဝ၊ အစ်ကိုတို့၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ကရိ သု၊ ထားကြကုန်ပြီ။

တတော၊ ထို့နောင်မှ၊ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဘရိယာနံ၊ မယားတို့ကို။ ဂဟဏတ္ထာယ၊ ခေါ်ယူခြင်းငှာ။ ဣတရံ ဂါထမာဟ၊ တစ်ပါးသော ဂါထာကိုဆို၏။

မယု၊ ငါ၏။ မဟေသိ၊ မိဖုရားဖြစ်သော။ ဝိဇယမ္ပိ၊ ဝိဇယာကိုလည်းကောင်း။ ဧရာဝတီ၊ ဧရာဝတီကိုလည်းကောင်း။ ကေသိနိ၊ ကေသိနီကိုလည်းကောင်း။

သုနန္ဒ၊ သုနန္ဒာ ကိုလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ လက္ခဏာဝဂ္ဂပပန္နာ၊ ၆၄ ဖြာသော အမျိုးသမီးလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည်စုံကုန်သော။ တာ၊ ထိုမိဖုရားတို့သည်။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ပစုရာ ကိရဟောထ၊ ဤနေရာသို့စုဝေး၍ လာနေကြ ကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၏)။

တေ၊ ထို မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ တာပိ၊ ထို မိဖုရားတို့ကိုလည်း။ ပရိဒေဝမာနာ၊ ငိုကြွေးနေကုန်လျက်ပင်။ အာနေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ကုမာရာန၊ မင်းသားတို့၏။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ကရိ သု၊ ထားကြကုန်လေပြီ။

အထ၊ ထိုနောင်မှ။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ စတ္တာရော သေဌိနော၊ သေဌေးကြီး ၄ ဦးတို့ကို။ ဂဟဏတ္တာယ၊ ဖမ်းယူခြင်းငှာ။ အာဏာပေန္နော၊ စေခိုင်းလိုသည်ဖြစ်၍။ ဣတရံ ဂါထမာဟ၊ တစ်ပါးသော ဂါထာကို ဆိုလေ၏။

ဂဟပတိယောစ၊ သေဌေးတို့ကိုလည်း။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြလေကုန်။ ပုဏ္ဏ မုခဉ္စ၊ ပုဏ္ဏမုခသေဌေးကိုလည်းကောင်း။ ဘဒ္ဒိယဉ္စ၊ ဘဒ္ဒိယသေဌေးကိုလည်းကောင်း။ သိဂါလဉ္စ၊ သိဂါလသေဌေး ကိုလည်းကောင်း။ ဝမ္ဘဉ္စ၊ ဝမ္ဘာပိ ဂဟပတိ၊ ဝမ္ဘသေဌေး ကို လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧတေ၊ ထိုသေဌေးလေးဦးတို့သည်။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ပစုရာ ကိရဟောထ၊ ဤနေရာသို့စုဝေး၍ လာနေကြ ကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောဆိုလေကုန်၏။)

ရာဇပုရိသာ၊ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ ဂန္နာ၊ သွားကုန်၍။ တေပိ၊ ထိုသေဌေး လေးဦးတို့ကိုလည်း။ အာနယိ သု၊ ဆောင်ယူကြလေကုန်၏။

ရညော၊ မင်းကြီး၏။ ပုတ္တဒါရေ၊ သား၊ သမီး၊ မယားတို့ကို။ ဂယုမာနေ၊ ဖမ်းယူသောအခါ၌။ သကလ နဂရံ၊ အလုံးစုံသော မြို့သူမြို့သား အပေါင်းသည်။ ကိဉ္စိ၊ တစ်ခွန်းတစ်လေမျှသောစကားကို။ နအဝေါစ၊ မပြောကြ။

သေဌိကုလာနိပန၊ သေဌေးကြီးလေးဦးတို့၏ အမျိုးတို့သည်ကား။ မဟာ သမ္ဗန္ဓာနိ၊ များသောအမျိုးတွေ ရှိကြလေကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တေသံ၊ ထိုသေဌေးကြီးလေးဦးတို့ကို။ ဂဟိတကာလေ၊ ဖမ်းယူသောအခါ၌။ သကလ နဂရံ၊ တစ်မြို့လုံးသည်။ သနိဘိတွာ၊ လှုပ်ချောက်ချားကုန်၍။ ရညော၊ မင်းကြီးသည်။ သေဌိနော၊ သေဌေးတို့ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတံ၊ ပူဇော် ခြင်းငှာ။ နဒဿာမာတိ၊ မပေးကုန်အံ့ ဟူ၍။ သေဌိနော၊ သေဌေးကြီးတို့ကို။ ပရိဝါရေတွာ၊ ဝန်းရံကြကုန်၍သာလျှင် (ဝါ) ဝိုင်းထားကြကုန်၍သာလျှင်။ တေသံ၊ ထိုသေဌေးကြီးလေးဦးတို့၏။ ဉာတိဝဂ္ဂေန၊ ဆွေစုမျိုးစုဖြင့်။ သဒ္ဓိ၊ အတူတကွ။ ရာဇကုလံ၊ မင်းနန်းတော်သို့။ အဂမိ၊ သွားကြလေပြီ။

အထ၊ ထိုအခါ။ တေသေဌိနော၊ ထိုသေဌေးကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဉာတိဂဏပရိ ဝုတာ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ဝန်းရံကုန်လျက်။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ ဝဒ္ဓိတွာ၊ ရှိခိုးကုန်၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ယာစိ သု၊ တောင်းပန်ကြကုန်၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားစွာပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူလေ၏။

ပုတ္တဒါရပရိက္ခာ၊ သား၊ မယား၊ ဆွေမျိုးတို့ဝန်းရံကုန်လျက်။ တတ္ထိထိုနန်းတော်တွင်းသို့။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာရောက်လာကြကုန်သော။ တေဂဟပတယော၊ ထိုသေဋ္ဌေးကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော အကျွန်ုပ်လေးဦးတို့ကို။ သိခိနော၊ ဦးစွန်းထုံး၍တိုင်းပြည်မှနှင့်ထုတ်ခြင်းကိုလည်း။ ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူပါ။ အထဝါ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ဒါသေဝါ၊ ကျွန်အဖြစ်ကိုလည်း။ သာဝေဟိ၊ မိန့်ကြားတော်မူပါလော။ (ဣတိ၊ ဤသို့တောင်းပန်ကြကုန်ပြီ)

တေ၊ ထိုသေဋ္ဌေးကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဧဝံယာစန္ဒာပိ၊ ဤသို့တောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ချမ်းသာရာကို။ လဒ္ဓံ၊ ရခြင်းငှာ။ နာသက္ခိ သု၊ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ။ ရာဇပုရိသာ၊ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည်။ (အာဏာပါးကွက်သားတို့သည်)။ သေသေ၊ ကြွင်းသောသူတို့ကို။ ပဋိက္ခမာပေတွာ၊ ဖယ်ရှားစေ၍(ဝါ) ပြန်စေ၍။ တေ၊ ထိုသေဋ္ဌေးကြီးလေးဦးတို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ဖမ်းယူ၍။ ကုမာရာနညေဝ၊ မင်းသားတို့၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ နိသိဒါပေသံ၊ ထိုင်နေစေကုန်၏။ ။

တတော ပန၊ ထိုနောင်မှကား။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ ဟတ္ထိအာဒိနံ၊ ဆင်အစရှိသည်တို့ကို။ ဂဟဏတ္တာပ၊ ယူလာစေခြင်းအကျိုးငှာ။ အာဏာပေန္တော၊ စေခိုင်းလို၍။ အာဟ၊ မိန့်ဆိုလေ၏။ ။ မေ၊ ငါ၏။ အဘယကံရမ္မိဟတ္ထိ၊ အဘယကံရဆင်ကိုလည်းကောင်း။ နာဠာဂိရိ၊ နာဠာဂိရိ ဆင်ကိုလည်းကောင်း။ အစူဂ္ဂတ၊ အစူဂ္ဂတဆင်ကိုလည်းကောင်း။ ဝရုဏဒန္တံ၊ ဝရုဏဒန္တဆင်ကိုလည်းကောင်း။ နေ၊ ထိုဆင်လေးစည်းတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျှင်မြန်စွာ။ အာနေထ၊ ဆောင်ယူကြကုန်လော။ ယညတ္တယဘဝိဿန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ဖြစ်ရလိမ့်ကုန်လတံ။

အဿရတနမ္ပိတေသိ၊ ကေသီမည်သော မြင်းရတနာကိုလည်းကောင်း။ သုရာမုစဉ္ဇ၊ သုရာမုခမြင်းကိုလည်းကောင်း။ ပုဏ္ဏကဉ္စ၊ ပုဏ္ဏကမြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝိနတကဉ္စ၊ ဝိနတကမြင်းကိုလည်းကောင်း။ နေ-ထိုမြင်းလေးစည်းတို့ကို ခိပ္ပံ၊ လျှင်မြန်စွာ။ အာနေထ၊ ဆောင်ယူကြကုန်လော။ ယညတ္တယဘဝိဿန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ဖြစ်ရလိမ့်ကုန်လတ္တံ။ ။

ဥသဘမ္ပိယူထပတိ၊ ယူထပတိမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ အနောဇံ၊ အနောဇမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ နိသဘံ၊ နိသဘာမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ ဂဝမ္ပတိမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ မယံ၊ ငါ၏။ တေပိ၊ ထိုနွားလားဥသထတို့ကိုလည်း။ အနေထ၊ ဆောင်ကြကုန်လော။ သမ္ပံ၊ အလုံးစုံကို။ သမုဟ၊ အစုလိုက်။ အစုလိုက်(ဝါ) အုပ်စုလိုက်။ ကရောန္တု၊ ပြုကုန်လော။ ယဇိဿာမိ၊ ယဇ်ပူဇော်ပါတော့အံ့။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးလှူပါတော့အံ့။

သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ ပဋိယာဒေထ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြကုန်လော။
ယညံပန၊ ယဇ်ကိုကား။ ဥဂ္ဂတမ္ပိ သူရိယမ္ပိ၊ နေထွက်လတ်သော်ကား။ ယဇိဿာမိ၊
ပူဇော်တော့အံ့။ ကုမာရေစ၊ မင်းသားတို့ကိုလည်း။ ဣမံရတ္တိ၊ ဤညဉ့်၌။ အဘိရမန္တ၊
ပျော်စံစေဟု။ အာဏာပေထစ၊ စေလိုက်ကြကုန်လော။

အဇ္ဇခေါ၊ ယနေညဉ့်သည်ကား။ ပစ္ဆိမာ ရတ္တိ၊ နောက်ဆုံးညဉ့်ပါတည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့စေလိုက်၏။

ရညော၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီး၏။ မာတာပိတရောပန၊ မိဘ၊ တို့သည်ကား။ ရေန္တိ
ယေဝ၊ ထင်ရှားရှိကုန်သည်သာတည်း။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏ ။ အမစ္စာမူးမတ်တို့သည်။ ဂန္တာ၊
သွား၍။ မာတုယာ၊ အမိအား။ အာရောစေသံ၊ ပြောကြားကြကုန်ပြီ။ အယျေ၊
အိုအဘွား။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ပုတ္တော၊ သားဧကရာဇ်မင်းသည်။ ပုတ္တဒါရံ၊ သားသမီး၊
မယား၊ စသည်ကို။ မာတွေရာ၊ သတ်၍၊ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတုကာမော၊ ပူဇော်လို၏။
(ဣတိ၊ ဤသို့ပြောကြားကုန်ပြီ)။

သာ၊ ထိုအဘွားသည်။ (ဧကရာဇ်မင်း၏ အမေသည်) တာတာ၊ အမောင်တို့။
ကိ ကထေထာတိ၊ ဘယ်လိုပြောကြတာလဲဟူ၍။ အတ္တေန၊ လက်ဖြင့်။ ဟဒယံ၊
ရင်ဘတ်ကို။ ပဟရိတွ၊ ပုတ်ခတ်၍။ ရောဒမာနာ၊ ငိုကုန်လျက်။ အာဂန္တာ၊ သွား၍။

ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင်သည်။ ဇေဂ္ဂူပေါ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ ယညော၊
ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိတိ၊ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုပြောဆိုသောစကားသည်။
သစ္စံကိရ၊ မှန်သလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုစ္ဆိ၊ မေးပြီ။

တမတ္တံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။
ဘဂဝါ၊ သည်။ အာဟံ၊ ၏။

မာတာ၊ မွေးမိခင်သည်။ ရောဒန္တိ၊ ငိုကြွေးလျက်။ ဝိမာနတော၊ နေရာအိမ်မှ။
အာဂန္တာ၊ သွား၍။ တံတံ၊ ထိုချစ်သား။ ဧကရာဇ်မင်းကို။ အဝစ၊ ပြောဆိုပြီ။ ပုတ္တ၊
ချစ်သား။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ စတုဟိပုတ္တေဟိ၊ သားလေးယောက်တို့ဖြင့်။
ယညောကိရဘဝိဿတိ၊ ယဇ်ပူဇော်မှုပြုလိမ့်မည်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့မေးပြီ)။

ရာဇာ၊ သားဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းသည်။ အာဟ၊ ဖြေဆိုပြောဆိုကြားပြီး။ မယံ၊
ငါ့အား။ စန္ဒသ္မိ၊ စန္ဒကုမာရကို။ ဟညမာနသ္မိ၊ သတ်အပ်သော်ကား။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစု
လည်းဖြစ်ကုန်သော။ ပုတ္တာ၊ သားတို့ကို။ စတ္တာ၊ စွန့်အပ်ပါကုန်ပြီ။ ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့
ဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတ္တာန၊ ပူဇော်၍။ သုဂတိမည်သော နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိ၊
သွားတော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆို၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုသားဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းကို။ မာတာ၊ မွေးမိခင်သည်။
အာဟ၊ ပြောဆိုဆုံးမ၏။

ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ ပုတ္တယညေန၊ သားသမီးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့်။

သုဂတိ၊ နတ်ပြည်သည်။ ဟောတိကိရ၊ ဖြစ်လောတဲ။ ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆိုသော။ တံ၊ ထိုဆရာပုဏ္ဏား၏ စကားကို။ မာသဒ္ဓဟေသိ၊ မယုံကြည်ပါလင့်။ (ဝါ) လက်မခံပါလင့်။ ဒေသောမဂ္ဂေါ၊ ဤသားသမီးတို့ သတ်၍။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအကြောင်း တရားသည်။ နိရယာနံ၊ ငရဲတို့၏။ (ဝါ) အပါယ်လေးပါးတို့၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းပါ တည်း။ ဟိ၊ မှန်ပါပေ၏။ ဒေသော မဂ္ဂေါ၊ ဤအကြောင်းတရားသည်။ သဂ္ဂါနံ၊ နတ်ပြည် တို့၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းမဟုတ်။

ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သော ချစ်သား။

ဒါနာနံ၊ အလှူဒါနတို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလှူပါလော။ သဗ္ဗဘူတဘဗျာနံ၊ အလုံးစုံ ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား။ အဟိံသာ၊ မညှင်းဆဲ (မနှိပ်စက်)ခြင်း သည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏။) ဒေသောမဂ္ဂေါ၊ ဤကောင်းမြတ်သော အကျင့်တရားသည်သာ။ သုဂတိယာ၊ နတ်ပြည်၏။ မဂ္ဂေါ၊ လမ်းကြောင်းပါတည်း။ ပုတ္တယညေန၊ သား၊ သမီး တို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့်။ နစမဂ္ဂေါ၊ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းမဟုတ်။ (ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆိုဆုံးမပြီ)။

ရာဇာ၊ သားဧကရာဇ်မင်းသည်။ အာဟ၊ ဆိုပြန်၏။ အာစရိယနံ၊ ဆရာ ဖြစ်သော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားတို့၏။ ဝစနာ၊ စကားကြောင့်။ စန္ဒည၊ စန္ဒကုမာရကို သော်လည်းကောင်း။ သူရိယည၊ သူရိယကုမာရကိုသော်လည်းကောင်း။ ဃာတေသံ၊ သတ်တော့အံ့။ (သူအယူအဆမဟုတ်၊ ဆရာခိုင်းခြင်းကြောင့် လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

ဒုစ္စဇေဟိ၊ စွန့်နိုင်ခဲ့ကုန်သော။ ပုတ္တေဟိ၊ သား၊ သမီးတို့ဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတွာန၊ ပူဇော်၍။ သုဂတိံ သဂ္ဂံ၊ ကောင်းမှုရှင်တို့ လားရောက်ရာ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိ၊ သွားတော့အံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ပြန်ဆို၏။)

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏။ မာတာ၊ မွေးမိခင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ဂါထာပေတံ၊ လိုက်နာယူစေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တိ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ အပဂထာ၊ ပြန်လာခဲ့၏။ ပိတာ၊ အဖသည်။ တံပဝတ္တိ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိ၊ မေးလေ၏။ တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္နော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ဝသဝတ္တိ၊ ဝသဝတ္တိမည်သော။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင်သည်။ (*ဝသဝတ္တိ ဟူသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်း၏ နာမည်တည်း။) သကံပုတ္တံ၊ မိမိသားဖြစ်သော။ စတူဟိပုတ္တေဟိ၊ သားလေးယောက်တို့ဖြင့်။ ယညော၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိကိရ၊ ဖြစ်လတ္တံ့တဲ။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုသောစကားသည်။ သစ္စံ၊ မှန်ပါ သလော။ ဣတိ၊ ဤသို့တံတံ(တံဇေတံ ရာဇနံ)၊ ထိုဝသဝတ္တိမည်သော ဘုရင်ဧကရာဇ် မင်းကို။ ပိတာပိ၊ ဖခင်သည်လည်း။ အဝစ၊ မေးမြန်းပြောဆိုလေပြီ။

*ဖခင်ပြောသော စကားအားလုံးမှာ၊ မိခင်ပြောသောစကားအားလုံးနှင့် အတူ တူပင်ဖြစ်ပါသည်။ (ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းမပြုတော့ပါ။)

*ဖခင်၏ ထူးခြားသော နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းမှာကား၊

တုဝံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ပုတ္တပရိဝုတော၊ သားသမီးများ ခြံရံလျက် (ဝါ) ဝန်းရံလျက်။ ရဋ္ဌဉ္စ၊ တတိုင်းပြည်လုံးကိုသော်လည်းကောင်း၊ နေပဒဉ္စ၊ ထိုထိုနေပုဒ်ကိုသော်လည်းကောင်း။ ပါလေဟိ၊ စောင့်ရှောင့်ပါလော့။

သောပိ၊ ထိုဖခင်သည်လည်း။ တံ၊ ထိုသားဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းကို။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ဂါဟာပေတု၊ ယူစေခြင်းငှာ (ဝါ) လိုက်နာစေခြင်းငှာ။ နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်ပါ။

တတော၊ ထို့နောင်မှ။ စန္ဒကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစား၏။

တ္ထေကဿ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော။ ဣမဿနေဿ၊ ဤလူအပေါင်း၏။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခသည်။ မံဧကံ၊ ငါတစ်ယောက်ကို။ နိဿယ၊ မှီ၍။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော်ကို။ ယာစိတွာ၊ တောင်ပန်း၍။ တ္ထေကံဇနံ၊ ဤမျှလောက်သောလူအပေါင်းကို။ မရဏဒုက္ခတော၊ သေရခြင်းဒုက္ခမှ။ မောစေဿာမိတိ၊ လွတ်မစေအံ့ဟူ၍။ စိန္တေသိ၊ ကြံစိစဉ်းစား၏။

သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ ပိတရာ၊ ဘခမည်းတော်နှင့်။ သဒ္ဓိ၊ အတူတကွ။ သလ္လပန္တော၊ ကောင်းစွာစကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆို၏။

ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ မာအဝဓိ၊ မသတ်ပါလင့်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ ဒါသေ၊ ကျွန်အဖြစ်တို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလိုက်ပါလော့။ အပိ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုလည်း။ နိဂဠဗန္ဓကာပိ၊ လည်တောက်ဆွဲကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း။ ဟတ္ထိစ၊ ဆင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အသေစ၊ မြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပါလေမ၊ ကျောင်းပါကုန်အံ့။

ဒေဝ၊ မြတ်။ နော၊ တို့ကို။ မာအဝဓိ၊ လင့်။ နော၊ တို့ကို။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ အား။ ဒါသေ၊ တို့ကို။ ဒေဟိ၊ လော။ အပိ၊ ဟုတ်မှုလည်း။ နိဂဠဗန္ဓကာပိ၊ လည်း။ ဟတ္ထိဆကဏာနိ၊ ဆင်ချေးတို့ကို။ ဥဇ္ဈေမ၊ စွန့်ပါကုန်အံ့။ (ဆင်ချေးကျုံးသမားလုပ်ပါမည်ဟူလို)။ အဿဆကဏာနိ၊ မြင်းချေးတို့ကို။ ဥဇ္ဈေမ၊ စွန့်ပါကုန်အံ့။

ဒေဝ၊ မြတ်။ နော၊ တို့ကို။ မာအဝဓိ၊ လင့်။ နော၊ တို့ကို။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ အား။ ဒါသေ၊ တို့ကို။ ဒေဟိ၊ လော။ ယဿ၊ အကြင်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ ကာမာ၊ ပေးခြင်းငှာ အလိုတို့သည်။ တဝ၊ သင်မင်းကြီးအား။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဒေဟိ၊ ပေးလိုက်ပါလော့။ အပိ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ ရဋ္ဌာ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှ။ ပဗ္ဗာဇိတာ၊ နှင်ထုတ်မှုလည်း နှင်ထုတ်ကုန်လော့။ ဘိက္ခာစရိယံ၊ ခွက်လက်စွဲ၍ တောင်းစားခြင်းကို။ စရိဿမ၊ ကျင့် ရပါကုန်အံ့။

တဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ နာနပ္ပကာရံ၊ အမျိုးမျိုးသော။ တံ ဝိလာပံ၊ ထိုငိုကြွေးမြီတန်းခြင်းကို။ သုတွာ၊ ကြားရ၍။ ရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ဟဒယ၊ ဖလိတပ္ပတ္တောဝိယ၊ ရင်ကွဲခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့။ အဿုပုဏ္ဏေဟိ၊ မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော။ နေတ္တေဟိ၊ မျက်လုံးတို့ဖြင့်။ ရောဒမာနော၊ ငိုကြွေးလျက်။ မေ၊ ငါ့အား။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော။ ပုတ္တေ၊ သားတော်တို့ကို။ မာရေတု၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နလစ္ဆတိ၊ မရလတံ့။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒေဝလောကေန၊ နတ်ပြည်ဖြင့်။

နအတ္တော၊ အလိုမရှိတော့ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆုံးဖြတ်၍။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
တေ၊ ထိုသားတော် စသည်တို့ကို။ မောစတု၊ လွှတ်စေခြင်းငှာ။ အာဟ၊ ဆိုပြီ။

ဇိဝိတဿ၊ အသက်ကို။ ကာမာဟိ(ကာမာဇေ)၊ အလိုရှိကြကုန်သည်သာလျှင်။
ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိပပန္န၊ ငိုကြွေးမြိတန်းကြကုန်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာ၊ သားတော်
တို့သည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ ဇနယထ၊ ဖြစ်စေကြရကုန်၏။ မေ၊ ငါအား။ ပုတ္တ
ယညေန၊ သားတော်တို့ကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့်။ အလမ္ပိဟောတု၊ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း
သည်ဖြစ်ပါစေတော့။ ဣတိ၊ ဤသို့မိန့်လိုက်ပြီ။

ရညာ၊ မင်းကြီး၏။ တံကထံ၊ ထိုအမိန့်ပေးစကားတော်ကို။ သုတ္တာ၊ ကြားရ၍။
ရာဇပုတ္တေအာဒိကတ္တာ၊ မင်းသားငယ်တို့ကို အစပြု၍။ ပက္ခိပရိယောသာနံ၊ ငှက်တို့
လျှင်အဆုံး အပိုင်းအခြားရှိသော။ သမ္ပံ၊ အလုံးစုံသော။ တံပါဏဂဏံ၊ ထိုသတ္တဝါ
အပေါင်းကို။ ဝိဿဇေသု၊ လွှတ်လိုက်ကြကုန်ပြီ။

ခဏ္ဍဟာလောပိ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်လည်း။ ယညာဝါဠေ၊ ယဇ်ပူဇော်မည်
တွင်း၌။ ကမ္ပံ၊ အမှုကိစ္စကို။ သံဝိဒဟတိ၊ စိစဉ်နေ၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ ဧကော၊ တစ်ယောက်သောသူ။
ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။

အရေဒဌခဏ္ဍဟာလ၊ ဟယ်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားပျက်။ ရညာ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီး
သည်။ ပုတ္တာ၊ သားတော်တို့ကို။ ဝိဿဇိတာ၊ လွှတ်လိုက်အပ်ကုန်ပြီ။ တံ၊
သင်ပုဏ္ဏားသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပုတ္တေ၊ သားတို့ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ တေသံ၊
ထိုသင့်သားတို့၏။ ဂလလောဟိတေန၊ လည်ချောင်းသွေးဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။
ယဇေသု၊ ပူဇော်လေလော့။ ဣတိ၊ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောဆိုလိုက်၏။

သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ရညာ၊ မင်းကြီးသည်။ ကိံ၊ နာမကတန္တိ၊
ဘယ်လိုအမှုကို လုပ်လိုက်ပါသနည်းဟု။ ကပ္ပုဋ္ဌာနဂ္ဂိဝိယ အဝတ္ထရန္တော၊
ကမ္ဘာပျက်မီးလောင် သကဲ့သို့။ ဥဌာယ၊ ထ၍။ တုရိတောဓာဝိတွာ၊ လျင်မြန်စွာ
အပြေးသွား၍။ အာဟ၊ ပြောဆိုလေပြီ။

မေ၊ ငါသည်။ ပုဗ္ဗေဝခေါ၊ ရှေးဦးကသာလျှင်။ ဧတံ၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။
ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ့၏ (ဝါ) ပြုဖို့ရန်မလွယ်။ ဒုရဘိသမ္ဘဝဉ္စ၊ အလွန်ခဲရင်းစွာ ဖြစ်စေ
အပ်ပါ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧတ္တော၊ ပြောဆိုအပ်ခဲ့ပါပြီ။ အထ၊ ထိုသို့ပြောခဲ့ပါလျက်။
နော၊ ငါတို့၏။ ဥပက္ခဒဿ၊ စီရင်အပ်သော။ ယညဿ၊ ယဇ်ကို (ဝါ) ယဇ်၏။ ဝိက္ခေပံ၊
ပျက်ပြယ်မှုကို။ ကသ္မာကရောသိ၊ အဘယ်ကြောင့်ပြုလိုက်ပါသနည်း။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ယဇန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်၏။ ယေပိ၊ အကြင်သူတို့
သည်လည်း။ ယာဇန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်စေကုန်၏။ ယေစပိ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။
ယဇန္တာနံ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်သောသူတို့၏။ ဒေဝိသံ၊ ဤကဲ့သို့ ရှုမြင်အပ်သော။
မဟာယညံ၊ ကြီးစွာသော ယဇ်ကို။ အနုမောဒန္တိ၊ အနုမောဒနာပြုကုန်၏။ တေသဗ္ဗေ၊
ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်။ သုဂတိ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဝဇန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ (ဣတိ၊
ဤသို့။ အာဟ၊ ပြောဆိုစေပြီ)။ ။

အန္တဗာလော၊ မိုက်ကန်းလွန်းသော (ဝါ) အလွန်မိုက်ကန်းသော။ သောရာဇာ၊ ထိုဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ကောဝသိကဿ၊ အမျက်ဒေါသ၏အလိုသို့ လိုက်နေသော။ တဿ၊ ထို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ကထံ၊ စကားကို။ ဂဟေတွာ၊ လိုက်နာယုံကြည်၍။ ဓမ္မသညံ၊ တရားဟုအမှတ်ရှိ၍ (ဝါ) တရားဟုမှတ်ထင်၍။ ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ) နောက်တစ်ခါ။ ပုတ္တေ၊ သားတော်တို့ကို။ ဂဏှာပေသိ၊ ဖမ်းယူစေပြန်ပြီ။

တတော၊ ထို့ကြောင့်။ စန္ဒကုမာရော၊ သည်။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော်မင်းကြီးကို။ အနုဗောဓေယမာနော၊ ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တွေ အစဉ်ကို သိစေလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ပြောဆိုပြီ။

တာတ၊ ဖခင်။ အထ မာရေတဗ္ဗော၊ အကယ်၍ သတ်စေလိုအံ့။ ပုဗ္ဗေ၊ မွေးဖွားပြီးရာ ရှေးငယ်စဉ်အခါကာလ၌။ ဇနော၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းသည်။ ဗြဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို။ သောတ္ထာနံ၊ ဘေးရန်ကင်းကွာ ချမ်းသာကြောင်းတို့ကို။ ကိဿအဝေါစေသိ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုစေခဲ့ပါသနည်း။

ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အထ၊ ထိုသို့ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆိုစေခဲ့သည် ဖြစ်ပါလျက်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ အကာရဏသ္မာ၊ အကြောင်းမရှိပါဘဲလျက်။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ဃာတေသိ၊ သတ်စေပါသနည်း။

နော၊ သားတော်တို့ကို။ ပုဗ္ဗေဝဒဟရကာရကာလေ၊ ရှေးငယ်ရွယ်စဉ်အခါကာလတုန်းက။ နဟနေသိ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်စေခဲ့ပါဘဲလျက်။ နဃာတေသိ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း မသတ်စေခဲ့ပါဘဲလျက်။ ဒဟရမ္မာ၊ ငယ်ရွယ်ရာမှ။ ယောဗ္ဗန္တံ၊ ပတ္တာ၊ ယခုလို လူပျိုအရွယ်ရောက်လာရာမှ။ တာတ၊ ဖခင်။ အဒူသကာ၊ ဖခင်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာမပြစ်မှားပါလျက်။ ဟညာမ၊ သတ်ရပါကုန်အံ့နည်း။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ သန္ဒဒ္ဓေ၊ ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို (ဝါ) စစ်ဝတ်စုံတို့ကိုဝတ်ကုန်လျက်။ ဟတ္ထိဂတေ၊ ဆင်တို့ကိုစီးကုန်ပြီး။ အဿတေ၊ မြင်းတို့ကိုစီးကုန်ပြီး။ ယုဒ္ဓေဝါ၊ တိုက်ပွဲဝင်နေကုန်သော။ ယုဇ္ဈမာနေဝါ၊ ရဲစွမ်းအပြည့်ဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်နေကုန်သော။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ ပဿ၊ မျက်မှောက်ထင်ထင်ရှုမြင်နေသင့်သည်သာ မဟုတ်ပါလော။ ဟိ၊ မှန်ပါပေ၏။ မာဒိသာ၊ သားတို့ကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော၊ သူရာ၊ ရဲရင့်သူတို့ကို။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ နဟောန္တိ၊ မဖြစ်သင့်ကုန်။

ပစ္စန္တေ၊ တိုင်းစွန့်ပြည်နား၌။ ကုပိတေဝါ၊ သူပုန်သူကန်တို့ ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့သော်လည်းကောင်း။ အဋ္ဌဝိသုဝါ၊ တောကြီးမျက်မည်းတိုက်ပွဲကြီးတို့၌လည်းကောင်း။ မာဒိသေ၊ သားတို့ကဲ့သို့ ရဲစွမ်းရှိသူတို့ကို။ နိယောဇေန္တိ၊ ခိုင်းစေသင့်ကုန်သည်မဟုတ်ပါလော။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သင့်ပါလျက်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ အကာရဏသ္မာ၊ အကြောင်းမရှိပါဘဲလျက်။ တာတ၊ ဘခင်။ အဘူမိယံ၊ အရာဌာနမဟုတ်သည်၌သာလျှင်။ ဟညာမ၊ သတ်ပါကုန်အံ့နည်း။

ဟိ၊ ဆက်၍ပြောပါရစေ။ ယာပိတာသကုဏိယော၊ အကြင်ငှက်တို့သည်လည်း။
ဧကဗရာနိ၊ မြက်ဖြင့်ပြုလုပ်အပ်သော အိမ်တို့ကို။ ကတ္တာန၊ ပြုလုပ်ကြ၍။ ဝသန္တိ၊
နကြကုန်၏။ တာသမ္ပိ၊ ထိုငှက်တို့သည်လည်း။ ပုတ္တာ၊ သားတို့ကို။ ပိယာ၊ ချစ်ပါ
ကုန်သေး၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သင့်ပါလျက်။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်
မင်းမြတ်သည်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ (ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်) ယာသေသိ၊
သတ်စေပါသနည်း။

တဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ မာသဒ္ဒဟေသိ၊ မယုံကြည်
လင့်။ မံ၊ ကျွန်ုပ်သားတော်ကို။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။
ယာတေယျ၊ မသတ်စေပါနှင့်။ သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ မမံ၊ ကျွန်ုပ်ကို။
ယာတေတွာန၊ သတ်ပြီး၍။ အနန္တရာ၊ အခြားမဲ့၌။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တမ္ပိ၊
အရှင်မင်းမြတ်ကိုလည်း။ ယာတေယျ၊ သတ်ပါလိမ့်မည်။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့
သည်။ ဂါမဝရံ၊ ရွာစားဆုကိုလည်းကောင်း။ နိဂမဝရံ၊ နိဂုံးစားဆုကိုလည်းကောင်း။
ဘာကမ္ပိ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း။ ဒဒန္တိ၊ ပေးပါကုန်၏။ အထ၊ ထိုပြင်။
ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ကုလေဟိ၊ အမျိုးတို့သည်။ အဂ္ဂပိဏ္ဍိကာပိ၊ အဦးအများကို
စားခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဧတေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဘုဇ္ဇန္တိ၊ စားကြကုန်၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တာဒိသာနံ၊ ထိုကဲ့သို့သော သဘောရှိကြကုန်
သာ။ တေသမ္ပိ၊ ထိုအမျိုးတို့အားလည်း။ ဧတေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဒုဗ္ဗိတုံ၊ ဖျက်ဆီး
ခြင်းငှာ (ဝါ) ပြစ်မှားခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကြကုန်၏။

ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ ဗြဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ယေဘုယျေန၊ များသောအားဖြင့်။
ဧကတညုနော၊ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို မသိပါကုန်။

(မာ နော ဒေဝ အဝဇိ - စသော လေးဂါထာစကား စာမျက်နှာ-၁၁၄ တွင်
အသည်နှင့် အားလုံးတူ၏။)

ရာဇာ၊ ခမည်းတော် ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ကုမာရဿ၊ စန္ဒကုမာရ
မင်းသား၏။ ဝိလာပံ၊ ဝိကြွေးမြည်တမ်းပြောသောစကားကို။ သုတွာ၊ ကြားရပြန်၍။

ဒုက္ခံ ခေါ် မေ ဇနယထ။ ပ ။ ပုတ္တယညေနာတိ၊ ဂါထာစကားဖြင့် ပြောဆို၍
တိယအကြိမ် လွှတ်မိန့်ပေးပြန်ပြီ (ဘာသာပြန်- စာမျက်နှာ-၁၁၅ တွင် ရေးခဲ့ပြီ)။

ခဏ္ဍဟာလောပိ၊ သည်လည်း။ အာဂန္တာ၊ ပြန်လာ၍။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်လည်း။

ပုဗ္ဗေဝခေါသိမေဂုတ္တော၊ ဂါထာနှစ်ဂါထာဖြင့် ပြန်ပြောပြီ (ဘာသာပြန်-၁၁၅
တွင် ရေးခဲ့ပြီ၊ အားလုံးတူ)။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ဆိုပြန်သောကြောင့်။ ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ)
တိယအကြိမ်။ ဂဏှာပေသိ၊ ဖမ်းယူစေပြန်ပြီ။

အထ၊ ထိုသို့ တတိယအကြိမ် ဖမ်းယူစေသောအခါ၌။ အဿ၊ ဘခမည်းတော် မင်းကြီးအား။ အနုနယနတ္ထံ၊ တစ်ဖန်သိစေခြင်းငှာ။ ကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားသည်။ အာဟ၊ ဆိုပြန်၏။

ယဒိ၊ အကယ်၍။ ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့ဖြင့်။ ယဇိတွာ၊ ပူဇော်၍။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။ စုတာ၊ စုတေကုန်သည် (ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍) ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ယန္တိ၊ ရောက်နိုင်ကုန်အံ့။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ မြဟ္မဏော၊ ခဏ္ဍာဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ယတေ၊ ပူဇော်ပါစေဦးလော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ပစ္ဆာပိ၊ နောက်မှ လည်း။ ယဇသိ၊ ပူဇော်ပါလော။

ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့ဖြင့်။ ယဇိတွာ၊ ပူဇော်၍။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။ စုတာ၊ စုတေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ယဒိယန္တိ၊ အကယ်၍ ရောက်ကုန်အံ့။ ဒေသေဝခဏ္ဍဟာလော။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်သာ။ သကေဟိ ပုတ္တေဟိ၊ မိမိသားတို့ဖြင့်။ ယတေ (ယတေ) ဦးစွာပူဇော်ပါတော့လော။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနန္တော၊ သိသော။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ပုတ္တကေ၊ သူ့သားတို့ကို။ နယာတေသိ၊ မသတ်ပါသနည်း။ သဗ္ဗဉ္စညာတိဇနံ၊ အလုံးစုံသော ဆွေမျိုးအပေါင်းကို လည်းကောင်း။ အတ္တာနဉ္စ၊ မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း။ နယာတေသိ၊ မသတ်ပါသနည်း။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ယဇန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်၏။ ယေပိ၊ အကြင် သူတို့သည်လည်း။ ယာဇန္တိ၊ ပူဇော်စေကုန်၏။ ယေစာပိ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ ဒေဝိတံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ မဟာယညံ၊ ကြီးစွာသောယဇ်ကို။ ယဇန္တာနံ၊ ပူဇော်သူတို့အား။ အနုမောဒန္တိ၊ ဝမ်းမြောက် (သဘောတူ) ကြကုန်၏။ တေသဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည်။ နိရယံ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ ဝယဇန္တိ၊ သွားကြရကုန်၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဟနာသိ၊ သတ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ သစေသုဇ္ဈာ၊ အကယ်၍စင်ကြယ်အံ့။ ဟတော၊ သတ်သော။ သောပိ၊ ထိုသူသည်လည်း။ သဂ္ဂဋ္ဌာနံ၊ နတ်ပြည်သို့။ သစေဥပေတိ၊ အကယ်၍ရောက်အံ့။ ဘောဝါဒိ၊ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် သည်။ ဘောဝါဒိနံ၊ ပုဏ္ဏား များစွာတို့အား။ မာရယေယျံ၊ သတ်ဖို့ကောင်းကုန်၏။ (ဧဝံ၊ ဤသို့ မိမိတို့က ဦးစွာသတ်လိုက်သည်ရှိသော်) ယေစာပိ၊ ကြွင်းကျန်သော အကြင်သူအားလုံးတို့သည်လည်း။ တေသံ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား။ အဘိသဒ္ဓဟေယျံ၊ အလွန်ယုံကြည်ကြစေကုန်ရာ၏။ (ဣတိ)၊ ဤသို့။ စန္ဒကုမာရမင်းသားက စုံလင်စွာ ပြောဆိုရာ၏။

ကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ ဧတ္တတံ၊ ဤမျှလောက်။ ကထေန္တောပိ၊ ပြောဆိုပါသော်လည်း။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော် ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ဂါဟာပေတံ၊ ယူစေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော၊ မတတ်နိုင် သည်ရှိသော်။ ရာဇနံ၊ မင်းကြီးကို။ ပရိဝါရေတွာ၊ ခြံရံစား၍။ ဋ္ဌိတံ၊ တည်နေသော။ ပရိသံ၊ ပရိသတ်ကို။ အာရဗ္ဗ၊ ရည်မှတ်၍။ အာဟ၊ ပြောဆိုပြန်ပြီ။

ဂဟပတိယောစ၊ သူကြွယ်သေဋ္ဌးတို့သည်လည်းကောင်း။ ပုတ္တကာမာယော၊ သားကိုအလိုရှိကုန်သော။ ဗုရဏိယောစ၊ အိမ်ရှင်မတို့သည်လည်းကောင်း။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ သြရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ မာဃာတယံ၊ မသတ်ပါလင့်ဟု။ နာဂရမိ၊ မြို့၌။ ကထန္တ နဥပရဝန္တိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မပြောဆိုကြပါကုန်သနည်း။ (ဝါ) မကြွေးကြော်ကြပါကုန်သနည်း။

ရညောစ၊ မင်း၏လည်း။ အတ္တကာမော၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ပါ၏။ သဗ္ဗဇနပဒဿစ၊ အလုံးစုံသောလူအပေါင်း၏လည်း။ ဟိတော၊ အစီးအပွားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ပါရ၏။ မယာ၊ ငါသည်။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့်။ ပဋိပံ၊ ထိပါး (ပြစ်မှား) ခဲ့ခြင်းသည်။ နအဿ၊ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ။ ဇာနပဒေါ၊ လူအပေါင်းသည်။ နပဝေဒေတိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မင်းကြီးကို မသိစေပါသနည်း။

ဝေဝုတ္တေပိ၊ ဤသို့ မင်းသားက ဆိုပါသော်လည်း။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ။ ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို။ နကထေသိ၊ မပြောဆိုကြပေ။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ စန္ဒကုမာရော၊ သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဘရိယာယော၊ မယားတို့ကို။ တံ၊ ထိုမင်းကြီးကို။ ယာစနတ္ထာယ၊ တောင်းပန်စေခြင်းငှာ။ ဥယျောဇေန္တော၊ တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆိုပြန်ပြီ။

ဗုရဏိယော၊ အိမ်ရှင်မတို့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ တာတဉ္စ၊ ဖခမည်းတော်ကိုလည်းကောင်း။ ခဏ္ဍဟာလဉ္စ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကိုလည်းကောင်း။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြကုန်လော့။ အဒူသကော၊ အပြစ်မရှိကုန်သော။ သီဟသင်္ကာသေ၊ ခြင်္သေ့သဖွယ် ရဲစွမ်းသတ္တိ အပြည့်ရှိကုန်သော။ ကုမာရေ၊ မင်းသားတို့ကို။ မာဃာတေထ၊ မသတ်ကြကုန်လင့်။ သဗ္ဗလောကဿ၊ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးတို့ကို။ အပေက္ခိတေ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော။ ကုမာရေတို့ကို။ မာဃာတေထ၊ ကုန်လင့်။

တာ၊ ထိုအိမ်ရှင်မတို့သည်။ ဂန္ဓာ၊ သွားကုန်၍။ ယာစိ သု၊ တောင်းပန်ကြကုန်၏။ တာပိ၊ ထိုအိမ်ရှင်မတို့ကိုလည်း။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ နဩလောကေသိ၊ မကြည့်။

တတော၊ ထို့ကြောင့်။ ကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ အနာထော၊ ကိုးကွယ်အားထားစရာ မရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိလပန္တော၊ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက်-

အဟံ၊ ငါသည်။ ယံနုန၊ အကယ်၍။ ရထကာရကုလေသုဝါ၊ ရထားအလုပ်သမားအမျိုး၌လည်းကောင်း။ ပုတ္တုသကုလေသုဝါ၊ ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုးတို့၌လည်းကောင်း။ ဝေသေသုဝါ၊ ကုန်သည်မျိုးတို့၌လည်းကောင်း။ ဇာယေယျ၊ မွေးဖွားခဲ့ငြားအံ့။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မံ၊ ငါကို။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ ယညေ၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ၌။ နဟိယာတေယျ၊ မသတ်ရာသည်သာတည်း။

ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆိုပြီး၍။ ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ) နောက်တစ်ကြိမ်။ တာဘရိယာယော၊ ထိုမယားတို့ကို။ ဥယျောဇေန္တော၊ တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆိုပြန်၏။

သဗ္ဗာသီမန္တိနိယော၊ အားလုံးကုန်သောချစ်နှမ မယားတို့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်
လော့။ အယျဿခဏ္ဍဟာလဿ၊ အရှင်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။
နိပတထ၊ တုပ်ဝပ်ကြကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အပရာဝံ၊ အပြစ်ကို။ နပဿာမိ၊
မမြင်ပါ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တေ၊ သင်အား။
ကိ အဒူသေမ၊ အဘယ်လျှင် ပြစ်မှားမိပါကုန်သနည်း (ဣတိ၊ ဤသို့မေးမြန်း
တောင်းပန်ကြကုန်လော့)။

အထ၊ ထိုအခါ။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ ကနိဋ္ဌဘဂိနိ၊ အငယ်ဆုံးနှမဖြစ်သော။
သေလကုမာရိနာမ၊ သေလကုမာရီသည်။ သောကံ၊ သောကကို။ သန္ဓာရေတံ၊ မျိုသိမ့်
ခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တိ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ပိတု၊ ဖခင်၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေရင်း၌။
ပတိတ္တာ၊ လဲကျ၍။ ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးပြီ။ ။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်းရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊
ဘုရားမြတ်စွာသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။ သေလာ၊ သေလာမည်သောနှမသည်။
ဘာတရေ၊ အစ်ကိုတို့ကို။ ဥပနိတတ္ထေ၊ ဆောင်အပ်သည်တို့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ ။
သဂ္ဂကာမေန၊ နတ်ပြည်သို့သွားလိုသော။ မေ၊ ၏။ တာတေန၊ ဖခင်သည်။ ယညော၊
ယဇ်ကို။ ဥက္ခိပိတော၊ ပစ်ချစ်ရင်အပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကပဏာ၊ သနားစဖွယ်။
ဝိလပတိ၊ ငိုကြွေးလေ၏။ ။

ရာဇ၊ မင်းကြီးသည်။ တဿပိ၊ ထိုသေလာ၏လည်း။ ကတံ၊ စကားကို။ နဂဏှိ၊
မမှတ်ယူ (ဝါ) ဂရုမစိုက်။ တတော၊ ထိုနောင်မှ။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ ပုတ္တော၊
သားဖြစ်သော။ ဝသုလောနာမ၊ ဝသုလမည်သူသည်။ ပိတရံ၊ အဖကို။ ဒုက္ခိတံ၊
ဆင်းရဲသို့ရောက်နေသည်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ အယျကံ၊ အဖိုးကို။
ယာစိတ္တာ၊ တောင်းပန်၍။ မမ၊ ငါ၏။ ပိတု၊ ဖခင်၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဒါပေဿာမိ၊
ပေးစေပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံစီ၍။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေရင်း၌။
ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးလေ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်းရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ဝသုလော၊ ဝသုလသည်။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ သမ္မုခါ၊ မျက်မှောက်၌။ မယံ၊
ငါတို့သည်။ ဒဟရာ၊ ငယ်ကုန်သေးသည်။ ယောဗ္ဗနံ၊ အရွယ်သို့။ အပတ္တာ၊ မရောက်
ကုန်သေးသည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ပါကုန်၏။ နော၊ ငါတို့၏။ ပိတရံ၊ ဖခင်ကို။ မာအဝဓိ၊
မသတ်ပါလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၍။ အာဝတ္တိစ၊ ရှေးရှုလည်းလဲပြီ။ ပရိဝတ္တိစ၊ တပြောင်း
ပြန်ပြန်လည်းလဲပြီ။ ။

ရာဇ၊ (အဖိုးဖြစ်သူ) ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ တဿ၊ ထို (မြေးဖြစ်သူ)
ဝသုလ၏။ ပရိဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသည်ကို။ သုတ္တာ၊ ကြားရ၍။ ဘိဇ္ဇမာန
ဒယောဝိယ၊ ကွဲသောနှလုံးရှိသကဲ့သို့။ ဟုတ္တာ၊ ခံစားလိုက်ရ၍။ အသုပုဏ္ဏဟိ၊

မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော။ နေထွေဟိ၊ မျက်လုံးတို့ဖြင့်။ ကုမာရံ၊ မြေ (မင်းသား)လေးကို။ အာလိဂီ တွာ၊ လည်ဖက်၍။ တာတ၊ ငါ့မြေး။ အဿာသံ၊ သက်သာရာကို။ ပဋိလဘ၊ ရစေပါလော။ တေ၊ သင်၏။ ပိတရံ၊ အဖကို။ ဝိဿဇ္ဇေမိ၊ လွှတ်ပါတော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၍။ ဂါထမာဟ၊ ဂါထာစကားကို ဆိုလေ၏။ ။

ဝသုလ၊ ချစ်မြေးဝသုလ။ ဒေသာ၊ ဤသူကား။ တေ၊ သင်၏။ ပိတာ၊ အဖပါတည်း။ ပိတရာ၊ အဖနှင့်။ သဟ၊ အတူတကွ။ သမေဟိ၊ နေထိုင်ပါလော။ အန္တေပုရသ္မိ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ဝိလပန္နော၊ ငိုမြည်တမ်းသော်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခကို။ နေယံသိခေါ၊ ဖြစ်စေခဲ့သည်သာတည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ကုမာရေ၊ မင်းသားတို့ကို။ မုဉ္ဇေထ၊ လွှတ်လိုက်ကြကုန်လော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တယညေန၊ သားတို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။ အလမ္ဗိဟောတု၊ ရှိပါစေတော့ (ဝါ) တော်တန် ပါစေတော့။ (ဣတိ၊ ဤသို့မိန့်ပြီ)။

[ပုန၊ တစ်ဖန်။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ အာဂန္နာ၊ ပြန်လာ၍။ အာဟ၊ ဆိုပြန်ပြီ။ ။]

ပုဗ္ဗေဝခေါသိ မေပုတ္တော- စသော ၂ ဂါထာစကားအားလုံး စာမျက်နှာ ၁၁၅ တွင် ဆိုခဲ့သည်နှင့် အားလုံးတူပြီ။

ရာဇပန၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်ကား။ အန္ဓမာလော-ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ) စတုတ္ထ အကြိမ်။ တဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။ ပုတ္တေ၊ သားတော် တို့ကို။ ဂဏှာပေသိ၊ ဖမ်းယူစေပြန်၏။

တတော၊ ထိုကြောင့်။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစား၏။ အယံရာဇ၊ ဤမင်းသည်။ မုဒုစိတ္တော၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော စိတ်ရှိ၏။ ကာလေန၊ ရံခါ။ ဂဏှာပေတိ၊ ဖမ်းယူစေ၏။ ကာလေန၊ ရံခါ။ ဝိဿဇ္ဇေတိ၊ လွှတ်စေ၏။ ပုန၊ တစ်ဖန်လည်း။ ဒါရကာနံ၊ ကလေးသူငယ်တို့၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။ ပုတ္တေ၊ သားတော်တို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇေယျ၊ လွှတ်ခဲ့တန်ရာ၏။ ယညာ ဝါဋုညေဝ၊ ယဇ်တွင်းသာလျှင်။ နံ၊ ထိုမင်းကြီးကို။ နေမိ၊ ပင့်ဆောင်ပါတော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့စဉ်းစားပြီ။

အထ၊ ထိုနောင်။ တတ္ထ၊ ထိုယဇ်တွင်းသို့။ ဂမနတ္တာ၊ သွားတော်မူဖို့ရန်။ ဂါထမာဟ၊ ဂါထာစကားကို ဆို၏။ ။

“ဧကရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်။ တဝ၊ ရှင်တော်မြတ်၏။ ယညော၊ ယဇ်ကို။ သဗ္ဗရတနဿ၊ အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်။ ဥပက္ခဏော ပဋိယတ္တော၊ စီရင်အပ်ပြီးပါပြီ။ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အဘိနိက္ခမဿ၊ ထွက်တော်မူပါလော။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံဂတော၊ နတ်ပြည်သို့သွားရသည်ဖြစ်၍။ ပမောဒိဿသိ၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူရ လတံ။ ။

တတော၊ ထိုသို့ လျှောက်ထားလိုက်သောကြောင့်။ ဗောဓိသတ္တံ၊ ဘုရား လောင်းတော် (စန္ဒကုမာရ) ကို။ အာဒါယ၊ ခေါ်ယူ၍။ ယညာဝါဋုဂမနကာလေ၊

ယဇ်တွင်းသို့ သွားတော်မူရာကာလ၌။ တဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏။ ဩရောဓာ၊ မောင်းမ အပေါင်းတို့သည်။ ဧကတောဝ၊ တစ်ပြိုင်တည်းသာလျှင်။ နိက္ခမိ သု၊ ထွက်လိုက်ကြ ကုန်ပြီ။ ။ တမတ္တံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

သတ္တသတာ၊ ခုနစ်ရာကုန်သော။ ဒဟရာ၊ ငယ်ကုန်သော။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ ဧတာဘရိယာယော၊ ထိုမယားတို့သည်။ ဧကသေ၊ ဆံတို့ကို။ ပကိရိတ္တာ၊ ဖားလျားချ၍။ ရောဒန္တိယော၊ ငိုကုန်လျက်။ မဂ္ဂံ၊ သွားရာလမ်းသို့။ အနယာယိသု၊ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။ အပရာပန၊ တစ်ပါးသော (ကျန်သော) မိန်းမတို့သည်လည်း။ သောကေန၊ စိုးရိမ်ပူပန် ခြင်းဖြင့်။ နန္ဒနေ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌။ နိက္ခန္တာ၊ ထွက်သော။ ဒေဝိဝိယ၊ နတ်သမီးတို့ ကဲ့သို့။ ဧကသေ၊ တို့ကို။ ပကိရိယိတ္တာ၊ ၍။ ပ။ အနယာယိသု၊ ကုန်၏။

ဣတော၊ ဤမှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏။ ဝိလာပဂါတာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောဂါထာတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ကာသိကသုစိဝတ္ထဓရာ၊ ကာသိတိုင်းဖြစ် စင်ကြယ်စွာသော ပုဆိုးကို ဝတ်ကုန် လျက်။ ကုဏ္ဍလိနော၊ ရွှေနားချောင်းဖြင့် တင်တယ်လှစွာကုန်သော။ အာဂလု စန္ဒနဝိလိတ္တာ၊ နံသာစန္ဒကူးတို့ဖြင့်လိမ်းအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ စန္ဒသူရိယာ၊ စန္ဒကုမာရ နှင့် သူရိယကုမာရမင်းသားတို့သည်။ ဧကရာဇဿ၊ ဧကရာဇ်မင်း၏။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ။ နိယန္တိ၊ ထွက်ခဲ့ကြကုန်ပြီ။ ။

မာတု၊ အမိ၏။ ဟဒယသောကံ၊ စိတ်နှလုံးပူပန်စွာကိုလည်းကောင်း။ ဇနဿ၊ လူများ၏။ ဟဒယသောကံ၊ ကိုလည်းကောင်း။ က၊ ပြုကုန်၍။ မံသရသဘောဇနာ၊ မွန်မြတ်သောသားဟင်းမျိုးအရသာ၊ သာကာ၊ ထောပတ်၊ ဘောဇော်တို့ကိုစားပြီးလျှင်။ နှာပသုနှာပိတာ၊ ဆေတ္တာသည်တို့သည် ကောင်းစွာရေချိုးကုန်၍။ နိယန္တိ၊ ထွက်ခဲ့ကြ ကုန်ပြီ။ ။

ယေ၊ အကြင်မင်းသား ၂ ယောက်တို့သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါ၌။ ဟတ္ထိဝရဓုရ ဂတေ၊ ကောင်းစွာတန်ဆာဆင်အပ်သော၊ ဆင်ရတနာဖြစ်ကုန်သော၊ အဿဝရဓုရ ဂတေ၊ ကောင်းစွာတန်ဆာဆင်အပ်သော၊ မြင်းရတနာဖြစ်ကုန်သော။ ဟတ္ထိဟိစ၊ ဆင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ အဿေဟိစ၊ မြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ အနဝဇေ၊ ကောင်းစွာထွက်တော်မူကြကုန်၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့မှကား။ တေ ဥဘောဝ စန္ဒသူရိယာ၊ ထို ၂ ယောက်ကုန်သော စန္ဒကုမာရနှင့် သူရိယကုမာရ တို့သည်။ ပုတ္တိကာ၊ ခြေလျင်သာလျှင်။ ယန္တိ၊ ထွက်ကြကုန်၏။ ။

ပုဗ္ဗေ၊ ၌။ တပနိယ ကပ္ပနေဟိ၊ ခြေလျင်တပ်တို့နှင့်တကွ။ တုရင်္ဂေဟိ၊ စစ်အင်္ဂါ လေးပါး ပြည့်စုံစွာတို့ဖြင့်။ ယန္တိ၊ ကုန်၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပုတ္တိကာ၊ သာလျှင်။ ယန္တိ၊ ကုန်၏။

ဧဝံ၊ ဤသို့လျှင်။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ပရိဒေဝန္တိသုယေဝ၊ ငိုကြွေးကုန်စဉ် သာလျှင်။ ဗောဓိသတ္တံ၊ ဘုရားလောင်းကို။ နိဟရိ သု၊ ထုတ်ဆောင်ကြကုန်ပြီ။

သကလနဂရံ၊ တစ်မြို့လုံးသည်။ သင်္ခါဘိတွာ၊ ချောက်ချား၍။ နိက္ခမိတုံ၊ ထွက်ကြခြင်းငှာ။ အာရဘိ၊ အားထုတ်ကြပြီ။ မဟာဇနော၊ များစွာသောလူအပေါင်းသည်။ နိက္ခန္တေ၊ ထွက်လတ်သော်။ ဒွါရာနိ၊ တံခါးတို့သည်။ နပ္ပဟောန္တိ၊ မဆံ့ကုန်။

မြဟူဏော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ အတိဗဟုံ၊ အလွန်များစွာသော။ ဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ဧကောဇနာတိ၊ အဘယ်သို့သိနိုင်ပါသနည်း။ ကိ ဘဝိဿတိတိ၊ အဘယ်သို့ပြုရလိမ့်မည်နည်းဟု စဉ်းစားပြီး။ နာရဒွါရာနိ၊ မြို့တံခါးတို့ကို။ ထကာပေသိ၊ ပိတ်စေလိုက်ပြီ။

မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ နိက္ခမိတုံ၊ ထွက်ခြင်းငှာ။ အလဘန္တော၊ မရသည်ရှိသော်။ နာရဒွါရဿ၊ မြို့တံခါး၏။ အာသန္နဋ္ဌာနေ၊ အနီးနေရာ၌။ ဥယျာနံအတ္ထိ၊ ဥယျာဉ်ရှိ၏။ တဿ၊ ထိုဥယျာဉ်၏။ သန္တိကော၊ အနီးအနား၌။ မဟာဝိရဝံ၊ သည်းစွာသောအသံကြီးကို။ ရဝိ၊ အော်ဟစ်ပြီ။

တေနရဝေန၊ ထိုအသံကြီးကြောင့်။ ဥယျာနေ၊ ဥယျာဉ်၌။ သကုဏသံဃော၊ ငှက်အပေါင်းသည်။ သင်္ခါဘိတော၊ ချောက်ချား (ကြောက်လန့်) သည်ဖြစ်၍။ အာကာသံပက္ခန္တိ၊ ကောင်းကင်သို့ပျံသွားကြပြီ။

မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ တံတံသကုဏိ၊ ထိုထိုငှက်အပေါင်းကို။ အာမန္တေတွာ၊ အော်ခေါ်၍။ ဝိလပန္တော၊ ငိုယိုမြည်တမ်းကြလျက်။ အာဟ၊ ပြောဆိုပြီ။

သကုဏိ၊ ငှက်အပေါင်းတို့။ မံသံ၊ သားဟင်းမျိုးကို။ ယဒိဣစ္ဆသိ၊ အကယ်၍အလိုရှိပါမူ။ ပုပ္ဖဝတိယာ၊ ပုပ္ဖဝတိမြို့၏။ ပုဗ္ဗေန၊ အရှေ့အရပ်၌။ သမ္ဗုဇ္ဈော၊ မိုက်မဲတွေဝေသော။ ဧကရာဇေ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ စတူဟိပုတ္တေဟိ၊ သား ၄ ယောက်တို့ဖြင့်။ ယဇတေ၊ ယာဇ်ပူဇော်နေ၏။ တတ္ထံ၊ ထိုအရပ်သို့။ ဒုယဿု၊ ပျံသွားကြပါလေ။ ။

- ။ ပ ။ စတူဟိ ကညာဟိ၊ သမီးလေးယောက်တို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ မဟေသီဟိ၊ မိဖုရားလေးယောက်တို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ ဂဟပတိဟိ၊ သေဋ္ဌေးလေးယောက်တို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ ဟတ္ထိဟိ၊ ဆင်လေးစီးတို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ အဿေဟိ၊ မြင်းလေးစီးတို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ ဥသဘေဟိ၊ နွားလားဥသဘလေးစီးတို့ဖြင့်

။ ပ ။ သဗ္ဗစတုက္ကေန၊ အလုံးစုံလေးမျိုးစီပါသော သဗ္ဗစတုက္ကံဖြင့်။ ။ ယဇတေ၊ ယာဇ်ပူဇော်နေ၏။ တတ္ထံ၊ သို့။ ဒုယဿု၊ ပါလေ။ ။

ဝေံ၊ ဤသို့။ မဟာဇနော၊ များစွာသောလူသည်။ တသ္မိံ ဋ္ဌာနေ၊ ထိုနေရာ၌။ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) ၏။ ဝသနဋ္ဌာနံ၊ နေခုံရာနေရာသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ဆောင်ကို။ ပဒက္ခိဏံ၊ ကရောန္တော၊ လက်ယာရစ်လှည့်လည်၍။ အန္တေပူရေ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ကုဇာဂါရ၊ ဥယျာနာဒိနိ၊ အထွဋ်တင်သော အိမ်တော်၊ ဥယျာဉ်စသည်တို့ကို။ ပဿန္တော၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ဂါထာဟိ၊ ဂါထာတို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီ။

အယံ၊ ဤသည်ကား။ အဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ ပါသာဒေါ၊ ပြာသာဒ်ဆောင်တော်ပါတည်း။ ဣဒံ၊ ဤအိမ်တော်သည်။ အန္တေပုရံ၊ နန်းတော်ကို။ သုရမဏိယံ၊ အလွန်နှစ်သက်စေပါ၏။ ။ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ တေအယုပုတ္တာ၊ ထိုအရှင်သားတော်တို့ကို။ ဝဇယ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နိန္ဒိတာ၊ ထုတ်ဆောင်သွားကုန်ပြီ။

သောဝဏ္ဏံ၊ ရွှေအတိပြီးသော။ ပုပ္ဖမလျဝိကိဏ္ဏံ၊ ပန်းဆိုင်၊ ပန်းပြောက်တို့ဖြင့် ခြယ်သထားသော။ ဣဒံ၊ ဤသည်ကား။ ကုဗ္ဗာဂါရံ၊ အထွင်တင်ပြာသာဒ်ဆောင်တော်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ပါ၏။ ပ ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

သဗ္ဗကာလိကံ၊ တစ်ဆယ်နှစ်လရာသီပတ်လုံး။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ပန်းပွင့်များစွာရှိသည်ဖြစ်၍။ ရမ္မံ၊ ပျော်မွေ့စရာကောင်းသော။ ဣဒံ၊ ကား။ ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်တော်ပါတည်း။ ပ ။

- ။ပ။ အသောကဝန်၊ သော်ကဥယျာဉ်တော်ပါတည်း။
- ။ပ။ ကဏိကာရဝန်၊ မဟာလှေကားတော်ပါတည်း။
- ။ပ။ ပါဠိလိဝန်၊ သခွပ်တော်ပါတည်း။
- ။ပ။ အဓမ္မဝန်၊ သရက်တော်ပါတည်း။ ပ ။

ပဒုမ ပုဏ္ဏရိကေဟိ၊ ပဒုမာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိကိကြာတို့ဖြင့်။ သဉ္စန္ဒာ၊ ကောင်းစွာအုပ်ဆိုင်နေသော။ ဣဒံ၊ ကာ။ ။ပေါက္ခရဏီ၊ ရေကန်တော်ပါတည်း။

ဧတ္တ၊ ဤရေကန်၌။ သောဝဏ္ဏ ဝိကတာနာဝါမ၊ ရွှေလှေ ရွှေလောင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပုပ္ဖဝ ဝိယာစ၊ နွယ်ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ စိတ္တာ၊ ဆန်းကြယ်စွာ၏။ သုရမဏိယာ၊ ပျော်မွေ့စရာကောင်းလှပါ၏။ ပ ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

ဧတ္တကေသု ဌာနေသု၊ ဤမျှလောက်ကုန်သောဌာနတို့၌။ ဝိလပန္နာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်လျက်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဟတ္ထိသာလာဒိနိ၊ ဆင်တင်ကုပ် စသည်တို့သို့။ ဥပသင်္ဂမိတ္တာ၊ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍။ အာဟံသု၊ ပြောဆိုကြကုန်ပြီ။

(ဘောန္တော၊ အချင်းတို့)။ ဣဒံ၊ ဤဆင်ကား။ အဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ ဧရာဝဏော၊ ဧရာဝဏ်မည်သော။ ဟတ္ထိရတနံ၊ ဆင်ရတနာပါတည်း။ ဗလီ၊ ခွန်အားလည်းရှိ၏။ ဒန္တိ၊ လှပသောအစွယ်လည်းရှိ၏။ ပ ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

ဧကခုရော၊ မကွဲမူ၍ခွာတစ်ခုသာ (တစ်ပြားတည်းသာ) ခွာရှိသော။ အသော၊ မြင်းသည်။ အဿ၊ ထို စန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ အဿရတနံ၊ မြင်းရတနာပါတည်း။ ။ပ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

အယံ၊ ဤသည်ကား။ အဿ၊ ထို စန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ အဿရထော၊ မြင်းရထားပါတည်း။ သာဠိယနိဂ္ဂေါသော၊ သာလိကာတို့၏ အသံနှင့်တူသော အသံလည်းရှိ၏။ သုဘော၊ တင့်တယ်လှပ၏။ ရတနဝိစိတ္တော၊ ရတနာတို့ဖြင့်ဆန်းကြယ်စွာ ခြယ်သထား၏။ ။ယတ္ထ၊ အကြင်မြင်းရထားပေါ်၌။ အယုပုတ္တာ၊ အရှင်မင်းသားတို့သည်။ နန္ဒနေ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌။ ဒေဝိဝိယ၊ နတ်တို့ကဲ့သို့။ သောဘိသု၊ တင့်တယ်ပါကုန်၏။

ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ တေအယျပုတ္တာ၊ ထိုအရှင်သားတို့ကို။ ဝဓာယ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းငှာ။ နိန္ဒိတာ၊ ဆောင်အပ်ကုန်ပြီ။ ။

သာမသမသုန္ဒရေဟိ၊ ဓမ္မုရာဇ်ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ကောင်းမွန်သော အဆင်းလည်းရှိကြပေကုန်သော။ စန္ဒနမုဒုဂတ္တေဟိ၊ နံသာစန္ဒကူးတို့ဖြင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောကိုယ်လည်း ရှိကြပေကုန်သော။ (အယျပုတ္တာ၊ အရှင်သားတော်တို့ကို) ကထံနာမ၊ အဘယ့်ကြောင့် သားတော်မဟုတ်သလို သနားကင်းကွာ ရက်စက်စွာ။ သမ္မုဇ္ဇောရာဇာ၊ မိုက်မဲတွေဝေသောမင်းကြီးသည်။ စတူဟိ ပုတ္တေဟိ၊ သားလေးယောက်ဟိုဖြင့်။ ယညယဇိဿတေ၊ ယဇ်ကိုပူဇော်လတ္တံ့ပါနည်း။

။ပ။ စတူဟိ ကညာဟိ၊ သမိလေးယောက်တို့ဖြင့်။ ပ။

။ပ။ စတူဟိ မဟေသီဟိ၊ မိဖုရားလေးယောက်တို့ဖြင့်။ ပ။

။ပ။ စတူဟိ ဂဟပတိဟိ၊ သေဋ္ဌေးလေးဦးတို့ဖြင့်။

အမနုဿကာ၊ လူနည်းကုန်သော။ ဂါမနိဂမာ၊ ရွာနိဂုံးတို့သည်။ ဗြဟ္မာရညာယထာ၊ ကျယ်ပြောသောတောကြီးသဖွယ်။ သုညာ၊ ဆိတ်ငြိမ်ကုန်သည်။ ဟောန္တိယထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ပုပ္ဖဝတိယာ၊ ပုပ္ဖဝတိပြည်ကြီးသည်။ စန္ဒသူရိယေသု၊ စန္ဒကုမာရနှင့်သူရိယကုမာရတို့ကို။ ယိဋ္ဌေသု၊ ယဇ်ပူဇော်လိုက်သည်ရှိသော်။ သုညာ၊ ဆိတ်ငြိမ် (တိတ်ဆိတ်) ကုန်သည်။ ဟေဿတိ၊ ဖြစ်တော့လတ္တံ့။

အထ၊ ထိုအခါ၌။ မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ ဗဟိ၊ မြို့ပြင်ဘက်သို့။ နိက္ခမိတု၊ ထွက်သွားခြင်းငှာ။ အလဘန္တော၊ မရကုန်သည်ရှိသော်။ အန္တောနဂရေယေဝ၊ မြို့တွင်း၌သာလျှင်။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်လည်လျက်။ ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီ။

ဗောဓိသတ္တောပိ၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) ကိုလည်း။ ယညာဝါဠု၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ ယဇ်တွင်းသို့။ နိတော၊ ဆောင်သွားပြီ။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏။ မာတာ၊ အမိဖြစ်သော။ ဂေါတမိနာမ၊ ဂေါတမိမည်သူသည်။ ။မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာနံ၊ သားတို့အား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရညော၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီး၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေရင်း၌။ ပရိဝတ္တိတွာ၊ လိမ့်၍။ ပရိဒေဝမာနော၊ ငိုကြွေးလျက်။ အာဟ၊ ပြောဆိုလေပြီ။ ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ သစေ၊ အကယ်၍။ စန္ဒဝရံ၊ ချစ်လှစွာသော စန္ဒကုမာရကို။ ဟန္တိ၊ သတ်ခဲ့ငြားအံ့။ ပါဏာ၊ အသက်ထက်ပင်။ မေ၊ ငါ့အား။ ရုဒ္ဓန္တိ၊ ခံစားရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ဘူနဟတာ၊ အရုပ်အဆင်းပျက်သဖြင့်လည်းကောင်း။ ပံသုနစ ပရိကိဏ္ဍာ၊ မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ပေးကျသဖြင့်လည်းကောင်း။ ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ အရူးမကြီးသဖွယ် ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ ။

။ပ။ သူရိယဝရံ၊ ချစ်လှစွာသော သူရိယကုမာရကို။ သာ၊ ထိုမိခင်သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ပရိဒေဝန္တိပိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပါသော်လည်း။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ ကိဉ္ဇိကထံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကိုမျှ။ အလဘိတွာ၊ မရသော

ကြောင့်။ ။မမ၊ ငါ၏။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ကုဇ္ဈိတွာ၊ စိတ်ဆိုး၍။ ဂတော၊ သွားသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ကိဿ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ နံ၊ ထိုသားတော်ကို။ တုမော၊ သင်တို့သည်။ နနိဝတ္တေထ၊ မပြန်စေကြပါသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကုမာရဿ၊ မင်းသား၏။ စတသော ဘရိယာယော၊ မယားလေးယောက်တို့ကို။ အာလိဂီတွာ၊ လည်ဖက်၍။ ပရိဒေဝန္တိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။ အာဟ၊ ပြောဆိုလေပြီ။

ဃဇ္ဈိကာစ၊ လည်းကောင်း။ ဥပရိက္ခီစ၊ လည်းကောင်း။ ပေါက္ခရဏီ၊ လည်းကောင်း။ ဘာရိကာစ၊ လည်းကောင်း။ တုမော၊ သင်မယားလေးယောက်တို့သည်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ပိယံဝဒါ၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုကုန်လျက်။ ဣမာ၊ ဤမယားလေးယောက်တို့သည်။ နရမာပေယျ၊ မမွေ့လျော်စေကြပါကုန်သနည်း။

စန္ဒသူရိယေသု၊ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရတို့အပေါ်၌။ နစ္စန္တိယော၊ ကပြကြကုန်သောသူတို့တွင်။ တာသံ၊ သင်လေးယောက်တို့ထက်။ သမာ၊ တူသောသူတို့သည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပါ။ ။ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ သာ၊ ထိုမိခင်သည်။ သုဏှာဟိ၊ ချွေးမတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ အတူတကွ။ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ အညံ၊ အခြားသော။ ဂဟေတဗ္ဗဂ္ဂဟဏံ၊ ယူသင့်သည်ကို ယူခြင်းကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ဖြစ်၍။ ခဏ္ဍဟာလံ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ အက္ကောသမာနာ၊ ဆဲရေးလိုသည်ဖြစ်၍။ အဋ္ဌဂါထာအဘာသိ၊ ရှစ်ဂါထာတို့ကိုပြောဆို၏။ ။

ခဏ္ဍဟာလ၊ ဟယ်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား။ စန္ဒမိ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ ဝဇာယ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နိန္ဒိတေ၊ ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်။ မယံ၊ ငါအား။ ယောဟဒယသောကော၊ အကြင်စိတ်နှလုံး စိုရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဣမံဟဒယသောကံ၊ ဤစိတ်နှလုံးစိုရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းသည်။ တဝ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိ၏ဝမ်းသို့။ ပဋိမုဉ္ဇတု၊ ဝင်ရောက်စေသတည်း။

- ။ ပ ။ သူရိယမိ၊ သူရိယ ကုမာရမင်းသားကို။ ပ ။
- ။ ပ ။ တဝ၊ သင်၏။ ဇာယာ၊ မယား၏ဝမ်းသို့။ ပ ။
- ။ ပ ။ သူရိယမိ၊ သူရိယကုမာရမင်းသားကို။ ပ ။

ခဏ္ဍဟာလ၊ ဟယ်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အဒုသကေ၊ အပြစ်မဲ့ကုန်သော။ သီဟသကာသေ၊ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ရဲရင့်ကုန်သော။ ကုမာရေ၊ ငါ့သားမင်းသားတို့ကို။ ဃာတေသိ၊ သတ်၏။ တဝ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ ပုတ္တော၊ သားတို့ကို။ မာစအဒ္ဓန္တိ၊ မမြင်ပါစေသတည်း။ ပတိ၊ လင်ကိုလည်း။ မာစအဒ္ဓန္တိ၊ မမြင်ပါစေသတည်း။

။ ပ ။ သဗ္ဗလောကဿ၊ လူသားအားလုံးတို့ကို။ အပေက္ခိတေ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော။ ကုမာရေ၊ ငါ့သားမင်းသားတို့ကို။ ပ။

ဣတိ၊ ဤသို့ဆဲရေးကြကုန်ပြီ။ ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) သည်။ ယညာဝါဠေပိ၊ ယဇ်ပူဇော်
ရာတွင်ဦးလည်း။ ပိတရံ၊ အဖကို။ ယာစန္ဒော၊ တောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊
ပြောဆိုပြီ။

(မာနောဒေဝအဝဓိ ။ ပ ။ ဘိက္ခုာစရိယံ စရိသာမ- တိုင်အောင် ဂါထာ
စကားတို့ကား စာမျက်နှာ ၁၁၄၊ ၁၁၅ တို့တွင် လာခဲ့သည်နှင့်တူ၏။)

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ ဒလိဒ္ဒါပိ၊ ဆင်းရဲသောမိန်းမတို့သော်မှလည်း။ ပုတ္တတ္ထိကာ၊
သားကိုအလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဓိဗ္ဗံ၊ နတ်ကို။ ဥပယာစန္ဒိ၊ ကပ်၍တောင်းကြကုန်၏။

ဧကစ္စ၊ အချို့သောမိန်းမတို့သည်။ ပဋိဘာနာနိပိ၊ ချင်ခြင်းတို့ကိုလည်း။ ဟိတွာ၊
စွန့်၍။ ပုတ္တော၊ သားတို့ကို။ နလဘ၊ မရပါကုန်။ ။

နော၊ ငါတို့အား။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ ဇာယန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့။ အာသိသိကာနိ၊ တောင်တခြင်းတို့သည်။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တတော၊
ထို့ကြောင့်။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အထ၊
ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်။ နော၊ ငါတို့အား။ အကာရဏသ္မာ၊ အပြစ်မရှိပါဘဲ။ ယညတ္ထာယ၊
ယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ။ ယာတေသိ၊ သတ်ပါမည်နည်း။ ။

ဥပယာစိတဏေန၊ ကပ်၍တောင်းခဲ့သောကြောင့်။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ လဘန္တိ၊
ရသည်မဟုတ်ပါလော။ တာတ၊ ဖခင်။ နော၊ ငါတို့ကို။ မာအယာတေသိ၊
မသတ်ပါလင့်။

ကိစ္ဆာလဒ္ဒကေဟိ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ရအပ်ကုန်သော။ ပုတ္တောဟိ၊
သားတို့ဖြင့်။ ဣမံယညံ၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို။ မာယဇိတ္ထော၊ မပူဇော်ပါလင့်။

ကပဏလဒ္ဒကေဟိ၊ အထီးကျန်၍ ရအပ်ကုန်သော။ ပုတ္တောဟိ၊ သားတို့ဖြင့်။
အမ္မာယ၊ အမိအား။ နော၊ ငါတို့ကို။ မာဝိပ္ပဝါသေဟိ၊ မကင်းပါစေလင့်။

သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝဒန္တောပိ၊ ဆိုပါသော်လည်း။
ပိတု၊ အဖ၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ ကိဉ္စိကထံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို။
အလဘိတွာ၊ မရ၍။ မာတုပါဒမူလေ၊ အမေ၏ခြေရင်း၌။ နိပတိက္ခာ၊ လဲကျ၍။
ပရိဒေဝမာနော၊ ငိုကြွေးသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆို၏။

(အမ္မ၊ အမေ။ တွံ၊ သင်သည်) ဗဟုဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကြီးစွာ။ စန္ဒံ၊ သားတော်
စန္ဒကုမာရကို။ ပေါသိယ၊ မွေးမြူခဲ့ရပါ၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ကို။
ဇိယသေ၊ အမှတ်ရပါ၏။ တေ၊ သင်မယ်တော်၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္ဒာမိ၊
ရှိခိုးပါ၏။ တာတော၊ ဖခင်သည်။ ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကနတ်ပြည်ကို။
လဘတံ၊ ရပါစေသတည်း။

ဟန္တု၊ ယခု။ မံ၊ သားတော်ကို။ ဥပဂူဟ၊ လည်ဖက်ထားပါလော။ အမ္မ၊ အမေ။
တေ၊ သင်၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္တိတု၊ ရှိခိုးခြင်းငှာ။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော။ ဒါနိ၊
ယခုအခါ၌။ ဧကရာဇေယ၊ ဧကရာဇ်မင်း၏။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအလိုငှာ။
ပဝါသံ၊ အမေနှင့် ကွေကွင်းရာသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားရပါတော့အံ့။

။ပ။မာတု၊အမိ၏။ဟဒယသောက်၊စိတ်နှလုံးစိုးရိမ်ပူပန်မှုကို။ကတ္တာ၊ပြု၍။ပ။
။ပ။ဇနဿ၊လူအများအပေါင်း၏။ဟဒယသောက်၊ကို။ကတ္တာ၊၍။ပ။

အထ၊ထိုအခါ၌၊မာတာ၊အမိသည်။ပရိဒေဝန္တိ၊ငိုကြွေးလျက်။စတသော
ဂါထာ၊လေးဂါထာတို့ကို။အာဟ၊ဆိုပြီ။။

ဂေါတမိပုတ္တ၊ဂေါတမီ၏သား။ဟန္တ၊ယခု။ပဒုမပတ္တာနံ၊ပဒုမာကြာချပ်နှင့်
တူသော။မောဠိ၊ဦးရစ်ကို။ဗန္ဓဿ၊ပေါင်းလိုက်ပါဦးလော။ဓမ္မကဒလမိဿာယော၊
ဂေါသဇင်၊စကားပန်းမြတ်များကို။ဗန္ဓဿ၊ပန်ဆင်လိုပါဦးလော။ဧသာ၊ဤသည်
ကား။တေ၊သင်ချစ်သား၏။ပေါရာဏိကာပကတိ၊ရှေးကပြုနေကြပါတည်း။

တေ၊သင်ချစ်သားသည်။ဟန္တ၊ယခု။ဝိလေပနံ၊လိမ်းကျစရာနဲ့သာကို။ယေဟိ၊
အကြင်နဲ့သာတို့ဖြင့်။သုဝိလိတ္တော၊ကောင်းစွာလိမ်းကျလိုက်သည်ရှိသော်။
ရာဇပရိသာယ၊မင်းချင်းပရိသတ်၌။သောဘသိ၊တင့်တယ်၏။တံစန္ဒနံ၊ထိုလိမ်း
ကျစရာ စန္ဒကုန်းသာ အဖြာဖြာကို။ပစ္ဆိမကံ၊နောက်ဆုံး။ဝိလိမ္မဿ၊လိမ်းလိုက်
ပါဦးလော။။

ဟန္တ၊ယခု။မုဒုကာနိ၊နူးညံ့ကုန်သော။ဝတ္ထာနိစ၊အဝတ်အထည်တို့ကိုလည်း။
ယေဟိ၊အကြင်အဝတ်အထည်တို့ဖြင့်။သုနိဝတ္တော၊ကောင်းစွာဝတ်လိုက်သည်
ရှိသော်။ရာဇပရိသာယ၊မင်းချင်းပရိသတ်၌။သောဘသိ၊တင့်တယ်၏။ကာသိကံ၊
ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော။တံ၊ထိုနူးညံ့စွာသောအဝတ်အထည်ကို။ပစ္ဆိမကံ၊နောက်ဆုံး။
နိဝါသေဟိ၊ဝတ်လိုက်ပါဦးလော။။

မုတ္တာမဏိကနကဝိဘူသိတာနိ၊ပုလဲ၊ပတ္တမြား၊ရွှေတို့ဖြင့်ကောင်းမွန်ပြေပြစ်စွာ
ပြုထားအပ်ကုန်သော။ယေဟိစဟတ္တာဘရဏေဟိ၊အကြင်လက်ဝတ်တန်ဆာ
အဖြာဖြာတို့ဖြင့်လည်း။ရာဇပရိသာယ၊၌။သောဘသိ၊၏။တာနိဟတ္တာဘရဏာနိ၊
ထိုလက်ဝတ်တန်ဆာ အဖြာဖြာတို့ကိုလည်း။ဂဏုဿု၊ယူဝတ်လိုက်ပါဦးလော။

(ဣတိ၊ဤသို့။အကာသိ၊ပြောဆိုပြီ။)

ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌။အဿ၊ထိုစန္ဒကုမာရ၏။စန္ဒနာမ၊စန္ဒာမည်သော။
အဂ္ဂမဟေသိ၊မိဖုရားကြီးသည်။တဿ၊ထိုဧကရာဇ်မင်းကြီး၏။ပါဒမူလေ၊
ခြေရင်း၌။နိပတိတ္တာ၊လဲကျ၍။ပရိဒေဝမာနာ၊ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။အာဟ၊
ဆို၏။

ဇနပဒဿ၊ဇနပုဒ်အပေါင်းကို။ဒါယာဒေါ၊အမွေပေးတတ်သော။
လောကိဿရော၊လောကသားတို့ကိုအစိုးရသော။မဟန္တော၊မြတ်သော။ဘူမိပတိ၊
မြေရှင်ဖြစ်တော်မူသော။အယံရဋ္ဌပါလော၊ဤမြည်ရှင်မင်းကြီးသည်။ပုတ္တော၊သား၌။
သ္မေဟံ၊သားဟူသောချစ်ခြင်းကို။နဟိဇနယတိနန္န၊မဖြစ်စေသလော။(ဣတိ၊ဤသို့
ဆို၏။)

တံ၊ထိုစကားကို။သုတ္တာ၊ကြား၍။ရာဇေ၊မင်းကြီးသည်။ဂါထမာဟ၊
ဂါထာစကားကိုဆို၏...။

မယုမ္မိ၊ ငါအားလည်း။ ပုတ္တာ၊ သားတော်တို့ကို။ ပိယာ၊ ချစ်အပ်ပါကုန်၏။ အတ္တာစ၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း။ တုမေစ၊ သင်ချစ်သားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဘရိယာယောစ၊ သင်ချစ်သားတို့၏ မယားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပိယော၊ ချစ်အပ်ပါ၏။ အပိစ၊ သို့သော်လည်း။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်ကို။ ပတ္တယမာနော၊ တောင့်တသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယာတယိသာမိ၊ သတ်ပါတော့အံ့။ ။

စန္ဒာ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ အာဟ၊ ဆို၏။ ။မံ၊ အကျွန်ုပ်ကိုသာ။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ယာတေဟိ၊ သတ်လိုက်ပါလော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ ဒုက္ခံ၊ စိတ်နှလုံး၏ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်။ မာဖာလေသိ၊ မခွဲလိုက်ပါနှင့်။ ။ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ တဝ၊ သင်၏။ ပုတ္တာ၊ သားဖြစ်သော။ သုန္ဒရကော၊ လှပတင့်တယ်သော။ သုခုမာလော၊ သိမ်မွေ့စွာသော။ အယံ၊ ဤစန္ဒကုမာရသည်။ မေ-မမ၊ ငါ့အား။ အလကံတော၊ တန်ဆာဆင်အပ်ပါပေ၏။

အယျ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဟန္တ၊ ယခု။ မံ၊ ငါ့ကိုလည်း။ ဟနဿု၊ သတ်ပါဦးလော။ ပရလောကော၊ နောင်တမလွန်လောက၌။ စန္ဒကေန၊ စန္ဒကုမာရနှင့်။ (သဒ္ဓိံ၊ အတူ) ဟေသာမိ၊ ဖြစ်ရပါတော့အံ့။ ဝိပုလံ၊ များပြားသော။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ကရဿု၊ ပြုပါအံ့။ ဥဘောပိ၊ ငါတို့နှစ်ဦးလုံးတို့သည်လည်း။ ပရလောကော၊ နောင်တမလွန်လောက၌။ ဝိစရာမ၊ သွားလာပါကုန်တော့အံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ငိုကြွေးပြောဆို၏)။ ။

ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ အဟ၊ ဆိုပြန်၏။ ။ဝိသာလက္ခိ၊ သမင်မလေးသဖွယ်တင့်တယ်သော မျက်လုံးရှိသော။ စန္ဒေ၊ စန္ဒာဒေဝီ။ တံ၊ သင်သည်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ မာရဗ္ဗိ၊ မနှစ်သက်ပါနှင့်။ ဂေါတမိပုတ္တေ၊ ဂေါတမီ၏သား စန္ဒကုမာရကို။ ယိဋ္ဌသ္မိံ၊ ယဇ်ပူဇော်လိုက်သည်ရှိသော်။ တဝ၊ သင်၏။ ဒေဝရာ၊ မတ်တို့သည်။ ဗဟုကာ၊ များစွာရှိပါကုန်သေး၏။ တေ၊ ထိုမတ်တို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ရမယိဿန္တိ၊ မွေ့လျော်စေကုန်လတ္တံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၏)။

စဝံ၊ ဤသို့။ ပုတ္တေ၊ ဆိုလိုက်သည်ရှိသော်။ စန္ဒာ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဟတ္ထတလကေဟိ၊ လက်ဝါးပြင်တို့ဖြင့်။ ဟန္တိ၊ ပုတ်ခတ်လေတော့၏။

ဧတ္ထ၊ ဤလူအဖြစ်မျိုး၌။ ဇီဝိတေန၊ အသက်ရှင်သဖြင့်။ အလံ၊ မသင့်တော့ပြီ။ ဝိသံပိသာမိ၊ မရိသာမိ၊ အဆိပ်သောက်ပြီးသေတော့အံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိလာပေါဟောတိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။)

အဿရညော၊ ဤမင်းကြီးအား။ သုဟဒါ၊ စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိကုန်သော။ မိတ္တာစ၊ မိတ်ဆွေတို့သည်လည်းကောင်း။ အမစ္စာစ၊ အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ နဟိန္နနဝိဇ္ဇေရေ၊ မရှိကုန်သလော။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ရာဇေနံ၊ မင်းကြီးကို။ ဩရသေပုတ္တေ၊ ရင်သွေးသီးချာသားပုတ္တာတို့ကို။ မာယာတယိ၊ မသတ်ပါလင့်ဟု။ နဝဒန္တိ၊ မဆိုကြကုန်သလော။

။ ပ ။ ဉာတီစ၊ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း။ မိတ္တာစ၊ မိတ်ဆွေတို့သည်လည်းကောင်း။ ပ ။

ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဂုဏိနော၊ ပန်းကုန်းတို့ဖြင့် ပန်ဆင်ပြုပြင်၍ ထားအပ်ကုန်သော။ ကာယူရဇာရိနော၊ လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်စသော တန်ဆာအဖြာဖြာတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားအပ်ကုန်သော။ ဣမေတေပိပုတ္တာ၊ ဤသားတော်တို့သည်လည်း။ မယံ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာပိ၊ သားတော်တို့ပါတည်း။ တေဟိပိ၊ ထိုသားတော်တို့ဖြင့်လည်း။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇေယျ၊ ပူဇော်ပါလော့။ ဂေါတမိပုတ္တေ၊ ဂေါတမီသားဖြစ်သူ စန္ဒကုမာရကို။ မုဉ္ဇတု၊ လွှတ်ပါလော့။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဗိလသတံ၊ တွင်းတစ်ရာကို။ ကတွာန၊ ပြု၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်ပြု၍။ ယဇေယျ၊ ပူဇော်လိုက်ပါလော့။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ သိဟသကာံသံ၊ ခြင်္သေ့မင်းသဖွယ် ရဲရင့်ခြင်းလည်းရှိပေသော။ ဇေဋ္ဌပုတ္တံ၊ သားကြီးကို။ မာအဝဓိ၊ မသတ်ပါနှင့်။

။ ပ ။ သဗ္ဗလောကဿ၊ လောကလူသားအားလုံးကို။ အပေက္ခိတံ၊ အမြဲမပြတ်ကြည့်ရှုတတ်သော ။ ပ ။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုပြီ)

ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ သာ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီသည်။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ သန္တိကေ၊ အထံတော်၌။ ဣမာဟိဂါထာဟိ၊ ဤဂါထာတို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ အဿာသံ၊ သက်သာရာကို။ အလဘမာနာ၊ မရသည်ရှိသော်။ ဗောဓိသတ္တဿေဝ၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) ၏သာလျှင်။ သန္တိကံ၊ အထံတော်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ပရိဒေဝမာနာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။ အဋ္ဌာသိ၊ တည်လေ၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီကို။ သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ အာဟ၊ ပြောဆို၏။ စန္ဒေ၊ ချစ်နမ စန္ဒာဒေဝီ။ မယာ၊ ငါသည်။ ဇီဝမာနေန၊ အသက်ရှိစဉ်။ တုယံ၊ သင်သည်။ တသ္မိံ တသ္မိံ ဝတ္ထုသ္မိံ၊ ထိုထို အမှုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်၌။ သုဘဏိတေ၊ ကောင်းမကောင်းကို ကောင်းစွာပြောသည်ရှိသော်။ သုကတိတေ၊ အကျိုးအပြစ်စိစစ်ဝေဖန်၍ ပြောသည်ရှိသော်။ ဥစ္စာဝဓာနံ၊ မြင့်ကုန် နိမ့်ကုန်သော။ မဏိမုတ္တာဒိနီ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ အစရှိကုန်သော။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ အာဘရဏာနိ၊ တန်းဆာ (အသုံးအဆောင်) လှပသော ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို။ ဒိန္နာနိ၊ ဆုအဖြစ်ပေးအပ်ကုန်ပြီ။ အဇ္ဇပန၊ ယနေ့၌ကား။ တေ၊ သင့်အား။ ဣဒံ၊ ဤပေးခြင်းသည်။ ပစ္ဆိမဒါနံ၊ နောက်ဆုံးပေးခြင်းပါတည်း။ သရီရာရုဋ္ဌံ၊ ငါ၏ကိုယ်ပေါ်မှာရှိသော။ အာဘရာဏံ၊ တန်ဆာအမျိုးမျိုးကို။ ဒမ္ဗိ၊ ငါပေးပါ၏။ နံ၊ ထိုတန်ဆာအမျိုးမျိုးကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူပါလော့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုပြီ)

ဣမမတ္ထံ၊ ဤသဘောကို။ ပကသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဆိုတော်မူ၏။

သုဘဏိတမ္ပိ၊ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားတို့ကို ကောင်းစွာဆိုလာသည်ရှိသော်။ ဥစ္စာဝတ၊ အမြင့်အနိမ့် (အမြတ်အယုတ် အကြီးအသေး) ဖြစ်ကုန်သော။ မုတ္တာမဏိဝေဠုရိယာ၊ ပုလဲ ပတ္တမြား ကြောင်မျက်ရွဲ ဖြစ်သော။ ဒိန္နာဘရာဏာနိ၊ ပေးခဲ့သောတန်းဆာတို့သည်။ တဝ၊ သင့်မှာ။ ဗဟုက၊ များလှစွာကုန်၏။ တေ၊ သင့်အား။ ဧတံ၊ ဤပေးခြင်းသည်။ ပစ္စိမကံ၊ နောက်ဆုံး ဖြစ်သော။ ဒါနံ၊ ပေးခြင်းပါတည်း။

စန္ဒာဒေဝီပိ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်လည်း။ တံ၊ ထိုစကားကို။ သုတ္တာ၊ ကြား၍။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ပရာဟိ၊ တစ်ပါးကုန်သော။ နဝဟိ ဂါထာဟိ၊ ကိုးဂါထာတို့ဖြင့်။ ဝိလပိ၊ မြည်တမ်းပြောဆို၏။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါ၌။ ယေသံ၊ အရှင်မင်းသားတို့၏။ ခန္ဓေသု၊ လည်ကုပ်တို့၌။ ဖုလ္လာ၊ ပွင့်ကုန်သော ပန်းတို့သည်လည်းကောင်း။ မာလာဂုဏ၊ သီကုံးအပ်သော ပန်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝိဝတ္တိံ သု၊ ကျလာကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုအရှင်မင်းသားတို့အား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့၌ကား။ ခန္ဓေသု၊ လည်ကုပ်တို့၌။ သုနိသိတော၊ ကောင်းစွာသွေးထားအပ်သော။ (ဝါ) ကောင်းစွာထက်နေသော။ နေတ္ထိသော၊ သန်လျက်သည်။ ဝိဝတ္တိံ သုတိ၊ ကျပါတော့လတ္တံ့။

။ ပ ။ စိတ္တာ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ မာလာဂုဏ၊ ပန်းဆိုင်တို့သည်။ ပ ။

ရာဇပုတ္တာနံ၊ အရှင်မင်းသားတို့၏။ ခန္ဓေသု၊ လည်ကုပ်တို့၌။ အစိရဝတံ၊ မကြာ မြင့်မီသာလျှင်။ နေတ္ထိသော၊ သန်လျက်သည်။ ဝိဝတ္တိံ သုတိ၊ ကျလိမ့်မည်။ အထ၊ ထိုအခါ။ မမ၊ ငါ၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသားသည်။ နဖလတိ၊ မကွဲသေး။ တာဝ၊ ထိုမကွဲသေးသမျှ။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒဠဗန္ဓု၊ ဒုက္ခအပေါင်းဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ရပါ၏။

(ကာသိက သုစိ ဝတ္တရော။ ပ ။ ကတ္တာ ဟဒယ သောက တိုင်အောင်သော ဖိ ဂါထာလာ စကားတို့ စာမျက်နှာ ၄ တွင် လာသည်နှင့် တူပြီ။)

ဧဝံ၊ ဤသို့။ တဿ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီ၏။ ပရိဒေဝန္တိယာဝ၊ ဝိကြေးမြည်တမ်းနေစဉ် သာလျှင်။ ယညာဝါဠေ၊ ယဇ်အတွင်း၌။ သဗ္ဗကမ္ပံ၊ ပြုစရာအမှုအားလုံးသည်။ နိဋ္ဌာသိ၊ ပြီးဆုံးလေပြီ။

ရာဇပုတ္တံ၊ (စန္ဒကုမာရ) မင်းသားကို။ နေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ဂီဝံ၊ လည်ကို။ ဩနာမေတွာ၊ အောက်သို့ညွတ်စေ၍။ နိသီဒါပေသု၊ ထိုင်စေကုန်ပြီ။

ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ သုဝဏ္ဏပါတိံ၊ ရွှေခွက်ကို။ ဥပ နာမေတွာ၊ အနီးသို့ ဆောင်ယူ၍။ ခဂ္ဂံ၊ သန်လျက်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ တဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏။ ဂီဝံ၊ လည်ကို။ ဆိန္နိသာမိ၊ ဖြတ်တော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ အဋ္ဌာသိ၊ ရပ်လိုက်၏။

တံ၊ ထိုအမှုအရာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်လိုက်ရ၍။ စန္ဒာဒေဝီ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ မေ၊
 ငါအား။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ပဋိသရဏံ၊ အားကိုးစရာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အတ္တနော၊
 မိမိ၏။ သစ္စမလေန၊ သစ္စာ၏အစွမ်းဖြင့် (ဝါ) သစ္စာဆိုခြင်းအားဖြင့်။ သာမိကဿ၊
 ငါ့အရှင်သခင် လင်ယောက်ျား၏။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာရာကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုရ
 တော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံစည်၍။ အဗ္ဗလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ချီမြောက်၍။
 ပရိသာရ၊ ပရိတ်သတ်၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။ ဝိစရန္တိ၊ သွားလာလျက်။ သစ္စကိရိယံ၊
 သစ္စာဆိုခြင်းအမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုလေ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာ
 ဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗသ္မိံ၊ အလုံးစုံ။ ဥပက္ခယသ္မိံ၊ စီစဉ်ပြီး၍။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်။
 စန္ဒသ္မိံ၊ စန္ဒကုမာရသည်။ နိသိဒိတော၊ ထိုင်လိုက်သည်ရှိသော်။ ပဉ္စလရာဇေဝိတာ၊
 ပဉ္စလမင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်သော။ ပဉ္စလိကာ၊ ပဉ္စလိကာသည်။ သဗ္ဗပရိသာရ၊
 အလုံးစုံသော၊ ပရိသတ်အလယ်၌။ သမနုပရိယာယိ၊ လှည့်လည်သွားနေ၏။

ဒုမ္မေတေ၊ ပညာမဲ့သော။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ယေန
 အသစ္စေန၊ အကြင်မမှန်မကန်သောသဘောဖြင့်။ ပါပကမ္မံ၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်
 ကံကို။ ကရောတိ၊ ပြုလုပ်ပါ၏။ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ မှန်ကန်စွာဆိုရသော
 သစ္စာစကားကြောင့်။ မမ၊ ငါအား။ သာမိကေန၊ လင်ဖြစ်သူ (စန္ဒကုမာရ) နှင့်။
 သမဂီနိ၊ အတူတကွနေထိုင်ရသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါလို၏။

ဣဓ၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ ဤနေရာ၌။ (ဝါ) ဤငါတို့ နေထိုင်ရာဤလောက၌။
 ယေအမနုဿာစ၊ အကြင်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ယာနိစ ယက္ခဘူတဘဗျာနိ၊
 အကြင်ဘီလူး၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေစောင့်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ အမှန်မသွေ
 ရှိကြပေကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုအလုံးစုံသော နတ်၊ ဘီလူး၊ စသည်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။
 ဝေယျာဝဋ်ကံ၊ ကံကျွေးကို (ဝါ) ငါ၏အမှုကိစ္စကို။ ကရောန္တု၊ ပြုပေးပါစေကုန်
 သတည်း။ ။အဟံ၊ ငါသည်။ သာမိကေန၊ အရှင်လင် (စန္ဒကုမာရ) နှင့်။ သမဂီ၊
 အတူတကွနေထိုင်ရသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါလို၏။

ဣဓ၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ ဤဌာနသို့။ ယာဒေဝတာစ၊ အကြင်နတ်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ ယာနိယက္ခဘူတဘဗျာနိစ၊ အကြင်အကြင် ဘီလူး၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊
 မြေစောင့်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ အဂတာ၊ လာရောက်ကြကုန်၏။ သရဏေ
 သိနိ၊ အားကိုးစရာကို ရှာနေသော။ အနာထံ၊ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော။ မံ၊ ငါ့ကို။
 တာယေထ၊ စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော။

အဟံ၊ ငါသည်။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ အဟံပတိံ၊ ငါ၏ အရှင်သခင်
 လင်ကို။ (ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်) မာ-အဇေယျံ၊ မအောင်နိုင်
 ပါစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သစ္စပြု၏။

အထ၊ ထိုသို့ စန္ဒာဒေဝီ သစ္စာပြုသောခဏ၌။ သက္ကော ဒေဝရာဇာ၊ နတ်တို့၏ သေဋ္ဌ်နင်း သိကြားမင်းသည်။ တဿ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီ၏။ ပရိဒေဝသဒ္ဓံ၊ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသောအသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ တံပဝတ္တိံ၊ ထိုဖြစ်ပုံအလုံးစုံကို။ ဥတွာ၊ သိရ၍။ ဇေတံ၊ မီးအလျှံလျှံတောက်နေသော။ အယကူဋံ၊ သံတူကြီးကို။ အာဒါယ၊ ကိုင်လျက်။ ဂန္ဓာ၊ ရောက်လာ၍။ ရာဇာနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ တာသေတွာ၊ ခြိမ်းခြောက်၍ (ဝါ) ကြောက်လန့်စေ၍။ သဗ္ဗေ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသား အမှူးပြုသော အလုံးစုံသောသူတို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇာပေသိ၊ လွတ်စေ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောအဓိပ္ပာယ်ကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

တံ၊ စန္ဒာဒေဝီ ဆိုသော ထိုသစ္စာစကားကို။ သုတွာ၊ ကြားသိရ၍။ အမနုဿော၊ သိကြားမင်းသည်။ အယောကူဋံ၊ သံတူကို။ ပရိဗ္ဗမေတွာ၊ အပြန်ပြန်လည်စေ၍။ အဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်းကြီးအား။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းကို။ ဇနယန္တော၊ ဖြစ်စေလျက်။ ရာဇာနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ ဣဒံစနံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။

ရာဇကလိ၊ ဟယ်မင်းယုတ်။ ဗုဇ္ဈဿ၊ ကောင်းကောင်းသိပါလော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ မတ္ထကံ၊ ဦးခေါင်းကို။ မာနိတာဋ္ဌေသိံ၊ တောင်းလောင်း ပြတ်ကြွေ မရိုက်နှက်စေပါလင့်။ အဗူသကံ၊ အပြစ်မဲ့သော။ သီဟသင်္ကာသံ၊ ခြင်္သေ့မင်းသဖွယ် ရဲရင့်ပါသော။ ဇေဋ္ဌပုတ္တံ၊ သားကြီးကို။ မာအဝဓိ၊ မသတ်ပါလင့်။

ရာဇကလိ၊ ဟယ်မင်းယုတ်။ သဂ္ဂကာမာ၊ နတ်ပြည်ကို တောင့်တကုန်သော သူတို့သည်။ (ဟိ - အနက်မရှိ)။

အဗူသကာ၊ အပြစ်မရှိကုန်သော။ ပုတ္တဘရိယာယောစ၊ သားမယားတို့ကို လည်းကောင်း။ သေဋ္ဌိဂဟပတယောစ၊ သေဋ္ဌေးသူကြွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဟညမာနာယော၊ သတ်အပ်ကုန်သည်တို့ကို။ တေ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ် အရပ်မှာ။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်ဖူးပါသနည်း။

တံ၊ ထိုသိကြားမင်းဆိုသောစကားကို။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ရာဇာစ၊ မင်းကြီးသည်လည်း။ ဣဒံအဗ္ဗူတံ၊ ဤမမြင်စဖူး အထူး အဆန်းကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ရ၍။ အနုပဃာတံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ပါဏံ၊ သတ္တဝါကို။ မောစန္ဒိယထာ၊ လွတ်စေကုန်သကဲ့သို့။ (တံ-အနက်မရှိ)။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံသော သူတို့အား။ ဗန္ဓနာနိ၊ အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို။ မောစေသုံ၊ လွတ်စေကုန်ပြီ။

သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဝိပ္ပမုတ္တောသု၊ လွတ်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာသို့။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာ လာရောက်ကြကုန်သည်။ အာသုံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသောသူတို့ သည်။ (ဧကကောလာဟလံ၊ တစ်ခဲနက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံကို။ ကတွာ၊

ပြု၍။) ဧကေကလေဉ္ဇကံ၊ တစ်လုံးစီ၊ တစ်လုံးစီသော ခဲကို။ အဒံသံ၊ ပေးကြကုန်ပြီ။
ဧသ-ဧသောဝဓော၊ ဤသတ်ခြင်းသည်။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။
အဟောသိ၊ ဖြစ်ရပြီ။

တံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ မာရေတွာပန၊ သတ်ပြီး၍ကား။ မဟာဇနော၊
များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည်။ ရာဇာနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ မာရေတုံ၊
သတ်ခြင်းငှာ။ အာရဘိ၊ အားထုတ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း စန္ဒကုမာရ
မင်းသားသည်။ ပိတရံ၊ ခမည်းတော်ကို။ ပရိဿဇိတွာ၊ ဖက်ထား၍။ မာရေတုံ၊
သတ်ခြင်းငှာ။ န အဒါသိ၊ မပေး။

မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ ဧတဿ ပါပရညော၊ ထိုယုတ်မာသော
မင်းအား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကိုကား။ ဒေမ၊ ပေးပါကုန်အံ့။ အဿ၊ ထိုမင်းအား။ ဆတ္တဉ္ဇ၊
ထီးကိုလည်းကောင်း။ နဂရေ၊ မြို့၌။ ဝါသဉ္ဇ၊ နေထိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ န ဒဿမ၊
မပေးပါကုန်အံ့။ စဏ္ဍာလံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားကို။ ကတွာ၊ ဖြစ်အောင်ပြု၍။ -ဗဟိနာဂရေ၊
မြို့အပြင်၌။ နိဝါသာပေတွာ၊ နေထိုင်စေ၍။ ဟလဒ္ဓိပိလောတိကာယ၊ သစ်ခေါက်ဆိုး
အဝတ်ပိုင်းဖြင့်။ သီတံ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဝေဋ္ဌေတွာ၊ ရစ်ပတ်၍။ စဏ္ဍာလံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားကို။
ကတွာ၊ ပြုပြီး။ စဏ္ဍာလဝသနဋ္ဌာနံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားတို့၏ နေထိုင်ရာသို့။ တံ၊ ထိုမင်းကြီး
ကို။ ပဟိဏိ၊ ပို့လိုက်ပြီ။

ပန၊ ဆက်၍ဆိုဦးအံ့။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဧတံပသုဃာတယညံ၊ ထို
သားကောင်တို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုကို။ ယဇီ သုဝေစ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း
ယဇ်ပူဇော်စေကြကုန်၏။ ယဇာပေသံစ၊ သူ့ကိုလည်း ပူဇော်စေကြကုန်၏။ အနု
မောဒိံ သုစ၊ ဝမ်းသာ (သဘောတူ) ဖြစ်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ထိုသူအားလုံးတို့သည်။
နိရယပရာယဏဝ၊ ငရဲလျှင်ရောက်ရာ (လဲလျောင်းရာ) ရှိကြကုန်သည်။ အဟေသံ၊
ဖြစ်ကုန်ပြီ။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သောသူတို့သည်။ ပါပကံ၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကို။
ကရိတွာန၊ ပြုသောကြောင့်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ပဝိဋ္ဌာ၊ ဝင်ရောက်ကြရကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊
မှန်လှပါပေ၏။ ပါပကမ္မံ၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဣတော၊ ဤလူ့
ပြည်မှ။ သုဂတိံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂန္တံ၊ ရောက်ခြင်းငှာ။ နလမ္ဘာ၊ မရထိုက်ကုန်၏။
(ဣတိ၊ ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။)

သောပီခေါမဟာဇနော၊ ထိုလူများအပေါင်းသည်လည်း။ ဒွေကာဠကဏ္ဍိယော၊
နှစ်ယောက်ကုန်သော လူယုတ်မာတို့ကို။ ဟာရေတွာ၊ ဖယ်ရှားပြီး၍။ တတ္ထေဝ၊
ထိုနေရာ၌သာလျှင်။ အဘိသေက သမ္ဘာရေ၊ ရှင်ဘုရင် အဘိသိက်သွန်းစရာ

အဆောက်အအုံ အဖြာဖြာတို့ကို။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူကြကုန်၍။ စန္ဒကုမာရံ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ အဘိသိဉ္ဇိ၊ အဘိသိက် သွန်းတော်မူ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကောသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုတော်မူသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဝိပ္ပမုတ္တေသု၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန် ပြီးသည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာသို့။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာလာကြကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာ လာကြကုန်သော။ တေ ရာဇပရိသာစ၊ ထိုမင်းပရိသတ်တို့သည်လည်း။ စန္ဒံ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ အဘိသိဉ္ဇိ သု၊ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်၏။

။ ပ ။ ရာဇကေညာယောစ၊ မင်းမျိုးသမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။

။ ပ ။ ဒေဝပရိသာစ၊ သိကြားမင်းအမှူးပြုသောနတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း။ ပ ။

။ ပ ။ ဒေဝကညာယောစ၊ သူဇာအမှူးပြုသောနတ်သမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။

။ ပ ။ ရာဇပရိသာစ၊ မင်းပရိသတ်တို့သည်လည်း။ စေလုက္ခေပံ၊ အဆင်းအမျိုးမျိုး ရှိကြသော အဝတ်တို့ကို အလံတူ၍ ပစ်လွှင့်ခြင်း (အလံလွှင့်တင်ခြင်း) အမှုကို။ အကရံ၊ ပြုကြကုန်ပြီ။

။ ပ ။ ရာဇကေညာယောစ၊ မင်းမျိုးသမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။ အကရံ၊ ကုန်ပြီ။

။ ပ ။ ဒေဝပရိသာစ၊ သိကြားမင်းအမှူးပြုသောနတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း။ ပ ။ အကရံ၊ ကုန်ပြီ။

။ ပ ။ ဒေဝကညာယောစ၊ သူဇာအမှူးပြုသောနတ်သမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။ အကရံ၊ ကုန်ပြီ။

သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဝိပ္ပမုတ္တေသု၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန် ပြီးသည်ရှိသော်။ ဗဟူ၊ လူများစွာတို့သည်။ အာနန္ဒိတာ၊ လွန်စွာဝမ်းသာကြကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ နဂရံ၊ မြို့ကို။ နန္ဒိံ၊ အောင်စည်ကို။ ပဝေသိ၊ လှည့်လည်စေပြီ။ (ကံ၊ အဘယ်သို့ဆို၍ လှည့်လည်စေသနည်း။) စန္ဒကုမာရမင်းသားနှင့်။ သဟ၊ အတူ တကွ။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဗန္ဓနာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မောက္ခော၊ ပြီဟု။ အယောသိတ္ထ၊ ကြွေးကြော်လှည့်လည်စေပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရား သည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူသတည်း။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရမင်း) သည်။ ပိတု၊ မိမိ၏။ ဖခမည်းတော်အား။ ဝတ္ထံ၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို။ ပဌပေသိ၊ ဖြစ်စေ၏။ အန္တောနဂရံ ပန၊ မြို့တွင်းသို့ကား။ ပဝိသိတံ၊ ဝင်စေခြင်းငှာ။ နလဘတိ၊ မရ။

ပရိဗ္ဗယဿ၊ ရိက္ခာ၏။ ခီဏကာလေ၊ ကုန်သောအခါ၌။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရမင်း) သည်။ ဥယျာနကီဠာဒိနံ၊ ဥယျာဉ်ကစားထွက်တော်မူခြင်းအစရှိသည်တို့၏။ အတ္တယ၊ အကျိုးငှာ။ ဂစ္ဆန္တော၊ ထွက်တော်မူသည်ရှိသော်။ တံ၊ ထိုဖခမည်းတော်ထံသို့။ ဥပသင်္ကမိတ္တာ၊ သွားရောက်၍။ “ပတိမိ” တိ၊ အရှင်ဖြစ်ပါ၏ဟူသည်ကား (အာဟ၊ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလေ၏။) နဝန္တတိ၊ ရှိမခိုး။ အဉ္စလိံ ပန၊ လက်အုပ်ကိုကား။ ကတ္တာ၊ ချီးမြှောက်၍။ သာမိ၊ အရှင်။ စိရံဇီဝ၊ အသက်ရှည်ပါစေ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒတိ၊ ဆို၏။

ကေန၊ အဘယ်ဖြင့်။ အတ္တော၊ အဘယ်အကြောင်းကိုစွဲရှိပါသနည်းဟု။ ဣတိ-ပုတ္တော၊ ဤသို့ပြောကြားပါစေဟူ၍ကား။ အာရောစေသိ၊ ပြောကြားစေ၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုဖခမည်းတော်အား။ ပရိဗ္ဗယံ၊ ရိက္ခာကို။ ဒါပေသိ၊ ပေးစေပြီ။

သော၊ ထိုဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရမင်း) သည်။ ဓမ္မေန၊ မင်းကျင့်တရားတော်နှင့်အညီ။ ရန္တံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ ကာရေတ္တာ၊ ပြုစေတော်မူ၍။ အာယုပရိယောသာနေ၊ ကံတော်ကုန်သောအခါ၌ (အသက်ဆုံးသောအခါ၌)။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်ကို။ ပူရယမာနေော၊ ပြည်စေလျက်။ အဂမသိ၊ ကြွမြန်းတော်မူ၏။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ အာဟရိတ္တာ၊ ဆောင်တော်မူ၍။

“ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာလျှင်။ န၊ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးအခါ၌လည်း။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ မံဇကံ၊ ငါတစ်ယောက်ကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ဗဟူ၊ များစွာသောလူတို့ကို။ မာရေတု၊ သတ်ခြင်းငှာ။ ဝါယာမံ၊ အားထုတ်ခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြုလေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတ္တာ၊ ဟောတော်မူ၍။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်တော်ကို။ သမောဓာနေသိ၊ ပေါင်းတော်မူ၏။

တဒါ၊ ထိုအခါက။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လာပြီ။ ဂေါတမိဒေဝီ၊ ဂေါတမိဒေဝီသည်။ မဟာမာယာ၊ မဟာမယာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ စန္ဒာဒေဝီ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ ရာဟုလမာတာ၊ ယသောဓရာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ ဝသုလော၊ ဝသုလသည်။ ရာဟုလော၊ ရာဟုလာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ သေလော၊ သေလာသည်။ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်သည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ သူရော၊ ရဲရင့်သော (ဝါ) သူရမည်သော။ ဝါမဂေါတ္တော၊ ဝါမဂေါတ္တသည်။ ကဿပေါ၊ အရှင်မဟာကဿပသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ ဘဒ္ဒသေနော၊ ဘဒ္ဒသေနသည်။ မောဂ္ဂလ္လာနေော၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ သူရိယကုမာရော၊ သူရိယကုမာရသည်။ သာရိပုတ္တော၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ စန္ဒရာဇပန၊ စန္ဒကုမာရမင်းသည်ကား။ အဟမေဝသမ္မာသဗ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လာပြီ။ (ဣတိ၊ ဤသို့။ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ပေါင်းတော်မူ၏။)

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထု

မင်းပူး ဦးဩဘာသ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပဏာမ

ယောဇာတိ ပုညဝဏ္ဏေဟိ၊ ဝေံဘဉ္ဇေသိမာနိနံ။
ဒိဋ္ဌိဇာလံပိနေဇေန၊ တဿမေယေမင်္ဂလံ။

(ပထျာဝတ္ထဂါထာ)

ယောနာထော၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ မာနိနံ၊ ငါသာလျှင် အမျိုးမြတ်၏၊
ငါသာလျှင်ဘုန်းကြီး၏၊ ငါသာလျှင်ဂုဏ်ရှိ၏ဟု ထောင်လွှားကုန်သော သူတို့၏။ ဝေံ၊
မာန်တည်းဟူသောတံခွန်ကို။ ဇာတိပုညဝဏ္ဏေဟိ၊ အသမ္ဘိန္ဒုခတ္တိယဟုဆိုအပ်သော
အမျိုးတော် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော
ဘုန်းတော်၊ စတုဝေသာရဇ္ဇ ဆအသာဓာရဏ ဒသဗလ နဝဂုဏ စသော ဂုဏ်တော်
တို့ဖြင့်။ ဘဉ္ဇေသိ၊ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးတော်မူလေပြီ။ ဒိဋ္ဌိဇာလံပိ၊ ဥရုဝေဠ ကဿပ
အစရှိကုန်သောသူတို့၏ မိစ္ဆာကွန်ယက်ကိုလည်း။ တေဇေန၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး
တည်းဟူသော အလှုံတော်ဖြင့်။ ဘဉ္ဇေသိ၊ နှိပ်နှင်းတော်မူလေပြီ။ တဿ နာထဿ၊
ထိုသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏။ တေဇေန၊
တန်ခိုးတော်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ယေမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်။
ဘဝတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

၁။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို တရားသူကြီးအရာမှ ချခန်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဤဗာရာဏသီပြည်သည် ပုပ္ဖဝတီအမည်ရှိ၏။

(ဤစကား၌ ဗာရာဏသီပြည်သည် ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်၌ သုရုန္ဒအမည်ရှိ၏။ ရုဋ္ဌသုတသောမဇာတ်၌ သုဒဿနအမည်ရှိ၏။ သောဏဒဏ္ဍဇာတ်၌ ဗြဟ္မဝဒ္ဓအမည်ရှိ၏။ ဤစန္ဒကုမာရဇာတ်၌ ပုပ္ဖဝတီအမည်ရှိ၏။ ယုဇ္ဈယဇာတ်၌ ရမ္မအမည်ရှိ၏။ သင်္ခါဟုဏဇာတ်၌ မောလိနိအမည်ရှိ၏။ သည်ကိုရည်၍ သံဝရပျို့၌။ ။ သုရုန္ဒန၊ စသည် ခြောက်ပါး၊ မည်ပြားရှေးခါ၊ ထင်ရှားစွာသာ၊ ဗာရာဏသီ၊ ပုရိဝရ၊ ရွှေပြည်မတွင် ဟု အရှင်ရဋ္ဌသာရ စပ်တော်မူသတည်း။ ဤကား အလျဉ်းသင့်၍ စကားချပ်လိုက်သည်။)

ထိုပုပ္ဖဝတီ^၁ ပြည်၌ ဝသဝတ္တိ^၂ မင်း၏သား ဧကရာဇ်^၃ အမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ကြီးကား စန္ဒကုမာရအမည်ရှိ၏။ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားအား အိမ်ရှေ့^၄ ပေးတော်မူ၏။ ခဏ္ဍဟာလ^၅ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကား ပုရောဟိတ်^၆ တည်း။ ထိုခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားကား ဧကရာဇ် မင်း၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အစဉ်ဆုံးမ၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားကို ပညာရှိသောသူဟူ၍ တရားအဆုံးအဖြတ်ခံရာလွှတ်သဘင်^၇ ၌ နေစေ၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်စေ၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကား တံစိုး^၈ စားကြူး၏။ တံစိုးစား၍ တရားကို ဖြောင့်မတ်အောင်မစီရင်၊ ဥစ္စာရှင်ကို ဥစ္စာရှင်မဟုတ်၊ ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သော သူကို ဥစ္စာရှင်အဖြစ်ကို ပြု၏။

-
- ၁။ ပုပ္ဖဝတီ၊ ဗာရာဏသီပြည်၏ ရှေးအမည်။
 - ၂။ ဝသဝတ္တိ၊ မိမိအလိုသို့လိုက်စေတတ်သောမင်း။
 - ၃။ ဧကရာဇ်၊ တစ်ပါးတည်းသောမင်း။
 - ၄။ အိမ်ရှေ့၊ နန်းတော်၏ အရှေ့ဆောင်တွင် ဘုရင်လက်အောက်ခံ ဒုတိယဘုရင်ရာထူး။
 - ၅။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ပုဏ္ဏားအမည်။
 - ၆။ ပုရောဟိတ်၊ တိုင်းပြည်အကျိုးစီးပွား ဆောင်ရွက်သောပုဏ္ဏား။
 - ၇။ လွှတ်သဘင်၊ တိုင်းပြည်ရေးဆောင်ရွက်သောအမတ်တို့စည်းဝေးရာရုံး။
 - ၈။ တံစိုး၊ မိမိအလိုသို့လိုက်ရန်ပေးသောလက်ဆောင်ဥစ္စာ။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တရားရှုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ လွှတ်သဘင်မှ ကြွေးကြော်လျက် ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ နန်းတော်သို့ ဝင်သော စန္ဒကုမာရမင်းသားကို မြင်လျှင် ပြေးလေ၍ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျက် ငိုကြွေး၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း အချင်းယောက်ျား အဘယ်ကြောင့် ငိုသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းသား တရားသူကြီး ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ တံစိုးစား၍ အကျွန်ုပ်ကို တရားမဟုတ်မမှန် အရှုံးစီရင်ဘိ၏ ဟု လျှောက်၏။ အချင်းယောက်ျား ငါရှိ၏တကား။ ထိုသို့မှန်လျှင် မစိုးရိမ်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ တရားဆုံးဖြတ်ရာ လွှတ်သဘင်သို့ ခေါ်ခဲ့သဖြင့် မြင်သော တရားသူကြီးနေရာ၌ နေ၍ ထိုအမှုသည် နှစ်ဦးတို့ကို စကားအချေအတင် တရားဝင်ဆိုစေပြီးလျှင် ဥစ္စာရှင်ကို ဥစ္စာရှင်၊ ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သူကို မဟုတ်ဟု ဖြောင့်မှန်သည့်အတိုင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ် စီရင်တော်မူ၏။

ထိုတရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် အိမ်ရှေ့မင်းသည် တရားကို ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်စီရင်ပေ၏ဟု ကြွေးကြော်အံ့ချီးကောင်းချီးပေးကြ ကုန်၏။ ထိုအသံကို ဧကရာဇ်မင်းကြားလေ၍ ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အရှင်မင်းကြီးသားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် တရားသဘင်၌ တရားဆုံးဖြတ်သတည်း။ ထိုတရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဤယခု ကြားတော်မူသော အသံကား တရားဖြောင့်မှန်စွာ ဆုံးဖြတ်ပေးသောကြောင့် ပရိသတ်တို့ ကောင်းချီးပေးသော အသံဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုစကားကို မင်းကြီးကြားတော်မူလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော် မူသတည်း။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း တရားဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ဝင်၍ ခမည်းတော် မင်းကြီးထံ တင်အပ်သော အိမ်ရှေ့မင်းနေရာ၌ နေလျက် ခစား၏။

ထိုအခါ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည် ချစ်သား သင်တစ်ခုသော တရားကို ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ကြားသည် မှန်၏လောဟု မေးတော်မူ၏။ ခမည်းတော်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏။ ချစ်သား ထိုသို့တပြီးကား ယနေ့မှစ၍ သင်သာတရားဆုံးဖြတ်ရာ လွှတ်သဘင်သို့တက်၍ တရားဆုံးဖြတ်ဟု တရားသူကြီးဟောင်း ခဏ္ဍဟာလကို ချ၍ အိမ်ရှေ့မင်းအား တရားသူကြီးအဖြစ်ကို မေးတော်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာပဏ္ဍာကာရပြတ်၏။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ထိုနေ့မှစ၍ အိမ်ရှေ့မင်းကြောင့်သာ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရပြတ်၏ဟု အိမ်ရှေ့မင်းအား ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ဤသူကို အဘယ်သောအခါ အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့် နှိပ်စက်ရပါအံ့နည်းဟု နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးရအံ့သော အခွင့်ကို ရှာစောင့်လျက်နေ၏။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို တရားသူကြီးအရာမှ ချခန်း ပြီး၏။

၂။ မင်းကြီး ယဇ်ပူဇော်မည် ကြံစည်ခန်း

ဧကရာဇ်မင်းသည်လည်း အလွန်ပညာနည်းလှသော မင်းတည်း။ တစ်နေ့သ၌ ဧကရာဇ်မင်းသည် ညဉ့်အခါစက်ပျော်သည်ရှိသော် မိုးသောက်ယံအခါ၌ အိပ်မက်တွင် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော မြို့တံတိုင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်အပ်သော မုခ်တံခါးရှိသော မြို့ကြီး၌ ရွှေသဲတို့ဖြင့် ခင်းအပ်သော ယူဇနာ^၁ ခြောက်ဆယ် အကျယ်ရှိသော ခရီးဈေးလမ်းလည်းရှိထသော ယူဇနာတစ်ထောင်အမြင့်ဆောင်သော ဝေဇယန္တာ^၂ ပြာသာဒ် စသော အထူးအဆန်း ဘုံဗိမာန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နန္ဒဝန် ဥယျာဉ် အစရှိသည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်အပ်သော တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကို မြင်မက်သတည်း။ အိပ်မက်မြင်ပြီး၍ နိုးလျှင် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ရောက်၍ စံစားပျော်မွေ့လိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိုးသောက်သောအခါ ဆရာခဏ္ဍဟာလသည် ငါ၏အထံသို့ ခစားလာလတ္တံ့။ ထိုအခါ နတ်ပြည်သို့ရောက် အံ့သော အကြောင်းကို ဆရာပုရောဟိတ်အားမေး၍ ဆရာကြားအပ်သောခရီးဖြင့် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့သွားအံ့ဟု ကြံလျက် နံနက်မိုးသောက်လျှင် ခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားကို လည်တစ်ခွင့်စွင့် မျှော်လင့်တောင်တလျှက် နေ၏။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားလည်း နံနက်မိုးသောက်၍ ခစားမြဲအချိန်ရောက်လျှင် ရေချိုး၍ ဝတ်စားတန်ဆာဆင်ယင်ဝတ်စားပြီးလျှင် ခစားအံ့သောငှာ နန်းတော်သို့ ဝင်၍ မင်း၏ အထံတော်ပုရောဟိတ်တို့နေရာ၌ နေပြီးသော် အရှင်မင်းကြီး ယနေ့ချမ်းသာစွာ စက်တော်မူရပါ၏လောဟု လျှောက်၏။

ဧကရာဇ်မင်းလည်း ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား မြတ်သောနေရာ၌ နေစေ၍-
 သဂ္ဂါနံမဂ္ဂမာစိက္ခံ၊ တွမသိဗြဟ္မဏ ဓမ္မဝိနယ ကုသလော။
 ယထာ ဣတောဝဇန္တိ သုဂတိံ ၊ နရာပုညာနိ ကတ္တာန။
 ဟူသော ဂါထာဖြင့် ပြဿနာမေး၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဆရာပုဏ္ဏား ဆရာကား တရားသဖြင့် ပြည့်နံဆုံးမ ခြင်း၌ လိမ္မာ၏။ အကြင်အခြင်းဖြင့် လူတို့သည် ကောင်းမှုပြုကုန်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ နတ်ပြည်သို့သွားသကဲ့သို့ ငါလည်း နတ်ပြည်သို့သွားလို၏။ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကို ငါအား မြှောက်ကြားညွှန်ပြလော့ဟု ဆို၏။

(ဤပြဿနာသည်ကား အလွန်ခက်ခဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားတပည့်သားတော်တို့ကိုသော်လည်းကောင်း မေးခြင်းငှာထိုက်၏။ ဘုရားစသည် တို့ကို မရလျှင် ဘုရားလောင်းကိုသော်လည်း မေးခြင်းငှာထိုက်၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တောအရပ်၌ ခရီးမှား၍ တလည်လည်ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုသူကဲ့သို့လျှင် ခရီး မှားသောသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လတ်သော် ထိုသူအား လိုအပ်သောခရီးကို မေး သကဲ့သို့ နတ်ပြည်ခရီး၌ တွေ့ဝေမိနန်းမောသော ဧကရာဇ်မင်းသည် အလွန်နတ်ပြည် ခရီးကိုမသိသောခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား မေးဘိ၏။)

၁။ ယူဇနာ၊ လေးဂါဝုတ်ကို တစ်ယူဇနာ။
 ၂။ ဝေဇယန္တာ၊ အထူးအောင်ရာသိကြားမင်း၏ ဘုံနန်းပြာသာဒ်။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ယခု ငါ့ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကိုမြင်ရတော့အံ့၊ ငါ၏ ရန်သူဖြစ်သော စန္ဒကုမာရမင်းသားကို သေကျေပျက်စီးအောင်ပြုသဖြင့် အခွင့်သာ ယာစွာ ငါ၏အလိုပြည့်အံ့သည်ဟု ကြံပြီးသော် -

အတိဒါနံ ဒဒိတွာန၊ အဝဇ္ဇံဒေဝ ဃာတေတွာ။

ဧဝံဇန္တိ သုဂတိ၊ နရာ ပုညာနိ ကတွာန။

ဟူသော ဂါထာဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း ကောင်းသောဖြစ်သူဟု ကြားပေ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး သူတစ်ပါးတို့ စွန့်နိုင်လှူနိုင်ခဲ့သော လွန်သောအတိ ဒါနံ ကိုပြုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မသတ်အပ်သောသူ သက်သတ်၍ ကောင်းမှု ပြုသောကြောင့်လည်းကောင်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် အတိဒါန စသည်ကို ပြုရမည် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိမထင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ -

ကံ ပနေတံ အတိဒါနံ၊ ကေစအဝဇ္ဇာ ဣမသ္မိ လောကသ္မိ။

ဧတဉ္စနော အက္ခာဟိ၊ ယဇိဿမိ ဒဒါမိ ဒါနာနိ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် မေးပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဆရာပုဏ္ဏား အတိဒါနဟူသည်ကားအဘယ်နည်း၊ မသတ် အပ်သော ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ငါ့အား ထင်စွာပြုလော့၊ ငါလှူဒါန်းပူဇော်အံ့ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားလည်း အတိဒါန စသည်ကို ကြားလို၍ -

ပုတ္တေဟိ ဒေဝ ယဇိတဗ္ဗံ၊ မဟေသိဟိ နေနမေဟိစ။

ဥသဘောဟိ အာဇာနိယေတိ စတူဟိ၊ သဗ္ဗစတုက္ကေန ဒေဝယဇိတဗ္ဗံ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် လျှောက်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး သားသမီး မိဖုရား သူကြွယ် နွားလားဥသဘ အာဇာနည်မြင်း စသော ခပ်သိမ်းစုံလေးခုစီဖြစ်သော သဗ္ဗစတုက္ကံဖြင့် ပူဇော်အပ်ဟု ကြား၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် နတ်ပြည်ခရီးကို မင်းကြီးမေးတော်မူလျှင် ငရဲသို့ ရောက်ကြောင်း မကောင်းသောခရီးကို ကြားလေသတည်း။ ထိုသားသမီးစသော သဗ္ဗစတုက္ကံပူဇော်ခြင်း အစီအရင်ကိုကြားလိုပြန်၍လည်း အရှင်မင်းကြီး သားသမီး စသည်တို့၏ ဦးခေါင်းကို သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်၍ ရွှေခွက်ဖြင့် လည်ချောင်းသွေးကို ခံယူပြီးလျှင် တွင်း၌ထည့်၍ ယဇ်ပူဇော်ကုန်သောမင်းတို့သည် ဤကိုယ်၏ အဖြစ်ဖြင့်ပင် နတ်ပြည်သို့ရောက်လေကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ အထီးကျန်နိသောသူ၊

၁။ အတိဒါန၊ သူတစ်ပါးတို့ မစွန့် မလှူနိုင်သောဒါန။
၂။ သဗ္ဗစတုက္ကံ၊ လေးခုအပေါင်း ခပ်သိမ်းစုံ လေးခု။
၃။ အထီးကျန်၊ ကိုယ်ထီးမလာဘာမျှမရှိသော အဖြစ်အခြေအနေမျိုး။

ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား အဝတ်အစား စသည်ကို ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည် ဒါနသာမည်၏။ ပြုနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်မိမိရင်သွေး ရင်သားစသည်တို့၏ လည်ချောင်း သွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်သာ သူတစ်ပါးတို့ စွန့်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် အတိဒါန ဖြစ်သည်ဟူ၍ အလွန်မလိမ္မာသော ဧကရာဇ်မင်းကြီးအား လှည့်ပတ်လျက် စကားဆယ်ပါးအနက်တွင် ကောက်ပင်ရိတ်ဖြတ်စကား ဖြင့် စန္ဒကုမာရ မင်းသား တစ်ယောက်ကိုသာ သတ်လိုလျက် များစွာသောသူတို့နှင့်ဟာကွ သတ်ရမည် စီရင် သည်ကား ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် စန္ဒကုမာရမင်းသားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်တော် မူပါဟု ဆိုချေသော် မင်းသား၌ ရန်ငြိုးရှိသောကြောင့်သာ ဤပုဏ္ဏား စီရင်သည်ဟူ၍ မင်းကြီးအယူတော်ရှိရာသည်ဟုနုလုံးပြုလျက် အစုစုလေးခုလေးခုစီသော သတ္တဝါတို့ အတွင်း၌ မင်းသားအိမ်ရှေ့ရှင်ကို မထင်မရှားသွင်း၍ ဆိုဘိ၏။

ထိုသို့ သဗ္ဗစတုက္ကဖြစ်သော အတိဒါနကိုစီရင်မည် နီးနှောပြောဆိုကြသော မင်းပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့၏ စကားကို နန်းတော်တွင်း၌ မင်းခစား ပရိသတ် မှူးမတ် အပေါင်း မောင်းမ မိဖုရားတို့ကြားလေလျှင် ယုဂန္တိရ်လေသွဲ့၍ နွဲ့ပျောင်းသော အင်ကြင်းပင်ပျိုတောက်သို့ သောသောအုတ်အုတ်တုန်လှုပ်ကြောက်လှန်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောအသံသည် နန်းတော်အလုံး လွှမ်း၍တက်၏။ ခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မင်းကြီးအသို့နည်း၊ ဤအစီအရင်အတိုင်း ယဇ်ပူဇော်နိုင်အံ့လော၊ မပူဇော်နိုင်အံ့လောဟု မေး၏။ ဆရာ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းကောင်းမှုဖြစ်သော ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မပူဇော်နိုင်အံ့နည်း၊ ယဇ်ပူဇော်၍ ငါနတ်ပြည် သို့ သွားအံ့ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင် အရှင်မင်းကြီး ကြောက်တတ်သောသဘောရှိ၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းကောင်းမှုကို အလိုနည်းကုန်သောသူတို့သည် ယဇ်ပူဇော် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အရှင်မင်းကြီးကား နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှု၌ ရဲရင့်ပေသည် ကောင်းစွဟုဆိုလျက် ကောင်းမှုဟူသည် မနေးမဆိုင်းရာ အလျင် တဆောပြုရာ၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ဆိုသည်အတိုင်း နန်းတော်ကနေ၍ စီရင်တော်မူ။ အကျွန်ုပ်ကား ယဇ်ပူဇော်ရန် တွင်းကိုစီရင်အံ့ဟု အမှုနှင့်လျော်စွာ ဗိုလ်ပါအပေါင်း မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြို့အပြင် အရှေ့မျက်နှာ၌ မြေအခင်းအကျင်း သင့်ရာ ညီညာစွာသုတ်သင်လျက် ယဇ်တွင်း စီရင်ပြီးသော် ပတ်လည်ဝန်းကျင် စောင်ရန်း ကာရံစေ၏။

(အဘယ့်ကြောင့် ဝင်းကာရံစေသနည်း ဟူမူကား ယဇ်ပူဇော်သောအခိုက် မထိုက်မလျော် မတော်မသင့် ကျင့်၏တကားဟု တရားစောင့်ရှောက်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ မြစ်တားမည်ကိုစိုး၍ ထိုသူတို့ မဝင်စိမ့်သောငှာ စောင်ရန်း ကာရံစေ သတည်း။)

မင်းကြီးယဇ်ပူဇော်မည် ကြံစည်ခန်းပြီး၏။

၁။ ကောက်ပင်ရိတ်ဖြတ်စကား။ မိမိအလိုရှိသည်ကို မထင်မရှားသွင်း၍ဆိုသောစကား။

၃။ သားတော်သမီးတော်များကို ဆောင်ယူစေခန်း

ဧကရာဇ်မင်းသည်လည်း မင်းချင်းတို့ကိုခေါ်၍ ငါသည် မယား သား သမီးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ပြီးလျှင် နတ်ပြည်သို့သွားအံ့။ သင်တို့သွား၍ ငါ့သား သမီး မိဖုရား တို့ကို အကြောင်းကြားလျက် လေးပါးသော စတုတ္ထကို ဆောင်ယူချေဆိုပြီးလျှင် သားတော် လေးယောက်ကို ရှေးဦးစွာ ဆောင်ယူစီမံသောငှာ-

ဂစ္ဆာထ ဝဒေထ ကုမာရေ၊ စန္ဒန္တ သူရိယန္တ ဘဒ္ဒသေနဉ္စ၊

သူရ ဝါမဂေါတ္တဉ္စ၊ ပသုရာ ကိရဟောထ ယညတ္ထာယ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အချင်းတို့ ယခုသွားချေ။ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ဝါမဂေါတ္တ ဤသားတော်လေးယောက်တို့ကို ခမည်းတော်မင်း ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည် အကြောင်းကို ပြောဆို၍ အစုစုနေစေဟု စေ၏။

မင်းချင်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ အိမ်ရှေ့မင်းစန္ဒကုမာရထံသွား၍ အရှင်သား ရှင်မင်းသားတို့ကိုသတ်၍ ခမည်းတော်နတ်ပြည်သွားတော်မူမည်ဟု ရှင်မင်းသားတို့ကို ဖမ်းယူချေ စေတော်မူသောကြောင့် ရောက်ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ အဘယ်သို့ စကားကြောင့် ငါ့ကိုဖမ်းချေစေတော်မူသနည်းဟု မင်းသားမေး၏။ အရှင်မင်းသား ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား စကားကြောင့်တည်းဟု လျှောက်၏။ အချင်းတို့ ထိုသို့တပြီးကား ငါတစ်ယောက်ကိုသာ ဖမ်းသလော၊ တစ်ပါးသောသူတို့ကိုလည်း ဖမ်းသေးသလောဟု မေး၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အရှင်သားကိုသာမဟုတ် လေးပါးသော သားတော် သမီးတော်တို့ကိုလည်း ဖမ်းစေ၏။ သဗ္ဗစတုတ္ထဖြစ်သော ယဇ်ကိပူဇော်လိုသတည်း ဟု လျှောက်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား တစ်ပါးသောသူတို့နှင့် ရန်မဖြစ် တရားသူကြီးအရာကို စန္ဒကုမာရလူယူဘိသည်ဟု ငါ၌သာ ရန်ငြိုးရှိ၏။ ငါတစ်ယောက်ကြောင့် များစွာသောသူတို့ကို သတ်မည်ကြံသည်ကား မသင့်၊ ထိုသူတို့မသေထိုက်ပေ။ ငါ့ခမည်းတော်မင်းကြီးကို ငါဖူးမြင်ရပါမူ ထိုသူအပေါင်းတို့ကို သေဘေးမှ လွတ်အောင်ဆောင်ရွက်ရမည်ကား ငါ၏ဝန်တည်းဟု ကြံ၍ အချင်းတို့ ခမည်းတော်အမိန့်နှင့်ညီအောင် ငါ့ကိုပြုတော့ဟု ဆို၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အိမ်ရှေ့မင်းကို အမိန့်တော်ရင်းနှင့်ညီအောင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်းရင်ပြင်တင့်အပ်သော အရပ်၌ ထား၏။ ကြွင်းသော သားတော်သုံးယောက်တို့ကိုလည်း ဖမ်းယူ၍ အိမ်ရှေ့မင်း၏အပါး၌ ထား၏။

မင်းချင်းတို့လည်း အရှင်မင်းကြီး သားတော်လေးယောက်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ ရောက်ပါပြီဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း မင်းချင်းတို့စကားကိုကြားလျှင် အချင်းတို့ငါ့သားတော်များကိုဆောင်၍ပြီးမူ ငါ၏သမီးတော် ဥပသေနာ၊ ကောလိလာ၊ မုဒိတာ၊ နန္ဒာ ဤသမီးတော် လေးယောက်တို့ကိုလည်း ဆောင်၍ မိမိတို့မောင်တော်များ အနီး၌ နေစေဟု စေလိုက်၏။ မင်းချင်းတို့လည်း မင်းကြီးဆိုတိုင်း သမီးတော် လေးယောက်တို့ကို ယဇ်ပူဇော်မည် အကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ငိုကြွေး မြည်တမ်း

ကုန်လျက်ပင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မောင်တော်များအနီး၌ ထားကုန်၏။ ထိုနောက် မိဖုရား လေးယောက်တို့ကို ဆောင်ယူစေလိုက်ပြန်၍ အချင်းတို့ ငါ၏ မိဖုရား ကြီးဖြစ်သော ဝိဇယာ၊ ဧရာပတိ၊ ကေသနီ၊ သုနန္ဒာ ဤမိဖုရား လေးယောက်တို့ကို ယဇ်အလိုငှာ အစုစုနေစေဟု စေ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း မိဖုရားလေးယောက်တို့ကို ငိုမြည်တမ်း လျက်ပင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်းသားတို့၏ အနီး၌ထား၏။

ထိုနောက် သူဌေးကြီး လေးယောက် တို့ကို ယူစေလိုပြန်၍ အချင်းတို့ ပုဏ္ဏမုခ သူဌေး၊ ဘဒ္ဒိယသူဌေး၊ သိင်္ဂီလသူဌေး၊ ဝမုသူဌေး ဤလေးယောက်သောသူဌေးတို့ကို ယဇ်အလိုငှာဆောင်၍ အစုစုနေစေဟု စေ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း သူဌေးလေးယောက် တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ မင်း၏ သားတော် သမီးတော် မိဖုရားတို့ကို ဆောင်သော အခါကား ပြည်သားပြည်သူအပေါင်းတို့ တစ်ခွန်းသောစကားကိုမျှမဆို၊ သူဌေး လေးယောက်တို့ကို ဖမ်းယူသောအခါကား သူဌေးတို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း ပေါက်ဖော် တော်စပ်သူ များသည်ဖြစ်၍ တစ်ပြည်လုံးချောက်ချားလျက် မင်းကြီး သူဌေးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်မည်ဆိုသော် မသတ်ရအောင်လျှောက်မည်ဟု သူဌေးလေးယောက် ကို ခြံရံကုန်လျက် သား မယား ပြည်သား ပြည်သူအပေါင်းလိုက်၍ မင်းကြီးအား အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့ကို ဦးစွန်းတုံး၍ ဦးခေါင်းပြည်း စေသဖြင့် ပြည်မှသော်လည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါ။ ထိုသို့ မပြုမူ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်အဖြစ်သော်လည်း ပြုတော်မူပါ။ အသက်ကို သနားတော်မူပါဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း နားမျှ မခံ မပြန်မကြည့် နေပြီးသော် မင်းချင်းတို့လည်း မင်းကြီးအလိုကို သိသဖြင့် သားမယား ပြည်သားပြည်သူ အပေါင်းတို့ကို ပယ်ခွာ နှင်ထုတ်လိုက်၍ သူဌေး လေးယောက်တို့ကို မင်းသားများအနီး၌ ထားလေ၏။

ထိုနောက်မှ ဆင်အစရှိသည်တို့ကို ယူစီမံသောငှာ စေပြန်လို၍ အချင်းတို့ အဘယက်ရမည်သောဆင်၊ နာဠာဂိရိမည်သောဆင်၊ အစ္စဂ္ဂတမည်သောဆင်၊ ဝရုဏ ဒန္တမည်သောဆင် ဤဆင်လေးစီးတို့ကိုလည်း ယဇ်အလိုငှာဆောင်ချေ။ ထိုမှတစ်ပါး ကေသနီမည်သောမြင်း၊ သုရာမုခမည်သောမြင်း၊ ပုဏ္ဏကမည်သောမြင်း၊ ဝိနတက မည်သောမြင်း ဤမြင်းလေးစီးတို့ကိုလည်း ဆောင်ချေ။ ထိုမှတစ်ပါး ယူတပတိ မည်သောနွားလား၊ နောမေည်သောနွားလား၊ နိသဘာမည်သောနွားလား၊ ဂဝံပတိ မည်သော နွားလား၊ ဥသဘာလေးခုတို့ကိုလည်း ဆောင်ချေ။ ဤသတ္တဝါများကို ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည်။ အစုစုသင့်ရာနေစေ။ ခပ်သိမ်းစုံယဇ်ပူဇော်တော်မူရန်ကိစ္စကို ပြီးအောင် စီရင်၍ နေထွက်လျှင်ပူဇော်တော်မူမည်။ ငါ့သား စန္ဒကုမာရမင်းသား ကိုလည်း နေထွက်လျှင် လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည်ဖြစ်သောကြောင့် နေမထွက်မီ ယခုမိုးသောက်ယံ စံတော်မွေးလျော်စေဟု စေ၏။ ဧကရာဇ်မင်း၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်လည်း ရှိသေးသတတ်။

သားတော် သမီးတော်များကို ဆောင်ယူစေခန်း ပြီး၏။

၄။ မင်းကြီးမယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့အား တင်လျှောက်ခန်း

ထိုအခါ အမတ်တို့သည် မင်းကြီးမယ်တော်ထံသွား၍ အရှင်မသားတော် မင်းကြီးသည် မိမိ၏မိဖုရား၊ သားသမီးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည်ပြုဘိ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုစကားကို မင်းကြီးမယ်တော်ကြားလျှင် သင်တို့ အသို့ဆိုကြကုန်သနည်းဟု အသည်းလှိုက်၍ ရှိုက်ငင်ဗျာကြီးလျက် လက်အစုံဖြင့် ရင်အုံကိုခတ်၍ မရပ်မတည် မျက်ရည်စွတ်စို့ ငိုမြည်တမ်းလျက် သားတော် ဧကရာဇ်မင်းထံလာ၍ ချစ်သား၊ ဤသို့သော ယဇ်ကို ပူဇော်မည်ဆိုသည် မှန်၏လောဟုမေး၏။ မယ်တော်၊ မှန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် နတ်ပြည်ကို လိုသည်ဖြစ်၍ ပြည်ကြီးဝန်ကို ဆောင်နိုင်သော ဘုန်းပညာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နန်းညွန့်နန်းလျှာ ရတနာမျက်ချစ် ချစ်လှစွာသော စန္ဒကုမာရကို စဉ်လျက်လည်း ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ၊ သုဂတိချမ်းသာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါမည်။ ကြွင်းသည့်မိဖုရား၊ သားသမီး စသည်များမှာ ဆိုရာမရှိ စွန့်အပ်လှတော့သည်။ ထိုသူအပေါင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားပါမည်ဟု ဆို၏။

မယ်တော်လည်း-

မာတွံ ပုတ္တ သဒ္ဒဟေသိ၊ သုဂတိ ကိရဟောတိ ပုတ္တယညေန။
နိရယာနေသော မဂ္ဂေါ၊ နေသောမဂ္ဂေါသဂ္ဂါနံ။
ဒါနာနိဒေတိ ကောဏ္ဍည၊ အဟိ သာ သဗ္ဗဘူတသဗ္ဗာနံ။
သေမဂ္ဂေါ သုဂတိယာ၊ နစ မဂ္ဂေါ ပုတ္တယညေန။

ဟူသော နှစ်ဂါထာဖြင့် ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား သူတစ်ပါးတို့ကို အပြစ်မဲ့ ညှဉ်းဆဲလေ့မရှိသော ကောဏ္ဍည အမျိုး၌ဖြစ်သော ချစ်သား၊ သားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏ဟုဆိုသော သူမိုက်တို့၏စကားကို ချစ်သား မယုံလင့်။ သူတစ်ပါးကိုသတ်ခြင်းသည် ကား အပါယ်လေးပါးလားကြောင်း၊ မကောင်းသော သူယုတ်တို့၏ အကျင့်သာဖြစ်သည်။ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုမဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို မသတ်မညှဉ်းဆဲ မူ၍ အလှူပေးခြင်းသာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ မင်းသည် မယ်တော်စကားကို ပယ်လို၍ အာစရိယာနံ အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား မယ်တော်၊ ဤသို့မဆိုလင့်။ အကျွန်ုပ်ပြုသော ယခုအမှုသည် ကြံစည်တွေးတော၍ အတ္တနောမတိ^၁ ပြုသည်မဟုတ်။ ထုံးစံရှိသည်အတိုင်း ဆရာတို့ ပြည့်နိစီရင်ပေသော စကားဖြစ်သည်။ မယ်တော် ချမ်းသာစွာသာနေ။ အကျွန်ုပ် သားတော် စန္ဒကုမာရစသည်တို့ကိုသတ်၍ သူတစ်ပါး ပြုနိုင်ခဲ့သော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါမည်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မယ်တော်သည် မိမိ စကားကို သားတော်မယူသည်ဖြစ်ရကား ငိုမြည်တမ်းလျက် ဖဲလေ၏။

၁။ ဗျာကြီးလျက်၊ လုံ့လဗျာပါရများလျက်။
၂။ အတ္တနောမတိ၊ မိမိအလိုမျှသာ။

ထိုနောင် ဧကရာဇ်မင်း၏ ခမည်းတော် ဝသဝတ္တိမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသဖြင့် လာလတ်၍ ချစ်သား၊ သင်သည် သားတော်လေးယောက်တို့ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်မည်ကြား၍ မှန်၏လောဟု မေး၏။ ခမည်းတော်မင်း မှန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ လက်ယာမျက်လုံး လက်ရုံးသဖွယ် တင့်တယ်ပျိုနု ရှုမခန်း နန်းညွန့်နန်းလျာဖြစ်သော စန္ဒကုမာရကို စဉ်လျက် ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ။ သုဂတိချမ်းသာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါမည်။ ကြွင်းသည့် သားသမီး စသည်များမှာ ဆိုရာမရှိ စွန့်အပ်လှတော့ သည်။ ထိုသူအပေါင်း၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားပါအံ့ ဟုဆို၏။ ခမည်းတော်လည်း ချစ်သားဧကရာဇ်၊ မင်းသားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်အံ့သည်ဟုဆိုသော သူမိုက်စကားကို ရွှေသားရင်နှစ် ဧကရာဇ် ပြည်ရှင် မယုံနှင့်။ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်ကား အပါယ်လေးပါးလားအံ့သော အကြောင်းသာဖြစ်သည်။ နတ်ရွာလားကြောင်း မဟုတ်။ ကောဏ္ဍညမျိုးမင်းရိုးမပျက် စဉ်ဆက်စိုးယူလျက် ပြည်သူတကာတို့၏ ချမ်းသာကို ရှာလေ့ရှိသော ငါ့သားဧကရာဇ်၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်လိုမှု သူတစ်ပါးကို မသတ် မညှဉ်းဆဲမှု၍ အလှူပေးလော့။ ထိုသို့ အလှူပေးခြင်းသည်သာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ဧကရာဇ်မင်းသည် ခမည်းတော်မင်း၊ အကျွန်ုပ်ပြုသော အစီအရင်သည် တိုင်ပင် နှီးနှောခြင်းမရှိ။ မိမိအယူနှင့်သာပြုသော အစီအရင်မဟုတ်ပါ။ သံသရာ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်တန်သော အကျိုးအကြောင်း ကောင်းမကောင်း ရာမရာကို ပညာမြော်မြင်နိုင်သော ဆရာတို့၏စကားဖြင့် တရားရှိသည်ဟူ၍ စိရင်ပါသည်။ ပြည်သူပြည်သား သူတစ်ပါးတို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော သားသမီးတို့ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုနောင် ခတ္တိယအမျိုး နန်းရိုးအစဉ် ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ငါ့သားဧကရာဇ်၊ သားသမီး စသည်ကို မညှဉ်းဆဲမှု၍ အလှူပေးလျက် အသက်ထက်ဆုံး သားအပေါင်း အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံစွာ ကာသိကရာဇ်တိုင်းသူ လူအပေါင်းကို အုပ်စိုး စောင့်ရှောက်လော့ဟု ဆိုသော်လည်း သားတော် ဧကရာဇ် မနာယူလို။

မင်းကြီးမယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့အား တင်လျှောက်ခန်း ပြီး၏။

၅။ စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း

ထိုနောင် စန္ဒကုမာရမင်းသားသည် သတ်မည်စီရင်သော သူအပေါင်းတို့ကို သေဘေးမှ လွတ်စိမ့်သောငှာ ခမည်းတော်မင်းအား တင်လျှောက်တောင်းပန် လိုရကား-

မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 အပိနိဂ္ဂဠ ဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္တိအသေစ ပါလေမ။
 မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 အပိနိဂ္ဂဠ ဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္တိဆကဏာနိ ဥဇ္ဈေ။

၁။ ကာသိကရာဇ်၊ ပုဆိုးအထည်ကောင်းထွက်သောတိုင်းပြည်။

မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 အပိနိဂ္ဂဠ ဗန္ဓကပိ၊ အဿဆကဏာနိ ဥဇ္ဈေမ။
 မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 ယဿဟောန္တိတဝကာမာ၊ အပိရဋ္ဌာပဗ္ဗာဇိတာ။
 ဘက္ခာစရိယံ စရိဿာမာတိ။

ဟူသော လေးဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ပြု၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ပေးတော်မူလော့။ ထိုသို့မပြုမူ နှား၊ ခွေး စသည်တို့ကဲ့သို့ လည်တောက်ဆွဲ၍ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း ထည့်တော်မူပါလော့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ ဆရာခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ပေးတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ အကျွန်ုပ်တို့ကို ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံး ထားတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏ အစေအပါး အကျွန်ုပ်တို့ခံပါအံ့။ ထိုသို့မပြုမူ ပြည်မှမူလည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါလော့။ ခွက်လက်စွဲ၍ တောင်းစားပါအံ့။ အကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ချမ်းသာပေးတော်မူပါဟု လျှောက်တောင်းပန်၏။

ဧကရာဇ်မင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း၏ အထူးထူး အပြားပြား သနားချစ်ခင်ဖွယ် အသွယ်သွယ်သောအကြောင်းဖြင့် လျှောက်တောင်းပန်သံကို ကြားလျှင် သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့် နှလုံးကွဲအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍ မျက်ရည်စီးယိုငိုကြွေးလျက် ငါ့အသက်အတူ ကြည်ဖြူချစ်ခင်ကြင်နာသနားအပ်စွာသော ငါ၏သားတော်များကို အဘယ်သူ သတ်ခြင်းငှာ ဝံ့အံ့နည်း။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်လျှင်ရှိစေ။ ငါ၏သားတော်များကို မသတ်ပြီဟု နှလုံးကျွံ၍ သာယာလှသော စကားဖြင့် ငါ၏သားတော်တို့ အသက်ရှည်လိုသောကြောင့် သင်တို့မမြည်တမ်းငိုကြွေးသောအသံဖြင့် အသည်းအအူလဲမည်နယ် မခံမသာ ပူဆာအောင် သင်တို့ပြုဘိ၏တကား။ သားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ငါ့သားများကို လွှတ်စေဆိုလျှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးမှစ၍ ခပ်သိမ်းစုံ လေးခုစီသော သတ္တဝါတို့ကို လွှတ်လေ၏။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်ကား ယဇ်တွင်း၌ စီရင်၍နေ၏။ ထိုအခါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို လွှတ်တော်မူပြီဟု ကြားသိလျှင် လျှင်စွာသွား၍ ပုဏ္ဏားယုတ် ပုဏ္ဏားကျယ်၊ ဟယ်...ခဏ္ဍဟာလ၊ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်သည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို လွှတ်တော်မူပြီ။ နင့်သားနှင့်သမီးနှင့် မယားများကိုသတ်၍ နင့်သား နင့်သမီး နင့်မယား၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် နင့်သာ ယဇ်ပူဇော်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် မင်းကြီး၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုပြန်သနည်းဟု ကမ္ဘာပျက် မီးလောင်သကဲ့သို့ မျက်လုံးပြောင်တောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ် ပုပ်ညှိုးသမ်းမည်းသောမျက်နှာဖြင့် လျှင်စွာ ထ၍ မင်းကြီးထံသွားပြီးသော်-

ပုဗ္ဗေဝခေါသိမေဝုတ္တော၊ ဒုက္ကရံဒုရသိသမ္ဘဝဉ္ဇေတံ။
 အထနောဥပက္ခဋ္ဌဿ၊ ယညဿကသ္မာကရောသိဝိက္ခေပံ။
 သဗ္ဗေဝဇန္တိသုဂတိ၊ ယေယဇန္တိယေဝိယဇာပေန္တိ။
 ယေစာပိ အန္ဓမောဒန္တိ၊ ယဇန္တာနံ ဒေသံမဟာယညံ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး၊ ယဇ်မစီရင်မီကပင် သင့်ကို ငါဆိုပါသည် မဟုတ်
 လော့။ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကိုကား အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့၏၊ ပြုသော်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏ဟု
 ခဲခက်သောအကြောင်းကို ပြောဆိုပါလျက် စီရင်သာ စီရင်ပါ၊ ပြုပါမည်ဆို၍
 စီရင်သည်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းကိစ္စ အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် အဘယ့်ကြောင့် ရှေ့စကား
 အတိုင်းမတည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ဖျက်တော်မူသနည်း။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤသို့သော
 ယဇ်ပူဇော်သောသူကို ထားဘိဦး။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ကုန်သောသူတို့ပင်
 လျှင်လည်း နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြကုန်၏ဟု ဆို၏။ အလွန်မှိုက်စွာလှသော ဧကရာဇ်
 မင်းသည် အမျက်ရန်ငြိုး နိုင်ငံသို့လိုက်သော ပုဏ္ဏားစကားကို ကြားပြန်လျှင် သဘော
 ကောက် အမှန်ဟုတ်နိုး ထင်မှတ်၍ သားတော်တို့ကို တစ်ဖန်ဖမ်းစေပြန်၏။

ထိုအခါစန္ဒကုမာရမင်းသားသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ချမ်းသာ
 ပေးပြီးမှ အဘယ့်ကြောင့် သတ်တော်မူပြန်အံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်
 တို့ကို သတ်တော်မူလိုလျှင် ငယ်ငယ်ကပင် သတ်တော်မူပါတော့လော့။ သဘောစုံမက်
 ရင်ထက်ပိုက်ယူမွေးမြူခြင်းကိုပြု၍ ယခုရှုသာတင်တယ်အရွယ်ရောက်မှမိဘပြည်သူ
 လူအပေါင်းတို့အား ပြစ်မှားတစ်စီ မရှိစဖူးသော အကျွန်ုပ်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့်
 သတ်တော်မူပါအံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ဝတ်စားတန်းဆာ ဆင်ယင်၍ ဆင်ထက်
 မြင်းထက် စီးနင်းလျက် တစ်ဖက်ရန်သူ ရည်တူမဝံ့ ကြောက်လန့်စေတတ်သော
 အကျွန်ုပ်တို့ ရဲစွမ်းအင်ကို မျက်မှန်းထင်ထင် မြင်တော်မူပါသည် မဟုတ်လော့။ ထိုသို့
 ဆင်စီး မြင်းစီး စစ်ဆင်စီရင် ခွဲခြမ်း ရဲစွမ်းအားအင်နှင့် ပြည့်စုံသော အကျွန်ုပ်တို့ကို
 ယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ သတ်တော်မူပါလင့်။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ပစ္စန္ဒရစ် ဇနပုဒ်၌
 လူမှိုက်လူသွမ်းတို့သောင်းကျန်းပုန်ကန် ရန်မီးထလျှင်လျှင်စွာ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏
 နှလုံးတော်မြတ် ချမ်းငြိမ်းအောင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမဲ့ခြင်းကို ပြုခြင်းသည် အကျွန်ုပ်
 မဟုတ်ပါလော့။ ထိုသို့ စီးပွားတော်ကို ရှာတတ်သော သားတော်စစ်ကို အပြစ်မဲ့ဘဲ
 အဘယ့်ကြောင့် သတ်တော်မူပါအံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ပညာကြီးသောလူကို
 ထား၍ ပညာမဲ့သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ငှက်မတို့သည် မြက်ကို အသိုက်ပြု၍ နေကုန်
 သဖြင့် မိမိတို့သားကို သနားချစ်ခင် ကြင်နာပါသေး၏။ ထိုသို့ သားသမီးဟူသည်ကို
 ပညာမဲ့သော ငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ပင်လျှင်လည်း ချစ်ခင်ပါလျက် ပညာမြော်မြင်နိုင်သော
 ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် အကြောင်းမဲ့ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယဇ်အလို့ငှာ

၁။ ပစ္စန္ဒရစ်၊ မြို့ပြည်၏ အစွန်းအဖျားအရပ်။
 ၂။ အပြစ်မဲ့ဘဲ၊ အပြစ်မရှိဘဲ။
 ၃။ တိရစ္ဆာန်၊ လူတို့ကဲ့သို့ မတ်ရပ်မသွား လဲမှောက်လျက်သွားသော သတ္တဝါ။

သတ်တော်မူဘိအံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ခဏ္ဍဟာလစကားကို ယုံတော်မမူပါလင့်။ ခဏ္ဍဟာလစကားကို ယုံတော်မူ၍ လက်ယာမျက်လုံး လက်ရှုံးတော်နှင့်တူသော အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်ဖြတ်တော်မူလျှင် နောက်မကြာမြင့်မီ ခမည်းတော်မင်းကြီးကိုလည်း သတ်လတ္တံ့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ရေမြေသေဌ်နှင့်မင်းတို့သည် ပုဏ္ဏားတို့အား မြို့ရွာသင်းပင်း အဝတ်အစား စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုပေး၍ ချီးမြှောက်ကုန်၏။ ထိုသာမဟုတ် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၌ ထမင်းဦးလည်း စားရကုန်၏။ ထိုသို့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်လျက် များသောအားဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် ကျေးဇူးကို မသိတတ်။ အခွင့်ရသည်ရှိသော် ပြစ်မှားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ုပ်ပြု၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ပေးဝတ်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း အပ်တော်မူပါလော့။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ ဆင်စာရိတ်၊ မြင်းစာထိုး၊ ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံး ထားတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ ပြည်မှမူလည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါလော့။ ခွက်လက်စွဲလျက် တောင်းစား၍ အသက်မွေးပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည် စန္ဒကုမာရမင်းသား မြည်တမ်းတောင်းပန်သောစကားကိုကြားပြန်လျှင် ချစ်သားတို့၊ အသက်ရှည်လိုသောကြောင့် မြည်တမ်းသော သင်တို့သည် ငါ့နလုံးကို ယူကျုံးမရ ဒုက္ခရောက်အောင် ပြုဘိ၏။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၌ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ယခု ငါ့သားတော်များကို လွှတ်စေ ဆို၍ တစ်ဖန်လွှတ်ပြန်၏။

ထိုအခါ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် ယဇ်တွင်း စီရင်ရာ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအထံ သွား၍ ကျေးဇူးသခင် အရှင်မမှတ် ယုတ်မြတ်မဟု ငြူစူစောင်းမြောင်းမကောင်းပြစ်ရှာ မိုက်လှစွာဘိ တိတ္ထိအနွယ်^၁ ဟယ်... ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ နင့် သားမယား၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ရန် ယဇ်တွင်းကို စီရင်သလော။ ငါတို့သခင် အရှင်မင်းကြီးကား သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို လွှတ်လိုက်တော်မူပြီဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကြားလျှင် ဒေါသမာန်^၂ ဖြင့် ပြင်းထန်လှစွာ မိစ္ဆာကျစ်ညစ် ဧကရာဇ်မင်းထံလာ၍ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည် အလွန် ပြုနိုင်ခဲ၏။ ပြုသော်လည်း ဖြစ်ခဲ၏ဟု အထက်ကဆိုလျက် ဤသို့မစွမ်းနိုင်ဖြစ်လျှင် မစီရင်မီ ရှေးမဆွကပင် နေရပါမည်ကို စွမ်းနိုင်ကြောင်းဆို၍ စီရင်ပြီးမှ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ယခု အဘယ်ကြောင့် ဖောက်ပြန်ဖျက်ဆီးတော်မူသနည်း။ ဧကရာဇ်မင်းကြီး၊ အကြင်သူတို့သည် ယဇ်ပူဇော်ကုန်၏။ ထိုပူဇော်ကုန်သောသူတို့အား သာဓု^၃ အနုမောဒနာ^၄ ခေါ်ကုန်၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည်နတ်ပြည်သို့သာ သွားရလေ ကုန်၏ဟုဆိုလျှင် မင်းကြီးသည် သားတော်တို့ကို တစ်ဖန်ဖမ်းယူစေပြန်၏။

၁။ တိတ္ထိအနွယ်၊ မှားသောအယူဝါဒရှိသောသူတို့၏ အဆက်အနွယ်။
 ၂။ ဒေါသမာန်၊ အမျက်မာန်။
 ၃။ သာဓု၊ ကောင်းပါ၏ဟု ဝန်ခံခြင်း။
 ၄။ အနုမောဒနာ၊ တစ်ဖန်တလဲလဲ ဝမ်းမြောက်ခြင်း။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးကို သိစိမ့်သောငှာ ယဒိကီရ ယဇိတာ အစရှိသောဂါထာဖြင့် လျှောက်ပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ သားသမီးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်သော သူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟုဆိုသော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားစကားမှန်လျှင် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် မိမိသားမယားကိုသတ်၍ ရှေးဦးစွာ ပူဇော်ပါစေ။ ထို့နောက်မှ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မူပါလော့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ သားသမီးတို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သောသူတို့သည် သေလျှင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်မှန်မူ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းခရီးကိုသိသော ခဏ္ဍဟာလသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိသားသမီးကို မသတ်သနည်း။ ထိုသို့သတ်သဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်မှန်လျှင် အဘယ်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အဆွေအမျိုး တို့ကိုလည်းကောင်း မသတ်စေသနည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ သူတစ်ပါးကိုသတ်ခြင်း တည်းဟူသော ယဇ်ကို မိမိလည်း ပူဇော်အံ့။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ပူဇော်စေအံ့။ သူတစ်ပါးတို့ ပူဇော်သည်ကိုမူလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာပြုအံ့။ ထိုသူ တို့သည် ငရဲသို့ လားရကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤခဏ္ဍဟာလ စီရင်သောအမှုသည် အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းမှန်အံ့။ မိမိတို့ ပုဏ္ဏားအချင်းချင်းသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ရာ၏။ ထိုသို့ အချင်းချင်းသတ်၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို ပူဇော်လတ်မှုကား သူတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်လောက်လှပေ၏။ ထိုသို့ကား မပြု။ အရှင်မင်းကြီးတို့ကိုသာ စီရင်သော ပုဏ္ဏား၏ စကားကို မယုံကြည်အပ်ဟု ဆို၏။

စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း ပြီး၏။

၆။ မှူးမတ်၊ သားမယားတို့ကို တောင်းပန်စေခန်း

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဤမျှလောက်သောစကားဖြင့် ထင်ရှားသိသာစွာ ဆိုသော် လည်း ခမည်းတော် မနာယူရကား မင်းကြီးကို ခြံရံခစား၍ နေကုန်သော မှူးမတ် ပရိသတ်တို့ကိုရည်၍ ကသဉ္စ အစရှိသောဂါထာကို ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ပြည်အတွင်း၌ သားသမီးကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ တောင့်တ ကုန်သော သူဌေးသူကြွယ် မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်မ၊ အိမ်ရှင်မတို့သည်လည်းကောင်း အရှင်မင်းကြီး သားတော်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့် ဟု ခမည်းတော်မင်းကြီးကို အဘယ်ကြောင့် မတောင်းပန်ကြပါသနည်း။ ငါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး အကျိုးတော်ကိုလည်း အလိုရှိ၏။ တိုင်းသားပြည်သူ လူအပေါင်း တို့၏ အစီးအပွားကိုလည်း ငါဆောင်လေ့ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့်မျှ ခိုက်ရန်မဖြစ်စဖူး။ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် မတောင်းပန် ကြပါကုန်ဟု မင်းသားဆိုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ မဆိုဝံ့။ ထို့နောင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိမိမယား ခုနစ်ရာတို့ကို တောင်းပန် စေလိုပြန်၍ အိမ်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်သော၊ လင်၏အလိုသို့လည်း လိုက်တတ်သော အိမ်ရှင်မတို့၊ သင်တို့သည် ယခုသွား၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးကို

လည်းကောင်း၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကိုလည်းကောင်း တောင်းပန်လျက် ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်တူသော ပြည်ထဲရေးချမ်းသာ ပြည်သူတကာတို့၏ စီးပွားကိုလည်း ဆောင်တတ်သော မင်းသားတို့ကို အပြစ်မဲ့ သတ်တော်မမူလင့် တောင်းပန်ချေဟု စေ၏။

ထိုအခါ ခုနစ်ရာသော အိမ်ရှင်မတို့သည် မင်းသားစေတိုင်းသွား၍ တောင်းပန် ကုန်၏။ ထိုသို့တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း ဧကရာဇ်မင်းသည် မိမိချွေးမတို့ကို မော်လှည့်၍မျှမကြည်။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်ပါသော်လည်း ခမည်းတော်မင်းကြီး မနာမယူနေလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ကိုးကွယ်ရာမရှိရကား ဤသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ယခု ငါသည် သားရေနယ်သမားအမျိုး၊ ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုး၊ ကုန်သွယ်လယ်လုပ်အမျိုး အစရှိသော တစ်ပါးအမျိုး၌ ဖြစ်ပါလေသော် အရှင်မင်းကြီး သည် ယဇ်အလိုငှာ ငါတို့ကို မသတ်ရာ။ ခတ္တိယအမျိုး မင်းရိုး၌ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါတို့ သေရအံ့ဟု မြည်တမ်းလျက် တစ်ဖန် ခုနစ်ရာသော မယားတို့ကို စေပြန်လိုရကား အမှုကြီးစွာ ရေးရာရောက်လျှင် အတိုင်အပင်ခံတတ်သော အမတ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော အိမ်ရှင်မတို့၊ သင်တို့ယခုသွား၍ အရှင်ခဏ္ဍဟာလဆရာ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျက် ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြစ်မှားမိသောအပြစ်ကို မမြင်မသိပါ။ အကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့သခင် အရှင်မင်းသားသည်လည်းကောင်း ဆရာအား ပြစ်မှားမိသောအပြစ်ရှိချေသလော။ ဆရာကို အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိသနည်း။ ဤသို့ ဆို၍ တောင်းပန်ချေဟု စေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်း၏ နှမအငယ် သေလာ အမည်ရှိသော မင်းသမီးသည် မောင်တော်များကို သတ်အံ့စီရင်သော အခင်းအကျင်းကိုမြင်လျှင် ပူပင်စိုးရိမ်ခြင်း ပြင်းစွာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ခမည်းတော်မင်းကြီး ခြေရင်း၌ဝပ်လျက် ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏ မောင်တော်လေးပါးကို နတ်ပြည်စံတော်မူလိုသော ဖခင်သည် ယဇ်အလိုငှာ သတ်မည်စီရင်ဘိ၏တကား။ မောင်တော်လေးပါး မရှိလျှင် တစ်မိသားချင်း အရင်းမဲ့ပြီး အထီးကျန်သော အကျွန်ုပ်၏ ကိုးကွယ်ရာလျှင် အဘယ်မှာ ရပါအံ့နည်းဟု လူးလဲလျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ထိုသို့ သေလာမင်းသမီး ငိုမြည်တမ်းသော်လည်း မင်းကြီး နာယူတော်မမူ။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်း၏သားတော် ဝသုလ အမည်ရှိသော မင်းသားသည် ခမည်းတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ဆင်းရဲခြင်းကိုမြင်၍ သည်းမခံနိုင်ရကား အဘိုး ဖြစ်သော မင်းကြီးကို တောင်းပန်၍ ငါ့အဘအသက်ကို ချမ်းသာစေအံ့ဟု ကြံလျက် ဘိုးတော်ဧကရာဇ်မင်း၏ ခြေရင်း၌ဝပ်၍ ဘယ်ပြောင်းညာပြန် ပူပန်ပြင်းစွာ လူးလည်း လျက် ဘိုးတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်ခမည်းတော်ကို မသတ်ပါလင့်။ အကျွန်ုပ်သည် လိမ္မာလောက်သော အရွယ်သို့မရောက်သေး။ နို့ရည်နံ့မပြယ်။ ငယ်ရွယ်လှပါသေး၏။ ငယ်ကတည်းက အဘမိသား ဖြစ်ရပါတော့မည်။ အကျွန်ုပ်တို့ကို သနားတော်မူပါဟု တပြောင်းပြန်ပြန် လူးလည်း၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည် မြေးတော် ဝသုလမင်းသား မြည်တမ်းသော အသံကို ကြား၍ နှလုံးကွဲအံ့သကဲ့သို့ မျက်ရည်ယိုစီးလျက် သတို့သား ဝသုလကို ရင်ခွင်၌

ပိုက်ချိ၍ လည်ဖက်ပြီးလျှင် ချစ်မြေးဝသုလ၊ မစိုးရိမ်လင့်။ သင့်အဘကို မသတ်ပြီ။ သင့်အဘ ရှိ၏။ ဤသူပင်တည်း။ သင့်အဘနှင့် အတူနေလော့။ ငါ့ဘိုးတော် မင်းကြီးသည် သင်ချစ်မြေး မြည်တမ်းသံကိုကြားလျှင် နှလုံးသားကို အပ်သွား ထိုသက်သို့ မချီပူဆာပြင်းစွာ ဆင်းရဲလှ၏ဟု မြေးတော်ကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် ယခု သားတော်များကိုလွှတ်စေ၊ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် အဘယ့်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကြားလျှင် အရှင်မင်းကြီး၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုနိုင်ခဲ့၏။ ပြုသော်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏ဟု ရှေးမဆွကပင် ဆိုသည်မဟုတ်ပါလော့။ ထိုသို့လျက် ပူဇော်မည် စီရင်ပြီးမှ အဘယ့်ကြောင့် ဖျက်မည်ပြုပြန်သနည်း။ အရှင် မင်းကြီး၊ အကြင်သူတို့သည် မိမိလည်း ပူဇော်၏။ သူတစ်ပါး ပူဇော်သည်ကိုလည်း သာဓုအနုမောဒနာခေါ်၏။ ဤသို့သောသူတို့သည် နတ်ပြည်သို့သာ သွားရကုန်၏ဟု ဆိုပြန်၏။ မင်းမိုက်သည် ပုဏ္ဏားဆိုပြန်လျှင် တစ်ဖန် သားတော်တို့ကို ဖမ်းယူစေ ပြန်၏။

မူးမတ် သားမယားတို့ကို တောင်းပန်စေခန်း ပြီး၏။

၇။ ယဇ်တွင်းသို့ ဆောင်ယူခန်း

ထိုနောင်မှ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ဤဧကရာဇ်မင်းကြီးကား သားသမီးတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ်ရှိ၏။ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သည်ဆိုသော ကြောင့်သာ ယဇ်ပူဇော်မည်ကြံ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးစိတ်သည် မမြဲ။ သားသမီးတို့ တောင်းပန်လျှင် လွှတ်ပြန်၏။ တစ်ဖန် ငါ့ဆိုပြန်လျှင်လည်း ဖမ်းယူစေပြန်၏။ တစ်ဖန် သားမယားတို့စကားကြောင့် မင်းကြီး လွှတ်ပြန်လေသော် ငါ၏အလိုအတိုင်း မပြု ရှိတော့မည်။ လျှင်စွာ ထိုသူကို ယဇ်တွင်းသို့ဆောင်အံ့ဟု အကြံပြုသော် မင်းကြီးအား ယဇ်တွင်းသို့ သွားအံ့သောငှာ-

သဗ္ဗရတနဿယညောဥပက္ခဋေ၊ ဧကရာဇေဝ ပဋိယတ္တော။
အဘိနိက္ခမသုဒေဝ၊ သဂ္ဂံဂတောပမောဒိဿသီတိ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဧကရာဇ်မင်းကြီး၊ ခပ်သိမ်းသော ရတနာတို့ဖြင့် ယဇ်အတွင်းကို အကျွန်ုပ် စီရင်၍ပြီးပြီ။ အရှင်မင်းကြီး တန်ဆာဆင်လျက် ထွက်တော်မူ၍ ယဇ်ပူဇော် တော်မူသဖြင့် နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါဟု ဆို၏။ ထိုနောင်မှ ဧကရာဇ်မင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ ယဇ်တွင်းသို့ ထွက်ကြကုန်၏။ အိမ်ရှေ့မင်း၏ မယားကြီး၊ မယားငယ် ရှုဖွယ်တင့်အပ် မြတ်သော မင်းသမီး ခုနစ်ရာတို့သည် ဆံပင်ဖြန့်ကြဲလျက် ငိုကြွေး၍ လိုက်ကြကုန်၏။ တစ်ပါးသောမိန်းမတို့သည်လည်း ပြင်းစွာ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကဲ့သို့ ဆံပင်ဖြန့်ကြဲလျက် လက်တွဲယှဉ်မီ တိမ်းပီ တိမ်းပါးနှင့် မင်းသားများနောက်သို့ ငိုမြည်တမ်း၍ လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုခုနစ်ရာသောမယားတို့၏ ငိုမြည်တမ်းသောစကားကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကာသိကသုစိဝတ္ထဓရာ အစရှိသော ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော စင်ကြယ်စွာ ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် ရွှေနားတောင်းဖြင့် ရောင်မောင်းရှုဖွယ် တင်တယ်လှစွာ နံ့သာစန္ဒ လိမ်းကျံကုန်သည် ဖြစ်၍ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ မင်းသားတို့သည် ဧကရာဇ်မင်း၏ ယဇ်အလိုငှာ ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ်ပုဆိုးထောင်တန်မျိုးနှင့်ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နုနယ် ပျိုထွားမင်းသားညီမောင်ရွှေတောင်အဆင်းဆွေသည်းရင်းတို့သည် မိမိနုလုံးယူကျုံး မရုံကဖြစ်မှု ဆင်းရဲပြု၍ ယခုထွက်တော်မူခဲ့ပြီ။ မြတ်သော သားဟင်းမျိုး အရသာ သကာထောပတ် မြတ်သောဘောဇဉ်တို့ကို စားပြီး၍ စန္ဒကုမာရသည်ဖြင့် ရေချိုးပြီးသော် အကျော်စန္ဒကုမာရ လိမ်းကျံလျက် သန့်ရှင်းစွာသော ကာသိတိုင်းဖြစ်ပုဆိုးကို ဝတ်တော်မူကုန်၍ ရွှေနားတောင်းဖြင့် တန်းဆာဆင်လျက် စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ မင်းသားညီနောင်တို့သည် ပြည်သူ့အပေါင်း စိုးရိမ်ကြောင်းကိုပြု၍ ယခုထွက်တော်မူ ခဲ့ပြီ။ မင်းသားညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် ရှေးအခါမူ ထွက်သွားတော်မူလျှင် ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ရထားယာဉ်ဖြင့် ယှဉ်မှီစီး၍ ရွှေထီးမိုးကာလျက် ထွက်စံတော်မူမြဲတည်း။ ယခုအခါကား မင်းသားညီနောင်တို့သည် ခြေလျင်သွားခဲ့ရပြီ။ ရှေးအခါမူ မင်းသား ညီနောင်တို့သည် ရေသဘင်ကစား ထွက်သွားတော်မူလျှင် စစ်အင်္ဂါလေးပါး ရထား ဝင်းသင်း ရှေ့နောက်ခင်း၍ ကျင်းကျင်းပပ ထွက်တော်မူရကုန်၏။ ယခုမူကား မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ခြေလျင်ထွက်တော်မူခဲ့ရပြီ။ ဤသို့သည်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ ကုန်စဉ်လျှင် ဘုရားလောင်းကို မင်းပုဏ္ဏားတို့သည် ပြည်မှထုတ်ဆောင်ကုန်၏။

ယဇ်တွင်းသို့ ဆောင်ယူခန်း ပြီး၏။

၈။ ပုပ္ဖဝတီပြည်အလုံး ချောက်ချားခန်း

ထိုအခါ ပုပ္ဖဝတီပြည်အလုံး ချောက်ချား^၁ ၏။ ပြည်သူ့အပေါင်းတို့သည်လည်း အတူတကွ ထွက်သွားအံ့သောငှာ လာလတ်ကုန်၏။ တံခါးမဆံ့ အပြည်အနက် ထွက်ရာ လမ်းမတွေ့ တိုးပွေ့ပွတ်သပ်လျက် ထွက်ကြကုန်၏။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ထိုပြည်သူပြည်သား များစွာသော ပရိသတ်တို့ကိုမြင်လျှင် မင်းရေးမင်းမှုကို မည်သို့ မဆိုနိုင်ရာကြံ၍ မထွက်စေရတံခါးကို ပိတ်၍ထား၏။ ပြည်သူ့ပြည်သား ပရိသတ် အပေါင်းလည်း မထွက်ရလျှင် မြို့နား၌ရှိသော ဥယျာဉ်သို့ သွားကြကုန်၍ ဥယျာဉ်အနီး၌ သည်းစွာငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထိုသို့ငိုကြွေးသံဖြင့် ဥယျာဉ်၌ သစ်သီးသစ်ပွင့် ဆွတ်ယူ နားနေသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် လန့်၍ပျံလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းတို့သည် ထိုငှက်အပေါင်း ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားသည်ကိုမြင်လျှင် အို... ကောင်းကင်ပျံသွား ငှက်အများတို့၊ သင်တို့သည် အကယ်၍ သားဟင်းမျိုးကို အလိုရှိကုန်မူကား ဤပုပ္ဖဝတီ ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ ယဇ်တွင်းရှိ၏။ ထိုယဇ်တွင်း၌ မင်းမိုက်ဧကရာဇ်သည် မိမိ

၁။ ယူကျုံးမရ၊ ဝမ်းနည်းသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်။
၂။ ချောက်ချား။ တုန်လှုပ်၏။

သားလေးယောက်တို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်လေ၏။ ထိုအရပ်သို့ ပျံကြပါလေ။ အို...
 ငှက်အပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် အကယ်၍ သားဟင်းမျိုးကို အလိုရှိမူကား ဤပုပ္ဖဝတီ
 ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ ယဇ်တွင်းရှိ၏။ ထိုယဇ်တွင်း၌ မင်းမိုက်ဧကရာဇ်သည်
 သမီးလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိဖုရားလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 သားလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူဌေးကြီးလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 လက္ခဏာဝင် ဆင်လေးစီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စီးတော်မြင်း လေးစီးတို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ နွားလားဥသဘလေးခုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လေးခုစီဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို
 သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်၏။ ထိုအရပ်သို့ ပျံကြပါလော့ဟု ကြွေးကြော်မြည်တမ်းကြကုန်၏။
 ဤသို့ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ဥယျာဉ်အနီး၌ ငိုကြွေးပြီးသော်
 ဘုရားလောင်း အိမ်ရှေ့မင်းစံရာ နန်းတော်ပြာသာဒ်ထက်သို့သွား၍ လက်ယာရစ်
 လှည့်လည်လျက် အိမ်ထောင်တွင်း၌ ပန်းချိပန်းပု ပြောက်ထုရေးသား ထူးပြားအံ့ဖွယ်
 ဆန်းကြယ်ပြေပြစ် စုလစ်မွန်းချွန်းအမွမ်းတန်ဆာ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်
 သစ်ပင် စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ရှုကြကုန်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်၏။

ပုပ္ဖဝတီပြည်အလုံး ချောက်ချားခန်း ပြီး၏။

၉။ ယဇ်တွင်း၌ ငိုမြည်တမ်း၍ လျှောက်တောင်းပန်ခန်း

ထိုငိုမြည်တမ်းသော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြလိုသည်ဖြစ်၍ အယမဿ
 ပါသာဒေါ အစရှိသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အိုအချင်းတို့၊ ဤပြာသာဒ်နန်းကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏
 ပြာသာဒ်တည်း။ အိမ်တော်တွင်း၌ အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ရွှေစင်အတီ၊
 ရောင်ငြိလျှံမြူးခြူးပန်းခြူးနွယ်ဆန်းကြယ်လှစွာသော အမွမ်းတန်းဆာတို့သည်ကား
 အိမ်ရှေ့မင်းစံရင်အပ်သောတန်းဆာတည်း။ ယခုကား မင်းသားလေးယောက်တို့သည်
 အိမ်တော်ကိုစွန့်၍ ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပတ်လုံး အပွင့်အသီးနှင့် ပြည့်စုံစွာ
 နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ဤဥယျာဉ်သည်ကား ရောက်သောသူတို့၏စိတ်ကို စိုးရိမ်
 ကင်းပျောက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်စေတတ်သောကြောင့် အသောကမည်သော စန္ဒ
 ကုမာရမင်းသား၏ဥယျာဉ်တည်း။ ယခု မင်းသားလေးယောက်တို့သည် ဥယျာဉ်ကို
 စွန့်၍ ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ အခါနှင့်ယှဉ်၍ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော ဤပန်းတောသည်ကား
 စန္ဒကုမာရမင်းသား၏မဟာလှေကားပန်းတောတည်း။ ဤကား အသောကပန်းတော
 တည်း။ ဤကား သရက်တောတည်း။ ထိုပန်းတောတို့ကိုစွန့်၍ မင်းသားလေးယောက်
 တို့သည် ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ ကြာပုဒုမ္မာ၊ ကြာပုဏ္ဏရိတ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ဤရေကန်
 သည်ကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ ရေကန်တည်း။ ဤရေကန်တွင်း၌ ရွှေလှေ၊
 ရွှေလောင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ဆန်းကြယ်ကုန်၏။
 ထိုနှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ရေကန်တို့ကိုစွန့်၍ မင်းသားညီနောင် လေးယောက်
 တို့သည် ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ မင်းမိုက်ဧကရာဇ်သည် သားတော်လေးပါးတို့ကို သနား
 ကြင်နာမရှိသတ်အံ့သောငှာ ထုတ်ခဲ့ပြီ။ ဤသို့အထူးထူးအပြားပြားပြည်သူပြည်သား

အပေါင်းတို့ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထိုပြည်သူတို့သည် ဆင်တော်တင်းကုပ် စသည်ကို သွားကြပြန်ကုန်၏။ အချင်းတို့၊ ဤဆင်ကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ ဧရာဝတီ မည်သော ဆင်ရတနာတည်း။ ကြီးသော ခွန်အားလည်းရှိ၏။ တင့်တယ်သော အစွယ်လည်း ရှိ၏။ အချင်းတို့၊ ဤရထားကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ မြင်းရထား တည်း။ ထိုရထားတို့သည် သာလိကာတို့၏ အသံနှင့်တူသော အသံလည်းရှိ၏။ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်တင့်တယ်စွာ၏။ ဤရထားထက်စီးလျက် မင်းသားညီနောင် လေးပါးတို့သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သော နတ်သားလှလင်ကဲ့သို့ တင့်တယ် ကုန်၏။

ယခုမူကား အရှင်မင်းသား ညီနောင်လေးပါးတို့ကို မင်းမိုက်သတ်အံ့ဟု ထုတ်ခဲ ကုန်ပြီ။ အချင်းတို့၊ ရွှေဓမ္မူရာဇ်ကဲ့သို့ ချစ်ဖွယ်သော အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာ နံ့သာစန္ဒကူးလိမ်းသပ်လျက် မြတ်လှစွာသော မင်းသားညီနောင်လေးပါးတို့ကို မင်းမိုက် ဧကရာဇ်သည် မချစ် မသနား သားမဟုတ်သကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့်သတ်၍ ယဇ်အလိုငှာ ပြုပါဘိသနည်း။ အချင်းတို့၊ ရွှေစင်အတု နုနုနယ်နယ် ရူဖွယ်စတောင်း ယိုပျောင်းညံ့အံ့ မျက်စိအသရေဖြစ်သော မင်းသမီးလေးပါး သနားစရာတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ရွှေစင်အလား စက်ထွားမွတ်ကြေ အသရေရှိသော မင်းမိဖုရားလေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ အဆင်းအရွယ် တင့်တယ်လျောက်ပတ် မြတ်သော သူဌေးကြီးလေးဦး တို့ကိုလည်းကောင်း အဘယ်ကြောင့် မင်းမိုက်ဧကရာဇ် ယဇ်ပူဇော်အံ့နည်း။ အချင်းတို့၊ လူနည်း၍ တောကျယ်သော ရွာငယ်နိဂုံး ဇနပုဒ်ကဲ့သို့ ငါတို့ပုပ္ဖဝတီပြည်ကြီးသည် မင်းသားညီနောင်တို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်လတ်သော် ဆိတ်လတ္တံ့ဟု ငိုကြွေး မြည်းတမ်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ လူများ အပေါင်းတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်အံ့သောငှာ မရသည်ဖြစ်၍ မြို့တွင်း၌သာလျှင် တောင်သွားမြောက်လာ ဘယ်ညာလှည့်လည်လျက် မတည်မရပ် ရင်ခပ်လက်ချို ငိုမြည်းတမ်းကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းမင်းသားကိုလည်း ယဇ်တွင်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဧကရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်သော ဘုရားလောင်း မယ်တော်ဂေါတမီသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သားကို အသက်ချမ်းသာ ပေးတော် မူပါဟု မင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ငိုကြွေးမြည်းတမ်းလျက်-

ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဍာ၊
သစေ စန္ဒဝရံ ဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝရုဇ္ဈန္တိ။
ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဍာ၊
သစေ သူရိယဝရံ ဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝရုဇ္ဈန္တိ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာဖြင့် လျှောက်တောင်းပန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး အကယ်၍ မြတ်လှစွာသော စန္ဒကုမာရကို သတ်တော်မူအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် အရပ်အဆင်း ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် မဆောက် တည်နိုင် မြေမှုန့်ကြဲလိမ်းလျက် ရှက်ကြောက်မရှိသော ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်တော့အံ့။ အကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ချစ်သောထက် အဆအရာ ရင်မှာပိုက်မွေး သားရင်သွေးကို

ချစ်ကြင်နာလှ၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် ရင်ခွင်ပိုက်မွေး ရင်သွေးသူရိယကို အကယ်၍ သတ်အံ့။ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်လအံ့။ အသက်ကိုချစ်သော ထက် သားကိုချစ်လှသေး၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် သားသမီးကို သတ်တော်မမူပါ လင့်ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် တောင်းပန်သော်လည်း ဧကရာဇ်မင်းသည် နားမျှ မထောင် နေရကား မိဖုရားကြီး ဂေါတမီသည် မိမိချွေးမ စန္ဒကုမာရမင်း၏ သားမယား ကို ဆိုမြည်တမ်းပြန်လို၍ အိုချွေးမကောင်းတို့ သင်တို့ချစ်လင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် သင်တို့ကို အမျက်ထွက်၍ သွားအံ့သည်တကား။ မသွားရအောင် သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် မတားကုန်သနည်းဟု အိမ်ရှေ့မင်း မိဖုရားကြီး ယဋ္ဌိကာ သြပရက္ခိ ပေါက္ခရဏိ ဘာရိကာ ဤလေးယောက်တို့၏ လည်ကိုဖက်လျက်-

ကိန္နုမာနရမာပေယျံ၊ အညမည်ပိယံဝဒါ။
 ယဋ္ဌိကာ သြပရက္ခိစ၊ ပေါက္ခရဏိစ ဘာရိကာ။
 စန္ဒသူရိယ ယေသု နစ္စန္ဒိယော၊ သမာတာသံနဝိဇ္ဇတိတိ။

အဓိပ္ပာယ်ကား ငါ့သား စန္ဒကုမာရ၏ ငယ်ချစ်ငယ်ကြင်ဖြစ်သော သင်တို့ချွေးမ လေးယောက်သည် အချင်းချင်း နှစ်လိုဖွယ်သောစကားကိုဆိုကုန်လျက် စန္ဒကုမာရ မင်းသား သူရိယမင်းသားတို့၏အထံ၌ ကခြင်း သီခြင်းဖြင့် ငါ့သားများကို အဘယ့်ကြောင့် မမွေ့လျော်စေကုန်သနည်း။ လင်၏မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကခြင်း သီခြင်းအမှု၌ သင်တို့လေးယောက်နှင့်တူသော သူတို့သည် မရှိကုန်ဟု ဆို၏။

ချွေးမလေးယောက်တို့နှင့်အတူ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပါသော်လည်း ဧကရာဇ်မင်း သည် တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမျှ မယူသည်ဖြစ်၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို ကျိန်ဆဲ လိုရကား ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဂေါတမီသည်-

ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝမာတာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝမာတာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝဇာယာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝဇာယာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝမာတာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အဒ္ဒသကေသိဟသင်္ကာံသေ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝမာတာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အပေက္ခိတေသဗ္ဗလောကဿ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝမာတာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အဒ္ဒသကေသိဟသင်္ကာံသေ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝဇာယာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အပေက္ခိတေသဗ္ဗလောကဿာတိ။

ဟူသော ရှစ်ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ့သား စန္ဒကုမာရကို သတ်အံ့သော
ငှာ နင်ဆောင်သည်ရှိသော် ငါ၏နုလုံး စိုးရိမ်ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်၏။ ဤငါ၏ စိုးရိမ်
ပြင်းထန်သည်နှင့် အမိဝမ်း၌ ဝင်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ့သား သူရိယကုမာရကို သတ်အံ့သောငှာ နင်ဆောင်
သည်ရှိသော် ငါ၏စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းဖြစ်၏။ ငါ၏စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းသည်
နှင့်အမိဝမ်း၌ဝင်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ့သား စန္ဒကုမာရကို သတ်အံ့သောငှာ နင်ထုတ်
ဆောင်သည်ရှိသော် ငါ၏ပူပန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုငါ၏ပူပန်ခြင်းသည် နင့်မယားဝမ်း၌
ဝင်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ၏သား သူရိယကို သတ်အံ့သောငှာ ထုတ်သည်
ရှိသော် ငါ၏ပူပန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုငါ၏ပူပန်ခြင်းသည် နင့်မယားဝမ်း၌ဝင်စေ
သတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ နင်သည် ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်တူသော
ငါ့သားတော်တို့ကို အပြစ်မဲ့သတ်ဘိ၏။ နင့်အမိသည် နင့်သား လင်တို့ကို မမြင်ရစေ
ဖြစ်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏ မျက်ရစ်သဖွယ်
ဖြစ်သော ငါ့သားတော်တို့ကို နင်သတ်ဘိ၏။ နင့်အမိသည် သားလင်တို့ကို မမြင်ရ
သည် ဖြစ်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်တူသော ငါ့သားတော်
တို့ကို အပြစ်မရှိ နင်သတ်ဘိ၏။ နင့်မယားသည် သားလင်တို့ကို မမြင်ရသည် ဖြစ်စေ
သတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ပြည်သား ပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏ မျက်ရှုဖြစ်သော
ငါ့သားတော်များကို နင်သတ်ဘိ၏။ နင့်မယားသည် သားကိုလည်းကောင်း၊ လင်ကို
လည်းကောင်း မမြင်ရသည်ဖြစ်စေသတည်းဟု ဘုရားလောင်း မယ်တော်ဂေါတမီသည်
ကျိန်ဆဲ၏။

ဘုရားလောင်းအိမ်ရှေ့မင်းသည် ယဇ်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်ကို
တောင်းပန်ပြန်လို၍-

- မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
- အပိနိဂ္ဂလဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္ထိ အသေစ ပါလေမ။
- မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
- အပိနိဂ္ဂလဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္ထိ ဆကဏာနိဥဇ္ဈေမ။
- မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
- အပိနိဂ္ဂလဗန္ဓကာပိ၊ အဿ ဆကဏာနိ ဥဇ္ဈေမ။

မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
 ယဿဟောန္တိတဝကာမာ၊ အပိရဋ္ဌာ ပဗ္ဗာဇိတော။
 ဘိက္ခာစရိယံစရိသာမ။
 ဒိဗ္ဗံဒေဝဥပယာစန္တိ၊ ပုတ္တတ္ထိကာပိဒလိဒ္ဓါ။
 ပဋိဘာနာနိပိဟိတွာ၊ ပုတ္တေနဟိလဘန္တိဧကစ္စာ။
 အာသိသိကာနိ ကရောန္တိ၊ ပုတ္တာနောဇာယန္တု တတောပပုတ္တာ။
 အထနောအကာရဏသ္မာ၊ ယညတ္ထာယဒေဝယာတေသိ။
 ဥပယာစိတကေန ပုတ္တံလဘန္တိ၊ မာတာဇာနောအာယာတေသိ။
 မာကိစ္ဆာလဒ္ဓကေဟိပုတ္တေဟိ၊ ယဇိတ္ထော ဣမံယညံ။
 ဥပယာစိတကေန ပုတ္တံလဘန္တိ၊ မာတာဇာနောအာယာတေသိ။
 မာကပဏလဒ္ဓကေဟိပုတ္တေဟိ၊ အမ္မာယနောဝိပ္ပဝါသေဟိတိ။

ဟူသော ရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ကျွန်ုပ်အဖြစ်ဖြင့် ပေးတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမီ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း၊ ဆင်စာရိတ်၊ မြင်းစာရိတ်၊ ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံးထားတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မဟုတ်မူပြည်မမူလည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါလော့။ ခွက်လက်စွဲလျက် တောင်းစား၍ အသက်မွေးပါကုန်အံ့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ဆင်းရဲသော မိန်းမတို့သည် သားလိုချင်သည်ဖြစ်၍ နတ်တို့ကို တောင်းပန်ကုန်၏။ အချို့သောမိန်းမတို့သည် ချင်ခြင်းကို စွန့်သောကြောင့်လည်း သားမရကုန်။ ခမည်းတော်တို့သည် ချင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သားကိုတောင့်တသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို ရသည်မဟုတ်လော့။ ထိုသို့ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် ရအပ်သောသားတို့ကို အပြစ်မဲ့ အဘယ့်ကြောင့် သတ်တော်မူပါအံ့နည်း။ သားကိုရခြင်းသည်ကား အလွန်ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် ရ၏။ ထိုသို့ ငြိုငြင်စွာရသော အကျွန်ုပ်တို့ကို ယဇ်မပူဇော်လင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ကိုသတ်၍ အမိ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သည်ကို မပြုလင့်ဟု မင်းသားအိမ်ရှေ့ရှင် ဦးတင်လက်မြှောက် အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်သော်လည်း နှုတ်ထောက်မပြန်လှန်၍ မကြည့်နေလျှင် မင်းကြီးခြေရင်း၌ ဝပ်၍ မင်းသားငိုကြွေးလျက်-

ဗဟုဒုက္ခာပေါသိယစန္ဒံ၊ အမ္မတုဝဇိယသေပုတ္တံ။
 ဝန္တာမိခေါတေပါဒေ၊ လဘာတံတတောပရလောကံ။
 ဟန္တစမံဥပဂုယု၊ ပါဒေတေအမ္မဝန္တိတုဒေဟိ။
 ဂစ္ဆာမိဒါနိ ပဝါသံ၊ ယညတ္ထာယ ဧကရာဇဿ။
 ဟန္တစမံဥပဂုယု၊ ပါဒေတေအမ္မဝန္တိတုဒေဟိ။
 ဂစ္ဆာမိဒါနိ ပဝါသံ၊ မာတုကတွာဟဒယသောကံ။
 ဟန္တစမံဥပဂုယု၊ ပါဒေတေအမ္မဝန္တိတုဒေဟိ။
 ဂစ္ဆာမိဒါနိ ပဝါသံ၊ ဇနဿကတွာဟဒယသောကန္တိ။

ဟူသော လေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ကိုယ့်အသက်ထက် ဆတက်ကြည်လင်ချစ်ခင်လှပေသော မယ်တော်သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် သနားမြတ်လေး မွေးကျေးသုတ်သင် ပြုပြင်ပေး တော်မူပေ၏။ မယ်တော်သည် သားကို အောက်မေ့တော်မူပေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် မယ်တော်၏ခြေတော်ကို ရိုသေစွာရှိခိုးပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ကိုသတ်၍ နတ်ပြည် စည်းစိမ်ကို ရစေသတည်း။ မယ်တော် ယခု အကျွန်ုပ်ကိုဖက်တော် မူပါလော့၊ ခြေတော် ကိုလည်း ရှိခိုးအံ့သောငှာ ပေးတော်မူပါလော့၊ ယခု မယ်တော်၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းကို ပြု၍ မယ်တော်နှင့်သေကွဲကွဲရတော့အံ့၊ မယ်တော် အကျွန်ုပ်ကိုဖက်ပါလော့၊ ခြေတော် ကိုလည်း ရှိခိုးအံ့သောငှာ ပေးပါလော့၊ ပြည်သူတို့၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းကို ပြု၍ ကွေကွင်းရတော့အံ့။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းမယ်တော် ဂေါတမီသည် သားငိုမြည်တမ်းသံကို သည်းမခံ နိုင်သည်ဖြစ်၍ ငိုမြည်တမ်းလိုရကား-

ဟန္တစပဒမ ပတ္တာနံ၊ မောဠိ ဗန္ဓုဿုဂေါတမိပုတ္တံ။
စမ္မက ကဒလ မိဿယော၊ သောတေပေါရာဏိကာပကတိ။
ဟန္တစဝိလေပနံတေ၊ ပစ္ဆိမကံ စန္ဒနံဝိလိမ္မဿု။
ယေဟိစသုဝိလိတ္တော၊ သောဘသိ ရာဇပရိသာယံ။
ဟန္တစမုဒုကာနိဝတ္တာနိ၊ ပစ္ဆိမကံကာသိကံနိဝါသေဟိ။
ယေဟိစသုနိဝတ္တော၊ သောဘသိ ရာဇပရိသာယံ။
မုတ္တာမဏိကနဝိဘူသိတာနိ၊ ဂဏှဿုဟတ္ထဘရဏာနိ။
ယေဟိစဟတ္ထဘရဏေဟိ သောဘသိ၊ ရာဇပရိသာယန္တိ။

ဟူသော လေးဂါထာတို့ကို ရွတ်ပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ချစ်သား စန္ဒကုမာရ၊ ယခုကြာချုပ်နှင့်တူသော ဦးရစ်ပေါင်းကို ပေါင်းလော့၊ ဂေါသဇင်၊ စကားပန်းမြတ်များကို ရွှေသားသခင် ပန်ဆင်ဦးလော့၊ ဤတန်ဆာတို့ကား သင်ဆင်မဲ့သော တန်ဆာတို့တည်း။ အကျော် စန္ဒကူးလိမ်းသပ်အပ် သော သားမြတ်ရတနာသည် များစွာသော မှူးမတ်ပရိသတ်အလယ်၌ ရှုဖွယ်တင့်တယ် ရှိ၏။ ထိုစန္ဒကူးအကျော်တို့ကို သားတော် သတ်မှတ်လိမ်းသပ်ပါဦး။ သင့်အား နောင်သောအခါ မလိမ်းရလတ္တံ့။ ယခု အဆုံးသော လိမ်းသပ်ခြင်းဖြင့် လိမ်းသပ် ဦးလော့။ ချစ်သား အကြင်ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်သည်ရှိသော် မင်းပရိသတ်အလယ်၌ ရှုဖွယ် တင့်တယ်ရှိ၏။ ထိုရှုဖွယ်တင့်အပ် မြတ်သောပုဆိုးတို့ကို အဆုံးစွန်းသောဝတ်ခြင်းဖြင့် ဝတ်ပါဦးလော့။ ပုလဲမျိုး ပတ္တမြားမျိုး အဖိုးထိုက်သော မျက်မြတ်တို့ဖြင့် စီအပ်သော ရွှေလက်ကောက် ရွှေနားဧောင်း ရွှေဘယက်တို့ကို ဆင်သည်ရှိသော် မင်းပရိသတ် အလယ်၌ တင့်တယ်၏။ ထိုတန်ဆာတို့ကို ဆင်ပါဦးလော့ဟုဆို၍ ငိုမြည်တမ်း၏။

အိမ်ရှေ့မင်း၏မိဖုရားကြီးသည် စန္ဒာဒေဝီအမည်ရှိ၏။ ထိုစန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး သည် ယောက္ခမဖြစ်သော ဧကရာဇ်မင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်-

နဟိန္နနာယံ ရဋ္ဌပါလော၊ ဘူမိပတိဇနပဒဿ ဒါယာဒေါ။
လောကိဿရောမဟန္တော၊ ပုတ္တသေ့ဟံဇနယတိတိ။

ဟူသောဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ရေမြေစိုးခြင်း မင်းတကာတို့၏ သခင်အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မင်းတရားကြီးသည် ရင်တော်၌ဖြစ်သော သားရေဓာနာကိုစင်လျက် မကြင်မနာ အဘယ့်ကြောင့် သတ်ပါဘိအံ့နည်းဟု ဆို၏။

ထိုချွေးမ စန္ဒာဒေဝီစကားကို မင်းကြီးကြားလျှင်-
မယုမ္မိ ပိယာပုတ္တာ၊ အတ္တာစ ပိယော တုမေုစ ဘရိယာယော။
သဂ္ဂုဉ္စ ပတ္တယာနော၊ တေနာဟံ ယာတယိဿာမိတိ။

ဟူသော ဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ချွေးမ စန္ဒာဒေဝီ ငါသည် သားကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်တို့ချွေးမများကိုလည်းကောင်း၊ မယားကိုလည်းကောင်း ချစ်၏။ ထိုသို့ချစ်လျက်ပင် နတ်ပြည်သို့ လိုသောကြောင့် သတ်အံ့သတည်းဟု ဆို၏။

စန္ဒာဒေဝီလည်း-
မံပဋ္ဌမံ၊ ယာတေဟိ၊ မာမေဟဒယံ ဒုက္ခံ အဖာလေသိ။
အနုလင်္ဂိတော သုန္ဒရကော၊ ပုတ္တော ဒေဝသုခုမာလော။
ဟန္တယျ မံ ယနဿ၊ ပရလောကေ စန္ဒကေနဟေဿာမ။
ပုညကရဿုဝိပုလံ၊ ဝိစရာမ ဥဘောပိ ပရလောကေတိ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး လူကိုသတ်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်မည်မှန်လျှင် အကျွန်ုပ်လင် စန္ဒကုမာရမင်းသားကို မသတ်မီ အကျွန်ုပ်ကို ရှေးဦးစွာ သတ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်လင်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို မမြင်လိုပါပြီ။ လင်၏ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် အကျွန်ုပ် နှလုံးသားကို ခွဲတော်မမူပါလင့်။ အရှင်မင်းကြီး သားတော် စန္ဒကုမာရ မင်းသားသည် ဝတ်စားမဆင်မပြင်ဘဲလျက် မျက်စိအစုရှု၍ အခန်းသော စကားပန်းသဖွယ် တင်တယ် လှပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး ရှေးဦးစွာ ယခု အကျွန်ုပ်ကို သတ်တော်မူပါ၊ တမလွန်၌ ကြည်ဖြူချစ်ခင် သက်လုံးကြင်၍ မြဲလျှင်မကွာ ဖြစ်လိုပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး ပြန်ပြောစွာ ကောင်းမှုပြုတော်မူပါလော့။ အကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် နောင်တမလွန်ဘဝသို့ အတူတကွ သွားကုန်ပါအံ့ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း-
မာ တံ စန္ဒေ ရုစ္စိ မရဏံ၊ ဗဟုကာ တဝဒေဝရာဝိသာလက္ခိ။
တေတံရမယိဿန္တိ၊ ယိဋ္ဌသ္မိ ဂေါတမိပုတ္တေတိ။

ဟူသော ဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ယနေ့မွေးစသော သမင်ငယ်၏ မျက်လုံးသဖွယ်တင့်တယ်သော မျက်စိရှိသော ချွေးမ စန္ဒာဒေဝီ သင့်ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်အံ့နည်း။ သင်၏ သေခြင်းကို သင်အလိုမရှိလင့်။ ဂေါတမီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော သင်၏ချစ်လင် စန္ဒကုမာရကို ယဇ်ပူဇော်သည်ရှိသော် ကျန်ရစ်သော သားတော်အငယ် သင်၏ မတ်သည် များစွာရှိသေး၏။ ထိုမတ်အများတွင် သင်နှစ်သက်ရာ တော်သင့် ထိုက်တန်သောမတ်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်း မိဖုရားကြီးအဖြစ်ဖြင့် သင့်ကိုမွေ့လျော် စံပျော်စေအံ့ဟု ဆို၏။

ဤစကားကိုမင်းကြီးဆိုလျှင် စန္ဒာဒေဝီအိမ်ရှေ့မိဖုရားသည် သွေးချည်တမ်းလှ နုလှသော ရင်သားကို လက်ဝါးလက်ဆုပ် ခတ်ပုတ်တီးလျက် **အလမတ္တာ ဇီဝိတေန၊ ပါယာမိဝိသံ မရိဿမိ။** ဟူသော ဂါထာဝက်ဖြင့်ဆို၍ သည်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အသက်ကဲ့သို့ နှစ်လိုချစ်ခင်ကြင်နာလှသော အရှင်သားနှင့် ကွေးကွင်းလျက် အသက်ရှင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ အဆိပ်ကို စား၍ သေအံ့။ ဤမင်းကြီး၏ အဆွေအမျိုး လမ်းရိုးညွှန်တတ်သော အမတ်ကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း မရှိလေသလော။ ရင်သွေးအစစ်ဖြစ်သော သားတို့ကို သတ်အံ့ဟု ပြုသည်ကို ပြည်သူတို့ မည်သူမျှ မဆိုကြပါကုန်တကား။ ခြေချင်းလက်ကောက် လျှံတောက်ပြီးပြန် ဘယက်တန်းဆာ ရတနာရွှေဆုံး မင်းသုံးမင်းဝတ်ဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဆင်ကုန်သော အကျွန်ုပ်၏ သားတော်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအကျွန်ုပ် သားတို့ကို ယဇ်ပူဇော်တော်မူပါလော့။ ဂေါတမီအရှင်မသား စန္ဒကုမာရကို လွှတ်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍ အစုတစ်ရာ ပြုပြီးလျှင် ခုနစ်ပါးသောအရပ်တို့၌ ပူဇော်တော်မူပါ။ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် တူသော အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီးစ သားကြီးရတနာ သတ်တော်မမူပါလင့်။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အဖို့ တရာပြု၍ ခုနစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ ပူဇော်တော်မူပါလော့။ ပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်း၏ မျက်ရစ်သဖွယ် ငယ်ချစ်ကျွမ်းဝင် အကျွန်ုပ်လင်ကို အရှင်မင်းကြီး သတ်တော်မမူပါလင့်ဟု စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် မင်းကြီး၏အနီး၌နေ၍ ဤမျှလောက်သော ငိုမြည်တမ်းခြင်းဖြင့်ငိုကြွေးတောင်းပန်ပါသော်လည်း တစ်ခုသော သက်သာရာကိုမျှ မရသည်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းထံသွားပြီးလျှင် ငိုကြွေးလျက်နေ၏။

ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီကို ဘုရားလောင်းအိမ်ရှေ့မင်းသည် အသက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင် မြတ်နိုးပေသောစန္ဒာဒေဝီ၊ ရှေးအထက်က အသက်ရှည်စဉ် သင်တို့နှင့် ငါချမ်းသာစွာ စံပျော်သောအခါအမှုကြီးအမှုငယ်အသွယ်သွယ်သော အကြောင်းကောင်းမကောင်း ရာ မရာကို ပညာဖြင့် အခွင့်လျော်အောင် ဆောင်ရွက် ပြောဆိုနိုင်ပေသည်ဖြစ်၍ သင့်အား အမှုနှင့်အင်တန်ဆင်ရန် တန်ဆာရတနာဆုလာဘ် အထပ်ထပ် ငါပေးတော်မူသည်။ ဤယခု သင့်အား ငါပေးခြင်းသည်ကား အဆုံးစွန်သောပေးခြင်း တည်း။ သင်သည် ငါ၏ကိုယ်၌ဆင်သော တန်ဆာကိုယူလေလော့ဟု ကိုယ်တော်၌ ဆင်သော တန်ဆာကို ပေးတော်မူ၏။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် အိမ်ရှေ့မင်းစကားကိုကြားလျှင် ထိုဂါထာတို့ဖြင့် တစ်ဖန် မြည်တမ်းပြန်၏။ ရှေးသောအခါ အရှင်မင်းသားတို့၏ လည်ကုပ်၌ပွင့်သော ပန်းတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ဆန်းကြယ်စွာသီကုံးသော ပန်းကုံးတို့သည်လည်းကောင်း ကျကုန် ၏။ ယခုကား မကြာမြင့်မီ အရှင်သားလည်တော်၌ ထက်စွာသွေးပြီးသော သန်လျက် ဓားအသွားဖြင့် ကျလတ္တံ့။ ငါသည် အကြင်မျှကာလပတ်လုံး နှလုံးကွဲ၍ မသေသေး။ ထိုနှလုံးမကွဲသေးသော ကာလပတ်လုံး ယူကျုံးမရ ဒုက္ခအပေါင်းဖြင့် နောင်ဖွဲ့ဘိ၏ တကား။ ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် ရွှေနားတောင်းဖြင့် တင့်တယ်စွာ နံ့သာအကျော်လိမ်းသပ်၍ မြတ်သောခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ကုန်သဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ် မြတ်လှကုန်သော ငါတို့သခင် အရှင်မင်းသားတို့သည် မိခင် ဘိုးဘွားသားမယားပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြု၍ ယခုထွက်ခဲ့ ကုန်၏။ ဤသို့စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် ပြင်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ထိုငိုကြွေးစဉ်လျှင် ယဇ်တွင်း၌ စီရင်ရန် အမှုခပ်သိမ်းကို ပြီးစေပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းကို ယဇ်အတွင်းသို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ တွင်းပေါ်၌ လည်တော်ကို ညွတ်စေလျက် နေစေ၏။

ယဇ်တွင်း၌ ငိုမြည်တမ်း၍ လျှောက်တောင်းပန်ခန်းပြီး၏။

၁၀။ သစ္စာကြောင့် သိကြားမင်းဆင်း၍ ကယ်ဆယ်ခန်း

ထိုအခါ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ရွှေခွက်ကို မင်းသားလည်တော်အောက်၌ ညွတ်စေပြီးလျှင် သန်လျက်ကိုထမ်း၍ အိမ်ရှေ့မင်း၏လည်ကိုဖြတ်အံ့ဟု ရပ်၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အမှုအရာကို စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားမြင်လျှင် ငါအား တစ်ပါးသောကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ။ သစ္စာစကားသာ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။ ငါ၏သစ္စာဖြင့် ချစ်စွာသောလင်သည် ချမ်းသာစေသတည်းဟု လက်အုပ်ချီ၍ ပရိသတ် တို့ အလယ်၌ လှည့်လျက် ပညာမရှိသော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် အကြင်မမှန်သော သဘောဖြင့် မကောင်းမှုကိုပြု၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားမကောင်းမှုကိုပြု၏ဟုဆိုသော ငါ၏ ဟုတ်မှန်သောသစ္စာစကားဖြင့် ငါ၏လင်နှင့်အတူတကွ အသက်ထက်ဆုံး နေရစေသတည်း။ အကြင် ဘီလူး ဖုတ် ပြိတ် မြေစောင့်နတ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် ငါအား ကံကျွေး ပြုကြပါကုန်။ အကြင်နတ်တို့သည် ဤအရပ်သို့ လာကုန်လတ်၍ ငါ၏ကိုးကွယ်ရာကို ပြုကြပါကုန်။ သင်တို့အား စောင့်သောတရားကို တောင်းပန်ပါ၏။ ငါသည် လင်မှ ဘေးရန်ကို အောင်စေသတည်းဟု သစ္စာပြုပြီးလျှင် နတ်တို့ကို တောင်းပန်၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား မြည်တမ်းသောအသံကိုကြား၍ ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကိုသိပြီး၍ ထိုခဏ္ဍ ရဲရဲတောက်သော သံလှံတံကို လှည့်လည်လျက် ဧကရာဇ်မင်းကိုကြားစေ၍ ခြိမ်းခြောက်လိုရကား၊ ဟယ် မင်းယုတ် ငါ့ကိုသင်မသိလော၊ သင့်ဦးခေါင်းကို ကောင်းကောင်းပြတ်အောင်ရိုက်ခတ်အံ့၊ ဦးခေါင်း

ပြတ်ခြင်းကိုကြောက်လျှင် အပြစ်ကင်းသော စန္ဒကုမာရမင်းသားကို မသတ်လင့်၊
 ဟယ်မင်းယုတ် နတ်ပြည်ကို တောင်တသဖြင့် အပြစ်မရှိသော သားမယား သူဌေး
 သူကြွယ်တို့ကို သတ်သည်ကို အဘယ်မှာသင်မြင်ဖူးသနည်းဟု ဆို၏။ ထိုသို့
 ခြိမ်းခြောက်သောသိကြားမင်း၏စကားကို ဧကရာဇ်မင်း၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားတို့သည်
 ကြောက်မက်ဖွယ်သော အရောင်အဝါ ဘုန်းအာဏာနှင့်လာသော မဖြစ်ဘူး
 မြဲသောအကြောင်းကို သိမြင်လျှင် ပြင်းစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍
 မင်းသားမင်းသမီးမှစ၍ ခပ်သိမ်းစုံသောသူတို့ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေ၏။ ထိုမင်း
 မိဖုရား မင်းသား မင်းသမီး သူဌေး သူကြွယ်အပေါင်းတို့သည် အနှောင်အဖွဲ့မှ
 လွတ်ပြီးသော် အညီအညွတ်စည်းဝေးကြကုန်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။
 ထိုယဇ်တွင်း၌ စည်းဝေးကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် အုတ်ခဲ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ
 ဖြင့် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ဒဏ်ပေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအုတ်ခဲဒဏ်ဖြင့် ခဏ္ဍဟာလ
 ပုဏ္ဏား သေလေ၏။

ခဏ္ဍဟာလကိုသတ်ပြီးလျှင် လူအပေါင်းတို့သည် ဧကရာဇ်မင်းကိုသတ်အံ့ဟု
 ပြုကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းအိမ်ရှေ့မင်းသည် အဘ-အဘရှင်မင်းဧကရာဇ်ကိုဖက်၍
 လူအပေါင်းအား အဘ၏အသက်ချမ်းသာကြောင်းကို တောင်းပန်တော်မူ၏။
 ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ဤမင်းယုတ်အား အသက်ကိုသာ
 ချမ်းသာပေးအံ့၊ ထီးနန်းပြည်စည်းစိမ်ကို ငါတို့မပေး၊ မြို့တွင်းသို့ မဝင်စေရ၊
 မြို့ပ၌ဒွန်းစဏ္ဍားပြု၍နေစေကုန်အံ့ဟုဆိုလျက် မင်းဝတ်တန်ဆာကို ပယ်ခွာချွတ်ယူ၍
 သစ်ခေါက်ဆိုးကို ဝတ်စေပြီးလျှင် နန္ဒင်းဆိုး ပုဆိုးညစ်ကို ဦးခေါင်း၌ရစ်၍ ဒွန်းစဏ္ဍား
 လုပ်ပြီးသော် ဒွန်းစဏ္ဍားနေရာအရပ်သို့ ပို့စေ၏။

အကြင်သူတို့သည် သူ့ကိုသတ်၍ မိမိမူလည်း ယဇ်ပူဇော်အံ့၊ သူတစ်ပါးကိုမူ
 လည်း ပူဇော်စေအံ့၊ သူတစ်ပါးပူဇော်သည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်အံ့၊ ထိုသူတို့သည်
 ငရဲသို့သာ သွားရကုန်၏။ ဤအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာ
 ဘုရားသည်-

သဗ္ဗေပဝိဋ္ဌာ နိရယံ၊ ယထာ တံ ပါပကံ ကရိတွာန။
 န ဟိ ပါပကမ္မံ ကတွာ၊ လဗ္ဘာ သုဂတိံ ဣတော ဂန္တူတိ။

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ချစ်သားရဟန်းတို့ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် မကောင်းမှုကို
 ပြုသောကြောင့် အောက်ငရဲသို့ ဝင်ရလေကုန်၏။ မကောင်းမှုကို ပြုသောကြောင့်
 ဤလူ့ပြည်၌ သေသည်ရှိသော် နတ်ပြည်သို့ မရောက်ကုန်ဟု ဟောတော်မူ၏။

သစ္စာကြောင့် သိကြားမင်းဆင်း၍ ကယ်ဆယ်ခန်းပြီး၏။

၁၁။ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို ထီးနန်းနှင့်ခန်း

ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း မင်းနှင့် ပုဏ္ဏား ဤသူယုတ် နှစ်ယောက်တို့ကို ဖယ်ရှားစီရင်ပြီးသော် ထိုမြို့ရှေ့၌ပင်လျှင် ရာဇာဘိသေကမင်္ဂလာ^၁ ဆောင်ရာဖြစ်သော အဆောက်အအုံတို့ကို ရှေးမှုထုံးဟောင်းရှိသည်အတိုင်း စီရင်ခင်းကျင်းပြီးလျှင် စန္ဒကုမာရအိမ်ရှေ့မင်းကို အဘိသိက်သွန်း၍ ထီးနန်းနှင့်ကုန်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော မင်းညီမင်းသား၊ မင်းသမီး၊ မင်းမိဖုရား ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် တီးမှုတ်ကခုန်မြူးထူးကုန်လျက် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြု၍ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်၏။ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးစသော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သုဇာတာစသော နတ်သမီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ များစွာကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ကောင်းချီးပေးကုန်လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပူဇော်သက္ကာ ပြုကြကုန်၏။ ပြည်တော်တွင်း၌လည်း အောင်စည်လည်စေ၏။ အနှောင်အဖွဲ့မှလည်း လွတ်စေ၏။ ဤသို့ စန္ဒကုမာရမင်းကြီးသည် ပုပ္ဖဝတီပြည်၌ ရွှေထီးရွှေနန်း သိမ်းမြန်းစိုးစံတော်မူ၏။ ခမည်းတော် ဧကရာဇ်မင်းအားလည်း ပေးမြဲသောဝတ်ကို ဖြစ်စေတော်မူ၏။ ပြည်တွင်းသို့သာ မဝင်စေရ။ ဝတ်ရုံ၊ စားရုံ မျိုးရိက္ခာကုန်လျှင် ဥယျာဉ်ကစားစသည်ထွက်တော်မူခိုက် အထံတော်၌ဝင်၍ ပေးစေ၏။ အဘဖြစ်သည် ဟူ၍ကား ရှိခိုးတော်မမူ။ လက်ယက်ရုံသာပြု၍ အရှင်အသက်ရှည်စေသတည်းဟု ဆိုတော်မူ၏။ အကြောင်းရှိမူကား ကြားစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။ မျိုးရိက္ခာလည်း မပြတ်ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း စန္ဒကုမာရမင်းကြီးသည် တရားသဖြင့် ပြည်စည်းစိမ်ကို စိုးစံတော်မူ၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ လားတော်မူလေ၏။

စန္ဒကုမာရမင်းသားကို ထီးနန်းနှင့်ခန်းပြီး၏။

၁၂။ ဇာတ်တော်အဆုံး၌ သစ္စာလေးပါးကို ဝေဖန်ခန်း

ဤသို့ ဓမ္မဒေသနာတော်^၂ကို ဟောတော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟူမူကား ဝဋ်တရား၌ကျင့်လည်ရကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဤစန္ဒကုမာရမင်းသားကဲ့သို့ စည်းစိမ်အသက် ပျက်စီးကြောင်း မကောင်းသောသူတို့၏အကြံဖြင့် ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော သူတို့၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ မကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း၊ ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း၊ မချစ်သောသူတို့နှင့် အတူတကွနေရခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့စွပ်စွဲခြင်း၊ ရန်သူကြီးငါးပါးတို့ ဖျက်ဆီးခြင်း စသော ဆင်းရဲသံသရာ၌ တပြောင်းပြန်ပြန် တစ်ဖန် တလဲလဲ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ သေရခြင်း စသောဝဋ်ဆင်းရဲ သဘောတရားသည် စင်စစ် ဆင်းရဲဧကန်မှန်သောကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။ ထိုဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခသစ္စာသည်ကား ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမအားဖြင့် ပြားသော

၁။ ရာဇာဘိသေကမင်္ဂလာ၊ ထိပ်ထက်မှ အောင်ရေလောင်း၍ မင်းမြှောက်ခြင်းမင်္ဂလာ။
 ၂။ ဓမ္မဒေသနာ၊ ဟောပြောညွှန်ပြ ဆုံးမသော တရားဒေသနာတော်။

ဂူပါရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ သဒ္ဓါရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ ဂန္ဓာရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ ရသာရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်းတည်းဟူသော ကာမတဏှာ၊ ဘဝ၌တပ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဘဝတဏှာ၊ သတ္တဝါတို့သည် သေလျှင် ဘဝပြတ်လေတော့သည်ဟု ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ နှင့်ယှဉ်၍ ဘဝပြတ်ခြင်း၌တပ်အပ်သော ဝိဘဝတဏှာ၊ ဤသို့ဝင့်တရား၌တပ်တတ်သော လောဘစေတသိက်ဟုဆိုအပ်သော တဏှာဥပါဒါန်တရားကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ တပ်တတ်သော လောဘစေတသိက်သည် ဝင့်ဆင်းရဲ၌ ကျင်လည်ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် သမုဒယသမ္မာမည်၏။ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏မဖြစ်ခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း၊ စီရင်ခြင်းမှကင်းသော အသင်္ခတဇာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သည် ထိုဒုက္ခ သမုဒယတရားတို့ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သောကြောင့် နိရောဓသမ္မာမည်၏။

ထိုဒုက္ခ သမုဒယတို့၏ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကား ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့၏ အမြဲမရှိသော အဖြစ်၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့၏ ဆင်းရဲအတိသာ သုခမရှိသော အဖြစ်၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့၏ အတ္တဟုဆိုအပ်သော အနှစ်မရှိ အနတ္တသာရှိသည်၏အဖြစ်၊ ဤသို့လက္ခဏာယာဉ်သုံးပါးကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်တိုင်းမြင်တတ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်၊ ကောင်းသော အာရုံကိုသာ မိမိစိတ္တုပြုဒ်ကို တက်စေခြင်း၊ ကောင်းသော အာရုံကိုသာ ကြံခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ အကျိုးမရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ဤဝစီဒုစရိုက်လေးပါးမှကြဉ်၍ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို မငဲ့သဖြင့် ကောင်းသော စကားကိုသာ ပြောဆိုခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်၊ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို မငဲ့သဖြင့် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားသော အားဖြင့် လွန်ကျူးခြင်း၊ ဤကာယဒုစရိုက်သုံးပါးမှကြဉ်၍ ကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်၊ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို ငြိမ်ထိတ်စွာ လေးပါး၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးမှကြဉ်၍ ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်၊ မကောင်းသော လုံ့လကိုကြဉ်၍ ကောင်းသော လုံ့လကိုပြုခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာဝါယမမဂ္ဂင်၊ ကုသိုလ်တရား၌ မမေ့မလျော့ရအောင် ကောင်းစွာ

- ၁။ ဂူပါရုံ၊ အဆင်း ဟူသော အာရုံ။
- ၂။ သဒ္ဓါရုံ၊ အသံ ဟူသော အာရုံ။
- ၃။ ဂန္ဓာရုံ၊ အနံ့ ဟူသော အာရုံ။
- ၄။ ရသာရုံ၊ အရသာ ဟူသော အာရုံ။
- ၅။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ အတွေ့ ဟူသော အာရုံ။
- ၆။ ကာမတဏှာ၊ ကာမဂုဏ် ဟူသော တဏှာ။
- ၇။ ဘဝတဏှာ၊ သဿတဒိဋ္ဌိနှင့်ယှဉ်သော တဏှာ။
- ၈။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သေလျှင်ပြတ်၏ဟု အယူရှိသောဝါဒ။
- ၉။ ဝိဘဝတဏှာ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့်ယှဉ်သော တဏှာ။

အောက်မေ့ခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာသတိမဂ္ဂင်၊ ကောင်းသောအာရုံကို မပျံ့မလွင့်
စေမှု၍ ကောင်းသောအာရုံ၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော
သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ဤသို့မဂ်စိတ်၌ သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော မဂ္ဂင်တရားရှစ်ပါးသည်
နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းအကျင့်ဖြစ်သောကြောင့် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။

ဇာတ်တော်အဆုံး၌ သစ္စာလေးပါးကို ဝေဖန်ခန်းပြီး၏။

၁၃။ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း

ဤသို့သစ္စာလေးပါးကိုပြတော်မူပြီး၍ ရှေးအမိန့်တော်ရင်းဒေသနာကိုမပျောက်
ရအောင် ဝတ္ထုနှင့်လျော်စွာ စပ်တော်မူလိုရကား ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုသာလျှင်
ဒေဝဒတ်သည် ငါတစ်ယောက်ကိုမှီ၍ များစွာသောသူတို့ကို သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လ
ပြုသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ပြုဖူးသတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဇာတ်တော်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ကို စန္ဒကုမာရမင်းဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ ခဏ္ဍ
ဟာလပုဏ္ဏားသည် ယခုငါဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရ
မင်းသား၏အမိ ဂေါတမီ မိဖုရားသည်ကား ယခုအခါ ငါဘုရား၏ မယ်တော်ဖြစ်လာ
၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ မိဖုရားကြီး စန္ဒာဒေဝီကား ယခုအခါ ရာဟုလာအမိ
ယသော်ဓရာ ဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏သား ဝသုလမင်းသားကား ယခုအခါ
ငါဘုရား၏သားတော် ရာဟုလာဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသားနမတော် သေလာ
မင်းသမီးကား ယခုအခါဥပ္ပလဝဏ်ထေရီဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ညီတော်
ဝါမဂေါတ္တကား ယခုအခါမဟာကဿပ^၁ မထေရီဖြစ်လာ၏။ ဘဒ္ဒသေနညီတော်ကား
ယခုအခါ လက်ဝဲရံ မောဂ္ဂလာန်^၂ ဖြစ်လာ၏။ ညီတော်သူရိယကုမာရမင်းသားကား
ယခုအခါ ငါဘုရား၏တပည့်ကြီး လက်ျာရံ သာရိပုတြာ^၃ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ
စန္ဒကုမာရမင်းသားကား သစ္စာလေးပါးတရားကို မဖောက်မပြန်သိတော်မူပြီးသော
ငါဘုရားလျှင်တည်းဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီး ပြီး၏။

၁။ မဟာကဿပ၊ မြတ်သောအနွယ်ဖြစ်သော မထေရီ။
၂။ မောဂ္ဂလာန်၊ မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏေးမ၏သားဖြစ်သော မထေရီ။
၃။ သာရိပုတြာ၊ သာရိပုဏ္ဏေးမ၏သားဖြစ်သော မထေရီ။

နိဂုံးပိုဒ်စုံရတု

နတ်ပဒေသာ။ ။ မြတ်သုစာကို၊ သတ္တဝါလူ၊ သုံးရပ်သူဝယ်၊ ပူဆာကိလေ၊
ကင်းငြိမ်းစေဟု၊ ငှာဝေသနား၊ မိန့်ခဲထားသား၊ တရားနို့ရည်၊ အင်းကိုးမည်တွင်၊
ဝဲလည်ပမာ၊ ရှေးသံသာကာ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ မလွဲဖြစ်မှု၊ ဇာတ်တော်စုကို၊ ဝတ္ထု
ကြောင်းလျော်၊ ပြုမြှောက်တော်ကား၊ ထိုရော်အခါ၊ သုံးလူခြာလျှင်၊ ရာဟုလာမိ၊
ရွှေအတိနှင့်၊ အမိအဘ၊ မပြားကြသား၊ ဒေဝဒဟ၊ ပြည်မသေဌ်နင်း၊ ဦးရီးမင်း၏၊
သားရင်း ရင်နှစ်၊ ဖြစ်သားမျိုးမြတ်၊ ဒေဝဒတ်၏၊ ထုပွတ်ကြိမ်လာ၊ ရတနာအား၊
သံသာရှေးတိတ်၊ ဝေရီစိတ်ဖြင့်၊ သေဟိတ်မကောင်း၊ ကြံဖူးကြောင်းကို၊ သံညောင်း
မြှက်ပြန်၊ မကြွင်းကျန်သား၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဇာတကလျှင်၊ ဤမျှစေ့စုံ၊ သိဒ္ဓိကြုံရှင်၊
ထုံးပုံစကား၊ ဤတရားကို၊ မှတ်သားမြဲဆင်၊ သုံးလူရှင်မှာ၊ ရှစ်အင်လောကခံ၊
နိယံမသွေ၊ တွေ့ရချေရှင်၊ ကိလေပြောထူ၊ ငါတို့မူကား၊ ရန်သူဘယ်မှာ၊ လွတ်နိုင်
ရာဟု၊ ပညာမြော်ဆ၊ သံဝေဂဖြင့်၊ ဝင့်မှကွာဆု၊ လုံလပြုလျက်၊ ကုသိုလ်ပွားတက်၊
ကောင်းကျိုးနက်၍၊ မှောင်စက်ပြတ်ကြစေသတည်း။

သတ်မပြေရာ။ ။ ထုံးနည်းနာဖြင့်၊ ဤစာမျက်ရွှ၊ ဇာတ်ဝတ္ထုကို၊ စကုမှန်ကင်း၊
ကျော်သတင်းနှင့်၊ မင်းပူးဟူသည်၊ ရပ်သာစည်တွင်၊ အသည်ခေါင်းသား၊ ပျိုထွား
နုနယ်၊ အာဒိရွယ်က၊ သုံးသွယ်ပညာ၊ သုတရှာလျက်၊ သံသာမျက်မှောက်၊ ကောင်းကျိုး
ဆောက်သား၊ မောင်ထောက်မည်ဆို၊ လုလင်ပျိုလျှင်၊ မဂ်ဖိုလ်ရငှာ၊ တောင်းပန်
ရာတွင်၊ ပညာပါရမီ၊ ဖြည့်သည်ညီအောင်၊ ဂမ္ဘီလေးနက်၊ မိန့်တော်စက်မှာ၊ သိခက်
ခဲစွာ၊ ပုဒ်ဂါထာကို၊ မြန်မာသံချေ၊ စကားပြေဖြင့်၊ သင်နေအဓိပ္ပာယ်၊ မကျယ်မကျဉ်း၊
မလျဉ်းမပါး၊ စကားစုံစေ၊ ချောမြေ့ပြေပြစ်၊ ကျစ်လျစ်လှစွာ၊ သာသနာစီးပွား၊
အများတကာ၊ မှတ်စိမ့်ငှာဟု၊ စိန္တာသုတ၊ နေနှယ်ပလျက်၊ ပထမအရွယ်၊ နုနယ်
ပျိုညက်၊ ရှင်လက်ထက်က၊ လေ့ကျက်ငိုကာ၊ ဌကထာနှင့်၊ ညဝါပဋ္ဌာန်း၊
ဆန်းအလင်္ကာ၊ နည်းနာစေ့စုံ၊ တတ်မျိုးပုံလျက်၊ အာဂုံလေ့လာ၊ စွမ်းပညာဖြင့်၊
ရောင်စါရွှင်ပျ၊ သြဘာသဟု၊ နာမနုနယ်၊ ပဉ္စင်းငယ်လျှင်၊ မှတ်လွယ်စေမှု၊
ထုတ်ဖော်ပြသား၊ ဝတ္ထုဤစာ၊ နတ်သုစာ ကို၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ၊ လေးမြတ်မှုဖြင့်၊
ဆွတ်ယူလေ့ကျက်၊ ပညာသက်၍၊ ဆောင်ရွက် မှတ်ကြစေသတည်း။

မြတ်မဟေသာ။ ။ သိစိမ့်ငှာလျှင်၊ မှာပိမ့်ကြိုခါ၊ သာသနာကား၊ ဒွယာသဟာသာ၊
တိသတနှင့်၊ ဝိသနောက်မှာ၊ ဆသချီတည့်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်၊ ရောက်သည်
နှစ်ကား၊ ဇက်နှင့်ဇက၊ စာယစတု၊ ခါကောင်းရှုလျက်၊ ရတုဟေမန်၊ မြောက်လေပြန်၍၊
နှင်းသွန်ကျစို၊ လပြာသိုဝယ်၊ ခွာညိုပွင့်ဆော်၊ လပြည့်ကျော်သား၊ ဝေါဟာလေ့

ငါးရက်စေ၌၊ နေ့တနင်္လာ၊ အခါကောင်းလတ်၊ ကုံမြတ်ရာသီ၊ လက်သို့ညီလျက်၊ သသိ
 ကြကင့်၊ နက္ခတ်အသလိသံ၊ အမြိတ္တစုတ်၊ မယုတ်နေမင်း၊ ဓနုချင်း၍၊ နဝင်းစနေ၊
 တြင်းရေမှု၊ ကုမ္ဘေနိုင်ငံ၊ သောရာလျှံရှင်၊ ရှင်စံပျော်မြ၊ ခါကောင်းထဲတွင်၊ မလွဲမလေး၊
 မနေ့ဆောလျင်၊ သိဒ္ဓိတင်ရှင်၊ ဤလျှင်နည်းတူ၊ ခပ်သိမ်းသူလည်း၊ မပူမဆာ၊
 ချမ်းသာကျိုးစက်၊ ဘုန်းမျိုးတက်၍။ ။ဆောင်ပျက်လွတ်ကြစေသတည်း။

နိဂုံးပိုဒ်စုံရတုပြီး၏။

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီး ဤတွင်ပြီးပြည်စုံပြီ။

နောက်ဆက်တွဲ

ဝေါဟာရအဖွင့်

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပျို့စာပိုဒ်
၁။	ကဒလိ	ငှက်ပျောပင်	... ၁၇၈
၂။	ကိလေသ	ညစ်နွမ်းခြင်း	... ၅
၃။	ကုမုဒြာ	ကြာဖြူ	... ၆
၄။	ကောသရီ	ခြင်္သေ့	... ၁၅
၅။	ကောဝိဋ္ဌာရ	ပင်လယ်ကသစ်ပင်	... ၇၈
၆။	ကောသမ္ဗိ	ကြို့ပင်	... ၂၃
၇။	ကော့ကာ	အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ စနေဂြိုဟ်	... ၁၅ (နိဂုံး)
၈။	ကမ္ဘိ	ဝါးညွန့်ဝါးခက်	... ၂၃
၉။	ကောဇူ	ကြီးကြာငှက်	... ၂၂
၁၀။	ကိဉ္ဇိက္ခ	ကြာဝတ်ဆံ	... ၂၂
၁၁။	ကုဏ္ဍလ	နားတောင်း၊ လက်ကောက်	... ၂၉
၁၂။	ကုဒ္ဒ	အမျက်ဒေါသကြီးခြင်း	... ၃၀
၁၃။	ကိတ္တိယသ	ကျော်စောအခြွေအရံများခြင်း	... ၁၁၄
၁၄။	ဂတ	ရောက်အပ်၊ သိအပ်သော	... ၃၁
၁၅။	ဂမန	သွားခြင်း	... ၂၀
၁၆။	ဂါယတ္တိ	ဆန်းကျမ်း	... ၃၂
၁၇။	ဂေဏ္ဍနာဂ	ငါးရူးငါးဆယ် ဧကနိပါတ် ဇာတ်တော်စဉ် ၂၆ အမည်	... ၃
၁၈။	ဂေါသီသ	စန္ဒကူး	... ၆၆
၁၉။	ဂစ္ဆထ	သွားခြင်း	... ၁၅၈
၂၀။	ဂိဇ္ဈကုဋ	လင်းတငှက်နှင့် တူသောတောင်	... ၁
၂၁။	ဂေါတ္တ	အမျိုးအနွယ်	... ၁၁
၂၂။	စတုတိ သ	သုံးဆယ့်လေး (၃၄)	... ၅၄
၂၃။	စတုဝိသာ	နှစ်ဆယ့်လေး (၂၄)	... ၃၂
၂၄။	ဇာဂီ	အကျင့်	... ၉
၂၅။	စိဏကာလ	ကုန်ခမ်းသောအချိန်	... ၁၈၅
၂၆။	စိတ္တလတာ	နတ်ဥယျာဉ်	... ၇၇

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပျို့စာပိုဒ်
၂၇။	စိတြ	ခိုငှက်	... ၅၅
၂၈။	စိန္တေယျ	ကြစည်အပ်သော	... ၅
၂၉။	ဆဒ္ဒန်	ဆဒ္ဒန်ဆင်မျိုး	... ၄၀
၃၀။	ဆတ္တ	ထီး	... ၁၄
၃၁။	နိန္ဒ	လူတို့ကို အစိုးရသောဘုရင်	... ၃၉
၃၂။	ဇာတ	အမျိုး၊ မွေးဖွားခြင်း	... ၉၄
၃၃။	ဇာလ	ပိုက်ကွန်	... ၅၆
၃၄။	ဇေဋ္ဌပုတ္တ	သားကြီး	... ၁၇၁
၃၅။	ဇောတိသတ္တ	အာကာသသျှတ္တရကျမ်း	... ၃၂
၃၆။	ဇိနော်	ဘုရား	... ၁
၃၇။	ဇီဝိတိန်	အသက်တည်ရှိမှု	... ၅
၃၈။	ဈာန်	စူးစိုက်ရှုမြင်ခြင်း	... ၁
၃၉။	ဧဥယျ	သိအပ်သော	... ၃
၄၀။	တဏှ	နှစ်သက်ခြင်း	... ၉၄
၄၁။	တဏှာ	လောဘ၊ တပ်နှစ်သက်မှု	... ၅
၄၂။	တထာဂတ	ဘုရား	... ၁၉၀
၄၃။	တရဏ	ပြုလုပ်ခြင်း	... ၉၇၊ ၁၃၄
၄၄။	တရဂီ	လှိုင်းတံပိုး	... ၉၉
၄၅။	တိဒသ	နတ်	... ၃၈
၄၆။	တိဒိဝ	မြင့်မိုရ်တောင်	... ၃၈
၄၇။	တိလော်ကဂ္ဂ	လောကတွင် အမြတ်ဆုံး	... ၃၈
၄၈။	တေဇာ	တန်ခိုး	... ၁
၄၉။	တလ္လ	တွင်း၊ ချောက်	... ၁၄၉
၅၀။	တန္တ	ပြဋ္ဌာန်းခြင်း၊ ပြီးခြင်း၊ ပုံဆောင်ခြင်း	၈
၅၁။	တိမ္မရ	တည်ပင်	... ၂၃
၅၂။	တေရရတင်	ခုတင်ဆောင်သောရဟန်း	... ၁၉၂
၅၃။	ဒဗာန	လောင်ခြင်း၊ မီး	... ၉၄
၅၄။	ဒယာ	သနားခြင်း	... ၆၃
၅၅။	ဒိဋ္ဌိ	အမြင်မှားခြင်း	... ၁၈၈

၅၆။ ဒုစိန္တိ	မကောင်းသောအကြံ	...	၇
၅၇။ ဒုဋ	သူမိုက်	...	၁၄၆
၅၈။ ဒုဋကမ္မ	မကောင်းမှု	...	၁၇၈
၅၉။ ဒုဋ္ဌဘ	မကောင်းသော၊ မှားယွင်းသော	...	၃၂
၆၀။ ဒူရ	ဝေးသော	...	၁၉၄
၆၁။ ဒီပဇမ္မူ	တောင်ကျွန်း	...	၁
၆၂။ ဒေဝိန်	သိကြားမင်း	...	၃၈
၆၃။ ဒုဗ္ဗဃာတ	လိမ်လည်ခြင်း၊ သတ်ခြင်း	...	၁၇၅
၆၄။ ဒုဗ္ဗတ်မိတ္တော်	မကောင်းသောမိတ်ဆွေ	...	၇
၆၅။ ဒွာသဋ္ဌိ	ခြောက်ဆယ်နှစ် (၆၂)	...	၃၁
၆၆။ ဝေ	တံခွန်၊ အောင်လံ	...	၇၇
၆၇။ ဝည	စပါး၊ ဘုန်းကံကြီးမားခြင်း	...	၂၆
၆၈။ ဝနအတ္တ	ရွှေငွေဥစ္စာတန်ဖိုး	...	၄၇
၆၉။ ဝနဂ္ဂဟ	လေးသမား	...	၁၈၇
၇၀။ ဓာတုကမ္မ	ပထဝီစသော ဓာတ်တို့ကိုရှု သောကမ္မဋ္ဌာန်း	...	၁၉၃
၇၁။ ဝိရ	ပညာရှိသော၊ တည်ကြည်သော	...	၃၃၊ ၁၈၇
၇၂။ နရ	လူ	...	၁၁
၇၃။ နရာဒိဗ္ဗ	လူတို့၏နတ်	...	၆၅
၇၄။ နရိန္ဒ	လူများမင်း	...	၃၀
၇၅။ နဟိ	မ၊ မဟုတ်	...	၁၆၆
၇၆။ နာဘိ	ချက်	...	၁၁၈
၇၇။ နာရီ	မိန်းမ	...	၁၁၆
၇၈။ နိတုံ	ပဒုံမာကြာဝတ်ဆံနှင့်တူသောရွှေ		၈၄
၇၉။ နိရဂ္ဂင်	တံခါးကိုမပိတ်ဘဲယဇ်ပူဇော်ခြင်း		၉၆
၈၀။ နိဝါတ	နှိမ်ချခြင်း	...	၁၂၀
၈၁။ နုပိယ	အနုပိယရွာ (သာကီဝင်မင်း၏သာ) ရဟန်းပြုသည်ရွာ)	...	၁၈၇
၈၂။ နေက	တစ်ပါးမကံသော	...	၈၅
၈၃။ နိက္ခ	ရွှေ၊ တန်ဆာ	...	၂၇

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပါယ်	ပုဒ်စာပိုဒ်
၈၄။	နိက္ခမဇ္ဈဿ	ထွက်မြောက်လိုစိတ်ရှိခြင်း	၁၀၉
၈၅။	နဂ္ဂတိ	မကောင်းသောဂတိ၊ အပါယ်ဘုံ	၉၇
၈၆။	ပုရိန်၊ ပုရိန္ဒ	သိကြားမင်း	၃၈
၈၇။	ပဋိညာ	ဝန်ခံကတိပြုခြင်း	၁၉၂
၈၈။	ပဒ	အက္ခရာအပေါင်း၊ ပုဒ်	၁
၈၉။	ပဒုမ	ကြာ	၂၂
၉၀။	ပမုခ	ပြဋ္ဌာန်းသော	၃၂၊ ၁၉၃
၉၁။	ပရိဗ္ဗယ	ရိက္ခာကုန်ခြင်း	၁၈၅
၉၂။	ပရံဘတ	သူတစ်ပါးမွေးမြူအပ်သော	၁၉၄
၉၃။	ပါရေဝတာ	ခိုငှက်	၂၃
၉၄။	ပါဌ	ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သင်အံခြင်း	၁၃၂
၉၅။	ပါသာဒ	ပြာသာဒ်	၂၀
၉၆။	ပဉ္စာဝုဓ	ပဉ္စဝုဓ မင်းသား	၆၂
၉၇။	ပေါက္ခရဏီ	လေးထောင့်ကန်၊ ကြာရှိသောကန်	၇၇
၉၈။	ပုဏ္ဏ	ပြည့်သော	၂၂
၉၉။	ပုတ္တ	သား	၂၆
၁၀၀။	ဗာရသက	သိကြားမင်း၏ ဥယျာဉ်အမည်	၇၇
၁၀၁။	ဖိုလ်၊ ဖလ	အကျိုး	၃
၁၀၂။	ဗာဟီရ	အပဖြစ်သော	၄၈
၁၀၃။	ဗုဒ္ဓကိုရာ၊ ဗုဒ္ဓကုရ	ဘုရားအညွန့်အညောက်	
		ဘုရားလောင်း	၃၉
၁၀၄။	ဗုဒ္ဓပဋ္ဌာန်	ဘုရားအားအကြောင်းပြု၍	၈
၁၀၅။	ဗန္ဓု	အဆွေခင်ပွန်း	၈၂
၁၀၆။	ဗိမ္မာ	ယသော်ရာမင်းသမီး	၁၈၇
၁၀၇။	ဗျာကရဏ	ပုဒ်၊ ရုပ် အစီအရင်ကိုပြသော	
		ဗျာကရိဏ်ကျမ်းအဖြေ	၃၂
၁၀၈။	ဗျာဓိ	အနာရောဂါ	၁၂၅
၁၀၉။	ဗျာသ	ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း	၂၉
၁၁၀။	ဘဂ္ဂ	ဘဂ္ဂမည်သောရသေ့	၃၁
၁၁၁။	ဘရတာ၊ ဘာရတီ	စကား	၃၂

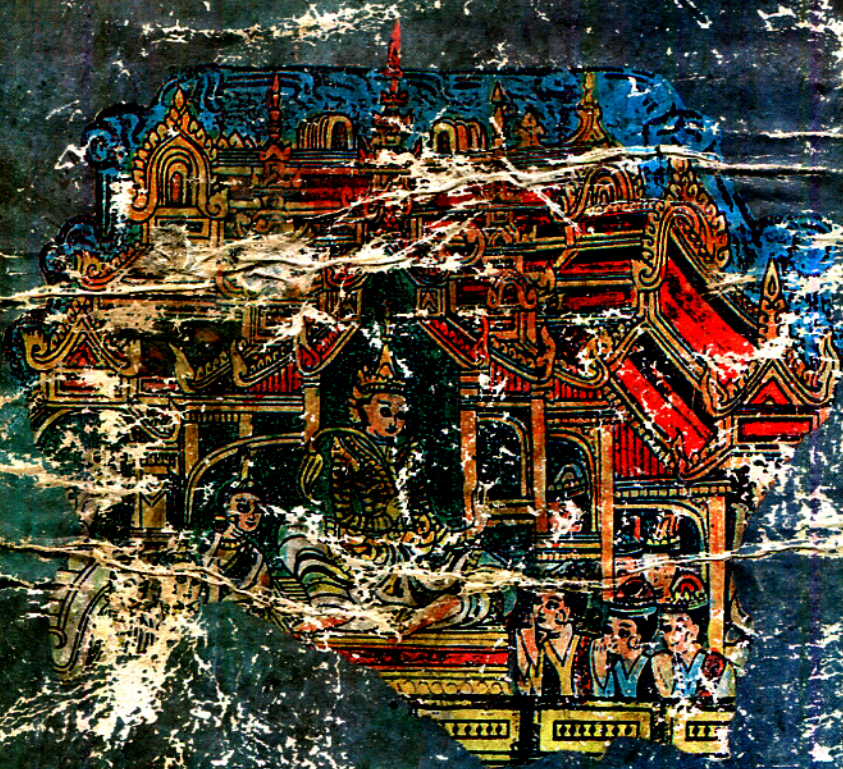
၁၁၂။	ဘာရဒ္ဒာဇာ	ဘာရဒ္ဒာဇရသေ့	...	၃၁
၁၁၃။	ဘူမိပါလ	မြေကိုစောင့်သူ၊ မြေရှင်၊ ဘုရင်	...	၃၀
၁၁၄။	ဘောဝါဒီ	ပုဏ္ဏား	...	၃၀၊ ၁၅၀
၁၁၅။	ဘိက္ခုနီ	ရဟန်းမိန်းမ	...	၁၈၉
၁၁၆။	မဏိမုတ္တာ	ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ	...	၂၆
၁၁၇။	မဓုရသ	အချိုအရသာ	...	၉
၁၁၈။	မဟာသာလ	ပစ္စည်းဥစ္စာများသူ	...	၃၀
၁၁၉။	မာတင်္ဂီ	ဆင်	...	၃၈
၁၂၀။	မုဂပက္ခိ	ငှက်၊ ငှက်တောင်	...	၁၁၈
၁၂၁။	မုနိန္ဒ	ဘုရား	...	၁၀
၁၂၂။	မုသိကာ	ကြွက်	...	၉၇
၁၂၃။	မေဒနိ	မြေကြီး	...	၅
၁၂၄။	မင်္ဂ၊ မဂ္ဂ	လမ်း	...	၂
၁၂၅။	မဏ္ဍန	တန်ဆာဆင်ခြင်း	...	၃၁
၁၂၆။	မဏ္ဍလ	ဝန်းဝိုင်းသော အပေါင်းအစု	...	၁
၁၂၇။	မတ္တ	အနည်းငယ်၊ အတိုင်းအရှည်	...	၈၉
၁၂၈။	ယည	ယဇ်ပူဇော်ခြင်း	...	၃၂၊ ၉၅
၁၂၉။	ယထက္က	အကြင်မျှလောက်	...	၂၉
၁၃၀။	ယထာလာဘ	ရသင့်သောအတိုင်း	...	၂၉
၁၃၁။	ယာဇဂါ၊ ယာဂ	ယဇ်ပူဇော်ခြင်း	...	၃၂
၁၃၂။	ယာမာ	သုံးထပ်မြောက်နတ်ပြည်	...	၁၄၀
၁၃၃။	ယုဂန်ဓိုရ်၊ ယုဂန္တရ	ယုဂန္ဓိရ်တောင်	...	၉
၁၃၄။	ယန္တရား၊ ယန္တ	စက်	...	၅
၁၃၅။	ရာဇဂဟ	ရာဇဂြိုဟ်ပြည်	...	၁၉၂
၁၃၆။	ရာဇိန္ဒြေ	မင်း၏အစိုးရခြင်း၊ ဣန္ဒြေ	...	၂
၁၃၇။	လောဟိတ	သွေး	...	၉၄
၁၃၈။	လဂ္ဂ	ကပ်ငြိသော	...	၆
၁၃၉။	ဝသုန်၊ ဝသုဇာ	မြေ	...	၂
၁၄၀။	ဝါစာပေယျ	ချစ်ဖွယ်သောစကား	...	၉၆

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပုဂ္ဂိုလ်
၁၄၁။	ဝိပါက	မှည့်ရင့်သော အကျိုးဝိပါက	၁၇၅
၁၄၂။	ဝိဘောဒိက	ထန်းပင်	၂၃
၁၄၃။	ဝိနိစ္ဆယ	အဆုံးအဖြတ်	၃၅
၁၄၄။	ဝိဟင်္ဂမ	ငှက်	၁
၁၄၅။	ဝေဓနီ	ပုလဲစသော ရတနာများ ဖောက်ရန်ဖောက်ဆူး၊ လွန်ပူ	၅၅
၁၄၆။	ဝေနေယျ၊ ဝေနေယျ	ဆုံးမထိုက်သော သတ္တဝါ	၇
၁၄၇။	ဝိတ္ထာရ	အကျယ်၊ အလျား	၇၅
၁၄၈။	သက	မိမိပိုင် ဥစ္စာ	၂၁
၁၄၉။	သကုန္တိ	ငှက်	၁၅၉
၁၅၀။	သကျာ၊ သကျ	သာကီဝင် မင်းမျိုးမှဖြစ်သော ဘုရား	၈
၁၅၁။	သမာဇိက	ပူဇော်သောပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ	၉၅
၁၅၂။	သမာသ	အကျဉ်း	၂၉
၁၅၃။	သဟဿ	တစ်ထောင်	၇၅
၁၅၄။	သဖိပ	နိုးသော	၂၃၊ ၇၈
၁၅၅။	သယမ္ဘူ	အလိုလိုသိမြင်ပွင့်ပေါ်သောဘုရား	၆
၁၅၆။	သလဘ	နံ့ကောင်	၈၂
၁၅၇။	သောတပန္န	ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္စာပယ်ပြီးသူ	၆
၁၅၈။	သောတ္ထိယ	ဆန်းကျမ်းကိုသင်သူ	၃၀၊ ၈၃
၁၅၉။	သိင်္ဂီ	အထွက်၊ အမောက်	၂၂
၁၆၀။	သန္ဓိ	စပ်ဟပ်ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း	၂၆၊ ၁၇၆
၁၆၁။	သမ္မတ	သမုတ်အပ်သည်၊ မင်း	၃၆
၁၆၂။	သမ္ဘာရ	အဆောက်အအုံ၊ အပေါင်းပြည့်စုံခြင်း	၉
၁၆၃။	ဟရိဓာကီ	ဖန်ခါးပင်	၂၃
၁၆၄။	ဟသိတုပ္ပါဒ်	ရဟန္တာတို့၏ ပြီးရယ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသောစိတ်	၁၁
၁၆၅။	ဟုတ	ပူဇော်ခြင်း၊ ပူဇော်ဖွယ်	၁၇၁
၁၆၆။	အဇော	ကောင်းကင်	၄၈

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပျို့စာပိုဒ်
၁၆၇။	အတိဒူရေ	အလွန်ဝေးသော	၅၀
၁၆၈။	အဘိည	အထူးသိသော	၁၈၇
၁၆၉။	အဘူတ	မဖြစ်ဖူးသော	၁၇၂
၁၇၀။	အလဇ္ဇီ	မကောင်းမှုမှ မရှက်သော	၁၄၆
၁၇၁။	အသိဒိသ	အတုမရှိသော၊ မတူသော	၉၆
၁၇၂။	အယုဇ္ဈကုမ္ဘိ	သိကြားမင်းခံရာပြည်	၇၇
၁၇၃။	အာဃတ်၊ အာဃာတ	ဒေါသအမျက်	၈
၁၇၄။	အာဇာနည်ယျ	အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဇာတ်သိ လိမ္မာသော	၃၆
၁၇၅။	အာဘော်၊ အာဘောဂ	ရည်သန်ရင်း၊ နှလုံးသွင်း	၂၉၊ ၅၃
၁၇၆။	အာမလိ	ရှစ်ရှားပင်	၂၃
၁၇၇။	အာယတ	ရှည်လျားသော	၃၂
၁၇၈။	အာသယ	အတိတ်မှ ပါလာသောဓာတ်ခံ	၈
၁၇၉။	အက္ကစကြာ	နေ	၂၀
၁၈၀။	အဂ္ဂေါဟသ္မိ (အဂ္ဂေါ ဟသ္မိလောကဿ)	လောက၌အမြတ်ဆုံး၊ အကြီးဆုံး ဟု ကြူးဝါးခြင်း	၁၉၅
၁၈၁။	အဉ္ဇနာ၊ အဉ္ဇန	နီလာစွက်သောတောင်	၂၃
၁၈၂။	အဗု	အခွဲ၊ အဝက်	၇၅
၁၈၃။	အန္တော	အတွင်း	၄၈
၁၈၄။	ဣတ္ထာဂါရ	မင်းမိဖုရားတို့နေရာအနောက်ဆောင်	၂၀
၁၈၅။	ဧကန်၊ ဧကန္တ	စင်စစ်၊ မုချ	၅၄
၁၈၆။	ဇေန်၊ ဇေယန	အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်	၁

ရွှေဘေသာမင်း

ဝိဒ္ဓိကုမာရပျို့

ရွှေဘေသာမင်း

ရွှေဘေသာမင်း (ရွှေဘေသာမင်း)

ရွှေဘေသာမင်း

စန္ဒကုမာရပျို့သည် ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆို ရွှေကျောင်း ဦးပု၏ လက်ရာမွန် ပျို့တစ်စောင် ဖြစ်သည်။ ငါးရာ့ငါးဆယ် မဟာနိပါတ် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ပျို့အဖြစ်ဖွဲ့ဆိုထားသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၃ ခုနှစ် တွင် ဖွဲ့ဆိုသော ပျို့ဖြစ်၍ မင်းပူး ဦးဩဘာသု၏ စန္ဒကုမာရဇာတ်ထက် တစ်နှစ်စောသော စာအဖြစ် လေးစားဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

ပျို့ဖွဲ့ဆိုပုံလှပ၍ စကားသုံး ယဉ်ကျေးလိမ္မာသည်။ စန္ဒကုမာရ မင်းသားနှင့် မိဖုရား စကားဆိုခန်းတွင် လူ့သဘာဝ၊ လောကသဘာဝ ပေါ်လွင်အောင် ဖွဲ့ဆိုရေးသားထား၍ ကုန်းဘောင်ခေတ်သုံးဝေါဟာရများ ကိုလည်း ဤပျို့တွင် လေ့လာ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ပိဋကတ်ဆိုင်ရာ အသုံး၊ စာပေဆိုင်ရာ အသုံး၊ ဆေး၊ ဗေဒင် နက္ခတ်ဆိုင်ရာ အသုံးစကားများ ကြွယ်ဝ၍ မှတ်သား လေ့လာထိုက်သော ပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် စန္ဒကုမာရ ဇာတက ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ မင်းပူးဦးဩဘာသု၏ စန္ဒကုမာရဝတ္ထုစကားပြေတို့ကို ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ် ထား၍ လေ့လာသူတို့ ပျို့၊ ဝတ္ထုနှင့် မူလ ပိဋကတ် ပါဠိ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို လွယ်ကူစွာ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကျောင်း ဦးပု

စန္ဒကုမာရပျို့

တည်းဖြတ်သူ

မောင်မြင့်ကြည် (စာပေဗိမာန်)

ရာဇာစိုးညွန့်

အဖုံး ပန်းချီ - စံတိုး

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၁၀၀၀

အဖိုး ၄၃ ကျပ်

အမှတ် ၅၂၉/၅၃၁၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ စာပေဗိမာန်အဖွဲ့၊ စာတည်းမှူး ဦးဝင်းဖေ က
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၄၁၆-ယာယီ) ဖြင့် စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်စက်ရုံတွင် ရိုက်နှိပ်၍
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၂၈၅-ယာယီ) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်

အဖွင့်ကဗျာ

ထေရ်ကျော်ငါးရာ၊ ရဟန္တာဝသီ
သမ္ဘိဒါဉာဏ်ရ၊ သဃီန္ဒတို့
ဘုရားမိန့်ရွတ်၊ ပိဋကတ်ကို
မွတ်မွတ်ဖြူဖွေး၊ ပေထက်ရေး၍
ဆေးလေးကြပ်ကြပ်၊ အထပ်တစ်ရာ
တည်းဖြတ်ပါလည်း၊ အက္ခရာပုဒ်ဆွေး
မှားယွင်းသေး၏၊ ညစ်ကြေးစပ်ယှဉ်
ပုထုဇဉ်သာ၊ ငါတို့မှာကား
မမှားဘယ်သို့၊ ရှိလေမြို့လိမ့်
ယွင်းချို့အက္ခရာ၊ ပျက်ယိုရာ၌
ပညာကြီးရှင်၊ ဉာဏ်ကောင်းဆင်သို့
ပြင်စေသတည်း။ ။

မုံရွေးဆရာတော်

ဥတိန္ဒပျို့

ကျေးဇူးစကား

မြန်မာစာပေကို လိုက်စားမူ့ လျော်တတ်ရန် လမ်းညွှန်သင်ကြားပေးခဲ့ကြသော ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ အားပေးကူညီခဲ့ကြသော ဆရာများ ဖြစ်သည့် မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာနမှ ပညာရှင် ဦးမြင့်ကြည် (တက္ကသိုလ် မြတ်စိုး)၊ လုပ်သားများကောလိပ်မြန်မာစာဌာနမှ အငြိမ်းစားဌာနမှူးဦးတင်မောင်ဌေး (ဌေးမောင်တင်ဦး)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ ပါမောက္ခ ဒေါ်ပို့၊ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှ အငြိမ်းစား ပေစာဌာနစိတ်မှူး ဦးညွန့်မောင် ✓ (မောင်မောင်ညွန့်-မန်းတက္ကသိုလ်) နှင့် ပေကျေးမူနှင့်ပတ်သက်၍ လိုအပ်သမျှ အကူအညီပေးသော အမျိုးသားစာကြည့်တိုက် ပေစာဌာနမှ မမိုးသိတာသန်း (မကြာညို-စာကြည့်တိုက်) တို့အား အထူးဂါရဝပြု ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်း တင်အပ်ပါသည်။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	မြန်မာစာအဖွဲ့၊ အကြံပေးအရာရှိ ဦးမြင့်ကြည်၏ အမှာ	က
၂။	မြန်မာစာပါမောက္ခ ဒေါ်ပို၏ အမှာ	င
၃။	ကထိကဦးခင်အေး (မောင်ခင်မင်-ခန့်ဖြူ)၏ အမှာ	ဆ
၄။	တည်းဖြတ်သူတို့၏ အမှာ	၄
၅။	စန္ဒကုမာရ ဇာတ်အကျဉ်း	၈
၆။	စန္ဒကုမာရပျို့	
	(က) ဇာတ်တော်ဟောခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၁)	၁
	(ခ) စန္ဒကုမာရမင်းသား တရားစီရင်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၅၆)	၉
	(ဂ) ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ရန်ငြိုးထားခန်း (ပိုဒ်ရေ ၂၀)	၃၅
	(ဃ) ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ယဇ်ပူဇော်ရန် ကြံစည်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၈)	၄၂
	(င) မင်းသား မင်းသမီးများ ဖမ်းဆီးယူဆောင်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၂၂)	၄၉
	(စ) ခမည်းတော် မယံတော်တို့ တောင်းပန်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၁)	၅၈
	(ဆ) စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၇)	၆၂
	(ဇ) မြေးတော်ဝသူလမင်းသား တောင်းပန်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၈)	၆၅
	(ဈ) မင်းသား မင်းသမီးများ ယဇ်တွင်းသို့ ယူဆောင်ခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၅)	၆၉
	(ည) စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား သစ္စာဆိုခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၇)	၇၆
	(ဋ) ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း (ပိုဒ်ရေ ၁၁)	၈၃
	(ဌ) နိဂုံး (ပိုဒ်ရေ ၁၅)	၉၀
၇။	ပဲခူးမြို့ ကြံခတ်ပိုင်းကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် အရှင် ဘဒ္ဒန္တကုဝေရာဘိဝံသ၏ စန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်နိဿယ	၉၇
၈။	မင်းပူးဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ စန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထု	၁၃၇
၉။	နောက်ဆက်တွဲ	၁၆၉

မြန်မာစာအဖွဲ့အကြံပေးအရာရှိဦးမြင့်ကြည်၏အမှာ

ရှေးဟောင်း ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ စာပေတို့သည် ရှေးခေတ်မြန်မာတို့၏ အဖိုးတန် စာပေ အမွေအနှစ်များဖြစ်ကြသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ လက်အောက်သို့ သူကျွန်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစတင်၍ မြန်မာတို့၏ ရှေးဟောင်းစာပေ အမွေအနှစ်များမှာ ပျက်စီးပျောက်ဆုံးခဲ့ကြသည်။ မြန်မာစာပေမှာလည်း သူတစ်ပါးလက်အောက်တွင် အနှိမ်ခံဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

သို့သော် စစ်ကြိုခေတ်တွင် အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ မြန်မာစာပေ ပြန်လည်နိုးကြားလာခဲ့သည်။ မြန်မာရှေးဟောင်းစာပေ အမွေအနှစ်များကို ဟံသာဝတီ၊ သုခမ္မဝတီ၊ ဇေယျ၊ မိတ်ဆွေ၊ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်စသောပုံနှိပ်တိုက်များက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပြီး အတူ ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ယခုခေတ်တွင် ထိုရှေးဟောင်းစာပေများကို လက်ဆင့်ကမ်းလေ့လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ရှေးဟောင်းစာပေများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း စစ်ကြိုခေတ်ကာလလောက် အားရစရာမရှိလှပေ။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုဌာနက ရှေးခေတ်စာပေ အမွေအနှစ်များကို ဖော်ထုတ်၍ ကြိုးကြားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာကြီး ဦးဖိုးလတ်၊ မောင်သုတ (ဖိုလ်မူး ဘသောင်း) ကဲ့သို့သော စာပေဝါသနာရှင် ပညာရှင်အချို့က ထုတ်ဝေခဲ့သည်လည်း အနည်းအကျဉ်းရှိခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ နောက်ပိုင်းတွင် ရှေးဟောင်းစာပေများ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှုမရှိသလောက် ရှားပါးသွားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ယခုအခါ စာပေဝါသနာရှင်များက ပုံနှိပ် ရသေးသော ပျို့၊ ကဗျာတို့ကို ဆရာသမားများထံ နည်းနာခံယူ၍ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင် နေကြသည်ကို သိရှိရ၍ အထူးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ထိုသို့ပုံနှိပ် ရသေးသော ရှေးဟောင်းစာပေများကို အခိုင်အခံပုံနှိပ်စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်စေရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုသည် မြန်မာစာပေနှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအတွက် အလွန်လိုအပ် နေသော ကွက်လပ်တစ်ခုကို ကြိုးပမ်းဖြည့်ဆည်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထိုသို့ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်မှုမျိုးမရှိခဲ့လျှင် ပေ၊ ပုရပိုက်များအတွင်း၌သာ ရှိနေသည့် ရှေးခေတ်မြန်မာတို့၏ စာပေအမွေအနှစ်များမှာ ပျောက်ဆုံး ပျက်စီးမှုများကြောင့် မကြာခင် လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားဖို့ရန်သာ ရှိပေသည်။

ရွှေကျောင်းဦးပု၏ ဘဝနှင့် စာပေများကို သိရှိသူ လွန်စွာနည်းပါးသည်။ ဦးဖေမောင်တင်၏ မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ရွှေကျောင်းဦးပုနှင့် ပတ်သက်၍ မဆိုသလောက်သာ ပါရှိသည်။ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းကျမ်း (ဒုတိယတွဲ) တွင် ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့နှင့် ကုသပျို့တို့မှ ကောက်နုတ်ချက်များ တွေ့ရှိခဲ့ရ လေသည်။ ကဗျာစရိယ ကဝိဝံသစာတမ်းတွင် အလောင်းစည်သူလူးတားကို ရေးဖွဲ့

ခဲ့ကြောင်း ဆိုပါသည်။ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ရွှေကျောင်းဦးပုသည် ရတနာပူရ အင်းဝရွှေမြို့တော်ကြီးမှ တာပေါင်း ၂ သောင်းကျော်ခန့်ဝေးသည် အလုံစီရင်စု၊ ရဲကျင်းရွာတွင် ဖွားမြင်ကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကာလကပင် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဖခင်၏နမူနာဖြစ်သူက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကပင် သာမဏေဘောင်ဝင်၍ စာပေ၊ ဗဟုသုတတို့ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ကြောင်း ယခုထုတ်ဝေသော စန္ဒကုမာရပျို့နိဂုံးကို ကိုးကား၍ မောင်သုတ (မိုလ်မူးဘသောင်း) က တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မိုင်းခိုင်းမြို့စား ဦးယံ၏ ပိဋကတ်သမိုင်းစာတမ်းတွင် ရွှေကျောင်းရဲကျင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျို့ (၁၁၄၃ ခု)၊ ကုသပျို့ (၁၁၆၅ ခု) နှင့် အလောင်းစည်သူ လူးကားတို့ကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့သည် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့လား စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မြန်မာစာပေသမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ရေးဖွဲ့သော ပျို့နှင့် စကားပြေတို့မှာ များစွာရှိသည်။ ပျို့ဟောင်းပျို့သစ် စသည်တို့ဖြင့် ဇာတ်တော် တစ်ခုကိုပင် သုံး၊ လေးဦးက ရေးဖွဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရွှေကျောင်းရဲကျင်း-ဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့မှာ အခြားသူရေးဖွဲ့သောဇာတ်တော်ပျို့များကဲ့သို့ မူကွဲမရှိဘဲ တစ်စောင် တည်းသောပျို့ဖြစ်နေသည်ကို ထူးခြားစွာတွေ့ရှိရသည်။ ထိုသို့သောပျို့တစ်စောင်မှာ တိမ်မြုပ်နေရာမှ ယခုတည်းဖြတ်သူများက ရှာဖွေဖော်ထုတ်၍ စာအုပ်အဖြစ် တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ရွှေကျောင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် မူရင်းဇာတ်တော်ကြီးကို အဆင်တန်ဆာ၊ အလင်္ကာများဖြင့် ဩဇာဂုဏ်မြောက်စွာ ချဲ့ထွင်ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့တွင် အမျိုးသမီးတို့အလှသွင်ပြင် ခြယ်သမှုအဖြစ် စန္ဒကုမာရ၏ မိဖုရား စန္ဒာဒေဝီ၏အလှကို-

“ကြေးမုံပြင်နှစ်၊ လျှပ်စစ်သဖွယ်၊ နနယ်ညက်မွတ်၊ ကြာဆံချွတ်သို့၊
လတ်လတ်မျက်နှာ၊ တင့်တယ်စွာနှင့်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ ဂုဏ်ဆီ
လွေလွေ၊ သတင်းကြော့သည်၊ အိမ်ရှေ့စံစား၊ မိဖုရားကား၊ ရွှေသားဝါဝါ၊
သန္တာညွန့်ထွား၊ ဖဝါရွှေလက်၊ ဆုံညက်ချိတ်နည်း၊ ဒန်းရည်စွေးသို့၊
သေးသေးမည်းနက်၊ ပြီးပြက်ပြက်လျှင်၊ လက်လက်ဖိတ်လျှံ၊ ကေသာ
ဆံလည်း၊ ရှည်လံညွန့်ညွန့်၊ သက်လုံးခန့်၍၊ မဆန်ပီပီ၊ အဖျားချိုလျက်၊
ကြော်စိသောလား၊ မတိမ်းပါးသည်၊ သွားလည်းညီညွတ်၊ ထွတ်ထွတ်နှုတ်ခမ်း၊
ကျီးအာရှမ်းသို့၊ ထုံကွမ်းပြုံးရယ်၊ သူ့အရွယ်မူ၊ နတ်မယ်လျှစ်စစ်၊ ဝေယန်
လှစ်သို့၊ မျက်ချစ်ရောင်ကောင်း၊ နားတောင်းတပ်တပ်၊ လက်စွပ်ညီးညီး၊
ပုတီးရဲရဲ၊ ပုလဲသွယ်သွယ်၊ စိခြယ်စိုစို၊ မြန့်စိစိရွှေကြိုးသီ၍၊ ရွှေနိဝတ်မျှင်၊
ရွှေလည်ဆင်မှ၊ ဝန်းကျင်ရံကာ၊ သတ္တာသကာ၊ လျလျအညီ၊ ဂေါရီဖြည့်ဖြူး၊
စုမူးမကင်း၊ သက်လုံးနှင်းလျက်၊”

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့တင်ပြထားလေသည်။ အမျိုးသမီးတို့၏ ပင်ကိုအလှနှင့် အဆင်တန်ဆာ အလှတို့ကို ယှဉ်တွဲရေးဖွဲ့ပြခဲ့လေသည်။

နန်းတော်၊ မြို့ ရေကန်၊ ကြာ၊ ကျေးငှက်၊ သီးပင်၊ ပန်းပင် အစရှိသည်တို့စွမ်း ရှုကွက်များကိုလည်း ပြည့်ဝစုံလင်စွာ စာပန်းချီခြယ်မှုန်းစပ်ဆိုပြလေသည်။ ကေရာဇ်မင်းအိပ်မက်ခန်းတွင် နတ်ဘုံနန်းနှင့် တိမ်များ၏အလှကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် သဒ္ဒါလင်္ကာရ၊ အတ္ထာလင်္ကာရမြောက်အောင်ရေးဖွဲ့ပြသည်။

“လွလွယူဇော၊ သုံးရာထက်ခွင်၊ တိမ်ကြောဆင်လျက်၊ သက်တင်တစ်လဲ၊ ရိုးရိုးရဲတိ၊ စုံလဲမြဲခက်၊ ပြီးပြီးပြတ်တုံ၊ မြရွက်ဝေဆာ၊ မြအညာနှင့်၊ နီလာညွန့်ထူး၊ ပလဲဖူးတွင်၊ ညံ့နူးစွင့်စွင့်၊ ရွှေတံမြင့်၍၊ ရင့်ရင့်စွေးစွေး၊ ထွေးထွေးထွတ်ထွတ်၊ မွတ်မွတ်ပြာပြာ၊ ဝါဝါစိုစို၊ ညိုညိုစိမ်းစိမ်း၊ ရိုမ်းရိုမ်းစိုစို၊ ညိုညိုလွင်လွင်၊ ရွှင်ရွှင်ပျပျ၊ လွလွအူအူ၊ ဖြူဖြူထွားထွား၊ သဏ္ဍာန်ခြားလျက်၊ ကားကားတွန့်တွန့်၊ ညွန့်ညွန့်ခွေခွေ၊ ဝေဝေဖားဖား၊ သားသားပြန်ပြန်၊ စန့်စန့်စိုက်စိုက်၊ ငိုက်ငိုက်ကျေးကျေး၊ ထွေးထွေးပုံပုံ၊ ယုံယုံသွယ်သွယ်၊ ခက်ချင်းနွယ်၍၊ ဆန်းကြယ်ပေါင်းစု၊ အခါရှုလျက်၊ ရတုမလင့်၊ ”

စန္ဒကုမာရပျို့တွင် ပျို့လင်္ကာတို့၏ သဘောအဖွဲ့အစပ်အတိုင်း ပျို့ဇာတ်ကွက် များတွင် အကြောင်းသင့်ရာ၌ ဆုံးမဩဝါဒများကို ရေးဖွဲ့စပ်ပြလေသည်။ ကေရာဇ်မင်း၏ ပညာမဲ့ပုံကို-

“ထိုမင်းကျော်ကား၊ သူတော်ဂုဏ်လောင်း၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို၊ မပေါင်း ငယ်ငယ်၊ ထိုအရွယ်က၊ မနွယ်သတိ၊ မေ့ချေမိ၍၊ မရှိပညာ၊ မပါသိပ္ပံ၊ မရထုံးစံ၊ မခံပုံနည်း၊ ခရီးဆုံးဖြတ်၊ မတတ်တရား၊ မလားဓမ္မ၊ မကျအရိုး၊ ကောင်းကျိုးမမြင်၊ မထင်အပြစ်၊ မိစ္ဆာရစ်၍၊ အနစ်လိုထ၊ ရှာတုံကြလည်း၊ မရဝေးလံ၊ ပင်လက်ပံဝယ်၊ အခွဲခါခါ၊ နှစ်မဲ့ပါသို့ ”

ဟူ၍ ပညာမရှိ၊ ခင်ပွန်းကောင်းမဲ့သောသူ၏ သဘောကို ဖွဲ့ပြခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် အမျိုးသမီးများကျင့်ဝတ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ မယ်တော်ဂေါတမီကို စံပြု၍-

“ကေရာဇ်၏၊ ကျွမ်းချစ်သက်နံ၊ တောင်းနန်းစံသည်၊ ထွန်းလျှံသိင်္ဂီ၊ မဟေသိကား၊ စာဂီပုည၊ မြတ်သီလနှင့်၊ ဒါနမကင်း၊ သီတင်းစောင့်စည်း၊ သိပ်သည်းတည်ကြည်၊ လော်လည်ကင်းစင်၊ ခြောက်အင်ပြစ်ရှား၊ ငါးပါးအင်္ဂါ၊ မင်းမာယာ၌၊ လိမ္မာသိမြင်၊ လှပုံအင်သား၊ ဆန့်ကျင်မရှိ၊ ကျေးဇူးချိသည်၊ လင်မိလင်သ၊ လင်ဝတ်စသား၊ ကုံငလောက်င်၊ သင့်ကြံစာနာ၊ မိစ္ဆာကင်းဝေး၊ ရှုမျှော်တွေးလျက်၊ ထို့ကြွေးပိုက်လွယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်ဘမင်း၊

ထိုအချင်းလည်း၊ ဝပ်စင်းတုပ်ကွ၊ မြေသို့ကျရှင်၊ ရောက်ကြမစေ၊ ဖြင့်ပြ
ထပ်ထပ်၊ ဆွေစပ်မျိုးနီး၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ထိုမျှကိုလည်း၊ ရိုရိုသေသေ၊
ကျင့်တတ်ပေဟု၊ ဆုဝေဖြီးဖြီး၊ သတင်းမိုးလျက်”

ဟူ၍ ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုပြလေသည်။

ဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့သည် လောကအလှသဘာဝနှင့် ဓမ္မအမြင်ကို ထင်ဟပ်
ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့တွင် ရွှေကျောင်း
ဆရာတော် ရဲကျင်းဦးပု၏ အကျဉ်းကို အကျယ်ရေးဖွဲ့နိုင်သော ကဗျာဉာဏ်ကို
တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့ ထွက်ပေါ်လာခြင်းသည်
မြန်မာစာပေလောကအတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယခုတည်းဖြတ်သူများအနေဖြင့် စန္ဒကုမာရပျို့ကို တည်းဖြတ်မှုသည် ၎င်းတို့၏
ပထမအကြိမ် ကြိုးပမ်းချက်ဖြစ်သည်။ စန္ဒကုမာရပျို့တွင် တိုက်ဆိုင်စရာမူ
အလွန်ရှား၍ ရှိသောမူတစ်မူကိုပင် တည်းဖြတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်စာကျ၍
တိမ်းယိမ်းမှုများ ရှိနိုင်လေသည်။ ပေမူကို အဆင်ဆင်ကူးယူရာတွင် စာကူးတိမ်းချွတ်မှု
များလည်း ရှိနိုင်သည်။

သို့သော် ထိုပျို့ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းသည် နောင်အခါတွင် ထိုထက်ပို၍
သန့်ရှင်းပြည့်ဝကောင်းမွန်သောမူများ ထွက်ပေါ်လာစေရန် ပထမခြေလှမ်း
ဖြစ်လေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့စာမူ လက်ဝယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မိမိတို့
လက်ဝယ်ရှိ မူနှင့်ညှိ၍ လိုအပ်သည်များကို ထောက်ပြပေးကြစေလိုသည်။ သို့မှသာ
နောက်တစ်ကြိမ် တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေရာတွင် အထောက်အကူ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

အလားတူ ပုံမနှိပ်ရသေးသော စာပေများ၊ ပုံနှိပ်ပြီးသော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်
ပုံနှိပ်တည်းဖြတ်ရန် လိုသောစာပေများလည်း များစွာကျန်ရှိနေပါသည်။ ရှေးဟောင်း
မြန်မာစာပေတို့သည် မြန်မာတို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စာပေအမွေအနှစ်များ
ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာတို့ဂုဏ်ယူထိုက်သော၊ လေ့လာသင့်သောစာပေများဖြစ်သည်။
လေ့လာလိုသူများလည်းရှိကြသည်။ သို့သော် ထိုစာပေများမှာ စာကြည့်တိုက်တိုင်း၊
စာအုပ်ဆိုင်တိုင်းတွင် လွယ်လင့်တကူ ရှာဖွေဖတ်ရှု၍ မရနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်
ခေတ်လူငယ်များသည် ရှေးဟောင်းမြန်မာစာပေများနှင့် အလှမ်းကွာခဲ့ကြရသည်။
ထိုသို့ ကွာဝေးနေမှုကို ယခုကဲ့သို့ ရှေးဟောင်းစာပေတန်ဖိုး သိသူများက ပိုင်းစန်း
ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြ၍ နိုင်ငံတော်အပိုင်းကလည်း ခေတ်အဆက်ဆက်မျိုးဆက်သစ်
တို့ကို မြန်မာ့ရှေးဟောင်းစာပေများအား လေ့လာနိုင်ရန် စီမံပေးနိုင်ပါစေဟု
ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။

ဦးမြင့်ကြည်
အကြံပေးအရာရှိ
မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာန

မြန်မာစာပါမောက္ခ၏အမှာ

စန္ဒကုမာရပျို့သည် ဇာတကအဋ္ဌကထာဇာတ်တော်စဉ် (၅၄၄)၊ မဟာနိပါတ်ဇာတ်တော်ကြီးခုနစ်ခုမြောက် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွင် စန္ဒကုမာရပျို့မှတစ်ပါး အခြားဇာတ်တော်ကြီးအသီးသီးကို ဖွဲ့ထားသည် ပျို့ (၂) စောင် အနည်းဆုံးရှိကြောင်း ပျို့စာရင်းများအရ သိရှိရပေသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့မှာမူ ဤတစ်စောင်သာ ရေးဖွဲ့ထားကြောင်း အမှတ်အသားတွေ့ရပြီး လူသိနည်းသောပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သည်။

စန္ဒကုမာရပျို့မှာ ဦးပုလက်ရာဖြစ်သည်။ ပျို့စာဆိုဦးပု၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာလည်း ပြည်ပြည်စုံစုံမသိရှိရသေးချေ။ စန္ဒကုမာရပျို့နိဂုံးအရဦးပုသည် အလုံစံရင်စု၊ ရဲချင်း (ရဲကျင်း) ရွာဇာတ်ဖြစ်၍ သုံးနှစ်သားတွင် အမိကွယ်လွန်ကြောင်း၊ ခုံနှစ်နှစ်သားတွင် အဖကွယ်လွန်ကြောင်း၊ နောင်သော်ရဟန်းဘဝရောက်၍ အင်းဝရွှေနန်းတော်တောင်ဘက်ရှိ မဟာမြတ်မုနိစေတီတော်နောက်ပါးက ဘုံကျော်ကျောင်းတိုက် အပါအဝင်ရွှေကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးခဲ့ကြောင်းသာ သိရသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပုဟု တွင်သည်။

ဝေါဟာရလိနတ္ထဒိပနိကျမ်းဆရာ၏ အမှတ်အသားအရ-

“မူးနား၊ ရဲချင်းရွာဇာတ်၊ ငရွှေပုဆို၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၆၅ ခုအပြီး၊ ရတနာရောင်ရှိန်ချိုကုသပျို့” ဟုတွေ့ရသဖြင့် ဦးပုသည် ကုသပျို့တစ်စောင်လည်း ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ (ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၊ မင်းကွန်းရွှေကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော အခြားရွှေကျောင်းဦးပုတစ်ဦးလည်း ရှိသေးကြောင်း၊ လက်ဝဲနော်ရထာ၏ တူတော်ကြောင်း၊ သူဌေးဘွဲ့ခံရကြောင်း၊ ကဗျာလင်္ကာ ရေးဖွဲ့ကြောင်း အမှတ်အသားလည်း ရှိသည်။)

ဦးပု၏လက်ရာဖြစ်သော စန္ဒကုမာရပျို့မှာ မြန်မာစာပေသမိုင်းဝင်ပျို့တစ်စောင် ဖြစ်သော်လည်း တိမ်မြုပ်နေခဲ့ရာ လူငယ်စာပေသုတေသီ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသော ကိုမြင့်ကြည် (စာပေဗိမာန်) နှင့် ကိုရာဇာစိုးညွန့်တို့၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် ရဟန်းရှင်လူ့ အများပြည်သူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ပေထုပ်များကြားမှ ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ်ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လူငယ်စာပေသုတေသီတို့၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုသည် မြန်မာစာပေအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကြီးမားသော အကျိုးပြုချက်တစ်ရပ်ဖြစ်၍ နှစ်ထောင်းအားရ

(၈)

ဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါလည်း စန္ဒကုမာရပျိုကဲ့သို့ တိမ်မြုပ်နေသော စာကောင်း
ပေမွန်များကိုလည်း ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ပြီး စာပေအကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်ပါစေ
ဆန္ဒပြုပါသည်။

ရက်စွဲ၊ ၁၃၅၄ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၈ ရက်။

ဒေါ်ပို

ပါမောက္ခ

မြန်မာစာဌာန၊

တောင်ငူဆောင်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်။

ကြို့ဆိုအပ်သော ပျို့တစ်စောင်

ဦးခင်အေး (မောင်ခင်မင်၊ ဇနီးဖြူ)

(၁)

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် မြန်မာတို့၏ အသွေးထဲ အသားထဲသို့ စိမ်ဝင်နေပြီ ဖြစ်သော ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ဖြစ်သည်။ “တေ-ဇ-သု-နေ-မ-ဘူ-စန်-နာ-ဝိ-ဝေ” ဟု အတိုကောက်အမှတ်အသားပြုထားသော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို မြန်မာတိုင်း သိသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် မြန်မာ စာပေ၊ မြန်မာ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် ခေတ်အဆက်ဆက်ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် နေရာယူလျက် ရှိကြောင်း အထောက်အထားအမျိုးမျိုးက သက်သေခံနေသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် ဒုဒ္ဒကနိကာယ်၏ ဒသမမြောက်ကျမ်းဖြစ်သော “ဇာတက” တွင် အဝင်အပါဖြစ်သည်။ ဇာတကသည် ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ရှေးဖြစ်တော်စဉ်များကိုဖော်ပြထားသော စာစုဖြစ်သည်။ ဇာတ်ပေါင်း ၅၄၇ ဇာတ်ပါဝင်သည်။ ဇာတ်တော်ပေါင်း ၅၅၀ ဟူ၍ အမှတ်အသားပြုကြသည်။ ထိုဇာတ်တော်များကို ဂါထာအရေအတွက်အလိုက် ဧကနိပါတ်၊ ဒုကနိပါတ် စသည်ဖြင့် နိပါတ်ခေါ် အပိုင်းငယ်များ ပိုင်းထားရာ နောက်ဆုံးဇာတ်တော် (၁၀) ဇာတ်ကို မဟာနိပါတ်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုဇာတ်တော် (၁၀) ဇာတ်ကား “ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့” ပင် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ အပါအဝင် ဇာတကပါဠိတော်ကို ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုသော ဇာတကအဋ္ဌကထာကျမ်းများကို သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသကပြုစုကြောင်း၊ ဋီကာကျမ်းများကို သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ပင် ရှင်ဓမ္မပါလက ပြုစုကြောင်း ပညာရှင်တို့ မိန့်ဆိုကြသည်။

ပုဂံသို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောက်လာသောအခါ ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်အတူပါလာသော ထိုပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာများကို ပုဂံသားတို့ လေ့လာဆည်းပူးပြီး မြန်မာမှု ပြုကြရာမှ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည် မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်ထဲသို့ ပုံသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့အပါအဝင် ဇာတကသရုပ်ဖော်ပုံများကို ဘုရားပုထိုးများတွင် အုတ်ခွက်များ၊ စဉ်ကွင်းများ၌ တွေ့ရသည်။ ပန်းချီပုံများ၊ ပန်းပုရုပ်လုံးများ အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့ရသည်။ သရုပ်ဖော်ပုံများကိုညွှန်းဆိုသော ပုံအညွှန်းစာများကို ပါဠိဘာသာ၊ ရှေးမွန်ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာတို့ဖြင့် ရေးထိုးကြသည်။ မှော်ဇာခင် ဘကုန်းမှ တူးဖော်ရရှိသော အုတ်ခွက်မှ တေမိမင်းသား အလိုစမ်းခန်းသရုပ်ဖော်ပုံ၊ ပုဂံ၊ ရွှေစည်းခုံဖက်လိပ်၊ အာနန္ဒာ၊ ဓမ္မရာဇိက၊ မင်္ဂလာစေတီ စသည်တို့မှ

ဇာတကသရုပ်ဖော်ရုပ်ချုပ်များနှင့် ကမ္မည်းစာများ၊ ပုဂံလောကထိပ်ပန်ဘုရားနံရံမှ ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ သရုပ်ဖော်ပန်းချီပုံများနှင့် မင်စာကမ္မည်းများသည် ထင်ရှားသော သာဓကများ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို မြန်မာ စာပေဖြင့် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် မရေးသားနိုင်သေးမီကတည်းကပင် အခြားအနုပညာ ပုံသဏ္ဍန်များဖြင့် သရုပ်ဖော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုသာဓကများက သက်သေခံ နေသည်။ ပန်းချီပန်းပု စသည်တို့ဖြင့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို သရုပ်ဖော်သည့် အလေ့အလာများမှာ မျက်မှောက်ခေတ်အထိ တွင်ကျယ်နေဆဲဖြစ်သည်။

စာပေဘက်ကကြည့်လျှင် မြန်မာစာအရေးအသား အခြေတကျပေါ်ထွန်း ပြီးသည်နောက်တွင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ စာပေများ ပုံသဏ္ဍန် အမျိုးမျိုး ဖြင့် ပေါ်ထွန်းလာသည်မှာ မျက်မှောက်ခေတ်အထိဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပျို့၊ ရကန်၊ ပြဇာတ်၊ ဟောစာ၊ သီချင်း၊ နိဿယစကားပြေ၊ ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထု စသည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုးဖြင့်တွေ့ရသည်။ ထိုပုံသဏ္ဍန်များတွင် ပျို့သည် ထင်ရှားသောပုံသဏ္ဍန်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အင်းဝခေတ်မှစ၍ စာဆိုတို့သည် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့မှ ဇာတ်တော်များကို ပျို့ခေါ် လေးလုံးစပ်ကဗျာရှည်ကြီး များဖြင့် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရေးဖွဲ့လာကြသည်။ အင်းဝခေတ်တွင် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသည် ဘူရိဒတ်ဇာတ်ကို ဘူရိဒတ်လင်္ကာကြီးနှင့် ဘူရိဒတ်ဇာတ်ပေါင်းပျို့အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိသည် နေမိဇာတ်ကို နေမိဝရဲခန်း၊ နေမိဘုံခန်း၊ နေမိမဂ္ဂဇိုးခန်းပျို့များအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သုဝဏ္ဏ သာမဇာတ်ကို သုဝဏ္ဏသျှံမြားပစ်ခန်း၊ သုဝဏ္ဏသျှံသူဌေးခန်း၊ သုဝဏ္ဏသျှံ သစ္စာခန်း ပျို့များအဖြစ်လည်းကောင်း ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်တွင် တောင်ဖိလာဆရာတော်က ဝေဿန္တရာပျို့ကိုရေးဖွဲ့သည်။ ထိုပျို့ကို ဝေဿန္တရာပျို့ဟောင်းဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပျို့သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ပျို့များ ဆက်လက်ပေါ်ပေါက်သည်။ တေမိပျို့ဟောင်းကို ရေးသူအမည်မသိသော်လည်း တေမိပျို့သစ်ကို ဦးဦးကာရေးဖွဲ့ ကြောင်းသိရသည်။ နေကပျို့ကို တွင်းသင်းမင်းကြီး၊ ဦးရွှန်းနှင့် ဦးနိုးတို့က တစ်စောင်စီ ရေးဖွဲ့ကြသည်။ မဟော်သဓဇာတ်ကို အပိုင်းများခွဲကာ ဦးရေးက မဟော်ဥမင်ခန်း ပျို့၊ တွင်းသင်းမင်းကြီးက မဟော်ကျေးစေခန်းပျို့နှင့် မဟော်ဥမင်ခန်းပျို့၊ ဦးရွှန်းက ပြဿနာခန်းပျို့ဟူ၍ အသီးသီးရေးဖွဲ့ကြသည်။ စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရွှေကျောင်းရဲချင်း ဦးပုက ရေးဖွဲ့သည်။ နာရဒပျို့ကို မုံရွေးဆရာတော်နှင့် တရားစစ်မနော်ဒေဝတို့က တစ်စောင်စီရေးဖွဲ့သည်။ ဝိဓူရပျို့ကို နတ်မောက်တောင်ဆင်းဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွင်းသင်းမင်းကြီးတို့က တစ်စောင်စီဖွဲ့သည်။ ဝေဿန္တရာပျို့ကိုလည်း တွင်းသင်း

မင်းကြီးနှင့် ဦးနိုးတို့က ပျို့သစ်များအဖြစ် တစ်စောင်စီ ဖွဲ့ကြသေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်းဘောင်ခေတ်ကုန်ဆုံးသောအခါ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့စလုံး ပျို့စာပေပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် မြန်မာစာပေထဲတွင် ရပ်တည်နေပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သည်မြန်မာတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိသောဇာတ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုရသော်လည်း ထိုဇာတ်ဝတ္ထုများ၏ ပျံ့နှံ့မှုအတိုင်းအတာချင်းကား ကွာခြားမှုရှိသည်။ နေကာ၊ သုဝဏ္ဏသာမ၊ မဟော်သစာ၊ ဝေဿန္တရာတို့သည် လူသိအများဆုံး၊ အပျံ့နှံ့ဆုံးဝတ္ထုများဖြစ်၍ လူသိအနည်းဆုံးမှာ စန္ဒကုမာရနှင့် နာရဒတို့ဖြစ်သည်ဟုယူဆဖွယ်ရှိသည်။ ကျန်ဝတ္ထုများ၏ပျံ့နှံ့မှုအတိုင်း အတာမှာမူ အလယ်အလတ်ဖြစ်သည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာဆိုတို့သည် လူသိအများဆုံး၊ အပျံ့နှံ့ဆုံးဇာတ်ဝတ္ထုများကို ပျို့ဖွဲ့ရန်ပို၍ “လက်တွေ့” ကြဟန် ရှိသည်။ ရှေ့တွင်ပြခဲ့သော ပျို့စာရင်းကိုကြည့်လျှင် ထိုသဘောကို အထင်အရှား တွေ့ရ မည်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုကား အခြားဇာတ်ဝတ္ထုအသီးသီးကို နှစ်စောင်မှ လေးစောင်အထိ ပျို့ဖွဲ့ခဲ့ကြသော်လည်း စန္ဒကုမာရပျို့ကိုမူ တစ်စောင်တည်းသာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပျံ့နှံ့မှုနည်းသော စန္ဒကုမာရ ဇာတ်ဝတ္ထုကို သတိတရ ပျို့ရေးဖွဲ့ခဲ့သော စာဆိုဦးပု၏ စေတနာကား လေးစားဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးပုသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆိုဖြစ်သည်။ “မူးနားရဲချင်း (ရဲကျင်း) ရွာဇာတိ” ဖြစ်၍ ရဲချင်းဦးပုဟုတွင်သည်။ “ရွှေကျောင်းဆရာတော်ဦးပု” ဟုလည်း အမှတ်အသားရှိသည်။ ၁၁၄၃ ခုနှစ်တွင် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရေးဖွဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့်ရဟန်းစာဆိုအဖြစ်မှတ်ယူဖွယ်ရှိသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့သည်တိမ်မြုပ်ရှားပါးသော ပျို့တစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ပေမူဖြင့်သာ ရှိပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုဖူးသေးသောပျို့ဖြစ်သည်။ ယခုမူတည်းဖြတ်သူ တို့၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့်စန္ဒကုမာရပျို့သည် ပုံနှိပ်မှုအဖြစ်ထွက်ပေါ်လာ ပေပြီ။ အများပရိသတ်ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ရပေပြီ။ တည်းဖြတ်သူတို့က စန္ဒကုမာရ ပျို့နှင့်ယှဉ်တွဲလေ့လာနိုင်ရန်စန္ဒကုမာရဇာတကပါဠိတော်၊ ဇာတကဋကထာ နှင့် ဦးဩဘာသ၏ စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထုတို့ကို ပူးတွဲဖော်ကြထားသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ တည်းဖြတ်သူတို့၏ စေတနာကို လေးစားဖွယ်ဖြစ်သည်။

စန္ဒကုမာရပျို့သည် စန္ဒကုမာရဇာတကအဋကထာကို အခြေခံ၍ ဖွဲ့သောပျို့ဖြစ် သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆို မင်းဘူးဦးဩဘာသကလည်း စန္ဒကုမာရဇာတ်တော် ကြီးဝတ္ထုကို မြန်မာစကားပြေသက်သက်ဖြင့်ရေးဖွဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စန္ဒကုမာရပျို့ကို ထို ဇာတ်အဋကထာ၊ ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထုတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်လေ့လာခြင်းဖြင့် ပျို့စာဆို

ဦးပုဇွန် အပြောက်အမွမ်းကြယ်ပုံ၊ ကဗျာအဖြစ် ပုံဖော် ဖန်တီးပုံတို့ကို အထင်အရှား
တွေ့မြင်နိုင်ပြီး စာဆိုလက်ရာ အဆင့်အတန်းကို အကဲခတ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

မြန်မာ ပျို့စာပေနယ်ပယ်တွင် တိမ်မြုပ်ရှားပါးသော ပျို့တစ်စောင် ပေါ်ထွန်း
လာသည်အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါသည်။

ဦးခင်အေး (မောင်ခင်မင်၊ ဝန်ဖြူ)

ကထိက

မြန်မာစာဌာန၊

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်။

တည်းဖြတ်သူ၏အမှာ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်က ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာရပျို့ပေမူမှာ မူကွဲမရှိသောကြောင့် ပေမူပျက်စီးသွားပါက မြန်မာစာပေအမွေတစ်ခု ဆုံးရှုံးရမည် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရသောပေမူပေါင်း မည်မျှရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အချို့ပေမူများတွင် ပြုစုသူ၏ အထောက်အထား အမည်နာမ မရှိတော့ သောကြောင့် စာဆိုအမည်တပ်၍ မရခြင်းမျိုးလည်း ရှိနေလေသည်။ ယခု ရွှေကျောင်းဦးပု၏ ပေမူတွင်မူ ဦးပုကိုယ်တိုင်ရေးသားခဲ့သည် နိဂုံးစာပိုဒ်များကြောင့် စာဆို၏အမည်နှင့်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အတန်ငယ်မျှ ထုတ်ဖော်ရေးသားနိုင်ပေသေးသည်။ ပျို့ဖွဲ့ပုံအဆင့်အတန်းမှာလည်း မြင့်မား၍ စကားသုံး အဆင့်တန်ဆာကြွယ်ဝမှုကို လည်း တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဤပေမူကိုတည်းဖြတ်သူတို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

မူကွဲရာဗွေမတွေ့သော ပေမူဖြစ်၍ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံများကို မြန်မာစာအဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည့်စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံကျမ်းနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးထည့်သွင်းပါသည်။ ကာရန်နှင့်သုံးထားသော စကားလုံးများကို သတ်ပုံကျမ်းနှင့်မကိုက်ညီစေကာမူ မူရင်းမပျက်ယွင်းစေလိုသောကြောင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြပါသည်။ ပျို့ဖတ်ရှုလေ့လာသူ တို့အလွယ်တကူလေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ရန်အတွက် မူလဇာတက အဋ္ဌကထာပါဠိမြန်မာ နိဿယ၊ မင်းဘူးဦးဩဘာသ၏ စန္ဒကုမာရဝတ္ထုစကားပြေတို့ကိုပါ ပျို့၏နောက်ဘက် တွင်တွဲဖက်ရိုက်နှိပ်ပေးပါသည်။

ပေမူကိုတည်းဖြတ်ရာတွင်ပိုဒ်ရေးများခွဲခြင်း၊ စကားလုံးများစစ်ဆေးရာဗွေခြင်း၊ အမိဗွယ်တိမ်ငုပ်သော ဝေါဟာရများကိုပါဠိ၊ ပါဠိသက်၊ ပေါရာဏခွဲခြား၍ ထည့်သွင်း ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်ရာ၌ အမှားအယွင်းတွေ့ရှိပါက တည်းဖြတ်သူတို့၏ နုနယ်သော အတွေ့အကြုံကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံဖော်ပြလိုပါသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့နှင့်ပတ်သက်၍ ကောက်နုတ်ရေးသားခဲ့သောမိုင်းကိုင်းစော်ဘွားကြီး ၏မှတ်စု၊ မောင်သုတ၏ စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဦးသန်း (မဟာဝိဇ္ဇာ) ၏ ပျို့ခရီးစဉ်ဆောင်းပါးကဲ့သို့စာများ ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုသော်လည်း စာမျက်နှာ အခက်အခဲနှင့် အချိန်နည်းပါးမှုများကြောင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ကြောင်းကို ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

ရွှေကျောင်းဦးပု

“မင်္ဂလာဗဟို၊ ရွန်းရွန်းစိုသာ” အစချီသည် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ရေးသော ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ ရဟန်းစာဆိုရွှေကျောင်းဦးပုသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၀၀ (၁၇၃၈) ဝန်းကျင်တွင် အလုံစီရင်စု ရဲချင်းရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အမိမှာ ရဲချင်း

ရွာသူဖြစ်၍ ဦးပု၏ဖခင်သည်ရေစက်ရွာ (ဆံရစ်ရွာ) သားဖြစ်သည်။ မိခင်ဖခင် တို့၏အမည်ကို အထောက်အထားရှာဖွေမတွေ့ရှိရသော်လည်း ဦးပုကို မွေးဖွားပြီး၊ သုံးနှစ်အကြာတွင်မိခင်ဖြစ်သူကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်၍ ခုနစ်နှစ် အကြာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူဆုံးပါးခဲ့ကြောင်း၊ စန္ဒကုမာရပျိုတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မွေးရာဇာတိနှင့် မိခင်ကွယ်လွန်ရပုံကို စန္ဒကုမာရပျိုနိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၂)၌-

“ ရဲချင်းဌာန၊ စည်ပင်ဝသည်၊ ဂါမဆန်းကြယ်၊ တိုရပ်ဝယ်၌၊ မျိုးနွယ်ပြီးထူ၊ လူအများလည်း၊ သနားကြည်ယုံ၊ ကိုယ်လုံးထုံလျက်၊ ထက်ဘုံပျော်ရေး၊ လူကြီးပေး၍၊ ပျံ့မွှေးသိလ၊ အားထုတ်ကြရှင်၊ ဝံသသန့်စင်၊ ငါမိခင်လည်း၊ ငါးအင်သိလ၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ အဋ္ဌဥပုသ်၊ ကြီးအားထုတ်လျက်၊ မယုတ်ကြည်လင်၊ ငါ့ကိုမြင်က၊ ရှေ့စင်မိမင်း၊ သုံးနှစ်တင်း၍၊ ခြွင်းခဲ့ခန္ဓာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ ခွာလေလွတ်လွတ် ” ဟုရေးသားဖော်ပြ ထားသည်။

ထိုဖွဲ့ဆိုပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမိဘက်မှအမျိုးသန့်စင်ပုံ၊ အလှူဒါန၊ သီလဘာဝနာနှင့်ပြည့်စုံပုံတို့ကိုပါ လေ့လာသိရှိနိုင်လေသည်။

ဦးပု၏မိခင်သည်သာ ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုလျက် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ နှင့် ပြည့်စုံသည်မဟုတ်။ ဦးပု၏ဖခင်သည်လည်းဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၍ ရတနာ သုံးပါးကြည်ညိုဆည်းကပ်သူ၊ ရပ်ရွာ၌ ကျော်စောသတင်းရှိသူဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ ထိုသို့ဖော်ပြထားသည်စန္ဒကုမာရပျိုနိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၁)မှာပင် ဦးပုကို မွေးပြီးခုနစ်နှစ်အကြာတွင် ကွယ်လွန်ပုံနှင့် ဖခင်ဇာတိအား သိသာအောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံမှာ-

“စွဲနေတုံလှစ်၊ စိန်ကောင်းစစ်သို့၊ တစ်နှစ်ဆိုလောက်၊ လူရေးမြောက်သား၊ ထွန်းတောက်ပညာ၊ နက်နဲစွာ၍၊ ရတနာသုံးပါး၊ ပျပ်ဝပ်တွားလျက်၊ တရားယှဉ်မှီ၊ သူတော်မိသည်၊ ဂုဏ်ဆီမွှေးရွှင်၊ ငါ့သခင်လည်း၊ ငါလျှင်သက်စစ်၊ ခုနစ်နှစ်က၊ ခွာပစ်စွန့်ထ၊ နတ်ရွာကြွသည်၊ မွေးဖဆံရစ်ဇာတိတည်း” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုပျိုပိုဒ်တို့၏ အထောက်အထားအရဦးပုခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင်မိခင်ရောဖခင်ပါ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရာသည်ကို သိနိုင်၏။ ဦးပုသည် မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးပြီးသော အခါ မွေးချင်း ကျန်ခဲ့ဟန်မတူ၊ ဖခင်၏နှမ(အဒေါ်) ဖြစ်သူက ဆက်လက် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် မှုကို ခံယူခဲ့ရပြီး၊ ကျောင်း၌အပ်နှံကာ ပညာသင်ကြားပေးခြင်းကြောင့်၊ ပိဋကတ် ကျမ်းဂန်ကို တတ်မြောက်ခဲ့ရ၏။ စန္ဒကုမာရပျိုနိဂုံး ပိုဒ်ရေ(၁၄) ၌-

“မိမွန်ဖမင်း၊ ခန္ဓာကင်းသော်၊ အရင်းမသိ၊ မောင်ကြီးနှမ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ သက်မျှချစ်ခင်၊ ခါးဆစ်တင်လျက်၊ ကြည်လင်လုပ်ကျွေး၊ ဖြည့်ဖြူးမွေးမှ၊ အရေးသိလောက်၊ အင်တန်ရောက်သော်၊ ကျော်ချောက်သတင်း၊ ကျေးဇူးချင်းသား၊ ထွန်းလင်းလျှည်း၊ သင်္ဘောထီးဟု၊ မြေကြီးပမာ၊ ထူထဲစွာသည်။

ပညာဂုဏ်နှစ်၊ ဆရာစစ်၌၊ ကျစ်လျစ်ကျိုးနွဲ့၊ မြဲမြံဆည်းကပ်၊ လုပ်လုပ်စင်ဖြူ၊
ရေပူရေချမ်း၊ ကမ်းလှမ်းလုပ်ကျွေး၊ ကျောက်ကောင်းသွေးသို့၊
နက်လေးလှိုင်ကြူ၊ ရင်နို့ယူလျက်၊ လူငယ်အစစ်၊ ဖြစ်လှည့်တုံကြွင်၊
ထိုကပင်တည်း၊ ရက်ဖြင့်မနား၊ သင်ရှုငြားက၊ တိုးပွားလွေ့လွေ့၊ တရွေ့ရွေ့လျှင်၊
ကြွေ့ကြွေ့ခက်ရှည်၊ ဉာဏ်ရင့်စည်၍” ဟု ဖော်ပြထား၏။

ထိုဖော်ပြချက်အရ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ ဆရာဖြစ်သူသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ၌
ထင်ရှားသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်မည်ဟု ယူဆနိုင်ပေသည်။ ဆရာ၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို နိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၁) တွင်-

“ ငါးရာမျှလောက်၊ ကြွေ့ကြွေ့မြောက်လျက်၊ မဖောက်ကြည်ယုံ၊ သဒ္ဓါလုံသည်၊
အပုံထွေပြား၊ တပည့်များကို၊ ဟောကြားဓမ္မ၊ ချို့နှုတ်စဖြင့်၊ ဆုံးမပဲပြင်၊
သွန်သင်ပြသ၊ မျိုးရေငှလျက်၊ နေ့ညမခြာ၊ သြဝါပေးပေး၊ ဖြည့်သိမ်းမွေးသည်၊
နက်လေးဂုဏ်ဖြာ၊ တို့ဆရာလည်း၊ မင်္ဂလာကြီး၊ လူပေါင်းထီးသို့၊ ဝေန်းနဲ့ပြား၊
ကျော်ထင်ရှား၏၊ လေးပါးသီလ၊ ဖြူဆွမွေးထုံ ”

ဟုဖော်ပြထားသောကြောင့် ဦးပု၏ဆရာသည် သံဃာငါးရာမျှလောက်ကို
စာပေသင်ကြားပို့ချနေသော တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဘုံကျော်
ကျောင်းကြီး၏ဆရာတော်လည်းဖြစ်၍၊ စာပေကျမ်းဂန်ကိုနေ့ညမပြတ်ပို့ချ သင်ကြား
သြဝါဒပြုရုံသာမက သီလကြီးလေးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လေသည်။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ ပစ္စယသန္နိသီတသီလ၊ ပါတိမောက္ခ
သံဝရသီလဟူသော သီလကြီးလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၍ စင်ကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း၊
ဦးပုကဖွဲ့ဆိုသောကြောင့် ဆရာ၌မည်မျှရှိသေကြည်ညိုသည်ကိုလေ့လာတွေ့ရှိနိုင်၏။
ဆရာ၌ရှိသေလျက် ဆည်းကပ်သင်ယူသောကြောင့် ဦးပုသည် သဒ္ဓါကျမ်း၊
ရာဇဝင်ကျမ်းတို့နှင့်တကွပိဋကတ်သုံးပုံကိုပြည့်စုံတတ်မြောက်သူတစ်ဦးဖြစ်လာ၏။

ဦးပုသည် “ ပရမတ္ထ၊ သဘာဝလည်း၊ လေ့ထတီးပွန်၊ သုတ္တန်ဝိနည်း၊
ပေါင်းစည်းများဘိ၊ ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာဆန်းဆန်း၊ လက်သန်းအနု၊ ဆိုမှုကျဉ်းကျယ်၊
အဓိပ္ပာယ်နှင့် ” ဟူသော နိဂုံးပိုဒ်ရေ(၁၄)အဆိုအတိုင်း ပိဋကတ်ကိုဖွင့်ဆိုသော
ကျမ်းကြီး များနှင့်တကွ အယူအဆအမျိုးမျိုး၊ သဘောအမျိုးမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်
ပိုင်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်းကိုစန္ဒကုမာရပျို့က ထောက်ခံဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

သို့ဆိုလျှင်ဦးပုစန္ဒကုမာရပျို့ကိုရေးသားပြီးစီးသည် ၁၁၄၃ (၁၇၈၁)၊
တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၅ ရက်နေ့တွင် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ခန့်ရှိမည်ဟု
ခန့်မှန်းတွေးတောနိုင်ပါသည်။ ရဟန်းဘဝသက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တွင် ရင့်ကျက်သော
ဉာဏ်ဖြင့် စန္ဒကုမာရပျို့ကို ဦးပုဖွဲ့ဆိုခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ဦးပုသည်စန္ဒကုမာရပျို့ကိုရေးပြီးနောက် ကုသပျို့ကို ၁၁၆၅ (၁၈၁၃) နှစ်တွင်
ရေးသားပြီးစီးသည်ဟူသောအဆိုအရ ကုသပျို့ရေးချိန်တွင် ဦးပုသက်ကြီးပိုင်းသို့
ရောက်ပြီဟုခန့်မှန်းရမည်ဖြစ်ပေသည်။

စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ကဗျာစရိယဝံသကျမ်း၌ ရွှေကျောင်းဦးပုသည် အလောင်းစည်သူမင်းလူးတားကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်ဟူ၍ ဖော်ပြထား၏။ “အလောင်းစည်သူမင်းလူးတား” ပေမူကို ရဲကျင်းဦးပုအမည်ဖြင့် တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်တွင် တွေ့ရှိ၍ ကူးယူဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ ထိုလူးတားတွင် ရွှေကျောင်းဦးပုရေးသည်ဟု ယူဆနိုင်သော ဖော်ပြမှုအထောက်အထားကို မတွေ့ရှိရပေ။

ထို့အပြင်စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် အခြားစာအုပ်များတွင် ဖော်ပြခြင်း မခံရသေးသောစာများကို ထပ်မံတွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုတွေ့ရှိသော ပေမူများနှင့် ပေါင်းစပ်လျှင် ရွှေကျောင်းဦးပုရေးသော စာစာရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

၁။ စန္ဒကုမာရပျို့	၁၁၄၃ (၁၇၈၁)
၂။ ကုသပျို့	၁၁၆၅ (၁၈၁၃)
၃။ ဆယ်နှစ်ရာသီရတုများ	၁၁၄၆ ^၁
၄။ ဂိဟိသုတဝိနယပျို့	-
၅။ အလောင်းစည်သူမင်းလူးတား	၁၁၄၆ (၁၇၈၄)

ရွှေကျောင်းဦးပုနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော အချက် တစ်ချက်မှာ ခေတ်ပြိုင်စာဆိုများနှင့်ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားသည် ၁၁၄၃ (၁၇၈၁) နှစ်တွင် နန်းတက်ပြီး ၁၁၈၁ (၁၈၁၉) အထိ ထီးနန်းကို စိုးစံအုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ ထိုဘိုးတော်လက်ထက်တွင်ထင်ရှားသောစာဆိုများမှာ ဦးယာ ၁၁၀၀ (၁၇၃၈) မှ ၁၁၄၇ (၁၇၈၅) ထိ၊ ဦးတိုး ၁၁၁၃ (၁၇၅၈) မှ ၁၁၅၈ (၁၇၉၆) ထိ၊ ဦးလန်း ၁၁၁၅ (၁၇၅၃) ခန့်မှ ၁၁၆၅ (၁၈၁၃) ခန့်ထိ၊ ဝက်မစွပ်နဝဒေး ၁၁၁၈ (၁၇၅၆) မှ ၁၂၀၂ (၁၈၄၀) ထိ၊ ကျည်းကန်ရှင်ကြီး ၁၁၁၉ (၁၇၅၇) မှ ၁၁၇၅ (၁၈၀၃) ထိနှင့် မင်းပူးဦးဩဘာသနှင့် ရှင်နန္ဒမေဓာ ၁၁၂၀ (၁၇၅၈) မှ ၁၁၆၀ (၁၇၉၈) ထိ တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

မြန်မာစာပေသမိုင်း၌ ထင်ရှားလှသော လက်ဝဲသုန္ဒရသည်ပင် ရွှေကျောင်းဦးပုထက် ဆယ်နှစ်သာသာဝန်းကျင်သာစော၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော စာဆိုဖြစ်၍ ခေတ်ပြိုင်စာဆိုဟုပင်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပုစန္ဒကုမာရပျို့ရေးသောနှစ်တွင် လက်ဝဲသုန္ဒရသည် “မဟာသီဟသူရ” ဘွဲ့ဖြင့် မြို့ဝန်ခန့်ထားရခြင်းခံရ၏။ ကုသပျို့ကို ဦးပုမရေးမီ ၁၁၆၁ (၁၇၉၉) တွင် လက်ဝဲသုန္ဒရ အနိစ္စရောက်လေသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွင် ရှစ်ဘွဲ့ကို စကားပြေဖြင့် ရေးသားခဲ့သော ဆရာတော် မင်းပူးဦးဩဘာသည် ၁၁၄၄ (၁၇၈၂) တွင် စန္ဒကုမာရဇာတ်နှင့်နာရဒဇာတ်တို့ကို ရေး၏။ ဤတွင်ဦးပု၏ “စန္ဒကုမာရပျို့” က ဦးဩဘာသ၏ “စန္ဒကုမာဇာတ်” ထက် တစ်နှစ်စော၍ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို လေ့လာသုံးသပ်နိုင်သည်။ ဦးတိုးက

၁။ ဂိဟိသုတဝိနယပျို့၊ နိဂုံးပိုဒ် ၂၇

သူ၏ထင်ရှားကျော်ကြားလှသောရာမရကန်ကို ၁၁၄၆ (၁၇၈၄) ခုတွင် ရေးသောကြောင့်၊ စန္ဒကုမာပျို့ထက်သုံးနှစ်မျှနောက်ကျလေသည်။ “ညီတော် မင်းနန်းပျို့”ကို ခုနစ်ရက်နှင့်အပြီး ရေးသည်ဟု ဆိုသော ဦးယာသည် “ဇေယျဒီပေ၊ သပြေမြရောင်” ချီဆယ်နှစ်ရာသီလူးတားကို ၁၁၄၃ (၁၇၈၁)၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင်ဖွဲ့ဆိုပြီး၏။ ဦးပုက ထိုနှစ်တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၅ ရက်တွင် စန္ဒကုမာပျို့ကိုအဆုံးသတ်၏။ ထို့ကြောင့်ဦးယာ၏ ဆယ်နှစ်ရာသီဘွဲ့လူးတားထက် ဦးပု၏ပျို့က ရက်နှစ်ဆယ်မျှသာနောက်ကျ၏။ ပျို့ဖြစ်၍ လူးတားထက် ရှည်သောကြောင့် ပြိုင်တူရေးဖွဲ့နေကြ၏ဟုပင်ဆိုသင့်သေး၏။ ကျည်းကန် ရှင်ကြီး ရှင်နန္ဒဓဇသည် အမေးပုစ္ဆာပေါင်း ၁၁၁၅ ပုဒ်ပါသော စွယ်စုံကျော်ထင် သတ်ပုံသံပေါက်ကျမ်းကြီးကို ၁၁၅၈ (၁၇၉၆) တွင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ စန္ဒကုမာပျို့ထက် ဆယ်နှစ်နောက်ကျ၍ ကုသပျို့ထက် ဆယ်နှစ်စောလေ၏။

အထက်ဖော်ပြပါအချက်အလက်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဘိုးတော်ဘုရား အုပ်ချုပ်သောရွှေကျောင်းဦးပု၏ စာဆိုခေတ်သည် ကုန်းဘောင်စာပေ မီးရှူး တန်ဆောင်ထွန်းပြောင်သောခေတ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်၏။ ရတု၊ ပျို့၊ ကဗျာ၊ မေတ္တာစာမူစကားပြေအထိ မြန်မာစာပေဖွံ့ဖြိုးစဉ်အခါတွင် ဦးပုသည် ပျို့ဆရာ၊ လူးတားဆရာ၊ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်ကျမ်းကျင်နဲ့စပ်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ် နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရာသည်။ ရွှေကျောင်းဦးပု၏ကွယ်လွန် သက္ကရာဇ်ကို အတိအကျ မသိရ။ စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိက ၁၁၇၀ (၁၈၀၈) အထိ ဦးပုရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းရေးသားထားလေသည်။

ပျို့ဟူသောဝေါဟာရ

ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်းတွင် “ပျို့”ဟူသောဝေါဟာရကို အဓိပ္ပာယ်ခုနစ်မျိုး ဖြင့် ခွဲခြားရှင်းလင်းဖော်ပြထား၏-

- ၁။ ပြည်ဖိုးခြင်း
- ၂။ ထွန်းပခြင်း
- ၃။ နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်း
- ၄။ ကြန်အင်ပြည်စုံကောင်းမြတ်ခြင်း
- ၅။ ပျိုငယ်ခြင်း
- ၆။ ပျို့အန်ခြင်း
- ၇။ ပျို့ကျမ်း

၁။ ပြည်ဖိုးခြင်း

ပြည်ဖိုးခြင်းအနက်ကိုပြုသော “ပျို” သဒ္ဒါသည် “ပို့” နှင့်ထပ်တူပင်ဖြစ်သည်။
တောင်တွင်းဆရာတော်စီရင်သော မြန်မာဝါစွာဝါစကတွင် “ပို့” သဒ္ဒါသည် ပြည်ဖိုး
စေခြင်း၊ ရောက်ပေါက်စေခြင်းဟူသော အနက်များကိုဟော၏။

ပြည်ဖိုးခြင်း “ပျို” ဟော “ပို့” စပ်ထုံး

- (က) တအင်မချို့၊ ကျေးဇူးတို့ကြောင့်၊ သံပို့ပြင်ကျွန်း၊ မြစ်လယ်ထွန်းအောင်၊
(ကိုးခန်းပျို့)
- (ခ) ပြည်စုံလှလျက်၊ ကြွယ်ဝလောက်ပို့၊ ကုန်သည်တို့လည်း (သံဝရပျို့)
- (ဂ) အရာမချို့၊ ခမ်းနားတို့ထက်၊ ပို့ပို့ရမ်းရမ်း၊ လျှမ်းသော်လျှမ်းစေ
(ဇေဒိသပျို့)

ပြည်ဖိုးခြင်း “ပျို” ဟောပျိုစပ်ထုံး

- (က) ကြည်းတောင်အလွဲ၊ ဘိသိက်နဲ့လျက်၊ ဖွံ့ဖွံ့ပျိုပျို (ဆုတောင်းခန်းပျို့)
- (ခ) အစုံသမြတ်၊ ညီညွတ်လုံးပျို၊ ပျိုပျိုနုသား (သာမုဒြိကမော်ကွန်း)
- (ဂ) အရာရောက်သော်၊ ရွှေမှောက်ဘုန်းပျို၊ သိကြားသို့လျှင် (ဣသိသိင်္ဂီပျို့)

ဤသာမကများကို ထောက်ရှုသဖြင့် ပြည်ဖိုးဖွံ့ထွားသည်အရာကို “ပျို” ဟူ၍
ရေးသားစပ်ဆိုကြသည်မှာ ထင်ရှား၏။

၂။ ထွန်းပခြင်း

“ပျို” ကိုထွန်းပခြင်းဟူသော အနက်ဖြင့်လည်းရေးလေ့ရှိသည်။

- (က) မြေ၏ထိုဦး၊ နေရောင်ပျိုလည်း၊ မဆိုထိန်လင်း (ပါရမီခန်းပျို့)
- (ခ) မြူတေရောင်ပျို၊ ကောင်းကင်ဆိုမျှ၊ ကုသိုလ်ကြောင့်လည်း၊
(နိက္ခမခန်းပျို့)
- (ဂ) နတ်လူအတို၊ သက်လုံလိုသား၊ ပြာပြာညိုညို၊ ဝင်းပျိုပျိုလျှင်၊
(ဝိဓုရပျို့သစ်)

ဖော်ပြပါအတိုင်း ထွန်းလင်းခြင်းအရောင်အဝါကိုလည်း “ပျို” ဟူ၍
ရေးသားစပ်ဆိုကြသည်ကိုတွေ့နိုင်သည်။

၃။ နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်း

“ပျို” ဟူသောဝေါဟာရကို နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်း အနက်ဖြင့်လည်း

ရေးဖွဲ့လေ့ရှိကြသည်။

- (က) ကြည်မိတုံတုံ၊ အာရုံပျို့ပျို့၊ နှစ်လို့ပျော်ပျော် (ဘုံခန်းပျို့)
- (ခ) စုံမက်လှည့်တို့၊ ပျို့ရရှိလျှင်၊ နှစ်လို့ချင်ဖွယ် (ဘုံခန်းပျို့)
- (ဂ) မှည်နှင့်တချို့၊ နတ်မင်းတို့သည်၊ ချစ်ပျို့လေးလေးမြတ်မြတ်တည်း၊ (ဘုံခန်းပျို့)

ဤရေးသားပုံများအရ “ပျို့”သည် နှစ်သက်ကြည်လင်စေခြင်းသဘောဖြင့် ရေးသားကြောင်း သိမြင်နိုင်သည်။

၄။ ကြန်အင်ပြည်စုံကောင်းမြတ်ခြင်း

ကြန်အင်ပြည်စုံခြင်း၊ ကောင်းမြတ်ခြင်းတို့၌ “ပျို့”ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် ရေးဖွဲ့နိုင်ကြောင်းကို

- (က) လေးယောက်ပျို့ပျို့၊ အင်မချို့သား၊ သားတို့ထံရင်း(ကိုးခန်းပျို့)
- (ခ) လုံးစုံမချို့၊ ဘုန်းရောင်ပျို့သား၊ တို့ကျေးဇူးရှင်၊ (စေဉ်ကူးမင်းရွှေနားတော်သွင်းဇေချင်း)
- (ဂ) အင်္ဂါမချို့၊ စုံပျို့ပျို့၊ ငါတို့ဆရာပေ (ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံ) ဟူသော အရေးများအရ သိသာထင်ရှား၏။

၅။ ပျို့ငယ်ခြင်း

“ပျို့”သည် ပျို့ငယ်ခြင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်လည်းရေးနိုင်သည်။ ကဗျာ လင်္ကာများအတွင်း၌ ကာရန်ကိုးလျက်အမြစ်ထည့်၍ “ပျို့”မှ “ပျို့”ဟု ရေးသုံးတတ် သည်လည်းရှိသည်။

- (က) ထိန်ထိန်တောက်လျက်၊ ပင်စောက်ပျို့ပျို့၊ ဥယျာဉ်တို့လည်း(စမ္မေယျပျို့)
- (ခ) မြတ်ဖျားဘုန်းပျို့၊ မှူးမတ်တို့နှင့်၊ မချို့စုံစေ (ဣသိသိင်္ဂီပျို့)
- (ဂ) နောင်တကိုယ်ဖို့၊ အလိုလိုတည်း၊ ပျို့ပျို့ရွှေတုံး (သစ္စာခန်းပျို့)

အထက်ဖော်ပြပါရေးသားပုံမျိုးကို “ပျို့”ဖြင့် ရေးခြင်းတွေ့နိုင်ပါသည်။

၆။ ပျို့အန်ခြင်း

ပျို့အန်ခြင်းသဘောကိုလည်း “ပျို့”ဟု ရေးလေ့ရှိ၏။

- (က) ရင်ခေါင်းဆိုမြို့၊ အန်အံသို့လျှင်၊ ပျို့တို့ကျင့်တင်(ဘူပေါင်း)
- (ခ) ဘတ်စာပျို့နှင့်၊ ပျို့တို့ပျို့အန် (ကဗျာသာရတ္ထသတ်ပုံ)
- (ဂ) ပျို့အန်ပျို့တို့၊ ဘတ်စာပျို့နှင့်၊ ပျို့ဟူသမျှ (ဘာသာနယလင်္ကာရ)

“ပျို့”ဟုစာလုံးပေါင်းပုံဖြင့် ပျို့အန်ခြင်းသဘောကိုလည်း ရေးလေ့ရှိသေးကြောင်း ကို ပြဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ ဤ၌ ပျို့ကဗျာလင်္ကာဟူသောအဓိပ္ပာယ်သို့မရောက်၍

ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဆွေက ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အဘော်နှင့် မကိုက်ညီနိုင်ဟု သုံးသပ်ရေးသားဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ဖော်ပြပါမည်။

၇။ ပျိုကျမ်း

ပျိုကျမ်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်စပ်ဆိုပုံကို-

(က) မှတ်သားစိမ့်ငှာ၊ ပျိုလင်္ကာဖြင့် (လောကသာရပျို)

(ခ) ဘတ်စာပျိုနှင့်၊ ပျိုတို့ပျိုအန် (ကဗျာသာရတ္ထသတ်ပုံ) တို့ကို ထောက်၍ သိနိုင်သည်။

ဖော်ပြခဲ့သမျှသော ပျိုအဓိပ္ပာယ်တို့သည် ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်းမှလာသော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှုကိုရှင်းလင်းထည့်သွင်းတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပျိုတည်းဖြတ်သူတို့၏ အမြင်

ပျိုတည်းဖြတ်သူတို့ကလည်း ပျိုဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ပျိုကို အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း ဝေဖန်တင်ပြရေးသားထားသည် တို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါဦးမည်။

ဆုတောင်းခန်းပျိုကို တည်းဖြတ်သော ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဆွေက “ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုခုကို၊ အတ္တာလင်္ကာရ၊ သဒ္ဓါလင်္ကာရ၊ အနက်နှင့် အသံတည်းဟူသော တန်ဆာအဆင်တို့နှင့်စုံလင်ပြည့်လျှမ်းစေလျက်၊ နှစ်သက် ညင်သာ ငြိမ့်ညောင်း နာပျော်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပိုဒ်ရေးပေါင်းများစွာဖြင့် စီခြယ်ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို ပျိုဟုခေါ်တွင်ပေသည် ” ဟု စကားညွှန်းတွင်ရေးသားတင်ပြ ခဲ့သည်။

အထွေထွေတည်းဖြတ်အုပ်ချုပ်သူ ဆရာကြီးပါမောက္ခ ဦးမောင်ကတည်းဖြတ် ထုတ်ဝေပြီးသော ပျိုတိုင်းတွင် ကျမ်းဦးစကားရေးသည်။ ထိုကျမ်းဦးစကားများသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် စာအုပ်စာတမ်းရှားပါး၍ ပုံနှိပ်တိုက်များအားမေတ္တာရပ်ခံရပုံနှင့် စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းအောင် အမျိုးစုံစုံ ပုံနှိပ်နိုင်မှု မရှိသေးခြင်းအား ရေးသားဖော် ပြပြီး၊ ပျိုအမျိုးအစားခွဲပုံကို ရေးသား၏။ နောက်ပိုင်း၌ သက်ဆိုင်ရာပျိုနှင့် ပတ်သက်သော စကားချီးသဘောမျိုး ခပ်တိုတိုရေးထည့်လေ့ရှိသည်။

ဆရာကြီး ပါမောက္ခ ဦးမောင်၏ ပျိုအမျိုးအစားခွဲပုံ (၃) မျိုးမှာ-

- ၁။ ပထမအမျိုးအစား
ဘုရားဟောဇာတ်တော်ကိုတိုက်ရိုက်မှီး၍စီကုံးသောပျိုမျိုး။
- ၂။ ဒုတိယ အမျိုးအစား
ဘုရားဟောပင်မဟုတ်လင့်ကစားထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ရှေးပညာရှိ သုခမိန်များရေးသော ကျမ်းကိုမှီး၍ စပ်ဆိုသောပျိုမျိုး။
- ၃။ တတိယ အမျိုးအစား
ပညာရှိတစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်မှ ပေါက်ဖွားလာသည်ပျိုမျိုးဟူ၍

ဖြစ်သည်။

ပထမအမျိုးအစားကို ဆုတောင်းခန်း၊ ပါရမီတော်ခန်း၊ ကိုးခန်း၊ ဘူရိဒတ်
ဇာတ်ပေါင်း၊ ဘုံခန်း၊ ငရဲခန်းပျို့တို့ကို ဥပမာပြသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားကို
မနော်ဟရီပျို့နှင့် လောကနိတိပျို့တို့ဖြင့်ပြသည်။ တတိယအမျိုးအစားကို
ဂန္ထသာရပျို့၊ သြဝါဒထူးပျို့တို့ဖြင့်ပြသည်။ ထိုခွဲခြားပုံကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်းမပြု။
တည်းဖြတ်ပြီးသမျှပျို့များ၏ ရှေ့တွင်ထပ်တူရိုတ်နိပ်ထည့်သွင်းခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင်
လေသည်။

ပါရမီတော်ခန်းပျို့ကိုတည်းဖြတ်သော ကထိက ဒေါ်မြင့်သန်းက-

“ပျို့ဟူသည်မှာ မြန်မာကဗျာအဖွဲ့တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လေးလုံးစပ်
လင်္ကာနည်းအတိုင်း စပ်ဆိုရပေသည်။ ထို့ကြောင့် လင်္ကာနှင့်ပျို့သည် မည်သို့မျှ
ကွဲပြားခြားနားခြင်းမရှိပေ။ ပျို့ဆိုသည်မှာ အင်းဝနန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတို့
လင်္ကာကိုပင် တစ်နည်းတစ်ဖုံတွင်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပညာရှိတို့
မိန့်ဆိုခဲ့ကြသည်” ဟု

ပါရမီတော်ခန်းပျို့နိဒါန်း၊ ပျို့ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ကိုးခန်းပျို့ကိုတည်းဖြတ်သော ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်စောက-

“ပျို့သည် လေးလုံးစပ် လင်္ကာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လင်္ကာဟူသည် ပါဠိဘာသာ
“အလင်္ကာရ” မှ ဆင်းသက်လာ၍ “တန်ဆာဆင်ခြင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။
တန်ဆာဆင်သည် ဟူရာ၌ အတ္ထာလင်္ကာရ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်ခြင်း၊ သဒ္ဒါလင်္ကာရ အသံဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်းတို့ကို ဆိုလိုသည်” ဟု
ဖော်ပြထားပြီး ပျို့ ဝေါဟာရ စတင်တွေ့ရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍ -

“ပျို့ဟူသော စကားကို ပင်းယခေတ်၌ အစောဆုံးတွေ့ရ၏။ ပင်းယလေးစီးရှင်
ကျော်စွာခေါ် သိဟသူမင်းလက်ထက် စတုရင်္ဂီဗလအမတ်ကြီးသည် အဘိဓမ္မာ
ခဲရာခဲဆစ်တို့ကို ရွှေဖဝါးတော်အောက် အစချီသော ရတုကဗျာဖြင့်
ပုဂံမြို့ဆူးတွင်းပစ် ဆရာတော်အား မေးလျှောက်ခဲ့ရာ ဆရာတော်က
နှုတ်မင်္ဂလာပျို့ဖြင့်မေးသည်ကို ကဗျာလင်္ကာပျို့ဖြင့်သာ ဖြေလျှင်းပေအံ့ဟု
ပဋိညာဉ်ပြုတော်မူသော စကားရပ်ပါရှိပါသည်”

ဟုဖော်ပြထား၏။

ထိုအဆိုအရပျို့ဟူသော အရေးအသားသည် အင်းဝခေတ်ပေါ်ကဗျာအဖွဲ့
ဖြစ်သော်လည်း “ပျို့” ဟူသောဝေါဟာရသည် ပင်းယခေတ်တွင်
စတင်တွေ့ရှိရသည်ဟုဆိုရပေမည်။

နေမိငရဲခန်းပျို့ကို တည်းဖြတ်သော ဦးကျော်ရင် (မဟာဝိဇ္ဇာ) က
ပျို့ဝေါဟာရနှင့်ပတ်သက်သော အဆိုလေးရပ်ကိုနိဒါန်းတွင်ဖော်ပြထားသည်။

ပထမအဆိုမှာ ဝေါဟာရလိနတ္ထဒီပနိမှထုတ်နုတ်ပြသော-

“ မနပ်ပိနေတိတိပျို့ ” စိတ်ကိုနှစ်သက်စေတတ်သောကဗျာဖြစ်သောကြောင့် ပျို့ဟုခေါ်သည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဆိုမှာ ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်းတွင်ဖော်ပြထားသော “ ဖတ်နာ ကြည့်ရှုသူ တို့၏ နှလုံးကိုယူကျုံးသည်အသွင်ကြည်လင်နှစ်သက် စေတတ်သော စာဖြစ်သော ကြောင့် ပျို့ ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

တတိယအဆိုမှာ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်စော ဖော်ပြခဲ့သည်ကဗျာ သာရတ္ထသဂြိုဟ်မှ ထုတ်နုတ်ရေးသားသော စတုရင်္ဂီဗလအမတ်ကြီးနှင့် ဆူးတွင်းပစ်ဆရာတော်တို့၏ စကားပင်ဖြစ်၏။

စတုတ္ထအဆိုမှာ-

ကျောက်စာတို့၌ “ စာခိ ” မှ “ စာချိ ”

“ မီးကိ ” မှ “ မီးကျီး ” ပြောင်းသကဲ့သို့

“ ပို့ ” ဟူသောဝေါဟာရမှ “ ပျို့ ” သို့ပြောင်းလာသည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုအဆိုလေးရပ်ကိုတင်ပြပြီးနောက် မိခင် “ လင်္ကာကြီး ” မှဆင်းသက်လာသော အဖွဲ့ပုံစံတစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ဘုန်းတန်ခိုးကိုဖွဲ့လျှင် “ မော်ကွန်း ”၊ ရဲရည်ရဲသွေးကို စပ်ဆိုလျှင် “ ရဲတင်း ” ၊ လောကသဘာဝသာယာပုံကိုဖွဲ့ဆိုလျှင် “ ရတု ” ဟုခေါ်သကဲ့သို့ အမှတ်ရလွယ်ကူစေရန်အဖွဲ့ကိုသိနိုင်သော အမည်အသီးသီးပေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်ဟုရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ဖော်ပြခဲ့သမျှသောအဆိုများမှာ ပျို့ကိုတည်းဖြတ်သူတို့၏ “ ပျို့ဟူသော ဝေါဟာရ ” နှင့် “ ပျို့အဖွဲ့ ” အပေါ်သုံးသပ်တင်ပြထားမှုများဖြစ်ပါသည်။ ပျို့သည် လေးလုံးစပ်ကဗျာဖြစ်၍ မူလက ဘုရားဟောဇာတ်တော်နှင့် ဗုဒ္ဓဝင် အကြောင်းအရာများကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုး ရေးဖွဲ့လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ရှေးဦးမြန်မာကဗျာရှည်အဖွဲ့ပုံစံဖြစ်၍ ပျို့ရေးဆရာတို့သည် မိမိထက်သန်ရာ ဇာတ်တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ကြသောအခါ ဇာတ်ဆောင်တို့၏စကားပြော၊ ဇာတ်ဝင်ခန်းအထားအသိုနှင့် ပုံသဏ္ဍန်တို့ကို သရုပ်ဖော်ရေးသားတတ်ကြ၏။

ထိုအခါပျို့သည် စကားပြေမပေါ်မီက ဝတ္ထုအသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြဇာတ်အသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း ဖတ်ရှုသူကိုစိတ်နှလုံးမွေ့လျော်စေခဲ့ဟန်တူသည်။ ရှေးလူကြီးတို့သည် ကျက်မှတ်လိုက်နာစရာများပါသော ပါရမီတော်ခန်းပျို့နှင့် ကိုးခန်းပျို့တို့ကို အာဂုံဆောင်၍ပင်ကျက်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုခေတ်လူကြိုက်များသော စာအုပ်စာတမ်းများကို အုပ်ရှေ့များစွာ ရိုက်နှိပ်ရသကဲ့သို့ပင် ကိုးခန်းပျို့ကို ပေမူ မိတ္တူများ များစွာကူးယူလေ့လာခဲ့သော အထောက်အထားပေါင်း များစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် “ ပျို့ ” ဟူသော စာပေသည် မြန်မာ စာပေကို ကြီးမားသော အထောက်အကူပြုသည်ကဗျာတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ပျို့ထဲတွင်သမိုင်း

အထောက်အထား၊ ခေတ်သုံးစကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပျို့ဆရာတို့ခေတ်က
ယဉ်ကျေးမှု၊ လေ့ထုံးစံ၊ ဘာသာရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ အတွေးအခေါ်၊ ရေမြေ
တောတောင်သဘာဝတို့ကို တွေးခေါ်သိရှိနိုင်အောင်ရေးဖွဲ့ခဲ့သောကြောင့် တန်ဖိုး
မြတ်နိုင်သော မြန်မာစာပေအမွေအနှစ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟုဆိုအပ်ပါသည်။

စန္ဒကုမာရဇာတ်အကျဉ်း

ရွှေကျောင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျိုကို ဇာတကအဋ္ဌကထာ ဇာတ်တော်စဉ် ၅၄၄ မှ စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ယူ၍ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒကုမာရဇာတ်သည် မဟာနိပါတ်ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့၏ ခုနစ်ခုမြောက်ဇာတ်တော်ဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်အနီးရှိ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ယံတွင် နေတော်မူသောအခါ စန္ဒကုမာရဇာတ်ကို ဒေဝဒတ်အား အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည် လေးသည်ကျော်သုံးကျိပ်တစ်ယောက်တို့အား ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အဆိပ်လူး မြားဖြင့် ပစ်သတ်ပြီး လေးသမားများကိုပါ သုတ်သင်ရန် ကြံစည်ရာ မအောင်မြင်ချေ။ ဒေဝဒတ်၏ အကြံမအောင်မြင်သည်ကို အကြောင်းပြုလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရဟန်းများက ပြောကြားကြ၏။ လေးသည်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြပုံကို ပြောဆိုစဉ် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား မည်သည်စကား ဆွေးနွေးနေကြသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် လေးသည်တို့ကို သတ်ရန် အကြံမအောင်မြင်ပုံကို ပြောဆိုကြောင်း လျှောက်ထားသောအခါ ယခုသာမဟုတ် ရှေးသံသရာ၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ လုံ့လပြုဖူးသည်ဟု မိန့်ကြား၏။ ရဟန်းများက တောင်းပန်သောကြောင့် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားလေသည်။

ဘုရားလောင်း စန္ဒကုမာရမင်းသား ဖြစ်စဉ်ဘဝက ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားလောင်း၏ ဖခမည်းတော်နှင့် အကျွမ်းဝင်လျက် ခဏ္ဍဟာလဟု အမည်တွင်သော ပုဏ္ဏားကြီး ဖြစ်၏။ ပြည်သူတို့ကို တရားစီရင်သော အရာကိုရ၏။ တရားစီရင်ရာ၌ တံစိုးလက်ဆောင်စားလျက် အမှုကို မတရားအနိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျေးလက်တောရွာမှ ဆင်းရဲသားတစ်ဦးအား မတရားသောဆုံးဖြတ်မှုကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ပြုလုပ်လိုက်၏။ ထိုဆင်းရဲသားက စန္ဒကုမာရမင်းသား ထွက်တော် မူလာသည်ကို တွေ့ရ၍ တရားသဘင်မှ ထွက်ကာ အမှုအကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသားက မတရားသောဆုံးဖြတ်မှု ဖြစ်သည်ကိုသိ၍ တရားအတိုင်း စစ်ဆေးကာ ကျေးလက်တောရွာမှ ဆင်းရဲသားကို အမှုအနိုင်ပေးလိုက်လေသည်။ တရားမျှတသော စစ်ဆေးစီရင်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပြည်သူပြည်သားတို့က ဟစ်ကြွေး ချီးကျူးကြရာ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး ကြားသိသွားလေသည်။

ထိုအခါမှအစပြုလျက် စန္ဒကုမာရမင်းသားကို တရားစီရင်ခွင့် ပေးလိုက်လေသည်။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် တံစိုးလက်ဆောင်များ မှစားရသောကြောင့် စန္ဒကုမာရ မင်းသားကို ရန်ငြိုးဖွဲ့လေတော့၏။ တစ်နေ့သ၌ ဖခမည်းတော်မင်းကြီးသည် နတ်ပြည်ကို အိပ်မက် မက်၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်လိုသော စိတ်ဖြစ်၏။ နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်းတရားကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား မေးမြန်း၏။ ခဏ္ဍဟာလက သဗ္ဗစတုက္ကယင်္ဂကြီး ပူဇော်ရန် အကြံပေးလေသည်။ ထိုအကြံမှာ စန္ဒကုမာရ မင်းသားကို သတ်လိုသောကြောင့် ကြံသော အကြံဖြစ်၏။ သားတော်လေးပါး၊ သမီးတော်လေးပါး၊ သူကြွယ်လေးယောက်၊ ဆင်လေးစီး၊ မြင်းလေးစီးစသည်ဖြင့် သတ္တဝါတို့ သေကျေပျက်စီးကြောင်း များစွာဖြစ်လေတော့သည်။

ပထမကြိမ်ယင်္ဂပူဇော်ရန် ဖမ်းစဉ်က စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ တောင်းပန်မှု ကြောင့်ယင်္ဂပူဇော်မည်သူများကိုလွှတ်၏။ ဒုတိယအကြိမ်မြေးတော် ဝသုလမင်းသား တောင်းပန်ပြန်၍ ဖမ်းဆီးထားသောသူများ လွှတ်ပြန်၏။ ထိုအခါမင်း ကြီး၏ စိတ်မတည်ငြိမ်မှုကိုသိ၍ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍လွှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ရန် ခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားသည် ယင်္ဂပူဇော်သောနေရာသို့ စန္ဒကုမာရမင်းသားနှင့်တကွ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ယင်္ဂပူဇော်အံ့ဆဲဆဲတွင် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားက သစ္စာပြုသောကြောင့် သိကြားမင်းက ကိုယ်ထင်ပြုကာ မတရားသောအမှုကိုပြုက ခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲမည်ဟု ကြိမ်းလေသည်။

မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့ကို ပြည်သူတို့က ဝိုင်းဝန်း၍ သုတ်သင်သောကြောင့် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား နေရာတွင် အသက်ဆုံးရှုံးရလေသည်။ ဖခမည်းတော်မင်းကြီး မှာလည်း ထီးနန်းကို စွန့်ရလျက် သုသာန်တစပြင်တွင် နေရလေတော့သည်။ ပြည်သူတို့က “စန္ဒကုမာရ မင်းသား” ကို မင်းအဖြစ်မြှောက်ကြ၍ သတ္တဝါတို့လည်း အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားလေတော့သည်။

ဤသည်မှာ ဇာတကအဋ္ဌ ဓာထာလာ စန္ဒကုမာရဇာတ်ကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်၍ ရွှေကျောင်းဦးပုသည် သူ၏ ပျို့ထဲတွင် အဆင်တန်ဆာများ ဝေဝေ ဆာဆာဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့နိုင်၏။ အဘယ်ကြောင့် စန္ဒကုမာရပျို့အား ဦးပု ရေးရ သည်ကို ပျို့နိဂုံးပိုဒ်ရေများ၌ ဖော်ပြထားလေသည်။

စန္ဒကုမာရပျို့ ရေးရခြင်းအကြောင်း

ရွှေကျောင်းဦးပုသည် စန္ဒကုမာရပျို့ကို အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်က တိုက်တွန်းသောကြောင့် ရေးသားရခြင်းမဟုတ်ပေ။ မိမိ၏ စေတနာဝါသနာ အလျောက် ပျို့တစ်စောင်အဖြစ်ရေးဖွဲ့သည်။ အခြားသူများပျို့ကို ဖတ်မှတ်ခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်၊ ကောင်းမှုပြုလိုသော စိတ်တို့ပေါ်ပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ရေးသားဖွဲ့ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို ပျို့နိဂုံးပိုဒ်ရေ ၁၀ ခွဲ -

“သူတော်မြတ်မွန်၊ ဂုဏ်ဝန်ဟု၊ တံခွန်တစ်ဆူ၊ ငါသည်သူလျှင်၊ ကြည်ဖြူ
နှစ်ခြိုက်၊ သူမတိုက်ဘဲ၊ ငါ့ဦးကရုဏာ၊ ငါ့ပညာကို၊ များစွာဖျော်ဖျော်၊ နှိုးဆော် ထပ်ဆင့်၊
ချီးပင့်မြောက်လွှား၊ မသောအားဖြင့်၊ အများမွမ်းဖြင့်၊ လှူပုံယင်တို့၊ ချစ်ရှင် ဘုန်းဝင်း၊
သုံးလူမင်း၌၊ ဖြောင့်စင်းသဒ္ဓါ၊ စေတနာလျှိုထိပ်၊ ပီတိဖိတ်က၊ မဆိတ်ကုသိုလ်၊
မဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင်၊ ဆောင်ပစေလိမ့်၊ ကြံနှစ်သိမ့်လျက်၊ စိမ့်စိမ့်အင်မြို့၊
ကောင်းဖျော်လျှိုသည်” ဟုဖော်ပြထားသည်။

သူ၏ပျို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာသူတို့က ချီးမွမ်းခြင်း၊ ပြစ်တင်ခြင်းတို့ဖြင့် မတုန်လှုပ်
သောစိတ်ရှိပုံကိုလည်း ပိုဒ်ရေ ၁၀ မှာပင်ရေးဖွဲ့ပြထားသည်ကို တွေ့နိုင်၏။
ပျို့တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သွားခြင်းဖြင့် နောက်လူတို့သည် ရှေးစာဆိုကဝိတို့၏ အဆို
အမိန့်ကို သိနိုင်၍ ဝေဖန်စဉ်းစားဉာဏ်ဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းရှိပုံကို ရွှေကျောင်းဦးပုက
အမြော်အမြင်ကြီးမားစွာ တွေးမြင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ရှေးဆရာတို့နည်းအတိုင်း
ဇာတကအဋ္ဌကထာကို ချဲ့ထွင်၍ သူရေးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နိဂုံးပိုဒ်ရေ ၁၀ အတွင်း၌

“လင်္ကာရတု၊ ပျော်မှုအားလေ့၊ ကျမ်းဂန်မေ့ဟု၊ မမေ့သသူ၊ ပြစ်တင်မူလည်း၊
မယူစလောက်၊ ငါ့ထံမှောက်သို့၊ မရောက်ပေသွယ်၊ ထွတ်ဘုန်းကြွယ်လျှင်၊ နှိုးနှယ်မေ့၊
ဖော်ထုတ်ပြသား၊ ရသပျိုးအံ၊ ခြင်္သေ့ဆီကို၊ ရွှေနိနိက္ခ၊ နားခွက်မျှသည်၊ သန္တသူမြတ်၊
နှလုံးဆွတ်က၊ ပြစ်လွတ်ပေတန်၊ ကောင်းလှမွန်ရှင်၊ ရှေးလွန်မြင်မြော်၊ ဆရာကျော်ဟု၊
ထင်ပေါ်ဂုဏ်လှောင်း၊ ထိုအပေါင်းလည်း၊ အကြောင်းနှိုက်နဲ၊ ကျမ်းဂန်စွဲ၍၊
ဆိုမြဲထောက်ချင်၊ မသင့်တင့်သည်၊ တတ်ခွင့်တတ်ရာကဝိတည်း” ဟု ရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံဖြင့်
သိရှိနိုင်ပေသည်။

တည်းဖြတ်သူ

စန္ဒကုမာရပျို့

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

၁။ ဇာတ်တော်ဟောခန်း

၁။ မင်္ဂလာဗဟို၊ ရွန်းရွန်းစိုသား၊ နဂိုရ်ဝေဆာ၊ သာယာဆိုင်းဆိုင်း၊ စက်ကွပ်
သိုင်းသို့၊ တိုင်းသောဋ္ဌဿ၊ မဏ္ဍလ၏၊ ကမ္ဘာ့ကျက်သရေ၊ ဦးစွန်မြေ၌၊ မြေတေ
တောက်လောင်၊ တပြောင်ပြောင်နှင့်၊ ရွှေညောင်တော်ဝန်း၊ ဧသာန်စွန်း၌၊ မြနန်း
ပလ္လင်၊ ဗေဓထိပ်ပြင်ထက်၊ အောင်မြင်မာရ်လုံး၊ စင်စင်ကျုံး၍၊ ထွတ်ဆုံးမဏ္ဍိုင်၊
တရားလှိုင်လျက်၊ ဦးကိုင်ချုပ်ခြာ၊ ဉာဏ်တေဇာဖြင့်၊ ဗြဟ္မာနတ်လူ၊ သုံးဘုံသူတို့၊
မတူလျှင်းဘဲ၊ ကျေးဇူးကဲသား၊ ကျော်သဲအောက်ထက်၊ လှိုက်ပွက်ထင်ပေါ်၊ မြတ်ဇိ
နော်ကား၊ သာပျော်ချမ်းငြိမ်း၊ ဘေးခပ်သိမ်းလျှင်၊ မလိမ်းမနှောင့်၊ မမှောင်ခိုးသူ၊ မပြု
ရန်မျိုး၊ ကြွယ်ဝတိုး၍၊ ပြည်ဖြိုးစုံလင်၊ ဝန်းကျင်နီးဝေး၊ တိုင်းကျေးပြောစည်၊ ပတ်လည်
ညွတ်ရုံး၊ တောင်ငါးလုံးလည်း၊ ပိတ်ဖုံးညိုမှိုင်း၊ ခြံပွတ်သိုင်းလျက်၊ တိုင်းမဂ္ဂစ၊ တုပ်ခွန်
သသား၊ ဒီပဇေမ္မူ၊ တစ်သောင်းငူထက်၊ ရှင်လူခိုမှီ၊ ရေပေါ်ဆီသို့၊ သည်ခေါ်ဆို၊
ရာဇဂြိုဟ်မှ၊ မငြိုခရီး၊ မဝေးနီးတွင်၊ တစ်သီးတိမ်စပ်၊ နှင်းဖပ်ဖပ်နှင့်၊ တောရပ်ရဂုံ၊
ပန်းမျိုးစုံသည်၊ မွှေးထုံရနံ့၊ လှိုင်လှိုင်ယုံသား၊ နုဖွံ့သစ်သီး၊ မငြီးချိုချဉ်၊
ဥယျာဉ်ပြိုင်းပြိုင်း၊ ခက်ကျိုင်းရွန်းရွန်း၊ မြရည်သွန်းသို့၊ စိမ်းလန်းဝေရွှင်၊
ဝေးကမြင်သော်၊ ဝိဟင်္ဂါမာ၊ ဂိဇ္ဈာနှင့်၊ ပမာတူငြိမ်း၊ တောင်ယံဝှမ်း၌၊ ငြိမ်းချမ်းပျော်ပါး၊
ဗျာန်တရားကို၊ ဝင်စားနေတော်၊ မူသရော်တည်၊ ကျင့်ချော်ယွင်းချွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊
စွဲမှတ်မုန်းထား၊ ရန်ငြိုးအားကြောင့်၊ ကြီးမားကြံ့ခိုင်၊ သံကျောက်တိုင်ကို၊
ခွဲချိုင်ခြမ်းခြမ်း၊ တတ်နိုင်စွမ်းသား၊ မူထမ်းကျော်ကြား၊ လေးသမားကို၊ ခန့်ထားခွဲဝေ၊
သတ်စေသမူ၊ အကြောင်းပြု၍၊ လေးစုနွယ်ဖြာ၊ ပွဲမခြာ တွင်၊ ရာဇသီလုဒ္ဓကမ္မောတိ၊
အစရှိထား၊ ပါဠိပဒ၊ ဖော်ပြချဲ့ထွင်၊ တန်ဆာဆင်လျက်၊ သံရှင်ကရဝိ၊ ကျူးရင်ညိုသို့၊
ပီတိရွှင်အား၊ မိန့်မြွက် ကြားသည်၊ တရားခက်ညွန့် စည်ဖြာတည်း။

၁။ သေနံစွန်း၌ = သောန်သည်ပါဠိ “သောန” ပုဒ်မှ ဆင်းသက်လာ၍ အရှေ့မြောက်ထောင့်
အရပ်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ သို့သော် ပျို့များတွင် “သကိုရေးမချဘဲ” “သေနံ” ဟု ရေးလေ
ရှိကြ၏။ “သေနံတူရ၊ လေညှင်းယူလျက်” ဘုံခန်း ၂။ “မြစ်လျှောက်သေနံ၊ ဟိမဝန်သို့”
ကိုးခန်း ၂၇၈။

၂။ ထိုရော်အခါ၊ခြင်းရာတွေလည်း၊ အကြောင်းသည်ကား၊ နှိုင်းရည်မရ၊ အနန္တဂုဏ်၊
 ကျေးဇူးဟုန်ဖြင့်၊ ဝသုန်မြေမိုး၊ ကျော်လွှဲဟိုးသည်၊ တန်ခိုးပြင်းရှိန်၊ မာရဇိန်၏၊
 (ရာ)ဇိန္ဒြေ၊ ကျပစေ၍၊ အနေမှန်ငြား၊ လူသုံးပါးတွင်၊ ဘုရားမြတ်စည်၊ ငါဖြစ်မည်ဟု၊
 မရည်စတောင်း၊ မကြကောင်းကို၊ အကြောင်းရင်းပါ၊ ဝါသနာကြောင့်၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ဝင်၊
 ပြစ်မမြင်သည်၊ ရှင်ဒေဝဒတ်၊ မဂ်လမ်းလွတ်ကား၊ ထွားမွတ်ရောင်ဆင်း၊ ထန်ပြင်း
 အာဏာ၊ သူလိုပါသည်၊ အဇာတသတ်၊ လောကနတ်၏၊ ပျော်မှတ်ရိပ်မြို့၊ နန်းရွှေဘုံသို့၊
 သွားတုံလေငြား၊ ထိုမင်းဖျားကို၊ စကားသာချို၊ ဤသို့ဆို၏၊ နဂိုရ်နန်းရိပ်၊ ပြည်ကျိုး
 ထိပ်ကို၊ စိုးနှိပ်ရန်လွင့်၊ ဦးကင်းဖွင့်သည်၊ ကြီးမြင့်တန်ခိုး၊ စောနေမျိုး၊ သတိုး
 ဘုန်းခေါင်၊ ရွှေနားထောင်လော့၊ မြန်ဘောင်လျှိုက်ဆူ၊ ရှင်တစ်မူကား၊
 ထီးဖြူဖြန့်သန်း၊ ဘရာခန်းကို၊ သိမ်းမြန်းစံမြောက်၊ ရည်တိုင်ရောက်၍၊
 ပြိုင်ထောက်ရင်ညွှန်၊ တုန်ရိုက်တွန့်မျှ၊ မြူးကွန့်တေဇာ၊ နေနှယ်ဖြာ၏၊ စာနာထွေသံ၊
 ငါအကြံကား၊ ဂုဏ်ယုံတောက်ပ၊ ဂေါတမကို၊ ခဏရွတ်ရွတ်၊ အသေသတ်၍၊
 လူနတ်ဆရာ၊ ဖြစ်ပါချင်လှ၊ သည်ကိစ္စတုံ၊ ချက်ကျလိုရေး၊ မပြီးသေး၍၊
 တွေးတွေးဆဆ၊ နေ့ညစိုးရိမ်၊ မငြိမ်ဝမ်းမှာ၊ ရှိခြင်းရာကို၊ ဒကာတော်နှင့်၊ တိုင်ပင်
 ချင်၍၊ အခွင့်တိုရှည်၊ ကြပါမည်ဟု၊ ချစ်ကြည်သောလျှောက်၊ ထံတော်ရောက်၏၊
 မဖောက်မလွင်း၊ ဒကာမင်းက၊ ဖြောင့်စင်းသဒ္ဓါ၊ စေတနာနှင့်၊ မေတ္တာကဲလွန်၊
 ဆရာဝန်ကို၊ ကောင်းမွန်ဖွေနည်၊ ကြရမည်ကား၊ အရည်မှုထမ်း၊ ရဲနေကျမ်းသည်၊
 ကိုယ်စွမ်းအန်အား၊ လေးသမားကို၊ မင်းဖျားမိန့်မှာ၊ မြတ်အာဏာနှင့်၊ ဆရာထံမှောက်၊
 အလျင်ရောက်က၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပ၊ ကောင်းပါစွဟု၊ ဖော်ပြအလို၊ ထပ်ထပ်
 ဆိုသည်၊ သံချိုစကားသာယာတည်း။

၃။ ဤသို့နှုတ်လွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ လှည့်ပတ်အလို၊ ပန်လျှောက်ဆိုသော်၊
 မဂ်ဖိုလ်ချည်းနှီး၊ ထိုမင်းကြီးကား၊ ချဉ်သီးဆားကူ၊ သဘောတူသို့၊ ကြည်ဖြူဝမ်းတွင်း၊
 နှလုံးသွင်း၍၊ ချက်ချင်းဝန္တ၊ အာမခံမှာ၊ နိုင်ငံဝမ်းလျား၊ လေးသည်များကို၊ ခေါ်ငြား
 တုံကြင်၊ နန်းရင်ပြင်၌၊ မွမ်းဖြင်အုတ်ထွေ၊ နေတုံသောင်းသောင်း၊ ငါးရာပေါင်းတွင်၊
 ထောင်းထောင်းကြကြ၊ ခဲခဲမာမြန်း၊ စွမ်းသန်ခွန်အား၊ ဆင်ပြောင်လားသို့၊ လျင်လျား
 ထက်မြက်၊ ရဲခက်ယုံကြုံ၊ မှုကုံထမ်းရည်၊ ကျော်ဇောသည်နှင့်၊ ရန်နည်ယလှစ်၊ သုံးကျိပ်
 တစ်ကို၊ စိစစ်ရွေးပြီး၊ မင်းကြီးကြွပ်ဆတ်၊ ဇာတသတ်ကား၊ ဒေဝဒတ်ထံ၊ အမှန်ပို့ပေ။

၁။ (...)ဇိန္ဒြေ
 ၂။ ထွားမွတ်ယောင်ဆင်
 ၃။ သတိုးဘုံခေါင်
 ၄။ မွမ်းဖျင်အုတ်ထွေ

အပ်နှင်းလေသော်၊ စိတ်နေကြကြွ၊ ထိုင်ကထတည်၊ ကောင်းစွကောင်းစွ၊ ကိစ္စ
 လုံးထွေး၊ ငါ့အရေးကား၊ မနေ့သာကြည့်၊ ပြီးတော့မည်ဟု၊ အရည်စွဲမှတ်၊ ဒေဝဒတ်
 လျှင်၊ မမြတ်စိတ်ဆွဲ၊ မရွံ့မရှာ၊ မာန်ပါစုတ်စုတ်၊ နှလုံးယုတ်နှင့်၊ ဝေဂုတ်အားကြီး၊
 ကြအဲခိုးလျက်၊ အစိုးတရ၊ ဘယ်ကြောင်ကြဟု၊ ဒေါသဆူဆူ၊ ပိုးမြူနေဆွယ်၊
 ထောင်ငယ်သဘော၊ လျော့လျော့ဆွယ်ခေါင်၊ ဆင်ပြောင်မြေခွေး၊ နှိုင်းသွေးပုံပြု၊
 ဂေဏ္ဍနာဂ၊ ပမာမျှသို့၊ ထဲပကြီးကြီး၊ ရွှင်နှလုံးဖြင့်၊ ရယ်ပြုံးပေါင်တီး၊ လေးသည်ကြီးကို၊
 ယှဉ်မှီးထံပါး၊ ဤသို့ကြား၏၊ ဘုရားဥဿု၊ ဂေါတမကား၊ ချမ်းမြသီတာ၊ နေဇာ
 မြက်မျိုး၊ အပေါ်မိုးလျက်၊ ရှိုးရှိုးရှိန်းရှိန်း၊ စိုးစိုးစိမ်းတည်၊ ခပ်သိမ်းသစ်ပင်၊
 ဝန်းကျင်ရစ်မြောင်၊ တောင်ထင်တနှုတ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်ဝယ်၊ အားထုတ်စကြို၊ ခါမြဲမြဲရှင်၊
 ခြွေရံမပါ၊ နောင်ချည်းသာလျှင်၊ ကပ်လာတုံငြား၊ ဆိပ်လူးမြားဖြင့်၊ ရင်ကြား
 ထွင်းဖောက်၊ ပစ်တည်မြောက်၍၊ တင်ပျောက်ဝိညဉ်၊ ဖိတ်စဉ်စေပြီး၊ ဤခရီးသို့၊
 ကိုယ်ထီးရှောင်ထွေ၊ ပြန်ခဲ့ပေဟု၊ စေ့ရေခြင်းရာ၊ မှာလတ်ပြီးသော်၊ လေးသည်ကျော်လည်း၊
 ရန်ပျော်ညွတ်ကွေး၊ ဆိတ်ချိုလေးကို၊ မနေ့ကိုင်တွယ်၊ မြားတောင်လွယ်လျက်၊
 ရှည်သွယ်အဖျား၊ အသွားမြိုက်စက်၊ ဖိတ်ဖိတ်လက်သည်၊ သလျက်လက်ဝဲ၊ ယူစွဲ
 ပြီးလတ်၊ ဒေဝဒတ်ကို၊ ရှိညွတ်ပျောင်းနွဲ့၊ ရှိခိုးခဲ့မှ၊ မငဲ့ကြီးပမ်း၊ မှာသည်လမ်းဖြင့်၊
 အားရမ်းစွန့်စား၊ စိုက်စိုက်သွားသည်၊ ဘုရားနေရပ်ခန်းဝါတည်း။

၄။ သွားလေတုံမြောက်၊ ထိုမှနောက်လည်း၊ နှစ်ယောက်အမှန်၊ လေးသည်မြန်ကို၊
 ခေါ်ပြန်လက်ယပ်၊ နားရင်းအပ်လျက်၊ ထပ်ထပ်သံရင့်၊ လှစ်ခါဖွင့်၏၊ နန်းမြင့်ထီးဖြူ၊
 ရှစ်စင်းထူသည်၊ ဓမ္မူသင်းကျစ်၊ ဧကရာဇ်တွင်၊ ရန်မြစ်တူချိုင့်၊ စင်းလုံးယိုင်သည်၊
 ကြီးခိုင်အားအန်၊ ယောက်ျားမွန်တို့၊ အဟန်ထွေလည်၊ ဤရပ်စည်မှ၊ ဤသည်မြိုင်ဝ၊
 ဤလမ်းမသို့၊ စေထတောသွား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ လေးမြားကောက်လျက်၊
 မလျှောက်ခုံမင်၊ လာသည်မြင်သော်၊ မြေရင်ထိစပ်၊ (ငဲ့)လျှိုးဝပ်လျက်၊ ညွတ်ပျပ်
 မဆုတ်၊ အားသန်ထုတ်၍၊ ညှိဖြတ်သန်မွန်၊ အသေမြန်မှ၊ မပန်ခတ်သွတ်၊ လွဲချွတ်
 ခွာရှောင်၊ လမ်းဘောင်မဝေး၊ သည်ထောင့်ကွေးကို၊ မနေ့ခဏ၊ လာကြကုမင်း၊
 စေလိုက်လျင်း၏၊ ဤယင်းဆင်ပွား၊ နှစ်ယောက်သားကို၊ သတ်ငြားစိမ်ဟူ၊
 လေးယောက်သူကို၊ ထိုတူလည်းကောင်း၊ စေထပ်လောင်းရှင်၊ ရုံးပေါင်းတစ်ထောက်၊
 ထိုလေးယောက်ကို၊ လဲဖောက်ဝိညဉ်၊ အမှန်ဇိဝိန်၊ ညှိပိန်လတ်လော၊ ပြတ်စိမ့်
 သောဟု၊ သဘောဝိုက်လည်၊ ကြံစည်ကွေ့ကောက်၊ ရှစ်ယောက်တစ်သင်း၊ ခင်းကျင်း

၁။ ဂိဇ္ဈကုတ်ဝယ် = (ပါ) ဂိဇ္ဈကုဋေ - လင်းတငှက်နှင့်တူသော အထွတ်ရှိသော တောင်ထိပ်ကြောင့်
 “ဂိဇ္ဈကုဋ်” ဟုသာ ရေးသင့်မည်။ မြန်မာမှုပြု၍ “တ်” ပြုသည်ဟု ယူလျှင်လည်းရသည်။
 ၂။ ဖြစ်သည်မြောက်၍

ရှေးတု၊ ဝေဘန်ပြု၏၊ တစ်စုဝန်းရုံ၊ ရှစ်ယောက်စုံကို၊ ကြိုက်ကြိုကြမ္မာ၊ ခန္ဓာကင်းကင်း၊
 နာမ်ပြတ်ရှင်း၍၊ စင်းစင်းမူးဝေ၊ ချက်ချင်းသေအောင်၊ မှန်ပေစည်တပ်၊ အရောင်
 လျှပ်သည်၊ ဖပ်ဖပ်ဆိတ်ဝှန်၊ မြားတစ်ချွန်ဖြင့်၊ ပြင်းထန်ပစ်လွတ်၊ သတ်ခဲ့တုံပြီး၊ ခရီး
 တစ်ကြောင်း၊ လာကုန်ရှောင်ဟု၊ ဖြားယောင်းသောလျှောက်၊ တစ်ကျိတ်ခြောက်ကို၊
 စေနောက်ဆုံလီ၊ သင့်ရာဆိက၊ ခိုမှီပုန်းရှား၊ နေစေထားရှင်၊ သနားမဲ့ပါ၊ လူများစွာကို၊
 မေတ္တာကင်းလွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ ဥပါဒ်ရောက်ဖို့၊ ဤသို့ဝိုက်လည်၊ ကြစသည်ကား၊
 တိုင်းပြည်ရပ်သူ၊ ရှင်လူပုဏ္ဏား၊ မျိုးလေးပါး၌၊ နှံ့ပြားစနိုး၊ သိခန့်စိုး၍၊ အားကြီးအန်တု၊
 စီရင်ပြုသည်။ ၊ အမှုမထင် စိမ့်ငှာတည်း။

၅။ အက္ခေအလည်၊ အတည်တည်ဖြင့်၊ ကြစည်စီရင်၊ ယခင်စေပြီး၊ လေးသည်
 ကြီးလည်း၊ တစ်သီးတစ်ခြား၊ လေးမြားလွယ်ကာ၊ ရဲရပ်ဝါဖြင့်၊ ရာဇာသီဟ၊
 ကေသရ၏၊ ရှေ့ကယုန်ငယ်၊ (ဖမ်းသောနှယ်လျှင်)၊ အလွယ်မကြာ၊ မပါခြေရွှေ
 သွားတုံလေသော်၊ ခြောက်ထွေရောင်တော်၊ ဂုဏ်ကျော်ကိုးဆင့်၊ ငါးမာရ်လွှင့်ကို၊
 အသင့်မျက်မြော်၊ တွေ့လေသော်လျှင်၊ ခန့်တော်အရပ်၊ ပုန်းအောင်းဝပ်လျက်၊
 ကြပ်ကြပ်အားတိုင်း၊ မြကိုင်ကျောက်ကန်၊ အမှန်စိုက်စိုက်၊ ထောင်တိုက်အားကြီး၊
 လေးဖျင်းကြီးမျှ၊ ဖြိုးဖြိုးဆွဲငင်၊ ကမ်းသို့တင်၍၊ ဆိပ်ရှင်ပြောင်လက်၊ စဉ်မြားစက်ဖြင့်၊
 တစ်ချက်တည်းရှိန်၊ ဇီဝိတိန်လျှင်၊ အချိန်မခြား၊ ပြတ်စိမ့်သားဟု၊ မှတ်ထားဝမ်းဝယ်၊
 ဖြစ်အံ့ရွယ်သော်၊ ဘုန်းကြွယ်လွှာ၊ စိန္တေယျ၏၊ တေတေခန့်ခိုး၊ ကျေးဇူးမျိုးကြောင့်၊
 ကောင်းကျိုးချိန်နိုး၊ လေးသည်ကြီးကား၊ ကြက်သီးငြိမ့်ငြိမ့်၊ ချွေးယိုစိမ့်လျက်၊
 ဖိမ့်ဖိမ့်ပြင်းဟုန်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်၊ ဆူမှုန်သည်အူ၊ ထွက်ပြုဘနန်း၊ ပင်ပန်းညှိုးချိုး၊
 ကိုယ်လုံးကုပ်သေ၊ ရိုးရေဖွတ်ဖွတ်၊ ကျိုးပြတ်စဉ်လျား၊ ယန္တယားဖြင့်၊ ထွားထွား
 ကြိတ်နိပ်၊ ဆောင့်ဆိပ်သောလား၊ မြှုပ်ဖွားဖွားနှင့်၊ လေးမြားစွဲကိုင်၊ မချနိုင်၍၊ မိုန်းမှိုင်
 ဖတ်ဖတ်၊ ရှိလတ်သရော်၊ သုံးလူ ဘော်ကား၊ သာမျှော်ထိတ်ထိတ်၊ ကရဝိက်လျှင်၊
 ဖိတ်ဖိတ်တွန်ထူး၊ ရင့်ကကျူးသို့၊ ရွှင်မြူးသံအိန်၊ ဤသို့မိန်၏၊ နှစ်သိန်လေးသောင်း၊
 အပေါင်းချင်လီ၊ မေဒနီလည်း၊ မမိနှိုင်းသင့်၊ ကမြင်ဆတက်၊ ရစ်ထုံးယုက်သည်၊
 ရမက်တဏှာ၊ ကိလေသာကြောင့်၊ မိစ္ဆာစကား၊ လိုက်နာမှားသည်၊ ယောကျ်ား
 သင်သည်၊ တစ်ဆံချည်မျှ၊ ကြစည်စာနာ၊ မရွံ့ရှာနှင့်၊ အသာလက်လျှော့၊ လာလတ်
 တော့ဟု၊ ပျော့ပျော့နက်စံ၊ မြတ်ထွေသံဖြင့်၊ ချောင်ဖြည်းညှင်း၊ မိန်တုံလျှင်း
 သည်။ ၊ မပြင်းရွှေနှုတ်ဖွင့်ကာတည်း။

၆။ လောကဝိဒူ၊ သယမ္ဘူဟု၊ လှိုက်ဆူထပ်ထပ်၊ သုံးဘုံရပ်တွင်၊ လဂ္ဂ်နာမ်ကင်း၊
 ကြွင်း စေထိုမြို့၊ ညွတ်လာကျိုသည်၊ မဂ်ဖိုလ်ဦးကိုင်၊ ထွတ်ဘုန်းလှိုင်၏၊ မွှေးကြိုင်
 ပျံ့ရှား၊ မိန်စကားကို၊ ကြားရာရွှင်ကြည်၊ ထိုလေးသည်လည်း၊ ဆိပ်ရည်ဆွတ်ထွေး၊

၁။
 ၂။ ယန်းတရားဖြင့်
 ၃။ ရင့်ကကျူးသို့
 ၄။ လဂ္ဂ=(ပါ) ကပ်ငြိသော

မြားနှင့် လေးကို၊ မနေ့ပယ်မြောက်၊ ထံတော်မှောက်သို့၊ အလျှောက်ဆည်းကပ်၊
 မြေမှာဝပ်လျက်၊ တုပ်ပျပ်ကြိမ်ကြိမ်၊ ခါခါနှိမ်လျက်၊ စိုးရိမ်လန်ကြောက်၊ နားတော်
 လျှောက်၏၊ မထောက်မရှေး၊ သည်အရေးမူ၊ မတွေးမဆ၊ မိုက်မောဟကြောင့်၊ ဒေါသ
 ရစ်ပတ်၊ ဒေဝဒတ်ဟု၊ မမြတ်နလုံး၊ မသုံးသီလ၊ ပါပညစ်ညမ်း၊ ခင်ပွန်းသွမ်းနှင့်၊
 ဂျဉ်ကျွမ်းပေါင်းဖော်၊ အပြစ်မျှော်နှင့်၊ ရှင်တော်မြတ်စစ်၊ ကျွန်အပြစ်ကို၊ ဖြန်းမေတ္တာ
 တော်၊ တိုက်တွန်းဆော်၍၊ ဉာဏ်ကျော်ကရုဏာ၊ သည်းခံပါဟု၊ တရားစက်ပန်း၊
 ရှစ်ခိုင်လန်း၏၊ ရှိဝန်းစုံယှက်၊ ပန်ကာရွက်သော်၊ ခြောက်ချက်ဘုန်းရိုန်၊
 မြတ်မုနိန်အား၊ ဖွင့်ချိန်ကြာတူ၊ ထိုသသူ၏၊ ဆုယူစေတနာ၊ မဂ်ရဓာကို၊ စကြာ
 ဉာဏ်လင်း၊ ကွန်ယက်တွင်းသို့၊ လျှံဝင်းထိန်ညို၊ ဝင်းမှန်းသိကာ၊ အာဒိဒုက္ခ၊ စသည်
 စီလျှဉ်၊ လေးပါးဉာဉ်ဟု၊ အစဉ်ပွင့်လန်း၊ ဆယ့်ခြောက်ခန်းကို၊ ရွန်းရွန်းပြောင်ပ၊
 ဖော်ထုတ်ပြ၍၊ ဓမ္မရသာ၊ ဩဇာကြိုင်မွေး၊ ပမာကြေးသော်၊ ရိမြေးစိန်ခြည်၊
 သံယောဇဉ် ဟု၊ ကပ်ရှည်သုံးဖြာ၊ နှုတ်ဖြတ်ခွာလျက်၊ သောတပန္န၊ မဂ်ဖလကို၊ ရစေ
 တုံပြီး၊ လေးသည်ကြီးအား၊ ခရီးလွဲယူ၊ လွတ်တော်မူမှ၊ ထိုသူမပြား၊ စီရင်ထားသည်၊
 အခြားအခြား၊ လမ်းကြားလမ်းထောင့်၊ မမြောင့်လမ်းကွေး၊ စည်းဝေးစောင့်ရှောက်၊
 အထောက်အထောက်၊ လာရောက်ချိန်လင့်၊ အသင့်နေငြား၊ သုံးကျိပ်သားလည်း၊
 ထူးထူးမဲ့အာ၊ ကုမုဒြာလျင်၊ နေအရုဏ်မှန်း၊ ပွင့်လူလန်းသို့၊ တောက်ထွန်းဘုန်းဟော၊
 ဘုရားတွေ့သော်၊ လွေ့လွေ့ရမ်းဆ၊ မြတ်ဓမ္မကို၊ ဝေငှတိုက်ပြန်၊ သောတပန်ဟု၊
 မဂ်ဉာဏ်ထွန်းဝင်း၊ ယုံမှားကင်းသည်၊ ၊ရှင်းရှင်းဒိဋ္ဌိစင်က္ခာတည်း။

၇။ မဟာမုနိန်၊ မာရဇိန်ဟု၊ အစိန္တေယျ၊ သုံးလူ့ဘလည်း၊ ဒေါသလွမ်းခြုံ၊
 ဆူးသို့ပုံ၍၊ အာရုံမက်မော၊ လောဘဇောကြောင့်၊ ကျလျော့စွာန်ရွေ့၊ နတ်ရွာမေ့လျက်၊
 လောင်းဝေဘေးလျမ်း၊ အပါယ်လမ်းကို၊ ရှာစမ်းမေးမြူ၊ လက်ဆန်ယူသည်၊ အမူ
 ညစ်ပတ်၊ ဒေဝဒတ်က၊ အမှတ်တရ၊ ဖော်ပြရိပ်ခြည်၊ စေသည်အဟုတ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်သို့၊
 အားထုတ်လာရှောင်၊ လူအပေါင်းကို၊ မကောင်းညှိစော်၊ စင်စင်လျော်မှ၊ မတော်မရွေ့၊
 ရှင်ဒေဝဒတ်၊ ဒုဗ္ဘတိမိတ္တော^၁၊ ပျက်ခေါင်ကျော်လျင်၊ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၊ ပြည့်နိုး
 လိုက်ပြီး၊ ထိုခရီးကို၊ မမှီးရှောင်သွေ၊ ပြန်တုံစေ၏၊ အနေစုဆောင်း၊ ထိုအပေါင်းတွင်၊
 ရှေ့ခေါင်းတည်ဦး၊ လေးသည်မှူးကား၊ စူးစူးလျင်မြဲ၊ ပြခဲလွတ်လွတ်၊ ဒေဝဒတ်၏၊
 နေမှတ်ရိပ်ဝှမ်း၊ ကျောင်းသခိန်းသို့၊ မသမ်းမျက်နှာ၊ ရှင်ပစ္စာနှင့်၊ ရောက်လာစကား၊
 ကန်စင်ကြား၏၊ အလားမသိ၊ ဒုစိန္တိဖြင့်^၂၊ မုနိဘုန်းဝန်၊ ဖြစ်ကြောင်းသန်၍၊ မဆန်
 ပြစ်မဲ၊ နှိုင်းမရှဲ့သား၊ သုံးဆယ်နှစ်ဖြာ၊ လက္ခဏာကြီးငယ်၊ လွန်တင်တယ်သည်၊
 မဆွယ်နှစ်ယောက်၊ ပြိုင်ထောက်လွတ်ရှား၊ မြတ်ဘုရားနှင့်၊ အများသတ္တဝါ၊
 ဝေနေယျာကို၊ မေတ္တာမနှံ၊ သေစေအံ့ဟု၊ ရည်ငံချွဲချွဲ၊ အမြဲကြသည်၊ ဝေးလံမဂ္ဂင်^၃၊

၁။ ဂိဇ္ဈကုဋ် = ဋ္ဌင်းတငှက်နှင့်တူသော အထွတ်ရှိသော တောင်။
 ၂။ ဒုဗ္ဘတိမိတ္တော = မကောင်းသောမိတ်ဆွေ။
 ၃။ ဒုစိန္တိ = မကောင်းသောအကြံ။
 ၄။ ဝေးလံမဂ္ဂင် = မဂ်ရကြောင်းနှင့် ဝေးသော။

အိုအရှင်၊ မြေပြင်နှံ့စပ်၊ ထက်မိုးရပ်ဟု၊ ခြောက်ထပ်ကာမ၊ သောဠသလည်း၊^၁
 တုပ်ကွပူဇော်၊ ပမာသော်တုံ၊ မယော်မမြန်း၊ စိမ်းဝေလန်းသည်၊ မြိုင်ခန်းရိပ်မြို့၊
 ပန်းရံဝယ်၊ မွေထုံအေးမြက်၊ ပန်းဝတ်ရက်ကို၊ ယူလျက်သောက်စား၊ ပိတုန်းပျားသို့၊
 သိကြားသူရာ၊ ဗြဟ္မာလူနတ်၊ ဆည်းကပ်ညွတ်၍၊ ရက်ဝတ်စာရား၊ ပျံ့ရှားကြည်ရှိမ်း၊
 ချိုးသောက်လိမ်းလျက်၊ ငြိမ်းချမ်းစေဘိ၊ ဝိသုဒ္ဓိကား၊^၂ “ဣတိပိသော၊ သုက္ကာတော”က၊
 စသည်ထိုထို၊ ကျေးဇူးကိုလျှင်၊ ချီးဆိုအံ့လှိုင်၊ သက်ဆုံးတိုင်လည်း၊ မပိုင်ဝဲဝဲ၊ ဆဆ
 ကဲ၏၊ မခဲမသည်း၊ ရှင်အရည်တုံ၊ မနည်းသက်ပန်၊ စီရင်ဖန်၍၊ ဘေးအန္တရာယ်၊
 ရောက်စိမ့်ရွယ်လည်း၊ အဘယ်တစုံ၊ ရောက်နိုင်အံ့နည်း၊ မဆန်မြေမိုး၊ မြတ်တန်ခိုးနှင့်၊
 ဖြိုးဖြိုးဘုန်းတော်၊ သီးသီးကျော်သည်၊ ထွန်းပေါ်ရှစ်ရပ်၊ မျက်နှာတည်း။

၈။ ရှစ်ရပ်မျက်နှာ၊ ပူဇော်ရာသား၊ မဟာသီရိ၊ စောမုနိအား၊ မသိရေးဦး၊ ရှင်နှင့်
 ပူးလျက်၊ ဟူးဟူးရွပ်ရွပ်၊ အကြံသွပ်ကို၊ မအပ်မရာ၊ ကြံမိရာ၍၊ များစွာပေါင်းရုံး၊
 အလှဆုံးဟု၊ ယူကြားသတိ၊ နောင်တရှိကြ၊ ခုပြီးအပ၊ သည်မှတမူ၊ သည်အယူကို၊ ဆံဖြူ
 ဆယ်ခြမ်း၊ မစွဲလန်းဟု၊ ညှို့ဖမ်းအာသတ်၊ ဒေဝဒတ်အား၊ ကြောင်းလျားမကျန်၊
 ပြန်ခဲ့တုံပေ၊ အိမ်ရောက်လေသော်၊ စေ့ရေချင်းတ၊ အောက်မေ့ကြ၏၊ တွင်ထရေးခါ၊
 ပြည်ဗာရာဠိ၊ မဟိဠာမုက္ခ၊ နာဂမုန်စက်၊ ပြောင်ရည်းညက်လျှင်၊ သူပျက်စကား၊
 နာချေမှားသို့၊ ဆိုးဝါးကြမ်းကြုတ်၊ ခင်ပွန်းယုတ်ကို၊ အဟုတ်စိတ်တွင်၊ အမှတ်ထင်၍၊
 အမြင်တိမ်းလွဲ၊ အယူစွဲနှင့်၊ ဆင်းရဲထပ်သည်း၊ ကျိုးနည်းဆိတ်စာ၊ တို့သူငါမူ၊ ခန္ဓာ
 ပျက်ဆုံး၊ ရှုံးကြီးရှုံး၍၊ နှလုံးသွေးချောက်၊ ရှိအံ့ရောက်လည်း၊ အထောက်မညို၊
 ရှေးကုသိုလ်ကြောင့်၊ မာန်ပြိုင်ပျံ့ချွေ၊ သုံးလူဆွေနှင့်၊ တွေပေသဖြင့်၊ တန္တချင်သော်၊^၃
 လေလွင့်ရွက်မျော၊ ပင်လယ်ကြော၌၊ သင်္ဘောဖောင်လှေ၊ ပျက်စီးချေ၍၊ လှိုင်းရေ
 ခက်ထွန်း၊ လက်ချပန်းသည်၊ ရေမွန်းသမား၊ ထိုသူ့အားကို၊ ထိုးဝါးဆွဲငင်၊
 ကမ်းသို့တင်သို့၊ ရှင်ပကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကြောင့်၊ မမူးဆိပ်ရိန်၊ သက်ဇိဝိန်လည်း၊
 အချိန်မတန်၊ မသေကုန်ဟု၊ ဖန်ဖန်တွေ့ဆ၊ သံဝေရ၍၊ ဒုက္ခယှက်မြှေး၊ အိမ်ထောင်
 ရေးကို၊ ခွာဝေးမငဲ့၊ စွန့်ခဲ့ကုန်လွန်၊ ဝေဠုဝန်ဟု၊ ဗိမာန်ရတနာ၊ ရွှေကျောင်းသာသို့၊
 မကြာခဏ၊ သွားကြကုန်ပြီး၊ လေးသည်ကြီးနှင့်၊ ယှဉ်မိုးပေါင်းရုံး၊ သုံးကျိပ်လုံးလျှင်၊
 ထွတ်ဆုံးတေဇာ၊ မြတ်သကျာ၏၊ ပမာရွှေလှော်၊ မျက်နှာတော်ကို၊ ဖူးမြော်တစ်ခု၊
 ရဟန်းပြု၍၊ ဗုဒ္ဓပုဗ္ဗာန်၊ တောင်ပန်းအညီ၊ ကိုယ်စီအဇ္ဈ၊ အာသယနှင့်၊^၄ ရွှေကြိုင်မွန်း၊
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ စီးဖြန်းဣရိယ၊ လေးဆမဟုတ်၊ အားထုတ်လေ့လာ၊ များမကြာတည်း၊
 ပြုဗ္ဗာထိပ်စွန်း၊ တက်၍ထွန်းသည်၊ ပြောင်းရွန်းတောက်ပ၊ စန္ဒာလလျှင်၊ ဒေါသမတင်၊
 ရံမြှေးစင်သို့၊ အဋ္ဌဂီမာ၊ လေးဖြာမဂ်ဉာဏ်၊ တွင်းပရန်ကို၊ မကျန်ထူးဖြတ်၊ ဖြစ်ရင်း

၁။ သောဠသ = တစ်ဆယ်ခြောက်။
 ၂။ ဝိသုဒ္ဓိကား = (ပါ) ဝိသုဒ္ဓိ = စင်ကြယ်သော။
 ၃။ မဟိဠာမုက္ခ = ငါးရာငါးဆယ် ဧကနိပါတ်ဇာတ် ၂၆။
 ၄။ တန္တချင်သော် = (ပါ) တန္တ = ပြဋ္ဌာန်းခြင်း။ ဖြိုးခြင်း။
 ၅။ အာသယနှင့် = အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ပေါ်ကိန်းအောင်းခဲ့သောစိတ်။

သတ်က၊ လောင်တတ်မီးပူ၊ တဏှာဟူသား၊ ညှိတူစိတ်စေး၊ အံလိုက်ထွေးသည်၊ ၊
ကင်းဝေး တစ်ထောင်ငါးရာတည်း။

၉။ အထွေအထွေ၊ ဖန်စိတ်ဝေ၍၊ ထိုဒေဝဒတ်၊ ပယ်လမ်းဆွတ်လျှင်း၊ မင်းမြတ်
စိတ်နု၊ ဇာသတ္တနှင့်၊ ညီမှုစီရင်၊ တိုင်ပင်ကြံစည်၊ လေးသည်အများ၊ တောင်းငြား
ပေထ၊ ထိုကစ၍၊ လောကကြေးမြင်၊ ကိုးဂုဏ်ရှင်ကို၊ ထွက်ဝင်သက်ချုပ်၊ မလှုပ်
သက်တွန့်၊ အဆိပ်ဖြန့်လျက်၊ သေခန့်စိတ်ရည်၊ သတ်စေသည်နှင့်၊ တစ်တည်
ဝန်းလျား၊ လူအများလည်း၊ ကြေထွားပျက်စီး၊ ရောက်နီးစတောင်း၊ သည်အကြောင်းမူ၊
လုံးလျောင်းမိုးမျှ၊ ကုဉ္ဇရလျင်၊ ဇီဝကင်းကျွေ၊ စုတေလေသော်၊ လောက်တွေ့စွဲသုံး၊
ဆိုသောထုံးသို့၊ အလုံး ထင်ရှား၊ ခါတစ်ပါးသော်၊ တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်၌၊
မွမ်းဖြင့်မကျွေ၊ စည်းဝေနေသည်၊ မြဲတေသာရ၊ ဂုဏ်ပျံ့လျောင်း၊ တပည့်ပေါင်းတို့၊
အကြောင်းပြောကြ၊ ထိုခဏဝယ်၊ မြင့်လှဗဟို၊ ယုဂန်ခိုရ်မှ၊ ရွန်းစိုပြောင်လက်၊
နေဝန်းစက်လျင်၊ ပြီးပြက်ရှိန်လူ၊ ထွက်ကွန်ပြုသို့၊ သုံးလူမြတ်စွာ၊ ကြွလာတုံငြား၊
သင်တို့အားလျင်၊ စကားဘယ်သို့၊ ပြောတို့သနည်း၊ ဤသို့တည်းဟု၊ ကပ်ဆည်းရပ်တံ၊
တပည့်မြတ်တို့၊ ရှိညွတ်လက်မြောက်၊ ပန်ကြားလျှောက်သော်၊ သာလျှောက်ကျူးရင့်၊
ရွှေနှုတ်ဖွင့်၏၊ ကြီးမြင့်နဂိုရ်၊ မြင့်မိုရ်တောင်စုန်၊ အမှုန်မြေလွှာ၊ ဂင်္ဂါသိမ်းကြူး၊
သဲလုံးမမျှ၊ ပွင့်ကုန်ကြသား၊ ရှေးကဘုရား၊ နောင်တော် များ၌၊ ကြီးစားရွက်ချို၊
ချင်လိထွတ်ရေ၊ လေးသချေနှင့်၊ ထိန်ဝေကျော်ရှိန်၊ ကပ်တစ်သိန်းတွင်၊ မိုန်းမိုန်
ပျပ်ဝပ်၊ ရင်ဖြင့်အပ်လျက်၊ ကျိုးနပ်လွယ်လွယ်၊ ဆုကြီးရွယ်ဟု၊ သုံးဆယ်ပြည့်ညီ၊
ပါရမီနှင့်၊ စာဂီပုည၊ သမ္ဘာရကြောင့်၊ မမျှလူတွင်၊ ကျေးဇူးတင်သည်၊ သင်တို့ဆရာ၊
ဘုရားငါတို့၊ အာဃာရှိန်ညီ၊ ဒေါသမီးကို၊ ယူသည်စွဲလတ်၊ ဒေဝဒတ်လျင်၊
အပတ်တကုတ်၊ အားထုတ်ပြင်းစွာ၊ သတ္တဝါအား၊ မေတ္တာမနှံ၊ သေကြောင်းကြံသည်၊
တစ်ရံ၍ခါ၊ မျက်မှောက်သာလျင်၊ စာနာမျှော်တွေး၊ မဟုတ် သေးရှင်၊
ရှေးတည်၍တု၊ သေစိမ်းပြုဟု၊ မခုရသာ၊ ဩဇာဓမ္မ၊ လည်ကာပြ၍၊ ဖလသမာပတ်၊
၊ ဓာန်မြတ်ဝင်တော်မူလတ်တည်း။

၁၀။ တစ်သိန်းခြောက်သောင်း၊ ရှစ်ထောင်ပေါင်းဖြင့်၊ လုံးလျောင်းစွင့်စွင့်၊ ဖြိုးဖြိုး
မြင့်လျက်၊ အချင်နံလျား၊ ထက်ဝက်ထားသည်၊ လေးပါးအရောင်၊ တပြောင်ပြောင်
နှင့်၊ အခေါင်မိုင်းညို၊ တောင်မြင့်မိုရ်လည်း၊ နှိုင်းဆိုမမျှ၊ မုနိန္ဒလျင်၊ မပြလုံခြုံ၊ ရွှေနှုတ်
ငုံသော်၊ အစုံဝန်းပတ်၊ ပရိသတ်တို့၊ ရှိညွတ်ရှိကုန်၊ ဆယ်ချောင်းရုံ၍၊ မမှံဘဝ၊ ပစ္စက္ခဟု၊
လောကမျက်မြင်၊ ယခုတွင်၌၊ မစင်ဝါသနာ၊ ကြမ္မာဆော်တိုက်၊ ထိုသူမိုက်၏၊ စရိုက်ပါ၊
ဒုကမ္မကို၊ တစ်စမယွင်း၊ လင်းလင်းကုန်စင်၊ သိတုံကြင်၏၊ သင်္သရာယဉ်၊ အစဉ်ကွာဝေး၊
အဟိုရှေးက၊ သေဘေးတစ်ရစ်၊ ဖြစ်စိမ်မည်ဟု၊ ကြံစည် အနိတ်၊ ထိုအတိတ်ကား၊
ဆိုပိတ်ရှုတ်ထွေး၊ ဘဝမြေးခဲ၊ ဂုဏ်သွေးရှိန်ဖြာ၊ စောမြတ်စွာသည်၊ မဟာအဏ္ဍဝ၊
နက်လှသမုတ်၊ ရေဝဲစုပ်၌၊ မယုတ်ပိုထား၊ ပြည်တန်သွားသည်၊ ပတ္တမြားရောင်ဝင်၊
ကျောက်မျက်ရှင်ကို၊ ယုင်ကိုင်တွယ်၊ ပြသောနယ်လျင်၊ နှီးနှယ်ရုံးပေါင်း၊ ဇာတ်တော်
ဟောင်းကို၊ မညောင်းဖြိုးထူ၊ ရှင်လူအများ၊ တပည့်သားတို့၊ နားပါးဝဝ၊ မှတ်ပါ

ရအောင်၊ ဖော်ပြမကြွင်း၊ လင်းလင်းကုန်စင်၊ ဟောစေချင်ဟု၊ မွမ်းဖြင်ပရိသတ်၊ ၊
ရိုညွတ်စိတ်သန်၊ လျှောက်တောင်းပန်တည်း။

၁၁။ ဂေါတ္ထလေးဖြာ၊ အစဉ်လာသည်၊ များစွာထက်ဝန်း၊ လူရဟန်းတို့၊ ရှိပန်း
တုပ်ကွ၊ တောင်းပန်ကြသော်၊ ဗြဟ္မဗြဟ္မာ၊ ဒေဝါဒေဝ၊ နရနရာ၊ သမ္မုဒ္ဓါကာ၊ မဟာ
ကြရ၊ ဉာဏကပ်ယှဉ်၊ သမ္ပဇဉ်ဟူ၊ မကြဉ်တူပြီ၊ ဟသိတုပ္ပါဒ်၊ လတ်လတ်ရှုသာ၊
မျက်နှာတော်ပြင်၊ ကြေးမုံသွင်သို့၊ ပြီးရှင် တိတ်တိတ်၊ ဉာဏ်တော်စိတ်ဖြင့်၊ ရှေး
အတိတ်က၊ စန္ဒကုမ္မာ၊ နန်းလျာမင်းစစ်၊ ဥပရင်၏၊ အဖြစ်ချင်းတ၊ ဇာတကကို၊ ၊
ဖော်ပြမကြွင်း၊ ဟောပေလျဉ်းတည်း။

၂။ စန္ဒကုမာရမင်းသား တရားစီရင်ခန်း

အတီတေ အယံ ဗာရာဏသီ
ပုပ္ဖဝတီနာမ အဟောသိ။ တတ္ထ ဝသပတ္တိရညော
ပုတ္တော ဧကရာဇာ နာမရန္တံ ကာရေသိ။

၁၂။ ငါးရာတစ်ထောင်၊ ဖွဲ့ထုံးနှောင်၍၊ မိုက်မှောင်သည်းစွာ၊ အဝိဇ္ဇာတိ၊ တဏှာ
ပင်မ၊ မူလမြစ်ယှက်၊ အစွဲနက်သည်၊ နှစ်ချက်ပုံတောင်း၊ မြကြောင်းစီရံ၊ မျှော့သံ
မယ်န၊ ပုညစသား၊ ဘုံဝကြပ်ကြပ်၊ ဆိုင်းတွတပ်သည်၊ အကွပ်ဇရာ၊ မရဏာနှင့်၊
ကမ္ဘာသချေ၊ ပျက်ပြုန်းလေသည်၊ မကြေစေမှု၊ အရှည်ပြုလျက်၊ သမုဒယ၊
အာသဝဟု၊ လျှိုထချက်ချက်၊ နပန်နက်သည်၊ စက်ရထားလိမ်၊ ကြောက်ဖွယ်အိမ်ကို၊
စိုးရိမ်ခွာခွာ၊ ငါထံလာ၍၊ အညာခေမ၊ နာဂရသို့၊ ရည်ထချွဲချွဲ၊ ဆုံးမခံသည်၊
ထေရ်ပျံသူမွန်၊ ဂုဏဝန်တို့၊ လွန်လေရှေးခါ၊ တန္တရာသော်၊ မဟာမဂ္ဂ၊ လမ်းဆုံဝ၌၊
အခွအခက်၊ အရွက်ပြိုင်းပြိုင်း၊ စိမ်းညိုမှိုင်းလျက်၊ မုန်တိုင်းဝှန်သည်၊ ခတ်လည်းမနိုင်၊
ဝေဝေမြိုင်သည်၊ တန်ခိုင်စည်ဖြိုး၊ သောင်ပင်ကြီးကို၊ ဝေးနီးရှေ့နောက်၊ တောင်မြောက်
ဘယ်ညာ၊ လေးမျက်နှာမှ၊ များစွာလူဗိုလ်၊ ချမ်းရိပ်ခိုသို့၊ နဂိုရ်ချိုင့်ဝှမ်း၊ ပြည်လျှမ်း
ကျေးလက်၊ အုတ်ကျက်ပြောစည်၊ နှစ်လည်မချို့၊ ခွန်သွင်းပို့၍၊ နိမိကျိုးရန်သူ၊ မပြု
ချမ်းငြိမ်း၊ ခပ်သိမ်းကြေညာ၊ ရှစ်မျက်နှာမှ၊ ရောက်လာပြန်သည်၊ ကုန်သည်
တည်းကပ်၊ ထူထပ်မအား၊ ဆယ်ပါးအသံ၊ မည်မစဲ၊ တသဲသဲလည်း၊ မင်းပွဲသဘင်၊
ပျော်ရွှင်ခြိမ်အုန်း၊ ဖြန်းဖြန်းတီးမြည်၊ မြောက်စည်ဆော်နှိုး၊ တံပိုးကျာကျာ၊ ခရာ
ခုံမင်း၊ မောင်းကြေးနှင့်နှင့်၊ ခွက်ခွင်းရီရော၊ စည်ပြောလက်ဝန်း၊ အဆန်းဆန်းက၊
စသည်မည်လှိုင်၊ မွှေးကြိုင်ပတ်လည်၊ ခက်စည်စွင့်စွင့်၊ ညှာတန်မြင့်၌၊ အပွင့်အသီး၊
အဖြိုးအစဉ်၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊ ရေကန်သာယာ၊ ဝန်းရစ်ကာတည်၊ သီတာရိမ်းကြည်၊
ထက်နတ်ပြည်လည်း၊ နှိုင်းရည်မခြား၊ လူအများတို့၊ မသွားပျော်မွေ့၊ ပြည်ရွာမေ့၏၊
လွေ့လွေ့ရမ်းရမ်း၊ စိတ်ဝမ်းချချ၊ များလှရေစာ၊ ထင်ရှားစွာ၍၊ ဗာရာဏသီ၊ ခေါ်ညီ
တိုင်မည်၊ ဤသည်ပြည်ကား၊ ယင်းသည်ရှေးက၊ ထိုကာလ၌၊ နာမစွဲမှတ်၊
ခေါ်ပညတ်သည်၊ ပြည်မြတ်ပုပ္ဖဝတီတည်း။

၁၃။ ပုပ္ဖဝတီ၊ ခေါ်ညီဝေးနီး၊ ထိုပြည်ကြီး၌၊ စောင့်သီးသီလ၊ ဒါနမွေ့လျော်၊
တရားပျော်၍၊ သူတော်စင်ပေါင်း၊ တစ်ချောင်းနှလုံး၊ စွဲသုံးစိုက်စိုက်၊ လိုက်လိုက်
ဖက်ဖက်၊ မခက်မထန်၊ မျက်မာန်နည်းပါး၊ စုကားသာဖြည်း၊ သည်းသည်းခံခံ၊
ပုံစံကျွမ်းကျွမ်း၊ ထုံးတမ်းမှတ်မှတ်၊ တရားဖြတ်လည်း၊ ဓမ္မသတ်ကျမ်းပိုင်း၊ လာသော
တိုင်းလျှင်၊ မဆိုင်းတည့်တည့်၊ စိမ်းမှည့်မရွေး၊ နီးဝေးမတာ၊ မျက်နှာမထောက်၊
ကောက်ကျစ်မရှိ၊ ဂတိမမှား၊ မစားလတ်သပ်၊ စိန်တပ်မြားဟန်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်

မှန်သည်။ လေးတန်အစု၊ ရန်အောင်မှုနှင့်၊ လေးခုဝေ၊ သင်္ဂဟလည်း၊ တစ်စမယ်မီး၊
 မတိမ်းမစောင်း၊ လမ်းကြောင်းယူယူ၊ တိုင်းပြည်သူကို၊ မပူစေရ၊ ချမ်းရိပ်ငှလျက်၊
 ကြက်မတောင်ဖွယ်၊ အုပ်သောနယ်လျှင်၊ ရောင်နွယ်ပြီးပြက်၊ ရွှေနန်းထက်ဝယ်၊
 ဖြန့်ကျက်ညီးညီး၊ ကနက်ထီးနှင့်၊ ဖြီးမှုဝန်းရုံ၊ မှူးပုံမတ်ရုံ၊ ပြာသာဒ်ပျံ၌၊ နှိုင်းစံမပြား၊
 မိုးသိကြားသို့၊ ငါးပါးတန်ဆာ၊ ရတနာပြောင်ဝင်း၊ မင်းခမ်းကျင်းလျက်၊ သတင်း
 ကျော်ကျော်၊ ဘုန်းတော်တိုးတိုး၊ တန်ခိုးဖြာဖြာ၊ အာဏာကြွကြွ၊ လက်ရုံးဝါဝါ၊
 တေဇာသစ်သစ်၊ ရန်မြစ်စင်းခုတ်၊ ငယ်နှုတ်ဖဲ့ဖဲ့၊ ယိမ်းနွဲ့ကြောက်ညံ၊ အလွဲလိုက်ဆူ၊
 တက်နေတူလျှင်၊ ဇေယျနံ့မျှ၊ ကျော်ပေါက်ပြသား၊ ဝဿဝတီ၊ ဂုဏ်ဆီလျှင်ဝင်း၊
 ထိုသည်မင်းလျှင်၊ သက်ဆင်းမျိုးဝင်၊ ရာဇဝင်နှင့်၊ ဥကင်ဘုံမြင့်၊ ရွှေထီးဖွင့်သည်။ ၊
 ဆယ်ဆင့်တရားအညီတည်း။

၁၄။ ထိုသည်မင်းဖျား၊ မင်းတရားလျှင်၊ မမှားပါယ်ခွင့်၊ မဝင်မိစ္ဆာ၊ ကျင့်ဆယ်ဖြာနှင့်၊
 ပြည်ရွာသိမ်းဆည်း၊ မနည်းအံ့လောက်၊ အထောက်ရှည်လျား၊ ခါတစ်ပါးသော်၊ အများ
 အုတ်အော်၊ ဆွေတော်မူးမတ်၊ ရံပတ်ဝန်းလျက်၊ ရွှေနန်းထက်၌၊ အသက်ဝိညာဉ်၊
 မယဉ်နတ်ရွာ၊ မခွာပျော်ရွှင်၊ ဝစည်ပင်တည်၊ ရွှေစင်မြဝါ၊ သားပုတ္တာကို၊ ကရုဏာ
 ဖြီးဖြီး၊ ချစ်စနိုး၍၊ ဖြန့်မိုးထီးဖြူ၊ ဘရာမဟု၊ သည်းအူရင်နှစ်၊ နန်းရုံဖြစ်သား၊
 ဧကရာဇ်နာမ၊ ကုမ္မာရကို၊ မွေးဘဘုန်းလျှံ၊ ရွှေနန်းစံနှင့်၊ ဝန်းရုံမူးပတ်၊ ညီညွတ်
 ပေါင်းထု၊ ရုံးစုတိုင်ပင်၊ ရွှေနန်းတင်၍၊ ဥကင်သဖျား၊ ပျော်စံစားရှင်၊ ဖြစ်လားထိုရော်၊
 ထိုမင်းကျော်ကား၊ သူတော်ဂုဏ်လောင်း၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို၊ မပေါင်းငယ်ငယ်၊
 ထိုအရွယ်က၊ မနွယ်သတိ၊ မေ့ချေမိ၍၊ မရှိပညာ၊ မပါသိပ္ပ၊ မရထုံးစံ၊ မခံပုံနည်း၊
 ခရီးဆုံးဖြတ်၊ မတတ်တရား၊ မလားဓမ္မ၊ မကျအရိုး၊ ကောင်းကျိုးမမြင်၊ မထင်အပြစ်၊
 မိစ္ဆာရစ်၍၊ အနှစ်လိုထ၊ ရှာတုံကြလည်း၊ မရဝေးလံ၊ ပင်လက်ပံဝယ်၊ အခွံခါခါ၊
 နှစ်မဲ့ပါသို့၊ နတ်ရွာလမ်းကြောင်း၊ တိမ်းရွဲ့စောင်းသည်၊ ၊ ထုံးဟောင်းမရှည်
 မမှီတည်း။

၁၅။ ရတနာယပ်၊ ရွှေသင်းကျပ်နှင့်၊ ရောင်လျှပ်မဂ္ဂ၊ ဖြူဆွဆွသည်၊ ဆတ္တခြေနင်း၊
 ဝင်းဝင်းတောက်ဖြာ၊ မင်းဖွယ်ရာဖြင့်၊ ချမ်းသာခံလှစီ၊ ဧကရာဇ်၏၊ ကျွမ်းချစ်သက်နံ၊
 တောင်နန်းစံသည်၊ ထွန်းလျှံသင်္ဂီ၊ မဟေသီကား၊ စာဂီပုည၊ မြတ်သီလနှင့်၊
 ဒါနမကင်း၊ သတင်းစောင့်စည်း၊ သိပ်သည်းတည်ကြည်၊ လော်လည်ကင်းစင်၊
 ခြောက်အင်ပြစ်ရှား၊ ငါးပါးအင်္ဂါ၊ မင်းမာယာ၌၊ လိမ်မာသိမြင်၊ လူပုံအင်အား၊
 ဆန့်ကျင်မရှိ၊ ကျေးဇူးချီသည်၊ လင်မိလင်သ၊ လင်ဝတ်စသား၊ ကံငလောက်င်၊
 သင့်ကြံစာနာ၊ မိစ္ဆာကင်းဝေး၊ ရှုမျှော်တွေးလျက်၊ နို့ကျွေးပိုက်လွယ်၊ ကျေးဇူး
 ကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်ဘမင်း၊ ထိုအချင်းလည်း၊ ဝပ်စင်းတုပ်ကွ၊ မြေသို့ကျရှင်၊
 ရောက်ကြမစဲ၊ ဖြင်ပြီထပ်ထပ်၊ ဆွေစပ်မျိုးနီး၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ထိုမျှကိုလည်း၊ ရိုရို
 သေသေ၊ ကျင့်တတ်ပေဟု၊ ဆူဝေဖြီးဖြီး၊ သတင်းမိုးလျက်၊ မစိုးမရိမ်၊ နန်းရွှေ
 အိမ်ထက်၊ ချမ်းငြိမ်တင့်တယ်၊ ရွှေများလယ်၌၊ ပြုံးရယ်ရွှင်ပ၊ ချီထိန်းယနှင့်၊
 နေညရံသန်း၊ ဂုဏ်ယူလန်းသည်။ ၊ တောင်နန်းမယ်ဂေါတမိတည်း။

၁၆။ အသီးအသီး၊ ဂူမငြီးသည်၊ ရွှေထီးဖြန့်ကာ၊ ရွှေနန်းသာတွင်၊ တောင်ညာ ထွတ်ဖျား၊ မိဖုရားမှာ အခြားဆောင်မှတ်၊ နန်းပြာသာဒ်နှင့်၊ မိုးနတ်အလား၊ မိဖုရား လည်း၊ ထင်ရှားကြေညာ၊ ဆင်းရုပ်ဝါမှု၊ အာဏာတိမ်ပြင်၊ လျှပ်နွယ်သွင်သို့၊ ဝန်းကျင်နံ့မျှ၊ ဝိဇယဒေဝီ၊ တူပြီနှိုင်းလျော်၊ ပမာသော်မူ၊ ရွှေလျော် သိင်္ဂီ၊ ဦးသစ်စတို့၊ ပြည်မပြည်တွင်း၊ သတင်းကြားသိ၊ ဧရာပတိဒေဝီ၊ တစ်လီပုံသင့်၊ ကြာညိုပွင့်သို့၊ ရှုတင့်လဲရိုမ်း၊ ကြောစိမ်းညိုမြ၊ အာစရနှင့်၊ ပေါက်ပြဝန်းလျား၊ အများတကာ၊ ကြည်ညွတ်စွာသည်၊ သုနန္ဒာဒေဝီ၊ အညီသုံးပါး၊ မိဖုရား၌၊ အပါးစေခံ၊ မိသံကိုယ်စီ၊ အချိထိမ်းယ၊ များလှတစ်အုတ်၊ စောင့်ချုပ်ရုံဝန်း၊ ရွှေဘုံခန်းဝယ်၊ မမြန်းစံပ၊ ရွှင်မြူးရရှင်၊ သည်မှ တလိုက်၊ လေးတောင်တိုက်ဝယ်၊ မှောင်မိုက်ပယ်ရှောင်၊ ဆီမီးရောင်နှင့်၊ တစ်ဆောင်နှိုင်းလီ၊ ကေသရီနှင့်၊ ဒေဝီထွတ်ချာ၊ ရတနာလည်း၊ တောင်ညာနန်းမ၊ တူတမျှပင်၊ များလှထောင်သောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ပေါင်းတို့၊ ပျော်ကြောင်းကျူးနွဲ့၊ စံကာမြဲသည်၊ လက်ဝဲရွှေနန်းသိင်္ဂီတည်း။

**တဿပုတ္တော စန္ဒကုမာရော နာမ
ဩပရဇ္ဇကာရေသံ။**

၁၇။ ဧကရာဇာ၊ မည်သာတွင်ထ၊ နရိန္ဒလျှင်၊ ပြည်မကြံငှန်း၊ ဘရာနန်းကို၊ သိမ်းမြန်း ပြောင်ပြောင်၊ အုပ်စိုးဆောင်၍၊ အခေါင်ချုပ်ခြာ၊ ထိုရော်ခါတု၊ ပြည်သာမြိုက်ဝှမ်း၊ ခေမာကမ်းသို့၊ စိမ်းရွမ်းဗိုလ်ပါ၊ သတ္တဝါအား၊ ရှစ်ဖြာမဂွင်၊ သဘောလျှင်နှင့်၊ တင်အံ့ ရင်းတည်၊ စူးစူးရည်သည်၊ ခက်စည်ညွန့်ဖြာ၊ ဘုရားလျာကား၊ နတ်ရွာသက်ဆင်း၊ ထိုသည်မင်း၏၊ သည်းရင်းမြောက်သား၊ ချစ်စထွားသည်၊ မိဖုရားမြတ်၊ တောင်နန်း ထွတ်တွင်၊ အမှတ်သန္ဓေ၊ ယူစွဲနေ၍၊ ဆယ်လစေကာ၊ မွေ့မွေ့ချမ်းချမ်း၊ မယ်တော် ဝမ်းမှာ၊ မနွမ်းစင်ကြယ်၊ မဆွယ်ဥပဒ်၊ ဘေးလွတ်ရန်ကင်း၊ သန့်ရှင်းရှင်းနှင့်၊ ရွှေဆင်း တူသွင်၊ မျက်နှာမြင်သော်၊ ယခင်လွန်ကျူး၊ ကမ္ဘာဦးက၊ မှောင်ပူးရောင်ပ၊ အလင်းတမူ၊ ခဏမကြာ၊ လစန္ဒာလျှင်၊ ပေါ်လှာဝင်းဝင်း၊ မှောင်မျိုးကင်း၍၊ အလင်း ညီးညီး၊ ဆန္ဒပြီးသို့၊ ဝေးနီးနံ့ပြား၊ တိုင်းပြည်သားတို့၊ ကြားကရွင်စိတ်၊ ရေနယ်ဖိတ်၍၊ မပိတ်ခံတွင်း၊ ဟင်းလင်းကြော်ငြာ၊ ဝမ်းသာအားရ၊ ရှိကြကုန်ရှောင်း၊ သည်အကြောင်း ကြောင့်၊ နန်းလောင်းပွင့်လျာ၊ စောနရာကို၊ မည်သာစန္ဒ၊ ကုမာရဟု၊ ဒီပခေတ်ကျွန်း၊ ထန်ရိုက်မွမ်းမျှ၊ တောက်ထွန်းတေဇ၊ ဌာရသလည်း၊ တစ်စမကျန်၊ တတ်ပွန်လေ့လာ၊ ဖွယ်ရာလျောက်ပတ်၊ မတ်မတ်ကျွန်ကျေး၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်စယ်ရောင်းချ၊ လယ်လုပ်စသား၊ ပြည်ပပြည်တွင်း၊ မကင်းဖြီးထူ၊ ရှင်လူပုဏ္ဏား၊ မျိုးလေးပါးအား၊ သနားထောက်ပင်၊ စီးပွားမြှင့်၍၊ ဆင့်ဆင့်ထပ်ပွား၊ ထိုမင်းသားကို၊ အများပူဇော်၊ သက်တော်ရှည်မူ၊ မေတ္တာပြုလျက်၊ အောင်ဆုပြဋ္ဌာန်း၊ ရည်ကြမှန်းရှင်၊ ရွှေနန်းစံပျော်၊ ခမည်းတော်လည်း၊ မျက်ဇော်တစ်ခဲ၊ ပုလဲတစ်စူး၊ ငါ့သားဦးဟု၊ ကြည်နူးချစ်ပြင်း၊ အိမ်ရှေ့နှင့်က၊ ကျွန်းတွင်းပတ်ကွေ့၊ တန်ခိုးဝေသည်၊ အိမ်ရှေ့နန်းညွန့်ပီတည်း။

၁။ နာရွာသက်ဆင်း

၂။ မဆွယ်ဥပဒ်=(ပါ) ဥပဒ်သည် ဘေးဥပဒ်ဖြစ်၍ (ပါ) ဥပဒ်သည် အစဖြစ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၍ ဥပဒ်ဟု ပြင်သင့်၏။

၁၈။ အပဋ္ဌေးလျှံ၊ ရောင်ခြည်မံလျက်၊ တွင်းရံစီထား၊ ပတ္တမြားနှင့်၊ နန်းလျားကြွင်းမဲ့၊
 သင်္ချာဖွဲ့သော်၊ လေးဆယ်ကိုယူနေ၊ အဝန်းမှာကား၊ ဧကာငြိန်း၊ တွက်ကိန်းသတ္တ၊
 ယောဇနဖြင့်၊ ထွန်းပလက္ခိ၊ မှောင်မျိုးကွာသည်၊ စကြာဟူးဟူး၊ ရွှေလမြူးသို့၊
 သားဦးနန်းညွန့်၊ ဘုန်းကွန်ဂိုန်တောက်၊ ထိုသည်နောက်လည်း၊ အလောက်တစ်ထွေ၊
 ကျက်သရေနှင့်၊ မြဲတေထွန်းပ၊ သူရိယဟု၊ ဖွားထထိုရော်၊ သမိုက်ခေါ်သည်၊
 ညီတော်ရံနှိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်၌၊ တံဆိပ်ခတ်နည်း၊ အာကာသည်ရှင်၊ ထိုလည်းထပ်လောင်း၊
 သည်မှနှောင်းတုံ၊ ကောင်းသည်ရေသာ၊ သနားဂ္ဂုဖွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သည်၊
 သွယ်သွယ်ပျော့ပျောင်း၊ နွဲ့နှောင်းထားမွတ်၊ ပြာလတ်စိမ့်စိမ့်၊ မြင်နိမ့်မဟူ၊
 မည်းဖြူမထင်၊ ပြစ်မျိုးစင်သည်၊ ဆုံးမြင်ဖွားမြော်၊ နှမတော်ကား၊ ရွှေလှော်မင်းစံ၊
 ဆယ်မီးလျှံသို့၊ တစ်ရံမြင်သူ၊ လောင်ဆူစိတ်စော၊ ဖတ်ဖတ်မော့၍၊ လတ်လော
 မျက်ခြည်၊ မူးမူးလည်မျှ၊ တွင်မည်နာမ၊ သကကုမ္မာရီ၊ လွှဲညီထင်ပေါ်၊ အလှကျော်၏၊
 မယ်တော်ကွဲပြား၊ ဖမခြားသည်၊ နှောင်းဖွားကြော့ရှင်၊ အဆင်းလျောက်ပတ်၊
 ညီတော်လတ်ကို၊ ဘဒ္ဒသေန၊ နာမမည်ပေး၊ သတင်းမွှေး၏၊ မဝေးထိုနောက်၊ သည်မှ
 အောက်ကား၊ မဖောက်စဉ်လာ၊ နွယ်မဖြောသည်၊ သညာခေါ်ထ၊ ဝါမဂေါတ္တ၊ နာမ
 ကျူးရှင်၊ နှောင်မြင်ညီတော်၊ ကျေးဇူးသော်မူ၊ တိမ်ပေါ်မိုးလယ်၊ သောက်ရွှေကြယ်သို့၊
 ရန်စွယ်ချိုးလှစ်၊ ရှင်းရှင်းပစ်ရှင်၊ ဖွင့်လှစ်ဥကင်၊ တူပြိုင်ရွှင်သည်၊ တောင်တွင်လက်ျာ၊
 ဒေဝီချာထွင်၊ ဆင့်ကာသုံးယောက်၊ ရှေ့နောက်ဖွားမြင်၊ မြကျောက်ရှင်သို့၊ မိခင်မွေးဖ၊
 ကြင်မဝသည်၊ ဩဇာမျက်ရွှမှန်ပြီတည်း။

၁၉။ အဆန်းအဆန်း၊ ရွှေပုံသွန်းသို့၊ လန်းလန်းကျက်သရေ၊ ရွှေနန်းနေသည်၊
 သက်ဝေညိုပြာ၊ တောင်ညာတရည်၊ အလှည့်ပျော်ပါး၊ မိဖုရားဟု၊ ထင်ရှားအလောက်၊
 ထိုလေးယောက်တွင်၊ မြောက်နန်းဒေဝီ၊ ကေသရီ၌၊ ရွှေအိဝင်းလျှံ၊ ပန်းဝတ်ဆံနှင့်၊
 တစ်စံတည်းဖြစ်၊ အလွန်ချစ်သည်၊ ရင်နှစ်သည်အူ၊ ညွန့်လူလူကား၊ မှည့်ယူနာမ၊
 ဥပသေန၊ ခေါ်ဆိုကြံရှင်၊ ထိုမျှကျေးဇူး၊ ညံ့နူးနလုံး၊ စောင့်သုံးအာစာ၊ ကျင့်လိမ္မာနှင့်၊
 သုနန္ဒာဒေဝီ၊ လွှဲညီထင်ရှား၊ မိဖုရား၌၊ သည်းကြားမျက်ရွှေ၊ ကသိုဏ်းပြုသည်၊ ရွယ်နု
 မကြီး၊ မင်းသမီးကား၊ ညီးညီးတောက်ပ၊ နန္ဒနတု၊ ထွင်ထအဟုတ်၊ မည်သမုတ်၏၊
 ထုခုတ်ပုံပြ၊ သုဝဏ္ဏသို့၊ ဝိဇယဟု၊ အလှနိုင်းကျော်၊ ဘုံနန်းပျော်၌၊ မျက်ဇော်တစ်စံ၊
 ရင်နှစ်သွေးခဲ၊ ကျူးလွှဲမြောက်ချို၊ ကုမ္မာရီကား၊ သညီထွင်ထ၊ မုဒိတဟု၊ နာမပညတ်၊
 စွဲကြမှတ်၏၊ ရုပ်ဓာတ်ရွှင်ရွှင်၊ ပြစ်မထင်သည်၊ ညိုစင်လဲပြာ၊ ဧရာပတိ၊ ဆင်းသီရိ၌၊
 ထွန်းညိုရေးရေး၊ အလျှံပြေးသည်၊ ရင်သွေးနွဲ့လျှံ၊ ကောကိလဟု၊ ဝေါဟာရမည်၊
 တိုင်းရပ်ပြည်၌၊ ဝန်းလည်အပုံ၊ သိန့်တုံရှင်၊ မကုန်ပြီဟောင်း၊ ရှေးအကြောင်းကြောင့်၊

- ၁။ ဆုံးမြင်ဘွားမြော်
- ၂။ သေကကုမ္မာရီ
- ၃။ နှောင်ဘွားကျော့ရှင်
- ၄။ တောင်တင်လက်ျာ
- ၅။ ရွှေအိဝင်းလျှံ
- ၆။ သည်းချားမျက်ရွှ

စံကောင်းယှဉ်မိုး၊ ဘမင်းကြီးကား၊ သမီးသားမြတ်၊ သည်းပွတ်ရင်နု၊ ထိုတစ်စုကို၊ မျက်ရှူပုလဲ၊ လည်ဆွဲမတတ်၊ လေးမြတ်နှစ်သက်၊ ပြတ်စုံမက်၍၊ ခွန်ထွက်လောက်ရေး၊ ထပ်ကာပေးသည်။ တိုင်းကျေးကိုယ်စီကိုယ်စီတည်း။

၂၀။ နှမနှင့်မောင်၊ များမြောင်ရှေ့နောက်၊ ထက်အောက်မဝေး၊ တစ်ဖသွေးတွင်^၁၊ ပျံ့မွှေးအာဏာ၊ မည်သာစန္ဒာ၊ ကုမာရဟု၊ သိဟနန်းရာ၊ စောနရာ၏၊ ကုက္ကာဂါရ၊ ပါသာဒမူ၊ ကာလဂ္ဂု၊ ဥတုမှီမှီ၊ ရာသီချင်ချင်၊ ထောက်မျှော်လင်၍၊ လျှပ်ပွင့်အင်၊ ပတ်လည်ပြုလျက်၊ ဖုံဖုံမထ၊ ဝသန္တနှင့်၊ လျော်ကြခန့်ရန်၊ စီရင်ဖန်သည်၊ ဝေယန်နန်းပျံ၊ မွမ်းမံစီတည်၊ အရောင်မှည့်၍၊ မကြည့်စဝံ၊ တံတံမျက်ခြည်၊ မူးမူးလည်မျှ၊ ရွှေရည်ဒီးဒီး၊ ကျယိုစီး၏၊ မနီးသူရိန်၊ ဗာဟိချိန်လျက်၊ အရှိန်အဝါ၊ မရှိရာလျှင်၊ အာဏာညိုဝန်း၊ ဖပ်ဖပ်ရွမ်း၍၊ ရွာသွန်းအံ့ရိပ်၊ သေးသေးစိပ်လျက်၊ တိမ်လိပ်ထွေးထွေး၊ ယှက်တမြွေးနှင့်^၂၊ စိမ်းအေးလေသော်၊ ဟေမန်တော်သည်၊ ဘုံမော်တစ်သီး၊ ဖန်ဖြင့်ပြီး၏၊ စရိဘန္တ၊ ဂမနဖြင့်၊ အက္ကစကြာ၊ လှည့်ရစ်ကာလျှင်၊ ဒီပါကျွန်းရှည်^၃၊ ခေါင်တည်တည်သို့၊ စည်စည်ထွန်းတင်၊ ဂိမ္မန်ဆင်သော်၊ မြူးရွှင်ပျော်မှတ်၊ စံပြာသာဒ်မူ၊ နဝရတ်စီတတ်၊ တလျှပ်လျှပ်နှင့်၊ နှံ့စပ်ပြောင်ပြောင်၊ ထိန်ထိန်လောင်မျှ၊ အရောင်ရှားမီး၊ အလျှညီ၏၊ မနီးမဝေး၊ ကြမ်းတပြေးလျှင်၊ ကွေးကွေးချိုပေါင်၊ တော်ရနောင်နှင့်၊ ခိုတောင်ဝမ်းဘဲ၊ ပန်းဆွဲတောင်တင်၊ တုရင်မှတ်ဆိတ်၊ ချင်ပိတ်ချင်ခံ၊ စိန်ပျံမှန်ကင်း၊ မကြွင်းသစ်သစ်၊ စုလစ်မွန်ခေါင်း၊ ထိုလုံးပေါင်းလည်း၊ မောင်းမောင်းဝင်းဝင်း၊ ချင်းချင်းထွေးထွေး၊ စွေးစွေးထိန်ဝါ၊ ရတနာခုနစ်ပါး၊ စိကာထား၍၊ သိကြားမိမာန်၊ ဝေဇယန်ဟု၊ အဟန်မြန်းဘောင်၊ တွေးမှားယောင်သည်၊ ဘုံဆောင်ဝေမြိုင်ဝေမြိုင်တည်း။

၂၁။ ဇမ္ဗူရက္ခ၊ ဥက္ကဋ္ဌကြောင့်၊ နွတ္တဝေါဟာ၊ ကျွန်းဒီပါတွင်၊ တစ်ရာထီးဆောင်း၊ မင်းအပေါင်းကို၊ ထောင်သောင်းကျီလယ်၊ လောက်ဖြင့်ရွယ်သော်၊ လွဲပယ်ကြောက်မှား၊ ပြေးပုန်းရှားသို့၊ ဆုံးအားဆန့်တန်၊ ရွှေလေးဖြန့်ကာ၊ မလန်ညွတ်ယိုင်၊ တတ်စွမ်းနိုင်၍၊ မပြိုင်ရန်စစ်၊ ဥပရာဇ်နှင့်၊ ရှေးသစ္စာဆုံ၊ ပျော်ဖက်ကြိုသည်^၄၊ ကြေးမုံပြင်နှစ်၊ လျှပ်စစ်သဖွယ်၊ နုနယ်ညက်မွတ်၊ ကြာဆံချွတ်သို့၊ လတ်လတ်မျက်နှာ၊ တင့်တယ်စွာနှင့်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ ဂုဏ်ဆီလွေလွေ၊ သတင်းကြွေသည်၊ အိမ်ရှေ့စံစား၊ မိဖုရားကား၊ ရွှေသားဝါဂါ၊ သန္တာညွန့်ထွား၊ ဖဝါခြေလက်၊ ဆုံညက်ချိတ်နည်၊ ဒန်းရည်စွေးစွေး၊ ဆွတ်ကာထွေးသို့^၅၊ သေးသေးမည်းနက်၊ ပြီးပြက်ပြက်လျှင်၊ လက်လက်ဖိတ်လျှံ၊ ကေသာဆံလည်း၊ ရှည်လံညွန့်ညွန့်၊ သက်လုံးခန့်၍၊ မဆန့်ပီပီ၊ အဖျားချိုလျက်၊ ကြွေစီသောလား၊ မတိမ်းပါးသည်၊ သွားလည်းညီညွတ်၊ တွတ်တွတ်နှုတ်ခမ်း၊ ကျီးအာရွမ်းသို့၊ ထုံကွမ်းပြီးရယ်၊ သူ့အရွယ်မူ၊

၁။ တဘသွေးတွင်
၂။ ရှက်ကမြွေးနှင့်
၃။ ကျွန်းဒီပါနှင့်
၄။ ပျော်ဘက်ကြိုသည်
၅။ ထွတ်ကာထွေးသို့

နတ်မယ်လျှစ်စစ်၊ ဝေယန်လှစ်သို့၊ မျက်ချစ်ရောင်ကောင်း၊ နားတောင်းတပ်တပ်၊ လက်စွပ်ညီးညီး၊ ပုတီးရဲရဲ၊ ပုလဲသွယ်သွယ်၊ စိခြယ်စိုစို၊ မြနို့စိစိ၊ ရွှေကြီးသိ၍၊ ရွှေနီဝတ်မျှင်၊ ရွှေလည်ဆင်မှ၊ ဝန်းကျင်ရံကာ၊ သတ္တာသက၊ လျလျအညီ၊ ဂေါရိဖြည့်ဖြူး၊ စုမူမကင်း၊ သက်လုံးနှင်းလျက်၊ ရွှေဟင်္သာနယ်၊ မေတ္တာကြွယ်၍၊ မပြယ်ချစ်မြဲ၊ ချစ်ဆက်သည်။ ၊ ရှည်နွဲ့တူပြိုင်တူပြိုင်တည်း။

၂၂။ အံ့ဖွယ်အံ့ဖွယ်၊ တစ်ပြင်ကျယ်နှင့်၊ ဆန်းကြယ်ဖြူးမတ်၊ နန်းပြာသာဒ်၏၊ ရံပတ် ဆိုင်းဆိုင်း၊ တံတိုင်းဘယ်ညာ၊ လေးမျက်နှာ၌၊ သီတာစိမ်းမြဲ၊ ဝဏ္ဏဝေဠု၊ ရေထု ပြည့်လျှမ်း၊ ငါးတိမ္မိမ်းလျက်၊ နက်ဝှမ်းသီးသီး၊ မန္တာဂီလ၊ ကြာနီမွှေးချို၊ ကြာညိုလှိုင်ကြူ၊ ကြာဖြူလွလွ၊ ပဒုမနှင့်၊ ပုဏ္ဏုဖြိုးဖြိုး၊ ရေပေါ်မိုးလျက်၊ မညှိုးပွပွ၊ ပွင့်ကုန်ကြသည်၊ သိင်္ဂီဝတ်ဆံ၊ လေနှင့်ပြုံသော်၊ ညှာတ်ရိုးနွဲ့၊ နိုးနိုးနဲလျှင်၊ ကျိုးပုံမတတ်၊ ယိမ်းကာ ညွတ်လျက်၊ ကျလွတ်ရွှေမုံ၊ သင်းနဲ့ထုံ၍၊ အာရုံငြိမ်ငြိမ်၊ ကြောခြင်စိမ်မျှ၊ နှစ်သိမ်ပျံ့ပြည်၊ နှာဝယ်တည်သို့၊ လွတ်ချည်မပြယ်၊ ကြွယ်ကြီးကြွယ်နှင့်၊ အံ့ဖွယ်တခြား၊ ရေပေါ်လွှားသည်၊ ငါးပါးသညာ၊ ဥမြှာတင်ဆတ်၊ တောင်ခတ်စင်ဖြူ၊ အတူငန်းမဲ့၊ ရွှေဝမ်းဘဲနှင့်၊ ရစ်နွဲ့ဖိုမ၊ ဟင်္သာဇီဝါ၊ ပကာမြစ်ထွေး၊ တွန်ထူးအေး၍၊ ရေကျေးရေကြက်၊ သံငှက်ကြော်ကြော်၊ ဇင်ယော်ကြေးကြေး၊ ပဲထွေးသောက်တင်၊ ပိန်ညင်ကျစ်ကျစ်၊ ငဟစ်ကျာကျာ၊ ကောဇ္ဇရာလည်း၊ “သာသာယဉ်ယဉ်၊ မောင်နှံတင်၏”၊ မမြင်သုတ်သုတ်၊ ခရုစုပ်နှင့်၊ ဥပုတ်မြူးလျက်၊ ရေခွံငှက်မူ၊ နားသက်ကျံကျံ၊ ထည်ညံ့လျှင်၊ ဝဲပျံ့ငုတ်လျှို၊ ကောင်းကင်ခိုက၊ စသည်တွင်ငြား၊ ရေကျက်စားသည်၊ ထွေပြားဝေါဟာ၊ ငှက်တကာတို့၊ လာလာရင်ဆိုင်၊ နဂိုရ် ပြိုင်လျက်၊ မနိုင်မကမ်း၊ ချစ်လွမ်းချစ်ထုံ၊ ချစ်ပန်းတုံ၍၊ ချစ်ပုံမပြေ၊ ချစ်ကြီးခွေလျက်၊ ပွင့်ဝေလွလွ၊ ကိဉ္ဇိကွကို၊ တကွနှိမ်ညွတ်၊ နွဲ့ကာဆွတ်သည်၊ ၊ တွတ်တွတ်သံအိုင် သံအိုင်တည်း။

၂၃။ စံ့ရွယ်စံ့ရွယ်၊ အသင့်နွယ်လျက်၊ ပျော်ဖွယ်ရှုရာ၊ ရေကန်သာ၏၊ ဥပကာရ၊ သမိပတွင်၊ အမ္ဘကူဌာ၊ အဉ္ဇနာသို့၊ နီလာဝဏ္ဏ၊ စိမ်းမြဲအမြိတ်၊ ဖိတ်ဖိတ်ညိုမှိုင်း၊ ဆိုင်းရရိုင်းလျှင်၊ လူတိုင်းမြင်မိ၊ ပျော်ရာရှိသည်၊ သီရိနန္ဒာ၊ ဥယျာဉ်သာ၌၊ အခါမရွ၊ ရတုမမိ၊ ရာသီမလင်၊ သီးပွင့်ငုံကင်း၊ မှည့်ဝင်းရွမ်းရွမ်း၊ နို့ခမ်းရောယှက်၊ ပျားမွဲဖက်သို့၊ သရက်ပိနွဲ့၊ နှဲထောက်ရှာ သံပရာဥသျှစ်၊ သစ်မည်စည်မျိုး၊

- ၁။ တန်တိုင်းပယ်ညာ
- ၂။ သာသာရင်းရင်း
- ၃။ နှဲကိုပြိုင်လျက်
- ၄။ ကိဉ္ဇိကွ (ပါ) ကိဉ္ဇိ = တစ်စုံတစ်ခု၊ အနည်းငယ်၊ ကိဉ္ဇိကွ (ပါ) အနည်းငယ်သောဥစ္စာ၊
- ၅။ အုတ်ပါကာရ
- ၆။ သမိပတွင် = သမိပသည် နီးသောဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
- ၇။ အမ္ဘကူဌာ = အမ္ဘသည် ကျောက်၊ ကူဌာသည် ရေအိုးဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
- ၈။ အဉ္ဇနာသို့ = အဉ္ဇန သည် နီလာထွက်သောတောင်မြစ်သည်။

ကနစိုးချိုချို (သစ်.....)၊ ကောင်းမွန်သပြေ၊ ဝိဘောဒိက^၁၊ တိမ္မကမ္မိ^၂၊ ဟရိတကီ^၃၊
 အာမလိ^၄နှင့်၊ တကွကြွမြောက်၊ ရှောက်လည်းထွေထွေ၊ ပါရေဝတာ^၅၊ သမာရိယော၊
 ဇီဝာကြောလျှင်၊ ပြတ်မောစဖွယ်၊ တရုတ်တယ်နှင့်၊ သစ်အယ်သစ်ကြား၊ လျှာဖျား
 ငြိမ်ငြိမ်၊ ခရမ်းစိမ့်ဩဇာ၊ မာလကာထန်းအုန်း၊ ထန်းကညင်၊ ဆင်ဝင်အင်တိုင်း၊
 ခက်ကျိုင်းဆီးဖြူ၊ မှန်တော့ဟူသား၊ မှန်ကျပြွမ်းပြွမ်း၊ မရမ်းပျိုပျို၊ ရဲယိုထွေးထွေး၊
 ပင်ဝေးကြက်ပေါင်း၊ မှည့်ရောင်းမည်းချိပ်၊ ခံစပ်ခံကောင်း၊ ညွတ်ညောင်းစိစိ၊
 ကောသမ္မိဟု၊ သတိသတွတ်၊ မလွတ်စွန်ပလွံ၊ စုပ်ကြပြောင်ပြောင်၊ လုံပေါင်ရှုရှု၊
 မက်ချဉ်မုက၊ စသည်မန်ကျည်း၊ ဖြင်ပည်းမြိုင်မြိုင်မရေနိုင်ရှင်၊ ပင်ခိုင်စွင့်စွင့်၊ မြင့်မြင့်
 တချို့၊ ယိုယိုတစ်ရပ်၊ ပျပ်ပျပ်တစ်သွယ်၊ ငယ်ငယ်တစ်တန်၊ ဝေကြဖန်သော်၊ မဆန်
 အာဏာ၊ လူလိုပါ၍၊ အသာသည်မူ၊ ဆွတ်ကာယူဟု၊ တူရူစကား၊ ဆိုသောလားသို့၊
 ညာထွားမလွတ်၊ မြေမှာညွတ်သည်။ ၊ သီးပြွတ်အခိုင်အခိုင်တည်း။

၂၄။ နံ့ကြွယ်နံ့ကြွယ်၊ ဝမ်းနူးဖွယ်လျှင်၊ ညွန့်နွယ်ခက်ယှဉ်၊ ထိုဥယျာဉ်၌၊ ပင်စည်
 နွဲနှောင်း၊ ချိနှာမောင်းတုံ၊ ငိုက်ပျောင်းခွေတွန့်၊ လွန်ကာစန့်စန့်၊ ဆန့်ကာကူးလှန့်၊
 ပျံ့ခဲတုံပယ်၊ ပင်ချင်းတွယ်သည်၊ စံပယ်ရွင်းရွင်း၊ အင်ကြင်းပျံ့ပျံ့၊ ပြီးနံ့ရှားရှား^၆၊
 ပန်းဆတ်သွားနှင့်၊ စကားကွမ်းဘူး၊ ဆိတ်ဖလူးက၊ ထင်းရှူးကံ့ကော်၊ စွယ်တော်ရင်ခတ်၊
 ဖက်ဆွတ်ရင်းမာ၊ နော်ဇာပုန်းညက်၊ နီနက်ဖြူလှုပ်၊ တောင်ဇလပ်လည်း၊ ပညတ်
 သုံးတွေ၊ ပွင့်ဝေစိစိ၊ သရဖီပိတောက်၊ ကြက်မောက်မညှိုး၊ ကတိုးမွှေးမွှေး၊ မြတ်လေး
 ပေါက်နွယ်၊ ပင်လယ်ကသစ်၊ တကျစ်ပန်သုံး၊ ဂမုန်းပေါက်လဲ၊ အောက်မဲညိုဖြူ၊
 မဇ္ဈကြက်ရုံး၊ ခိုင်လုံးရွှေဝါ၊ မဟာလေကား၊ သစ်ခွကြားတွင်၊ သားသားလန်းလန်း၊
 ထိုသည်ပန်းနှင့်၊ အိမ်ဒန်းဇီဝေါ၊ ထပ်တစ်ရာဟု၊ ပွင့်ဝါရွှေမြင်၊ သဇင်ဖောက်ကြံ၊
 ငရံ့ပတူ၊ မအူလက်ထုတ်၊ ခင်ပုတ်ခေါင်ရန်း၊ ဝတ်ပန်းသော်က၊ ရှိမ်းမြခွာညို၊
 မျောက်ငိုသင်ခွေ၊ မိုးစွေခတ္တာ၊ သစ္စာလောင်းပန်း၊ အနန်းစိန်ဖြူ၊ ပျံ့ကြူ စိန်နီ၊
 ပင်စည်လက်တံ၊ ဝတ်ဆံဝေဝေ၊ မင်သေဆိတ်ဆူး၊ ပွင့်ဖူးပြိုင်ပြိုင်၊ ထားဝယ်မှိုင်းဟု၊
 မြစ်လိုင်းသာထွန်း၊ စိုရွမ်းသွယ်သွယ်၊ ပင်လယ်ကြက်တက်၊ ဒန့်သလက်သင်း၊
 နနွင်းရွှေစာ၊ ဘလူဝါနှင့်၊ ရှုသာဖားဖား၊ မုတ်ဆိတ်နားက၊ ရေမျှဉ်စသည်၊ များလှ
 လှည့်တုံ၊ ပန်းအပုံကို၊ မကုန်ရေတွက်၊ နားပါးရှက်အံ့၊ အခက်ထွန့်ထွန့်၊ အညွန့်ရုံရုံ၊
 အငုံဆင်ဆင်၊ အပွင့်လျှံလျှံ၊ ဝတ်ဆံနုနုနုနု၊ ဝတ်မှုန်နီဝါ၊ လွင့်ကြစွာလျက်၊ ဆာယာ
 ရွက်ဝေ၊ ဖြန်းတောင်လေနှင့်၊ မြောက်ဧသာန်တူး၊ ဝေကာမြူးသော်၊ မိန်းမူးစအံ့၊
 ပတ်ကုံးနံ့၍၊ မဆံနီးဝေ၊ ကြူကြူမွှေးသည်။ ၊ သင်းအေးပျံ့လှိုင်ပျံ့လှိုင်တည်း။

၁။ ဝိဘောဒိက = (ပါ) ဝိဘောဒိကာသည် “ထန်းပင်” ဖြစ်၏။
 ၂။ တိမ္မကမ္မိ = (ပါ) တိမ္မရု = တည်ပင် (ပါ) ကမ္မိ = ဝါးညွန့်ဝါးခက်။
 ၃။ ဟရိတကီ = (ပါ) ပန်ခါးပင်။
 ၄။ အာမလိနှင့် (ပါ) အာမလက = သျှစ်ရှားပင်။
 ၅။ ပါရေဝတာ = ခိုငှက်။
 ၆။ ပျည်နံ့ရှားရှား။

၂၅။ ငံ့ဆွယ်ငံ့ဆွယ်၊ မေတ္တာကြွယ်၍၊ တုံပယ်မြူး၍၊ သံလေးငင်လျက်၊ တစ်ပင်
 ပျံသွား၊ တစ်ပင်နားမှ၊ ဆပွားပုံပုံ၊ စာခွံ့ချစ်နှော၊ တသောသောလျှင်၊ ကြက်တော
 တောင်ကား၊ ကုလားတမာ၊ သူဝါကျေးကျွတ်၊ ကျူးနှုတ်ကြော်ကြော်၊ ငှက်တော်
 ဖိုးခေါင်၊ ယင်ပေါင်ခေါက်ရှာ၊ လင်းပြာသဲသဲ၊ ဖော်မကွဲတည်၊ တဝဲပျံပျံ၊ တကျံကျံလျှင်၊
 ချစ်သံဖော်နှော၊ ရွှေဥဩနှင့်၊ လင်ယောတွန်ရင့်၊ ထပ်ထပ်ဆင်၏၊ လွမ်းပင်နိုးနိုး၊
 ရွှေပြည်စိုးမှု၊ မြီးမြီးမြမြ၊ ပျပျချိုချို၊ ပင်စိမ်းညိုက၊ ကွဲပြီစရာ၊ စိတ်ပူရှာသို့၊
 ဘာသာထွေလည်၊ ရင်မြည်ချိုချို၊ မယ်ညိုမယ်လျှ၊ သာလိကတို့၊ တကွယှဉ်ပူး၊ နွဲကျူး
 ကျာကျာ၊ ငုံးနှင့်ခါလည်း၊ မကွာဖော်ညီ၊ ကိုယ်ချင်းမိုလျက်၊ စာနီစာဖြူ၊ ရွှေတူစာပေါင်း၊
 သောင်းသောင်းထိတ်ထိတ်၊ သံမဆိတ်လျှင်၊ ညိတ်ညိတ်နွယ်ပေါက်၊ ညွတ်ခေါက်
 ကျွမ်းထိုး၊ ဥချိုးတွန်ကြေး၊ ဒေါင်းကထွေးလျက်၊ ခြေးခြေးညှင်းညှင်း၊ ယစ်အောက်
 ချင်းနှင့်၊ ငပျင်းငကျွဲ၊ လင်းဆွဲယိမ်းပါး၊ ခက်ညွန့်များတွင်၊ နားတုံတစ်ခါ၊ ဝေးကာ
 နောက်ဆုတ်၊ ဘုတ်ကဟိန်ဟိန်၊ ကလိန်ကလက်၊ သိန်းငှက်သုန်သုန်၊ လင်းယုန်
 သည်းသည်း၊ ကျီးမည်းအာအာ၊ လင်းဝါလင်းပက်၊ ဆက်ရက်ပျံလွှား၊ ငှက်ငန္ဒားလည်း၊
 ရွက်ကြားရွက်ကြို၊ မှီခိုမြေမှာ၊ လူးလာသစ်ကိုင်း၊ အားတိုင်းလှိုင်းလျက်၊ သင်တိုင်း
 ချည်ဝတ်၊ စွေနှင့်ပြတ်ထိ၊ တွတ်တွတ်ပျံရှား၊ သင်းတွဲမှားသည်၊ ငှက်ခါးစိမ်းလဲ၊
 ဘူးခေါင်းနွဲက၊ သဲသဲသံမွန်၊ အစာမှန်၏၊ ဥရန်ကြွေးဟစ်၊ တိန်ကျစ်ပူခို၊ ဝန်လိုအိုင်နွဲ၊
 စွန်ရဲယစ်ထုတ်၊ တောင်လှုပ်ဝဲသုတ်၊ ငှက်ဒီးဒုတ်နှင့်၊ နှံစုတ်ဘီလုံး၊ ရွှင်ပြုံးညည်းမှ၊
 ဖိုမအစုံ၊ သစ်ရိပ်မြဲတွင်၊ ချစ်ဆုံရွှင်ဝမ်း၊ မေတ္တာမွမ်းသား၊ ကြင်ကျွမ်းစုံပူး၊
 ငှက်ဘီလူးနှင့်၊ ဆန်းထူးမြီးသွယ်၊ သပိတ်လွယ်ဟု၊ ငှက်ငယ်တလည်၊ လွမ်းစိမ့်ရည်သို့၊
 စည်စည်ညွန့်ဝဲ၊ ပန်းခြံထဲက၊ ချွဲချွဲကျံကျံ၊ ညိုးညိုးညံတည်၊ သက်နွံဆွေမောင်၊
 မေတ္တာနှောင်သည်၊ ငှက်လင်ကောင်ပိုး၊ ငှက်တောင်လျှိုးက၊ ထိုမျှဝန်းရုံ၊ ငှက်အပုံတို့၊
 ခက်မြိုင်စဉ်၊ ထိုဥယျာဉ်၌၊ မြီယုဉ်တူပြိုင်၊ ဖိုကတိုင်သော်၊ သံအိုင်ရင့်နူး၊ မကကျူး၍၊
 ပျော်မြူးမပြတ်၊ ပန်းယက်ဝတ်ကို၊ ယူဆွတ်သောက်စား၊ တစ်ပင်ဖျားမှ၊
 ခုန်လွှားလျှိုးဝင်၊ တစ်ပင်သက်ဆင်း၊ တစ်ပင်နင်း၍၊ လည်ချင်းယှက်ကာ၊ ချစ်သာခံခံ၊
 ပျော်ကြစံရှင်၊ တောင်သံရှုန်းရှုန်း၊ ပျားပိတုံးလည်း၊ အုန်းအုန်းသဲသဲ၊ ပင်တိုင်းနွဲလျက်၊
 ရည်ရွဲဝတ်အေး၊ ဆွတ်ကြထွေးသည်၊ ၊ စုဝေးတရိုင်တရိုင်တည်း။

၂၆။ ညံ့သွယ်ညံ့သွယ်၊ သားနုနယ်နှင့်၊ ပြီးရယ်ရွှင်ပြ၊ ကြည်တိုင်းလှသည်၊ သီဂီရွှေနှစ်၊
 ဇေယျရစ်သို့၊ မြစစ်ကျောက်ရှင်၊ ရောနည်တင်သို့၊ ကြည်လင်ကျော့ရွန်း၊ မှည့်ညိုဝန်း
 လည်း၊ မစွန်းမသွေ၊ ချစ်မရဲ့သည်၊ လဲလဲပြာပြာ၊ မင်းစန္ဒာနှင့်၊ ရံခါရဲဖန်၊ ရေကန်အစဉ်၊
 ပန်းဥယျာဉ်သို့၊ တူယှဉ်မကွဲ၊ ရွှေလက်တွဲ၍၊ ပုလဲနန်းညွန့်၊ ရွှေစက်ဖြန့်သော်၊
 နေဟန်ရောင်ညီး၊ ရွှေထီးမဆောင်၊ ရွှေဖောင်းမဆင်၊ ယာဉ်ညင်မပါ၊ မြိုင်ရိပ်ကာ၍၊
 ရတနာလျှိုဝင်း၊ ရွှေခြေနင်းနှင့်၊ မင်းနှစ်ပါးပြိုင်၊ အတူဆိုင်လျက်၊ မထွိုင်ရောင်ရှိန်၊

၁။ ယင်ဘောင်ခေါက်ယာ။
 ၂။ မျိုးမျိုးမျမျ။
 ၃။ ချေးချေးညင်ညင်။

နန်းဝတီန်မှာ မျှော်ချိန်အစဉ်၊ ကာလယှဉ်၍၊ ဥယျာဉ်သာလွန်၊ နန္ဒဝန်သို့၊ တံခွန်
မြင်လွှား၊ ထွက်စံးသည့်၊ သိကြားသူဇာ၊ တူမကွာသို့၊ များစွာရွှေဖော်၊ ကိုယ်ရန်တော်
နှင့်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ကြည်ကစားလျက်၊ နေနားရွှင်တုံ၊ ပန်းနွယ်ချုံတွင်၊ ပွင့်ငုံကြိုင်မွှေး၊
လိုရာရွေးမှာ၊ မထွေးမကုံ၊ မရုံမတွယ်၊ ပန်းကံသွယ်ကို၊ ဆူလှယ်ပွင့်ချင်း၊ ဆင်ကြ
လျင်း၍၊ သက်ဆင်းရေကန်၊ ဝင်ပြန်ဥယျာဉ်၊ အစဉ်သွားလျက်၊ ရုံအုတ်ကျက်နှင့်၊
ရွှေကံကြည့်တုံ၊ ပန်းဆွတ်တုံလည်း၊ ရိပ်မြဲဝေလန်း၊ မြိုင်သာခန်းဝယ်၊ ပျော်မြန်း
သင့်ရန်၊ နေလုံးတန်မှာ၊ ရွှေဖန်စကြာ၊ သူရိယာလျှင်၊ ဒီပါဥတု၊ တည့်လှလှတွင်၊
ရုံးစုနိုးဆော်၊ နန်းအိမ်တော်သို့၊ ကြင်ဖော်တူကွ၊ ပြန်လေကြွ၍၊ စံကြရည်မြင်၊
ရွှေဘုန်းတင့်သည်၊ မေနနှင့်တူဆိုင် တူဆိုင်တည်း။

၂၇။ ရှည်လျားကာလ၊ ရွှေအိမ်ဝဋ်၊ မောင်းမကိုယ်လုပ်၊ ညွတ်တုပ်ခုနစ်ရာ၊ ရုံစ
ကာနှင့်၊ မကွာနှစ်ဖော်၊ ရွှေလှော်မြဲတေ၊ ကျက်သရေထွန်းညို၊ သီရိညိုပြာ၊ မင်းစန္ဒာဋ္ဌ၊
ဝဇီရာထွတ်၊ ဇော်တစ်ရပ်ဟု၊ ကျောက်မြတ်ရောင်မှည့်၊ ပြည့်ဘိသောသူ၊ ဟူတုံသန္နိ၊
ဆယ်လရှိသော်၊ မဏိမုတ္တာ၊ ရတနာဖြင့်၊ စိမ္မာယုက်ညွန့်၊ ကွန်ကွန်သားသား၊
ရွှေကားမှာ၊ ထွက်ဖြားချမ်းမြ၊ သီတာကျသို့၊ ဝေညပညာ၊ လက္ခဏာနှင့်၊ မကွာပြည့်စုံ၊
ကြေးမုံအသွင်၊ ရှုချင်ဖွယ်သာ၊ သားပုတ္တာကို၊ စန္ဒာနွဲ့လျှ၊ ဖွားလေထသော်၊ မွေးဘ
ရန်ခွင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းလျှင်၊ လွန်ပြင်းချစ်ပုံ၊ မေတ္တာထုံ၍၊ နမ်းတုံဖန်များ၊ ရင်ခွင်
ထား၏၊ ထွတ်ဖျားမှန်ကင်း၊ ဘိုးတော်မင်းလည်း၊ မြေးရင်းရွှေဥ၊ ငါမျက်ရှုဟု၊ ယုယု
ယယ၊ ထားလျဖက်ရမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်းရှင်၊ စိတ်ဝမ်းရွှင်ပျော်၊ ဖွားရှင်သော်လည်း၊
မျက်တော်တစ်စူး၊ မြေးတော်ဦးကို၊ ကြည့်နူးပိုက်ဖက်၊ ပြတ်စုံမက်၍၊ ထိပ်ထက်နန်းတုံ၊
ချစ်မကုန်ရှင်၊ ရွှေငုံအလား၊ ရွှေသားရုပ်သွင်၊ ရွှေစင်အတူ၊ ရွှေစမျှသို့၊ ဝှန်ဆူတေဇာ၊
ဘသည်းခြာကို၊ သံညာတွင်ထ၊ ဝသုလဟု၊ တိုက်မ အောင်ခန်း၊ ခေါ်ကြမှန်းရှင်၊
ဘုန်းပန်းပွင့်စ၊ မွေးချစ်ဘနှင့်၊ နိက္ခရည်ရွှင်၊ မွေးမယ်ခင်လည်း၊ သန်စင်ညွန့်လူ၊
သားဖြူဖြူကို၊ ဝေဘူတောင်ဦး၊ အလျှံကူးသည်၊ ဖိုကြူးကျောက်မြ၊ နတ်နှင့်ရသို့၊
ကြွကြွရွှင်လန်း၊ မေတ္တာဖြန်းသည်၊ ချစ်ပန်းမွှေးကြိုင် မွှေးကြိုင်တည်း။

၂၈။ မဟာဒေဝ၊ ထင်ပေါက်ပြသား၊ တေဇဝင်းဝင်း၊ ယမမင်းလျှင်၊ ထန်ပြင်းဒေါသ၊
မျက်ရိန်ထ၍၊ ခဏတည်တည်၊ စောင်းကာကြည့်သော်၊ သောင်လှည့်ကစား၊ ဖြစ်တုံ
ပြားလည်း၊ ထွားထွားကမ္ဘာန်၊ အားလုံးသွန်သို့၊ ပြင်းဝှန်အာဏာ၊ စကြာရုန်းရုန်း၊
လက်ရုံးဘုန်းကြောင့်၊ ပျက်ပြန်းရန်ဆိတ်၊ ရုန့်ရုန့်လိပ်သည်၊ နန်းရိပ်ညွန့်သွယ်၊
စောဘုန်းကြွယ်နှင့်၊ နောင်းဆွယ်မဝေး၊ ထက်အောက်မွှေးသည်၊ ရည်သွေးပျို၊ ပျို၊
ညီတော်တို့ကား၊ မချို၊ မတ၊ စည်းစိမ်မထက်၊ စံပမွေ့လျော်၊ ထွက်ဝင်ပျော်လျက်၊
ကျေးတော်ကျွန်ရင်း၊ သင်းပင်းခြွေရုံ၊ မိသံလောက်လေ့၊ ရမ်းရမ်းကြွေ့ရှင်၊
နောက်ရှေ့ထပ်ဆင့်၊ ရွှေပန်းပွင့်သို့၊ နန်းမြင့်မိခင်၊ မျက်နှာမြင်သည်၊ အုံအင်
မြောက်များ၊ သားလေးပါးတုံ၊ သိကြားလက်စွဲ၊ ရန်ထိပ်ခွဲသည်၊ သည်းသည်း
ကျောက်ဟုန်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်နှင့်၊ ဝေရုံဤသာ၊ သညာဖွဲ့ရွှေ၊ ကုဝေရနတ်၊ ဝေရဋ္ဌဟု၊
အမတ်လေးဦး၊ သူရာဖူးသော်၊ ဆွတ်ခူးငင်ပြစ်၊ တျင်းတျင်းလှစ်သို့၊ သောင်းခေတ္တလုံး၊

ပတ်ပတ်ချွန်း၍၊ သိမ်းကြူးဖဲ့လို့၊ ရန်စမီးကို၊ ဖျက်ဆီးဖန်ဆန်း၊ ဘုန်းမိုးသွန်းကာ၊
မထွန်းရှိန်ဝေ၊ ချက်ချင်းသေရှင်၊ သပြေဓမ္မူ၊ အခွန်ယူသော်၊ ထီးဖြူဆောင်းချင်း၊
ထိုထိုမင်းတို့၊ သတင်းကြားကာ၊ ကြက်သီးထလျက်၊ မဟတတ်ရှာ၊ လက်ဖျားခါမှ၊
အသာရင် သပ်၊ တိမ်းမှူးမတ်သည်။ လန်ဖျတ်တွေ့မှိုင် တွေ့မှိုင်တည်း။

၂၉။ ဤသို့ကြွင်းမဲ့၊ ရုံးကာဖဲ့၍၊ ဆိုခဲ့မလွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ လူနတ်မျက်ရှု၊
သဗ္ဗညုအား၊ ပြစ်မှားကြစည်၊ ယင်းသည်တစ်တန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ တစ်စုညီညာ၊
ပန်ထွာသောအား၊ မများတန်ရုံ၊ အဘော်ငုံလျက်၊ ငြိမ်ထုံခါရောက်၊ ဆယ်ပိုက်
ကောက်၍၊ အပြောက်ထုငြိမ်း၊ အရုပ်ဖမ်းသို့၊ လျှမ်းလျှမ်းပြည့်စွာ၊ သဒ္ဓါကြည်ရွှင်၊
တစ်ခန်းဆင်လျက်၊ ကုန်စင်ဖြောင့်သား၊ စကားစီလျှင်၊ အစဉ်ခန်းတိုင်း၊ လှိုင်းခဲတုံပြီး၊
စောထီးမြတ်စွာ၊ အတိတ်ဖြာလျက်၊ ဝါတျာဝစန၊ အယံစသား၊ ပဒအက္ခရာ၊ ဝဏ္ဏာ
မတ္တ၊ ဌာနပယတ်၊ ကရိုဏ်းမှတ်၍၊ တွတ်တွတ်သံလွင်၊ ရှစ်အင်နာဖွယ်၊ မတွယ်မငြိ၊
ကာရေသိဟု၊ ဒွေ(တ) တိယာ၊ တိုင်အောင်လာသည်၊ ကရုဏာပြဋ္ဌာန်း၊ ဤနှစ်ခန်း၌၊
ဟောညွှန်းနက်စံ၊ အတ္တပါလျ၊ သမာသကို၊ ဉာဏသင်လျော်၊ အထက်မျှော်မှ၊
နာပျော်ဘွယ်လို၊ ကြည်ညိုဘွယ်သာ၊ သဒ္ဓါဘွယ်မှု၊ နှလုံးပြုလျက်၊ ရုံးစုဗျာသ၊
ဖော်ပြတွင်တွင်၊ ချဲ့ယူငင်၍၊ ကြောင်းအင်ဖွေရှာ၊ နယမှာတုံ၊ ယထာလာဘ၊
ယထက္ကဖြင့်၊ လျော်ကြသင့်ရန်၊ အတန်တန်လည်း၊ မကျန်စေပြီ၊ ထက်အောက်
ညိုလျက်၊ မဏိဂိဝါ၊ ကုဏ္ဍလာကို၊ စိမြွာမျက်ရှင်၊ ထင်ကြောင်းဆင်သို့၊ အလင်္ကာရ၊
သဘာဝဖြင့်၊ ရှေးမှလည်းကောင်း၊ ဆိုပေရှောင်းအံ့၊ သံညောင်းချိုချိုပျံ့တည်း။

ခဏ္ဍဟာလောနာမဗြဟ္မဏော ပုရောဟိတောအဟောသိ။
သောရညော အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ အနုသာသိ။
တံကိရ ရာဇာ ပဏ္ဍိတောတိ ဝိနိစ္ဆယေ နိသီဒါပေသိ။
သောလဉ္စဝိတ္တကာ ဟုတွာ လဉ္စ အဂဟေတွာ
အသာမိကေ သာမိကေ ကရောတိ၊ သာမိကေစ အသာမိကေ။

၃၀။ ဒိသဗ္ဗတ္တိ၊ ဘူမိပါလ၊ နရိန္ဒဟု၊ နရသနင်း၊ ပြည်ရှင်မင်းနှင့်၊ ကျွန်သင်းမတ်ကြီး၊
ထံနီးကပ်ဆည်း၊ ပူးတည်းတိုင်ပင်၊ ရှေ့မြင် နောက်မြော်၊ သူတော်ခင်ပွန်း၊
တဆန်းကျိကြ၊ မြို့ပြကျူးမြောင်း၊ တန်ဆောင်းရင်တား၊ တံခါးပစ္စင်၊ မွမ်းဖြင်စည်ထွန်း၊
ကျယ်ဝန်းနိုင်ငံ၊ ပြည်လျှံရဲမက်၊ အုတ်ကျက်များစွာ၊ ခုနစ်ဖြာသား၊ အင်္ဂါပြကတေ၊
စုံလှ၍လျှင်၊ ရန်ငွေ ပျောက်ရှင်း၊ ကျေးဇူးချင်း၍၊ သတင်းပြုပြီ၊ နှိုင်းမရှဲ့ သည်၊
တစ်ဆယ်နှစ်ယူနော၊ အခန့်တာလျက်၊ ဗာရာဏသီ၊ ခေါ်ညီတွင်ဆို၊ နဂိုရိမိမှိုင်း၊
ဤတိုင်းဌာန၊ ကာသိကတွင်၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ ခိုမှီလူပေါင်း၊ ကျော်သောင်းကြေညာ၊ ရွှေပြည်
သာ၌၊ ဘောဝါဒိကော၊ ဒီဇောဒိဗ္ဗ၊ ဗြဟ္မမန္တဝါ၊ မဟာသာလ၊ သာကိယစစ်၊
နွယ်မျိုးဖြစ်၍၊ ရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ အဋ္ဌာဋ္ဌာကာ၊ ဒိသာပါမောက်၊ ဆရာမြောက်လျှင်၊
အံ့လောက်တစ်သီး၊ ပုဏ္ဏားကြီး၏၊ ဇနီးသက်တူ၊ ချစ်ကြည်ဖြူသည်၊ အိမ်သူညိုမြ၊
ပုဏ္ဏေးမတွင်၊ ရူပရုပ်သွင်၊ ဤသို့စင်ဟု၊ ကြောင်းအင်ရည်ချို၊ မဆိုစလောက်၊
သားတစ်ယောက်လျှင်၊ ဖွားမြောက်လေထ၊ ငယ်သော်ကပင်၊ အဘပုဏ္ဏား၊ ရင်သည်း

ကြားကို၊ အများနည်းတူ၊ ရွယ်ချူပညာ၊ အဋ္ဌာရသ၊ သိပ္ပထွေထွေ၊ မတတ်ချေသော်၊ ပွင့်ဝေန်ရွှင်း၊ အနံ့ကင်းသည်၊ အဆင်းလှရုံ၊ ပေါက်ပန်းရုံသို့၊ လူ့ဘုံလောက၊ ကဲ့ရဲ့ရအံ့၊ ဘဝတစ်ဆစ်၊ ခန္ဓာဖြစ်လည်း၊ အနှစ်ကုသိုလ်၊ ရိက္ခာညိုသော်၊ ကပ်မျိုဒုက္ခ၊ ငရဲကျလိမ့်၊ တွေးဆထောက်ထား၊ ချစ်သောအားလျှင်၊ မနားရက်ဖြင့်၊ လက်ထပ်သင်၍၊ ကျယ်တွင် ပညာ၊ များစွာသီးသီး၊ တတ်မျိုးပြီးဟု၊ ဝေးနီးနဲ့ပြား၊ ကျော်ထင်ရှားသည်၊ ပုဏ္ဏား ခဏ္ဍဟာလတည်း။

၃၁။ ဇာတိမျိုးနွယ်၊ သန်စင်ကြယ်၍၊ ကောင်းကြွယ်မဖုံ၊ အတတ်ဂုဏ်ကြောင့်၊ ပြောဟုန်ညွန့်ဝေ၊ ဗြဟ္မာဆွေက၊ တည်နေကပ္ပ၊ ကမ္ဘာစဉ်၊ ပေါက်ပြဟိုးဟိုး၊ ကျေးဇူးမျိုးကြောင့်၊ ထက်မိုးတိမ်ယ်၊ ငှက်နယ်ပျံလျက်၊ ပျော်စံကြားကြား၊ စွာန်လွှား လွှား၍၊ ငွားငွားကျွန်းမော်၊ ပေါပေါပေါသို့၊ တေဇော်ဝဲဝဲ၊ ကုဒ္ဒကဲသည်၊ ကျော်သဲ ဝေါဟာ၊ အစဉ်လာသား၊ ဝေသာမိတ္တ၊ ကဋ္ဌကနှင့်၊ ဝါမဒေဝ၊ အင်္ဂီရဟု၊ မယဒဂ္ဂီ၊ ပါသိဝါမက၊ ဘာရဒ္ဒါဇာ၊ မက္ခာတစ်စု၊ ဘဂုကဿပ၊ ဤမျှဆယ်ယောက်၊ စောင့်ရှောက်တရား၊ ဆရာများတို့၊ နောက်သားနောင်လာ၊ လူတကာအား၊ တန်ဆာ မဏ္ဍန၊ ဆိုထိုက်လှသား၊ လောကပညာ၊ ရတနာကို၊ မက္ခာမြဲထွေ၊ ဆင်ပစေဟု၊ ငဝေဖန်ဖန်၊ မကျန်စိုးစဉ်၊ ရုံချဉ်းတွင်ချဲ့၊ ပြဲခဲကုံကြ၊ လောကတ္တဟု၊ သာမယဇု၊ ဣရသုံးပုံ၊ အလုံးစုံလည်း၊ အာဂုံနှုတ်တက်၊ ဆောင်ရွက်မမေ့၊ ထိုသို့မွေ့၏၊ ထိုရွှေတစ်ထောက်၊ ထိုနောက်မခြား၊ တရားမညီ၊ ဥဿိပါပ၊ ဗြဟ္မဏဟု၊ ဂတငမ်းငမ်း၊ အာသာရွမ်းလျက်၊ ဖုံးလွမ်းမောဟ၊ မြေတွန့်ငြိ၊ ဒွါသဋ္ဌိတို့၊ မသိကျိုးပြစ်၊ သံသာမြစ်ကို၊ ဖွင့်လှစ်မမြင်၊ စိတ်သွမ်းဝင်၍၊ မွမ်းဖြင့်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မေတ္တာမပြမ်း၊ နှလုံး ကြမ်းနှင့်၊ မချမ်းသာမှု၊ သေအောင်ရှု၍၊ ပြဲခဲတုံငြား၊ ကျိုးမပွားသည်၊ လေးပါးပယ်ဝ၊ အာတပဟု၊ ဗေဒကျမ်းလာ၊ အဖြာဖြာလည်း၊ များစွာလေ့ကျက်၊ စက်ပြတ်သောနည်း၊ စည်းလုံးလှည်း၍၊ ပေါင်းစည်းလုံခြုံ၊ ဝိဟာယ်ကုလျက်၊ နှုတ်ငုံစိစိ၊ ဟကာသိရှင်၊ မငြိမလျှောက်၊ ရွယ်တိုင်းပေါက်သည်၊ အံ့လောက်ဂမ္ဘီဉာဏတည်း။

၃၂။ ဝေဒတ္တယ၊ သမ္ဘာရဟု၊ ပဒလေးလီ၊ ခြောက်လုံးစီလျှင်၊ အညီတူရှိ၊ ဂါယတ္တိ ပမုခံ၊ နက်ဝှမ်းခဲမှု၊ စတုဝိသာ၊ အက္ခရာတွင်၊ ဗေဒင်အာချ၊ တောဒယနှင့်၊ ယည ယာဂေါ၊ ဒေဝေါပူဇ၊ ဖြစ်ထခြင်းရာ၊ မိစ္ဆာရှည်ကျွမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်းတို့၊ ကြီးပမ်းဖော်ပြ၊ ကပ္ပသုံးသွယ်၊ နည်းကျယ်သဒ္ဓါ၊ ချေကာကပ်ဆည်း၊ ဓာတ်ပစ္စည်းနှင့်၊ ပုဒ်ဗျည်းအထူး၊ ကျေးဇူးတင်စွာ၊ ဗျာကရဏ၊ ပုညပုညာ၊ အတ္ထာအတ္ထံ၊ သင်ကြဲရှည်ညွန့်၊ ထွင်မှန် ဟူးရား၊ ထင်ရှားတုံဘိ၊ ဇောတိသတ္တ၊ အအာစသား၊ များလှကြွင်းမဲ့၊ လေးဆယ် တစ်လုံး၊ ပေါင်းရုံးသင်္ချာ၊ အက္ခရာ၏၊ စဉ်လာချင်ပိုင်း၊ ကရိုဏ်းပယတ်၊ မချွတ်ဌာန်နေ၊ အကြောင်းဖွေ၍၊ ဆိုထွေနည်းနာ၊ သိက္ခာတစ်ထောက်၊ ရှေ့နှင့်နောက်ကို၊ ထက်အောက်နီးနွယ်၊ ပြန်ကာလှယ်သည်၊ မလွယ်သဒ္ဓါ၊ ဝဏ္ဏာဂမ၊ ဝဏ္ဏိဝပရိတ်၊ သုနိစ္စတမ်း၊ နိရုတ်ကျမ်းက၊ ဒုဗျတဟု၊ ဆန္ဒသဘော၊ ဆန္ဒောဝိစိ၊ ခြောက်ပါးရှိသား၊ ဝေဒအင်္ဂါ၊ လက္ခဏာလည်း၊ လေ့လာမြဲမြဲ၊ ရွတ်အဖွားဖွား၊ တတ်မြောက်များ၏၊ စကားကြီးငယ်၊ ရှစ်ဆယ်ငါးရာ၊ ဘာရတာယုဒ္ဓ၊ ဤသို့စသား၊ လောကထင်သိ၊

အစဉ်မိသည်၊ ဣတိဟာသ၊ ကျမ်းဂန္ဓလည်း၊ အာစလျမ်းလျမ်း၊ ဆိုရေးကျွမ်းရှင်၊
 မြိုင်ဝှမ်းရိပ်ညို၊ ထိုထိုများစွာ၊ ပြည်ရွာမကြွင်း၊ ရပ်ခပင်းဝယ်၊ တည်လျင်းရက္ခ၊
 သစ်ပင်စသည်၊ နာမစွဲမှတ်၊ ပညတ်ဝေါဟာ၊ သညာအမှန်၊ နိဗန္ဓကျမ်း၊ ခွဲခြမ်း
 ပိုင်ပိုင်၊ အဆုံးတိုင်၏၊ ကျော်လှိုင်ဂုဏ်ရှိန်၊ ဉာဏ်ထိန်ဝင်းညို၊ ပညာရှိတို့၊ သတိ
 ဖြောင့်စင်း၊ နှလုံးသွင်းကို၊ ပူပြင်းချုပ်ချုပ်၊ တုံလှုပ်မငြိမ်၊ စိုးရိမ်မကွာ၊ သံသာစက်ဝင်၊
 ချဲ့ပေတတ်သည်၊ လောကတ်ပါပ၊ အာသယတည်း၊ တစ်စမနန်၊ တတ်ချင်လွန်၍၊
 တံခွန်ထောင်ထား၊ ပါယ်ဝလွှားသည်၊ မိုးဖျားတိမ်ဆီ လွလွတည်း။

၃၃။ ထိုမှတုံလည်း၊ လူ့ဘုံကာမ၊ ဤလောကတွင်၊ ဝီရတမ္မတ်၊ ကဝိထွတ်တို့၊
 တတ်မှတ်ပညာ၊ ဆရာ ရာသား၊ ချမ်းသာစီးပွား၊ စသောအားဖြင့်၊ စကားနှုတ်ပွက်၊
 ဆိုချက်မိန့်သံ၊ ဆင်နက်တံကို၊ ရှာကြသိရာ၊ ဂုဏာဝိသေသ၊ ကေတုဘက၊ ရာဇမာယာ၊
 တတြာနှင့်၊ ဗျူဟာကလပ်၊ ဗြူဟဇ်တစ်လီ၊ ဗျဉ္ဇိဝိတက်၊ လေ့ကျက်ဖျော်ဖျော်၊
 ဟိတော်ပဒေသ၊ ရာဇဝသတိ၊ ရာဇနီတိ၊ အစရှိသော၊ ကဝိလက္ခဏာ၊ အဖြာဖြာကို၊
 လွယ်ကာဝမ်းမျို၊ ကော်နှယ်ကျိုမှ၊ တတ်ယိုဇာတာ၊ သိုက်လာနိမိတ်၊ အတိတ်
 များမြောင်၊ တဘောင်စနည်း၊ တော်လည်းမြေလှုပ်၊ တိုးချုပ်ရဲနား၊ ကြယ်သွား
 ဆုတ်တက်၊ လွဲထွက်တံခွန်၊ လှည့်ဖန်နက္ခတ်၊ နေကြတ်လနာ၊ ဥက္ကာကျဝဲ၊ ပျောက်လွဲ
 တာရာ၊ ကြယ်မှာကြယ်ခိုက်၊ လ၌ယဉ်ပူး၊ ကွန့်မြူးစိုရောင်၊ တိမ်ထောင်ထူပြား၊
 ဂြိုဟ်သွားဂြိုဟ်နိပ်၊ ဂြိုဟ်အိပ်ဂြိုဟ်ပျက်၊ ဓာတ်ရက်မိတ်ရန်၊ ဝေဖန်ချင်ထောက်၊
 သက်ရောက်ခါမှတ်၊ စန်းပြတ်လွန်းပြတ်၊ ပတ်ချွတ်သန္ဓေ၊ ဦးဆေးမင်္ဂလာ၊ ပါရာတိတ္ထံ
 လုံးစုံမန္တန်၊ ဗေဠာန်ဆစ်မျက်၊ အိပ်မက်ဩဘာ၊ ပြလာဆတ်ဆတ်၊ ဓမ္မသတ်လည်း၊
 ပြတ်ပြတ်သားသား၊ နှုတ်ဝယ်ထား၏၊ စကားတွေ့လည်း၊ အရည်အတို၊ မင်းလိုဂ္ဂု၊
 လောကမူတုံ၊ တစ်ခုမကျန်၊ တတ်ပွန်ကုံစင်၊ ပြုပြုထင်၍၊ ဉာဏ်ဝင်သည်ချည်း၊
 အနည်းနည်းတွင်၊ အရည်းကျွမ်းလှ၊ ဝိသေသကား၊ ဓမ္မဆန်ကျင်၊ ကောင်းမှုဝင်လျက်၊
 လေးအင်ပါယ်လမ်း၊ ရောက်ရာငြိမ်းကို၊ တတ်စွမ်းစိမ့်ငှာ၊ အကြောင်းရာသည်၊
 လောကာယတ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ နာမပညတ်၊ ဤကျမ်းသွပ်ကို၊ စွဲစွပ်နှလုံး၊ ကြပ်ကြပ်
 သုံး၍၊ သိမ်းကြုံးပိုက်မျို၊ ဣသိုလ်မတတ်၊ ကျိုးမနပ်လျှင်၊ ငန်စပ်ချဉ်ချို၊ ဆိမ့်ယိုဩဇာ
 ရသာမသိ၊ ဒိဗ္ဗအတူ၊ မွှေးကြူဖျံ့ကြွယ်၊ သလေးလယ်၏၊ နံသွယ်ပြည်ပြည်၊
 ကောက်သီးမှည့်၌၊ လောင်းလှည့်ကစား၊ ကျိုးတကြားမျှ၊ ဖြူထွားလွလွ၊ ထိုဘတ္တကို၊
 ဇီဝရသံ၊ မခံရတွန်၊ အိမ်ရှင်ကျွန်သို့၊ အဟန်လည်းကောင်း၊ နွားအပေါင်းတို့၊
 ဝကြောင်းခန့်ထွက်၊ နေ့ရက်မခြာ၊ စောင့်ထိန်းပါသည်၊ ဃနာနို့နည်၊ ပြိုက်ရည်
 တစ်ပေါက်၊ မသောက်ရငြား၊ ထိုယောက်ျားနှင့်၊ မပြားပုံသေ၊ နှုန်းသင့်လေသည်၊
 လွဲသွေကုသိုလ် ဓမ္မတည်း။

၃၄။ ထိုသို့ဝမ်းတွင်း၊ ရသကင်းသည်၊ ပေးခြင်းပုည၊ ရှေးဒါနတွင်၊ လောကပညာ၊
 အရာရာနှင့်၊ မျိုးလာစဉ်ကြယ်၊ ကောင်းမြတ်နွယ်ကြောင့်၊ ပြောကျယ်ဋ္ဌာန၊ ပြည်ပုဗ္ဗ
 တွင်၊ ခဏ္ဍဟာလာ၊ အာစရိယ၊ ဗြဟ္မဏဟု၊ များလှတပည့်၊ ကြယ်သို့ပြည်လျက်၊

၁။ ဗြူဟဇ် = ရာသီစက် ဂြိုဟ် နေတို့ကို ကိန်းအိမ်စသည်ဖွဲ့သော ဗေဒင်ဟောနည်း။

ပတ်လည်ညာကြေ၊ တိုင်းချက်ဗွေ၌၊ ဝေဝေလွင်မြောက်၊ တံခွန်ဆောက်သို့၊
 ကျော်ခြောက်သတင်း၊ အနံ့ချင်းသည်၊ ထန်ပြင်းတေဇာ၊ ဘုန်းအာဏာနှင့်၊
 စကြာထီးဖြူ၊ ရှစ်စင်းထူ၍၊ လူလူဥကင်၊ ဖွင့်လှစ်ရွှင်သည်၊ ဘုရင်မင်းစစ်၊
 ဧကရာဇ်လည်း၊ ငယ်ချစ်ငယ်ကျွမ်း၊ ထပ်မွမ်းတစ်သီး၊ လူလည်းစုံမက်၊ နှစ်သက်
 ဝမ်းနာ၊ ကရုဏာနှင့်၊ မေတ္တာမွှေးထုံ၊ ကြည်ယုံခင်မွတ်၊ လေးမြတ်ဆပွား၊ လွန်သနား၍၊
 ထွတ်ဖျားရွှေနန်း၊ သိမ်းမြန်းဦးကိုင်၊ မဏ္ဍိုင်ရိပ်ဖြူ၊ ဖွင့်တော်မူကာ၊ ဝန်ဆောင်ဆိတ်၊
 ပုရောဟိတ်ဟု၊ ထိတ်ထိတ်ကျော်သည်၊ ဖြင့်ပည်းပုံယင်၊ အင်ခွင်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်
 ထပ်ဆင့်၊ ပေးချီးမြှင့်၍၊ ပေးလင့်မနား၊ ထံတော်ပါးတွင်၊ ခစားနေည၊ စွဲမြဲရလျက်၊
 ဒေသပတ်ကုံး၊ တိုင်းလုံးဟိုးဟိုး၊ မိုးနှယ်ကြီးမျှ၊ တန်ခိုးထင်ရှား၊ ကျော်လွှဲကြားသည်၊
 ပုဏ္ဏားပဏ္ဍိတ်၊ ပရောဟိတ်ကား၊ ဘိသိက်မြှောက်တင်၊ စောနတ်ရှင်၏၊ ကျွမ်းဝင်
 ရောပြုမ်း၊ မြဲဆက်ဆံ၍၊ တစ်ရံမကွာ၊ ရွှေနန်းသာဝယ်၊ လေ့လာသက်သက်၊ ဝင်ထွက်
 ပျော်ပါး၊ မင်းတရားအား၊ တိုင်းကားပြည်ရွာ၊ ချမ်းသာစည်ပင်၊ ဝွန်ရှည်ဖြိုးဖြိုး၊
 ထပ်ထပ်တိုးလျက်၊ အကျိုးနှစ်ပါး၊ ပွားစိမ်မည်ဟု၊ ကြံစည်တွေးခေါ်၊ ရှုမျှော်မဆဲ၊
 တက်မကဲ့သို့၊ ပဲပဲပြင်ပြင်၊ သွန်သင်မကင်း၊ နားသို့သွင်းရှင်၊ ထန်ပြင်းအာဏာ၊
 ထိုရာဇာလည်း၊ ဆရာတစ်ဆူ၊ ဆင်ဖြူတစ်စီး၊ ခုံကြီးအသွင်၊ ထင်တုံစိတ်ထဲ၊ မှတ်ယူ
 စွဲလျက်၊ ဆက်ရိညွတ်၊ ချစ်လေးမြတ်သည်၊ ဆွတ်ဆွတ်မေတ္တာ ဖြူစွတည်း။

၃၅။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစွ၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ ပေါက်ပြကျော်ပြေး၊ မြဟွမြေးကား၊ မသွေး
 လေပြည်၊ နက်ယောင်တည်သည်၊ ရှမ်းနည်ကျသက်၊ ရေတိမ်ပျက်နှင့်၊ နှုန်းဖက်မမျှ၊
 ပမာကျသို့၊ ရူပအဆင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဝင်းဝင်းထက်ခေါင်၊ သရေဆောင်သည်၊
 မှည့်ရောင်ခိုင်ဖြိုး၊ ထိုသစ်သီးနှင့်၊ အပြီးပုံပြု၊ နှိုင်းစရသို့၊ လောကကြီးပမ်း၊ စက်ယဉ်
 ကမ်းသို့၊ မလှမ်းမဆိတ်၊ နတ်ကြောင်းဖိတ်၍၊ စွဲမိစ္ဆာဉာဏ်၊ လွှားစောင်မာန်နှင့်၊
 ဖောက်ပြန်ကျင့်မှား၊ ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဉာဏ်ထားမပြောင်၊ ရှေးကျိုးဆောင်သည်၊
 အခေါင်စံပ၊ နရိန္ဒလည်း၊ လုံးလနီမြန်း၊ ရေသဖန်းကို၊ မျက်မှန်းတင်ပြ၊ မြင်ခဏဝယ်၊
 ရသရှိနိုး၊ ထင်စခိုး၍၊ အားကျိုးသွတ်လှယ်၊ ထုပ်ပိုးလွယ်သို့၊ မကျယ်ပညာ၊ မလိမ္မာ
 သည်၊ မောဟာဖုံးလွမ်း၊ ယောကျ်ားနှမ်းလျှင်၊ ကြည်ရွမ်းထိန်ဝင်း၊ အလျှံထွင်းသည်၊
 သလင်းကျောက်မိုန်၊ ဖိုးမဲရိန်ကို၊ စိန်ဟု စိတ်ထား၊ အထင်မှား၍၊ အောင်ကြားပွဲလယ်၊
 မြရောင်သွယ်သို့၊ ညဉ့်ဝယ်တောက်မြူး၊ ပိုးစုန်းကြူးသို့၊ သွပ်ရူးတောင်သူ၊
 အတလူလျှင်၊ အယူပြတ်ပြတ်၊ မီးထင်မှတ်၍၊ အပတ်တကုတ်၊ အားအန်ထုတ်လျက်၊
 မြက်သုတ်မိုက်နွယ်၊ လောင်စိမ်ရွယ်သို့၊ နှိုင်းဆွယ်လိုလား၊ ထိုပုဏ္ဏားကို၊ တရားအရာ၊
 ထုံးနည်းနာ၌၊ လိမ္မာသသူ၊ ဖြစ်သည်ဟူ၍၊ အယူမြဲမြဲ၊ အကြံသိုက်သိုက်၊ နှလုံးပိုက်
 လျက်၊ (.....)၊ မျဉ်းကြောင်းမမှိတ်၊ ရှေးအတိတ်နှင့်၊ ဝိနိစ္ဆယ၊ ဓမ္မသဘင်၊
 မဏ္ဍပ်ပြင်ဝယ်၊ မြဲပင်မလပ်၊ စီရင်အပ်သည်၊ တပ်တပ်မိန်တော် ချက်ကျတည်း။

၃၆။ မင်း၏ဆရာ၊ ထင်ရှားစွာသည်၊ မည်သည်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်ကား၊ ဝိနိစ္ဆယ၊
 သဘာဝ၌၊ နေထမကွာ၊ မင်းအာဏာဖြင့်၊ အက္ခာဒသ၊ ဌာနရှုရှု၊ ခုံကြီးပြု၍၊ အမှု

၁။ (.....) စာပိုဒ်ထပ်သည်၊ ကာရန်ပြတ်နေသည်။

တိုရှည်၊ စီရင်သည်မူ၊ ဦးတည်ကမ္ဘာ၊ အစစ္စက၊ ဘိညာငါးဆင့်၊ ဖြိုးဖြိုးမြင့်လျက်၊
 မြေနှင့်မပြွမ်း၊ ကောင်းကင်လမ်းဝယ်၊ တိမ်ငြိမ်းခိုဝင်၊ ကွန်မြူးရွှင်သည်၊ သခင်မနု၊
 နောက်လူစုအား၊ သနားမေတ္တာ၊ ကရုဏာကြောင့်၊ စကြာဝဠာတံတိုင်း၊ ခြံပွတ်သိုင်းသို့၊
 ဆိုင်းဆိုင်းမြင့်မြောက်၊ တောင်မောက်မောက်တွင်၊ အဲ့လောက်ထိုမျှ၊ ကမ္ဘာတန်ဆာ၊
 ဖြစ်ကုံလာသည်၊ အက္ခရာကြွယ်ဝင်း၊ ကွင်းရရင်းကို၊ လျှင်ပြင်းစူးစူး၊ ပျံလေကူးမှ၊
 ကျွန်းဦးသပြေ၊ ဇေယျမြေ၌၊ တက်နေရဲရဲ၊ တန်ခိုးကဲသား၊ ကျော်သံပေါက်ပြ၊
 သမ္မတအား၊ အပ်တုံငြားသည်၊ နံ့ထားဥစ္စာ၊ အစဖြာလျက်၊ အဋ္ဌာရသ၊ မြစ်မူလနှင့်၊
 စက်စလုံးရင်း၊ ဝင်လိုက်သွင်းသည်၊ ပေးခြင်းသုံးပါး၊ စသောအားဖြင့်၊ ထင်ရှားနိဒါန်း၊
 ထုတ်ဖော်ညွှန်း၍၊ မော်ကွန်းလွှားလွှား၊ တင်ထားခဲ့သည်၊ ကြွားကြွားမတ်မတ်၊
 ဓမ္မသတ်ကို၊ တတ်မှတ်သော်လည်း၊ လောဘသည်း၍၊ များနည်းလာဘ်သပ်၊
 နီးစပ်ဝေးသူ၊ ချစ်မှုမုန်းထား၊ တံစိုးစားလျက်၊ လေးပါးဂတိ၊ များငြိစွန်းပြောက်၊
 နှလုံးကောက်နှင့်၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်၊ မမှန်အကျင့်၊ မသင့်မမြင်၊ မဆင်အမြော်၊
 မတော်အမှု၊ မဂ္ဂအရည်၊ အမှုသည်၌၊ ဖွေနည်ဆိုင်ရာ၊ လေးပါးမှာလည်း၊ စာနာမယူ၊
 ရှုံးအံ့သူက၊ ပြီးထူပဏ္ဏာ၊ များစွာငွေကြေး၊ ထပ်ထပ်ပေးသော်၊ အရေးနိုင်စေ၊
 စီရင်လေ၏၊ နိုင်ပေမည်သူ၊ ဖြစ်ဘိမူလည်း၊ ဆားမူဥက္ကံ၊ နွမ်းလျပျောင်းနွံ၊ မငဲ့
 လားလား၊ အရှုံးထား၍၊ တရားမရောက်၊ စီရင်ကောက်သည်၊ မကြောက်လေးပါး
 ပယ်ထားတည်း။

အထေကဒိဝသံ ဇကော အဉ္စပရာဇိတော
ပူရိတော ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာ ဥပက္ခောသေန္တော နိက္ခမိတ္တာ
ရာဇပဋ္ဌာနံ အာဂစ္ဆန္တံ စန္ဒကုမာရံ ဒိသွာ တဝိတော
တဿ ပါဒေသု နိပတိတော ဧရာဒိ။

၃၇။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ဗြဟ္မမျိုးစစ်၊ အနွယ်ဖြစ်သည်၊ ကျင့်ညစ်ဆိုးရွား၊
 ထိုပုဏ္ဏားလျှင်၊ တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ဝင်၍၊ ခါမြင်မြဲသီး၊ တစ်နေ့ပြီးထို၊ ပြည်ကြီးနိုင်ငံ၊
 ဝေးရပ်ထံတွင်၊ လုပ်ကြဆောင်စား၊ နိဂုံးသားဟု၊ အားလည်းနဲ့ ရှာ၊ ရှေးကြမ္မာကြောင့်၊
 ဥစ္စာကုန်ခန်း၊ ကိုယ်လက်ပန်း၍၊ ညှိုးမြန်းမျက်နှာ၊ စိတ်ပူဆာလျက်၊ လယ်ယာ
 တတ်အား၊ လုပ်ဆောင်ငြားလည်း၊ မယားသားတို့၊ စားရာဖို့မျှ၊ ချို့ချို့တံ့တံ့၊ ဖြစ်တုံ့ခဲ့၍၊
 နွမ်းယဲ့ဟိုက်ဟော်၊ ရှိငြားသော်လည်း၊ နိုးဆော်ကံလျောက်၊ တရားရောက်က၊
 လားမြောက်လျားလျား၊ ထိုပုဏ္ဏား၌၊ လျှောက်ထားကျိုးနွံ၊ ဆုံးဖြတ်ခံသော်၊ မြဲမြဲ
 ဆိုထွေ၊ ဆင်ခြေဆင်လက်၊ နှုတ်ထွက်စကား၊ မြှောင်သားသားနှင့်၊ မမှားမတိမ်း၊
 မယိမ်းကျကျ၊ မအသက်သေ၊ နှိုင်းသင့်ပေလျက်၊ မြူတေဘဏ္ဍာ၊ ပဏ္ဏာပုံပုံ၊ ဖွံ့ဖွံ့တစိုး၊
 မထိုးရတတ်၊ ဖြစ်ချေလတ်၍၊ ငေါက်ဆတ်ငေါ်တော်၊ ထော်လော်နှလုံး၊ အာဏာကြွ
 လျက်၊ အရှုံးတိတိ၊ ပေးအိကလူ၊ တစ်ဖက်သူကား၊ မတူရှေ့နောက်၊ မှားယွင်း

၁။ လွင်းရရင်းကို
 ၂။ မော်ခွန်လွှားလွှား
 ၃။ ဆားမူဥက္ကံ = (ပါ) ဥက္ကံ = စင်ကြယ်သောဆေးကြောအပ်သော

လျှောက်လျက်၊ ချေလျှောက်စကား၊ ယိမ်းကပါးနှင့်၊ တင်စားယူဆောင်၊ တောင်တောင်
ရေရေ၊ ဆိုရေမကျ၊ သက်သေပြလည်း၊ မရတိမ်းစောင်း၊ ရှုံးစကောင်းလျက်၊
ထပ်လောင်းကြွယ်ကုံ၊ ပစ္စည်းပုံ၍၊ နှင်းတုံသောအား၊ ထိုယောက်ျားကို၊ တရားအရေး၊
အနိုင်ပေးက၊ သက်မွေးဆွဲရှား၊ နိဂုံးသားမူ၊ သနားဖွယ်ပင်၊ ညိုရုပ်သွင်နှင့်၊ မရွှင်ပူပန်၊
ချင်းရပ်ဌာန်သို့၊ အပြန်လည်းခက်၊ ငေါ်စိုက်စက်သည်၊ မှိုင်းလျက်မူးဝေ
ပင်ပန်းတည်း။

၃၈။ အကြင်ယောက်ျား၊ နိဂုံးသားလျှင်၊ ရိရှားညှိုးခြူး၊ တရားရှုံး၍၊ နှလုံးဝေဆာ၊
ဆုံးဖြတ်ရာမှာ၊ ကျာကျာသံဝုန်၊ မြည်တွန်ကြွေးကြော်၊ ထွက်ခဲ့သော်လျှင်၊ တိလော်
ကဂ္ဂ၊ သမ္ပဒ္ဒကို၊ အရကြီးပမ်း၊ ဆွတ်ယူလှမ်းသည်၊ ပွင့်ငြိမ်းသမ္ဘာ၊ ဥပရာလည်း၊ အာဇာ
နေယျ၊ မာတင်္ဂကို၊ တောက်ပလျှလက်၊ ရွှေကြီးခက်မှ၊ ပြီးပြက်စီခတ်၊ နဝရတ်ဟု၊
နဂါးပတ်ချွန်းသီး၊ စွဲတုံပြီ၍၊ ရွှေထီးမိုးဖြန်း၊ နေခြည်တန်းလျက်၊ လန်းလန်း
ထိတ်ထိတ်၊ ညိုးညိုးညိတ်တည်း၊ ရှေ့ပိတ်နောက်ပါ၊ ရဲများစွာနှင့်၊ တန်ဆာဆောင်ရွက်၊
ကျင်းပလျက်လျှင်၊ ဆင်ထက်စံထွေ၊ တက်သစ်နေသို့၊ ကျက်သရေလန်းလန်း၊
အိမ်တော်ခန်းမှ၊ ရွှေနန်းပျော်ပါး၊ ဘုန်းကြွားကြွားနှင့်၊ ဖြန့်လွှားထီးဖြူ၊ အာဇာဟူ၍၊
ဇေယျကျွန်းထိပ်၊ စိုးကွပ်နှိပ်သည်၊ ဆယ်ကျိပ်တုန်လှုပ်၊ ညွတ်ပျပ်တုပ်လျက်၊ လက်အုပ်
ရှိကြာ၊ ပူဇော်ရာသား၊ ရာဇာမင်းကျော်၊ ခမည်းတော်ကို၊ ဖူးမြော်ဝပ်တွား၊ ခစားအံ့ငှာ၊
ရွှေနန်းသာသို့၊ မျက်နှာရှေ့ရှု၊ ကြည့်တူရှုဖြင့်၊ လူသူရွှေပေါင်း၊ မြနားတောင်းလည်း၊
မျက်ကောင်းစိန်တပ်၊ နားထောင်ကပ်၍၊ တိမ်ခွပ်သည်ဟန်၊ ဆယ်ကြိမ်ဖန်သည်၊
ရွှေမွန်အံ့လောက်၊ လက်ကောက်သတ်၊ ဝင်းညီရောင်လွှတ်၊ လက်ကောက်ဝတ်မှ၊
တွတ်တွတ်ဖြူလှုပ်၊ ခဝါဖွပ်သည်၊ ပိတ်လျှပ်အကျီ၊ ရွှေခြယ်စီလျက်၊ မှိုင်းရီတိမ်ခိုး၊
ရွှေပုဆိုးနှင့်၊ နန်းရိုးညွန့်လူ၊ လာတော်မူက၊ မြင်သူပျပ်ပျပ်၊ ပြားပြားဝပ်မှ၊
ထပ်ထပ်အံ့ချီး၊ ကျော်သီးသီးသည်၊ ပွဲကြီးပုံယင် တဆန်းတည်း။

၃၉။ ဒေဝလောက၊ တိဒိဝနှင့်၊ တိဒသမည်၊ ဝတီပြည်၌၊ တွင်သည်နာမ၊
သက္ကပုရိန်၊ ဒေဝိန်ရာဇာ၊ ဒေဝါပတိ၊ မည်ရှိနတ်စစ်၊ ဒေဝရာဇ်လျှင်၊ ရန်လျစ်
ခေါင်ခေါင်၊ သူရာအောင်၍၊ များမြောင်ဝန်းပတ်၊ အနတ်နတ်နှင့်၊ ဖြူးမြတ်မြင်မြင်၊
တံခွန်လွင့်လျက်၊ စွင့်စွင့်တောင်ဟန်၊ ဧရာဝတီကို၊ မြူးကွန်စီးနင်း၊ ဝေယန်တွင်းသို့၊
ရဲတင်းစွမ်းအား၊ ဝင်သောလားလျှင်၊ မပြားတူပင်၊ ထိုအသွင်တည်း၊ ဗုဒ္ဓကိုရာ၊
ဖြစ်ကြောင်းပါသည်၊ အင်္ဂါရစ်မြတ်၊ ဗောဓိသတ်လည်း၊ ပတ်ပတ်လှည့်သန်း၊ ကိုယ်ရုံ
ဝန်း၍၊ ရွှေနန်းစံရော်၊ လာလတ်သော်လည်း၊ ညှိုးယော်မျက်နှာ၊ မသက်သာနှင့်၊
ဗျာပါစုရုံး၊ တရားရှုံး၍၊ နှလုံးချောက်ချား၊ ထိုယောက်ျားမူ၊ ဘုရားဆုပန်၊ ရကြောင်း
သန်သည်၊ နန်းရဲနွယ်မြစ်၊ ဥပရာဇ်ကို၊ ထစ်ထစ်မျက်စိ၊ မြင်သည်ရှိက၊ သိရိတေဇာ၊
မင်းရှိန်ဝါ၌၊ မျှော်ကာကြံတွေး၊ ကြောက်တုန်လေးလည်း၊ ပဲလေးဝန်ပြည့်၊ မရုံထည်

၁။ အာဇေနေယျ = (ပါ) အာဇေနေယျ=အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်၊ တတ်သိလိမ္မာသော။
၂။ တိဒိဝနှင့် = (ပါ) တိဒိဝါဓာရ = မြင်းမှိုရဲတောင်။
(ပါ) တိဒိဝါဓိဘူ = သိကြားမင်း။
၃။ တိဒသမည် = (ပါ) တိဒသ = နတ်

သော်၊ ရုန်းလှည့်အားတိုင်၊ မတတ်နိုင်၍၊ ရင်ဆိုင်ခုံမင်၊ ပြေးဝင်လေမှ၊ အသွင်တင်နှုန်း၊
 ရွှေလိပ်ကုန်းသို့၊ မပြုန်းလျှမ်းတက်၊ သားမွေးညက်နှင့်၊ လက္ခဏာပုံ၊ ပြည့်ဖြိုးစုံသည်၊
 ပွင့်ငုံထွားထွား၊ ရွှေဘဝါး၌၊ ဝပ်တွားညွတ်ခိုက်၊ ရှိခိုးတိုက်လျက်၊ ပူလှိုက်ပျောင်းခွေ၊
 ယောင်းသွေသွေတည်၊ နေတွေ့ကြာနှယ်၊ နွမ်းနယ်လျလျ၊ သောကညီးညီး၊ စိုးရိမ်မီး
 ကြောင့်၊ ကျစီးမျက်ရည်၊ နှင်းသို့လည်မျှ၊ သံရည်ကျိုကျို၊ ချန်းချန်းငိုသည်၊
 ကွဲပြီသေလုဘနန်းတည်း။

၄၀။ သေလုဘနန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းလျက်၊ ညှိုးမြန်းမျက်နှာ၊ ချွေးဖြာဖြာနှင့်၊ ပူဆာ
 ခွေညွတ်၊ မောမောဖတ်မျှ၊ ရင်သပ်ငိုယို၊ သက်လုံးဖိုသည်၊ ထိုနိဂုံးသား၊ ထိုယောကျ်ား
 ကို၊ ဘုရားအလောင်း၊ ပွင့်ညောင်းပုည၊ သမ္မာရနှင့်၊ ဒသပါရမီ၊ ပြည့်စုံညီ၍၊ မဟိပတိ၊
 ဘူမိပါလာ၊ ဇနိန္ဒဟု၊ ဒေဝအစစ်၊ ဖြစ်အံ့မယွင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းလျှင်၊ ဝင်းဝင်းရတနာ၊
 ရွှေထီးကာလျက်၊ မျိုးလာအမှန်၊ ကောင်းအင်ကြန်နှင့်၊ ဆန္ဒန်ရည်ကျော်၊ ဆင်ဦး
 ပေါ်က၊ ရှုမျှော်တည်တည်၊ မြင်လေတည်သော်၊ ဘယ်သည့်ဌာန၊ ဘယ်ဒေသ၌၊
 ဂေါတ္တန္ဒယရိုး၊ ဘယ်အမျိုးက၊ ချိုပျိုးမှည့်ယူ၊ ဘယ်သသူလျှင်၊ ဘယ်မူထွေလာ၊
 ဘယ်ခြင်းရာနှင့်၊ ဘယ်ဇာတစ်စိ၊ ဘယ်သို့ရှိ၍၊ သတိမငြိမ်၊ စိုးရိမ်ချင်းတ၊
 ဘယ်ကိစ္စဟု၊ ချက်ကျအမှတ်၊ အတ္ထုပ္ပတ်ကို၊ ပြတ်ပြတ်ခွဲသုံး၊ ရွှေနလုံးက၊ သိမ်းကျုံး
 တစ်စိ၊ မသိသောအား၊ ရှေ့တော်ထားမှ၊ စကားမချို၊ အစို့စို့ကို၊ ဤသို့ရွှင်ရယ်၊
 နှုတ်တော်လှယ်၍၊ နိုးနှယ်ဖွေရာ မြေးမြေးတည်း။

သော “ကိ” ဘောပုရိသရောဒသီ” တိ အာဟ။

၄၁။ သနားချင်ဖွယ်၊ လွန်နွမ်းနယ်လျက်၊ ညှိုးငယ်စိုးရိမ်၊ မီးအုံးကြိမ်သို့၊ မငြိမ်ဗျာပါ၊
 မသက်သာနှင့်၊ ပူဆာပျောင်းရုပ်၊ ပုဆစ်တုပ်၍၊ လက်အုပ်ထိပ်ပြင်၊ မြောက်ချို
 တင်လျက်၊ ဘုန်းအင်လိုက်ဆူ၊ ငါသသူ၏၊ တူရူရှေ့ပါး၊ ပျပ်ဝပ်တွားမှ၊ စကားမဆို၊
 သည်းစွာငိုသည်၊ သက်ဖိုပန်းပင်၊ မောင်လုလင်၊ အကြင်ဖြစ်လား၊ သင်ယောကျ်ား
 ကား၊ ဗိုလ်များချီးကျူး၊ ထင်ကျေးဇူးနှင့်၊ စုံပူးတူကွ၊ မိဘနှစ်ပါး၊ သားမယားက၊
 စသည်သမီး၊ နောင်ကြီးညီရင်း၊ မဆွသားချင်းတို့၊ သေမင်းဟပ်မျို၊ ဝိညာဉ်ပြီ၍၊
 နာမ်တိုစုတေ၊ ခွာ၍လူပြည်၊ မလည်မငဲ့၊ သွားခဲ့သောကြောင့်၊ နှလုံးနှောင်လျက်၊
 ပူဆောင့်ပူဆာ၊ ကိုယ်တွင်းမှာတုံ၊ မသာဆင်းရဲ၊ ပတ်နှောင်စွဲသား၊ ဖောက်လှဲဒုက္ခ၊
 စိတ္တဇဟု၊ သောကဖြိုးဖြိုး၊ ဝသန်မိုးလျှင်၊ ထပ်တိုးရွာဝှန်၊ ပြင်းစွာသွန်၍၊
 ရွံ့ညွန်ညာဏ်ထေး၊ ပေါက်ယိုပြေးသော်၊ လေသွေးသည်၊ ခြေ၊ ဆူဝေပွားစည်၊
 သလိပ်ပြည်တို့၊ မတည်ယိမ်းပါး၊ ဇာတ်ချောက်ချားလျက်၊ သည်းဖျားတုန်ရိုက်၊
 မီးပြင်းတိုက်သို့၊ ကျိုက်ကျိုက်ဝမ်းခေါင်၊ ထိန်ထိန်လောင်မျှ၊ ကတောင်ကရောက်၊
 တတောက်ပတ်ပတ်၊ ယွင်းချွတ်မူးလည်၊ စိတ်မတည်၍၊ သံကျည်ကျာကျာ၊
 တစာစာတည်း၊ ခြေပါလက်ခတ်၊ ထုပွတ်ရင်တီး၊ ကိုယ်တည်းသွားလာ၊ ငိုရာသလော၊
 သဘောရင်နှစ်၊ ဘယ်သို့ဖြစ်ဟု၊ ဖွင့်လှစ်စာနာ၊ မောင်ခြင်းရာကို၊ ငါအိမ်ရှေ့မင်း၊
 ရန်ထိပ်နှင်းအား၊ မကြွင်းနှုတ်ဟ၊ ဖော်ထုတ်ပြလော့၊ ချိုမြငြိမ်လေး၊ ကျူးရင်
 မေးသည်၊ ကြိုင်မွှေးသံတော် ဖြည်းဖြည်းတည်း။

၄၂။ ထိုမှတစ်ပါး၊ သင်ယောကျ်ားတုံ၊ အခြားသူထံ၊ ကြွေးမြီနဲ့၍၊ သင်္ကြန်ချိန်တွက်၊ နှစ်လရက်ဖြင့်၊ ချိန်းချက်ပိုင်းခြား၊ ရောက်သောအားကြောင့်၊ အပွားညွန့်သွင်း၊ အရင်းဥစ္စာ၊ ထိုဘဏ္ဍာကို၊ ပေးပါမည်ကြောင်း၊ ရစိမ့်တောင်းသော်၊ မတောင်း ယွင်းကွက်၊ ကြွေးစားဖျက်က၊ ကွယ်ဝှက်ငြင်းဆို၊ မပေးလိုဘဲ၊ နဂိုရိုရှိန်ညီး၊ ဘမင်းကြီး၏၊ ထံနီးရုံညွတ်၊ ခမပြတ်သည်၊ မူးလတ်မတ်ကျော်၊ ဆွေမျိုးတော်သား၊ ထိုမျှအားကို၊ ကိုးစားမှီနေ၊ မထေမဲ့မြင်၊ အနှောင်သင်အား၊ ပြုကြင်လေထ၊ တောင်းမရ၍၊ ခနယုဉ်မှီး၊ လောဘမီးလျှင်၊ ညီးညီးထိန်ရဲ၊ အလျှစ်ကွဲက၊ သည်းထဲရှိန်ငွေ၊ တဝေဝေတည်း၊ တစ်နေလုံးလုံး၊ မိုးချိုးညဉ့်နက်၊ တသက်သက်နှင့်၊ အိပ်စက်မယူ၊ စိတ်မီးပူကို၊ စင်ဖြူသီတာ၊ ရေပမာလျှင်၊ ဥစ္စာဖြန့်ကြ၊ ငြိမ်းစေမြီဟု၊ သဟင်ငါစင်၊ အိမ်ရှေ့ရှင်နှင့်၊ ကျွမ်းဝင်စုံမက်၊ မေတ္တာသက်က၊ မပျက်မပျောက်၊ ရည်တိုင်း ရောက်လိမ့်၊ မကြောက်မရွံ၊ အခိုးသန်လျက်၊ ကုထံပစ္စည်း၊ သိမ်းဆည်းတူကွ၊ ငါခီရကို၊ ငြိမ်းမသဖွယ်၊ မှီကိုးကွယ်၍၊ ထိုဝယ်ဤမှာ၊ ကျေးရွာလုံးစုံ၊ နိဂုံးနေပုဒ်၊ အရပ်၌လျှင်၊ လိုက်လိုက်ဖက်ဖက်၊ ရှေးအထက်က၊ ပြည့်နှက်ချပျိုး၊ ဥစ္စာအိုးကို၊ ထုပ်ပိုးလွယ်ကူ၊ အရချူလျက်၊ ယူလိုသောအား၊ နှလုံးထွားနှင့်၊ (.....) အပေါင်းသို့၊ ရောက်တို့သလော၊ နောင်သဘောကို၊ တွေးတောကြံကာ၊ မသိသာသည်၊ စိတ်မှာ မသန်မရှင်တည်း။

၄၃။ ထိုသို့တွေးခေါ်၊ မဟုတ်သော်ကား၊ ရွှေလျော်နောင်ထီး၊ အစ်ကိုကြီးလျှင်၊ အတီးဘဝ၊ သံသာရက၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မာ၊ မြတ်သင်္ဘာအား၊ မဟာကုသိုလ်၊ ကြည်ညိုဖိတ်ဖိတ်၊ ရွှင်သောစိတ်ဖြင့်၊ မချိတ်မတွယ်၊ စင်ကြယ်ဥစ္စာ၊ ဓမ္မိယာလဒ္ဓ၊ ဒါနဝတ္ထု၊ တစ်ခုခုကို၊ မပြုခဲ့မိ၊ ယခုပြီတုံ၊ နွမ်းရိညှိုးကြ၊ မကုလျော့ပါး၊ မကြွယ်ရှား၍၊ အခြားပြင်ပ၊ သေဋ္ဌိယနှင့်၊ ရာဇရာဇာ၊ မဟာမတ္တ၊ ဘောဂမချို့၊ ထိုသူတို့ဝယ်၊ ကပ်လျှို့ခုံမင်၊ တိုးဝင်ခိုမှီ၊ ကြွေးမြီအများ၊ ယူသောအားလျှင်၊ ပိုင်းခြားရက်နေ၊ စေ့လတ်တုံကြင်၊ ဥစ္စာရှင်တို့၊ ကိုင်ငင်မလွတ်၊ ထိတ်ကျဉ်းခတ်လျက်၊ ထောင်းသတ်ရိုက်ပုတ်၊ ဆွဲခတ်ဦးသျှောင်၊ တိုက်လှောင်သွင်းထား၊ စသောအားဖြင့်၊ လှုပ်ရှားညှဉ်းပန်း၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်၊ သို့စဉ်ချခေါ်၊ တောင်းလတ်သော်လည်း၊ ထုတ်ဖော်ယူလှည့်၊ ပေးထည်စရာ၊ တစ်သပြာမျှ၊ ကိုယ်မှာမမြင်၊ ဖြစ်တုံကြင်၍၊ တိုးဝင်ကြပ်ကြပ်၊ (ထို) သို့ကပ်မှာ၊ တည်ရပ်အခံ၊ ချမ်းသာအံ့ဟု၊ ငံ့တံ့မျှော်လင့်၊ ကြံကောင်းသင့်၏၊ ငါ့စင်ထံမှောက်၊ ရောက်တုံလာက၊ ဘယ်ကြောင့်ကြအံ့၊ တစ်စမကျန်၊ ဟုတ်တိုင်းပြန်လော့၊ ပူပန်ဝမ်းကွဲ၊ မောင်ဆင်းရဲကို၊ ပယ်လွဲသမ္မ၊ ပြုအံ့မရည်၊ ပြီးစိမ့်သည်ဟု၊ နှုတ်ခြည်မိန့်သံ၊ အာမခံသည်၊ ချေခင်ရိုမဲ့မကြွင်းတည်း။

၄၄။ ထိုမှတတည်း၊ ဤတိုင်းပြည်တွင်၊ ပတ်လည်ကြေညာ၊ အရွာရွာ၌၊ များစွာ ဖြီးထပ်၊ အိမ်ခြေစပ်မျှ၊ မလပ်မြေထက်၊ အယုက်ယုက်လျှင်၊ ပြည့်နှက်ဝှဲဝှဲ၊ ပျားအုံစွဲ (သို့)၊ လင်းကဲအဖွယ်၊ ထိုထိုဝယ်တုံ၊ လေးသွယ်မျိုးပြား၊ လူအများတွင်၊

၁။ ငါခီရကို = (ဝါ) ဝီရ = ပညာရှိသော၊ တည်ကြည်သော၊ ပညာရှိ၊ တည်ကြည်သူ၊ သမုဒ္ဓရာ။
 ၂။ လူအပြားတွင်။

မင်းပါးရောပြွမ်း၊ မှုတော်ထမ်းလျက်၊ ဝမ်းချမ်းဖားသွင်၊ ကိုယ်အရှင်၌၊ မြဲပင်နေည၊
 ဆည်းကပ်ကြ၍၊ ဇီဝသက်မွေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို၊ မနှေးဆည်တူ၊ ပြုသသူလည်း၊
 ကြည်ဖြူသက်နှံ၊ စိုးမင်းထံဝယ်၊ တစ်ရံမသွေ၊ ခစားနေမှ၊ ရိုသေချစ်ဖွယ်၊ သက်မွေး
 ကြွယ်၏၊ ကုစယ်ရောင်းချ၊ ဝါဏီဇွလည်း၊ ဒေသရပ်သီး၊ ဝေးနီးမဆို၊ စီးပွားလို၍၊
 ကုန်တိုစယ်စ၊ ဟူသမျှလည်း၊ လုံလကျိုးဆောင်၊ ကြည်းတောင်မြစ်ခွင်၊ ဝန်တင်
 နွားလည်း၊ မြစ်မည်းလှေတက်၊ ဖိုးနက်ဖောက်ကား၊ ရောင်းဝယ်စား၏၊ လယ်အား
 ထွန်ယက်၊ ထောင်ပျိုးမြက်နှင့်၊ ရေပက်သွန်းလောင်း၊ ခူမောင်းတစ်ကျိုက်^၁၊
 ကောက်စိုက်သီးဆုပ်၊ လယ်လုပ်စားသူ၊ ထိုမျှလူလည်း၊ နေပူမိုးစွတ်၊ ရက်မပြတ်လျှင်၊
 အပတ်တကုတ်၊ အားအန်ထုတ်သော်၊ မဟုတ်တုံလှည့်၊ စပါးမှည့်ကို၊ ကျီပြည်လွေလွေ၊
 သင်းထား၍လျှင်၊ ပျော်စွေချမ်းအေး၊ အသက်မွေး၏၊ တစ်ထွေးရှုမျှော်၊ သင်တုံ
 သော်ကား၊ နှိုင်းလျော်ပုံထား၊ ထိုသူများတို့၊ ကြီးစားတုံတုံ၊ မလုပ်ဝံ့၍၊ မရွံ့စူးစူး၊
 သူတထူး၏၊ ဆည်းပူးစောင့်ချုပ်၊ သိမ်းပိုက်ထုပ်သည်၊ ခွက်အုပ်ရွှေငွေ၊ ဆန်ရေစပါး၊
 ကျွဲနွားဆိတ်ဝက်၊ ဝမ်းဘဲကြက်က၊ စသည်များစွာ၊ သူ့ဥစ္စာကို၊ တဏှာစွန်းငြိ၊
 တပ်ချောဘိက၊ မသိမကြား၊ ယူမိမှား၍၊ ဖမ်းငြားနှောင်ခတ်၊ ကျပြတ်ဇီဝိန်၊ ဆုံးချိန်
 အကြောင်း၊ ရောက်စကောင်းလည်း၊^၂ မှီကောင်းသင့်က၊ ချမ်းသာရလိမ့်၊ ရဲလှဝံ့စား၊
 ငါမင်းသား၏၊ ထံပါးယုံယုံ၊ ယုန်နှယ်ကျုံးလျက်၊ နှုတ်တုံမဟ၊ လာဘ်မပြသည်၊
 ကိစ္စလူ့ဘုံ မထွင်းတည်း။

၄၅။ ဤသို့လုံးပေါင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကို၊ အလောင်းစောထွတ်၊ ဗောဓိ
 သတ်လျှင်၊ သံမြတ်ချိုအေး၊ ဖွင့်လှစ်မေးသော်၊ (အ)ရေးရှုံးပါး၊ ထိုယောက်ျားလည်း၊
 မထားဝမ်းဝယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ စင်ကြယ်အကုန် လျှောက်လေတုံ၏။

**သာမိ ခဏ္ဍဟာလော ဝိနိစ္ဆယေ ဝိလောပံ ခါဒတိ၊
 အဟံတေန လဉ္စံ ဂဟေတွာ ပရာဇယံ ပါပိတောတိ။**

၄၆။ သုံးထောင်သင်္ချာ၊ နန်းဂူဟာ (က)၊ ကြိမ်ရသုံးခွန်း၊ ဟောက်သံမှန်းမျှ၊
 တောက်ထွန်းလျှလက်၊ နေခြည်စက်သို့၊ တစ်ပြက်စုနှံ၊ ခြိမ်းကာဝဲလျက်၊ တိမ်ထဲမိုးယံ၊
 ဆဒ္ဒန်ပျံကို၊ နိမ်နွံဖမ်းခုတ်၊ ခြင်ဆီထုတ်သို့၊ တစ်ဖြုတ်မခန့်၊ လက်ရုံးဆန့်က၊
 နေဟန့်စကြာ၊ ထီးတစ်ရာလည်း၊ အာဏာခတ်နိပ်၊ ရွှေခွန်းရိပ်ကြောင့်၊ ခွေလိပ်
 သန်းညှို့၊ ကြောက်ရွံ့စိုးသည်၊ ဘုန်းမိုးသံကြား၊ စောတရား၊ မှတ်သားဝမ်းတွင်၊
 ရွှေနားတင်လော့၊ အကြင်တွေ့ခေါ်၊ ကျွန်ုပ်သော်ကား၊ မျိုးဖော်ဆွေချင်း၊ အိမ်ရှင်
 ရင်းနှင့်၊ ချစ်ပြင်းဆွတ်၊ သမီးသားတို့၊ ပြောင်းသွားဘဝ၊ စုတေကြ၍၊ သောကပူဆာ၊
 မသက်သာနှင့်၊ ဗျာပါလှုပ်ရှား၊ ဓာတ်ချောက်ချားလျက်၊ ထပ်ပွားစိုးရိမ်၊ မငြိမ်သွေးလေ၊
 သည်းခြေပျက်ဆုံး၊ ရုံးသောအားဖြင့်၊ ကျားတားမတ်တတ်^၃၊ လှည့်ပတ်မိန်းမော၊

၁။ ခူမောင်းတကြိုက်
 ၂။ ရောက်တောင်းလည်း
 ၃။ ကျားတားမတ်တတ် = ဆောက်တည်မှုပျက်လျက် ဣန္ဒြေမရဖြစ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်စိုးရိမ် သော
 အသွင်ရှိခြင်းကို ရည်ရွယ်သော ဝေါဟာရဖြစ်ဟန်တူသည်။

ရှိသလောဟု၊ သဘောစုံစမ်း၊ ရိပ်ခြည်ဖမ်းလည်း၊ ဆံခြမ်းမရှိ၊ သတိတည်စွာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလျှင်၊ ရောဂါမညှို့၊ မသမ်းပို့သည်။ ထိုသို့မဟုတ်စွာထွန်တည်း။

၄၇။ ပတ်ကုံးဘယ်ညာ၊ ရှစ်မျက်နှာမှ၊ များစွာရန်နှောင်၊ မိစ္ဆာကောင်ကို၊ တန်ဆောင်
ညီးညီး၊ ဉာဏ်ဆီမီးဖြင့်၊ ဖျက်ဆီးလွှင့်မြောက်၊ တွန်းလှန်ဖျောက်၍၊ ထွန်းတောက်
တေ၊ ဝင်းဝင်းပလျက်၊ တိုင်းပထိပ်ပြင်၊ လူပုံယင်အား၊ ကြည်လင်မြတ်နိုး၊ သားနှယ်
မျိုးသည်၊ နန်းရိုးနွယ်မြတ်၊ လောကနတ်၊ နူးညွတ်မှတ်ကြုံ၊ ရွှေနားထုံလော၊
လူဘုံဘဝ၊ ဤလောကတွင်၊ ဒုက္ခိတစစ်၊ ကျွန်ုပ်ပြစ်ကား၊ အနှစ်သာရ၊ ရွှေငွေစသည်၊
နေအတ္ထိ၊ တိမှာရှိ၍၊ ထိုပြီအပ၊ နဂရနှင့်၊ ဂါမနေပိုဒ်၊ သင့်ထိုက်ရာရာ၊ အကြောင်း
ရှာလျက်၊ ထိုရွာထိုပြည်၊ ထိုရပ်စည်ဝယ်၊ ဤသည်တွင်ငြား၊ ဘယ်သူအားကို၊ စီးပွား
မနိမ့်၊ ဖြစ်လျင်းစိမ့်ဟု၊ နှစ်သိမ့်တွက်ဆ၊ ကြွေးမြီချ၍၊ နေလသတ္တရာဇ်၊ ရောက်လှစ်
သင့်ရန်၊ ဆပ်ချိန်တန်သော်၊ မမှန်ကျွေးစား၊ ပျက်သောအားလျှင်၊ အခြားခိုနေ၊
မထေမဲမြင်၊ ပြုကြင်သဖြင့်၊ ငါနှင့်သင့်က၊ အခွင့်ရည်ရွယ်၊ ပြီးတန်လွယ်ဟု၊ စိတ်ဝယ်
မှတ်တော်၊ ထင်တုံသော်လည်း၊ ညှိုးရော်ဆွဲရှား၊ ကျွန်ုပ်အားလျှင်၊ အခြားသူထံ၊
ချန်ဥစ္စာ၊ တောင်းရာတစ်၊ မထင်ဘိသည်၊ မရှိထိုရပ် ထိုဌာန်တည်း။

၄၈။ အန္တောမဇ္ဈ၊ ဗာဟီရနှင့်၊ အဇောဂေါ၊ ဝေါဟုခေါ်သား၊ သုံးလားသုံးဝး၊
ကိုးမဂ္ဂဝယ်၊ ဟေမဝသန်၊ နွေဂိမ္မာန်ဟု၊ သုံးတန်ချိန်စည်၊ ဥတုရည်လျက်၊ လှည့်လည်
မပြတ်၊ လက်ယာပတ်၍၊ မောင်းခတ်နရီ၊ ခြောက်ဆယ်ပြီတွင်၊ အညီခဆ၊ တြိန္ဒဖြင့်၊
ရောက်ထယူနေ၊ အတွင်းမှာမူ၊ နာရနီရွှေတုံး၊ ဖန်ဖြင့်ဖုံးလျက်၊ တွက်ကြွေးသချီ၊
အဝန်းမှာကား၊ သုံးခါ ငါးဆယ်၊ ဖြိုးဖြိုးကယ်မျှ၊ တင့်တယ် ထွန်းပြောင်၊
ခြည်တစ်ထောင်ဖြင့်၊ တိမ်မှောင်နိုက်စက်၊ နေမင်းထွက်သို့၊ သောင်းချက်ဒီပ၊
မင်းထိုမျှကို၊ ဉာဏစက်ရှိန်၊ ပစ်လွှတ်ချိန်သော်၊ ဇီဝိန်ပျောက်မြန်း၊ သေဘနန်းတည်၊
လန်းလန်းသမ္ဘာ၊ ဘုန်းတေဇာနှင့်၊ အာဏာရဟတ်၊ ရည်ညွှန်ဖြတ်သည်၊ လူထွတ်
ထိပ်ပေါ်၊ ရှင်သားတော်၊ ထွေငေါ်တစ်ထောက်၊ သုံးကြိမ်မြောက်သား၊ သာလျှောက်
ရွှင်ကြည်၊ မိန်တော်ရည်ကို၊ နားလည်ကုန်စင်၊ လျှောက်ဦးတင်အံ့၊ ယခင်ရှေးက၊
သံသာရဝယ်၊ ဒါနမဆည်း၊ သီလနည်း၍၊ ကြပ်စည်းဘဝ၊ ဤလောက၌၊ ဒုက္ခညှိုးကြုံ၊
ဆင်းရဲပုံလည်း၊ တစ်စုံတစ်ရေး၊ ဘယ်သူဌေး၏၊ သက်မွေးစင်ကြယ်၊ ဘယ်သူကြွယ်၌၊
မင်းဝယ်ခညွတ်၊ ဘယ်အမတ်တွင်၊ လွှဲပတ်ထင်ရှား၊ ဘယ်မင်းသားဝယ်၊ သွား၍
အကျွန်၊ ရှိခိုးပန်လျက်၊ ချိန်လှန်ညွတ်တိုး၊ တန်ဖိုးဥစ္စာ၊ အသပြာမျှ၊ စားလာလှည့်ဟူ၊
သုံးဖို့ပူ၍၊ မယူစိုက်စိုက်၊ နှလုံးပိုက်သည်၊ ကိုယ်၌မြီရေးမဆန်တည်း။

၁။ နေအတ္ထိ = (ပါ) နန = ရွှေငွေဥစ္စာ (ပါ) အတ္ထ = တန်ဖိုး။
၂။ ဂါမနေပိုက်
၃။ သုံလက်သုံဝ
၄။ ထဘိုးဥစ္စာ။

၄၉။ လေးကျွန်းဒီပါစိုးမိုးရသည်။ စကြာသနင်း၊ ထိုသည်မင်း၏၊ ရင်တွင်းသည်းပွတ်၊ သားမြတ်အပေါင်း၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ထုံးကုန်အောင်တွင်၊ အခေါင်စံပ၊ ရှေးဦး ရလျက်၊ ဖြီးမျှကုဋေ၊ ဗိုလ် (သချေ) ၏၊ စိတ်နေထဲသန်း၊ နှလုံးကြံကို၊ တစ်ဆံချည်မျှင်၊ မပိတ်ပင် တည်၊ ကံစင်မငြိ၊ ကြွင်းမဲ့သိသည်၊ ကိတ္တိသူရ၊ သြရသသို့၊ ပြည်မ တိမ္မတ်၊ နရထွတ်၏၊ သည်းပွတ်အလား၊ သားတော်များတွင်၊ ပွင့်ထွားကြာသွင်၊ ရှေးဦး မြင်၍၊ နန်းခွင်လက်ဝဲ၊ ရွှေအိမ်ထဲ၌၊ ကျူးနွဲ့ကြံကြံ၊ တန်ခိုးပျံသည်၊ ပျော်စံမြူးရွှင်၊ အိမ်ရှေ့ရှင်မင်း၊ ဝမ်းတွင်ယုံကြည်၊ ရွှေနားလည်လော့၊ ပွားစည်ဖြင့်ညီး၊ အသီးသီးလျှင်၊ တိုက်ကြီးခရိုင်၊ ပြည်လှိုင်စည်ကာ၊ ကျေးရွာမြို့ပြ၊ များလှအိမ်ခြေ၊ မွမ်းမျှနေသည်၊ အုတ်ထွေသောင်းသောင်း၊ လူအပေါင်းတို့၊ အကြောင်းရှေးရိုး၊ ကြမ္မာနိုးလျက်၊ မင်းစိုး တက်သက်၊ ထွန်ယက်ယာလယ်၊ ကုန်စယ်ရောင်းချ၊ သက်မွေးကြသို့၊ လောကထောက်ရှု၊ လုပ်ဆောင်မှုကို၊ မပြုဝံဘိ၊ နှလုံးကျီနှင့်၊ ပျင်းရိသောအား၊ သူတစ်ပါး၏၊ သိမ်းထားဥစ္စာ၊ စုံတစ်ရာမျှ၊ တဏှာရှည်လျက်၊ မိုက်ရမွက်ကြောင့်၊ ခိုးဝှက်ယူလှ၊ မကောင်းမှုကို၊ မပြုလှည့်ငြား၊ စိတ်မသွားသည်။ ၊ ကျွန်ကား မကျူးမလွန်တည်း။

၅၀။ ခပ်သိမ်းဒီသာ၊ ရပ်မျက်နှာမှ၊ ရောက်လာသသူ၊ ရှင်လူပုံကား၊ မျိုးလေးပါးအား၊ စီးပွားဖြစ်အံ့၊ သင်္ဂြိုဟ်ပုံလျက်၊ ထောက်ပံ့စွာဘိ၊ ကျေးဇူးချိုသည်၊ သီရိသေဌ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ကပုဂ္ဂိကော၊ ပဒေသာသို့၊ ပုပ္ဖာဝတီ၊ ပူရီဝရ၊ တိုင်းချက်မတွင်၊ အများ ချမ်းသာ၊ ဖြစ်ကြောင်းရှာလျက်၊ ပယ်ရွာတံခါး၊ ပိတ်သောအားလျှင်၊ ကြိုးစားမယုတ်၊ ဥပုသ်သီလ၊ ဒါနမကင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့်၊ သတင်းစောင့်စည်း၊ သည်းတုံကုသိုလ်၊ နဂိုရ်ပြည်ရှိန်၊ စောရောင်ထိန်၊ မိုန်မိုန်ရွှင်ကြည်၊ နားတော်လည်လော့၊ ဤသည်မျက်မြော်၊ ကျွန်ပုံသော်ကား၊ ပြည်ကျော်ပုပ္ဖ၊ နဂရဟု၊ ဌာနဘုမ္မိ၊ ရပ်သီရိမု၊ အတိဇူရေ၊ နာသန္ဓေတွင်၊ မျိုးဆွေပင်စည်၊ ဇာတိမည်သာ၊ ပတ်လည်လယ်ယာ၊ လုပ်ခင်းတာနှင့်၊ ရေစာပြည့်စုံ၊ တောရိပ်မြို့လျက်၊ (.....)၊ အံ့ရှုပ်အထွေး၊ (.....)၊ နိဂုံးတစ်ခု၊ နေမှတ်ပြု၍၊ တောင်သူဘာဝ၊ မိုးလေကျသော်၊ စိုက်ထမျိုးဝဲ၊ ထွန်ကြဲငမ်းငမ်း၊ ရေပြီးပြမ်းနှင့်၊ အားရမ်းသောင်းသံ၊ ထွေတစ်လဲလျှင်၊ တစ်ပွဲ တစ်အုပ်၊ လယ်ယာလုပ်လျက်၊ အရှုပ်အထွေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၌၊ သက်မွေးကျော်လှ၊ နေတံချသည်။ ၊ ဂါမရပ်ဝေးအမှန်တည်း။

၅၁။ ထိုသည်ဌာန၊ ထိုဂါမ၌၊ နေထမြဲတည်း၊ အကျွန်သည်တုံ၊ ကြံစည်လယ်ယာ၊ လုပ် ဆောင် ပါလည်း၊ ကြမ္မာ(အ)နေး၊ ကံမပေးသော်၊ သက်မွေးမကြွယ်၊ လွန်နွမ်းနယ်၍၊ ညှိုးငယ်မျက်နှာ၊ ဥစ္စာပါးရှား၊ ဖြစ်လှည့်ငြားလည်း၊ တရားယိုးစွပ်၊ ကိုယ်တွင်ကပ်လျက်၊ မအပ်မရာ၊ ကြိုက်လာကပြု၊ သည်အမှုကို၊ ပြည်သူ့ထိပ်မိုး၊ လေးမြတ်နိုးသည်၊ (.....)၊ အနံတစ်ထွာ၊ ဝမ်းနှိုးစာကြောင့်၊ တဏှာဖုံးလွှမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်းလျှင်၊ လမ်းမလိုက်ပဲ၊ ဂတိလွဲလျက်၊ တတ်စွဲငှက်ငါး၊ တန်ခိုးစား၍၊ အများဝန်းကျင်၊ လူပုံယင်အား၊ စီရင်ဖြတ်ခဲ၊ အားပါးနွဲ့သည်၊ သမ်းမဲ့ပူဆာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း၊ ပေးရာနှစ်လို့၊ မရှိမြို့၍၊ နိုင်ဖို့ရောက်တန်၊ အမှုမှန်လျက်၊ ဖောက်ပြန် ယွင်းချွတ်၊ အရှုံးဖြတ်၍၊ ဖတ်ဖတ်ဖျော့မြန်း၊ စိတ်ပင်ပန်း၏၊ ရွှေနန်းရိပ်ဖြူ။

၁။ (.....) ကာရန်ပျောက်နေသည်။

စိုးမည်သူလျှင်၊ အယူဖြောင့်မတ်၊ ဓမ္မသတ်ဝယ်၊ ပြတ်ပြတ်ထုံလှိုင်း၊ လာသော
တိုင်းလျှင်၊ ပိုင်းပိုင်းဆောလျှင်၊ ဉာဏ်စက်ရှင်ဖြင့်၊ စီရင်လွယ်ကူ၊ ဖြတ်တော်မူ၍၊
ဆာပူကြေကွဲ၊ ကျွန်ဆင်းရဲကို၊ ဖြန့်ကြဲမေတ္တာ၊ သနားပါဟု၊ ငိုကာလျှောက်ထား၊
ညွတ်ပျပ်တွားသည်။ စကားမကြွင်းမကျန်တည်း။

၅၂။ ဤသို့ထွေပြား၊ ထိုယောက်ျားလျှင်၊ စကားမကျန်၊ အကြောင်းပြန်သော်၊ နန်းရံ
မှတ်ဖွယ်၊ ဘုရားနွယ်ကား၊ တာတွယ်သနား၊ ထိုယောက်ျားကို၊ ရွှင်အားနှစ်သိမ့်၊
ဖြစ်လျှင်စိမ့်ဟု၊ အေးငြိမ်းကြည်ညို၊ မြှက်ကာဆိုသည်။ သံချိုမပြင်းမထန်တည်း။

**စန္ဒကုမာရော “မာဘာယီ” တိ တံ အသာသေထွာ
ဝိနိစ္ဆယနေတွာ သာမိကမေဝသာမိကံ အသာမိကမေအသာမိကံ အကာသိ။
မဟာဇနော မဟာသဒ္ဓေနသာဓုကာရမဒါသိ။**

၅၃။ သရဏဂုံ၊ သုံးပါးစုံဟု၊ ယှက်ရုံပင်မ^၁၊ ဝန်းဝန်းလှသား၊ စိမ်းမြပြီးပြက်၊ ဖြူးဖြူး
ထွက်သည်၊ ငါးခက်ခွတ်၊ ကိုင်းညွတ်လံတွင်၊ ဝတ်ဆံရဲရဲ၊ နီလာခဲသို့၊ ပုလဲရွက်ချပ်၊
တလျှပ်လျှပ်နှင့်၊ ဖြူလပ်ဝင်းဝင်း၊ ကြိုင်ထုံသင်းကာ၊ ထွင်းခဲ့ခြောက်ပြည်၊ ခုနစ်မည်ဟု၊
မရံနည်ရင်နှစ်၊ ထင်ရှားဖြစ်သည်၊ ရှင်ချစ်ဆုံးဆုံး၊ ဆယ်ခြောက်လုံးကို၊ ကြူးကာတစ်၊
ဘဝဂံနံသား၊ မွှေးပျံ့ခိုင်လန်း၊ ရှစ်ပွင့်ပန်းကို၊ ဦးစွန်းခေါင်ထိ၊ မဆင်မိ၍၊ ချပြတ်စံတန်၊
ပစ္စုပ္ပန်တွင်၊ မသန်ကောင်းကျိုး၊ စီးပွားညှိုးလျက်၊ ကွယ်ကိုငါတွင်၊ တိုးလာဝင်သည်၊
မထင်မရှား၊ အိုယောက်ျား၊ စကားသာကြည်၊ နောင်လျှောက်ရည်၌၊ သွေလည်မကျန်၊
ဟုတ်ပေမှန်မူ၊ အဟန်တင်နိုး၊ ဘယ်မစိုးလင့်၊ သတိုးစောလူး၊ သာပြည်ဖြူးလျက်၊ ဆုဖူး
မက္ကာ^၂၊ လာဆန်းလာဟု၊ သံသာမွှေးကြူ၊ ခေါ်တော်မူမှ၊ ဖြီးထူဖွေးဖွေး၊ မိုလ်ပေါင်း
ထွေး၍၊ စည်းဝေးပျော်ပါး၊ စီရင်ထားသည်၊ တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်သို့၊ ထင်လေ
ထိုရော်၊ မင်းသားကျော်ကား၊ လေးဖော်မျိုးနွယ်၊ ထိုမျှလယ်၌၊ တင်တယ်စံပ၊ နေပြီးမှ
လျှင်၊ တူကွနစ်မည်၊ အမှုသည်အား၊ ရှေ့တော်ထားမှ၊ စကားဟိတ်ဖိုလ်^၃၊ ရှည်တို့
လေးပေါ၊ တင်လျော့ရှေ့နောက်၊ ယွင်းဖောက်တည်ကြည်၊ ဆိုရည်ဆိုမိ၊ ယုတ္တိအာဂုံ၊
အလုံးစုံကို၊ အကုံမပြို၊ သိတုံလို၍၊ နှုတ်ချိုဖွင့်လှစ်၊ မေးစိစစ်သည်၊ သစ်သစ်
အဘော် စုံစမ်းတည်း။

၅၄။ စုံညီရှေ့ပါး၊ နှစ်ဦးသားကို၊ စကားတွေ့ခေါ်၊ အကြောင်းမျှော်၍၊ အဘော်စမ်းစမ်း၊
ရိပ်ခြည်ဖမ်းလျက်၊ ခွဲချမ်းနှိုင်းရှည်၊ မှုသည်အင်္ဂါ၊ မှတ်အပ်ရာသား၊ လက္ခဏာလေးဦး၊
အထူးထူးကို၊ ကွန်မြူးရောင်လွင်^၄၊ ရွှေဉာဏ်ချင်မှ၊ ဆိုသင်အနေ၊ ယွင်းမသွေတည်း၊
ဆင်ခြေဆင်လက်၊ နှစ်ဘက်ရှုရှု၊ ပြသပြသည်၊ စတုတိသ၊ သာကောလည်း၊ မရထိုက်
သည်၊ ရထိုက်သည်ကို၊ ဖွေနည်သွေးသွေး၊ အမှန်ဆေးလျက်၊ တွေးတွေးတောတော၊

၁။ ဧည့်မီးကြည်ညို။
၂။ ရှက်ရုံပင်မ
၃။ စုံဘူးမက္ကာ။
၄။ စကားဟိတ်ဖို = ဟိတ် (ပါ) ဟေတု = အကြောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းဖော်ပြသောစကား။
ဖို = ဖိုလ် (ပါ) = ဖလ = အကျိုး။
၅။ ထွန်မြူးရောင်လွင်။

ဤသို့လောဟု၊ သဘောရွေးကောက်၊ ရှာဖွေနှောက်၍၊ မဖောက်မြဲမြဲ၊ ကြံကြံစည်စည်၊
 ဝိုက်လည်တန်တန်၊ အကြောင်းဖန်သော်၊ ဉာဏ်ဝရဇိန်၊ မိုးကြိုးရှိန်သို့၊ နှိုင်းချိန်မချွတ်၊
 သိလတ်ပြီးမှ၊ အမတ်ပုဏ္ဏား၊ အရှုံးထားသည်၊ ဆွဲရှားပန်းပင်၊ ဥစ္စာရှင်ကို၊ အလျင်မနှေး၊
 အနိုင်ပေး၏၊ ငွေကြေးသိုက်သိုက်၊ တစိုးတိုက်မှီ၊ အကြိုက်စိတ်တူ၊ ဆုံးဖြတ်မှုသည်၊
 နိုင်သူယောက်ျား၊ ထိုသူအားကို၊ တရားဧကန်၊ ရှုံးဝေပြန်၍၊ အမှန်ဖြောင့်မတ်၊
 ဓမ္မသတ်နှင့်၊ မချွတ်စေမှု၊ စီရင်ပြုသည်၊ မနုထုံးဟောင်း၊ စဉ်လမ်းတည်း။

၅၅။ မနုစဉ်လမ်း၊ ထုံးဟောင်းတမ်းဖြင့်၊ ခွဲခြမ်းနှိုင်းရှုံ့၊ လင်ပန်းဖွဲ့လည်း၊ မငဲ့ညှိ
 ငေါက်၊ တံတွေးပေါက်ကို၊ မကောက်တစီ၊ စက်ဆုတ်ဘိသို့၊ ဂတိလေးမည်၊ ဖြောင့်စွာ
 တည်လျက်၊ ဇာနည်ပီပီ၊ ဝေဝနီဟု၊ မမှီမကပ်၊ တစိုးလာဘ်ကို၊ မတပ်စွန့်တွေ၊ ဆုံးဖြတ်
 လေသော်၊ တောခြေထုပ်စား၊ နိဂုံးသားမှု၊ ဘုရားအလောင်း၊ သူတော်ကောင်းနှင့်၊
 ပေါင်းမိတော်စွ၊ စိတြလျှင်၊ ဇာလရှက်ကွန်၊ ပျက်စီးဖန်သော်၊ ဟိရဏ္ဏကာ၊ အန္တရာဟု၊
 မဟာမိတ္တ၊ ကယ်(မ)ပင်ထောက်၊ ချမ်းသာရောက်သို့၊ ညွတ်ခေါက်သွေမျှည်း၊
 ကြမ္မာညည်း၍၊ ကပ်ချည်းပေါင်းစု၊ အကျိုးပြုသည်၊ စက္ခုမစုံ၊ လူမကုံလျှင်၊ ကြံ(ပုံ)
 ခွဲနှေး၊ ဝါးတောင်ဝှေးကို၊ မြတ်လေးကြည်လင်၊ သဟံဝင်က၊ ချိတ်ငင်မရှိ၊ အမှန်တိ
 လျှင်၊ မငြိထုတ်ချောက်၊ လိုရာပေါက်သို့၊ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်၊ ဤသို့မြှောက်၏၊
 နေစကြာသွင်၊ ဘုန်းတော်ရွှင်၍၊ မျက်မြင်လူပြည်၊ သက်တော်ရှည်လျက်၊ ရှစ်မည်သော
 ဘေး၊ ကင်းဝေးရန်မာန်၊ ဆယ်ပါးဒဏ်လည်း၊ ပါယ်လှန်တွန်းလွင့်၊ သိနေသင့်သို့၊
 မပြင်အားရမ်း၊ ဘုရားလမ်းကို၊ ရှင်ဝမ်းလျှင်ဆော၊ ရောက်စေသောဟု၊ သာမော
 ချိုအေး၊ အောင်ဆုပေးသည်၊ ကြိုင်မွှေးမေတ္တာ ထုံမွမ်းတည်း။

၅၆။ ဂတိလေးမျိုး၊ တော်ဖြောင့်ရိုး၍၊ တံစိုးသုံးတန်၊ ဖောက်ပြန်မမှား၊ ကျော်ထင်
 ရှားသည်၊ တရားခုံတည်၊ တွင်မည်ခြောက်ဖြာ၊ အင်္ဂါရှစ်ဆ၊ ဤသို့စသား၊ များလှ
 အပုံ၊ အလုံးစုံကို၊ ကုန်ပြုပြု၊ ကြွင်းမဲထိုးထွင်း၊ ဝင်းဝင်းရောင်တင်၊ သိမြင်သောတိုင်း၊
 ရွှေညာဏ်လှိုင်းလျက်၊ မဆိုင်းတည်မတ်၊ တရားဖြတ်သော်၊ ပြည်မြတ်ပုပ္ဖ၊ ထိုဌာန၌၊
 နေထမက္ကာ၊ လေးနွယ်ဖြာသည်၊ များစွာရှင်လူ၊ တိုင်းပြည်သူတို့၊ အူအူသောင်းသောင်း၊
 ပဲ့တင်စောင်းမျှ၊ ညောင်းညောင်း၊ ရိုက်ကြွေး၊ ကောင်းချီးပေးလျက်၊ ကျူးအေး
 ဖွင့်လှစ်၊ ကြော်ညာဟစ်၍၊ ဦးရစ်ပူဇော်၊ သာဓုဘော်ဖြင့်၊ ခေါ်သားအသံ၊
 မြစ်ဝှမ်းယံဝယ်၊ ချွံချွံလေအိမ်၊ ဒီလှိုင်းလိမ်လို့၊ ထိန်ထိန်အုန်းအုန်း၊ တရုန်းရှုန်း
 လျှင်၊ ဖြုန်းဖြုန်းသဲ့သဲ့၊ ကောင်းကင်နွဲ့၍၊ ပဲ့လတ်တောသွင်၊ စိတ်ဝမ်းရွှင်လျက်၊ နှုတ်
 မင်္ဂလာ၊ ချိုသာညံ့ပျောင်း၊ မြတ်စောလောင်းကား၊ အကြောင်းဆော်နှိုး၊ ကမ္ဘာဖြိုး၍။

၁။ တဆိုးတိုက်မှ။
 ၂။ ခွဲခြမ်းနှိုင်းရှုံ့ = နှိုင်းယှဉ်သောအသုံးကို ရှုံ့ဟု သုံးသည်မှာ ခေတ်သုံးစကားဖြစ်နိုင်သည်။
 ဖွဲ့နှင့် ကာရန်ယူထားသည်ကို သတိပြုသင့်၏။
 ၃။ တံတွေးပေါက်ကို။
 ၄။ ဝေဝနီ = ပုလဲ စသောရတနာကို ဖောက်ရန်စူး၊ လွန်ပူ (ပါဠိအဘိဓာန် စာ ၅၂၇)၊
 ရတနာဖောက်စူး။
 ၅။ အန္တ = (ပါ) အန္တ = သံခြေချင်း။
 ၆။ ကင်းဝေးရေရန်မာန်။

မညှိုးမလျှ၊ ရှည်သက်မျှလျှင်၊ သုခရိပ်ငြိမ်၊ ရွှေနန်းအိမ်ဝယ်၊ မွေ့သိမ်ချမ်းသာ၊ အရိုက်
ရာကို၊ အချာဦးတိုင်၊ ပိုင်စေသတည်း၊ ထိုလည်းမယွင်း၊ ခပ်သိမ်းမင်း၏၊ ဦးကင်း
ထိပ်စ၊ နတ်စကြလို့၊ တေဇည်းညီး၊ လက်ရုံးမီးဖြင့်၊ ဝေးနီးမကျန်၊ ခပ်သိမ်းရန်ကို၊
ပယ်လှန်ဖြတ်ချိုင့်၊ နိုင်စေသတည်း၊ ထိုလည်းတစ်ဘော်၊ ရွှေဘုန်းတော်နှင့်၊ မြတ်ကျော်
အထူး၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတုံ၊ ချီးကျူးထက်ဝန်း၊ နေလထွန်းသို့၊ ပြောင်ရွှန်းဆင်းထပ်၊ အရပ်
ရပ်ကို၊ နှံ့စပ်မွှေးလှိုင်၊ ကြိုင်စေသတည်း၊ ပေါင်းစည်းလုံခြုံ၊ ငါတို့တုံလည်း၊ ပွင့်ငုံရွှေတူ၊
နန်းညွှန်လူလျှင်၊ ထီးဖြူကာသန်း၊ ဘုန်းမိုးဖြန်း၍၊ လန်းလန်းကြွကြွ၊ ကာယစိတ်ကြည်၊
ပွားစည်ရိပ်မြိုင်၊ နိုင်စေသတည်း၊ မြေမိုးသည်းမျှ၊ ရိုက်ကြည်းကျာကျာ၊ ထောမနာ
လျက်၊ သံသာဖြည့်ဖြူး၊ နိမိတ်ကျူးသည်၊ ရွှင်မြူးကြည်ညိုစိတ်ဝမ်းတည်း။

၅၇။ စန္ဒကုမာ၊ စောနန်းလျာလျှင်၊ ဖြောင့်စွာတည်မတ်၊ တရားဖြတ်သော်၊ ပတ်ပတ်
ဝန်းလျား၊ ပြည်သားပြည်သူ၊ သောသောအူမျှ၊ ထိန်ဆူသာလေး၊ ကောင်းချီးပေးလျက်၊
ဟစ်ကြွေးကျဲကျဲ၊ ထိုအသံကို၊ နန်းစံမင်းကျော်၊ ခမည်းတော်က၊ နှစ်ဖော်ရွှေနား^၁၊
ကြားလေတုံရှောင်း၊ ဘယ်အကြောင်းဟု၊ ထပ်လောင်းမနေ၊ မေးတုံလေ၏။

ရာဇာတ်သုတ္တံ “ ကိံ သဒ္ဓေါသော ” တိပုစ္ဆိ။
စန္ဒကုမာရေန ကိရ အဇ္ဈော သုဝိနိစ္ဆိတော၊
တတ္တောသော သာဓုကာရ သဒ္ဓေါတိ။
တံသုတ္တံရာဇာတုသိ။

၅၈။ ဇာတိခေတ်လုံး၊ သောင်းပတ်ကုန်းဝယ်၊ လက်ရုံးတေဇာ၊ တန်ခိုးဖြာလျက်၊ အာဏာ
တော်စက်၊ ဘုန်းနေထွက်က၊ မာန်ခက်မလှန်း၊ ကျွန်ရိုးမှန်းလျက်၊ တိုင်းခန်းအုပ်မိုး၊
ငါမင်းစိုး၌၊ အားကြီးနေည၊ ဆည်းကပ်ကြ၍၊ သုခရိပ်မြို့၊ ချမ်းသာလှသည်၊ ပြည်စုံမရှား၊
အိုမတ်များတို့၊ လေးပါးမှည့်မှည့်၊ လျှမ်းလျှမ်းပြည့်သား၊ မြို့၏အစာ၊ လက္ခဏာနှင့်၊
သုံးဖြာစွမ်းအင်၊ ငါးပါးထင်သည်၊ ပြည်ရှင်တို့အား၊ ထိုအစားလည်း၊ ကြီးပွားပြီပြီ၊
မချို့တဲ့သား၊ အိုဘယ်အံ့ရာ^၂၊ ငါပြည်သာကား၊ မင်္ဂလာမြူတေ၊ စက်ခြည်နေသို့၊ ကျက်
သရေတင့်ကဲ၊ တရဲရဲလျှင်၊ ဝဲဝဲထူထပ်၊ ဘယ်မလပ်တည်၊ နှံ့စပ်ဝန်းလည်၊ အပြည်
ပြည်လည်း၊ နှိုင်းရည်လွတ်ရှင်း၊ ပြိုင်ထောက်ကင်း၍၊ သတင်းမွှေးမွှေး၊ ထုတ်ချင်း
ပြေးရှင်၊ သူဌေးသွယ်သွယ်၊ သူကြွယ်သီးသီး၊ မှူကြီးပတ်ပတ်၊ မပြတ်ထိုဤ၊ မင်းညီ
ခြားခြား၊ မင်းသားပြိုင်းပြိုင်း၊ သာတုနှိုင်းလျက်၊ ရွှေကျိုင်းညီးညီး၊ ရွှေထီးရွှင်ရွှင်၊ ရွှေထမ်း
စင်နှင့်၊ ယဉ်ညင်နွဲ့နွဲ့^၃၊ ရှုမရဲ့တည်၊ ဆယ်နှစ်ရာခွင်၊ ပွဲသဘင်ဝယ်၊ မွမ်းဖြင်လွေလွေ၊
စံကြမ္မေ၏၊ ရသေ့ဇော်ဂျီ၊ တပသီလည်း၊ ခိုမှီပျော်ပါး၊ စည်ပင်ပွားသည်၊
ထင်ရှားအံ့ဖွယ်သူရဲတည်း။

၁။ နှစ်ဘောရွှေနား
၂။ အိုဘဲအံ့ရာ
၃။ ယည်ညည်နွဲ့နွဲ့

၅၉။ ဆင်မြင်းရထား၊ ခြေသည်အားဟု၊ လေးပါးစစ်ဆင်၊ စစ်တုရင်လည်း၊ စုံလင်သဖြင့်၊ ရန်မျိုးလွင့်လျက်၊ နန်းမြင့်စံတည်၊ ငါတို့ပြည်တွင်၊ ထွေလီတဇာစ်၊ မဖြစ်စမြဲ၊ တသဲသဲလျှင်၊ မြေကွဲလှည့်ခန့်၊ နန်းနန်းရိုက်တုံ၊ အမိုးခုန်သို့၊ ပြင်းဟုန်ကျကျ၊ သည်အသံကား၊ တစ်ရံခါညောင်း၊ မကြာတောင်းသည်၊ အကြောင်းဘယ်သို့၊ ဖြစ်တို့သနည်း၊ အသည်းဆိုမြို့၊ လိုလိုစိတ်ဝယ်၊ ပြစ်တင်ဖွယ်တိ၊ ထိုဝယ်စိုးစိ၊ ရှိတပြီးကား၊ ဘယ်ခန့်ညားအံ့၊ မင်းဖျားငါ့ခွဲ၊ ဖျောင့်ခွာထိုက်၍၊ စိုက်စိုက်အမှန်၊ လျှောက်ကောင်းတန်၏၊ လားရန်စစ်မက်၊ ထွက်အံ့ကြွက်ကြွ၊ မြင်လတ်တုံလည်း၊ ရွှေဘုံနန်းရိပ်၊ ပြည်ကြီးထိပ်ကို၊ စိုးနှိပ်ကွပ်နင်း၊ ငါသည်မင်းလျှင်၊ ကျွန်သင်းမတ်ကြီး၊ ထန်းမကွာ၊ သေနာပတိ၊ စစ်ရေးသိသည်၊ ပဏ္ဍိတဏ်ရိန်၊ သုခမိန်နှင့်၊ နှိုင်းချိန်တိုင်ပင်၊ ဖန်စီရင်မှ၊ မတင်မကြာ၊ ရန်မီးစာကို၊ စကြာဝင်းညုန်း၊ သံခြေပြုန်းသို့၊ ရန်းလွတ်ဘိက၊ တိတိရှုဖွန်း၊ ငါဘုန်းရိုက်ခြေ၊ မဆိုင်ဝံ့၍၊ ငြိမ်အံ့မချွတ်မလွဲတည်း။

၆၀။ ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာကို၊ စကြာနင်းနှိပ်၊ ဖြန့်ခန့်ရိပ်လျက်၊ ရန်ဆိပ်ဖွေနည်း၊ ငါမင်းပြည်ဝယ်၊ ဤသည်ဗိုလ်လျှ၊ ခပ်သိမ်းသူတို့၊ ထိန်ဆူလှိုက်ပွက်၊ တပြိုင်နက်လျှင်၊ အုတ်ကျက်ပေါင်းစု၊ ဘယ်သို့ပြုဟု၊ တစ်စုညီညာ၊ မတ်တကာတို့၊ မကြာငါအား၊ လျှောက်ပြန်ကြားလော့၊ စကားသံလေး၊ သိလိုမေးသော်၊ စည်းဝေးခစား၊ အမတ်များလည်း၊ ထိပ်ဖျားလက်ယှက်၊ ဆယ်ချောင်းရွက်၍၊ ရွှေစက်တော်ပြင်၊ လျှောက်ဦးတင်၏၊ ထက်ခွင်မိုးခေါင်၊ ကြယ်များဘောင်တွင်၊ အရောင်ထွန်းပ၊ တာရိန္ဒာသို့၊ မတ်မှာအလယ်၊ လွန်တင့်တယ်သည်၊ စံပယ်ဖျော်နေ၊ သိကြားဆွေ၊ မြတ်ရွှေနားတော်၊ ငြိမ်ငြိမ်ပျော်လော့၊ အုတ်အော်များစွာ၊ ဤခြင်းရာကား၊ ထွေလာတစ်ခြား၊ ဟုတ်ငြားမထင်၊ ပြည်ကြီးရှင်၏၊ ရွှေရင်တော်နှစ်၊ ဥပရာဇ်ဟု၊ ပျိုမြစ်သန်ရှင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းလျှင်၊ ခုန်ငြင်းခိုက်များ၊ နှစ်ဦးသားတို့၊ တရားရန်စည်၊ ဖြစ်ကြသည်ကို၊ လေးမည်မလွန်၊ မြတ်သောဉာဏ်ဖြင့်၊ မှန်ကန်ဓမ္မသတ်၊ ဖြောင့်မတ်သားသား၊ နှလုံးထား၍၊ တရားကြည်ဖြူ၊ ဆုံးဖြတ်မှုသော်၊ ပြည်သူပြည်သား၊ လူတစ်လွှားတို့၊ အားပါးရမ်းရမ်း၊ မြောက်သည်ဝမ်းကြောင့်၊ ချီးမွမ်းရွှင်မှု၊ ခေါ်သာဖုဖြင့်၊ အောင်ဆုကျော်သည်၊ အသံတည်ဟု၊ ရုံးစည်ဖော်ပြ၊ လျှောက်ကုန်ကြသည်၊ ထိုမျှမတ်ပုံ တစ်ပွဲတည်း။

၆၁။ ထိုမျှမတ်ပုံ၊ ရှေ့တော်ရုံလျက်၊ လုံးစုံကြောင်းလျား၊ ပန်လျှောက်ကြားသော်၊ မင်းဖျားမြတ်ကျော်၊ ခမည်းတော်ကား၊ ရွှေလှော်ရင်နှစ်၊ သားတော်စစ်ကို၊ ကြင်ချစ်မြတ်နိုး၊ ထပ်ကာတိုးသည်၊ ပြီးပြီးမေတ္တာဆက်တည်း။

ကုမာရော အာဂန္တာ တံဝန္တိတ္တာ ဧကမန္တံ နိသိဒိ။ အထန်ရာဇာ “တာတဧကော ကိရတေ အန္ဓောဝိနိစ္ဆိတော” တိအာဟ။ အာမဒေဝါတိ။

၁။ ပြင်းဟုံကြကြ
၂။ ပြစ်တင်ဘွယ်တိ

၆၂။ စက်ဝရဇိန်၊ မိုးပုဆိန်သို့၊ ဘုန်းရှိန်ထွန်းဝင်း၊ အိန်ရှေ့မင်းလည်း၊ ထန်ပြင်ဆူလိုက်၊ ရှိစဉ်ကြိုက်တွင်၊ ကျိုက်ကျိုက်ဟိုးဟိုး၊ ပြည်ကြီးစိုးသည်၊ တန်ခိုးထင်ရှား၊ ဘမင်းဗျား၏၊ ထံပါးရှေ့ပြင်၊ ဝင်လတ်လျက်၊ စုံရွှေစက်တို့၊ တိမ်ထက်ရုံ၍၊ ရှိခိုးတုပ်ဝပ်၊ ညွတ်ပျပ်ကာကာ၊ တင်အပ်ရာက၊ နေခါထိုရော်၊ ခမည်းတော်ကား၊ ရွှေလှော်ပုံသွန်း၊ လပြည့်ဝန်းသို့၊ ရွန်းရွန်းတင်ချေ၊ ဣန္ဒြေနှင့်၊ ထိုင်နေတည်ကြည်၊ မှုနည်လျောက်ပတ်၊ ထွားမွတ်ပြင်လျာ၊ သားမျက်နှာကို၊ မြင်ကာခဏ၊ ပီတိဝ၍၊ မိန့်ဟသံလေး၊ ဤသို့မေး၏၊ စဉ်ရှေးအတိတ်၊ ကြောင်းမပိတ်သား၊ နိမိတ်နှိုးဆော်၊ မီးရှုမြော်ကာ၊ ထိန်ကျော်သောသော၊ ကျေးဇူးပြောသည်၊ မဟောသခေ၊ မင်းရာမနှင့်၊ သံဝရဟု၊ တေတောက်ထိန်၊ သတင်းရှိန်သည်၊ မဟိန်သကာ၊ ပညာဝုဓ၊ အာဒါသလည်း၊ နှုန်းရမလွဲ၊ ကြံ့နက်နဲသည်၊ ရဲရဲဉာဏ်ဖြူ၊ ဆန်းထူးသာစည်၊ ငါရွှေပြည်တွင်၊ တိုင်းရှည်ကျဉ်းကျယ်၊ အသွယ်သွယ်တည်း၊ မူငယ်မှုကြီး၊ အသီးသီးကြောင့်၊ ဇူရီးဇူးရွား၊ လူအများတို့၊ စကားရန်စည်၊ ဖြစ်သည်အမှု၊ စုံတစ်ခုကို၊ မျှော်ရှုခက်မြစ်၊ မေးစိစစ်၍၊ အနှစ်ရင်သန်၊ ပညာဉာဏ်ဖြင့်၊ မှန်ကန်လွှားလွှား၊ နှစ်ဦးသားကို၊ တရားအမောင်ဖြတ်သလော။

၆၃။ ခပ်သိမ်းဝန်းလျား၊ မျိုးလေးပါးအား၊ သနားဒယာ၊ ကရုဏာဟု၊ မေတ္တာဖြိုးဖြိုး၊ ပင်ဆော်နှိုး၍၊ ဖြန့်မိုးသွန်းလစ်၊ ငါတည်းချစ်ကာ၊ ရန်မြစ်ပယ်နွံ၊ ဘနိုင်ငံကား၊ ပျော်စံရိပ်ဝှမ်း၊ ရေနယ်ချမ်းလျက်၊ မသမ်းမညှို့၊ ကျေးဇူးပို့၍၊ မမို့ပြုံးရယ်၊ အိမ်သာလယ်၌၊ ချစ်ဖွယ်ဆွေဝါး၊ သားမယားနှင့်၊ ရွှင်အားရှည်ခဲ၊ နေစေအံ့ဟု၊ မျှော်ငံရှေ့နောက်၊ မောင်ဉာဏ်ထောက်၍၊ မကောက်မကျစ်၊ သဘောစစ်ဖြင့်၊ ရပ်ရှစ်မျက်နှာလူများစွာကို၊ မေတ္တာချမ်းအောင်ဆွတ်သလော။

၆၄။ အာဒိကပ္ပ၊ သမ္မတမု၊ ဓမ္မထုံးပိုင်း၊ လာသောတိုင်းလျှင်၊ မဆိုင်းတည်မတ်၊ ချမ်းသာဖြတ်သော်၊ တိုင်းမြတ်ဌာန၊ ပြည်ပုပ္ဖတွင်၊ နေကြမကင်း၊ ထိုမျှရှင်လူ၊ ကျိုက်ကျိုက်ဆူတည်း၊ ကြည်ဖြူဝမ်းမှာ၊ နှစ်သက်စွာ၍၊ မင်္ဂလာကြီး၊ ဆော်ရိုက်တီးလျက်၊ ကောင်းချီးညာကြ၊ (ပ)ဏာမဖြင့်၊ တုပ်ကွဲပူဇော်၊ သာဓုခေါ်၍၊ ကြော်ကြော်အသံ၊ ပဲတင်လျှံမျှ၊ မည်ဟစ်ကြွေး၊ အောင်ဆုပေး၍၊ စည်းအဝေးအခေါင်ညွတ်သလော။

၆၅။ နရာဒိဗ္ဗ၊ နရသနင်း၊ ဖမင်းဘုန်းတူ၊ မေးတော်မူသော်၊ သည်းအူရောင်ဆင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းကား၊ ဝပ်စင်းရှေ့မှောက်၊ နားတော်လျှောက်၏၊ မိုးအောက်မြေထက်၊ ထိကနက်နှင့်၊ ဖြန့်ကြက်သီရိ၊ သမုတိဟု၊ မရှိပြိုင်သူ၊ ကျွန်းဇေမူတွင်၊ ခွန်ယူ

၁။ သနားဒယာ = ပါဠိနှင့် အနက်သိလွယ်အောင် တွဲရေးသည်။
 (ပါ) ဒယာ = သနားခြင်း
 ၂။ ဆွေဝါး = (ရှေး) ဆွေမျိုး (မြန်မာအဘိဓာန်စာ - ၁၂၇)
 ၃။ သည်းဦးရောင်ဆင်း

သိမ်းဆောင်၊ တံခွန်ထောင်သည်၊ အခေါင်ထိပ်ပန်း၊ အကြငှန်း၊ ၊လန်းလန်းဖြည့်
 သိပ်၊ ရွှေနားစိတ်လော့၊ တံဆိပ်ခဲနေ၊ ပြည်ချက်ဇေဓမ္မ၊ ဝေးမြေရပ်ခြား၊ နိဂုံးသားလျှင်၊
 တရားသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်၌၊ သခင်မင်းစစ်၊ ဧကရာဇ်၏၊ ကျွမ်းချစ်တူစိတ်၊
 ပုရောဟိတ်ဟု၊ ပဏ္ဍိတ်ထင်ရှား၊ ရှင်ပုဏ္ဏားဝယ်၊ တရားဆင်ကျွံ၊ ဆုံးဖြတ်ခဲသော်၊
 သင်ကြသေကွေ၊ မပြီးလေ၍၊ အနေတော်ငြား၊ နှစ်ဦးသားကို၊ စကားစစ်ဆေး၊ အကျွန်
 မေးလျက်၊ နိုင်ရေးရှုံးတန်၊ စက်ပစ်မှန်သို့၊ သင်ရန်ယူဝင်၊ ၊ရှုဆင်ခြင်၍၊ စီရင်
 ဖြတ်ပါသည်ဘုရား။

၆၆။ သတ္တရဇ္ဇင်၊ စတုရင်နှင့်၊ စုံလင်ဝေမှိုင်း၊ ကာသိတိုင်းကို၊ ခွန်လှိုင်းအုပ်မိုး၊
 ဖမင်းစိုး၏၊ အကျိုးစီးပွား၊ များစိမ့်မည်ဟု၊ တိုင်းပြည်ရပ်သူ၊ ခပ်သိမ်းလူကို၊
 သာတူကဲမြင်၊ မိဘကျင့်သို့၊ ကောင်းလင့်မနား၊ ကောင်းများလေလော၊ ကောင်းစေ
 သတည်း၊ ကောင်းသည်ချည်းကို၊ အရည်းကြံသိ၊ နတ်ထံချီလျက်၊ သတိတည်ခုံ၊
 ကျွန်ုပ်တုံလည်း၊ အပုံများစွာ၊ လူတကာအား၊ မေတ္တာချမ်းမြ၊ ဂေါသီသကို၊ ၊နေည
 ဆွတ်ပါသည်ဘုရား။

၆၇။ စိမ်းရွမ်းဗိုလ်ပါ၊ သတ္တဝါကို၊ မေတ္တာရှေ့ထား၊ ကျင့်သောအားလျှင်၊ ထပ်ပွား
 ပြည့်ပြည့်၊ တံစိုးထည့်လည်း၊ မကြည့်စပါ၊ ဖဲကြဉ်ခွာ၍၊ စဉ်လာထုံးတမ်း၊ မနုလမ်းဖြင့်၊
 ခွဲခြမ်းစီရင်၊ တရားဆင်သော်၊ ဝန်းကျင်သောင်းသဲ၊ သဘင်ပွဲတွင်၊ ပွဲဝှဲထူထပ်၊
 စည်းဝေးကြပ်သည်၊ ထိုရပ်ထိုရွာ၊ ဤခန်းဝါ၌၊ ရောက်လာထွေးထွေး၊ လူ့ဗိုလ်လေးတို့၊
 မြောက်ပေးကောင်းချီး၊ သီးသီးကြော်ညာ၊ ဟည်းသံဝါနှင့်၊ ဝမ်းသာဝမ်းရွှင်၊
 လက်အုပ်ဆင်၍၊ ၊ထိတ်ပြင်ညွတ်ပါသည်ဘုရား။

၃။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ရန်ငြိုးထားခန်း

“တေနဟိတာတက္ကတော ပဋ္ဌာယ
 တုမေဝ ဝိနိစ္ဆယံ ပဋ္ဌပေဟိ”တိ
 ဝိနိစ္ဆယံ ကုမာရဿအဒါသိ။
 တတောပဋ္ဌာယ ခဏ္ဍဟာလဿ အာယောပဋိစ္ဆိ။
 သော တတောပဋ္ဌာယကုမာရေ အာဃာတံ
 ဗန္ဓိတွာ ဩကာသံဂဝေသန္တော အန္တရာပေက္ခော ဝိစရိ။

၆၈။ ဥပရာဇ်ဟု၊ ရင်နှစ်နန်းရုံ၊ အကြောင်းပြန်သော်၊ ဘုန်းအန်တေဇ၊ အာဏာ
 ရှုသည်၊ နရသနင်း၊ ပြည်ရှင်မင်းလည်း၊ ချစ်ပြင်းကဆ၊ ဝမ်းမြောက်လှ၍၊ ပုတ္တရွှေစင်၊
 သားလုလင်အား၊ မြိပင်ဤမှ၊ နေ့ကစသည်၊ ဓမ္မသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်သို့၊ ဝင်လေတုံ
 ရှောင်၊ လူအပေါင်းတို့၊ ထောင်းထောင်းစည်ပွား၊ နုံငြင်းများလျက်၊ တရားတစ်စိ၊
 အရေးရှိက၊ ဂတိမသွေ၊ ဆုံးဖြတ်ပေဟု၊ အပ်လေတုံလျှင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းကား၊ ခဝင်း
 များမြောင်၊ လူကုန်အောင်ကို၊ ချီဆောင်သိမ်းမွေး၊ နို့ရည်ကျွေးသို့၊ နီးဝေးတွင်းပြင်၊
 ချစ်ကြင်မုန်းမှု၊ ရည်သူခင်ပွန်း၊ မယွန်းဝင်ထွက်၊ စုံမက်စဉ်နေ၊ မျိုးဆွေသူစိမ်း၊
 ထိုခပ်သိမ်းအား၊ မတိမ်းစေရ၊ အတူမျှလျက်၊ ဆန္ဒမဆို၊ မျက်ညိုမပါ၊ တဏှာမမက်၊
 မိုက်မျက်မယှဉ်၊ ဝေးစွာကြည့်၍၊ အစဉ်နှိုင်းချိန်၊ အရောင်ရှိန်သည်၊ ဝရဇိန်ဉာဏ်၊
 တစ်ချက်မှန်က၊ တစ်ဖန်ရှင်မှု၊ လာဘ်ဆေးကုလည်း၊ မဂ္ဂမုတ်လွင်၊ ရှုံးနိုင်ချင်မှ၊
 စက်ဖြင့်ငင်စည်၊ လိုကာရည်သို့၊ လျှည်လျှည်ကုန်စင်၊ နှိုင်းဆင်ခြင်၍၊
 ယူငင်ထောက်ပေ ကောက်ပေတည်း။

၆၉။ အသီးအသီး၊ အဖြီးဖြီးလျှင်၊ ပြည်ကြီးရိပ်မြို့၊ ချမ်းသာလှသည်၊ အပုံထွေပြား၊
 ဆင်းရဲသားကို၊ သနားကြည်ဖြူ၊ ချစ်တော်မူ၍၊ မယူတံစိုး၊ ကွမ်းဘိုးမတပ်၊
 ရှေ့ရပ်မတင်၊ ကိုယ်တော်စင်တည်း၊ မူအင်နှိုင်းသွေး၊ စုံစမ်းမေးလျက်၊ စစ်ကြေးမစား၊
 မူသည်များကို၊ စကားယှဉ်မှီး၊ လျှောက်စေပြီးသော်၊ ကြီးတုံငယ်စေ၊ ငယ်ထွေအမှု၊
 ပကြောင်းပြု၍၊ ရုံးစုတစ်ပါး၊ ရှေ့တော်ထားမှ၊ ယောက်ျားအနောင်၊ သခင်မောင်တို့၊
 ကြည့်ရှောင်သူသက်၊ ခိုးဝှက်မထိမ်း၊ သူ့အိမ်မမှား၊ မူသားမဆို၊ သေရက်ကိုလည်း၊ မမျှို
 ဝမ်းဝယ်၊ နတ်လမ်းရွယ်သည်၊ ငါးသွယ်သီလ၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ အဋ္ဌမဟုတ်၊ လေးဥပုသ်
 လည်း၊ အားထုတ်ပါလော့၊ သာချော့မော့လျက်၊ ပျော့ပျော့ဖြည့်ဖြူး၊ တရားနူး၍၊
 ရှင်မြူးရယ်ချို၊ အစ်ကိုနောင်မြ၊ နှမညီရင်း၊ မယ်မင်းဆွေခင်၊ ဘိုးရှင်ဘွားလှ၊ မေတ္တာ
 မျှက၊ ခေမပြည်တင်၊ ဗိုဗ္ဗာန်လွင်သို့၊ ဆောလျင်မကြာ၊ ရောက်ပါလိမ့်မင်း၊
 နလုံးသွင်းဟု၊ သံညှင်းဓမ္မ၊ ညွှန်ဖော်ပြသော်၊ ဗုဒ္ဓန္ဓယ်ရိုး၊ ဘုရားမျိုးကို၊ ရိုကျိုးနွံစွာ၊
 လူတကာတို့၊ ဝမ်းမှာဖြောင့်စင်း၊ သဒ္ဓါပြင်းသည်၊ သတင်းပေါက်လေရောက်
 လေတည်း။

၁။ စုံမက်ဆဉ်နေ

၇၀။ ဒါနသီ (လ)၊ နိက္ခမက၊ စသည်ဆယ်ပါး၊ သုံးကြိမ်ပွားသော်၊ အပြားသုံးဆယ်၊ အကန်တွယ်လျက်၊ ငါးသွယ်စာ (ဂ)၊ စရိယဟု၊ ချောလှမွေ့ညက်၊ ပြုံးပြုံးပြက်တည်း၊ လျှံလက်ကြားကြား၊ ရွှေလှေခါးဖြင့်၊ ထက်ဖျားနိဗ္ဗာန်၊ နန်းဝေယံသို့၊ အားသန်တက်ပြီး၊ ရှစ်စင်းထီးကို၊ ညီးညီးဖြန့်မိုး၊ ပိုင်ပိုင်စိုးမျှ၊ ဖြိုးဖြိုးနှံစပ်၊ ဘုန်းတော်လျှပ်လျက်၊ သုံးရပ်ဘုံနေ၊ ဒုက္ခတွေကို၊ အောင်မြေဌာန၊ နိရောဓသို့၊ ကျယ်မလွတ်လွတ်၊ ပိုပိမ့်မှတ်သည်၊ လောင်းသတ္တငုံ၊ လှကြေးမုံကား၊ တည်ခုံအရာ၊ မဏ္ဍပ်သာဌိ၊ ရက်ကြာထွက်ဝင်၊ ဖြတ်စီရင်သော်၊ ငမင်ပုဏ္ဏား၊ တံစိုးစားမှု၊ ခုန်လွှားမာန၊ ပဋိဃနှင့်၊ နှစ်ပတစ်ထောင်၊ ဆယ်ခြောက်ဆောင်သည်၊ ပြောင်ပြောင်လောဘ၊ စိတ်ရာဂကို၊ ဉာဏမဆီး၊ အလိုကြီး၍၊ ပျက်နိုးသင်ဘိ၊ လက်ချည်းရှိခန့်၊ တစ်စိဘယ်လူ၊ ဘယ်သည် သူမျှ၊ မဖြူနုလုံး၊ မေတ္တာတုံး၍၊ ချစ်ကုံးမဟဲ့၊ ဘုန်းလပ်နွဲ့သည်၊ ကြွင်းမဲ့ပျောက်သွေ မှောက်သွေတည်း။

၇၁။ ဝါရဏက၊ ဤသို့စသား၊ ဒုဋ္ဌလေးအင်၊ တစ်ပါးဝင်သည်၊ မဆင်ကြောင်းလမ်း၊ အိမ်တိုင်းပြွမ်း၍၊ ညစ်ညမ်းစွာဘိ၊ မိစ္ဆာငြိလျက်၊ မိမိကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို၊ ချီးကျူး ပလ္လား၊ များသည်ဝါစာ၊ ဟိနာလက္ခဏ၊ ဗာလအစစ်၊ ပုဏ္ဏားညစ်လျှင်၊ ပြစ်ပြစ် ကုန်အောင်၊ လာဘ်မိုးခေါင်သော်၊ ဘုန်းရောင်တောက်ဝင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းအား၊ မာန်ပြင်းစိတ်ညို၊ မျက်ညှိုးသို၍၊ ထိုထိုအမှု၊ အပြစ်ရှုမှ၊ ပြုအံ့အခွင့်၊ ကြွသဖြင့်လျှင်၊ မမြင့်ဘယ်မှာ၊ ငါ့ပညာဖြင့်၊ ဖွေရှာကြစည်၊ တာမရှည်တည်၊ မတည်မျက်မှောက်၊ ပျက်စီးရောက်စိမ့်၊ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်၊ နှလုံးတန်နှင့်၊ ပြင်းထန်စူးစူး၊ သိသိမူးမျှ၊ ဟူးဟူးစံငြိ၊ ဒေါသဂိုကြောင့်၊ ရတ္တိဒိဝါ၊ အကြောင်းရှာလျက်၊ ပြစ်ခက်နိုက်နဲ၊ ကြစည် စွဲမှ၊ ရဲရဲပူချီး၊ အလျှစ်သို့၊ စိတ်မီးတောက်စေ နောက်ဝေတည်း။

၇၂။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏအား၊ ဓမ္မဝိနိတ်၊ မင်းကြီးဖိတ်သော်၊ စိတ်အဝိဇ္ဇာ၊ ခုနစ်ရာ နှင့်၊ စွန်းပါနှစ်ဆယ်၊ မှောင်ချုံနွယ်ကြောင့်၊ ရက်ဖွယ်ကျိုးနည်း၊ အပြစ်သည်း၍၊ ဉာဏ် စည်းလှိုင်းမ၊ အနန္တကို၊ အရရွယ်ချူ၊ အားကိုးယူသည်၊ နတ်လူကြည်ညွတ်၊ ဗောဓိ သတ်လျှင်၊ ဆုံးဖြတ်ဖြောင့်တန်း၊ တရားခန်းကား၊ ရွှင်လန်း၍ ရွှေစုံစေ၏။

၇၃။ တစ်ဆယ်နှစ်ယူနေ၊ (ပြော) ကျယ်စွာသား၊ ပညာပုဗ္ဗ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ နာမ သီးသီး၊ ပျော်မငြီးတည်၊ ပြည်ကြီးထိပ်ခေါင်၊ သရေဆောင်သည်၊ ရွှေတောင်ဝေလန်း၊ ရွှေအိမ်ခန်းဟု၊ ရွှေနန်းဘုံရိပ်၊ ခိုမှီအိပ်သား၊ မသိမ့်လျှံဖော်၊ အစာမျှော်ကာ၊ သံကြော် အက်အက်၊ မတည်ပျက်သည်၊ ငှက်တိရစ္ဆာန်၊ ကာကပန်နှင့်၊ သဏ္ဌာန်မယွင်း၊ ပညာကင်းသည်၊ ထိုမင်းဒုဋ္ဌ၊ ရာဇညေ၏၊ ဧကဒိဝါ၊ တစ်ရံခါ၌၊ ထင်လာအဟိတ်၊ ကြောင်းအတိတ်နှင့်၊ နိမိတ်ဩဘာ၊ သုပိနကို၊ ဖော်ပြမှန်စွာ၊ ယခုခါတွင်၊ ခြင်းရာကုန် အောင်၊ အကြောင်းဆောင်ပိမ့်၊ ပွဲဘောင်နာကုန်ထိုက်၏တည်း။

၁။ ရတ္တိဒိဝါ=(ဝါ) ရတ္တိဝါ=ညာဉ်
 (ပါ) = ဒိဝါ= နေ့အခါ၌

သောဇကဒိဝသံ ရတ္တိဘာဂေ သုပိတွာ ပစ္စုသသမယေ
သုပိနန္တေန အဒဿ၊ လ ဒေဝလောကံ
ဂမိဿာမိတိ ဥက္ကဏ္ဍိတော အဟောသိ။

၇၄။ ထိုသို့ပင်သည်၊ အကြောင်းယှဉ်၍၊ ဥယျောဇဉ်မခြား၊ ရှေးစကား၌၊ ထင်ရှား
ပြက်ပြက်၊ ထိုအိပ်မက်ကား၊ လယ်ချက်ဗဟို၊ ရွှန်းရွှန်းစိုသည်၊ ရေညှိစီးရစ်၊ သိတာ
မြစ်နှင့်၊ ခုနစ်ပတ်ထုံး၊ တောင်ရုံးလျက်၊ ချွန်းချွန်းပတ်လည်၊ စွင့်စွင့်တည်သား၊
မရည်တည်တည်၊ မျက်စောင်းလှည့်က၊ မြည်မြည်ကြေထွား၊ ထိုနယ်သွားသည်၊
နဂါးတစ်သုံ၊ ဂဠုန်တစ်ဖန်၊ ကုမ္ဘဏ်တစ်လိုက်၊ ရက္ခိုက်တစ်ထောင်၊ ရန်မာန်နှောင့်စိမ်း၊
လေးသောင်နှစ်ထောင်၊ အမြင့်ဆောင်သည်၊ တောင်ယုဂန်ဖျား၊ အလယ်ခါးတွင်၊
ရထားလနေ၊ လာရာခွေ၍၊ ဝေဝေမြင့်မြင့်၊ ဗိမာန်လွင်မှ၊ နတ်မင့်အစစ်၊ မဟာရာဇ်ဟု၊
ထစ်ထစ်ရောင်ရှိန်၊ တန်ခိုးထိန်သည်၊ ဒေဝိန္ဒရတ်၊ လေးဦးမတ်လည်း၊ လွှဲပတ်လေကွဲ၊
ဘေးရန်လွဲသည်၊ နတ်ပွဲတင့်တောင်း တင့်တယ်တည်း။

၇၅။ ဒွေးစတ္တရီ၊ ယောဇနီဟု၊ ချင်လီတွက်ဆ၊ သဟဿဖြင့်၊ ထိုမှအထက်၊
ဖြူးဖြူးတက်၍၊ ပြီးပြက်အနေ၊ စီးကျထွေသည်၊ ရွှေငွေဖန်မြ၊ လေးရောင်ပလျက်၊
တောင်များအထိပ်၊ မဏ္ဍလိပ်၏၊ မိုင်းရိပ်တောက်ရွှင်၊ တစ်သောင်းပြင်၌၊ ပစ္စင်ရွှေစိုင့်၊
တုရိုင်ဝေတောက်၊ ရင်လျှောက်ရွှေသွေး၊ သူရဲပြေးလည်း၊ ထွေးထွေးရွှေမောင်း၊
ရွှေတန်ဆောင်းနှင့်၊ ရွှေကောင်းမညှိုး၊ ရွှေပြအိုးလည်း၊ ဖြိုးဖြိုးကြွကြွ၊ ရွှေရောင်
ထသည်၊ စိတ္တကဋိ၊ အစရှိသား၊ သီရိဒ္ဓာရ၊ သဟဿတွင်၊ သက္ကရွှေရုပ်၊ တလှုပ်လှုပ်တိ၊
ချုတ်ချုတ်အမျက်၊ ထွက်လတ်သောနယ်၊ ကြောက်ကြိမ်ဖွယ်လျှင်၊ ညှိုးငယ်
လန်ထိတ်၊ မဏ္ဍလိပ်၏၊ မဆိတ်မပြုံး၊ သိကြားဘုန်းကြောင့်၊ ရွှေတုံးတောင်ထွတ်၊
ရွှေတိခတ်သည်၊ သုဒဿန၊ ပြင်နားမှတု၊ အမုသချီ၊ ယောဇနာဝယ်၊ ဝိတ္တာရစစ်၊
အတာလှစ်သော်၊ နှစ်ယူနေ၊ စောက်တစ်ရာနှင့်၊ သိတာဖက်ရှူး၊ ပျော်ဖွယ်ကျိုးလည်း၊
မြတ်စိုင့်ကဲ့၊ စိမ်းညိုလဲသား၊ နိန္ဒ့ကြာတံ၊ ရွှေဝတ်ဆံနှင့်၊ ရေလျှံစိမ်းရွှင်၊ ကျိုးထိပ်ပြင်မှ၊
ရွှေစင်လျှံပြောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ မိုးခေါင်ထိလှ၊ စိုက်ထားပြုသည်၊ မဂ္ဂလှည့်နှိုင်း၊
ရွှေစာတိုင်းလည်း၊ ရစ်ဆိုင်းလျှံပြာ၊ မြို့ကျိုးကွာသို့၊ အတာမှတ်သား၊ ကျိုးနှင့်ခြားရှင်၊
ရွှေသားအခိုင်၊ ရွှေစာတိုင်မှ၊ မြိုင်မြိုင်ထက်ဝန်း၊ လှည့်လည်သန်းသည်၊ ရွှေထန်း
မိုင်းဝေ၊ ရွှေသပြေလည်း၊ ခြားနေထိုနည်း၊ လေညှင်းဖြည်းသော်၊ ရိုက်ကြည်းကျကျ၊
ညှိုးညှိုးညံသည်၊ အသံဆန်းကြောင်း ဆန်းကြယ်တည်း။

၇၆။ တိဏကုဠ၊ မဇ္ဈေနဖြင့်၊ စွဲထလေးထောင်၊ အောက်ပြင်ဆောင်သည်၊ သုံးမြှောင်
ညွန်ညှောက်၊ မြခနောက်ထက်၊ မောက်မောက်ကြွကြွ၊ မေရုရ၏၊ ချက်မသောင်
ကျယ်၊ ရွှေမြို့လယ်၌၊ ဆန်းကြယ်ရတနာ၊ ဝင်းဝင်းဖြာသည်၊ ခုနစ်ရာအစောက်၊ အလျှံ

၁။ ခြိုးခြိုးပတ်လည်
၂။ ချုပ်ချုပ်အဖျက်

တောက်၍၊ တောင်မြောက်ဝေးနီး၊ ရွှေချောင်းစီးသို့၊ ရှားမီးနေခန့်၊ မျက်စိလန့်မျှ၊ ပိမာန်
 တံဆိပ်၊ အခေါင်နှိပ်သည်၊ နန်းရိပ်မျက်စုံ၊ ဇယန်ဘုံ၌၊ နေတုံစံပ၊ ပူရီစသား၊ သက္ကပရိ
 ယာယ်၊ သဒ္ဓါလှယ်သည်၊ နှစ်ဆယ်မည်ထူး၊ နတ်မှူးနတ်စစ်၊ ဒေဝရာဇ်လျှင်၊ ရှေးဖြစ်
 လူ့ဘောင်၊ မေတ္တာနှောင်သည်၊ ဆင်းရောင်ထွားငြိမ်၊ အင်နှစ်သိမ်လျက်၊ စိတ်စိတ်
 ညက်မွတ်၊ ထွတ်ရရွတ်တိ၊ လတ်လတ်တင့်ဟန်၊ ခြောက်ပြစ်လှန်၍၊ ငါးကြန်အင်နှုန်း၊
 ချစ်ခင်တုန်းသား၊ သွေးစုံးပြားသွယ်၊ နတ်မိမယ်လျှင်၊ ရှုဖွယ်မြီးမြီး၊ ညီးရရိုးသား၊
 နတ်သမီးများမြောင်၊ အထောင်မက၊ ရံဝန်းခသည်၊ ရယ်ဟပြုရွှင်၊ အိမ်ရှင်
 လေးယောက်၊ ရွှေဂွမ်းပေါက်ထိ၊ ရွှေပြောက်မျှတင်း၊ လေပြည်သွင်းသော်၊ မပြင်းနုနုနဲ့၊
 လှုပ်လှုပ်လဲသို့၊ ယိုယဲကိုယ်မှာ၊ နတ်တန်ဆာလည်း၊ စိဖြာချယ်သန်း၊ တောက်
 ခမန်းတည့်၊ သံမွန်းညိုးညုန်း၊ တဖြန်းဖြန်းလျှင်၊ တုန်းတုန်းတင်တင်၊ မိုးအုန်းအင်းလျက်၊
 ခွက်ခွင်းတပိုး၊ မုရိုးလက်မြောက်၊ တံကောက်ခရာ၊ တံဖြာတံရှည်၊ ရွှေစည်ဒုံမင်း၊
 ခရသင်းနှင့်၊ စောင်းညှင်းဖြေနှံ၊ တသဲသဲပင်၊ ကျူးအဲညင်းညင်း၊ သီးချင်းပျော်မှု၊
 ရတုသာလျောက်၊ နန်းချင်းကောက်၍၊ ရှေ့နောက်ညာဘယ်၊ ထပ်ဆင့်ရွယ်သို့၊
 ချစ်ဖွယ်ချီးကျူး၊ သံရွှင်မြူးသည်၊ အထူးပျော်ပေါင်း၊ ပျော်ဖွယ်တည်း။

၇၇။ သတ္တရတနာ၊ ပြည့်စုံစွာသည်၊ တိမ်လွှာယုက်ဆိုင်၊ ပြိုင်းရရိုင်းသား၊ တံတိုင်း
 မိုးမိုး၊ ညိုရရိုနှင့်၊ ရွှေမြို့ဌာန၊ အယုဇ္ဈဟု၊ ပူရအတွင်း၊ ရွှေသဲခင်းကျောက်၊
 သန်ရှင်းစင်ကြယ်၊ ကွင်းကွင်းကျယ်သည်၊ ခြောက်ဆယ်ယူဇနာ၊ အခန့်တာသား၊
 မဟာမဂ္ဂ၊ ရွှေလမ်းမတုံ၊ သွားထမညီး၊ ရွှေလဲနီးသို့၊ မြို့ကြီးချက်ဗေ၊ အထောင်နေသို့၊
 တူပေစလှည့်၊ နှိုင်းအံ့ရှည်လည်း၊ မပြည်အင်မျိုး၊ အရောင်ညှိုးမျှ၊ မိုးတစ်တိုက်ဘောင်၊
 ထိန်ထိန်ပြောင်၍၊ လောင်လတ်လိလိ၊ ယိုးမှားရှိအောင်၊ သီရိဇေ၊ စိုက်လွှင့်ပြသည်၊
 လွလွယူဇနာ၊ သုံးရာထက်ခွင်၊ တိမ်ကြောဆင်လျက်၊ သက်တင်တလဲ၊ ရိုးရိုးရဲတိ၊
 ဝှဲဝှဲမြခက်၊ ပြီးပြီးပြက်တုံ၊ မြရွက်ဝေဆာ၊ မြအညာနှင့်၊ နီလာညွန့်ထူး၊ ပုလဲဖူးတွင်၊
 ညွန့်စွင့်စွင့်၊ ရွှေတံမြိုင်၌၊ ရင့်ရင့်စွေးစွေး၊ ထွေးထွေးထွတ်ထွတ်၊ မွတ်မွတ်ပြာပြာ၊
 ဝါဝါစိုစို၊ ညိုညိုစိမ်းစိမ်း၊ ရှိမ်းရှိမ်းစိုစို၊ ညိုညိုလွင်လွင်၊ ရွှင်ရွှင်ပျပျ၊ လွလွအူအူ၊
 ဖြူဖြူထွားထွား၊ သဏ္ဍာန်ခြားလျက်၊ ကားကားတွန့်တွန့်၊ ညွန့်ညွန့်ခွေခွေ၊
 ဝေဝေဖားဖား၊ သားသားပြန့်ပြန့်၊ စန်စန်စိုက်စိုက်၊ ငိုက်ငိုက်ကွေးကွေး၊ ထွေးထွေးပုံပုံ၊
 ယုံယုံသွယ်သွယ်၊ ခက်ချင်းနွယ်၍၊ ဆန်းကြယ်ပေါင်းစု၊ အခါရှုလျက်၊ ရတုမလင့်၊
 ပင်တိုင်းတင့်သား၊ အပွင့်ရွှေပုံ၊ အငုံရွှေလျှံ၊ ဝတ်ဆံရွှေဆိုင်၊ ပန်းတို့လှိုင်သည်၊
 မြိုင်မြိုင်သာလွန်၊ နန္ဒဝန်ထိ၊ မိုးစွန်ကျော်ဟိုး၊ နတ်တံခိုးကြောင့်၊ မညှိုးချမ်းမ၊ ဖါရသက၊
 စိတ္တလတာ၊ မိဿကာဟု၊ မဟာဝန၊ ဥယျာဉ်မနှင့်၊ ပေါက္ကူရဏိ၊ ယုက်ကာမိုလျက်၊
 မြောက်ဆီလက်ယာ၊ စဉ်တိုင်းလာ၍၊ ပြုဗ္ဗာအနောက်၊ အရှေ့မြောက်ခန့်၊ အဲလောက်
 ဝန်းကျင်၊ မြို့ကျုံးပြင်ဝယ်၊ ရွှေစင်ရည်ညီး၊ ရွှေတိုင်ကြီးမှ၊ ခြားသီးယူဇနာ၊ နှစ်ဆယ်
 ကွာတွင်၊ ဖြစ်လာနတ်ဘုန်း၊ တရွှန်းရွှန်းသည်၊ ချွန်းချွန်းကျိုးအံ့ မိုးနယ်တည်း။

၁။ ဆင်ရောင်ထွားငြိမ်

၇၈။ အဝက်သုံးဆယ်၊ လုံးပတ်သွယ်မှ၊ မိုးလယ်ဝင်းဝင်း၊ တစ်ရာထွင်းလျက်၊
 သစ်မင်းကျော်ထင်၊ ခုနစ်ပင်တွင်၊ စဉ်ဆက်တုံဘိ၊ သတင်းချိသား၊ ကောဝိဋ္ဌာရီ၊
 သမိပ၌၊ ဒသဒသ၊ ခြောက်ကြိမ်ရသည်၊ လျားမှယူနော၊ ထိုသင်္ချာတွင်၊ မှန်စွာ
 အယုတ်၊ တစ်ကြိမ်နှုတ်၍၊ မယုတ်နံထု၊ ညံ့နုခင်းထား၊ သိမ်မွေ့ထွားသည်၊ သိကြား
 တိုင်လှည့်၊ ချက်တော်ရှည်ခန်း၊ ရောင်မှည့်ရှိမ်းစို၊ မြတ်ပိုလည်း၊ နဂိုရုံမြို့နန်း၊ ဒေသန်
 မှန်းရှင်၊ မယွန်းနောက်မြောက်၊ ဝေယန်ထောက်သော်၊ တိမ်တောက်မီးခဲ၊ တရဲရဲသို့၊
 ပုလဲရောင်မွန်၊ ဖန်မှန်ရောင်ဖြာ၊ ကျောက်သန္တာနှင့်၊ နီလာရောင်ရှိန်၊ မြကျောက်စိန်
 လည်း၊ ထိန်တလျှပ်လျှပ်၊ ရွှေရောင်စပ်မျှ၊ မျက်တပ်ဥကင်၊ ကွန်းစင်ရောင်ကြွ၊ သည်မှ
 ရောင်ပြေ၊ သည်ထွေရောင်တောက်၊ ထုပ်လျှောက်ရောင်နွယ်၊ ရနယ်ရောင်ဖြိုး၊ အမိုး
 ရောင်ရွှင်၊ မာရဘင်နှင့်၊ တုရင်မှန်ကင်း၊ အရောင်ထွင်းလျက်၊ မကြွင်းသင့်ကြံ၊ နတ်မင်း
 ကံကြောင့်၊ စံပစေသား၊ စီရင်ထားသည်၊ နံလျားသုံးရာ၊ သုမဇ္ဈာလည်း၊ နတ်မှာတစ်ပွဲ၊
 သဘင်နွဲလျက်၊ မစဲထွက်ဝင်၊ နတ်ပေါင်းရွှင်၏၊ မမြင်နိုင်ဆ၊ ဘုံကိုးဝတွင်၊ သတ္တဝါ
 တော်၊ အံ့ချီးကျော်သည်၊ ဂုဏ်တော်ကြိုင်သင်း၊ ချစ်ရှင်ရင်းတို့၊ ညှင်းလေးဆစ်ဖြတ်၊
 ဝိဇ္ဇာန်မှတ်သည်၊ ဆံခါတ်တည်ရာ၊ ရတနာဟု၊ စူဠာတွင်ညီ၊ မြတ်စေတီလည်း၊ သီသီ
 မြင်ပုံ၊ တိမ်တိုက်ထဲသို့၊ ခွဲထုတ်ချင်းဆွယ်၊ လနေရွယ်လည်း၊ ကျီစယ်သမ္မာ၊ ပျက်ရယ်
 ပြုသို့၊ မျှော်ရှုမည်း၊ ထွေထွေစီးသည်၊ ဝေးနီးသပွောင့်သဟယ်တည်း။

၇၉။ အထူးအထူး၊ နှလုံးနူး၍၊ သီမူးဝေနောက်၊ မျက်စိမှောက်မျှ၊ အံ့လောက
 တစ်ကြောင်း၊ မြို့မှဆောင်းသည်၊ ခုနစ်သောင်းလေးထောင်၊ အမြင့်ဆောင်လျက်၊
 တောင်မကမြို့၊ တိုက်လုံးဆို၍၊ ညို့ညို့ရစ်သန်း၊ မိုးတစ်တန်းဝယ်၊ နတ်နန်းဖြူသွဲ့၊
 နွဲ့ရရွဲ့တည်၊ ပြုံးပြုံးမလပ်၊ ဘုံချင်းစပ်လိမ့်၊ အထပ်အထပ်၊ အချပ်ချပ်လျှင်၊
 ကြပ်လတော့ဟန်၊ ရှေးကျိုးဖန်သည်၊ ရွယ်တန်မကြီး၊ နတ်သမီးလည်း၊ မညီးပျော်
 လျက်၊ ဗိမာန်ထက်၌၊ ကြင်ဖက်မကွေ့၊ သက်လုံးဝေ၍၊ နေလည်းတူပြိုင်၊ ထိုင်လည်း
 မကွဲ၊ နွဲလည်းတူစုံ၊ ရင်ငွေလှူလျက်၊ ရွှေငုံရှည်ကျွမ်း၊ ပစ္စုလွမ်းမှာ၊ ထပ်မွမ်းဝန်းရုံ၊
 ပျော်ကြစ်သည်၊ မိုးယပ်တ်လည်၊ နတ်မင်းပြည်သို့၊ ရည်စခေါက်ရက်၊ ကိုယ်တိုင်
 တက်မှ၊ ရပ်လျက်ရွှင်ပျ၊ မျှော်တုံရသို့၊ ခဏမသွေ့၊ မြင်မက်လေမှု၊ စိတ်နေကြည်ဆ၊
 ထိုရာဇလည်း၊ နိုးကစွန်းစွန်း၊ အိပ်မက်မှန်းကို၊ မယွန်းတစ်စိ၊ အမှန်သိသော်၊
 မချိနတ်ခွင်၊ ရောက်လိုချင်၍၊ ချစ်ခင်မေတ္တာ၊ ငါဆရာအား၊ စကားကြောင်းလမ်း၊
 စုံစမ်းပြီးသော်၊ ပုဏ္ဏားကျော်က၊ ဟောဖော်သွန်သင်၊ အစီရင်ဖြင့်၊ ထက်ခွင်သာစည်၊
 မိုးနတ်ပြည်သို့၊ မလည်စူးစူး၊ တက်၍ဖူးအံ့၊ ဝမ်းနူးကြိကာမှတ်ရွယ်တည်း။

၁။ (ပါ) ကောဝိဋ္ဌာရ = ပင်လယ်ကသစ်ပင်
 ၂။ (ပါ) သမိပ = နိုးသော
 ၃။ ကြင်ဘက်မကွေ့
 ၄။ မိုးရုံပတ်လည်
 ၅။ ဟောဘော်သွန်သင်

၈၀။ ထိုသို့မင်းကြီး၊ အလိုသီးဖြင့်၊ ကြံပြီးသည့်နောက်၊ လင်းမိုးသောက်သော်၊ ယွင်းဖောက်ကျင့်မှား၊ ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ပျံရှားထုံစွာ၊ ရေနံ့သာဖြင့်၊ ကိုယ်မှာလိမ်းသပ်၊ စင်စွာဖွပ်သည်၊ ဖြူလှပ်ပြေပြစ်၊ ပုဆိုးသစ်နှင့်၊ ဦးရစ်စလွယ်၊ နဖူးဝယ်လည်း၊ တင့်တယ်မွတ်ထွား၊ မှန်ရေသားလျက်၊ စီးသားမျက်မွန်၊ နသန်ရွှေတွင်း၊ ဆင်းပြီးလျှင်၊ အပြင်းလျှင်လျား၊ ခစားအံ့ဉာ၊ မင်းသို့လာသော်၊ နုရာဘုန်းထင်၊ ရွှေပြည်ရှင်လည်း၊ ကျွမ်းဝင်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်အား၊ ကြည်စိတ်ရွှင်ပျံ၊ နေရာချမှ၊ မြင်ထအချက်၊ ထင်ပြက်ပြက်သား၊ အိပ်မက်ခြင်းရာ၊ ပြဿနာကို၊ မကြာခဏ မေးတုံထတည်း။

၈၁။ “တမတ္ထံပကာသေန္တောသတ္ထာအာဟ” ဇိနာဟူသည်၊ အမည်တွင်သိ၊ သာသတိကား၊ တစ်စိမညောင်း၊ မေးတုံရှောင်သည်၊ အကြောင်းထွေသ၊ တမတ္ထံကို၊ နက်တံသာယာ၊ ခြောက်သွယ်ဖြာသား၊ အင်္ဂါရှစ်ဆင့်၊ ရွှေနှုတ်ဖွင့်၍၊ ကျူးရင့်၍ သို့မိန့်၏တည်း။

ရာဇာသိလုဒ္ဒကမ္မော၊ ဧကရာဇာ ပုဗ္ဗဝတီယာ။
 သော ပုစ္ဆိပြဟ္မဗန္ဓု၊ ခဏ္ဍဟာလံ ပုရောဟိတံမူဠံ။

၈၂။ ဇာတိသန္ဓေ၊ အာဒိနေလျက်၊ မဇ္ဈေပေါင်းရုံး၊ နည်းယူကျုံးမှ၊ ဆုံးစုတိကျ၊ ဆယ်ဋ္ဌာနဟု၊ အစမရှိ၊ ဆက်ကာထိသည်၊ သန္တိစွဲပြန်၊ အဖန်ဖန်တည်း၊ အဟန်လည်လျက်၊ သလဘဋှက်သို့၊ မထွက်နိုင်လစ်၊ သံသာမြစ်ဝယ်၊ တရစ်ပတ်ပတ်၊ ဖြစ်စေတတ်သား၊ နောင်ခတ်မြဲစွာ၊ မီးတဏှာကို၊ သုံးဖြာပဟာန်၊ အိုင်ရေမွန်ဖြင့်၊ မကျန်လျှော်တွန်း၊ နိဗ္ဗာန်ကျွန်းသို့၊ (-----) ချင်းအားရမ်း၊ နတ်ပြည်လမ်းကို၊ စိတ်ဝမ်းမညို၊ သိတုံလို၍၊ ဝန်တိုမိစ္ဆာ၊ မိုက်မဲစွာသည်၊ မဟာဗြဟ္မာ၊ ဗန္ဓုအဖြစ်၊ ကျင့်ညစ်ယုတ်မာ၊ ခဏ္ဍဟာအား၊ ချင်းရာကြောင်းလျား၊ ဂါထာကြားသည်၊ စကား၍ သို့သံချိုတည်း။

သဂ္ဂါနမဂ္ဂမာစိက္ခ၊ တွံသိပြဟ္မဏမမ္မဝိသလကုသလော။
 ယထာဏ္ဏတောဝဇ္ဇန္တိသုဂတိ၊ နုရာပုညာနိကတွာနာတိ။

၈၃။ စတုဗေဒ၊ မန္တန်စသား၊ သိပုလုံးစုံ၊ တတ်မျိုးပုံ၍၊ ရွှေဘုံထိပ်နင်း၊ ငါသည်မင်းနှင့်၊ မကင်းငယ်က၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ သောတ္ထိယစစ်၊ မျိုးနွယ်ဖြစ်သည်၊ ကျွမ်းချစ်တူစိတ်၊ ပုရောဟိတ်၊ မဆိတ်လူဘောင်၊ ကောင်းကျိုးဆောင်သည်၊ အခေါင်စံကျော်၊ လူသူတော်တို့၊ ရွှင်ပျော်ရိပ်မြဲ၊ လူတို့ဘုံ၌၊ အင်စုံသိပ်သည်း၊ ကောင်းမှုဆည်း၍၊ အရည်းခွာလွန်၊ ကွန်ကွန်ထက်ခွင့်၊ မိုးတစ်ပြင်ဝယ်၊ ရွှေစင်ညွန့်လန်း၊ ရွှေဘုံနန်းနှင့်၊ ရွှေခန်းထဝဲ၊ ကြင်ဖော်နွဲ့လျက်၊ အမြဲချစ်စည်း၊ စံသည်နည်းလျှင်၊ ငါလည်းမင်းခေါင်၊ လူ၏ဘောင်က၊ ကျင့်ဆောင်သီလ၊ ဘယ်ဒါနနှင့်၊ ပုညမယို၊ ဘယ်ကုသိုလ်ကို၊ ကြည်ညိုယခု၊ လမ်းကြီးပြု၍၊ လုလုနတ်ရွာရောက်အံ့နည်း။

၈၄။ စတုမဟာ၊ ဝတံ သာနှင့်၊ နတ်ရွာနှစ်ထပ်၊ နှစ်ပြည်ရပ်ကို၊ စိုးကွပ်နှိမ်နင်း၊ သိကြားမင်းလျှင်၊ ဝင်းဝင်းဗိမာန်၊ ဝေဇယန်၌၊ ငါကြန်အင်သင့်၊ တင်ပြစ်ခွင့်သား၊ ကြာပွင့်ရွှေငုံ၊ ရွှေဝတ်မုံ၍၊ နိတုံယကင်၊ မြိတ်လွတ်ဆင်လျက်၊ ရယ်ရွှင်ပြုံးပြုံး၊

၁။ (-----) ပေမူတွင်စာလုံးကျန်ခဲ့သည်။

သူ့နှလုံးကို၊ ကြူးဘိသောနှယ်၊ သွယ်ရရွယ်သား၊ ရှုဖွယ်ဆင်းပြင်၊ တန်ဆာဆင်သည်၊
ဝန်းကျင်ဖြိုးဖြိုး၊ နတ်သမီးအပေါင်၊ အများထောင်နှင့်၊ စံကောင်ခါရောက်၊ ရွှင်ဝမ်း
မြောက်သို့၊ မဖောက်ထိုတွင်၊ ငါပြည်ရှင်လည်း၊ ကြည်လင်ကျိုးနွံ၊ ဆရာထံဝယ်၊
ခံတုံဆုံးမ၊ ဩဝါဒဖြင့်၊ ဒေဝလောကော၊ ကောင်းကင်ကြောတွင်၊ နှမြောခေါက်ရက်၊
စည်းစိမ်ထက်၌၊ အသက်ထပ်တူ၊ မိုးနတ်သူနှင့်၊ ကြည်ဖြူရွှင်ပြုံး၊ စက်ရာအုံးဝယ်
၊ နှလုံးရွှင်ဝမ်းမြောက်အံ့နည်း။

၈၅။ အစ်ဒွေးသည်၊ တြိန္ဒုဖြင့်၊ ဇေပညာ၊ ဆကောဟု၊ စကြဝဠာထုတ်ချင်း၊ မကြွင်း
ပြည့်နက်၊ မိုးပြိုအက်မျှ၊ လှိုင်းပွက်ပြင်းထန်၊ သိကြားလွန်သည်၊ နေကန်ဝဏ္ဏ၊ ရှေ့နှစ်ပါး၊
စသောအားဖြင့်၊ မြင့်ဖျားညွတ်ညွတ်၊ တန်ခိုးဆွတ်၍၊ ပြာသာဒ်ဘုံပျံ၊ ရွှေပေါင်းရံလျက်၊
စံစတုံငြား၊ နတ်အများသို့၊ မပြားထိုတူ၊ ငါမင်းဖြူလည်း၊ ဤလူဘဝ၊ ဤလောကမှ၊
ဇီဝကင်းလွတ်၊ ဝိညာဉ်ပြတ်သော်၊ မချွတ်သင့်ကြုံ၊ ဘယ်ကြောင်းခံမှ၊ ထက်ယံ
သာစည်၊ နတ်တို့ပြည်ကို၊ မလည်မနှောင်း၊ လမ်းကြောင်းမြှောင့်လျက်၊ မကြောင့်မကြ၊
စိတ်တိုင်းရ၍၊ သုခကြည်ဖြူ၊ လက်လှမ်းယူသို့၊ လွယ်ကူမကြာဖောက်သနည်း။

၈၆။ မဟာရဋ္ဌ၊ တိုင်းချက်မကို၊ ပိုင်သအုပ်စိုး၊ စောသတိုးလျှင်၊ အကျိုးကြွေကြွေ၊
အင်နှစ်လွေသည်၊ ခြင်္သေ့ဆီဟန်၊ နတ်ကြောင့်ဖန်၍၊ ဖွင့်လှန်ပြချက်၊ ထိုအိပ်မက်ကို၊
ဉာဏ်စကြာကြီး၊ အရောင်ညီးသည်၊ စောထီးဗုဒ္ဓ၊ ပစ္စေကနှင့်၊ အရဟန္တ၊ ဘုရား
အလောင်း၊ သူကောင်းသူမွန်၊ ဂုဏ်ဝန်ဟု၊ ကံလွန်ဖိုးထွက်၊ ကျေးဇူးနက်သည်၊ ရွှေခွက်
ပမာ၊ ပညာဝါ၌၊ ချင်းရာအကြောင်း၊ မေးစကောင်းလျက်၊ သောင်းပြောင်းရောရ၊ ရာသီစု
နှင့်၊ ဆေးကုခယမ်း၊ ဗိန္ဓောကျမ်းကို၊ မကျွမ်းမကျင်၊ နားမဝင်သည်၊ ငဖင်ယောက်ျား၊
ဆေးသမားနှင့်၊ အလားလည်းကောင်း၊ လူအပေါင်းအား၊ ရကြောင်းကြံစည်၊ မျက်လှဲ
သည်သို့၊ နှိုင်းရည်ပုံနည်း၊ မြင်းထက်စီးလည်း၊ အထီးဖိုမ၊ မသိထသည်၊ ဗာလအသွင်၊
မြေကွဲအင်နှင့်၊ ပုံပြင်မခြား၊ မြိုင်တောဖျား၌၊ မှောက်မှားကြံစည်၊ မျက်စိလည်၍၊
ရက်ရှည်ခွေနှုံး၊ သတ္တလုံးပင်၊ လမ်းဆုံးမကျ၊ ပူရိသလျှင်၊ တစ်လလွန်လွန်၊ အခါတွန်
အောင်၊ မြိုင်ဌာန်ချောက်ထဲ၊ ပျပ်ဝပ်စွဲလျက်၊ ဖောက်လဲသတိ၊ မျက်စိမှောက်မှား၊
ထိုယောက်ျားကို၊ တွေ့ငြားတုံမိ၊ လမ်းမေးဘိသို့၊ သတိပညာ၊ မရှိပါသည်၊ မောဟာ
ဖုံးလွမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်းကို၊ နတ်လမ်းကြောင်းလျား၊ စကားကုန်စင်မေးလေကြင်၏။

၈၇။ ဤသို့မင်းဖျား၊ မှာစကားဖြင့်၊ ကြောင်းလျားမကျန်၊ မေးလတ်တွန်သော်၊ မိုးစွန်
ကြားကြား၊ မိုက်ခေါင်လွှားသည်၊ ပုဏ္ဏားမူညစ်၊ ခင်ပွန်းပြစ်ကား၊ လောင်းသစ္စာဉာဏ်၊
ပွင့်ငြမ်းမှန်ကို၊ ယမန်ရှေးက၊ ရန်ငြိုးစကြောင့်၊ အားရအင်တက်၊ လွန်နှစ်သက်၍၊
ဆက်ဆက်ခုမူ၊ ငါ့ရန်သူ၏၊ ဆာပူလောင်ပြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကို၊ မယွင်းတစ်စုံ၊
မြင်အံ့အခါ၊ ရောက်ပြီငှာလျှင်၊ နန်းလျှာစန္ဒ၊ ကုမာရကို၊ ဇီဝလတ်လတ်၊
ဖြတ်အံ့မယွင်း၊ ကြံပြီးလျှင်းမှ၊ လျင်ပြင်းမကြာ၊ ထိုရာဇာအား၊ ဂါထာတစ်ထောက်၊
သုံးကြိမ်မြောက်ဖြင့်၊ ဖွင့်လျှောက်နှုတ်ဟရွတ်တုံထတည်း။

၁။ ရောက်ပြီငါလျှင်

၄။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ယဇ်ပူဇော်ရန်ကြံစည်ခန်း

“အဘိဒါနံ ဒဒိတွာန၊ အဝဇ္ဇေဒေဝ ယာတေတွာ။
ဧဝံ ဝဇ္ဇန္တိသုဂတိံ၊ နရာပညာနိ ကတွာနာ” တိ။

၈၈။ ဓမ္မုဒ္ဓိပါ၊ တောင်လက်ယာတွင်၊ တစ်ရာထီးစင်း၊ အမင်းမင်းတို့၊ စက်ရင်းကျိုးနွံ၊ သစ္စာခံ၍၊ ရှင့်ထံတော်ပါး၊ ညွတ်ပျပ်တွားသည်၊ တရားစောထွတ်၊ လောကနတ်၊ ၊ စွဲမှတ်နှစ်သိမ်း၊ ရွှေနားငြိမ်လော၊ မြင့်နိမ့်ယုတ်လတ်၊ အမြတ်မျိုးနွယ်၊ လူတို့ဝယ်၌၊ ကြီးကျယ်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်စိမ်မကွာ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ရှေးကျိုးမြဲသည်၊ ဖြင့်ပြုသောင်သောင်၊ ဤလူဘောင်ကား၊ ကိုယ်ကောင်သန်ထင်၊ လူ့ရပ်ခွင်က၊ ချိတ်ငင်စွန်းငြိ၊ မရှိစပါ၊ ဝံ့ရဲစွာ၍၊ ဩဇာပါဏ၊ ဤသို့စသည်၊ ပုညထွေလည်၊ မျိုးဆယ်မည်လည်း၊ နှုန်းရည်မစပ်၊ မသတ်အပ်ဟု၊ ပညပ်ကုန်ကြ၊ ဇီဝိတတည်း၊ နေရသာ၊ ရတနာကို၊ လျင်စွာတစ်ချိုင်၊ မလှူနိုင်သား၊ ကြံ့ခိုင်အပြီး၊ အလှူကြီးဟု၊ သီးသီးကြကြွ၊ မြတ်ဒါနကို၊ ပြုကြတုံမြောက်၊ သည်ကိုယ်လျောက်ဖြင့်၊ တစ်ထောက်သာစည်၊ နတ်တို့ပြည်ဝယ်၊ ထူးလည်ရွှင်ပျ၊ စံစားကြသို့၊ နရစောလောင်း၊ ရှင်မင်းကောင်းလည်း အကြောင်းဤသို့၊ ပြုတုံမြို့လျက်၊ နှစ်လှိုဝမ်းသာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ မကြာရောက်တော်မူဘိလော။

၈၉။ စက်လည်အဝန်း၊ ပြောင်ပြောင်ထွန်းသည်၊ လေးကျွန်းလုံးထိပ်၊ မြောက်တံဆိပ်ဖြင့်၊ ခတ်နှိပ်ဝေါဟာ၊ ချမ်းကြည်စွာသား၊ သီတာညိုညို၊ တောင်ရံဆိုလျက်၊ မြင်းမိုရ်ထိပ်ဖျား၊ မိုးသိကြား၏၊ ပျော်ပါးရိပ်ငြိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်သို့၊ ရွှေအိမ်ဆန်းကြယ်၊ ရွှေနန်းလယ်၌၊ ရွှေနွယ်ရောင်တောက်၊ ထီးဖြူအောက်တွင်၊ ပြိုင်ထောက်ဝေးလံ၊ တန်ခိုးပျံသည်၊ တက်လျှံဘုန်းမြူး၊ စောရန်ခူးလျှင်၊ ပြန်ပြူးသာကြည်၊ ရွှေနားလည်လော့၊ လူပြည်ဘဝ၊ ဤလောကဝယ်၊ များလှကုစွာ၊ ကျင့်သမ္မာနှင့်၊ အာစာကြိုင်မွန်း၊ ကျေးဇူးတွန်းသည်၊ ရဟန်းပုဏ္ဏား၊ လျှပ်ညှိုးကြုံ၊ မကုန်အားချည်၊ လှည့်(လည်) တုံရှောင်၊ ဖုန်းတောင်ယာစကာ၊ (-----)၊ ဩဇာရသာ၊ အဖျော်စသည်၊ ပုညဆယ်တွင်း၊ ပေးလှူခြင်းကား၊ မယွင်းမှန်စွာ၊ နည်းငယ်ပါသည်၊ ရိက္ခာမတ္တ၊ ဤကာယဖြင့်၊ ဒေဝမရောက်၊ မြက်မှိုက်သောက်ဝယ်၊ ကောက်သလေးမျိုး၊ စိုက်ကြပျိုးသို့၊ ဖြိုးဖြိုးမရှိ၊ ဖြစ်တုံဘိဟု၊ အာဒိကပ္ပ၊ ကမ္ဘာစ၌၊ ဗြဟ္မရင်သွေး၊ ဂုဏ်ပျံမွှေးသည်၊ နက်လေးပညာ၊ ရှေးဆရာတို့၊ မိန့်မှာလက်သုံး၊ ကျမ်းရိုးထုံးကို၊ နလုံးတော်သက်၊ ရွှေဉာဏ်ခွက်ဖြင့်၊ စုံမက်ချမ်းငြိမ်း၊ ခပ်ယူသိမ်း၍၊ ၊ ချိုးလိမ်းသောက်တော်မူဘိလော။

အထန် ရာဇာ ပဉ္စဿ အတ္တံပုစ္ဆိ။

၉၀။ ထိုရောအခါ၊ ထိုရာဇာလျှင်၊ ပညာမရဲ့၊ အနှစ်မဲသား၊ စေ့မြဲခွဲပါး၊ သစ်သီးလားသို့၊ ပုဏ္ဏားဆိုယုတ်၊ ခင်ပွန်းဖြတ်အား၊ စကားပုစ္ဆာ၊ ပြဿနာ၏၊ ခြင်းရာလျှိုဂှက်၊ အနက်မိဗ္ဗာယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ ၊ နှီးနွယ်တစ်ဖန် မေးတုံပြန်၏။

၁။ (-----) = ကပ္ပအား

“ကိ ပနတံ အတိဒါနံ၊
 ကေစ အဝဇ္ဇာ ဣမသ္မိ လောကသ္မိ။
 ဧတဉ္စခေါနောအက္ခဟိ၊
 ယဇိဿာမိ ဒဒါမိ ဒါနာနိ” တိ။

၉၁။ ကာမရူပ၊ အရူပဟု၊ လောကသုံးရပ်၊ စောင့်ထိန်းကွပ်လျက်၊ နှံ့စပ်ထုံးမှီး၊ ဗြဟ္မာကြီးမှ၊ ပွားစီးနွယ်မြစ်၊ မြေးရင်းဖြစ်၍၊ ရှားနှစ်ပြည်ဟန်၊ ကျေးဇူးလွန်သည်၊ တံခွန်ထောင်လွှား၊ ပုဏ္ဏားဖျား၊ ကြောင်းလျားသံချို၊ ဆရာဆိုသား၊ ထိုစကား၌၊ ထွေပြားပုည၊ လူဒါနတွင်၊ အဝဇ္ဇဟု၊ နားမတစ်ရပ်၊ မသတ်အပ်သည်၊ ကျိုးနပ်ကြီးထူ၊ ထိုအလှူကား၊ တစ်လူဘဝ၊ ဤလောက၌၊ ခေါ်ကြစွဲမှု၊ ဝတ္တုဘယ်မှု၊ ဘယ်သို့ဟူ၍၊ အယူပြတ်ပြတ်၊ မသိတတ်ခဲ့၊ နှုတ်လွတ်မြွက်ဟ၊ ထင်ရှားပြလော့၊ ပြည်မစိုးခြင်း၊ ငါသည်မင်းလျှင်၊ မယွင်း(အ)လျော်၊ အကျိုးမြော်က၊ သံကြော်ကြိမ်းကြိမ်း၊ မာန်နတ်ခြိမ်းလည်း၊ မတိမ်းမပါ၊ သင့်စကားကို၊ ရှင်အားကြည်ယုံ၊ လိုက်နာတုံလျက်၊ ထက်ဘုံစံရေး၊ လူကြီးပေး၍၊ မြတ်လေးကြည်စွာ၊ စေတနာဖြင့်၊ များစွာပူဇော်ပေအံ့တည်း။

သောပိဿဗျာကာသိ။

၉၂။ ဤသို့စိတ်စေး၊ မင်းကြီးမေးသော်၊ မိုက်မြွေးတဏှာ၊ ကိလေသာနှင့်၊ ပါယ်ရွာမျိုးဆက်၊ ပုဏ္ဏားပျက်ကား၊ နှစ်သက်အင်ခြိုက်၊ ကိုယ်အကြိုက်နှင့်၊ အလိုက်သင့်စွာ၊ ယားတည်ရာကို၊ လက်သာခတ်ထိ၊ စမ်းသပ်မိသို့၊ ညစ်ကျိပါပ၊ အဓမ္မကို၊ ပုညအဟန်၊ အကြောင်းဖန်၍၊ မကြံကြားတုံလေ၏တည်း။

“ပုတ္တေဟိဒေဝ ယဇိတဗ္ဗံ၊
 မဟေသီဟိ နေဂမေဟိစ။
 ဥသ ဘေဟိအာဇာနိ ယေဟိ စတူဟိ၊
 သဗ္ဗစတု က္လေန ဒေဝယဇိတဗ္ဗန္တိ” ။

၉၃။ ဒါနသီလ၊ စသည်ဆယ်ပါး၊ ကျင့်တရား၌၊ မမှားဖြောင့်ဖြောင့်၊ ကောင်းစွာစောင့်လျက်၊ မတောင့်မတ၊ စည်းစိမ်မထက်၊ သုခနိယံ၊ ကောင်းကျိုးစံသည်၊ ဘုန်းလျှံတောက်ပ၊ နရိန္ဒ၊ မခွရွှေနား၊ စေ့စေ့ထားလော့၊ ကြီးမားအကျိုး၊ တက်ပွားတိုး၍၊ မြီးမြီးမြင့်အောင်၊ အကြောင်းဆောင်သည်၊ လူဘောင်ဒါန၊ အဝဇ္ဇကား၊ နရတမ္ပတ်၊ ပြည်ကြီးကွပ်၏၊ သည်းပွတ်ရွှေလျော်၊ ချစ်စိတ်ပျော်သည်၊ သားတော်လေးပါး၊ မိဖုရားလည်း၊ အလားထိုတူ၊ သည်းအူလျှံညီး၊ သမီးတော်မြတ်၊ လေးပါးနတ်နှင့်၊ အမတ်လေးသွယ်၊ သူကြွယ်လေးဖြာ၊ နိဂုံးမှာလည်း၊ လေးရွာလည်းကောင်း၊ နွားအပေါင်းတွင်၊ လုံးလျောင်းဖြူဆွ၊ ဥသဘလေးမည်၊ အာဇာနည်ဟု၊ မြီးလည်ခတ်ထောင်၊ ဟန်ပန်ဆောင်သည်၊ နောက်ပေါင်ကြံသွင်း၊ ရှေ့လက်ကွင်းနှင့်၊ မြင်းတော်လေးစီး၊ စက်မီးလျှံဟန်၊ ပြင်းထန်ဟူးဟူး၊ မုန်ရူးမာတင်၊ ပြောင်လင်နာဂ၊ လေးစီးခသည်၊ သဗ္ဗသတ္တ၊ စတုကာတို့၊ မကြာရက်ရက်၊ ဓားသံလျက်ဖြင့်၊

လည်ထက်ရွတ်ရွတ်၊ ပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍၊ လတ်လတ်နီထွေး၊ လည်ချောင်းသွေးကို၊
 စွေးစွေးလျှံရဲ၊ ရွှေခွက်ထဲ၌၊ အမြဲထည့်လျင်း၊ ရှေးသောမင်းတို့၊ ထန်ပြင်းတေဇ၊
 ယဇ်နတ်လှအား၊ ဒါနအတိ၊ ပူဇော်ကြည်ညို၊ လူ၏ကိုယ်ဖြင့်၊ မြင်းမိုရ်လယ်ချက်၊
 လွှားလွှားတက်သို့၊ လျှံလက်ဘုန်းညီး၊ ရှင်မင်းကြီးလည်း၊ သမီးသားတော်၊ ချိပ်လျှော်
 ထွေးထွေး၊ ရွှေလည်သွေးဖြင့်၊ ကျိုးပေးကြီးခြင်း၊ ယဇ်နတ်မင်းအား၊ ဝတ်ဆင်းညွတ်ခ၊
 တံဒါနဖြင့်၊ တုပ်ကွကြည်လင်၊ ပူဇော်တင်လျက်၊ ထက်ခွင်မြင့်ဖြူး၊ မိမာန်ဦးသို့၊
 စူးစူးရည်လျက်၊ သည်တိုင်းတက်၍၊ ထွားညက်ပြာသွယ်၊ နတ်မိမယ်နှင့်၊ ပြုံးရယ်
 ရည်ကျမ်း၊ ပစ္စုလွမ်း၍၊ စိတ်ဝမ်းမြောက်တော်မူဘိလော။

၉၄။ စတုသင်္ဂဟ၊ ပဉ္စင်္ဂဟ၊ ရှစ်ခုခိုင်ညို၊ အပရိဟာ၊ ခုနစ်ဖြာသား၊ အင်္ဂါဂုဏ၊
 ဤသို့စသည်၊ စုံလှဝဲဝဲ၊ ကျေးဇူးကံ၍၊ ပြည်ထဲပြည်လာ၊ ဝပြောသာလျက်၊
 အာဏာချစ်ချစ်၊ မိုးကြိုးထစ်သို့၊ ရန်ပြစ်ငင်ဖဲ၊ စင်းလုံးနွဲ့သည်၊ အံ့ဖွယ်တန်ခိုး၊
 စောနေမျိုး၊ မင်းစိုးဘုန်းစည်၊ ရွှေနားလည်လိမ့်၊ တွင်မည်ရှေးခါ၊ မိတ္တိလာ၌၊
 ဥက္ကာကရာဇ်၊ ထိုမင်းစစ်လျှင်၊ ဖွင့်လှစ်ဖြူရိပ်၊ ရွှေပြည်ထိပ်ကို၊ စိုးနှိပ်အာဏာ၊
 စံသောခါတု၊ ဆရာပုဏ္ဏား၊ ယဇ်သမားအား၊ ကြောင်းလျားသိမှု၊ နတ်ပြည်ဆုကို၊
 သာဓုဖျော်ဖျော်၊ မေးလတ်သော်တည့်၊ မြင်မြော်ပညာ၊ ယဇ်ဆရာလည်း၊ ယုတာဝဟ၊
 ဇာတဒေဝီ၊ ဇောတိပါဝက၊ ဒဟနနှင့်၊ နဋသိခိ၊ အစရှိသား၊ သီရိလျှံဝင်း၊ မိနတ်မင်း
 အား၊ စင်းလျင်းမသွေ၊ ပူဇော်လေဟု၊ ဆိုပေသောအား၊ ထိုမင်းဖျားလည်း၊
 ရင်သားသမီး၊ ရည်လှီးတဏှ၊ လောဟိတဖြင့်၊ ပသပူဇော်၊ နတ်ပြည်ပျော်သို့၊
 တေဇော်သစ်သစ်၊ ရှင်မင်းစစ်လည်း၊ အနှစ်ပြည့်ဝမ်း၊ ရှေးထုံးတမ်းကို၊ စွဲလမ်း
 လျှောက်တော်မူဘိလော။

၉၅။ ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ ဆိုတုံရှောင်းအံ့၊ အလောင်းမင်းလှ၊ ရွှေနားကျလော့၊
 လွန်ထပုဗ္ဗေအတီတေ၌၊ ညာကြေအောက်ထက်၊ ကျော်သံတက်မျှ၊ အုတ်ကျက်
 စည်ပင်၊ ကျေးလက်ဖြင့်သား၊ ဝန်းကျင်ညိုမိုင်း၊ နတ်ပြည်နှိုင်းလည်း၊ တိုင်းကားသိက၊
 ဗာရဏဟု၊ ပြည်မအခေါင်၊ စီးပွားဆောင်သည်၊ ပြောင်ပြောင်ဘုန်းရှိ၊ အင်္ဂတိဟု၊
 သီရိပွင့်လင်း၊ ထိုသည်မင်းလည်း၊ မကြွင်းမေဒင်၊ တတ်မြော်မြင်၍၊ ကျယ်တွင်နွဲ့သိ၊
 ပညာရှိသား၊ ကုဒိကုဒေါ၊ ယဇကောတို့၊ သဘောသညာ၊ သမာဇိက၊ ဒေဝသဘင်၊
 ထိုရပ်တွင်၌၊ စီရင်ဖြန့်ဖြူး၊ ကတုရညော်၊ ယာဂေါဖွားဖွား၊ မိနတ်အားကို၊
 ဦးဖျားတင်ရွက်၊ နှစ်သက်ကော်ရော်၊ ပူဇော်မြင့်လေး၊ လုပ်ကျွေးခဲထ၊ နတ်ရွာကျရှင်
 ထိုမှတခြား၊ မိုးသိကြား၏၊ အပါးရံဆီး၊ စစ်သူကြီးဟု၊ ဝေးနီးထင်ပေါ်၊ နတ်သူ
 တော်လည်း၊ ပြည်ကျော်လွဲညီ၊ ဝေသာလီတွင်၊ ရှည်မှီသန္ဓေ၊ စွဲနေ တစ်ချက်၊
 လူလက်ထက်က၊ စုံမက်ဝမ်းတီး၊ ယဇ်နတ်မီးအား၊ ရှည်မှီရိသေ၊ လုပ်ကျွေးပေ၍၊
 လူမြေပြောင်းလဲ၊ နတ်ရွာမြဲ၏၊ ဖြစ်ခဲအံ့လောက်၊ တစ်ထောက်မှတ်ကြူ၊ တစ်ကြောင်း
 တုံလည်း၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ၊ စမ္မာယဟု၊ ပြည်မနပမ်း၊ ဟေဝန်ခန်းဝယ်၊ လန်းလန်း
 ဘုန်းငွေ၊ စွာန်ယဉ်လွေသည်၊ ရသေ့ဗြဟ္မ၊ ရှင်ဒေဝလျှင်၊ ယညပူဇာ၊ ကုသလာ
 ကြောင့်၊ လောကာပိုင်းခြား၊ လူ့အားရှုဆင်၊ စီရင်ဖန်ဆင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းဟု။

ဝင်းဝင်းမြင့်ဖြူ၊ တက်တဲမြူးသို့၊ စောလူးရန်စင်၊ ရွှေပြည်ရှင်လည်း၊ ကြည်လင်
အယူ၊ စိတ်ဝမ်းဖြူ၍၊ ရှေးသူတော်နည်း၊ နိဿယည်းကို၊ ပေါင်းစည်းရောပြွမ်း၊
ရွှေဉာဏ်ဖမ်း၍၊ ခွဲခြမ်းထောက်တော်မူဘိလော။

၉၆။ ထိုမှတစ်ထူး၊ ရွှေနားမြူး(လော)၊ ကြည်နူးစိတ်တွင်၊ မှတ်စေချင်၏၊
ယခင်တစ်သီး၊ ရွှေအတီးဝယ်၊ ပြည်ကြီးမိုင်းညို၊ မြစ်ယံခိုလျက်၊ နဂိုရိက္ခာနိ၊ တိုင်းရပ်
စည်တွင်၊ အသည်ကောင်းသား၊ သူကြွယ်များလည်း၊ ခေါင်းပါးစာရ၊ အသမဟု၊
နရလေးအင်၊ တစ်ယောက်ဝင်သည်၊ ဖြူစင်မြဲဟွ၊ ဂတဋ္ဌ၌၊ နိစ္စနိယံ၊ သြဝါခံလျက်၊
အသမေမ၊ ပူရိသနှင့်၊ နိရဂဋ္ဌ၊ သမပါသာ၊ ဝါစာမေယျ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ဤမျှငါးပါး၊
အမည်များလျက်၊ ထင်ရှားဟိုးဟိုး၊ ကျေးဇူးဖြိုးသည်၊ တန်ခိုးထွန်းညီး၊ ယဇ်နတ်
ကြီးအား၊ မြောက်ချီးပူဇာ၊ ဒါတပွကြောင့်၊ လူကပြောင်းခွာ၊ နတ်တို့ရွာကို၊ အသာ
လက်ဆွဲ၊ မယ်နစွဲသို့၊ အမြဲပျော်ကြ၊ ကျော်ပေါက်ပြသား၊ စန္ဒသူရိယ၊ ကုဝေရဟု၊
သောမယာမ၊ ဝရဏက၊ စသည်ထိုဤ၊ ဒါခါသီတို့၊ ဘုန်းဆီလျှမ်းလျှမ်း၊ လွန်ငြိမ်းချမ်း
လျက်၊ မသမ်းမညှိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ ထက်မိုးရောင်ရောင်၊ ရန်မနှောင့်သည်၊
သည်ကြောင့် မှတ်လော၊ ရှင်မင်းစောလည်း၊ သဘောစွဲစွဲ၊ နှလုံးထဲ၌၊ အမြဲလုံးပတ်၊
ရွှေသော့ခတ်သို့၊ ယုံမှတ်သေချာ၊ စေတနာဖြင့်၊ ချစ်စွာမယား၊ သမီးသားကို၊
နတ်အားနှင်းဘိ၊ ပူဇော်ဟု၊ အသဒိသ၊ မြတ်ဒါနကို၊ ထွန်ချအားကြီး၊ စိုက်ကြပျိုး၍၊
ကိုယ်ကျိုးထုံမွမ်း၊ ဘုန်းတော်စွမ်းဖြင့်၊ နတ်ငြိမ်းဆောက်တော်မူဘိလော။

၉၇။ ဤသို့လျှင်တည်း၊ ပြည်ရှင်ဒေဝ၊ နရိန္ဒလျှင်၊ သဂ္ဂမဂ္ဂ၊ ဂမနာ၏၊ ခြင်းရာ
ကရဏ၊ ဘူတတ္တကို၊ မြှက်ဟစ်စွေး၊ သိလိုပေးသော်၊ နက်လေးမချိန်၊ ဉာဏ်မဟိန်ဖြင့်၊
ဒုစိန္တိတ၊ ဒုဘာသဟု၊ ကမ္မအချွန်၊ မိုက်တံခွန်ကို၊ မိုးစွန်ဝိုက်ဝိုက်၊ ထောင်လွှားစိုက်
သည်၊ စရိုက်ပါပ၊ ရှင်ခဏ္ဍကား၊ စိမ်းမြဲမိုင်းညို၊ ရွန်းရွန်းစိုသည်၊ ပင်ပျိုရကွ၊ အမဏကို၊
မြှက်ဟကြောင်းလျား၊ မေးပါငြားသော်၊ လားလားမပိုင်၊ မဆိုင်မလျော်၊ ယွင်းချော်
ချွတ်လွဲ၊ တောင်ပိန္နဲကို၊ လက်ဆွဲညွန်ပြ၊ ဖြေလှည့်ထသို့၊ ကာလဆူဖြိုး၊ ဖောင်းကန်
အိုးခန့်၊ သားတိုးငိုက်စိုက်၊ ဝက်ထီးမိုက်တွင်၊ မထိုက်စပါ၊ မုသိကာ၏၊ ကဏ္ဍာလျလျ၊
သံယုတ္တသို့၊ ပုံကျမသီး၊ လွဲလက်ကြီးလျှင်၊ မီးအရှိန်ရောင်၊ ထိန်ထိန် ပြောင်၍၊
ပူလောင်ဒုက္ခ၊ ခံစားရသား၊ ပေတန်ရို၊ ဒုဂ္ဂတိသို့၊ လားဘိကြောင်းရေး၊ ရိက္ခာကွေးကို၊
ပေးလတ်သရော်၊ ထိုမင်းကျော်လည်း၊ နံစော်ညှီသိုး၊ ငါးပုပ်ဆိုးကို၊ ဖြတ်ချိုးယူသိမ်း၊
စိမ်းစိမ်းလဲညက်၊ သမန်းမြက်ဖြင့်၊ ရောယှက်ခြင်းတည်း၊ ထုပ်ရစ်စည်းက၊
မြက်လည်းဒွေးဖော်၊ ငါးနှင့်လျော်သို့၊ မိုက်ဖော်ဝင်လေ၊ ပုဏ္ဏားတေ၏၊ ပလေလှည့်စား၊
ထိုစကားကို၊ ကြားကနှစ်သက်၊ လွန်အင်တက်၍၊ စုံမက်သဒ္ဓါ၊ စေဘနာဖြင့်၊
ဝမ်းမှာဖြောင့်စင်း၊ နှလုံးသွင်းသည်၊ ထိုမင်းအကယ် မှတ်ထင်တည်း။

၉၈။ ဒွါရခြောက်ပါး၊ ကျုံးတံခါးကို၊ ပယ်ရှားချိုးဖျက်၊ လွှားလွှားထွက်၍၊ စက်စက်
စီးဟုန်၊ တဖျင်သုန်နှင့်၊ ကျမုန်ပြင်းလှ၊ စိတ်နာဂကို၊ ဉာဏချွန်းသွား၊ မချုပ်ထားသည်။

၁။ ရွှေသော့ခတ်တို့

ပုဏ္ဏားမြင်တိမ်၊ ငရဲအိမ်ကား၊ မေ့သိမ်ညံ့နု၊ ဘုရားဆုကို၊ လုလုကြည်ရွှင်၊ ပန်ယူ
ဆင်သည်၊ ဗုဒ္ဓကုရ၊ ဘုရားအလောင်း၊ ကျော်သောင်းထန်ပြင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းချည်း၊
တစ်ယောက်တည်းကို၊ အရည်းနတ်၌၊ ပူဇော်ထိုက်သော်၊ မျက်ဆိုက်ရှေ့က၊ ရန်ညှိုးစ
ကြောင့်၊ ခဏ္ဍပုဏ္ဏား၊ ပြုသကားဟု၊ အများလူရှင်၊ မှတ်ထင်လေငြား၊ ထင်ရှားလေဘိ၊
ကြောင်းသိလေက၊ ငါ့ကိစ္စလျှင်၊ မကျလိုရာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း၊ ဇီဝိဖောက်ပြန်၊ ဖြစ်ချေ
တန်ဟု၊ မကျန်သဗ္ဗ၊ စတုက္ကကို၊ တကွရောယှက်၊ ယုံကြောင်းဖက်၍၊ ထုံးသက်သေရ၊
သာကေနှင့်၊ ယူဆနိုးနွယ်၊ အကယ်တန်တန်၊ ထွက်သံညင်းညင်း၊ ဆိုလတ်လျှင်းသော်၊
ထိုမင်းမူညစ်၊ ဧကရာဇ်လည်း၊ အပြစ်လူဝယ်၊ မစင်ကြယ်သား၊ ရွံ့ဖွယ်အပြည့်၊
တိဖြင့်ထည့်မှ၊ ရှုကြည့်စမော၊ ပေါ်ယောင်ကျော၍၊ အချောစီမံ၊ ဆေးစုံခံသည်၊
ညှိန်ပုပ်သိုး၊ မစင်အိုးကို၊ မုဆိုးယောက်ျား၊ ဥစ္စာမှား၍၊ သိုထားမြဲနှောင်၊ အားကြီး
ဆောင်သို့၊ ပျက်ခေါင်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်၏၊ ဆိုပိတ်နတ်တား၊ လှည့်ပတ်ဖျားသည်၊
စကားညှိသိုး၊ ငရဲအိုးကို၊ မြတ်နိုးနှစ်သိမ်း၊ ပီတိ စိမ်းလျက်၊ ထွားငြိမ်ဝင်းရွှေ၊
ချစ်ကြီးခွေသည်၊ သက်ဝေဒနီး၊ သားသမီးကို၊ ယဇ်ကြီးတင်၍၊ နတ်ရွာမွေ့အံ့၊
ရေဝေ့ဆီသွင်၊ ကျေးဇူးတွင်သည်၊ ကျယ်မြင်သိမျှော်၊ ဆရာကျော်လျှင်၊
စိတ်တော်ထင်တိုင်း၊ ဉာဏ်ဖြင့်လှိုင်း၍၊ မဆိုင်းအသော့၊ စီရင်တော့ဟု၊ ပျော့ပျော့
သံလေး၊ အခွင့်ပေးသည်၊ အရေးနှစ်ဘက်မမြင်တည်း။

၉၉။ ပြည်ကြီးထိပ်ချာ၊ ဧကရာဇ်လျှင်၊ ဆရာပုဏ္ဏား၊ လျှောက်စကားကို၊ အားပါးရရ၊
ဝမ်းမြောက်ထ၍၊ ချက်ကျဝန္တံ၊ အာမခံက၊ မိသံမောင်းမ၊ ကိုယ်လုပ်စသည်၊ များလှ
ဖိုးထူ၊ ကြည်လပြုသို့၊ နန်းသူအပုံ၊ ကြားလေတုံသော်၊ သက်လုံနွေးနွေး၊ သေအံ့ဘေး
ကို၊ ကြံတွေးချင်ထောက်၊ ဗျာပါနောက်၍၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ ကိုယ်စီသာလျှင်၊
ကြည့်ရှာစကြ၊ ဘယ်သို့မျှတုံ၊ မဟတတ်ဘဲ၊ နှစ်လုံးထဲဝယ်၊ ရဲရဲပူဇီး၊ အကြောက်ကြီး
လျက်၊ ကြက်သီးဝုန်လိုက်၊ တိမ်တခိုက်တည်း၊ တုန်ရိုက်ကန်း၊ ဖျင်လက်ဖုံး၍၊
နန်းသုံးလိုက်ပွက်၊ တစ်ပြိုင်နက်လျှင်၊ အက်အက်ကွဲပြဲ၊ ငိုကြအသံ၊ မြစ်ယံလှိုင်းမ၊
တရဂံကို၊ ဝါဝပင်လွတ်၊ ဝေလံခတ်သို့၊ လူနတ်ထွတ်ထား၊ မြတ်ခေါင်ဖျားနှင့်၊
တရားသံဃာ၊ ကိုးကွယ်ရာဟု၊ ထိပ်မှာလက်ထား၊ ပျပ်ဝပ်တွားမှ၊ စကားသာချို၊
တောင်းဆိုမြွက်ဟ၊ ဆုပန်ကြသည်၊ သောကထပ်တိုးပူပင်တည်း။

တမတ္တံ ပကာသေန္တော သတ္တာ အာဟ။

၁၀၀။ သဒေဝက၊ မနုဿကို၊ ဆုံးမတတ်စွာ၊ မြတ်ခြင်းရာကြောင့်၊ သတ္တာဟူသည်၊
အမည်တွင်ထ၊ သုံးလူဘကား၊ ထိုမျှသောင်းသဲ၊ ရွှေနန်းထဲ၌၊ ဆင်းရဲပူပန်၊ ငိုကြွေးဟန်
ကို၊ မကျန်ကြောင်းလျား၊ ထင်ရှားမညိ၊ ပြတုံလို၍၊ သံချိုတရားဟောဖော်တည်း။

“တံသုတ္တာ အန္တေပုရေ၊ ကုမာရာမဟေသိယောစ ဟညန္တူ။
ဧကော အဟောသိ နိဂ္ဂေါသော၊ ဘိသ္မာအစ္စုဂ္ဂတောသဒ္ဒေါတိ”။

၁။ တရဂံ = (ပါ) = လှိုင်းတံပိုး

၁၀၁။ ရှစ်ပါးအံ့ဖွယ်၊ နက်ဝန်းကျယ်သည်၊ ရှစ်သွယ်စီးကျ၊ သာဂရလည်း၊ မမျှ
 လေဘဲ၊ ကျေးဇူးကဲသား၊ အံ့အဲထင်ရှား၊ ငါဘုရား၏၊ သုံးပါးထောက်ဖြာ၊ သာသနာဌ၊
 မက္ခာသီလ၊ အားထုတ်ကြလျက်၊ သီ (လ) စင်ဖြူ၊ ငါ့အယူသို့၊ တစ်အူဖြောင့်သား၊
 လိုက်သောအားဖြင့်၊ ဆယ်ပါးတန္တ၊ ရန်မီးစကို၊ ဉာဏမဂ္ဂင်၊ ဓားစက်ရှင်ဖြင့်၊
 စင်စင်ဖြတ်ချိုင်၊ ပွဲကြီးနိုင်သည်၊ ဂုဏ်လှိုင်ရှိန်စော်၊ တပည့်ကျော်တို့၊ ထိုရော်ကာလ၊
 ထီးနန်းမိဉ္ဇ၊ ပုဏ္ဏာစကား၊ ကြားလေရှောင်းသော်၊ အပေါင်းဖြင့်ညီး၊ မင်းသမီးမင်းသား၊
 မိဖုရားက၊ မင်းမောင်းမတို့၊ သေရဆက်ဆက်၊ အသက်အန္တရာယ်၊ ရောက်စဖွယ်ဟု၊
 ညှိုးငယ်ခွေလျက်၊ ထွက်သက်မိန်းမော၊ သောသောအုန်းအုန်း၊ ချွန်းချွန်းကျာကျာ၊
 ငိုကြွေးရှာသည်၊ ကမ္ဘာလေပြင်း၊ ခတ်ချိုးနင်း၍၊ အင်ကြင်းဂနိုင်၊ မည်ဟည်းဆိုင်
 လျက်၊ မခိုင်တိမ်းညွတ်၊ ကျိုးကျိုးကျွတ်လျင်၊ ဖွတ်ဖွတ်ရိုက်သည်၊ စင်းလုံးလှည်းသို့၊
 ထိုနည်းမယွင်း၊ ရှိတုံလျှင်းသည်၊ ပူပြင်းနှလုံးမရွင်တည်း။

၁၀၂။ ဗာဟိရတ္တ၊ အတွင်းမှတုံ၊ ရသမဆမ်း၊ ပိုးတိပြုမ်းလျက်၊ မှည့်ရွမ်း ရောင်မြ၊
 ဥဒုမ္မသို့၊ ဝဗ္ဗဩဇာ၊ ရှင်းရှင်းကွာသည်၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏကား၊ လေးဝလမ်းသွယ်၊
 ငရဲလွယ်သည်၊ ဘုန်းကြွယ်သနင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ ထံရင်းကြပ်ကြပ်၊ ညွတ်ဆည်းကပ်
 လျက်၊ နှံ့စပ်ပတ်ကုံး၊ တိုင်းအလုံးကို၊ (၁၀၀)။ ထွန်းတောက်စေသည်၊ ဆူဝေ
 တက်ဘုန်း၊ စောရန်ပြုန်း၊ ထွက်ရုန်းလူပြည်၊ နတ်တို့ရည်သည်၊ ပင်စည်ပြန့်ပွား၊
 ယဇ်အားပူဇ၊ ဤဒါနကို၊ ပုညရေးပြု၊ ကောင်းမှုမကူ၊ ကြောက်တတ်သူတို့၊ မလှူတတ်
 နိုင်၊ အာဏာလှိုင်သည်၊ ရန်ချိုင်ဖြတ်လှီး၊ ရှင်မင်းကြီးကား၊ ပွားစည်းကိုယ်ကျိုး၊
 တိုးလတ်အံ့ဟု၊ သိန့်မြင်မျှော်၊ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့်၊ ပူဇော်ပိုင်ပိုင်၊ တတ်ကောင်းနိုင်ရှင်၊
 ဘုန်းခိုင်ထွတ်ကဲ၊ ရဲပါအံ့လော၊ သဘောသိလို၊ ထပ်ကာဆိုသော်၊ နဂိုရိရပ်ခန်း၊
 ရွှေပြည်နန်းကို၊ သိမ်းမြန်းစံပ၊ နရိန္ဒလည်း၊ စိတ်ကဘယ်သို့၊ စိုးတို့အံ့နည်း၊
 ကောင်းမှုသည်း၍၊ မလည်းမလိပ်၊ နတ်ပြည်ထိပ်၌၊ နွဲ့အိပ်ရိုက်ကြည်း၊ ပျော်ရွှင်မိုးအံ့၊
 အပြီးမသွေ၊ စီရင်လေဟု၊ ဆိုပေတုံငြား၊ ထိုပုဏ္ဏားလည်း၊ ရွှင်အားဝမ်းသာ၊
 နှစ်သက်စွာ၍၊ ယဇ်ဓာယဇ်တွင်း၊ ယဇ်တလင်းကို၊ ဖန်ဆင်းအံ့ဟု၊ ကြံကြံစိတ်ကြ၊
 ဗိုလ်ပါရံလျက်၊ မြမြဖြီးစည်၊ မြို့ရွှေပြည်မှ၊ မရှည်လျလျ၊ ထွက်လေထသည်၊
 ၁၀၃။ ခဏ္ဍမကြာမတင်တည်း။

၁၀၃။ အုတ်ကျက်ဗိုလ်ပါ၊ ခြံရံကာနှင့်၊ မကြာလျှင်ထွေ၊ သွားတုံလေ၍၊ မင်းနေဌာန၊
 ပြည်ပူရမှ၊ ဒိသဘာဂေ၊ ပါစိနေဟု၊ မှိုင်းဝေတောလျှင်၊ ပန်းဥယျာဉ်နှင့်၊ ပင်စိ
 ညိုရိပ်၊ သဲမွေထိပ်တွင်၊ ရွက်စိပ်ငုံဝင်း၊ ပွင့်ရောင်လင်းသည်၊ အင်ကြင်းရစ်မြှောင်၊

၁။ ဥဒုမ္မသို့ = (ပါ) ဥဒုမ္မရ = ရေသဖန်းပင်

၂။ စာကျန်ခဲ့ဟန်တူသည်

၃။ မလည်းမလိတ်

၄။ ဒိသဘာဂေ = (ပါ) ဒိသာ = အရပ်၊ (ပါ) ဘာဂ = အဖို့၊ အပိုင်းအစု

၅။ ပါစိနေဟု = (ပါ) ပါစိန = အရှေ့မျက်နှာနှင့်ဆိုင်သော

အလယ်ကောင်၌၊ လေးထောင်စောက်ထား၊ စက်ဝန်းသားမှ၊ နံလျားညီညွတ်၊
 တိတိခတ်၍၊ တည့်မတ်ပြစ်ပြေ၊ တွင်းတူးစေလျက်၊ ဘူမေကွက်ကွက်၊ အလယ်ချက်
 တွင်၊ မွတ်ညက်အရောင်၊ တောင်ဆယ်ခုနစ်၊ မွန်းစုလစ်နှင့်၊ အနှစ်ကြောကြော၊
 မွေ့မွေ့ချောသည်၊ ယူပေါရကွ၊ ခုံတကွကို၊ ရိုက်ချသေချာ၊ လေးမျက်နှာလည်း၊
 ဝတီယာခန်း၊ လုံစွာသန်းမှ၊ တဲနန်းမင်းစံ၊ ဝင်းပတ်ခြံတွင်၊ ဒွါယ်လေးရပ်၊ စောင့်စည်း
 ကြပ်လျက်၊ ရှေ့ကပ်ထုံးစား၊ လွန်လေပြီးသား၊ ယဇ်ကြီးပူဇော်၊ ဆရာကျော်တို့၊
 ထုတ်ဖော်ဖောကြား၊ ပညတ်ထား၍၊ ပိုင်းခြားခဲထ၊ ထုံးစံကျအောင်၊ ယညသမ္ဘာ၊
 အဖြာဖြာကို၊ စိတ်ပါကိုယ်ကြပ်၊ ဘယ်မလပ်တည်း၊ မှူးကွပ်အပြင်း၊ စီရင်လျင်း၍၊
 သားခြင်းဆွေဝါ၊ မျိုးမပြားသည်၊ ကိုယ်အားစိတ်တူ၊ ကြည်ဖြူစိတ်ဝင်၊ ကျွမ်းကြင်
 မှီခို၊ ထိုမျှကိုလည်း၊ မပြုမကွဲ၊ ယဇ်နတ်ပွဲ၌၊ အမြဲပိုင်းခြား၊ အစောင့်ထားသည်။
 အများသူလူဝန်းကျင်တည်း။

၁၀၄။ ပုဗ္ဗာဝတီ၊ ပူရီဝရ၊ ပြည်မစိုးခြင်း၊ ထိုသည်မင်းလည်း၊ အတွင်းအပြင်၊
 စီရင်မြော်တင်း၊ ကျွန်သင်းများမြောင်၊ မတ်ခေါင်မတ်ဖျား၊ မြို့စားရွာရ၊ နေ့ညဆော်ဖန်၊
 မြို့ဝန်လေးဦး၊ ဝင်းမှူးလေးဖော်၊ ဝန်ရှင်တော်ဟု၊ မတ်ကျော်လေးပါး၊ ထင်ရှားသတင်း၊
 အတွင်းတော်ဝန်၊ ထိုဟန်လေးယောက်၊ ဝန်ထောက်တစ်သီး၊ စာရေးကြီးလည်း၊
 ထိုနည်းလေးသွယ်၊ ရန်စွယ်ရန်စ၊ ရှိသမျှကို၊ ခဏလွယ်ကူ၊ ငင်နှုတ်ယူသည်၊ စစ်သူ
 ကြီးမြတ်၊ လေးယောက်မတ်က၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ ဆွေတော်မျိုးဆား၊ ထိုမျှအားကို၊
 အပါးထံရင်း၊ ရွှေနန်းတွင်း၌၊ ဝပ်စင်းမကွေ၊ စည်းဝေးစေ၍၊ တင်နေစံပယ်၊
 မတ်များလယ်တွင်၊ မကွယ်စကား၊ ဤသို့ကြား၏၊ ဘဝါးစက်အောက်၊ ကျွန်
 အလျှောက်ဖြင့်၊ မဖောက်ကျိုးနွံ၊ ငါ့အထံဝယ်၊ မြဲမြဲနေည၊ ရိုတုပ်ကွလျက်၊ မြို့ပြ
 ရွာပြည်၊ ကျိုင်းထီးစည်နှင့်၊ မည်ရည်ထပ်ဆင့်၊ ငါချီးမြှင့်၍၊ ငါနှင့်ရောပြွမ်း၊
 ငါ့မူထမ်းသည်၊ သန်စွမ်းရဲဘော်၊ အမတ်ကျော်တို့၊ မြင်မြော်ပညာ၊ နက်နဲစွာသည်၊
 အစီရင်ဖြင့်၊ ချစ်ကြင်မယား၊ သမီးသားကို၊ မယားလတ်လတ်၊ ရွှေလည်ဖြတ်မှ၊
 တွတ်တွတ်နီလွင်၊ သွေးရွှေစင်နှင့်၊ နတ်တွင်နတ်ကောင်း၊ နတ်စောလောင်းအား၊
 မညောင်းပူဇော်၊ သာဓုခေါ်၍၊ မိုးပေါ်ဘုံဆိုင်း၊ ပြင်းရရိုင်းသို့၊ သည်တိုင်းတက်အံ့
 ခုလျှင်တည်း။

၁၀၅။ ဤသို့ဆိုပြီး၊ ထိုမင်းကြီးကား၊ သမီးသားတော်၊ ရွှေလျော်နုထွား၊ မိဖုရားက၊
 စသည်အပုံ၊ အလုံးစုံကို၊ ဆောင်ကုန်စိမ့်ငှာ၊ မတ်တကာအား၊ မျက်နှာလှည့်မော်၊ အာ
 လုပ်ခေါ်၍၊ သံတော်ပျံ့ရှား၊ မြက်ကာကြားသည်၊ စကားကြွင်းမဲ့ကုန်စင်တည်း။

၁။ အလယ်ခေါင်၌
 ၂။ ယညသမ္ဘာ = (ပါ) ယည = ယစ်ပူဇော်ခြင်း(ပါ) သမ္ဘာ = အဆောက်အဦးအပေါင်းပြည့်စုံခြင်း၊
 ယစ်ပူဇော်ခြင်းကိစ္စအဆောက်အဦးများပြည့်စုံမှုဖြစ်စေရန်

၅။ မင်းသားမင်းသမီးများဖမ်းဆီးယူဆောင်ခန်း

“ဂစ္ဆထ ဝဒေထ ကုမာရေ၊ စန္ဒ သူရိယဉ္စ ဘဒ္ဒသေနဉ္စ။
သူရဉ္စ ဝါမဂေါတ္တဉ္စ၊ မဇုရာ ကိရ ဟောထ ယညတ္တာယာ” တိ။

၁၀၆။ သူကြီးသခင်၊ ကိုယ်အရှင်၌၊ ထွက်ဝင်ဆည်းကပ်၊ ခတုပ်ပျပ်လည်း၊ သပ်သပ်
ပျော့မွတ်၊ လေးဖျင်းညွတ်သို့၊ ပြစ်လွတ်သုံးပါး၊ ဆိုစကားလည်း၊ ရေငါးလျှာမဲ့၊ စားဖွယ်
သောက်ကန်၊ အသင့်ရုံလည်း၊ ဉာဏ်ဆင်ခြင်လှည့်၊ ချင့်နှိုင်းရှည်၍၊ မျှော်ကြည့်စာနာ၊
ပညာထိုးထွင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းလည်း၊ မုန်ပြင်းဆင်ဝေ့၊ မရှောင်တွေ့လျက်၊ ငါ့ရှေ့ဝန်းရုံ၊
ညီလာခံသည်၊ ကျိုးနွံမပြတ်၊ အိုအမတ်တို့၊ ထွားမွတ်ရောင်ဆင်း၊ ချစ်ကြည်ပြင်းသည်၊
သတင်းတေဇ၊ စက်မီးထသို့၊ သိပ္ပလောက်လွေ့၊ မောင်အိမ်ရှေ့နှင့်၊ ကြွေ့ကြွေ့အာဏာ၊
တန်ခိုးဖြာသည်၊ သည်းချာရွေ့တောင်၊ မောင်သူရိယ၊ ရဲနေကျသည်၊ သီဟမင်းငြမ်း၊
စားကောင်းလျှမ်းသို့၊ ကိုယ်စွမ်းကြီးကြီး၊ ကျွန်းလုံးကျော်ချောက်၊ သားတစ်ယောက်ဟု
ဆိုလောက်ပေစွာ၊ လွန်လိမ္မာသည်၊ ဝါမဂေါတ္တ၊ ရူပအဆင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းနှင့်၊ သန့်
ရှင်းစင်ကြယ်၊ ရှုဖွယ်လျလျ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ပုတ္တရတနာ၊ သိင်္ဂါဓမ္မ၊ သည်းအူသက်နှင့်၊
လေးပါးမင်းကို၊ လျှင်ပြင်းမကြာ၊ မြေနန်းသာသို့၊ ယဇ်စာဖို့ဝေ၊ ဆောင်ကြချေဟု၊
အနေဖော်ပြ၊ မိန့်တော်ကျသည်၊ ၊ ထိုမျှမတ်ပုံ ရှေ့တွင်တည်း။

၁၀၇။ မင်းကြီးဆိုသား၊ ထိုစကားကို၊ ကြားလတ်သောခါ၊ မတ်တကာလည်း၊ အာဏာ
မဆန်၊ ရှိခိုးပန်လျက်၊ ဝေယန်ပြောင်ဝင်း၊ ရွှေနန်းတွင်းမှ၊ ထွက်လျှင်းကုန်၍၊
သာချမ်းမြေ့သည်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်တော်၊ ရောက်လေသော်လျှင်၊ မင်းကျော်လူထွတ်၊
အိမ်ရှေ့နတ်လည်း၊ ရံပတ်ဝန်းလျား၊ ကျွန်တော်များနှင့်၊ ခစားချီးကျူး၊ လျောင်းတော်
ဦးတွင်၊ ပျော်မြူးစဉ်နှင့်၊ သင့်လေသောအား၊ အမတ်များလည်း၊ ဝပ်ထွားဦးနှိမ်၊ ချသုံး
ကြိမ်ဖြင့်၊ စိုးရိမ်ဝေနေက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်၍၊ မလျှောက်တည်ဝံ့၊ တရံ့ရွံ့ပင်၊
ရှိတုံကြင်သည်၊ အရှင်အာဏာ၊ ကျွန်တို့မှာလျှင်၊ (အ) တည်မလွဲ၊ တည်စမြဲဟု၊ ယူစွဲ
စိတ်တွင်၊ လျှောက်ဦးတင်၏၊ သောင်းခွင်ဒီပါ၊ လေးမျက်နှာ၌၊ အာဏာတော်သိမ့်၊
အောင်စည်ငြိမ်က၊ ဖိန့်ဖိန့်ရှိက်တုံ၊ တံပိုးခုန်သို့၊ ပြင်းဟုံနှံ့ချီး၊ ရွှေဘုန်းညီးသည်၊
ပြည်ကြီးကြေးမုံ၊ လောင်းပွင့်ငုံ၊ ၊ ရွှေဘုံအုပ်မိုး၊ နိပ်ကွပ်စိုးသည်၊ တန်ခိုးထိန်ကျော်၊
ခမည်းတော်လျှင်၊ တေဇော်ကြွားကြွား၊ အရှင်သားနှင့်၊ လေးပါးညီနောင်၊ ဆင်းရောင်
ရွှေလှော်၊ နှမတော်လေးယောက်၊ ထွန်းတောက်သိင်္ဂီ၊ ဒေဝီလေးမည်၊ အရင်း
တည်လျက်၊ ဖြီးစည်ပြောထူ၊ ဗိုလ်လူသင်းပင်း၊ ဆင်မြင်းကျွဲနွား၊ စသောအားကို၊
မထားလတ်လတ်၊ အသေသတ်၍၊ မိနတ်ပူဇော်၊ ထက်ဘုံပျံဝယ်၊ စံမည်တည်မင်း၊
နုလုံးသွင်းဟု၊ လျှိုင်သားသား၊ ရွှေဘဝါးကို၊ ပြားပြားခေါင်ညွတ်၊ လျှောက်ကုန်
လတ်သည်၊ ၊ မူးမတ်လက်အုပ် ထိပ်ပြင်တည်း။

၁။ ကျွန်းလုံးကျော်ခြောက်
၂။ ဝါမဂေါတ္တ= (ပါ)ဝါမ= တင့်တယ်ခြင်း၊ (ပါ)ဂေါတ္တ= အမျိုးအနွယ်၊ တင့်တယ်သောအမျိုးအနွယ်၊
၃။ ဘဒ္ဒသေန (ပါ) ဘဒ္ဒ= စီးပွားတိုးတက်သော၊ ကောင်းမွန်သော၊ (ပါ) သေန= စစ်သည်။

၁၀၈။ ထိုသို့မူမတ်၊ လျှောက်ကုန်လတ်သော်၊ ရင့်ထွတ်သဗ္ဗာ၊ စောနန်းလျာကာ၊ မျက်နှာညှိုးသမ်း၊ ရွှေကြာနွမ်းသို့၊ စိတ်ဝမ်းပူဆာ၊ မသက်သာနှင့်၊ ထပ်ကာတစ်ဖန်၊ မေးတုံပြန်၏၊ ဘုန်း(က)နေမီး၊ ဘမင်းကြီးအား၊ ဖျက်စီးလှည့်ပတ်၊ ဘယ်အမတ်နှင့်၊ ဘယ်နတ်ဒေဝိန်၊ သုခမိန်လျှင်၊ နှိုင်းချိန်မရှု၊ ပါယ်လားမူကို၊ ညစ်ကျူတရား၊ ကြားလေ သနည်း၊ ဘုန်းတော်သည်းသည်း၊ ခမည်းတော်မြတ်၊ လောကနတ်လျှင်၊ ကြွပ်ဆတ် စိမ်းဆွံ့၊ ငရဲနံ့သည်၊ နှင်းချိုသောသွမ်း၊ ပုဏ္ဏားနှမ်း၏၊ ချီးမွမ်းလျောက်ထား၊ ဆိုစကားကို၊ ထင်မှားယူထွေ၊ လိုက်လေသမ္မာ၊ ဤသို့ပြုဟု၊ တစ်စုဝန်းလျား၊ တရားစီရင် ထိုတွင်ရှေးက၊ ရန်ငြိုးစကြောင့်၊ များလှသတ္တဝါ၊ ပျက်စီးရှာဟု၊ ဗျာပါပွားစည်၊ ကျမျက် ရည်နှင့်၊ မတည်ခွေမြန်း၊ စက်တော်ခန်းဝယ်၊ ပင်ပန်းပြောင်းခွေ၊ ပန်းဝတ်သွေသို့၊ စေ့စေ့ထံသံ၊ ဖွေရှာကြလျက်၊ ကံကိုပြစ်တင်၊ ပူပင်မချီ၊ မိကိုရှုတ၊ ဘကိုဝမ်းနည်း၊ ထပ်ကာသည်း၍၊ တိမ်းလည်းကိုယ်တော်ရွှေစင်တည်း။

၁၀၉။ “နိက္ခမဇ္ဈ အာသယံနှင့်”၊ စသည်ခြောက်ဖြာ၊ ရင့်ကြောင်းပါသည်၊ သဗ္ဗာမုံထွတ်၊ ပွင့်ငြင်းဆွတ်ကြောင့်၊ ပြာသာဒ်သုံးဆောင်၊ တဖြောင့်ပြောင်တိ၊ အခေါင်ဖြူးမတ်၊ တံတိုင်းပတ်လျက်၊ ကန်မြတ်ချမ်းမြေ့၊ ဥယျာဉ်ကျွေနှင့်၊ အိမ်ရှေ့ အိမ်လုံး၊ တရုန်းရုန်းလျှင်၊ ရွှေကုံးရှုအိ၊ ကိန္နရီသို့၊ သိင်္ဂီရတနာ၊ တင်တယ်စွာသား၊ ခုနစ်ရာသောင်းသောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ပေါင်းတို့၊ ဥက္ကောင်းလက်ယုက်၊ ခြေတော်စက်ကို၊ စုံမက်ရုံညွတ်၊ ဆံနှင့်ပွတ်၍၊ ထွတ်ထွတ်သံချို၊ တကာဆိုလျက်၊ ငိုလတ်သည်ကား၊ တို့ဘုရားကို၊ ပုဏ္ဏားငြိုးသူ၊ အမျက်ဆူကြောင့်၊ ကလူကလဲ၊ ညှဉ်းဆဲရအောင်၊ ရည်ဆောင်ကြပြု၊ သည်အမှုကို၊ ပြည်သူ့ထိပ်ချာ၊ ရွှေနန်းနာ၍၊ မတာစိမ်းကား၊ မသနားဘဲ၊ တောသားစိုင်ဆတ်၊ ယုံပွေးဖွတ်သို့၊ ရွတ်ရွတ်ဖြတ်တောက်၊ မိုးသောက် နက်ဖန်၊ ရွှေနန်းရံကို၊ အမှန်ယင်အား၊ သပြားပူဇော်၊ သတ်လေသော်လျှင်၊ ဖျော်ဖျော် ယိုပြေး၊ ရွှေရည်သွေးတုံ၊ ထွေးထွေးထွက်လျှံ၊ လိမ်းကျန်ဝင်း၊ သေခြင်းမလှ၊ သေရှာ ရလိမ့်၊ သည်ပသဘက်၊ ဖိန်းနွဲ့ဆက်၍၊ အသက်သခင်၊ ထိပ်ထားတင်ကို၊ မမြင်ရပြီ၊ ကျောက်မျိုးစီသည်၊ သိင်္ဂီရတနာ၊ တန်ဆာမျက်မြတ်၊ ရွှေကြိုးပြတ်သို့၊ လူထွတ် ဘုန်းကြွယ်၊ ပွင့်နန်းရွယ်နှင့်၊ အကယ်ဝေးရတော့မည်လော။

၁၁၀။ ငါးကြန်အင်္ဂါ၊ လက္ခဏာနှင့်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ နတ်ပြည်ရောင်ဆင်း၊ မိစိုးမင်းလည်း၊ ပူပြင်းဝေနေောက်၊ ဗျာပါမှောက်မျှ၊ ပွင့်ညောက်ထွတ်ထား၊ လောင်းမင်းသား၏၊ ဘဝါးတော်၌၊ ရှိဦးခိုက်၍၊ ဆာလှိုက်ပျောင်းယိမ်း၊ ဖတ်ဖတ် မိန်းလျက်၊ ညွတ်တိမ်းခွေနွမ်း၊ ကြေးမုံသမ်းသို့၊ စိတ်ဝမ်းလောင်မီး၊ ရွှေရင်တီး၍၊ ဆံကြီးဖားဝေ၊ သေငယ်သေမျှ၊ ချပ်ပြေထွားထွား၊ ကြိုင်ပျံ့ရှားသည်၊ သနားဖွယ်တည်း၊ သွယ်သွယ်မျက်ရည်၊ ကျသည်ရွမ်းရွမ်း၊ မျက်ခွက်လျှမ်းမျှ၊ အလွမ်းရစ်ဆို၊ သမ်းမို့ချောင်းသဲ၊ ငိုယိုဖွဲ့၍၊ အမယ်တူရင်း၊ လင်စိုးမင်းနှင့်၊ မကင်းတကွ၊ ရွှေအိမ်ဝ၌၊ အလှဝန်းမြောင်၊ ရွှေများဘောင်တွင်၊ အခေါင်စံပယ်၊ ရွှင်ပြုံးရယ်လျက်။

၁။ ကျပ်စပ်စိမ်းဆွံ့
 ၂။ နိက္ခမဇ္ဈ၊ အာသယံနှင့်= (ပါ) နိက္ခမဇ္ဈာသယ= ထွက်မြောက်လိုသော စိတ်ရှိသော။

ချစ်ကြွယ်ဆက်၊ ရွှေလက်ဆွဲ၍၊ နွဲ့လည်းတူပြိုင်၊ ထိုင်လည်းတူကွ၊ ထလည်းတူပေါင်း၊
လျောင်းလည်းတူဖက်၊ စက်လည်းတူအုံး၊ ဟင်္သာထုံးလည်း၊ ချစ်ထုံးနှောင်တည်း၊
ထပ်ထပ်သည်းလျက်၊ ရစ်စည်းမေတ္တာ၊ မယ်နှင့်သာလျှင်၊ မကွာကျူနွဲ့၊ ရွှင်စမြဲကို၊
ပုလဲမြဝတ်၊ မယ်လက်ကျွတ်၍၊ လွတ်အံ့ဇကန်၊ နေ့နက်ဖန်ပင်၊ မြိုင်ဌာန်ခန်းဝါ၊
ဟေဝန္တာ၌၊ ဟင်္သာမယ်ထွေး၊ ကြင်ဖော်ဝေးသို့၊ တပြေးထိုဟန်၊ နန်းဝေယံတွင်၊ ဖန်မှန်
တောက်မြူး၊ ခန်းသာဦးဝယ်၊ ကိုယ်ထူးကွေးရတော့မည်လော။

၁၁၁။ စေ့ရေစေ့ရေ၊ အထွေထွေတည့်၊ နေသောလားလျှင်၊ မပြားတူစွာ၊ မင်းဖွယ်
ရာလည်း၊ ဘယ်ညာဝန်းရုံ၊ တညံ့ညံ့တိ၊ အသံမပြင်း၊ စည်စောင်းငြင်းတုံ၊ မကင်းနေည၊
တီးမှုတ်ကြသော်၊ နေလတူပြိုင်၊ ယှဉ်တွဲဆိုင်သို့၊ မြိုင်မြိုင်တင်တယ်၊ ရွှေများလယ်၌၊
စံပယ်တူကွ၊ ချစ်စိတ်မျှလျက်၊ ရွှင်ပျပျော်မှု၊ သဘင်ရှုရှင်၊ ယခုဘယ်သို့၊ ဖြစ်တို့
အံ့နည်း၊ လူလည်းဖော်ဖက်၊ အသက်သခင်၊ ထိပ်လုံးတင်လို၊ ငဖေပုဏ္ဏား၊ မိုက်စကား
ကြောင့်၊ သနားမရှိ၊ သတ်တံဘိက၊ တစ်စိမကြာ၊ မေတ္တာရွှေတုံး၊ ချစ်ကြီးထုံးကို၊ လုံးလုံး
ဖြတ်ချ၊ သခင်ကြသော်၊ နှမစန္ဒာ၊ မယ်ချည်းသာလျှင်၊ မပါနောင်မြ၊ ရွှေနန်းဝဋ္ဌ၊
ထိန်းယတစ်အုပ်၊ ရံကိုယ်လုပ်၍၊ ညွတ်တုပ်ဝန်းကျင်၊ ပွဲသဘင်ဝယ်၊ ပျော်ရွှင်ဘယ်သို့၊
ရှုနိုင်မြို့အံ့၊ မချို့ဆွေမယ်၊ သက်ချင်းလှယ်၍၊ အလွယ်တကူ၊ ရဘိမူကား၊ မေတ္တုရွှေလား၊
မယ်ထိပ်ထား၏၊ ကိုယ်စားကျွန်ုပ်၊ သက်ချုပ်ခန္ဓာ၊ ခံဝံ့ပါ၏၊ ခုမှာမချစ်၊ မယ်ကိုပစ်၍၊
တဖန်စိမ်းဆွံ့၊ သူရပ်ဌာန်သို့၊ ဘုန်းလျှင်သို့၊ ကြွတော်မူသော်၊ ဆာပူစိတ်ထံ၊
ဝမ်းပန်းကွဲလျက်၊ ဆင်းရဲညှိုးချိုး၊ ဗျာပါဖိုး၍၊ နှလုံးဆွေးရတော့ မည်လော။

၁၁၂။ ရစ်ခွေရစ်ခွေ၊ ကြတိုင်းသေခန်း၊ ဖျော်ဖြေရဖန်၊ ဥယျာဉ်ကန်သို့၊ မကျန်
သောင်းသောင်း၊ ကျွန်တော်ပေါင်းနှင့်၊ အလောင်းငယ်လင်၊ ကြွတုံလျှင်လည်း၊
ကြည့်ရှင်မကွာ၊ မယ်လည်းပါ၍၊ လက်ယာမင်းရဲ၊ မယ်လက်ဝဲလျှင်၊ ကိုင်ဆွဲမယ်လက်၊
ချစ်စုံမက်တိ၊ နွဲ့လျက်တူယှဉ်၊ ဥယျာဉ်ဝင်ထွက်၊ တက်သက်ရေကန်၊ လှည့်ပြန်
ရှေ့နောက်၊ တောင်မြောက်ညာဘယ်၊ ပျော်စဖွယ်သား၊ ခက်သွယ်ရိပ်မြိုင်၊
ပန်းဂနိုင်းဝယ်၊ ပျံ့လှိုင်မွှေးမွှေး၊ လိုရာရွေးမှ၊ သက်ပေးကျွမ်းဝင်၊ သခင်တစ်လှည့်၊
မယ်တစ်လှည့်လျှင်၊ ရွှေမှည့်ပွင့်ဝန်း၊ ရွှေငုံပန်းကို၊ ရွှင်လန်းရယ်ပြုံး၊ ပန်ကြကုံးသို့၊
ပြည်လုံးကြည့်မှန်၊ ရွှေနန်းရံလျှင်၊ ရှေ့ဟန်ကုလှည့်၊ ဆင်ပေတည်လော့၊ တို့သည်
ချမ်းငြိမ်၊ ရွှေအိမ်ပတ်လည်၊ ခက်စည်စည်နှင့်၊ မြရည်ရွက်ချပ်၊ ပွင့်ရောင်စပ်မျှ၊
ဖြူလှပစိမ်းညို၊ စိုရရှိကို၊ တောင်းဖို့မသန်၊ မယ်မပန်က၊ အလွန်တရာ၊ ပန်းတကာတို့၊
မြညာပွင့်ဝတ်၊ ပင်လုံးညွတ်၍၊ အလွတ်မွှေးရတော့မည်လော။

၁၁၃။ ထွေလာထွေလာ၊ ဖြစ်ချင်ရာကို၊ စာနာမြော်တိုင်း၊ ဗျာပါမိုင်းလျက်၊
တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်၊ ကောင်းကင်ထိပ်က၊ မြူရိပ်သွေးသွေး၊ မိုးနှင့်ထွေး၍၊
မြေးမြေးဝေမှုန်၊ ပတ်လည်မြို့သို့၊ နန်းငုံပွင့်ထွား၊ အရှင်သားကြောင့်၊ ထပ်ပွား
ညွတ်ခွေ၊ လွမ်းလေလေတည်း၊ လွမ်းဖြေစရာ၊ ရွှေသီဂီသို့၊ ရတနာမျက်စစ်၊
သခင်ချစ်သည်၊ ရင်နှစ်ပုတ္တ၊ ဝသူလဟု၊ သားလှရွှေလျော်၊ မိမျက်ဖျော်လည်း၊
ကြဘော်မဝင်၊ တိုင်ပင်မသင့်၊ အခွင့်မသိ၊ မရှိရေးရာ၊ ငယ်သေးစွာလျက်၊ စန္ဒာသီရိ၊

သားနှင့်မိကို၊ ခွာဘိလွတ်လွတ်၊ ချစ်ကြီးဖြတ်၍၊ လောင်းမြတ်နက်ဖန်၊ တမလွန်သို့၊
ဧကန်မငဲ့၊ ကြာတုံခဲသော်၊ ပျောင်းနွဲ့ပူဆာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလျှင်၊ ရှေးခါစန္ဒ၊ ကိန္နရဟု၊
လင်လှပြာသွယ်၊ ခန္ဓာကွယ်က၊ မယ်ကိန္နရီ၊ မူးဝေသီ၍၊ တီတီတွတ်တွတ်၊
မြည်တမ်းရွတ်သို့၊ ပုံခတ်ထိုသွင်၊ ရွှေနန်းပြင်၌၊ မယ်ခင်ပူဆွေး၊ ကြာရေဝေးသို့၊
ရင်သွေးပန်းခက်၊ သားကို ဖက်လျက်၊ အသက်ဝိညာဉ်၊ စဉ်ရှာလိမ့်မင်း၊ မယ့်ဝမ်း
တွင်းမှာ၊ မရှင်းရစ်တွယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်သွယ်၍၊ ၊ လမ်းနှယ်ထွေးရတော့မည်လော။

၁၁၄။ ဖေ့ရှာဖေ့ရှာ၊ ချင်ထောက်ရှာသော်၊ ရှေးပညာရှိန်၊ သုခမိန်တို့၊
ဉာဏ်ချိန်နှိုင်းညှိ၊ ဆိုထုံးရှိသား၊ သီရိလရောင်၊ မထွန်းပြောင်က၊ ညဉ့်မှောင်ထိုဝယ်၊
မတင်တယ်တည်၊ ကြီးကျယ်လျားနံ၊ ကြာမျိုးရံလျက်၊ ရေလျှံစိမ်းမြ၊ ပေါက္ကရလည်း၊
ဟင်္သာငှက်ရွှေ၊ ကင်းတုံချေက၊ ကျက်သရေညှိငယ်၊ မတင်တယ်သည်၊ ရစ်သွယ်
စီးကျ၊ အဏ္ဏဝလည်း၊ လွလွဖြိုးဖြိုး၊ လှိုက်ပွက်တိုးသည်၊ တံပိုးယက်ရုံ၊ ကင်းတုံပျောက်
ကွယ်၊ မတင်တယ်တည်၊ စီခြယ်ရတနာ၊ မြကိုးမြွာနှင့်၊ ရာဇာမင်းစံ၊ ရထားပျံလည်း၊
မိုးယံတိမ်စွန်း၊ စိုက်လွင်ချွန်သည်၊ တံခွန်မိုင်းညှို့၊ ကင်းတုံမြို့က၊ လူတို့၌ဝယ်၊
မတင်တယ်တည်၊ တောင်နှယ်လွန်လွန်၊ ကောင်းကင်ကွန်မျှ၊ ရင်ညွန့်ဝယ်ခွင်း၊
ဝေ့ချိုနင်းသည်၊ ဆင်မင်းပျော်မွန်၊ ဧရာဝဏ်လည်း၊ သဏ္ဍာန်ဖြိုးပြက်၊ ဖြူးဖြူး
ထွက်သည်၊ နှစ်ဘက်ခေါင်ခေါင်၊ စွယ်မဆောင်က၊ လူဘောင်တစ်သွယ်၊ မ (တင်)
တယ်တည်၊ ပျော်ဖွယ်စလှည့်၊ ကောင်းကင်ပြည့်မျှ၊ ရွှေမှည့်နိတုံ၊ မိမာန်ဘုံနှင့်၊
အင်စုံစံမှတ်၊ ဒေဝနတ်လည်း၊ ထွားမွတ်ပြာညက်၊ လေးယောက်သက်ကို၊ ငဲ့ကွက်မရှိ၊
ကင်းချောဘိက၊ ကိတ္တိယသ၊ တေဇမကြွယ်၊ မတင်တယ်တည်၊ လျှပ်နှယ်ထွန်းပြောင်၊
ထိန်ထိန်လောင်သည်၊ အရောင်ညီးညီး၊ ထိုသည်မီးလည်း၊ ဝေးနီးမပြီ၊ အခိုက်မဲက၊
မရဲ့ရယ်ဖွယ်၊ မတင်တယ်တည်း၊ လူဝယ်ဖြစ်ထ၊ မင်းမိန်းမလည်း၊ စကြာသနင်း၊
လေးကျွန်းချင်းသည်၊ မင်း၏မြောက်သား၊ မိဖုရားလျှင်၊ ဖြစ်ငြားတပဲ၊ လည်ဝယ်
ဆွဲသည်၊ ပုလဲတန်ဆာ၊ ရတနာသို့၊ သည်းလျာညိုလဲ၊ ချစ်လင်မဲက၊ ကဲ့ရဲ့စဖွယ်၊
မတင်တယ်ဟု၊ ဉာဏ်ကျယ်မြင်သိ၊ ပညာရှိတို့၊ ညွန်ဘိလမ်းလျောက်၊ သည်ကို
ထောက်သော်၊ တစ်ယောက်မိခင်၊ ကျွန်ုပ်လျှင်မူ၊ အရှင်လတ်လတ်၊ သေသော်
မြတ်ရှင်၊ တိမ်းညွတ်ညှိုးယော်၊ လင်းမင်းကျော်ကြောင့်၊ ဘုန်းမော်မိုင်းဝေ၊ စခန်းဗေဉ်၊
ထွေထွေစိတ်ရည်၊ အတည်တည်ကို၊ ၊ ကြစည်ထွေးရတော့မည်လော။

၁၁၅။ ဤသို့လျှင်တည်၊ ရွှေစင်စန္ဒာ၊ မိလိမ္မာနှင့်၊ များစွာရွှေဘော်၊ ကိုယ်လုပ်
တော်တို့၊ ရွှေလှော်ပွင့်ထွား၊ လင်မင်းသား၏၊ ဖဝါတော်စက်၊ စုံနှစ်ချက်ကို၊ ဖက်ဖက်
ယမ်းယမ်း၊ ထိန်အောင်လွမ်း၍၊ မြည်တမ်းတဆို၊ ငိုယိုကျကျ၊ ထိုအသံကား၊ ဝန်းရံပတ်
သိုင်း၊ ဝေရီမှိုင်းလျက်၊ မုန်တိုင်းစိစါ၊ ခတ်ချောဘိက၊ ဂီရိစိမ်းညှို့၊ တောင်မြင်းမိုရ်လျှင်၊
ကွဲပြီညွတ်ရုံး၊ လည်သောထုံးသို့၊ ၊ အိမ်လုံးသိမ့်သိမ့်လှုပ် လေတည်း။

၁၁၆။ စန္ဒာဒေဝီ၊ (မ) ဟေသီနှင့်၊ နာရီညိုပြာ၊ ခုနစ်ရာသို့၊ ကျာကျာကျိကျိ၊
လူလည်းငိုသော်၊ ရွယ်ပျိုရင်ထွတ်၊ ဗောဓိသတ်ကား၊ စက်ပြတ်စဖွယ်၊ မေတ္တာကြွယ်
သည်၊ ဆွေမယ်ပြာဖြူ၊ မျိုးကြင်သူ၏၊ ဇမ္ဗူပုံသွန်း၊ အရောင်ထွန်းသည်၊ လဝန်းစန္ဒာ၊

ရွှေမျက်နှာကို၊ ဘယ်ညာမလှည့်၊ စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်၊ လျှမ်းပြည်မျက်ရည်၊ ဆီးနှင်းလည်သို့၊ မဆည်တစ်ခိုင်၊ အလွမ်းဆိုင်၍၊ ပြိုင်ပြိုင်စီးယို၊ ကျရွှမ်းစိုနှင့်၊ ဆိုလတ်တုံခြင်း၊ ကံဆောက်နှင်း၍၊ မကင်းငယ်က၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ နှမနှင့်မောင်၊ ရွှေနန်းချောင်၌၊ ခုအောင်ထက်တိုက်၊ စံဖို့ကြိုက်သည်၊ ရောင်မြိုက်ဆင်းဝါ၊ မိစန္ဒာ၊ သည်းလျာသက်ထား၊ ရွယ်မြောက်သားနှင့်၊ ပျော်ပါးစုံပူ၊ အိမ်ထောင်ဦးမှ၊ ရှည်ကျူးကာလ၊ သို့လောက်ကျလည်း၊ ဒေါသမငွေ၊ ချစ်ပန်းလွေ့လျက်၊ မွေ့မွေ့ပျံ့ရှား၊ စကားသာချို၊ ဆိုလည်းဖြည့်ဖြူး၊ ထူးလည်းသာမော၊ ပြောလည်းနာဖွယ်၊ ပြုံးရယ်မျက်နှာ၊ ဝမ်းသာနှစ်သက်၊ ငေါက်ငက်တစ်စိ၊ မရှိပေထွန်း၊ နှလုံးမွန်လျက်၊ ကဲလွန်သောအား၊ ငါမှခြား၍၊ မသွားစိတ်တွင်၊ ရိပ်မထင်သည်၊ အိမ်ရှင်နှင့်မောင်၊ ချစ်ကြီးနှောင်လည်း၊ ယခေါင်ကမ္ဘာ၊ စဉ်တိုင်းပါသည်၊ ကြမ္မာဝိပါက်၊ ကျိုးပေးစက်ကြောင့်၊ နံနက်ကြေးမုံ၊ မြင်လတ်တုံက၊ ရွှေငုံပုလဲ၊ မယ့်ကိုခွဲလျက်၊ ကျူးလွဲမြေတာ၊ သေမင်းရွာသို့၊ မကြာခဏ၊ မောင်လိုက်ရအံ့၊ မလျမညိုး၊ မစိုးမရိမ်း၊ ရွှေအိမ်သာကျယ်၊ မွေးရာလယ်၌၊ ချစ်ဖွယ်ဆင်းရောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ သားမောင်ပုတ္တ၊ ဝသူလကို၊ မစဖက်ယမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်း၍၊ အလွမ်းဖြေတော်မူရစ်တော့။

၁၁၇။ အဝတ်တန်ဆာ၊ ဆင်မြင်းရာနှင့်၊ ရသာဩ (၈)၊ မြိုက်သုဒ္ဓိ၌၊ ဆယ်လပိုက်လွယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်အသွင်၊ ပြုပြင်လုပ်ကျွေး၊ လွန်မြတ်လေး၏၊ ဆိုရေးပြောခွင့်၊ မသင့်လျှိုဝှက်၊ ကြောက်ရှက်ပေဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်၌၊ ဝမ်းဝယ်ဆင်ခြင်၊ ယူငင်သိမ်းဆည်း၊ သိပ်သည်းသိုထား၊ နှမလားသို့၊ စိတ်သွားသိသိ၊ သတိ မစဉ်၊ စောင့်စည်းကြည့်၏၊ စပ်လျဉ်မှုမျိုး၊ အဆိုအကောင်း၊ သောင်းပြောင်းခဲယဉ်း၊ အကျဉ်းအကျယ်၊ ကြီးငယ်ဖြောင့်ကောက်၊ တိုင်ပင်ရောက်လည်း၊ သွေးသောက်မယွန်း၊ ဆွေခင်ပွန်းသို့၊ ကူးသန်းနိုးနွယ်၊ လီလယ်ထောက်မ၊ တိုင်ပင်ရ၏၊ ဒေါသစရိုက်၊ စိုးစဉ်းလိုက်၍၊ မျက်အိုက်မာန်ဝင်၊ ငါပြစ်တင်လည်း၊ ကြည်လင်မျက်နှာ၊ ရှုသာလန်းလန်း၊ ရွှေကြာပန်းသို့၊ မမြန်းမနွမ်း၊ မသမ်းမညို့၊ မမို့မထင်၊ ချစ်ပြင်ကြောက်လွန်၊ ကျွန်အဟန်လျှင်၊ မပြန်ခွန်းတုံ၊ ယုံကျသောသွင်၊ ထိပ်ပြင်ကျိုးနွံ၊ သည်း(ညည်း) ခံရှင်၊ ချစ်စံမှုလည်း၊ သူထက်ဆက်၊ ကျေးဇူးသဲ၏၊ အထဲအပ၊ ထိုမျှရှင်လူ၊ ကျေးကျွန်ဟူလည်း၊ ပျူပျူငှာငှာ၊ ချိုသံသာနှင့်၊ ဥစ္စာလွေ့ရမ်း၊ ဖြန်ဝေကမ်းဟု၊ ချီးမွမ်းလှမိုလ်၊ ချစ်ရိပ်ခိုသည်၊ ရွယ်ပျိုပြာသွယ်၊ တစ်ယောက်မယ်နှင့်၊ သက်လှယ်မက၊ ပျော်စကြလည်း၊ ဘဝတမ်းခွဲ၊ သေစမြကို၊ မလွဲမချွတ်၊ မြေလက်ခတ်သို့၊ (ဆုံး)ဖြတ်ချေစွ၊ သံဝေဂဖြင့်၊ မယ်လျကြင်ဆွေ၊ နှလုံးဖြေ၍၊ ရဝေသိင်္ဂီ၊ ရွှေခန်းဝဝယ်၊ နှမနေတော်မူရစ်တော့။

၁၁၈။ ရူပလက္ခဏာ၊ မြတ်အင်္ဂါလည်း၊ ပဘာဝတီ၊ ရွှေရုပ်ပီသို့၊ နှိုင်းလီဖက်ရှောင်၊ ဆင်းကိုယ်ရှောင်မူ၊ လေးထောင်တိုက်ခန်း၊ ထိန်ထိန်ထွန်းလျက်၊ ပယ်တွန်းမိုက်မှောင်၊ တင့်တယ်ဆောင်သည်၊ မျက်တောင်ညွတ်ကွေး၊ သေးရရေးလျှင်၊ နှိုင်းသွေးတမျှ၊

၁။ မြိုက်သုဒ္ဓိ = (ပါ) = စင်ကြယ်ခြင်း

မုဂပက္ခိ^၁၊ တူမောဘိရုင်၊ သီရိလျှိုဝင်း၊ ရွှေခဲတွင်းလည်း၊ ကြိုင်သင်းလှိုင်ပျံ၊ ကြာညိုနံသို့
 ခဲခဲတည်မတ်၊ ညီညွတ်ရောင်ချော၊ မခေါမကျ၊ စိကျောက်ရွဲနှင့်၊ ပုလဲသင်္ဂါ^၂၊ ရတနာသို့၊
 ဒန္တာဝရာ၊ ရှေ့ခါကျလျက်၊ ပပဝင်းကျယ်၊ ရှုစဖွယ်တည်၊ ကေသွယ်မည်းနက်၊
 အရောင်ထွက်မျှ၊ ဖြိုးပြက်ဖိတ်လျှံ၊ ရှည်လံညွန့်များ၊ သားလှီးစားသို့၊ ရွှေသားပြက်ပြက်၊
 နာဘိချက်လည်း၊ နက်၏တည်ရာ၊ ကျင့်အာစာမူ၊ ခဝါဖွပ်တမ်း၊ ပိတ်ဖြူငြိမ်းလျှင်၊
 မသမ်းမမိုး၊ အင်မချို့သား၊ လူတို့ပညတ်၊ မိန်းမမြတ်အား၊ ဟောဖတ်စဉ်စီ၊ စာဟောင်း
 ညီသည်၊ ဒေဝိပြာဖြူ၊ မျိုးအိမ်သူနှင့်၊ ခုမူလောက၊ သည်ဘဝတွင်၊ ပုညဆုံ၍၊ မောင်နှင့်
 တွေ့လျက်၊ ချမ်းမြေ့မေတ္တာ၊ ရွှေနန်းသာ၌၊ မက္ခာသက်နံ၊ ပျော်ဖြူစံသို့၊ သံသရာရည်၊
 ဆက်တိုင်းရှည်၍၊ စိမ်းချည်ယုတ်မာ၊ မိစ္ဆာမလူ၊ ရည်သူမနှောင့်၊ မကြောင့်မကြာ၊
 သက်နှင့်မျှလျက်၊ တူကွမကွဲ၊ ရွှေဘုံထဲ၌၊ အမြဲရစ်နှောင်၊ ပျော်ရအောင်လျှင်၊
 ရည်ဆောင်စိတ်ထား၊ မောင်ကိုယ်စားဟု၊ သုံးပါးစေတနာ၊ ထက်သန်စွာနှင့်၊
 စာဂါသီလ၊ စိုက်ပျိုးချ၍၊ အမျှဝေတော် မူရစ်တော့။

၁၁၉။ စက်သံသရာ၊ ဖြစ်တိုင်းသာလျှင်၊ စန္ဒာဆင်းမြ၊ ဆွေနှမနှင့်၊ ဘဝခုနယ်၊
 မေတ္တာကြွယ်၍၊ တင်တယ်စံပ၊ ရွှေအိမ်ဝ၌၊ တူကွမညို၊ ပျော်ရလိုတု၊ ရွယ်ပျို
 ကျိုင်းထွတ်၊ ရက်မချွတ်လျှင်၊ ထင်မှတ်ကြည်ဖြူ၊ ပန်ဆုယူလျက်၊ ပစ္စုလွှမ်းကျက်၊
 ရွှေနန်းထက်ဝယ်၊ နှစ်သက်အင်ရွဲ၊ လွမ်းမခမျှ၊ ခွာရှုမရက်၊ ပြည့်စုံမက်လည်း၊
 အသက်ဦးဆံ၊ စိုးနှိမ်နွံသည်၊ ဘုန်းလျှံတောက်ဖြာ၊ ဘရာဇာလျှင်၊ ဆရာခဏ္ဍ၊
 ဟောပြောများ၊ ထိုစကားကို၊ ရှင်အားနှစ်သက်၊ ရွှေနားယုက်၍၊ ခုံမက်မကြင်၊
 ယဇ်မီးတင်က၊ မရွှင်မိန်းမော၊ ငါးချက်ဇောနှင့်၊ လောလောချက်ချင်း၊ ရှင်သေမင်း၏၊
 ခံတွင်းပြောင်ပြောင်၊ အာစောင့်လွေးလွေး၊ မယ်နှင့်ဝေးလည်း၊ ရှေးကာလသွင်၊
 ငယ်ကျွမ်းဝင်က၊ လွမ်းအင်ဖြေရာ၊ ရွှေပေလွှာတွင်၊ ခွေစာစည်းရုံး၊ နောင်လက်ကုံး၍၊
 ရွှေဘုန်းမယ်သို့၊ သတင်းပို့လည်း၊ ရောက်တို့ပြီးဘူး၊ အထူးမထင်၊ ဆုံးမြင်သည်သာ၊
 တွေ့ကြပါအံ့၊ နောင်မှာပြစ်တင်၊ ရှိအံ့မြင်မူ၊ ညိုစင်နန်းနေ၊ သည်းခံပေလော့၊
 ပြာချေမယ်၌၊ အပြစ်ထိုက်လည်း၊ မျက်အိုက်မမူ၊ နောင်ဝမ်းဖြူ၏၊ မပူဆင်းရဲ၊
 ရွှေအိမ်ထဲ၌၊ ကျုံးနွံစည်မောင်း၊ ညောင်ညောင်သံကြော်၊ ပျော်ကြောင်းဖျော်လျက်၊
 ပင့်ဆော်ရှုဖိုး၊ သဘင်နှိုး၍၊ ချစ်ကြွေးခွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၀။ တန်ခိုးထန်ပြင်း၊ ငါ့ဘိုးမင်းဝယ်၊ ရင်တွင်းထွန်းညှိုး၊ ငါ့အရိုး၏၊ သမီးရွှေလှော်၊
 ငါနှင့်သော်ကား၊ ဆွေတော်မျိုးစစ်၊ မြောက်သားဖြစ်၍၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်တွင်း၊
 မယ်တော်မင်းတို့၊ အပ်နှင်းဆွတ်ဆွတ်၊ စုလျားပတ်လျက်၊ ညီညွတ်တဝေး၊ လက်ထပ်
 ပေးကာ၊ ပျံမွှေးပတ်ကုံး၊ တိုင်းလုံးအသံ၊ ကောင်းချီးညံ့မျှ၊ ကျိုးနွံဗိုလ်လူ၊ ကြည်ဖြူ
 ချမ်းမြေ့၊ သတင်းလွေသည်၊ အိမ်ရှေ့ဒေဝီ၊ မဟေသီ၊ လောကီလူ၌၊ ကြမ္မာတိုက်၍၊
 ဖြစ်ထိုက်ကြွကြ၊ လူထိုမျှတွင်၊ မြတ်လှကျေးဇူး၊ ကိုယ်ထက်ထူးသား၊ ရိုမ်းမြူးလှိုက်ယူ၊

၁။ မုဂပက္ခိ = (ပါ) မုဂပက္ခိ = ငှက်၊ ငှက်အတောင်
 ၂။ ပုလဲသင်္ဂါ = (ပါ) သင်္ဂါ = ပေါင်းဖော်ခြင်း၊ အာရုံ၌ငြိကပ်တွယ်တာခြင်း

ဂုဏ်ရှိသူကို၊ ကြည်ဖြူနှိမ်ချ၊ နိဝါတဖြင့်၊ ခဏမကြာ၊ အောင်စေရာ၏၊ မာန်ပါစိတ်ဖြင့်၊ ရဲရင့်ကြူးဝါး၊ ထိုသူအားကို၊ ခွဲထားသဖြင့်၊ အောင်စေသင့်၏၊ ကိုယ်နှင့်မတူယံ၊ ယုတ်နိမ့်ငယ်သား၊ မကြွယ်ဂုဏ်သိုး၊ လူတို့မျိုးနှင့်၊ လွှမ်းမိုးလောဘ၊ မနုဿကို၊ ခနတစီ၊ ပေးကမ်းချိ၍၊ မရှိရန်မြူ၊ အောင်စေဟူ၏၊ ကိုယ်တူအင်မျှ၊ ဖြစ်ကြတုံရှောင်း၊ ထိုအပေါင်းကို၊ မညောင်းနေည၊ ဝိရိယဖြင့်၊ လုံ့လကြီးကုတ်၊ အားအန်ထုတ်၍၊ မယုတ်ဉာဏ်လောင်း၊ အောင်ဖေကောင်း၏၊ ထောင်းထောင်းမျက်အိုက်၊ လူသူမိုက်ကို၊ အလိုက်ချစ်ဖွယ်၊ စကားလှယ်၍၊ အလွယ်တကူ၊ အောင်ခွင့်ယူ၏၊ ကြီးထူပညာ၊ လူလိမ္မာအား၊ ဩဇာဓမ္မ၊ မြိုက်ရသဖြင့်၊ ဖော်ပြဝမ်းမြောက်၊ အောင်ဖွယ်ရောက်၏၊ လျှံတောက်ဆင်းဝါ၊ မိလိမ္မာလည်း၊ ပညာရှိများ၊ မိန့်စကားကို၊ မမှားစိတ်ယူ၊ မှတ်တော်မူ၍၊ ကြင်သူမဲ့လျှင်း၊ မောင်နှင့်ကင်းက၊ လွန်ပြင်းရှေးထက်၊ ကံတက်ဆပွား၊ ကျေးကျွန်အားနှင့်၊ အများဗိုလ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူကို၊ ကြည်ဖြူသမှု၊ မဆန်ပြု၍၊ ရွက်နုမြဲလန်း၊ မေတ္တာပန်းကို၊ ကြဲဖြန်းချွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၁။ အာကာသဓာတ်၊ မိုးပြင်လတ်ဝယ်၊ ရုံပတ်ပြောင်ပြောင်၊ ကြယ်များဘောင်၌၊ အရောင်ထွန်းဝင်း၊ ရွှေလမင်းသို့၊ မယွင်းထိုနှိုင်း၊ ပြိုင်ရရှိင်းလျှင်၊ ရွယ်ကျိုင်းညိုပြာ၊ ခုနှစ်ရာတို့၊ ရံကာချီးကျူး၊ ပျော်ရွှင်မြူးသည်၊ သားဦးမိခင်၊ မျိုးအိမ်ရှင်၊ ရွှေစင်စန္ဒာ၊ မှတ်သားနာလော့၊ များစွာအပေါင်း၊ သူကောင်းသူနတ်၊ သူယုတ်သူလတ်၊ သူမြတ်မွေ့သိမ်၊ ဂုဏ်တအိမ်က၊ စသည်အဟို၊ ဆဲရေးဆိုလည်း၊ မငြိုမပျက်၊ မထွက်ဒေါသာ၊ မခွာစိတ်ရည်း၊ မာနနည်းလျက်၊ သည်းညည်းခံခံ၊ ညဉ့်ယံအိပ်လျှင်း၊ နိုးကြားခြင်းနှင့်၊ မပြင်းလုံ့လ၊ ထကြွလျှင်မြန်၊ ဝေဖန်ခွဲခြမ်း၊ ထုံးမွမ်းမေတ္တာ၊ စာနာတွေးထောက်၊ ရှေ့နောက်မြော်မြင်၊ ဤခြောက်အင်လည်း၊ လူတွင်တန်ဆာ၊ ကျေးဇူးဖြာ၍၊ ပညာပျံ့လောင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၊ အကြောင်းဖွင့်လှစ်၊ လက်သုံးဖြစ်၏၊ ငယ်ချစ်ထွားညက်၊ မောင်မိန့်ချက်ကို၊ နှစ်သက်ဝမ်းထ၊ နှလုံးစွဲ၍၊ နှိုက်နဲစုံစမ်း၊ သူချီးမွမ်းအောင်၊ တုံးတမ်းဖွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၂။ ဇာတိဂေါတ္တ၊ ခတ္တိယမ၊ ဝံသမျိုးနွယ်၊ သန်စင်ကြယ်လျက်၊ ကောင်းကြွယ်ကောင်းစံ၊ ကောင်းရင့်ကံတွင်၊ ကောင်းကြံနာဂတ်၊ ကောင်းစိတ်မှတ်၍၊ ကောင်းမြတ်နှလုံး၊ ကောင်းစွာသုံးသည်၊ ကောင်းဆုံးကောင်းချင်း၊ မိစိုးမင်း၊ သုံးတွင်းလောက၊ သုံးဘဝတွင်၊ ဖြစ်ကြကုန်လတ်၊ လူနှင့်နတ်တို့၊ ရိုညွတ်ချမ်းအေး၊ မျက်ချစ်ဆေးသို့၊ ကြိုင်မွှေးသင်းသင်း၊ အဝက်ချင်း၍၊ နရွှင်းထုံထုံ၊ ရွှေဝတ်မှုန်နှင့်၊ ရွှေငုံစိုစို၊ အလျှံယိုသည်၊ ကုသိုလ်ရှစ်ပါး၊ ပွင့်ထွားလျှပ်လျှက်၊ အချပ်ဝေမြိုင်၊ ကြာတစ်ခိုင်တည့်၊ လေးဆိုင်ပင်မ၊ ဖြိုးဖြိုးကြွလျက်၊ ဘဝတောခြံ၊ ပယ်ဖြတ်ရုံလျက်၊ နိတုံမက၊ နေနှင့်လလည်း၊ နှိုင်းဆရှောင်ဖဲ၊ တရဲရဲနှင့်၊ ပုလဲဝတ်မျှင်၊ လန်းလန်းရွှင်သည်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ဆိုင်၊ ကြာတစ်ခိုင်တည့်၊ မယိုင်မငဲ့၊ မတိမ်းနွဲ့သား၊ လဲလဲစိစိ၊ ကုံးကာသိသို့၊ တစ်ညီတစ်ညွတ်၊ ထွတ်ရရွတ်တည့်၊ မွတ်မွတ်ကြွကြွ၊ လွရရွလျှင်၊ သီလရှစ်ဆူ၊ မွှေးကြူပွင့်လှိုင်၊ ကြာတစ်ခိုင်တည့်၊ လေးဆိုင်ပင်မ၊ (----) ခတ်ပြိုင်သုံးတန်၊ သုံးဖန်ရှစ်ထပ်၊ ရှစ်ပွင့်ချပ်ကို၊ ကုံးစွပ်ထိပ်ပြင်၊ မပြတ်ဆင်၍၊ ငယ်ကြင်နှမ၊ နှောင်းညိုမြနှင့်၊

ဘဝဆက်တိုင်း၊ ချစ်ကြီးဆိုင်းလျက်၊ ပတ်သိုင်းရစ်ထုံး၊ စက်ရာအုံးဝယ်၊ နှလုံးရွှင်ပျူ၊ ပျော်စံ
ရအောင်၊ ယူဆချင်ထောက်၊ အလွမ်းဖျောက်၍၊ ဩဏ်နှောက်မွေတော်မူရစ်တော့။

၁၂၃။ အိမ်ရှေ့ရာဇာ၊ ဥပရာလျှင်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ မဟေသီအား၊ မြွက်ချီစကား၊
မှာထားပြီးလတ်၊ အုန်းအင်ခတ်၍၊ ပတ်ပတ်ခြိမ်ဟည်း၊ တောရိုက်ကြည်းသို့၊
တိမ်လည်းမလျှင်၊ ပဲ့တင်ထပ်ဝဲ၊ မြေကြီးကွဲမျှ၊ သောင်းသဲများစွာ၊ ခုနစ်ရာနှင့်၊
စန္ဒာထွတ်ထား၊ မိဖုရားက၊ စသည်ဖြီးထူ၊ ပြည်သူပြည်သား၊ ယောက်ျားမိန်းမ၊
ရှိသမျှတို့၊ ငိုကြသီးသီး၊ ရင်အိုက်တီးလျက်၊ ဆံကြီးဖားဝေ၊ မြေတွင်ခေါက်ချိုး၊
ဇောက်ထိုးလည်လူး၊ မိန်းမောမူး၍၊ ခေါ်ထူးမရ၊ လောင်းရာကြောင့်၊ ရှိကြကုန်ရှာ၊
ထိုအခါ၌၊ တေဇာရှိန်ဝင်း၊ ဖခင်မင်းက၊ လျှင်ပြင်းစေလွှတ်၊ မင်းချင်းမတ်တို့၊ ရှိညွတ်
ပန်ထွာ၊ နန်းပွင့်လျာကို၊ ဗိုလ်ပါအင်အား၊ အာဏာသားနှင့်၊ ယူသွား ဆောင်မြောက်၊
မြေနှန်းရောက်က၊ သင့်လျောက်ပတ်စွာ၊ တင့်အပ်ရာ၌၊ မကြာလျှင်လျား၊ စီရင်ထား
သည်၊ စောင့်ငြားလူသူဝန်းမြှောင်တည်း။

၁၂၄။ တန်ခိုးကျက်သရေ၊ အိမ်ရှေ့နေသား၊ မြူတေဆင်းရောင်၊ လောင်းမြတ်
ခေါင်ကို၊ ယူဆောင်ပြီးမြောက်၊ ထိုမှနှောက်လည်း၊ ထွန်းတောက်တေဇ၊ သူရိယနှင့်၊
ဝါမဂေတ္တ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ဤမျှသုံးဖော်၊ နှမတော်လည်း၊ ရွှေလျော်ပုံပြု၊ ကြာဝတ်စုသို့၊
ဂူသမိန်းပြတ်၊ မောမောဖတ်မျှ၊ မိုးနတ်သဏ္ဍာန်၊ ကောင်းအင်ကြံနှင့်၊ တင်ရန်ပြစ်ကင်း၊
ဖြူထွတ်ဝင်းသည်၊ အဆင်းညိုမြ၊ နန္ဒနနှင့်၊ ကောကိလ၊ မုဒိတ၊ ဥပသေန၊ ထွန်းပ
အရောင်၊ အလျှော်ပြောင်လျက်၊ တန်ဆောင်လေးတိုင်၊ ရည်တူပြိုင်သို့၊ ကျော်လှိုင်ထင်
ရှား၊ ခုနစ်ပါးကို၊ ရှေးလားအတူ၊ ဆောင်လေယူသော်၊ ဆာပူကြေကွဲ၊ မျက်ရည်ရွဲနှင့်၊
ဝမ်းထဲမဆုံ၊ အကြောက်နှံ့၍၊ သေအံ့နမိတ်၊ သက်ခင်ထိတ်မျှ၊ မဆိတ်ငိုယို၊ တဆို
ညှိုးသမ်း၊ မြည်တမ်းလျက်ပင်၊ ဆောင်ခဲကြင်မှာ၊ သခင်ဘုံလေ့၊ အိမ်ရှေ့ရန်နှင်း၊ မကင်း
မကွာ၊ ထံတော်သာ၌၊ ညီညာပေါင်းစု၊ နေစေပြုသည်၊ တစ်စုနမည်နှောင်တည်း။

၁၂၅။ သည်မှာတစ်ထောက်၊ တစ်ကြိမ်မြောက်၍၊ သည်နှောက်တစ်တန်၊ စီရင်
ဖန်လျက်၊ ယူပြန်လေငြား၊ မိဖုရားကား၊ ပြာထွားဝင်းရွှေ၊ ကြငှန်းနေနှင့်၊ တထေဝ
တည်း၊ ချည်ရရည်းလျှင်၊ စုလည်းထပ်တပ်၊ ချပ်ရရပ်တိ၊ ထိန်လျှပ်ပမာ၊ မြတ်အင်္ဂါနှင့်၊
ဧရာဝတီ၊ မည်ရှိနာမ၊ ဝိဇယဒေဝီ၊ သိင်္ဂီဝတ်ဆံ၊ ရွှေစံပပ၊ သုနန္ဒဒေဝီ၊ ဂုဏ်ဆီတောက်
ဝေ၊ လက်ဝဲနေသည်၊ မယ်ကေသနီ၊ လှဒေဝီနှင့်၊ တူပြီမပြား၊ ထိုလေးပါးလည်း၊ သနား
ဖွယ်သာ၊ လူလည်းရှာလျက်၊ ရွှေကြာညိုသွယ်၊ လက်ဆုပ်နယ်သို့၊ ညှိုးငယ်မတည်၊
မျက်ရည်စက်လက်၊ မိန်းမောလျက်လျှင်၊ သက်ထွက်လုနီး၊ ရင်ဘတ်တီး၍၊ သေကြီး
သေငယ်၊ နန်းဘုံလယ်တွင်၊ သံကျယ်ဟစ်သဲ၊ ထယူဖွဲ့မှ၊ ပျောင်းနွဲလှိုက်ဆာ၊ ငိုကြ
ရှာ၏၊ သိင်္ဂီရွှေတောင်၊ ရွှေနှန်းဆောင်တွင်၊ ဖြူရောင်ဖြန့်မိုး၊ အုပ်ကွပ်စိုးလျက်၊
ကျော်ဟိုးမြေပြင်၊ ဘုန်းနေရွှင်သည်၊ သခင်ဘုရား၊ မသနား၍၊ တို့အားလတ်လတ်၊
အသေသတ်လည်း၊ သည်းပွတ်ရင်သွေး၊ ငါတို့မွေးသည်၊ သက်ပေးရွှေလျော်၊ မိမျက်
ဖျော်တို့၊ ကျန်သော်တစ်စိ၊ သေရဘိလည်း၊ ယူမိတရား၊ နှလုံးထားလျက်၊ များများ
မသည်း၊ ဝမ်းမနည်းရှင်၊ တို့ချည်းတစ်ဖုံ၊ ကြံတို့လေတတ်၊ ကမ္မဝင်ကြောင့်၊ ယဇ်နတ်

မိစ္ဆာ၊ ဒေဝရာအား၊ ပူဇာနက်ဖန်၊ ဆက်ဆက်မှန်ချည်၊ ယမန်ကာလ၊ ရှေးရှေးကပင်၊ ရောဂဗျာဓိ၊ ကပ်ငြိကြောင်းပြု၊ တစ်ခုခုကြောင့်၊ မရှုခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ကွာမှု၊ အရာတစ်ထောင်၊ ကောင်းလေယောင်တည်း၊ ဆွဲနှောင်ငင်ယူ၊ ယခုမူကား၊ ကလူကလဲ၊ လွန်ဆင်းရဲအောင်၊ မိညဲရွယ်နု၊ မယ်တစ်စုကို၊ ရွှေဥလှော်သစ်၊ သက်ပြတ်ချစ်မျှ၊ ရင်နှစ်ညီးညီး၊ သမီးမလွတ်၊ စိမ်းရှင်သတ်၍၊ ယဇ်နတ်မရှည်၊ တင်တော့မည်ဟု၊ ဘုန်းစည်ပရမေ၊ ကြဖြစ်လေရှင်၊ ထွေထွေလာလာ၊ တစ်သက်လျာနှင့်၊ မကြာဆောင်နွဲ့၊ ရှေးထားမြိ၌၊ မလွဲမဖောက်၊ နေစေမြောက်သည်။ လေးယောက်ရွှေတိုင် တစ်ဆောင်တည်း။

၁၂၆။ ထိုမှတုံလှည့်၊ ရွှေဘုံဌာန၊ ပြည်ပုပ္ဖတွင်၊ နေသေဌ်၊ များဘိဥစ္စာ၊ ပဒေသာသို့၊ လိုရာမတ၊ ပြည်စုံလှ၍၊ တွင်းပမြေမြှုပ်၊ ကြွယ်ပုပ်ကြွယ်စပ်၊ အထပ်ထပ်တည်း၊ လပ်သပ်မစဲ၊ သဲသဲကြွေကြွေ၊ များလောက်လွေလျက်၊ တစ်နေ့ဆယ်တင်း၊ သုံးစွဲပြင်းလည်း၊ ညခင်းမွမ်းဖြင်၊ ထမ်းပိုးဝင်၍၊ ပေါ်ထင်နီးဝေး၊ သတင်းမွှေးသား၊ တိုင်းကျေးမျက်စိ၊ ပြည်ကြီးဝမ်းခေါင်း၊ လူပေါင်းရင်ဝ၊ ဖြစ်တုံကြသည်၊ ပုဏ္ဏမုခ၊ ဘဒ္ဒိယနှင့်၊ သိင်္ဂီလဟု၊ ဝဓုအမည်၊ တွင်သည်လူဝယ်၊ သူကြွယ်လေးယောက်၊ တောင်နှယ်မောက်သား၊ မုန်သောက်မာတင်၊ စီးတော်ဆင်ဟု၊ ကောင်းအင်လက္ခဏာ၊ ပြည့်စုံစွာသည်၊ နာဠာဂီရိ၊ ကြီးသိကြွကြွ၊ ဝရုဏဒန္တ၊ အတပဂီရိ၊ ထိုပြီနတ်တူ၊ အဗ္ဗဂ္ဂတ၊ နာ(ဂ)ပြောင်ကျော်၊ ဆင်တော်လေးစီး၊ တစ်သီးထိုမှ၊ အဿရတနာ၊ ဗေလာကျန်ညီ၊ ကေသရီနှင့်၊ တူပြီမကွာ၊ သူရာမုက္ခ၊ ပုဏ္ဏကတည်၊ ဝိနတ္တက၊ နာမကျော်ဟိုး၊ သိန္ဓောမျိုးဟု၊ တန်ခိုးထင်ပေါ်၊ မြင်းတော်လေးစီး၊ နွားကြီးဖြူလှ၊ ဥသဘက၊ စသည်သတ္တာ၊ စတုကာကို၊ မကြာဆောင်ယူ၊ သောသောအူမျှ၊ လူကငိုကြင်၊ ဆင်ကခြိမ်းဟည်း၊ မြည်းကသံကျော်၊ မြင်းတော်ဟိလွှား၊ နွားကတွန်တုံ၊ သေဘေးကြုံ၍၊ လုံးစုံများစွာ၊ သတ္တဝါတို့၊ ဘာသာမြည်ရုန်း၊ တအုန်းအုန်းနှင့်၊ ရှောင်ပုန်းမလွတ်၊ မင်းဒဏ်ခတ်လျက်၊ လှည့်ပတ်ဆီးဆ၊ ဆောင်ခဲကြသည်။ ဆိုင်းတွပူးတွဲ ချည်နှောင်တည်း။

၁၂၇။ ထိုအခါနှိုင်းလျော်၊ ပမာသော်ကား၊ တိမ်ပေါ်ကောင်းကင်၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ မိုးပြင်မလပ်၊ ရှစ်ပါးရပ်ကို၊ နှစ်ပိုင်းပျ၊ မုန်တိုင်းထသို့၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ အညီပြည်လုံး၊ ပတ်ကုံးကြေညာ၊ ကောလာဟလ၊ ထိန်ထိန်ကြွမျှ၊ လမ်းမလမ်းငယ်၊ အသွယ်သွယ်၌၊ တုံပယ်ထွက်ဝင်၊ ခေါက်တင်လူးလာ၊ လူများစွာတို့၊ ဟာဟာမင်းကောင်း၊ ခက်ချေတောင်းဟု၊ ပူပျောင်းမရွှင်၊ ဗျာပါဖြင်၍၊ ဝမ်းတွင်ညှိုးခြောက်၊ စိတ်မီးတောက်မျှ၊ တစ်ယောက်အိမ်ပြေး၊ တစ်ယောက်မေးရှင်၊ ဟစ်ကြွေးငိုယို၊ တဆိုမတည်၊ မျက်ရည်ကျစီး၊ သမီးလက်ဆွဲ၊ သားချိုတွဲလျက်၊ ရင်ကွဲမတတ်၊ သက်ခင်ပြတ်မျှ၊ လွမ်းဆွတ်မူးလည်း၊ ရှိကြသည်ကား၊ ရွှေပြည်ပျက်အံ့အယောင်တည်း။

၁။ ဆွဲနှောင်ယူငင်

၆။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ တောင်းပန်ခန်း

၁၂၈။ မဟာဌာန၊ ပူရပြည်ကြီး၊ ပျက်အံ့နီးသို့ ရိုက်ချိုးပဲ့တင်၊ ရှိတုံကြင်သော်၊
အုတ်အင်မူးမတ်၊ စည်းဝေးလတ်၍၊ ဘုန်းထွတ်ဘုရင်၊ ရွှေပြည်ရှင်၏၊ မိခင်ဘမင်း၊
ထံတော်ရင်း၌၊ ဝပ်စင်းကြောင်းလျား၊ လျှောက်လေကြားသော်၊ မင်းဖျားဖခင်၊
မွေးမယ်ရှင်လည်း၊ ပူပင်သည်ထဲ၊ ရင်တို့ကွဲမျှ၊ ကျရွဲယိုရွမ်း၊ မျက်ရည်လျှမ်း၍၊
မြည်တမ်းရေရွတ်၊ တတွတ် တွတ်နှင့်၊ သည်းပွတ်ဘုန်းလျှံ၊ သားထံလာမြောက်၊
ရောက်လေရကား၊ ထိုမင်းဖျားကို၊ နှစ်ပါးမိဘ၊ စုံတကွနှင့်၊ ပါပယုတ်မာ၊ မိစ္ဆာအမူ၊
စေးနဲ့ထူကို၊ ယူသည်မှန်က၊ စွန့်အံ့ဆေးကြော၊ စင်စိမ့်သောဟု၊ သဘောကြနေ၊
အထွေထွေကို၊ မေးလေအကြောင်းသိအောင်တည်း။

တမတ္တိပကာသေန္တော သတ္တာအာဟ။

၁၂၉။ မဟာကရုဏ၊ ထွန်းပဝင်းဝင်း၊ သုံးလူမင်းကား၊ မိရင်းဖခင်၊ ကျေးဇူးရှင်တို့၊
မလျှင်မကြာ၊ သားထံလာ၍၊ သာယာချေငံ၊ နှုတ်သံညင်းညင်း၊ မေးမြန်းခြင်းကို၊
မကြွင်းကုန်အောင်၊ အကြောင်းဆောင်လျက်၊ မြားမြောင်ပရိသတ်၊ မှတ်စိမ့်သောအား၊
ကြိုင်ပျံ့ရှားမျှ၊ စကားဖော်ပြ၊ ရွှေနှုတ်ဟ၍၊ မေ့ဟောရိုး ဖောင်ဖောင်တည်း။

“တံတံမာတာအဝစ၊ ရောဒန္တိအာဂန္နာဝိမာနတော။

ယညောကိရတေပုတ္တ၊ ဘဝိဿတိ စတုဟိပုတ္တေဟိ” တိ။

၁၃၀။ သုံးဆယ်ခုနစ်၊ လောကုတ်ဖြစ်သား၊ အနှစ်သာရ၊ မြတ်ဓမ္မကို၊ နေည
သောက်ချိုး၊ ကျေးဇူးတိုး၍၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိ၊ တူမရှိသည်၊ သိရှိမြဲတေ၊ ဘိက္ခုဝေတို့၊
အောင်မြေပပူပူရ စိုးလစ်၊ ဧကရာဇ်၏၊ မွေးချစ်ဘကျော်၊ မြတ်မယ်တော်တို့၊
စံပျော်ညွန့်လန်း၊ ဗိမာန်ခန်းမှ၊ ပင်ပန်းညှိုးချိုး၊ ဗျာပါဖုံးလျက်၊ နှလုံးနောက်ဝေ၊
သည်းအူကြွေမျှ၊ ရင်ရွှေခတ်တီး၊ ပန်းတကြီးနှင့်၊ ခုံမီးခုံမင်၊ သားထံဝင်၍၊ ဆိုချင်
ရကား၊ သမီးသားကို၊ မထားအသက်၊ ရက်ရက်ခတ်လှိုင်း၊ ဖြတ်ပိုင်းစည်းတောက်၊
သွေးပေါက်ပေါက်နှင့်၊ မလျောက်မပတ်၊ ယဇ်မီးနတ်အား၊ ယွင်းချွတ်စိတ်ကြည်၊
ပူဇော်မည်ဟု၊ မြရည်ရွှေခဲ၊ မယ်လည်ရွဲလျှင်၊ စိတ်စွဲကြံထွေ၊ ဟုတ်ပေသလော၊
မှန်သဘောကို၊ မင်းစောပြည်ရှင်၊ မွေးမယ်ခင်နှင့်၊ ကျွမ်းဝင်ဘဖျား၊ ထိုနှစ်ပါးကို၊
ထင်ရှားပြ၍၊ ခဏမကြာ၊ ဆိုတုံ (ပါ) လော့၊ မှန်ရာမလွဲ မရှောင်တည်း။

ရာဇာအာဟ

၁၃၁။ ခမည်းမင်းကျော်၊ မင်းမယ်တော်တို့၊ ထုတ်ဖော်သို့လို၊ မေးမြန်းဆိုသော်၊
နဂိုရ်ထိပ်မိုး၊ (တန်ခိုး) ပြောင်ပြောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့်၊ ချီဆောင်နှိုင်းသင်၊
နန်းကြချင်လည်း၊ မမြင့်လေဘဲ၊ ရာထောင်ကဲ၍၊ ဝှဲဝှဲတင်ဟန်၊ ကျေးဇူးလွန်သည်၊
မိမ့်စိုးမင်း၊ ဖခင်ရင်းတို့၊ မယွင်းမခွ၊ ရွှေနားကျလော့၊ သိပ္ပမဒေဒင်၊ တတ်မြော်မြင်၍၊
လူထွင်ထင်ရှား၊ ဗြဟ္မလားသို့၊ ပုဏ္ဏားတိဟိတ်၊ ခေါင်ပဏ္ဍိတ်ဟု၊ ထိတ်ထိတ်ဂုဏ်ဝါ၊
ကျေးဇူးဖြာသည်၊ ဆရာမြတ်လှ၊ ဟောဓမ္မကို၊ နားဝင်ြိမ်းငြိမ်း၊ ကျွန်ုပ်စိမ့်လျက်၊

နှစ်သိမ့်အင်ရွှဲ၊ နတ်ရွာပွဲသို့၊ မလွဲခေါက်ရက်၊ သည်တိုးတက်မှ၊ ပြီအက်ဝေးနိုး၊
မြောက်စည်တီး၍၊ ဘကြီးရွှေပင်၊ မိခင်လည်ဆွဲ၊ ရွှေဘုံထဲ၌၊ အမြဲတင့်ခေါင်၊
စံရအောင်ဟု၊ ရည်စောင်တုံလစ်၊ အလွန်ချစ်သည်၊ မြနှစ်ရွှေလား၊ သမီးသားနှင့်၊
မယားတကွ၊ ဓနသေဌိ၊ ဟတ္ထိအဿ၊ စသည်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မဟာဒေဝ၊
ယဇ်နတ်လှအား၊ ပသပူဇော်၊ နတ်ရွာပျော်အံ့၊ ကြားတော်မူတိုင်း၊ မဆိုင်းကေနံ၊
မှန်၏ဘုရား၊ လျှောက်ပန်ကြားသည်၊ ၊ညွတ်တွားလက်အုပ်ထိပ်ခေါင်တည်း။

အထန် မာတာပီတ ယောအညထ။

၁၃၂။ ထိုသို့သားတော်၊ လျှောက်လေသော်တုံ၊ နှစ်ဖော်တူကွ၊ ပန်းတကြီးနှင့်၊
ခုံမီးခုံမင်း၊ သားထံဝင်၍၊ ဆိုချင်ရကား၊ သမီးသားကို၊ မာတာပီတ၊ မိနှင့်ဖကား၊
ပုတ္တမင်းစစ်၊ ဧကရာဇ်၏၊ အနှစ်မရှိ၊ အကာတိလျှင်၊ ယူဘိဖောက်ပြန်၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ကို၊
တွန်းလှန်ဝင်ဖြို၊ အကုသိုလ်နှင့်၊ ကုသိုလ်နှစ်ပါး၊ အကြောင်းအားကြောင့်၊ စက်ချား
ရဟတ်၊ သံသာဝင်တွင်၊ မလွတ်စေရ၊ ဝိပါကကို၊ မခွဲစိတ်ဘဲ၊ အမြဲမှန်စွာ၊ သိစိမ့်ငှာဟု၊
ဂါထာပါဌ၊ စုဏ္ဏိယဖြင့်၊ ၊ခဏခတ်သွတ်၊ ရွတ်ကုန်လတ်တည်း။

**“မာတံ ပုတ္တသဒ္ဒဟေသိ၊ သုဂတိ ကိရဟောတိ ပုတ္တယညေန။
နိရယာနေ’ သောမဂ္ဂေါ၊ နေသောမဂ္ဂေါဟိသဂ္ဂါနံ။
ဒါနာနိဒေဟိကောဏ္ဍည၊ အဟိ သာသဗ္ဗဘူတ ဘဗျာနံ။
ဒေသမဂ္ဂေါ သုဂတိယာ၊ နစမဂ္ဂေါ ပုတ္တယညေနာ” တိ။**

၁၃၃။ ကောဏ္ဍညဟု၊ ဂေါတ္တန္ဒယံမျိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ မင်းရိုးသန်စင်၊ လမ်းကြောင်း
ထွင်လျက်၊ ရာဇဝင်ဆင်းသက်၊ အဆက်ဆက်တည်၊ မပျက်မတိမ်၊ ရွှေနန်းအိမ်၌၊
ဓမ္မသိမ်စံပ၊ မောင့်မွေးဘနှင့်၊ ကာလရည်မြင့်၊ ပျော်စတင်မှ၊ ငှုင်ရင်ကြာသွင်၊ မောင့်ကို
မြင်သော်၊ ရွှေစင်ဦးသစ်၊ ဆယ်ခုနှစ်က၊ မွေးချစ်ဖမင်း၊ မေတ္တာပြင်း၍၊ လျှိုဝင်းညီးညီး၊
ရွှေနန်းထီးနှင့်၊ ဖြီးမျှစည်ပွား၊ ပြည်တိုင်းကားကို၊ မောင့်အားလွဲပယ်၊ ရွှေဘုံလယ်၌၊
နတ်နှယ်ဝန်းရံ၊ ပျော်မြူးစံသည်၊ တက်ပျံ ဘုန်းရောင်၊ (---)၊ ကောင်းကျိုးပေး၏၊
မဝေးသားရွှေတောင်၊ မာရ်အောင်ရှင်ချစ်၊ ဓမ္မစစ်တို့၊ ဖွင့်လှစ်တုံဘိ၊ လေးနက်ချိုသည်၊
မည်ရှိဓမ္မ၊ အဓမ္မဟု၊ နှစ်ဝနှစ်ဖန်၊ နှစ်ရပ်ဌာန်တွင်၊ အမှန်ဓမ္မ၊ သဘာဝကား၊ ဒါနသီလ၊
စသည်ကြောင်ရေး၊ ကောင်းကျိုးပေး၏၊ မဝေးထိုမှ၊ အဓမ္မဟု၊ ဌာနတစ်ချက်၊
သဘောနက်ကား၊ အသက်သတ်လျှင်း၊ ခိုးခြင်းစသား၊ အကြောင်းအားကြောင့်၊
ထိပါပူးအပ်၊ အကျိုးထပ်ရှင်၊ မြဲကွပ်နှောင်တွ၊ သည်နှစ်ဝကို၊ သားလှရွှေစင်၊
မယ်ပန်းပင်သည်၊ ၊ယူငင်ဝမ်းဝယ်သွတ်ဘိမင်း။

၁၃၄။ ဤသို့ဟုတ်မှန်၊ ထိုဆိုဟန်ကား၊ ကဲလွန်ပုည၊ ကုသလကား၊ ခေတ္တမညှိုး၊
လယ်ကောင်းမျိုးသို့၊ ဖြိုးဖြိုးမြင်ဝန်၊ ကျေးဇူးထွန်သည်၊ မြတ်မွန်ဗုဒ္ဓ၊ စိန္တေယျနှင့်၊
ဓမ္မသံဃာ၊ ရတနာဝယ်၊ ငါးဖြာရှိခိုး၊ လေးမြတ်နိုးလျက်၊ မစိုးကြောင့်ကြ၊ ဆည်းကပ်
ခ၍၊ ကြွကြွလန်းလန်း၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းနှင့်၊ ဆွမ်းပန်းကြိုင်မွှေး၊ သူနာဆေးကု၊

လေးပါးပစ္စည်း၊ များနည်းထွေလာ၊ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး၊ စသောအားဖြင့်၊ စွန့်ငြားစာဂ၊ ပုညဝတ္ထု၊ ဆယ်ခုမကင်း၊ သတင်းငါးမည်၊ ဆောက်တည်ဥပုသ်၊ အဟုတ်မှန်လှ၊ ကရဏကြောင့်၊ ဒါနထုံမွမ်း၊ အရိပ်ငြိမ်းလျှင်၊ ငြိမ်းချမ်းခြောက်ထပ်၊ ဆယ်ခြောက်ရပ်၌၊ မြဲကြပ်စုံဆန်၊ အဆုံးစွန်လည်း၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်ခိုင်၊ တိုင်လေတုံရှောင်း၊ သည်အကြောင်းကို၊ ကျော်သောင်းဗုဒ္ဓ၊ ပစ္စေကနှင့်၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ လောင်းဆူတော်တို့၊ နမော်ကြည်ညို၊ ချီးမွမ်းဆို၏၊ ထိုထိုထောက်ရှု၊ သားရွှေဥလည်း၊ ယခုဘဝ၊ ခန္ဓာချလျက်၊ ပြောင်းကြွနတ်ဘောင်၊ ပျော်ရအောင်ကို၊ ကျင့်ဆောင်သီလ၊ မြတ်ဒါနနှင့်၊ စာဂမညှိုး၊ စိုက်ကြပျိုးလော့၊ အကျိုးမမြင်၊ ပါယ်လေးခွင်သို့၊ ယူငင်နှိပ်စက်၊ ဆံတစ်ရွက်မျှ၊ နှစ်သက်မကြွ၊ မိကြီးပုံ၌၊ ကျတုံဇောက်ထိုး၊ ငရဲအိုးဝယ်၊ ကွယ်ကိုးမရ၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ ဒုက္ခထောင်းထောင်း၊ အကြောင်းဖြစ်တတ်၊ သားကိုသတ်၍၊ ဘယ်နတ်ဘယ်ရွာ၊ ဤခန္ဓာဖြင့်၊ ဘယ်မှာမသွေ၊ ရောက်ပချေလိမ့်၊ ပလေပစာ၊ လှည့်ပတ်ရာကို၊ သည်းချာပွင့်ငုံ၊ မယုံလင့်မင်း၊ မဟုတ်လျင်းဘူး၊ မိရင်းဖခင်၊ လွန်ချစ်ကြင်၍၊ ကြည်လင်ဖြောင့်သား၊ မှန်စကားဖြင့်၊ မထားမဝက်၊ ပြဆိုချက်ကို၊ နှစ်ဖက်နားဝယ်ညွတ်ဘိမင်း။

၁၃၅။ အဓမ္မဟု၊ ပါပညစ်ညမ်း၊ သဘောတမ်းကား၊ ခွဲခြမ်းပညာ၊ မရှိပါ၍၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ဤနှစ်ကွဲကို၊ နှိုက်နဲမိမိ၊ မသိကျိုးပြစ်၊ ဗာလစစ်တို့၊ မချစ်သူသက်၊ နှိပ်စက်မညာ၊ ပါဏာတိပါတ်၊ သတ်ခတ်ခြင်းက၊ စသည်အဟို၊ အကုသိုလ်ဟု၊ ထိုထိုအကြိုက်၊ ဒုစရိုက်ကို၊ မှားမိုက်ပြုတုံ၊ လူအပုံလည်း၊ ထည့်လှုံထင်းပွဲ၊ ငွေမစ်လျက်၊ အော်လဲသံသာ၊ ဝင့်သုံးဖြာတွင်၊ စကြာလှည်းဘီး၊ အစဉ်မှီးသည်၊ ခရီးလမ်းဝ၊ ဂေါပဒသို့၊ ပြစ်ချင်ဖမ်း၊ အပါယ်လမ်းကို၊ ကြီးပမ်းဖောက်တိုး၊ ကြံလိုညှိုးမျှ၊ စိုးစိုးရိမ်ရိမ်၊ အကြိမ်ကြိမ်လျှင်၊ သိမ်သိမ်ဖျင်းဖျင်း၊ ဒုက္ခတွင်းကို၊ ပြေးဆင်းရဲငြား၊ ထိုအလားလျှင်၊ ချစ်သားရွှေစင်၊ မယုံဝမ်းဝင်လည်း၊ ငဖင်ပုဏ္ဏား၊ မိုက်စကားကို၊ ယုံမှားလေဘိ၊ ပြစ်မရှိသည်၊ သိရိရတနာ၊ သားပုတ္တာကို၊ ယဇ်ဗာလတ်လတ်၊ သတ်တုံဘိက၊ တိဒိဝကို၊ ရမည်စင်ထား၊ ပါယ်လေးပါးသို့၊ သွားအံ့စင်စစ်၊ အကြောင်းဖြစ်၏၊ ရင်နှစ်သားမောင်၊ ရွှေနားထောင်၍၊ လှခေါင်ပျိုပျို၊ သားတော်တို့ကို၊ နှစ်လိုရွှင်အား၊ ဝမ်းတော်ပါးလျက်၊ သနားချစ်ခင်၊ မေတ္တာဝင်၍၊ လျှင်လျှင်ယခု လွတ်ဘိမင်း။

၁၃၆။ နှစ်ပါးမိဖ၊ တောင်းပန်ကြသော်၊ ယွင်းခွကြညစ်၊ ဧကရာဇ်လည်း၊ ပုဆစ်ညွတ်တုပ၊ ဆယ်ချောင်းယုတ်မှ၊ လက်အုပ်ထိပ်ပြင်၊ ဖြိုးဖြိုးဆင်လျက်၊ ဦးတင်ဝပ်တွား၊ လျှောက်ပန်ကြား၏၊ ဘုရားတစ်ဆူ၊ ရွှေဂူအသွင်၊ ကျွန်ုပ်တင်၍၊ မြီပင်နေည၊ ခါနိစ္စဖြင့်၊ ပါဒရွှေစိုင်၊ ပွင့်လေးခိုင်ကို၊ ညွတ်ရိုင်းရိုကျိုး၊ စိုရိုခိုးသည်၊ မြတ်မျိုးမယ်ရှင်၊ မွေးဖခင်တို့၊ ကျော်ထင်ပညာ၊ နက်နဲစွာသည်၊ ဆရာခဏှ၊ ဗြဟ္မဏကား၊ မှန်စွစကား၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ လှည့်ဖြားဖျက်လို၊ မဆိုပေတန်၊ သူတော်မှန်၏၊ အကျွန်သော်ကား၊ နန်းရံထားသည်၊ ရွှေသားပုတ္တာ၊ ဥပရာကို၊ များစွာဖြင့်ညှိုး၊ သားသမီးထက်၊ ဆဆတက်၍၊ စုံမက်ချစ်ကဲ၊ ရှုမရဲလည်း၊ စွန့်ခဲစွာလှ၊ ပုညတကြောင့်၊ နန်းမရွှေတောင်၊

ဘသည်းခေါင်ကို၊ ချစ်နှောင်ကြီးခွေ၊ အနိုင်ဖြေလျက်၊ မြဲတောရတနာ၊ ဥစ္စာမြတ်တိုင်း၊ ကုသိုလ်လှိုင်းသည်၊ ဆိုင်းဆိုင်းဖွံ့ဖွံ့၊ ကြီးစအံ့ဟု၊ ဝံ့ဝံ့စားစား၊ သားထက်ကိုယ်ကျိုး၊ ရှိစနိုး၍၊ အခိုးသံပါ၊ ရည်ထချွဲချွဲ၊ ကျွန်ုပ်ကြံရှင်၊ ရွှေစံနှိုင်းဆ၊ အိမ်ရှေ့ရသည်၊ စန္ဒကုမာ၊ နန်းပွင့်လျာကို၊ မေတ္တာကြီးပြတ်၊ စွန့်နှိုင်းတတ်က၊ သည်းပွတ်အခြား၊ သမီးသားကို၊ မထားလုံးစုံ၊ စွန့်နှိုင်းတုံလိမ့်၊ ပွင့်ငုံထွားထွား၊ သမီး သားကို၊ မုန်းထားစိတ်တွင်၊ မချစ်ခင်၍၊ အရှင်ဒေဝ၊ ယဇ်နတ်လှအား၊ ပသသည်လော၊ ဘယ်သို့သောဟု၊ မင်းစောနှစ်ပါး၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ စကားပိုက်ပိုက်၊ မဆိုထိုက်ရှင်၊ စိုက်စိုက်နတ်ဘောင်၊ တက်ရအောင်ကို၊ ရည်စောင်ယခု၊ ပြုအံ့ကျွန်ုပ် မနေတည်း။

၁၃၇။ ခမည်းမင်းကျော်၊ မွေးမယ်တော်တို့၊ ဟောဖော်ပြသ၊ တောင်ပန်းကြလည်း၊ နားမျှမဝင်၊ ဖြစ်ကြင်ရကား၊ မင်းနှစ်ပါးမူ၊ ဝမ်းပါးဝမ်းကွဲ၊ သည်းထင်လှိုင်၊ ယိမ်းညွတ်ယိုင်၍၊ လက်မှိုင်ချချ၊ သောကအိုးသို့ ဆူဝေတည်း။

၁၃၈။ ဘိုးတော်ဘွားမြတ်၊ တောင်းပန်လတ်လည်း၊ မလွှတ်တုံမြောက်၊ ထိုမှ နောက်၌၊ ပွင့်ညောက်ဘုန်းလျှံ၊ ဤသို့ကြံ၏၊ မြဲမြဲနှောင်တွဲ၊ သံမစဲတည်း၊ ဆင်းရဲကုန် စွာ၊ သတ္တဝါကား၊ ငါတစ်ယောက်မူ၊ အကြောင်းပြု၍၊ မဂ္ဂမလှ၊ သေကုန်ကြအံ့၊ ငါဖဘုန်းထင်၊ ပြည်ကြီးရှင်ကို၊ ဦးတင်လျှောက်ပိမ့်၊ ချမ်းသာစိမ့်ဟု၊ နှစ်သိမ့်ဝမ်းထဲ၊ ယူစွဲတုံပြီး၊ ဘကြီးမင်းအား၊ ဝပ်တွားကြည်ညို၊ တောင်းပန်လို၍၊ သံချိုဤသို့ ရှုတ်လတ်တည်း။

၇။ စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း

မာနောဒေဝ အဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ၊
အပိနိဂဠန္ဒကာပိ၊ ဟတ္ထိအသေစပါလေမ။

၁၃၉။ အရှေ့ပြုဗ္ဗာ၊ ဥတ္တရာနှင့်၊ ဂေါယာဒီပ၊ သုံးကျွန်းမျှလည်း၊ မကလှည့်ထွန်း၊
ကျေးဇူးလွန်၍၊ တံခွန်ထောင်ထူ၊ ကျွန်းဇေယျတွင်၊ ဆယ်ဆူပျပ်ကျို၊ ညွတ်လာယိုသည်၊
လူတို့အရှင်၊ မွေးဖေခင်၊ ၂၀၀မီးတွင်ဆယ်လ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ ဖွားထတုံမြောက်၊
ထိုမျှလောက်လည်း၊ မခေါက်မရက်၊ ပြတ်စုံမက်၍၊ ပုခက်ကျူးနွဲ့၊ ရွှေလည်ဆွဲလည်း၊
ပုလဲအသွင်၊ ချစ်ခင်လွန်ပြင်၊ သိမ်မွေ့ခြင်းဖြင့်၊ ကြီးပြင်းကုန်ဘိ၊ ပြစ်တစ်စီမျှ၊
မရှိလှည့်ပျို၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ဘယ်သို့စောလောင်း၊ သတ်ကောင်းအံ့နည်း၊ မေတ္တာ
သည်း၍၊ ထင်ရည်းစိတ်ထား၊ သနားညွတ်ရှေး၊ ချမ်းသာပေးလျက်၊ မိုက်မြွေမှုသား၊
ရှင်ပုဏ္ဏား၌၊ စားနေရေ၊ လုပ်ဆောင်လေဟု၊ ကျိန်းသေမြဲကြပ်၊ အပ်တုံဘိလော့၊
ပြစ်တိဆံ့မျှင်၊ ရိပ်မထင်သည်၊ ရုပ်သွင်လှထွား၊ သမီးသားကို၊ ဘထွားလူထွတ်၊
လောကနတ်သည်၊ လေးမြတ်ကျင့်တော်မူဘိသေး။

၁၄၀။ ဇနာဒီဗ္ဗ၊ နရထိပ်မိုး၊ ပြည်ကြီးစိုးသား၊ နေမျိုးညွန့်လူ၊ ဘဘုန်းတူလျှင်၊
သည်းအူတင်ခေါင်၊ ညီနောင်နှမ၊ တူကွဲမခြား၊ ကျွန်တို့အားကို၊ သနားခင်မွတ်၊
အသက်လွတ်၍၊ ကူးခတ်ထိပ်သွင်း၊ သံခြေချင်းဖြင့်၊ လည်ပင်းတည်လည်း၊
ထောင်ခတ်တည်းမှ၊ မရည်းထောင်းထောင်း၊ အာဏာမောင်းလျက်၊ ခြင်းတောင်းစွဲသုံး၊
ဆင်ချေးကျိုးနှင့်၊ ပြည်လုံးလှည့်ပတ်၊ တမတ်မတ်တည်၊ မပြတ်ဖွေလှစ်၊
မြင်းချေးပစ်ကို၊ မွေးချစ်ဖေခင်၊ ထည့်စေချင်၏၊ ကယ်ပင်ရင်းသို့၊ မထည့်မြို့လည်း၊
ကျွန်တို့ညီနောင်၊ မောင်နှင့်နှမ၊ စုံတကွကို၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ ယာမာညီသည်၊ ခွန်ဆီပြည်လျှို၊
တစ်နိုင်ငံမှ၊ ဝေးလံရပ်ခြား၊ တိုင်းတစ်ပါးသို့၊ သွားလေတော့ဟူ၊ နှင်တော်မူလည်း၊
ကြည်ဖြူရှိကျိုး၊ ဘမင်းစိုးအား၊ ရှိခိုးပျောင်းနွဲ့၊ ကန်တော့ခဲ၍၊ မင့်ထွက်သွား၊
တိုင်းတစ်ပါးဝယ်၊ တောင်းစားခယမ်း၊ တစ်ထွာဝမ်းကို၊ ငြိမ်းချမ်းရာဖွေ၊ သက်မွေး
နေအံ့၊ ပရမေထွတ်ထား၊ ဘမင်းဖျားလျှင်၊ သနားစိတ်ဝယ်၊ မေတ္တာကြွယ်၍၊
ရှေးနယ်ခင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၁။ ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာကို၊ အာဏာကြူးကြူး၊ ရွှေလက်ရုံးဖြင့်၊ လွှမ်းဘုန်း
အောင်မြင်၊ ရန်မျိုးစင်သည်၊ သခင်ဒေဝ၊ နရိန္ဒအား၊ ပုဏ္ဏားစကား၊ တိမ်းပါးယွင်း
ဖောက်၊ ရှေ့နောက်စဉ်စီ၊ မညီသောဟန်၊ အကြောင်းပြန်အံ့၊ တံခွန်ထောင်ထူ၊
နာတော်မူလော့၊ စိုက်ထူရဲရဲ၊ ရွှေညောင်ဆွဲလျက်၊ ဝှဲဝှဲလွှင့်ဆောက်၊ ထီးဖြူအောက်
တွင်၊ လျှံတောက်ရှုအံ့၊ ဂေါတမီဟု၊ သိင်္ဂီ ရွှေလှော်၊ ကျွန်မယ်တော်လျှင်၊ ဖွားမြော်
သန့်စင်၊ ကျွန်ကိုမြင်ကာ၊ အရှင်ခဏ္ဍ၊ ဗြဟ္မဏတို့၊ ရံကြငါးရာ၊ ကျွန်းငယ်ပါသည်။

မဟာဒီပ၊ တစ်ကျွန်းမျှကို၊ ထားကြလေဦး၊ လေးကျွန်းစုသည်၊ ထွန်းမြူးအာဏာ၊
မင်းစကြာသို့၊ လက္ခဏာကြန်ပုံ၊ ပြည်ဖြိုးစုံဟု၊ ဟောတုံလေရှာ၊ မဟုတ်ပါလော၊
ဘယ်စာချင်းတ၊ ယခုမှလျှင်၊ ဇီဝ(ခြေ)ဖြတ်၊ ယဇ်နတ်ယုတ်အား၊ လှီးခုတ်ပူဇော်၊
သင့်လျော်လေဟန်၊ ဆိုပြန်လေရှား၊ သင်းစကားကို၊ မမှားစိတ်တွင်၊ ကယ်ကောင်း
ထင်၍၊ မကြင်မနာ၊ သတ္တဝါကို၊ မစာကိုယ်ချင်း၊ သတ်ဘိလျှင်က၊ ပါယ်တွင်းငုပ်လျှိုး၊
ငရဲအိုးကို၊ ချီပိုးရွက်သည်၊ မည်ပငြိမ်ရှင်၊ အခွင့်မသာ၊ အရာမကျ၊ အဓမ္မကို၊
ဒေဝဘုရား၊ ဝမ်းမပါနှင့်၊ အများထွေလာ၊ သတ္တဝါကို၊ မေတ္တာဝင်တော် မူဘိသေး။

၁၄၂။ နရာဓိပတိ၊ လောကီထွတ်ထား၊ ဘမင်းဖျားလျှင်၊ ရွှေနားစိတ်စေး၊ နာဘိ
သေးလော့၊ ရစ်မြေးလောဘ၊ မျက်ဒေါသနှင့်၊ မောဟဖုံးလွှမ်း၊ အကျင့်ညမ်း၍၊
ထောက်စမ်းမမြင်၊ ပုဏ္ဏားဖင်ကား၊ ယခင်ကာလ၊ မဓမ္မသဘင်၊ တရားခွင်၌၊ စိတ်တွင်
မှတ်သား၊ ရန်မှန်းထားကြောင့်၊ ကျွန်အားပျက်စီး၊ အကြကြီးကို၊ မိုးမိုးလည်လည်၊
ကြစည်လေရှာ၊ လူတို့ရွာတွင်၊ မဟာဗြဟ္မဏ၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ ဂေါတ္တန္ဓယံယူ၊
ပုဏ္ဏားဟူက၊ ကြည်ဖြူစိတ်လို၊ ရိုရိုသေသေ၊ ဖြူကုန်ပေလျက်၊ ရွှေငွေဥစ္စာ၊
ရတနာလည်း၊ များစွာပေးကမ်း၊ ရွှင်သောဝမ်းဖြင့်၊ ကြင်ကျွမ်းသိမ်းမွေး၊ စားဦးပေး၍၊
လုပ်ကျွေးကော်ရော်၊ ပူဇော်အထူး၊ ဖြည့်တင်းဖြူးလည်း၊ ကျေးဇူးတစ်စိ၊
မသိယွင်းချွတ်၊ ပြစ်မှားတတ်၏၊ လူထွတ်ထိပ်နင်း၊ ငါ့ဘမင်းလည်း၊ သတင်းကျေးဇူး၊
အထူးမထင်၊ ပုဏ္ဏားဖင်အား၊ ချစ်ခင်မြတ်လေး၊ သိမ်းပိုက်မွေး၍၊ စားကျေးရွာပြည်၊
အတည်တည်နှင့်၊ ပွားစည်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်ထပ်ဆင့်၊ မြောက်ချီးမြင်လည်း၊
အခွင့်ရက၊ မွေးချစ်ဘအား၊ ဥစ္စာသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ဟု၊ စိတ်တွင်စာနာ၊ တာဘိ
မည်လော၊ မှန်သဘောတည့်၊ လျှင်ဆောငါ့အား၊ သတ်ငြားပြီးမြောက်၊ ထိုမှနောက်၌၊
မဖောက်ကေန်၊ သတ်လိမ့်မှန်ရှင်၊ ကျင့်တန်ညစ်နွမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်း၏၊ ချီးမွမ်း
မြောက်လွှား၊ ဆိုစကားကို၊ ရွှေနားနှစ်စုံ၊ မကြည်ယုံလင်၊ လုံခြုံအရေး၊ လာမည်
ဘေးကို၊ မျှော်တွေးရှေ့နောက်၊ ဆင်ခြင်ထောက်၍၊ ရွေးကောက်မြင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၃။ ဤသို့လျှောက်ထား၊ ကျွန်စကား၌၊ ပုဏ္ဏားသွပ်ရူး၊ သူတထူး၏၊ ကျေးဇူးမသိ၊
ဖြစ်ဘိလေရှောင်၊ ထိုအကြောင်းကား၊ အလောင်းရေနတ်၊ ဓဋ္ဌရတ်၏၊ သည်းပွတ်
အလား၊ သားလေးပါးတွင်၊ ရှေးဖျားအောက်ရင်း၊ တန်ခိုးပြင်းသည်၊ လျှိုဝင်းတေဇ၊
ရှင်ဒတ္တလျှင်၊ သီလကျင့်နွယ်၊ တောမြိုင်လယ်၌၊ စင်ကြယ်စိတ်ကြည်၊ နေလှည့်သည်
ကို၊ မှုနည်ယွင်းပါး၊ မိုက်သီးစားသည်၊ ပုဏ္ဏားမုဆိုး၊ သားတိုးပါပ၊ နေသာဒနှင့်၊
တွေကြသရော်၊ နတ်ကျော်နတ်ကောင်း၊ နတ်စောလောင်းကား၊ ဆွေဟောင်းချစ်သူ၊
တွေ့သောတူလျှင်၊ ကြည်ဖြူဝမ်းတွင်း၊ မေတ္တာပြင်း၍၊ လက်ငင်းမစ၊ သားနှင့်ဘအား၊
သုခစည်းစိမ်၊ ဗိမာန်အိမ်၌၊ မွေသိမ်စံပ၊ နေစေတ၏၊ ဖြီးမျှအံ့ဖွယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်
လျက်၊ အလမ္မာယ်အား၊ ပြလောငြားအံ့၊ ကြေထွားပျက်စီး၊ နတ်စောထီးကား၊
သေနိုးစလောက်၊ ကြမ္မာရောက်၏၊ အထောက်ထိုမှ၊ ဗာရာဏတွင်၊ ဗာလပုဏ္ဏား၊
ခရီးမှားကို၊ ချောက်ကြားညွန့်လန်း၊ ရေသဖန်းမှ၊ ပင်ပန်းကြီးကုတ်၊ မျောက်မင်း
ထုတ်၍၊ မယုတ်ဇီဝ၊ ချမ်းသာရလျက်၊ ငဆပုဏ္ဏား၊ မိုက်မှုတားလျှင်၊ သနားမဲ့ရှောင်း၊

ဗျောက်ဥက္ကောင်းကို၊ မညောင်းစိုက်စိုက်၊ ကျောက်နှင့်ရိုက်သော်၊ မူးမိုက်ရှုကွဲ
သွေးရဲရဲနှင့်၊ ဖောက်လွဲပျက်စီး၊ သေလုနီးရှင်၊ မသီးမခြား၊ ထိုအလားလျှင်၊ ပုဏ္ဏာ
ဟူက၊ ပြုထကျေးဇူး၊ သူတထူးအား၊ မကူးမေတ္တာ၊ သေစိမ့်ငှာတည်၊ မရာမရေ
ကြဲတတ်ပေစွ၊ သပြေစိုးနွံ၊ ထွတ်ဘုန်းလျှံလည်း၊ ထုံးစံနှိုင်းသင့်၊ ရှေ့နောက်ချင်၍၊
ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၄။ ဤသို့ထူးထူး၊ ထိမ်မြူးတတ်လှ၊ ဗြဟ္မဏ၏၊ ပါပယုတ်နှမ်း၊ စကားသွမ်းကို
ယောင်ယမ်းကျင့်မှား၊ လိုက်နာငြား၍၊ တိုင်းကားပြည်ထောင်၊ စစ်ပွဲဘောင်ဝယ်
မရှောင်ရန်ခွင့်၊ ခြင်္သေ့မင်းသို့၊ ရဲခြင်းသတ္တိ၊ ရဲနေချီလျက်၊ မရှိပြိုင်ဖော်၊ ဓမ္မူကျော်
သည်၊ ပြည်တော်စွယ်သွား၊ ထိုသည်သားကို၊ မင်းဖျားဘယ်သို့၊ သတ်တုံမြို့အံ့၊ စိမ်းညို
မိုင်းဝေ၊ ရဂုံဗွေ၌၊ ခေါ်တွေ့သည်၊ သကုဏီဟု၊ မှင်ချီကြွကြွ၊ ထိုငှက်မတုံ၊ အဏ္ဏ
ဆွတ်ဆွတ်၊ ရင်ငွေလွတ်လျက်၊ ခွံကျွတ်နုနယ်၊ ငှက်သူငယ်ကို၊ သက်လှယ်မတတ်၊
ချစ်လေးမြတ်၍၊ မပြတ်ရေစာ၊ စောင့်ထိန်းရှာသို့၊ မဟာရာဇ၊ မွေးချစ်ဘလည်း၊
ငှက်မအဟန်၊ မေတ္တာလွန်၍၊ တောင်သန်မပွား၊ ငှက်ငယ်လားလျှင်၊ ထိုအားကြင်မှု၊
နေတိုင်းရှု၍၊ ပြုစုပြင်တော်မူဘိသေး။

၁၄၅။ ဤသို့သားတော်၊ အကြောင်းဖော်၍၊ မူးမော်ငိုယို၊ တောင်းပန်ဆိုသော်၊
နဂိုရဲစိုးစီး၊ ဘမင်းကြီးကား၊ ကျစီးမျက်ရည်၊ ယိုသည်စွတ်ရွှမ်း၊ သားကိုလွမ်း၍၊
စိတ်ဝမ်းဆွတ်လွတ်၊ အသက်ပြတ်မျှ၊ တိမ်းညွတ်ထွေလည်၊ ကြံဆသည်ကား၊
ထက်ပြည်နတ်ထံ၊ ပြာသာဒ်ပျံဝယ်၊ မစံရဘိ၊ ရှိပစေကာ၊ သားပုဏ္ဏာနှင့်၊ ရတနာ
သည်းပွတ်၊ ထွတ်ရရွတ်ကို၊ မသတ်အသက်၊ ရက်ရက်သာကြည်၊ မရှည်မင်း၊
လွတ်တော့အံ့ဟု၊ တံ့တံ့စိတ်ထံ၊ ယူပြီးရဲမှ၊ ထိုပွဲညီညွတ်၊ စည်းဝေးလတ်သည်၊
မူးမတ်တို့အား၊ ဤသို့ကြား၏၊ ထံပါးမကွာ၊ စည်းဝေလာသည်၊ မဟာဂုတ္တ၊ အမစ္ဆတို့၊
ဒေဝနတ်ဘောင်၊ သားလက်ဆောင်ဖြင့်၊ အခေါင်မိုးပေါ်၊ ပျော်စလိမ့်ဟု၊ မနိမ့်ချွဲချွဲ၊
ငါတည်ကြဲလည်း၊ နှိုင်းစံရွှေထား၊ သမီးသားကို၊ သနားချစ်ပြင်း၊ စုံမက်ခြင်းကြောင့်၊
ဘုံတွင်းနတ်ဆီ၊ မလိုပြီတည့်၊ တတိတွတ်တွတ်၊ မည်တမ်းရွတ်သည်၊ ထွားမွတ်
ရောင်မြေ၊ မောင်အိမ်ရှေ့က၊ စ၍များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ သီတာချမ်းအေး၊ ဘေးမဲ့ပေးဟု၊
ကြိုင်မွှေးဗျာဒိတ်၊ မိန့်တော်ရိပ်ကို၊ ဦးထိပ်တင်ပေ၊ ချမ်းသာစေတည်၊ လွတ်လေ
ကုန်ကုန်စင်စင်တည်း။

၁။ လွတ်လေကုန်ကုန်စင်စင်တည်း

ဂ။ မြေးတော်ဝသူလမင်းသားတောင်းပန်ခန်း

၁၄၆။ ထိုရော်ကာလ၊ ထိုခဏ၌၊ စာရယုတ်မာ၊ ခဏ္ဍဟာလည်း၊ ဝမ်းသာအားရ၊ လူထိုမျှနှင့်၊ တူးဆွသုတ်သင်၊ ယဇ်သဘင်ဝယ်၊ စီရင်နေငြား၊ ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်၊ လာတည့်မြောက်၍၊ ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်း၊ နှုတ်သံကြမ်းနှင့်၊ မချမ်း ဆိုချက်၊ မြိုးမြိုးမြက်တည်း၊ အပျက်အလန့်၊ ဒုဘာသိတွင်၊ ရှည်မှီကျွမ်းကျင်၊ တစ်ပါးဝင် ၍၊ ပြည့်ရှင်မင်းဖျား၊ တို့ဘုရားအား၊ ပါယ်လားဌထွေ၊ မိုက်ဖော်ဝေသည်၊ ဟရေဒုဌ၊ ဗြဟ္မဏ၊ နရသနင်း၊ ထိုရှင်မင်းကား၊ ချစ်ပြင်းဆပွား၊ သမီးသားက၊ စသည်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မကြာရွတ်ရွတ်၊ လွတ်ပြီးရကား၊ အလားမတော်၊ နင့်မှာသော်မူ၊ တူပျော် မခြား၊ နင့်မယားနှင့်၊ နင့်သားသမီး၊ ဝရီးနောင်မယ်၊ နင့်မျိုးနွယ်ကို၊ ကြောက်ဖွယ် အသွား၊ သံလျှက်စားဖြင့်၊ လွှား (လွှား) လည်ပင်း၊ ဖြတ်လျင်းပြီးသော်၊ ယဇ်နတ်ကျော် အား၊ ပူဇော်အံ့နှင့်၊ စီရင်သည်လော၊ ဤသို့ပြောသော်၊ မိန်းမောစိုးရိမ်၊ မငြိမ်ဖျာပါ၊ မသက်သာနှင့်၊ ပူဆာသောက၊ ဒေါသထိန်ပြောင်၊ ကမ္ဘာလောင်သို့၊ သည်းခေါင် နောက်ဝေ၊ ထိုယဇ်မြေမှ၊ မနေလျင်စွာ၊ ဟူးဟူးလာ၍၊ ရာဇာမင်းအား၊ လျှောက်ပြန် ကြားသည်။ စကားသွေးသွေးငင်ငင်တည်း။

“ပုဗ္ဗေဝ ခေါသိမေရတ္ထော၊ ဒုက္ကရံဒုရဘိသမ္ဘဝဉ္ဇေ’ တံ။
 အထနောဥပက္ခဒဿ ယညဿ၊ ကသ္မာကရောသိဝိက္ခေပံ။
 သဗ္ဗေဝဇန္တိသုဂတိ၊ ယေယဇန္တိ ယေပိယာဇေန္တိ။
 ယေစာပိအနမောဒန္တိ၊ ယဇ္ဇန္တာနံဒေသံမဟာယည” န္တိ။

၁၄၇။ သဒ္ဓါသီလ၊ ပညာစာသား၊ သတ္တဥစ္စာ၊ ခုနစ်ဖြာလည်း၊ မက္ကာကုံလုံ၊ ပြည်မြို့စုံ လျက်၊ ရွှေဘုံနန်းသာ၊ ထီးစကြာနှင့်၊ ဘယ်ညာဖြန့်လွှား၊ ဥကင်ဖျားတွင်၊ အဖျား ညွတ်ခ၊ ပူဇော်ရသည်၊ ကောဏ္ဍအမျိုး၊ မင်းရှင်စိုး၊ သတိုးဘုရင်၊ ကျွန်သခင်ကို၊ အလျင်ရှေးက၊ နတ်ဒေဝအား၊ ပသပူဇော်၊ ကော်ရော်မြတ်လေး၊ လုပ်ကျွေးမှီဝဲ၊ ပြုနိုင်ခဲ့ဟု၊ ခွဲခွဲခြမ်းခြမ်း၊ သဘောလမ်းကို၊ စုံစမ်းမြော်ထောက်၊ လျှောက်သည် မှတ်လော၊ မင်းစောဘုန်းထက်၊ ထိုသို့လျက်ကို၊ ရှက်ဖွယ်စရာ၊ တို့သူငါအား၊ မတာသော်လည်း၊ တန်ခိုးသည်းသည်၊ ရန်လည်းစင်တတ်၊ ကျိုးပေးနတ်အား၊ မညွတ်မတာ၊ အားမနာ၍၊ ယဇ်စာအမှု၊ ချွတ်ယွင်းပြုခဲ့၊ ပြည်သူထိပ်မိုး၊ ရွှေနားဖြိုး လော့၊ မင်းစိုးတို့အား၊ စကားတစ်ခွန်း၊ ဆိုမိမှန်းက၊ မယွန်းမသွေ၊ တည်သင့်ချေ၏၊ မြစ်ရေအညာ၊ ဆန်သော်သာတည်း၊ နေဝါရဲရဲ၊ ပြုဗြာမြီလည်း၊ ပယ်လွဲအနောက်၊ ဇွန်းတောက်လျှံဝါ၊ ထွက်သင့်ရာ၏၊ လေးဖြာအရောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်လည်း၊ အခေါင်ပဲ့ပဲ့၊ ကျိုးမည်ကဲ့သို့၊ ယိမ်းနွဲ့မြေမှာ၊ ညွတ်လေကာရှင်၊ ကျောက်လွှာမိုင်းရိပ်။

တောင်မြင့်ထိပ်၌၊ ချိပ်ချိပ်ဖြာလန်း၊ ကြာညိုဗန်းလျှင်၊ မမြန်းမညို၊ ခက်သွယ်တိုး၍၊
ဖြိုးဖြိုးပွင့်ဝါ၊ ရောက်သော်သာတည်း၊ ရာဇာတုကျွန်း၊ နှုတ်နေသွန်းက၊ တစ်ခွန်းမခွ၊
တည်ထိုက်လှရှင်၊ နရာစောလောင်း၊ ရှင်မင်းကောင်းလည်း၊ မစောင်းမယိမ်း၊ မတိမ်း
မပါ၊ ဆိုစကားကို၊ ဖြောင့်သားမြဲနေ၊ တည်ပါစေဟု၊ ထွေထွေဖန်ဖန်၊ လှည့်ပတ်
ပြန်သည်။ ၊ ဆိုဟန်ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်တည်း။

၁၄၈။ စကားမချွတ်၊ ရှေးသူမြတ်တို့၊ လျှောက်ပတ်ကြည်ဖြူ၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ၊
ဒေဝရောက်မှု၊ ပြု၍လည်းကောင်း၊ တစ်ချောင်းနှလုံး၊ စွဲသုံးပညာ၊ လေ့လာမန္တန်၊
ကဲမိုးလွန်သည်၊ တံခွန်တစ်ဆူ၊ ထိုနှယ်သူကို၊ စိတ်ယူနှိုင်းရှည်၊ ခိုင်းစလှည့်၍၊
မျှော်ကြည်ရှုရှု၊ ပြုစေ၍တည်း၊ နတ်ပြည်ဆီးသို့၊ ထွန်းသည်းဘုန်းတော်၊ ရှင်မင်းကျော်
လည်း၊ ကြံဖော်မချို့၊ ငါသို့ဆရာ၊ ဆိုတိုင်းနာ၍၊ သာယာဘုန်းကြီး၊ ပျော်ရှည်မှီးဟု၊
ဆီးဆီးဆဆ၊ လျှောက်လေထသော်၊ ဗာလစရိုက်၊ ထိုမင်းမိုက်လည်း၊ မျက်အိုက်ပုဏ္ဏား၊
ဆိုစကားကို၊ အမှားတစ်ဖန်၊ လိုက်တုံပြန်၍၊ ရှေ့ဟန်လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းနှင့်၊
စုပေါင်းညီနောင်၊ ကုန်အောင်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ အာဏာတော်ရိပ်၊ မိန့်ဗျာဒိတ်နှင့်၊
ဖမ်းပြန်လျှင်သည်၊ ချက်ချင်း ခုံခုံမင်မင်တည်း။

၁၄၉။ ထိုသို့တစ်ဖန်၊ ဖမ်းတုံပြန်သော်၊ နန်းရံဘုန်းစည်၊ ကြုံပြန်သည်ကား၊
မတည်တရား၊ အကျင့်မှားသည်၊ မင်းဖျားငါဘ၊ မိုက်တလွဲကား၊ ပုဏ္ဏားသဘော၊
လိုက်လျောစိုက်ထူ၊ ဖမ်းပြန်ယူခဲ့၊ ကြည်ဖြူနှစ်သိမ်း၊ လွှတ်ထားစိမ့်ဟု၊ သံငြိမ့်ချိုသာ၊
အကြောင်းရှာ၍၊ ထပ်ကာတစ်ထောက်၊ တင်လျှောက်တောင်းပန်ပြန်လေတည်း။ ဗျ

“ယဒိကိရယဇိတွာ ပုတ္တေဟိ၊ ဒေဝလောကံ၊ ဣတောစုတာယန္တိ။
ဗြာဟ္မဏောတာဝယဇေတု၊ ပစ္ဆာပိယသေတုဝံရာဇေ။ လ။
သစေဟိသောသုဇ္ဈာတိယောဟနာတိ၊ ဟတောပိသောသဂ္ဂ’မုပေတိဋ္ဌာနံ။
ဘောဝါဒိ ဘောဝါဒိန မာရယေယျံ၊ ယေစာပိ တေသံအဘိသဒ္ဒဟယျ”န္တိ။

၁၅၀။ မဟာပုည၊ သမ္မာရကြောင့်၊ ပြည်မအချက်၊ ရွှေဘုံထက်၌၊ ဖြန့်ကြက်ထီးဖြူ၊
ရှစ်စင်းထူလျက်၊ ဗိုလ်လူညွတ်ရုံး၊ ပန်ကြကုံးသည်၊ ပြည်လုံးမျက်စိ၊ ဝိပတိ၊ ၊
သီရိတမ္ဗတ်၊ ရွှေနားညွတ်လေ၊ မချွတ်သွေးချို့၊ ပုဏ္ဏားဆိုသော၊ ထိုစကားတုံ၊
မမှားတစ်စိ၊ မှန်လေဘိမူ၊ မိမိမယား၊ (မိ)မိသားနှင့်၊ ဆွေဝါးမျိုးခင်၊ ကိုယ်ကိုပင်တည်း၊
ဖမ်းငင်ရွတ်ရွတ်၊ ကိုယ်ပင်သတ်၍၊ ယဇ်နတ်ပူဇော်၊ ထက်မှီးပေါ်သို့၊ ကျင့်ပျော်ပုဏ္ဏား၊
ရှေးဦးသွားမှ၊ ဘုရားအမြတ်၊ ကျွန်ကိုသတ်၍၊ ဖြောင့်မတ်နောက်မှ၊ ကိုယ်တော်
ကြွလော့၊ မခွစကန်၊ မမှန်၍သာ၊ မိစ္ဆာပုဏ္ဏား၊ သေခန့်ငြားလျက်၊ မသွားတို့မြောက်၊

သည်ကိုထောက်လော့၊ မဖောက်ကေန်၊ မှန်တပြီးကား၊ ဝေးနီးထင်ဘိ၊ ဘောဝါဒိကို၊
ကြောင်းသိမကင်း၊ ပုဏ္ဏားချင်းကို၊ သတ်လျင်းပေကာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ မြင့်ကြာမနေ၊
သွားတို့လေအံ့၊ တစ္ဆေပုဏ္ဏား၊ သင်းစကားမူ၊ လားလားမဟုတ်၊ ထိုးခုတ်လှီးခတ်၊
လူကိုသတ်၍၊ ဘယ်နတ်ပြည်သာ၊ ရောက်မရာလိမ့်၊ ပါယ်ရွာလေးရပ်၊ ရင်ဖြင့်အပ်
လျက်၊ ပူလုပ်ပြင်းပြ၊ ဝရဲကျအံ့၊ မွေးဖဘုရား၊ ရှင်ဗျားသည်၊ ၊တို့အား မသတ်သင့်
ဘူးတည်း။

၁၅၁။ ပုဏ္ဏားစကား၊ အထင်မှား၍၊ လေးပါးအပါယ်၊ ရောက်စဖွယ်ကို၊ နီးနွယ်သင့်
ရန်၊ ကျွန်ုပ်ပြန်ပိမ့်၊ ကြိမ်ဖန်စစ်လီ၊ ခြင်္သေ့ဆီနှင့်၊ ရွှေနီဖျဉ်းဝ၊ သဘောမျှသို့၊
နာလှနှစ်ဖက်၊ ဆောင်ကာရွက်လော့၊ ရေမြက်ချမ်းချမ်း၊ သဲမွေ့လွမ်းလျက်၊ မြစ်ဝှမ်း
ဘယ်ညာ၊ စီးရစ်ဖြာသည်၊ ဗာရာဏသီ၊ ကျော်ညီဝေးနီး၊ ရွှေပြည်ကြီး၌၊ ဘုန်းမီး
ပြောင်ပြောင်၊ လက်ရုံးရောင်နှင့်၊ အခေါင်စံမှတ်၊ ဗြဟ္မဒတ်လျှင်၊ တမ္မတ်ဒေဝ၊
မွေးချစ်ဘသို့၊ ညသန်းခေါင်ကျော်၊ အိပ်မက်မြော်က၊ ထိုရော်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်ဟု၊
နိမိတ်တတ်က၊ မိစ္ဆာညဏ်နှင့်၊ ဖောက်ပြန်လျှောက်ထား၊ မိုက်စကားကို၊
ယူမှားတုံ(တတ်)၊ ဗြဟ္မဒတ်လည်း၊ စိုင့်ဆတ်သားငါး၊ ကျွဲနွားဆင်မြင်း၊ များခြင်းလူသူ၊
ဖမ်းကာယူ၍၊ ကလူကလဲ၊ ညဉ့်ဆဲခုတ်သတ်၊ ယဇ်နတ်တင်မည်၊ စီရင်သည်ကို၊
နှစ်လည်ဝေမှောင်၊ ဟေဝန်တောင်နှင့်၊ မိုးခေါင်တိမ်ဖျား၊ ငှက်နှယ်သွားသည်၊ တရား
နှစ်လွေ့၊ ရှင်ရသေ့လျှင်၊ ထို၍မကြာ၊ ရောက်တည်လာ၍၊ ရာဇာမင်းအား၊ ပါယ်လေးပါး
သို့၊ သွားအံ့အကြောင်း၊ မပြုကြောင်းဟု၊ အလောင်းမုန့်၊ အာလုတ်ချို လျက်၊ ဟောဘိ
တရား၊ ထိုစကားကို၊ မင်းဖျားကြည်ယုံ၊ ခပ်သိမ်းစုံအား၊ လွတ်တုံချမ်းအေး၊ လူကြီးပေး
၍၊ ပါယ်လေးရပ်လွတ်၊ ထက်ဘုံနတ်ဝယ်၊ မပြတ်ရိပ်မြို့၊ ချမ်းသာလှသည်၊ ၊ ဝန်းရုံ
(တင်) တယ်ရွှင်မြူးတည်း။

၁၅၂။ ထိုမှတစ်ကြို၊ ရွှေနားထုံလော့၊ ကြွယ်ကုံပြောစည်၊ ယင်းသည်ပြည်နှင့်၊
ရွှန်ရှည်မဝေး၊ ထိုထိုကျေးတွင်၊ အသေးအဖွဲ၊ အခဲအကျို၊ များနွယ်ရှိမျှ၊ များဘိဥစ္စာ၊
ကြွယ်ဝစွာသည်၊ မဟာဂုဏေး၊ ရှင်သူဌေးလျှင်၊ မိုက်မြွေးမောဟ၊ ဖုံးလွမ်းစသား၊
ပါပညစ်ညမ်း၊ ပုဏ္ဏားသွမ်း၏၊ ချီးမွမ်းညွှန်ပြ၊ အဓမ္မကို၊ ယူထစိတ်တွင်၊ အကယ်ထင်၍၊
ပုံယင်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ သတ်ကာတံ့တံ့၊ ပူဇော်အံ့ဟု၊ ကြံ့ကြံ့မသွေ၊ စီရင်လေသော်၊
တက်နေဝင်းဝင်း၊ တန်ခိုးပြင်းသည်၊ ရှင်မင်းညောင်နတ်၊ အာဏာလွတ်၍၊ ဟောရွတ်
မွေ့၊ လမ်းကြောင်းပြသော်၊ ခနပွားစီး၊ သူဌေးကြီးလည်း၊ စောထီးထွတ်ဖျား၊ နတ်စကား
ကို၊ မမှားမခွ၊ ဝမ်းမြို့ရလျက်၊ နောင်တစိုးရိမ်၊ မငြိမ်ဗျာပါ၊ ထိတ်လန့်စွာ၍၊ သတ္တဝါ
များ၊ ထိုမျှအားကို၊ လားလားမသတ်၊ အလုံးလွတ်မှ၊ အထွတ်နတ်ဖော်၊ စံလေပျော်ရှင်၊
မင်းကျော်ပြည်ရှင်၊ မွေးဖခင်လည်း၊ ကြည်လင်စိတ်ညွတ်၊ ထိုသို့လွတ်၍၊ မိုးနတ်
ပျော်မှိန်၊ တာဝတိံ၌၊ ဒီဝိန်လွတ်က၊ စံစရအောင်၊ ဓာနသီလာ၊ ဘာဝနာနှင့်၊
အပစာယန၊ ဤသို့စသား၊ ပုညဝတ္ထု၊ စိုက်ပျိုးပြုဟု၊ ယုယုယယ၊ တောင်းပန်ခလည်း၊
ပါပမင်းညစ်၊ မောဟရစ်၍၊ မလှစ်သံလေး၊ ခွင့်မပေးသည်၊ ၊ ရှေ့ပြေးမေတ္တာ
မလူးတည်း။

၁၅၃။ မဟာသတ္တ၊ ကုမာရလျှင်၊ ဓမ္မသတ်ထုံး၊ တရားကြီး၍၊ နှလုံးပူဆွေး၊ သေအံ့
 ဘေးကို၊ ကြောက်အေးတုန်လှုပ်၊ ရှိလက်အုပ်ဖြင့်၊ ညွတ်တုပ်ငိုကာ၊ တောင်းပန်ရှာ
 လည်း၊ ရာဇမင်းမိုက်၊ မလိုက်စကား၊ မကြားသည်သွင်၊ နားမဝင်က၊ ရွှေစင်လမြူး၊
 ရာဟုယူးသို့၊ မိန်းမူးလိုက်မော၊ ဖတ်ဖတ်မောမျှ၊ ဇောမရဏ၊ သက်ဇီဝလျှင်၊
 စဉ်ကျလူပေ၊ ကြာနယ်ခွေသော်၊ အောင်မြေညွန့်လှူ၊ စိုးမည့်သူနှင့်၊ တစ်အူတည်းမွေး၊
 နှမထွေးဟု၊ ရည်သွေးနုနု၊ ပန်းဝတ်စုနှင့်၊ ရွှေဥနှိုင်းဆ၊ မိုးသူကျသို့၊ သေလတွင်ညီ၊
 ကုမာရီလျှင်၊ ဂုဏ်ဆီတောက်မီး၊ မောင်တော်ကြီးနှင့်၊ ရှည်မှီးလက်ဆွဲ၊ ချစ်မြဲမပြတ်၊
 မောင်လတ်မောင်ငယ်၊ အသွယ်သွယ်ကြောင့်၊ ကိုးကွယ်မရ၊ ကြီးသောကနှင့်၊
 အဖထံပါး၊ သွား၍ငိုယို၊ တောင်းပန်ဆိုလည်း၊ မချိုရွှေနား၊ လျှောက်စကားကို၊ ပယ်ရှား
 သဖြင့်၊ အခွင့်မရ၊ ရှိလေထသော်၊ စန္ဒကုမာ၊ လောင်းရာဇာ၏၊ သည်းချာသားဦး၊
 ဘုန်းမြူးတောက်ပ၊ ဝသုလလျှင်၊ ခယကျိုးနွံ၊ ဘိုးတော်ထံ၌၊ မရွံမရှာ၊ ခြေပါလက်ခတ်၊
 ခေါင်းဦးပွတ်၍၊ ရင်ဘတ်ဆိတ်ငို၊ ဝမ်းကွဲပြို၍၊ ခြေကိုဖက်ယမ်း၊ ပန်းညှိုးနွမ်းသို့၊
 ပျောင်းသမ်းမူးမော်၊ တောင်းပန်သော်လျှင်၊ ဘိုးတော်မင်းဖျား၊ မြေးရွှေသားကို၊
 သနားကဲဆ၊ ချစ်ချင်လှ၍၊ မောင့်ဘရန်နှင့်၊ အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်၊ လုံးရင်းထိုမျှ၊ များသတ္တ
 ကို၊ ခဏအသော့၊ လွတ်စေတော့ဟု၊ ချောမောမြေးအား၊ ရှေးအလားလျှင်၊
 မထားကုန်ကုန်၊ လွတ်ပြန်တုံသည်၊ ၊ လူပုံစိတ်ရွှင်ကြည်နူးတည်း။

၉။ မင်းသားမင်းသမီးများယဇ်တွင်းသို့ ဆောင်ယူခန်း

၁၅၄။ လွတ်တုံစေရောင်း၊ ထိုမှနှောင်းလည်း၊ ကျိုးကြောင်းမသိ၊ မိစ္ဆာညှိသည်။ ဒိဋ္ဌိခဏ္ဍ၊ ဗာလသော့သွမ်း၊ အပါယ်လှမ်းသည်။ မင်းနှမ်းညစ်ကျိ၊ လိုက်ပြန်ဘိ၍၊ တရိဘဝ၊ သုံးလောကတွင်၊ မရနှိုင်းအင်၊ ဘက်မမြင်သည်။ နတ်ရှင်နန်းလျာ၊ ဥပရာနှင့်၊ များစွာအပြား၊ ထိုမျှအားကို၊ ရှေးလားဖမ်းပြန်၊ ကျင့်တန်မြဲပွဏ၊ ခဏ္ဍဟကား၊ တေဇည်းညီး၊ ငါယူမှီးသည်။ မင်းကြီးနှင့်က၊ ရှိသမျှကို၊ ဒေဝသဘင်၊ ယဇ်မြေပြင်သို့၊ အလျင်ဆောင်သယ်၊ ရောက်တည်လွယ်မှ၊ ထိုဝယ်နှစ်သိမ်း၊ ပြီးလျှင်ခြိမ်ဟု၊ အကြံပြုလျက်၊ အောင်ဆုမင်္ဂလာ၊ ရေသီတာသို့၊ ချမ်းသာစေသော၊ ရှင်မင်းစောလျင်၊ ပြေချောမွေညက်၊ စုံနှစ်ဖက်ကို၊ ဖြန့်လျက်ရဲရဲ၊ ယဇ်နတ်ပွဲသို့၊ ထွတ်ကဲမင်းကျော်၊ ကြံချိန်တော်ဖြိုး၊ ရှင်ပျော်မြူးစံ၊ မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ဘုန်းလျှံဒေဝ၊ ကြံလော့ဘုရား၊ လျှောက်လေကြားက၊ မင်းဖျားညစ်ခေါင်၊ သားကိုဆောင်၍၊ မြားမြောင်အုတ်ကျက်၊ မြို့ကထွက်သည်။ ၊ ရှည်လျက်ယဇ်မြေစူးစူးတည်း။

၁၅၅။ ဩဇာလေးနက်၊ ကြာဝတ်ရက်ကို၊ မလျက်မသောက်၊ ကြာပင် အောက်၌၊ အလျောက်နေငြား၊ အမိုက်ဖားသို့၊ ဘုရားအလောင်း၊ သူတော်ကောင်းနှင့်၊ ပေါင်းမှီးနှီးရင်း၊ ကြမ္မာနှင်း၍၊ မကင်းတူကွ၊ သားနှင့်ဘဟု၊ ဘဝကြိုက်ကြုံ၊ ဖြစ်လှည့်တုံလည်း၊ မယုံဝမ်းတွင်း၊ တရားကင်းသည်၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား၊ ထိုနှစ်ပါးတို့၊ စကားရောနှော၊ လူသဘောဖြင့်၊ ချစ်ဇောမပြေး၊ ပါယ်ကျွေးနှံရန်၊ ယုတ်မာကြံလျက်၊ ရွှေဆံပုတ်ခတ်၊ ဗောဓိသတ်ကို၊ ယဇ်နတ်သဘင်၊ ဆောင်လေကြင်သော်၊ တောင်တင်နန်းမ၊ ဥကင်သ၌၊ စံပမကင်း၊ မယ်တော်မင်းနှင့်၊ မကြွင်းခြေရုံမိသံဖျူဖျူ၊ ချွေးမတစ်ဖော်၊ ဆွေတော်မျိုးအား၊ မင်းသားတစ်သီး၊ မင်းသမီးမင်းညီ၊ တူပြီးရုံးပေါင်း၊ သိန်းအသောင်းလျှင်၊ မြေစောင်းလှည့်မြို့၊ ပြီအံ့သို့တည်၊ လျှမ်းပိုမျက်နှာ၊ မျက်ရည်ဖြာမျှ၊ ပူဆာညွတ်ခွေ၊ ဆံကိုဖြေ၍၊ ထွေထွေတဆို၊ သည်းစွာငိုလျက်၊ မပြီမကွဲ၊ ခြိမ်အုန်းသဲမျှ၊ ဆောင်မြီယဉ်ညင်၊ မပြင်မဖီး၊ ပန်းတကြီးနှင့်၊ ကိုင်မီးကိုင်မှား၊ ရူးသောလားသို့၊ မအားတိုးခိုက်၊ ကိုယ်စီလိုက်သည်။ ၊ ကျိုက်ကျိုအိုးဝေမထူးတည်း။

တမတ္တံ ပကာသေန္တော သတ္တာ အာဟ။

၁၅၆။ စတုသစ္စာ၊ ပုဒိအာနှင့်၊ ကိုးဖြာဂုဏ်ရောင်၊ ငါးမာန်အောင်ကား၊ လှခေါင်ဥသစ်၊ မယ်တော်စစ်နှင့်၊ ရင်နှစ်အိမ်ရွှေ၊ လောင်းဘုန်းဟေ၏၊ ချစ်မြေမယား၊ နုထွားစန္ဒာ၊ ခုနစ်ရာက၊ စသည်များထွေ၊ လိုက်ကုန်လေ၍၊ မူးဝေဖန်ဖန်၊ ငိုကြွေးဟန်ကို၊ ၊ မကျန်ဟောဖော်ရွှင်မြူးတည်း။

“ဒဟရာသတ္တသတာတော၊ စန္ဒကုမာရဿဘရိယာယော။
ကေသေပကိရိတ္တာန၊ ရောဒန္တိယောမဂ္ဂ’မနုယာယိသုံ။
အပရာပနသောကေန၊ နိက္ခန္တာနန္ဒနေဝိယဒေဝါ။
ကေသေပကိရိတ္တာန၊ ရောဒန္တိယောမဂ္ဂ’မနုယာယိသုံ” န္တိ။

၁၅၇။ အနိစ္စနှင့် (ဒုက္ခ) မက္ခာ၊ အနတ္တာဟု၊ လက္ခဏာသုံးပါး၊ နှလုံးပွားလျက်၊ ရထား
 ခြောက်တန်း၊ ဝေဇယန်၌၊ တံခွန်ပြောင်ပြောင်၊ ရှစ်စင်းဆောင်၍၊ လေးမြှောင်ပတ်စည်၊
 သံကြိုးတည်မှ၊ ထည်ထည်စိုင်းနှင့်၊ နိဗ္ဗာန်လွင်သို့၊ ရောက်ချင်ငါအား၊ ပျပ်ဝပ်တွား
 သည်၊ ငါသားတပည့်၊ ဂုဏ်နှစ်ပြည်တို့၊ ငါ၏အလောင်း၊ မင်းကောင်းစန္ဒ၊ ကုမာရကို၊
 ခဏမကြာ၊ ဆောင်သောခါလျှင်၊ မာတာကျမ်းဝင်၊ ငါမိခင်နှင့်၊ ရုပ်သွင်ပြာထွား၊
 ငါအားမပြတ်၊ လုပ်ကျွေးတတ်သည်၊ မိုးနတ်ပမာ၊ ခုနစ်ရာက၊ စ၍စပါး၊ ငါညီများ၏၊
 မိဖုရားကိုယ်လုပ်၊ နတ်ရုပ်တစ်ဖော်၊ ဆင်းရွေလှော်တို့၊ ညှိုးရော်ဝမ်းကွဲ၊ သည်းထဲ
 ခုန်ဆွေ၊ ခြောက်မည်သွေမျှ၊ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်မမြင်၊ ထုခတ်ရင်ဖြင့်၊
 ထက်ခွင်မိုးစွန်၊ နန္ဒဝန်၌၊ ရွယ်တန်လျလျ၊ ဒေဝစွာသို့၊ သောကမွမ်းဖြင့်၊ မရွှင်စိုက်စိုက်၊
 ငါသို့လိုက်လျက်၊ ဆာလိုက်မြည်တမ်း၊ ငါ့ကိုလွမ်း၍၊ ၊ ညှိုးသမ်းခွေခွေစိမ်းမူးတည်း။

၁၅၈။ တကြိုးတကြိုး၊ မိပ္ပာယ်ကုံးလျက်၊ ဆိုထုံးနာဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တည်၊
 အောက်ဝယ်ပြသ၊ ယညအာဒိ၊ မသိမင်းမိုက်၊ လိုက်ဘိအမှား၊ ရင်နှစ်သားကို၊ သွား၍
 ဆိုပေ၊ ဆောင်တို့ချေလား၊ စေသောအရ၊ ဂစ္ဆထဟု၊ ပဒစွဲလမ်း၊ အောက်တပြွမ်းကို၊
 ခွဲခြမ်းခြယ်လှယ်၊ သဘောနွယ်၍၊ အကျယ်ရုံးချဉ်း၊ ခွေညွတ်မျဉ်းလျက်၊ အကျဉ်းချဲ့
 လှောက်၊ အခွင့်ရောက်လည်း၊ အထောက်လျော်ရာ၊ ဆိုသင့်ပါဟု၊ စာနာဆိုရှောင်း၊
 စကားကောင်းနှင့်၊ အကြောင်းလျဉ်းစပ်၊ အကျိုးထပ်လည်း၊ ချန်လှပ်နှုတ်သွင်း၊
 ဆိုပေလျှင်းအံ့၊ ထိုယင်းပတ်ကုံး၊ တစ်ပြည်လုံးလျှင်၊ ဆုံးပြီဘုရား၊ အရှင်သားဟု၊
 ကျော်ကြားရပ်ရှစ်၊ မိုးကြိုးထစ်သို့၊ ကြွေးဟစ်ငိုယို၊ တဆိုမပြေ၊ လိုက်ကြလေ၍၊
 ပူရေဝရ၊ တံခါးမ၌၊ ထွက်ကြကုန်ရှောင်း၊ မဆံ့ကောင်းသား၊ ထောင်းထောင်း
 များကြွယ်၊ အံ့ဖွယ်သူရဲ၊ လူခပဲအား၊ ပုဏ္ဏားယုတ်မာ၊ မြင်သောခါလျှင်၊ ဝမ်းမှာနွေးနွေး၊
 လူတို့ရေးကို၊ မလေးမစား၊ ပြုငြားမပိုင်၊ ဆိုင်နိုင်ချိမ်းနည်း၊ သို့လည်းတစ်ချက်၊
 အရေးပျက်က၊ အခက်ဖြစ်မည်၊ စိတ်ကရည်၍၊ ပတ်လည်အများ၊ မြို့တံခါးကို၊ ပတ်ထား
 လုံခြုံ၊ စောင့်စေတုံသော်၊ အပုံလူမိုလ်၊ ဥဒဟိုတိ၊ နဂိုရ်ကျော်ဝင်း၊ ရွှေမြို့တွင်း၌၊ ပင်ချင်း
 ခက်ယှဉ်၊ မြို့ဥယျာဉ်သို့၊ တာလျဉ်တည်ပင်၊ ရုံးစည်ပင်မှ၊ ဝန်းကျင်သောင်းသောင်း၊
 ငှက်အပေါင်းအား၊ အကြောင်းဖော်ဖော်၊ အာလုတ်ခေါ်၍၊ သံကြော်သာယာ၊
 ကြားလိုက်ငှာလျှင်၊ ၊ ဂါထာဤသို့ရင်ကျူးတည်း။

ယဒိသကုဏိမံသ'မိစ္ဆသိ၊ ခုယသယုပုဗ္ဗေန ပုပ္ဖဝတီယာ။
 ယတေ'တ္တကေရာဇာ၊ သမ္ဗုဇ္ဈေစတူဟိပုတ္တေဟိ။

၁၅၉။ ဝိဟင်္ဂမာ၊ သကုဏာနှင့်၊ ဒွိဇပေက္ခော၊ သကုန္တောကံ၊ စသည်မည်ပြား၊
 ဆယ်တစ်ပါးလျှင်၊ တိမ်ဖျားကြွကြွ၊ အာကာသဝယ်၊ ကမ္မဇိဋ္ဌံ၊ ဝဲကာပျံ၍၊ မောင်နှံ
 မကင်း၊ စုံမြိုင်တွင်း၌၊ သက်ဆင်းပျော်ပါး၊ အိုငှက်များတို့၊ ၊ အသားအသွေး၊

၁။ သကုန္တောက = (ပါ) သကုန္တ၊ သကုန္တီဟူသောပါဠိဝေါဟာရသည် သကုဏကဲ့သို့ ငှက်ဟော
 သဒ္ဒါပင် ဖြစ်သည်။

စီးယိုပြေးမျှ၊ ထွေးထွေးနီနီ၊ ရိုးခြင်ဆီနှင့်၊ နှိုင်းလီတူနိုး၊ ချိပ်ရည်ဆိုးသို့၊ ဟင်းမျိုးနှစ်လို့၊
 ပျိုရရိုကို၊ သင်တို့တစ်စိ၊ အလိုရှိက၊ သီရိဋ္ဌာန၊ ပြည်မရေသာ၊ ရပ်ခန်းဝါတွင်၊
 မဟာသာလ၊ လန်းလန်းကြွသည်၊ ရုက္ခညိုမှိုင်း၊ ဆိုင်းရရိုင်းနှင့်၊ ပြိုင်းပြိုင်းစီလျှင်၊
 တောဥယျာဉ်ဝယ်၊ မယှဉ်တရား၊ ကျင့်ဆိုးရွားသည်၊ ပုဏ္ဏားမိစ္ဆာ၊ စကားနာ၍၊
 ပညာဖဲသွေ၊ လွန်တွေဝေသည်၊ မိုက်နေမူညစ်၊ ဧကရာဇ်လျှင်၊ ဥသစ်ရွှေနှယ်၊
 ချစ်(စ)ဖွယ်တည်၊ နနယ်ထွားထွား၊ သားလေးပါးက၊ စသည်အပုံ၊ ခပ်သိမ်းစုံကို၊
 ငင်တုံမဆိုင်း၊ လည်တွင်ပိုင်း၍၊ သည်တိုင်းအရမ်း၊ ယဇ်နတ်သွမ်းကို၊ မင်းနှမ်းဒုဋ္ဌာ၊
 ပူဇော်ရာသို့၊ များစွာမချို၊ သင်တို့ငှက်ပေါင်း၊ ပျံလေရှောင်း၍၊ ကောင်းနိုးရာရာ၊
 ရွေးယူကာလျှင်၊ ရသာထွေထွေ၊ စားတို့ချေလော့၊ စေ(ရေ)ခြင်းရာ၊ တဆိုကာနှင့်၊
 ဗျာပါဆကဲ၊ ငိုယိုနွဲ့သည်၊ မြိုင်ထဲသောသောအူ၏တည်း။

၁၆၀။ ထိုသည်ဋ္ဌာန၊ ဥယျာဉ်မှလျှင်၊ သွားထမကြာ၊ လူဗိုလ်ပါတို့၊ မဟာသတ္တ၊
 ပါသာဒသို့၊ ဝင်ကြလေမြောက်၊ ရောက်တုံထိုခါ၊ နီလာသစ်သစ်၊ စုလစ်မွန်းချွန်၊
 အဆန်းဆန်းနှင့်၊ ရစ်သန်းစီလျှင်၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊ ရေကန်ရေတွင်း၊ မကြွင်းပျော်ဖွယ်၊
 အသွယ်သွယ်တည်၊ အံ့ဖွယ်ဝဲဝဲ၊ တရဲရဲနှင့်၊ မြဲခဲထိန်ဝါ၊ အိမ်ထောင်သာကို၊
 လက်ယာလှည့်လှည့်၊ စိန်းစိန်းကြည့်လျက်၊ ယိုသည်မျက်ရည်၊ မဆည်နိုင်ပြီ၊
 လက်အုပ်ချီလျက်၊ ကိုယ်စီမြွက်ဟ၊ ဆိုကြသည်ကား၊ အိုလူများတို့၊ (ကြား)ကြား
 လျှံပြောင်၊ ဤနန်းဆောင်ကား၊ အခေါင်ထွတ်ထား၊ တို့ဘုရား၏၊ ပျော်ပါးစံမှတ်၊
 မျက်ခီဆတ်သည်၊ ပြာသာဒ်တံခါး၊ ဖားဖားဝေစည်၊ ကြာငါးမည်နှင့်၊ ချမ်းကြည်သီတာ၊
 ဤကန်သာလည်း၊ စန္ဒာကုမ္မ၊ တို့မွှေးဘလျှင်၊ ကာလနေရက်၊ ခန့်တွက်မွေ့လျော်၊
 ပျော်တော်မူရာ၊ ကန်သာတကား၊ မပြားတမျှ၊ စိတ္တလသို့၊ မှိုင်းမြစိမ်းညို၊ ပန်းထိုထိုနှင့်၊
 ပင်ပျိုဆိုင်းဆိုင်း၊ ပြိုင်းရရိုင်းတိ၊ ခက်ကိုင်းပျော်ပျော်၊ ဥယျာဉ်တော်လည်း၊
 ရွှေလှော်နန်းငုံ၊ တို့ကြေးမုံလျှင်၊ ဝန်းရံတစ်အား၊ ကျွန်တော်များနှင့်၊ ပျော်ပါးအစဉ်၊
 ဥယျာဉ်တံခါး၊ ရှေးလားမတူ၊ ယခုမူကား၊ လူသူဆိတ်ညံ၊ အသံတိတ်တိတ်၊ အိမ်လုံး
 ပိတ်ခဲ့၊ တို့စိတ်မချမ်း၊ တို့ကိုလွမ်းအောင်၊ ပွင့်ငြိမ်းဤသို့၊ ပြုလေမြို့သည်၊
 ငါတို့စိတ်ဝမ်းဤသို့တည်း။

၁၆၁။ ထိုမှတစ်သုတ်၊ ဆင်တင်းကုပ်သို့၊ အားထုတ်ဝင်ပြန်၊ ဧရာဝတီဟု၊
 ဆဒ္ဒါန်မျိုးအင်၊ စီးတော်ဆင်ကို၊ မြင်လတ်သောခါ၊ တင်တယ်စွာသား၊ မဟာဗလဝ၊
 ကေသရသို့၊ နာဂပြောင်ဝင်း၊ ဤဆင်မင်းကား၊ ရန်တင်းမရွေ့၊ မင်းအိမ်ရှေ့၏၊
 ရက်နေမပြတ်၊ စီးမြဲမှတ်သည်၊ မုန်စွတ်စွတ်ချွန်၊ ပြောင်ကျော်မွန်တည်၊
 အဟန်ရှေ့သွင်၊ ရည်းမာတင်ကို၊ ရွှေစင်ညီးညီး၊ ယိုကျစီးမျှ၊ ရွှေထီးမမိုး၊ ရွှေကြိုးမတွ၊
 ရွှေကမတင်၊ ယခုတင်ခဲ့၊ ကောင်းကင်ကွန့်ကွန့်၊ ရွှန်ရွှန်အာသာ၊ အစာရမ်းရမ်း၊
 တိမ်ညွန်းလှမ်းသည်၊ သန်စွမ်းလှကိုယ်၊ အဿထိုရ်ဟု၊ ညိုညိုထိတ်ဝင်း၊ စီးတော်မြင်း
 လည်း၊ ရွှေတင်းကုပ်ထဲ၊ သိုထားမြဲတည်၊ ပုလဲသန္တာ၊ နီလာရောင်ရှိန်၊ စိန်တလျှပ်လျှပ်၊
 ခြယ်ထပ်စီမြွာ၊ ရတနာတိ၊ ဆန်းကြယ်ဘိသား၊ မဏိမျက်ပြွ၊ ကိုးပါးရဲလျက်၊

အသံကျာကျာ၊ သာလိကာသို့၊ တန်ဆာခိုက်လွှား၊ ရွှေရထားလည်း၊ ဖြူထားအသ၊
 မကတစံ၊ သည်တိုင်းရှိ၏၊ ပျောင်းအိမ္မတ်ထွား၊ ကိုယ်ရွှေသားဝယ်၊ ပျံရှားကြိုင်မြူး၊
 မွှေးမျိုးကျူးသည်၊ စန္ဒကူးနံ့သာ၊ လိမ်းစကာနှင့်၊ ဣန္ဒာတမျှ၊ မင်းစန္ဒအား၊ ငဆမင်းညစ်၊
 အပြစ်ဆံ့ချည်၊ မရှိသည်ကို၊ နတ်ပြည်လိုဟန်၊ ငကျွန်ပုဏ္ဏား၊ ဖျက်စကာ၌၊ ယူမှား
 နှစ်သိမ့်၊ ပီတိစိမ့်လျက်၊ သတ်လိမ့်တကား၊ အိုဘုရားဟု၊ ဆိုထားအသံ၊ ကောင်းကင်
 ယံ၌၊ မည်သိသီး၊ ပဲ့တင်ချီးသည်၊ ပြည်ကြီးအိုးသို့ဆူ၏တည်း။

၁၆၂။ ထိုမှတစ်သီး၊ ကျော်လွဲချီးသည်၊ စောထီးမင်းလှ၊ ကုမာရကို၊ ဆောင်ထအပြင်း၊
 (ယမ်)နတ်တွင်းသို့၊ ချက်ချင်းမကြာ၊ ရောက်သောခါလျှင်၊ မာတာဒေဝီ၊ ဂေါတမီဟု၊
 သင်္ဂီထွေးမွတ်၊ တောင့်နန်းထွတ်ကား၊ လွမ်းဆွတ်ပူဦး၊ ရွှေရင်တီးလျက်၊ မင်းကြီး
 ခြေရင်း၊ လည်လေရှင်း၍၊ သံညှင်းတွတ်တွတ် တောင်းပန်လတ်တည်း။

“ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဏာ။
 သစေစန္ဒ ဝရံဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝ ရုဇ္ဈန္တိ။
 ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဏာ။
 သစေသုရိယ ဝရံ ဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝ ရုဇ္ဈန္တိ”တိ။

၁၆၃။ မျက်စိတစ်ထောင်၊ အမြင်ဆောင်သား၊ မိုးခေါင်လွှားလွှား၊ မြင်မိရိဖျား၌၊
 သိကြားသူဇာ၊ တူမကွာသို့၊ မဟာသမ္မ၊ စည်းစိမ်မထက်၊ ငယ်ကခုတိုင်၊ ချစ်ပန်း
 လှိုင်လျက်၊ မစိုင်မကန်၊ ကဲလွန်အထူး၊ မြတ်ကျေးဇူးကြောင့်၊ နဖူးလက်မိုး၊
 နေ့တိုင်းစိုးသည်၊ မင်းစိုးငယ်လင်၊ မယ့်ထိပ်တင်၊ ဖြူစင်ကျင့်ကောင်း၊ ဆုမွန်
 တောင်းမှ၊ ခွာပြောင်းနတ်ရပ်၊ လှုပ်လှုပ်စင်မိန်း၊ မယ့်ဝမ်းကိန်း၍၊ ရွှင်ဖိန်းဆယ်လ၊
 မီးရှူးကျလည်း၊ ယုယပိုက်မွေး၊ ခိုချိုကျွေးလျက်၊ ရန်ဘေးငြိမ်းတမ်း၊ သင်ပုတ်ဆွမ်းနှင့်၊
 နန်းဝမ်းရွှေတောင်၊ ဓမ္မထိပ်ခေါင်က၊ ရည်စောင်မှတ်ထား၊ ငါ့သားစန္ဒ၊ သူရိယကို၊
 ဒေဝနတ်ရှင်၊ မသတ်ခင်ဝယ်၊ အလျင်မဆိုင်း၊ မယ်လည်ပိုင်းမှ၊ ရွယ်ကျိုင်းသည်းပွတ်၊
 ထွားမွတ်တင့်ခေါင်၊ သားညီနောင်ကို၊ အမောင်မင်းမြတ်၊ နောက်မှသတ်လော့၊
 မိုးနတ်အလား၊ ရွှေသားနှစ်ငုံ၊ မရှိတုံက၊ ရိပ်မြို့သိုက်တွင်၊ သားမမြင်သော်၊
 ရွှေစင်မယ်လျှ၊ ဝန်လိုမသို့၊ နှိုင်းဆတိုနည်း၊ ကြမ္မာသည်း၍၊ မယ်လည်းဆက်ဆက်၊
 ကျေပျက်စီးပွား၊ ရူးသောလားလျှင်၊ လွင်ပါးကြင်နာ၊ သက်ထွက်ငှာလိမ့်၊ ရာဇာ
 ဘုန်းသစ်၊ ကျွန်ရှင်နှစ်ကို၊ စင်စစ်မချွတ်၊ လွတ်လော့စူးစူး၊ ညက်နူးချိုသာ၊
 တောင်းပန်ရှာလည်း၊ ချမ်းသာမရ၊ ဖြစ်လှည့်ထသော်၊ ချွေးမအပေါင်း၊ ပြာနွဲ့နောင်းကို၊
 သံညောင်းခေါ်ကာ၊ ရင်သည်းချာအား၊ ဖွေရှာစေစေ၊ ရှေးချစ်ငွေကြောင့်၊ အောင်းမေ့
 ထပ်ပွား၊ ချွေးမများကို၊ သနားစုံမက်၊ ရွှေလည်ဖက်၍၊ မော့လျက်ညှိုးလိမ့်ခွေခွေ
 တည်း။

၁၆၄။ ဂေါတမိဟု၊ ဒေဝီထွတ်ဖျား၊ မိဘုရားလျှင်၊ မင်းအားညွတ်ခ၊ ခွင့်မရသော်၊
 သောကရှိန်ညီး၊ စိတ်ပန်းကြီး၍၊ ပါယ်မီးလှော်ချစ်၊ ပုဏ္ဏားညစ်အား၊ ဖြစ်ဖြစ်မျက်လို၊
 ကိုယ့်ဆဲဆို၍၊ ရွယ်ပျိုရင်နှစ်၊ ဥပရာဇ်ကို၊ အပြစ်မဲငြား၊ သင်းစကားကြောင့်၊
 မထားဆောင်ထွေ၊ သတ်လေသောအား၊ ငါမယ်ဖွားလျှင်၊ လွမ်းများထပ်လောက်၊
 စိုးရိမ်ရောက်သို့၊ အလျောက်ခုမူ၊ လွယ်တကူလျှင်၊ ချီထူပိုက်ကျွေး၊ သင့်ကိုမွေးသည်၊
 ပုဏ္ဏားမနှင့်၊ သင့်ဘတစ်ပြုမ်း၊ မေတ္တာမွမ်းသည်၊ ငယ်ကျွမ်းမယား၊ သင့်သားသမီး၊
 ဦးရီးနှောင်မင်း၊ ညီရင်းအစ်ကို၊ မပျိုမျိုးဆွေ၊ တူနေတကွ၊ သင်ကစသည်၊ ဒိဋ္ဌကြမ္မာ၊
 နှိပ်စက်လာ၍၊ လွဲကာရှောင်ရှန်း၊ ပုန်းလဲမလွတ်၊ ဘေးဥပဒ်လျှင်၊ မချွတ်ရောက်ဆိုက်၊
 မီးပြင်းထိုက်သို့၊ ပူလှိုက်ပူဆာ၊ ဗျာပါသောက၊ ဒုက္ခထင်ပြင်း၊ ကပ်လေလျှင်သည်။ ၊
 ချက်ချင်းစိုးရိမ်စေသတည်း။

၁၆၅။ ထိုသည်ဗြဟ္မဏ၊ ခဏ္ဍဟအား၊ နန်းမရွှေလှော်၊ ဆဲရေးဖော်၍၊ သံကြော်
 ချိုကာ၊ ဆိုခြင်းရာ၌၊ ရှစ်ဂါထာလုံး၊ တစ်ပိုဒ်ကြုံးလျက်၊ ရွှင်ပြုံးကြွင်းမဲ့၊ ဆိုခဲ့တုံရှောင်၊
 အလောင်းရန်နှင့်၊ ယစ်တွင်းရောက်ခါ၊ ဘရာဇာအား၊ (...) မိခင်ကြိမ်ဖန်၊ တောင်းပန်
 လေငြား၊ ဤစကားလည်း၊ မခြားမိပ္ပာယ်၊ ဟိတ်ဖိုလ်သွယ်၍၊ အောက်ဝယ်အကုန်၊
 ဆိုတုန်ခဲ့ပြီး၊ မင်းကြီးနားတွင်၊ မဝင်လွဲသွေ၊ ဆီနှင့်ရေသို့၊ ဖြစ်လေသဖြင့်၊ သမ္မာ
 ရင့်ကား၊ မိခင်ခြေပါး၊ ပျက်ဝပ်တွား၍၊ စကားသာချို၊ လျောက်ခါငို၏၊ နဂိုရ်ချင်ကိန်း၊
 ခန့်ရွက်ထိန်းသည်၊ နှစ်သိန်းလေးသောင်း၊ အပေါင်းသင်္ချာ၊ ထူထဲစွာသား၊ မဟာပထဝီ၊
 ဆယ်ပြန်လီသည်၊ မမိုအထူး၊ ကံဆကျူးလျက်၊ ကျေးဇူးသွေးသွေး၊ နို့ရည်ကျွေးသည်၊
 မြတ်လေးချစ်ခင်၊ မွေးမယ်ရှင်၊ အကြင်ဖြစ်လာ၊ ကျွန်ုပ်အားကို၊ ဘုရားဘုန်းကြွယ်၊
 ဆိတ်စာငယ်က၊ လည်ဝယ်ရစ်ဆွဲ၊ ဆင်းရဲမထင်၊ မငြင်မငြိ၊ အလိုလိုက်လိုက်၊
 အကြိုက်ရှာရှာ၊ ကောင်းနိုးရာနှင့်၊ များစွာထွေထွေ၊ မွေးရပေသည်၊ မအေမိနတ်၊
 တောင်နန်းထွတ်၏၊ စက်မြတ်ကြာင့်၊ ရွှေဝတ်မှုကို၊ တင်တုံရိုက်၊ ဆယ်ချောင်းရုံး၍၊
 အဆုံးခုသာ၊ ကန်တော့ပါအံ့၊ မေတ္တာရစ်တွယ်၊ ချစ်ပန်းကြွယ်သည်၊ မွေးမယ်မာတာ၊
 သားမျက်နှာကို၊ နောက်ခါသည်ပြင်၊ မမြင်ရပြီ၊ ခွန်ဆီပိုင်သ၊ မွေးဘရန်နှင့်၊
 အရှင်မင်းလည်း၊ ဖြောင့်စင်းနတ်ရုပ်၊ ကပ်ပစေရှင်၊ မသွေကံယူ၊ ကျွန်ုပ်မူကား၊
 ဗိုလ်လူသွားမြောက်၊ တစ်ခေါက်မပြန်၊ တမလွန်သို့၊ ရင်ကန်စူးစူး၊ သွားပါဦးအံ့၊
 ကျေးဇူးအရှင်၊ မိခင်ရွှေတုံး၊ ချစ်ပန်းကုံးကို၊ အဆုံးတစ်လှည့်၊ ဖက်ပါတည်ဟု၊
 ပျောင်းချည်ညွတ်ခွေ၊ မယ်တော်ခြေကို၊ လက်ရွှေဖက်ယမ်း၊ ကြိမ်ကြိမ်နမ်း၍၊
 ထပ်မွမ်းပူလှိုက်၊ ရှိဦးတိုက်သည်။ ၊ ပြိုက်ပြိုက်မျက်ရည်ထွေထွေတည်း။

၁၆၆။ ပုတ္တရတနာ၊ ဥပရာလျှင်၊ ပန်းကြာပွင့်ဝေ၊ မယ်တော်ခြေကို၊ ရွှေဥက္ကောင်းထိ၊
 မိန်းမူးဘိသော်၊ မွေးမိနန်းနေ၊ သေလုမတတ်၊ သက်ပြတ်စဖွယ်၊ နှုတ်သံငယ်နှင့်၊
 နှမ်းနယ်ဆွတ်ဆွတ်၊ ရွတ်သားချိုသာ၊ ဆန္ဒဖြာသည်၊ ဂါထာလေးပါး၊ ထိုစကားနှင့်၊
 ပြာထွားနတ်ဟန်၊ စန္ဒာဒေဝီ၊ ရွှေခွန်းချို၍၊ မအိမသာ၊ လွမ်းမိုးရွာလျက်၊ ရာဇာမင်းစစ်၊
 မချစ်ယောင့်ကား၊ ယူငြားဝမ်းတွင် ၊ ဖြစ်တင်တစ်၊ နဟိနုနု၊ ဆိုမှုဖျော်ဖျော်၊
 ထိုအဘော်ကို၊ မင်းကျော်သွမ်းမိုက်၊ မလှိုက်ဝမ်းထဲ၊ ပယ်လွှဲပြီးနောက်၊ တစ်ထောက်
 တစ်ဖန်၊ အားကြီးသန်၍၊ မိစန္ဒာညက်၊ ငိုကာမြှက်၏၊ အသက်သခင်၊ ငယ်ကျွမ်းဝင်နှင့်၊

သေလျှင်သေခြင်း၊ တူမယွင်းလျှင်၊ စဉ်ကင်းခန္ဓာ၊ သေတို့ပါအံ့၊ မကြာအလျှင်၊
 မယ်ကိုတင်၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ယဇ်နတ်မီးဖို၊ လှီးလော့လည်တံ၊ ကျွန်ုပ်ခံအံ့၊
 သက်နံသည်းရင်း၊ လင်နှင့်ကင်းက၊ ပူပြင်းမငြိမ်၊ စိုးရိမ်ဆင်းရဲ၊ ဝမ်းကွဲအောင်တံ၊
 မခွင်းဘိလင်္ဂ၊ ပြည်ကြီးမှန်ကူ၊ လွှတ်တော်မူဟု၊ ကြည်ဖြူတောင်းပန်၊ ရှေးဟန်ထိုမင်း၊
 အလျှင်းနားတွင်၊ လျှောက်မဝင်သော်၊ အိမ်ရှင်ညိုဖြူ၊ လွမ်းယူတသည်၊ အလမေတ္တာ၊
 သင့်လျော့ဂါထာ၊ ထိုများမှာလည်း၊ သာယာနာဖွယ်၊ ဝိဟာယ်များများ၊ မထူးခြား၍၊
 စကားမှလွန်၊ ရွှေနန်းထွန်သို့၊ မလွန်စေရ၊ ဆိုင်းတွပြေပြစ်၊ ကျစ်လျစ်ယူငင်၊
 ဆင်ခဲထိုပြုံး၊ မင်းသမီးလည်း၊ ဦးရုံးထံမှာ၊ သက်သာယာကို၊ ဆံလွှာတစ်မျှင်၊
 မရကြင်၍၊ ရွှေစင်ပွင့်ထွား၊ လင်မင်းသား၏၊ ထံပါးကြပ်ကြပ်၊ ရပ်လျက်တဆို၊
 ငိုလတ်သောခါ၊ ဘုရားလျာကား၊ သာယာစကား၊ ဤသို့ကြား၏၊ ဆက်များဘဝ၊
 သံသာရဝယ်၊ တူကွမကွာ၊ မောင်နှင့်သာလျှင်၊ သိတာရေစက်၊ ဆုပန်နက်၍၊
 မပျက်ခုလည်း၊ ချစ်ကြီးစည်းသည်၊ ဆွေနည်းပြာသွယ်၊ လှမျိုးကြွယ်၊ ထိုဝယ်သော်က၊
 ရှေးကာလ၌၊ နှမသည်လျာ၊ မယ်စန္ဒာအား၊ ဥစ္စာရွှေငွေ၊ မြုတေလျှံတောက်၊
 လက်ကောက်လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်ညီးညီး၊ ပုတီးရောင်ကောင်း၊ စဉ်ဘောင်းမညှိုး၊
 ရွှေခါးကြီးနှင့်၊ ဆံထိုးဆံကျင်၊ ချစ်ခင်မြတ်(လေး)၊ ငါဆုပေး၍၊ မယ်ထွေးအိမ်ရှင်၊
 ဆင်ရလေဘိ၊ ယခုပြီးကား၊ ပီတိပျို့ပျို့၊ မချို့ရှေ့တူ၊ လိုမူလိုရာ၊ ရွေးဖွေရာမှာ၊
 တန်ဆာခြယ်လွင်၊ ဘယ်သူပြင်လျက်၊ ဆင်ပလိမ်မင်း၊ ရွှေကြယ်ထွင်းသို့၊
 လျှံဝင်းငါတွင်၊ မပြတ်ဆင်သည်၊ ရစ်တင်သုံးပတ်၊ ထိန်စီခတ်ထား၊ စိန်မြတ်တစ်ခဲ၊
 ကြောင်မျက်ရွဲနှင့်၊ ပုလဲပတ္တမြား၊ ကိုးပါးရောင်နွယ်၊ ရွှေလည်သွယ်ကို၊
 မွေးမယ်နတ်ရုပ်၊ လှခေါင်ချုပ်က၊ ကျွန်ုပ်အပ်နှင်း၊ ဆုပေးခြင်းဖြင့်၊ ဖြောင့်စင်းမင်၊
 ပေးပါခဲရှင်၊ ပြာလဲမိညဲ၊ သည်လည်ရွဲကို၊ ဆက်ထပ်မွမ်း၊ နောင်ကိုလွမ်းက၊
 ယူလှမ်းငင်လှည့်၊ ခါခါကြည့်မှ၊ အင်ပြည့်မရဲ၊ ပတ်ထုံးဖွဲ၍၊ ခေါက်သွဲလည်မှာ၊
 ဆင်ရစ်ပါတော့၊ သံသာမွေးချို၊ ဆိုလတ်သောအခါ၊ မိစန္ဒာလျှင်၊ ထွေလာဆီလျှင်၊
 ငိုကြွေးစဉ်၌၊ အပျဉ်အခဲ၊ တသဲသဲနှင့်၊ တစ်ပွဲအုန်းအင်း၊ ယဇ်နတ်တွင်းဝယ်၊
 ပြခင်းပြဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တည်၊ မှုငယ်မှုကြီး၊ ဆောင်၍ပြီးသော်၊ ဝေထီးပွင့်ညောင်း၊
 ဘုရားလောင်းကို၊ လူပေါင်းပတ်ခြံ၊ ဝင်းကာရံလျှတ်၊ ချွဲချွဲအပြင်၊ ယဇ်တွင်တိုင်ကြီး၊
 ယဇ်နတ်မီး၏၊ အနီးယူသွင်း၊ ထားလေလျှင်းသည်၊ ၊ နေမင်းသုံးချက် အချိန်တည်း။

၁၆၇။ ထိုသို့ထားလတ်၊ ဗောဓိသတ်ကား၊ သက်ပြတ်စဖွယ်၊ ရွှေကြာသွယ်ကို၊
 နေစွယ်ထပ်တိုး၊ ကြိမ်(ကြိမ်)ထိုးသို့၊ ခေါက်ချိုးနွမ်းလျှ၊ ကြက်သီးထ၍၊ ကြောက်လှ
 ပြင်းဟုန်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ၊ သက်ခုန်ဆူလည်၊ မုရိုးစည်သို့၊ ရွှေလည် ညက်မွတ်၊
 သားထွတ် ထွတ်ကို၊ ညွတ်စေအသာ၊ ထိုရော(ခါ)၌၊ ယုတ်မာမှုပြု၊ မကောင်းမှုကို၊
 လှူလှူထုပ်ပိုး၊ လေးမြတ်နိုး၍၊ အားကြီးထမ်းလွယ်၊ မျက်ကွင်းကျယ်နှင့်၊ ရွဲဖွယ်စလိ၊
 မျက်မိ ကျော့သွေး၊ ရင်မွေးသားသား၊ မုနားမုတ်ဆိတ်၊ ရှည်မြိတ်ကြင်စ။

၁။ ဘယ်သူပြင်လျှင်
 ၂။ သိန်စီခတ်ထား
 ၃။ သက်ခုန်ဆူဝေ

နွယ်မတင့်သား*၊ သေးသွယ်ထိပ်မောက်၊ ကောက်သည့်နှာရောင်၊ ပါးစောင်ဟိုက်ပတ်၊
 နားရွက်ခုံးခုံး၊ မျက်လုံးနိမ့်မြင့်၊ ရင်အင်ခေါက်စွေ၊ လွေ့လွေ့ကြီးဆုံး၊ သလုံးတင်းထစ်၊
 ကောက်ကျစ်ခါးဆက်၊ ခြေလက်ခွင်ခွင်၊ အမြင်မလှ၊ ဟိန်လူဏ္ဍာ၊ စုံလှစွာသည်၊
 မဟာဗြဟ္မဏ၊ ခဏ္ဍဟကား၊ တောက်ပလျှံလက်၊ ဖန်ရောင်ထွက်သည်၊ သံလျှက်
 ထမ်းဝင်၊ ပုဆိုးပင်၍၊ လှစ်ဖွင့်သဏ္ဍန်၊ ရွှေခွက်မွန်ကို၊ ကိုင်ထွန်လက်ဝဲ၊ ခဲတုံအသွား၊
 လောင်းမင်းသား၏၊ ပြာထွားမညှိုး၊ ရွှေကြာရိုးသို့၊ ပြည့်ဖြိုးထွက်ဝင်း၊ ရွှေလည်ပင်းကို၊
 ချက်ချင်းလျှင်ဆော၊ ဖြတ်အံ့သောဟု၊ စိတ်ဇောရွှင်စွာ၊ ခုံမင်လာသည်၊ မာန်ပါဒေါသ
 တောက်ထိန်တည်း။

၁၆၈။ ဤသို့ပုဏ္ဏား၊ သံလျှက်ခါးနှင့်၊ ဘုရားလောင်းထံ၊ မြဲမြဲကြပ်ကြပ်၊ ရပ်လတ်
 သောခါ၊ မိစန္ဒာကား၊ ကြံကာဝမ်းထဲ၊ နှလုံးစွဲ၏၊ မလွဲငါ့တွင်၊ သစ္စာပြင်ကို၊ တိုးဝင်မှီးရာ၊
 ဘယ်စာမမြင်၊ ဖြစ်ကြင်ရကား၊ စကားမှန်မှု၊ သစ္စာပြု၍၊ ရွယ်နုကျိုင်းထွား၊
 လင်မင်းသားကို၊ ဘေးတားစင်ခဲ၊ လွတ်စေအံ့ဟု၊ ကြံကြံစွဲသုံး၊ ရှိကုံးဆယ်လီ၊
 လက်အုပ်ချီလျက်၊ စိစိဝန်းမြှောင်၊ လူများဘောင်တွင်၊ မြောက်တောင်သွားကာ၊
 မြည်တမ်းရှာ၍၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်၊ ဆုယူပန်သည်၊ ဘေးရန်ကင်းနေအရှိန်တည်း။

* ကာရန်မရှိပါ

တမတ္တိ ပကာသေန္တော သတ္တာ အာဟ။

၁၆၉။ ဗုဒ္ဓေါသတ္တ၊ အင်္ဂီရက၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ ဟိုးဟိုးကျော်သည်၊ သုံးဖော်သံနင်း၊ တရားမင်းကား၊ အဆင်းသပ်သပ်၊ ကြာပွင့်ချပ်သို့၊ လှုပ်လှုပ်ရောင်တောက်၊ ချစ်စလောက်သည်၊ တစ်ယောက်မိမြတ်၊ အိမ်ရှေ့နတ်လျှင်၊ တွတ်တွတ်ချိုသာ၊ သစ္စာနှုတ်ဟ၊ တမတ္တကို၊ ဖော်ပြမွှေးကြူရွှင်မိန်းတည်း။

၁၇၀။ လွန်လေကမ္ဘာ၊ ကပ်သင်္ချာက၊ သစ္စာလေးဦး၊ ဆွတ်ယူခဲ့သည်၊ အမှူးထင်ရှား၊ နောင်စောများ၌၊ ကြီးမားပုည၊ ပခါနကြောင့်၊ ဘဝခု၌၊ ငါနှင့်ကြိုက်၍၊ အမြိုက်ရင်နှိုး၊ နေ့တိုင်းစို့သည်၊ မချို့ပညာ၊ ထေရ်သံဃာတို့၊ မှန်စွာထိုရော်၊ ကျင့်ချော်မိုက်မှား၊ ထိုပုဏ္ဏားကား၊ ဘုရားဆုပန်၊ ရကြောင်းသန်သည်၊ မြတ်မွန်ထင်ရှား၊ ငါမင်းသားကို၊ သနားမရှု၊ သတ်မည်ပြုသော်၊ ရွယ်နုလိမ္မာမိစန္ဒာကား၊ သစ္စာပြုလို၊ ဤသို့ဆို၏၊ နဂိုရ်လောက၊ လူထိုမျှကို၊ စောင်မကြည့်ရှု၊ မကောင်းမှုနှင့်၊ ကောင်းမှုထင်ရှား၊ ကံနှစ်ပါးကို၊ ကြေးပြား ပုရပိုက်၊ တင်လိုက် ရေးချ၊ ထိန်းသိမ်းမသား၊ လောက ပါလော်၊ ထိန်ထိန်ကျော်သည်၊ တေဇော်ဟိုးဟိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ တောစိုးရုက္ခ၊ ဘုမ္မအာဏာ၊ ဒေဝါအများ၊ ရှင်သိကြားတို့၊ ပုဏ္ဏားမူညစ်၊ အပြစ်မပြင်၊ ကျွန်သခင်အား၊ အရှင်လတ်လတ်၊ သတ်အံ့ယခု၊ မကောင်းမှုကို၊ ပြုသည်မှန်လှ၊ သစ္စေနကြောင့်၊ ဒုက္ခကင်းလွတ်၊ လင်မင်းမြတ်နှင့်၊ ညီညွတ်တူကွ၊ ရှေးကာလသို့၊ ရှင်ပဝမ်းမြောက်၊ ရောက်တည်ပါအောင်၊ တန်ခိုးဆောင်လော့၊ အခေါင်ထွတ်ဖျား၊ မိုးသိကြားနှင့်၊ အများလုံးစုံ၊ နတ်အပုံကို၊ တိုင်တုံမြက်ကာ၊ ကိုးကွယ်ပါရှင်၊ သစ္စာမွှေးချို၊ ဟစ်ကျော်ဆိုသော်၊ မြင်းမိုရ်သင်းကျစ်၊ ဣန္ဒရာဇ်လျှင်၊ ထစ်ထစ်နံ့ပြား၊ နတ်၏နားဖြင့်၊ ကြားတုံခဏ၊ သိလေထသည်။ ဒေဝအားလုံး ကြောက်စိမ့်တည်း။

၁၇၁။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ နှစ်ပြန်ဆောင်သား၊ အခေါင်မိုင်းညို၊ တောင်မြင့်မိုရ်၏၊ ဗဟိုထိပ်ဦး၊ စိုးစံမြူးသည်၊ နတ်မူးသက္က၊ သိလေထသော်၊ ဒေဝနတ်ဘုံ၊ ခွာတုံခဲပြီး၊ လူ့ပြည်မိုး၍၊ ပွဲကြီးပုံယင်၊ ယဇ်သဘင်၌၊ ကိုယ်ထင်ရပ်လျက်၊ ပြီးပြီးပြက်တိ၊ လျှံလက်တစ်ခဲ၊ ရိုးရိုးရဲနှင့်၊ ငြိစွဲခန့်လောက်၊ အရောင်တောက်သား၊ မျက်မှောက်တစ်စုံ၊ မရှင်ရှင်၊ ခဲခဲအားသုံး၊ ဘက်မဲ့ကြိုးလျက်၊ ထန်းလုံးမျှဟန်၊ သန်လှန်ကန်ကို၊ ပြင်းထန်ဟူးဟူး၊ မတ်မတ်မြူးမှ၊ ဆူးဆူးငေါက်ငမ်း၊ အသံကြမ်းနှင့်၊ ငသွမ်းမိစ္ဆာ၊ မင်းယုတ်မာကို၊ ဇိဝါကင်းလွတ်၊ ပြတ်ကြီးပြတ်အောင်၊ ရန်ဆွတ်ပယ်ဖျက်၊ ငါနတ်စက်ဖြင့်၊ ခေါင်းထက်ပဲ့ပဲ့၊ ရှစ်စိတ်ကွဲစိမ်၊ ခြိမ်းမဲပြင်းပြင်း၊ သံတင်းတင်းနှင့်၊ မင်းချင်းဆိုင်တွေ၊ စစ်ပွဲမြေဝယ်၊ ကေသရငြိမ်း၊ ရဲအန်စွမ်းတိ၊ မူထမ်းကုလှ၊ ဧဋ္ဌပုတ္တာ၊ ရတနာနှင့်၊ များစွာသတ္တ၊ စတုကကို၊ ဟုတမိအား၊ ပူဇော်ငြားလည်း၊ ထက်ဖျားစိုက်စိုက်၊ နတ်ဘောင်တိုက်ကို၊ မင်းမိုက်ဘယ်သို့၊ ရောက်တို့အံ့နည်း၊ ရှေးလည်းရွယ်ချူ၊ ရောက်သသူကို၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ထုံးစဉ်

လာဟု၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ဝင်း၊ နှလုံးချင်းသည်၊ နင်မင်းသွပ်ရှူး၊ ကြားဖူးသလော၊ လျင်ဆော
လွတ်မှာ၊ နှင့်သက်ရအံ့၊ ဒေဝနတ်ကျော်၊ တန်ခိုးတော်ဖြင့်၊ ချီငေါ် ထောင်းထောင်း၊
ခြိမ်းမောင်းနှိမ်နှံ့၊ အသံကြွေးကြွေး၊ ပြည်လုံးကြားစေ၊ ဖန်ဆင်းပေသည်၊ မိုးနေ
သတ္တမဟိန်တည်း။

**တံသုက္ကာခဏ္ဍဟာလော၊ ရာဇာစအပ္ပတ' မိဒံဒိသ္မာန။
သဗ္ဗေ သံဗန္ဓနာနိမောစေသုံ၊ ယထာတံ အနုမယာတံ။**

၁၇၂။ စတုသက္ကာ၊ သဗ္ဗတ္တဟု၊ စုံလှည့်ညွတ်၊ အကြောင်းမြတ်တွင်၊ မပြတ်အလျဉ်၊
ယခုစဉ်လည်း၊ မြီယှဉ်ထပ်လောင်း၊ ငါနှင့်ပေါင်း၍၊ မကောင်းတလ္လ၊ ကိလေသဟု၊ ဘဝ
ထပ်ချူ၊ တောစိတ်စုံကို၊ ခတ်တုံမဂ်လော၊ လှုပ်ချောက်ချေသည်၊ မဟာထေရ၊ မဇ္ဈိမနှင့်၊
နဝသုံးဖော်၊ တပည့်ကျော်တို့၊ ၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဘုရားလူ့ဘ၊ ငါမုဒ္ဒကား၊ စန္ဒကုမာ၊
ဖြစ်ခါယဇ်မြေ၊ မိုးနေသက္ကာ၊ ဒေဝိန္ဒလျှင်၊ မြွက်ထထစ်ထစ်၊ မိုးကြွီးပစ်သို့၊
ဟစ်သားအသံ၊ ညံညံနားထဲ၊ ခြင်ဆီစွဲလျက်၊ ရဲရဲပြောင်ပြောင်၊ လျှပ်နေရောင်သို့၊
လောင်မတတ်ပြက်၊ နတ်လက်နက်ဟု၊ ခေါင်းထက်ဝဲလ၊ အဘူတကို၊ မြင်ရလေငြား၊
မိုက်ခေါင်လွှားသည်၊ ပုဏ္ဏားနှင့်မင်း၊ အကြောက်ပြင်း၍၊ ရောင်ဆင်းချောမြေ ၊
မင်းအိမ်ရှေ့က၊ စ၍များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မကြာလျှင်းထွေ၊ လွတ်ပြီးစေက၊ ကုဋေသိန်း
သောင်း၊ လူအပေါင်းတို့၊ ခြောင်းခြောင်းမျက်အိုက်၊ ပုဏ္ဏားမိုက်ကြောင့်၊
ကျိုက်ကျိုက်ပွက်ပွက်၊ အိုးဆူတက်တို့၊ ပြက်ပြက်မတတ်၊ ဖြစ်ချေလတ်ဟု၊
ရံပတ်မြောက်ချို၊ ကိုယ်စီကြိမ်ဖန်၊ လှန်ကန်အုတ်ခဲ၊ ကျောက်မိုးကြိက၊ ပြာဖွဲအလား၊
မုန်မုန်ထွား၍၊ ပုဏ္ဏားမိုက်ဖျင်း၊ ခန္ဓာကင်းသည်၊ ၊ ချက်ချင်းပြတ်လေဇီဝိန်တည်း။

၁၇၃။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏကို၊ ဇီဝကင်းမြောက်၊ သတ်ပြီးနောက်လျှင်၊ မှားလျှောက်
အမြင်၊ မိုက်ဖော်ဝင်သည်၊ ငဖင်မင်းညစ်၊ ဧကရာဇ်ကို၊ စင်စစ်ခုမူ၊ သတ်အံ့ဟူ၍၊ ဗိုလ်လူ
များစွာ၊ ခဲကိုင်ကာနှင့်၊ ဘယ်ညာပတ်ခြံ၊ ဝန်းကာရံသော်၊ ဘုန်းလျှံထွန်းဝင်း၊
အိမ်ရှေ့မင်းအား၊ ကြောက်ပြင်းပူအိုက်၊ ဘမင်းမိုက်သည်၊ ကြင်လှိုက်စုံမက်၊ လည်ကို
ဖက်မှာ၊ အသက်လွတ်ကြောင်း၊ အခွင့်တောင်းသော်၊ အပေါင်းပြည်သူ၊ များဗိုလ်လူတို့၊
အယူညစ်ညစ်၊ ဤမင်းသွမ်းကို၊ သက်ချမ်းသာရေး၊ ငါတို့ပေး၏၊ ရှေးကအတူ၊
ထီးဖြူရိပ်မြို့၊ မပေးတုံဟု၊ ရွှေလုပ်ပုဖွ၊ ဗာဟိရ၍၊ ခဏ္ဍလဟု၊ ဂါမအရပ်၊ ကပ်စေ
သင့်အား၊ ဒွန်းစက္ကာနှင့်၊ မခြားတရည်၊ ပြုစိမ်မည်ဟု၊ ကြံစည်စီရင်၊ မင်းအသွင်ကို၊
စင်စင်ပယ်ချွတ်၊ ဖန်ရည်စွတ်နှင့်၊ နိတွတ်ချင်းချင်း၊ ဝတ်စေလျှင်မှာ၊ နန္ဒင်းရည်ဖြန်း၊
ပုဆိုးဖြန်းကို၊ ဦးရန်းခေါင်တင်၊ ပန်းနီဆင်၍၊ မျက်မြင်တမ္ဗာ၊ နိပ်စက်လာသည်၊
မိစ္ဆာငြိတွယ်၊ ရယ်ဖွယ်အိုကြီး၊ မင်းမိုက်ထီးကို၊ တစ်သီးဂါမ၊ စက္ကာလသို့၊ ပို့ကြင်ဆွဲ၊
ထိုရွာမြဲသည်၊ ၊ ဆင်းရဲဗာလနရိန်တည်း။

၁၇၄။ ဒေဝရာဇာ၊ မည်သာထင်ရှား၊ မိုးသကြားလည်း၊ ပုဏ္ဏားနှင့်မင်း၊
မိုက်မလင်းကို၊ သံပြင်လှန်ခြိမ်း၊ များခပ်သိမ်းအား၊ ချမ်းငြိမ်းဆောင်ဆောင်၊

၁ - ဘမင်းမိုက်အား

ကယ်ပြီးနောင်မှာ မိုးခေါင်တိမ်ဝ၊ အာကာသဝယ်၊ ရွှေလပမာ၊ ရပ်နေခါ၌၊ များစွာလှုပ်၊
 လက်အုပ်စုံ၍၊ အံ့အံ့သဲသဲ၊ ပူဇော်ကြဲသော်၊ ထိုပွဲအုတ်အော်၊ လူတစ်ဖော်၌၊
 မင်းကျော်စန္ဒကုမာရကို၊ ဒါနသီလ၊ ပုညမက္ခာ၊ ဘာဝနာနှင့်၊ ဆယ်ဖြာတော်ဖြောင့်၊
 တရားစောင့်လျှက်၊ မကြောင့်သိပ်သည်း၊ ကုသိုလ်ဆည်း၍၊ ဖြင့်ပည်းဖြီးထူ၊
 တိုင်းပြည်သူကို၊ ဆာပူကင်းအောင်၊ စီးပွားဆောင်က၊ သုံးဘောင်လောက၊
 အနန္တတွင်ဓမ္မစည်ကြီး၊ သံအိုင်တီးလိမ်း၊ လောင်မီးဒေါသ၊ မိုက်မောဟနှင့်၊ လောဘ
 တဏှာ၊ အဝိဇ္ဇာဟု၊ တမာမချို၊ အကုသိုလ်ကို၊ မမျိုးဝေးဝေး၊ အန်လိုက် ထွေးလော့၊
 ငြိမ်းအေးတရား၊ မှာခဲထားမှာ၊ လွှားလွှားမြူလျှက်၊ ပျံလေတက်သည်၊ အထက်
 စံနန်းဝတီ တည်း။

၁၇၅။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ သုံးလူဘကား၊ ဓမ္မသဘင်၊ မဏ္ဍပ်ပြင်၌၊ ကြည်လင်ရှိညွတ်၊
 ပရိတ်သတ်အား၊ ဒုဗ္ဗတ်ဃာတ၊ ဝိပါကကို၊ ပြလိုရကား၊ တရားသံတော်၊ အာလုပ်
 ခေါ်၏၊ လေးဖော်အဏ္ဍဝ၊ သာဂရဟု၊ မြစ်မလှိုက်ဝဲ၊ နက်ချောင်းထဲ၌၊ ပုလဲဖြူစင်၊
 ဖိုးသိန်းတင်ကို၊ လည်တွင်တပ်တပ်၊ ဆင်ကာစွပ်သို့၊ ဖြူလှုပ်ဓမ္မ၊ မြတ်သီလကို၊
 နေညကိုယ်ဝယ်၊ ဆင်ကြခြယ်သည်၊ မျိုးနွယ်လေးဖော်၊ အိုသူတော်တို့၊ မမြော်ပြစ်မဲ့၊
 ကျေးဇူးချဲ့သား၊ လေးဘွဲ့ဂုဏ်ပေါင်း၊ ပျံလှောင်းကြိုင်ရှိမ်း၊ ခါခပ်သိမ်းလျှင်၊ လိမ်းတုံ
 သီလ၊ ဓမ္မဓမ္မလျော်၊ လူသူတော်အား၊ ပြစ်မှားနှိပ်စက်၊ သူ့အသက်ကို၊ စုံမက်မရှိ၊
 တစ်စီမညာ၊ မေတ္တာလွတ်ကင်း၊ ရက်ရောခြင်းက၊ စသည်ငါးပါး၊ တရားမတည်၊
 ထိုသူသည်ကား၊ လူ့ပြည်ဘဝ၊ ပစ္စက္ခလည်း၊ ခဏ္ဍပုဏ္ဏား၊ ငမိုက်နွားသို့၊ အများလှရှင်၊
 မုန်းစိတ်ဝင်လျက်၊ မကြင်မနာ၊ မေတ္တာမဂုန်၊ ဆယ်ပါးဒဏ်နစ်၊ ရှစ်တန်ဘေးပေါင်း၊
 တပ်တုံရှောင်း၍၊ မညောင်းပျက်စီး၊ ပူလောင်ညီးလျက်၊ ရှုံးကြီးထပ်လောက်၊
 ရှုံးခြင်းရောက်သည်၊ မျက်မှောက်ချမ်းသာပြုန်း (ပြုန်း) တည်း။

၁၇၆။ ထိုသို့ငါးပါး၊ တရားမရှု၊ ငမိုက်လူကား၊ ပူပူဆာဆာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၌၊
 ဖျားနာမလွတ်၊ ဥပဒ္ဒဝေါ၊ ပြန်ပြောဘေးမျိုး၊ ကြွလှိုညှိုးလျက်၊ ဝမ်းဆိုးတစ်ထွာ၊
 တစ်သက်လျာမျှ၊ စားရာဝတ်မဲ့၊ ကိုယ်လုံးယဲ့သား၊ ချစ်ဖွဲ့ခင်ပွန်း၊ ထိုထိုမှန်းလည်း၊
 တစ်လွန်းပျက်ချော်၊ သူမတော်ဟု၊ တစ်ဖော်တစ်သည်း၊ ပူတည်းရောယှက်၊ လက်ဆက်
 မည်ထား၊ ခေါ်စကားမျှ၊ ဆိပ်စားမျိုးဟန်ပျိုတို့အန်ရှင်၊ ဧကန်စင်စစ်၊ ထိုသူညစ်ကား၊
 ဖက်ထစ်မြဲဘိ၊ ဤသန္တိတွင်၊ လောကီသုခ၊ မရစည်းစိမ်၊ တစိုးရိမ်နှင့်၊ သူ့အိမ်သူယာ၊
 သွားလာမီဝဲ၊ ခွက်လက်ဆွဲ၍၊ ဆင်းရဲဖုန်းစား၊ ဒွန်းစဏ္ဍားဝယ်၊ ဝင်သွားတုံရ၊
 ထိုဓမ္မဘနှင့်၊ ဒေါသပြင်းစွာ၊ ခဏ္ဍဟာသို့၊ မြတ်ရာကုသိုလ်၊ ချမ်းရိပ်ညိုကို
 တွန်းဖြီးပယ်ရှား၊ အပြစ်ပွားအောင်၊ ကြီးစားလုံလ၊ ဒုကမ္မကို၊ စိုက်ချလုံးရင်း၊
 ခန္ဓာကင်းလည်း၊ လောင်ပြင်းစူးစူး၊ အလျှံကူးလျက်၊ ဟူးဟူးရှိန်ဖြီး၊ ငရဲအိုးသို့၊
 စောက်ထိုးကျလေချွန်းချွန်းတည်း။

၁၇၇။ မဟာဒုက္ခ၊ နိရိယ၌၊ ကပ္ပစုပ်စုပ်၊ နစ်မြုပ်ကြိုက်ကြွ၊ လွတ်ပါတုံလည်း၊
 မြဆုံကြမ္မာ၊ လိုက်ထပ်လာ၍၊ မဂ္ဂါဖလ၊ ပုညကန်လန်၊ ဆီးဟန်ဖိလာ၊ တိရစ္ဆာဟု၊
 မသာညှိုးညှိုး၊ အဟိတ်မျိုးတွင်၊ အကျိုးပေးစွဲ၊ သန္ဓေမြဲလျက်၊ အော်လဲကျပြန်၊

အဖန်ဖန်တည်၊ တသန္ဓေခေါ် ဖြစ်လေတုံဘိ၊ လူဇာတိကို၊ တော်မိရံခါ၊ ရပြန်ပါလည်း၊
ယုတ်မာမျိုးနွယ်၊ မစင်ကြယ်၌၊ ရယ်ဖွယ်တည်တည်၊ မပြည့်လက္ခဏာ၊ အင်္ဂါခြေလက်၊
ချွတ်ယွင်းပျက်၍၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဆင်းရဲသီးလျှက်၊ ပြုံးတီးရူးသော၊ ဖက်နယ်ပေါသား၊
ဖျော့တော့ရေသား၊ (လူ) ပိတ္တာလျှင်၊ လူများမချစ်၊ တံတွေးနစ်မျှ၊ သစ်လက်ပံတုံ၊
ကြီးဆုံယောင်ကာ၊ ကျိုးမဲ့ရှာသို့၊ ဗျာပါပုံယင်၊ ဘယ်ဆီတွင်မျှ၊ မရွှင်လှည့်ထ၊
စိုးရိမ်ရသည်။ ၊ ဒုက္ခဆွဲနှောင်ရုန်းရုန်းတည်း။

၁၇၈။ ထိုကြောင့်မူတ်လော့၊ ဤသဘော၌၊ မင်းစောရာဇ၊ ဗြဟ္မဏတို့၊ ဒုဋ္ဌကမ္မေ၊
ကျင့်ကြချေ၍၊ ဝေဝေညွန့်ထောင်၊ ထက်မိုးခေါင်ဝယ်၊ စိမ်းရောင်လေးမျက်၊
အကိုင်းထွက်သား၊ အခက်တိမ်နိုး၊ ပေပင်ကြီးကို၊ အသီးမသွေ၊ ဖျက်တုံလေသို့၊
ပြေပြေပြစ်ပြစ်၊ ချောမွေ့နစ်၍၊ အဆစ်မရှိ၊ ကဒလိဟု၊ လှဘိရိုန်းပြ၊ ပင်ရုက္ခကို၊
ဖလသီးရွှေ၊ ပျက်စီးစေသို့၊ တိမ်ရှေ့ကွန်နှင့်၊ ကောင်းကင်ခွင်မျှ၊ လျှင်ခြင်းလေဟန်၊
စွမ်းအားအန်နှင့်၊ သန်မြန်ခုန်ကျော်၊ စိုင်းနှင်းသော်လည်း၊ ရေပေါ်ကြာဖက်၊
ရာမပျက်သည်၊ ဖြူညက်သိန္ဓော၊ ကျောကျောမာကိုယ်၊ အဿထိုအား၊ မြည်းပျိုမ
သိလျှ၊ သန္ဓေရ၍၊ ဖွားထရောက်တန်၊ အချိန်မှန်သော်၊ ထိုသန္ဓေပင်၊ မွေးမိခင်ကို၊
မရှင်ဇီဝေ၊ ချဖြတ်ချေသို့၊ ပုံသေမချို့၊ မှန်စွာမြို့သည်၊ ကိုယ်တို့ပြုထ၊ ဝိပါကပင်၊
ကျလေမြဲစွပ်၊ နှိပ်စက်ခွပ်၍၊ ပူလှပညှိုးသမ်း၊ ထပ်ထပ်လွမ်းသည်၊ ၊ ချီထမ်းကိုယ်စီ
ကုန်းကုန်းတည်း။

သောပိခေါ မဟာဇနော ဒွေ ကာဠကဏ္ဍိယော
ဟာရေတွာ တတ္ထေဝအဘိသေက
သမ္ဘာရေ အာဟရိတွာ စန္ဒကုမာရံ အဘိသိဉ္စိ။

၁၇၉။ ရွှေပြည်ပုပ္ဖ၊ ပါစိနဟု၊ ယညသဘင်၊ ထိုရပ်တွင်၌၊ မွမ်းဖြင်အများ၊
ပြည်သားပြည်သူ၊ သောသောအူမျှ၊ ထိန်ဆူအုန်းအင်း၊ လူခပင်းတို့၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား၊
သူယုတ်များကို၊ ပယ်ရှားလေပြီး၊ မူးကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိ၊ ထိုပြီးစုံညီ၊ မင်းညီ
မင်းသား၊ ဆွေအားမျိုးဖော်၊ မယ်တော်တကွ၊ များလှသောင်းသောင်း၊ စည်းဝေး
ပေါင်းလျက်၊ အကြောင်းဤသို့၊ ဆိုတုံမြို့၏၊ လူတို့သာစီ၊ ဘူမတိဟု၊ ပြည်ကြီးသခင်၊
အရှင်တစ်ပါး၊ မရှိငြားသော်၊ ထင်ရှားစွာလှ၊ ပုပ္ဖတွင်မည်၊ ဤရွှေပြည်ကို၊
အရှည်ခံအောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်နှင့်၊ ရွှေတောင်ပမာ၊ ရွှေဉာဏ်ဖြာသား၊ နုရာစန္ဒာ
တို့မွေးဘကို၊ ပြည်မရွှေနန်း၊ တင်ပြဋ္ဌာန်း၍၊ လန်းလန်းစိတ်ရွှင်၊ တို့ပုံယင်လည်း၊
ရွှေစင်ဖြူထွား၊ ရွှေဖဝါးကို၊ ဝပ်လျားညွတ်ခိုက်၊ ရှိခိုးတိုက်အံ့၊ ၊ စိုက်စိုက်ကြကြ
တုံလတ်တည်း။

၁၈၀။ ကြံကြံပြီးလတ်၊ မူးကြီးမတ်တို့၊ ညီညွတ်ပုံယင်၊ ထိုရပ်တွင်၌၊ ရွှေစင်တစ်ခဲ၊
ရိုးရိုးရဲတို၊ ဝှဲဝှဲကြာယပ်၊ ကျောက်စုံလျှပ်သည်၊ ဖြူလှပ်ဆွဆွ၊ ကကုခနှင့်၊ တကွမကွာ၊
ငါးစုံပါသည်၊ ရတနာထိန်ဝင်း၊ မင်းခင်းကျင်း၍၊ သံပြင်းဟိုးဟိုး၊ လှိုက်ပွက်တိုးခန့်၊
ထီးမျိုးငါးမည်၊ ခြိမ်ခြိမ်စည်၍၊ သံကြည်ညိုညို၊ သဘင်ခံလျက်၊ ကျကျကျော်ချောက်၊

နန်းချင်းကောက်သား၊ ထက်အောက်လှုပ်တုန်၊ မြေခုန်ထန်သည်၊ ခတ်ရိုက်ကျည်းမျှ၊
 ကပ်ဆည်းမတ်ပေါင်း၊ မညောင်းဝန်းရုံ၊ မိသံဖွေးဖွေး၊ ဗိုလ်ပေါင်းဝေးလျက်၊
 ကျူးအေးကြောင်းဟိတ်၊ မှန်အတိတ်နှင့်၊ နိမိတ်ချီပြော၊ အောင်စေသောဟု၊ ရယ်မော
 ရှင်ပျ၊ လူထိုမျှနှင့်၊ ရုက္ခဘုမ္မာ၊ ဒေဝရာသို့၊ ညီညာမဆိတ်၊ ကျွန်းလုံးထိတ်မျှ၊ ဘိသိက်
 မြောက်ပြီး၊ ပြည်မင်းကြီးဟု၊ သီးသီးကြော်ကြွေး၊ ကောင်းချီးပေးသည်၊ ကြိုင်မွှေး
 သင်းပျံ ထုံလတ်တည်း။

၁၈၁။ အကုဋေဋေ၊ များဗိုလ်ခြေတို့၊ မရေတွက်နိုင်၊ အဆိုင်ဆိုင်တည်း၊ သံအိုင်
 တီးရုပ်၊ စောင်းစည်းဆုပ်နှင့်၊ လက်ခုပ်တဖြောက်၊ ရွှင်ဝမ်းမြောက်၍၊ တစ်ယောက်
 မလွတ်၊ ခေါင်းဦးညွတ်မျှ၊ တွတ်တွတ်ချီငေါ် သာဓုခေါ်လျက်၊ ရွှေလှော်ရှင်သား၊
 တို့ထိပ်ထားလျှင်၊ တရားသဖြင့်၊ ရွှေထီးဖွင့်၍၊ ရှည်မြင့်သက်တော်၊ စည်းစိမ်ပျော်က၊
 မလျော်မိစ္ဆာ၊ ရန်တကာတို့၊ နေဝါဆီးနှင်း၊ စဉ်ကျကင်းသို့၊ ရှင်းရှင်းပယ်ဖျောက်၊
 ရွှေဘုန်းတောက်လျက်၊ တောင်မြောက်ဘယ်ညာ၊ လေးမျက်နှာဝယ်၊ ပြည်ရွာ
 တိုင်းကား၊ စီးပွားမညှိုး၊ ထပ်တိုးပုံညာ၊ မြတ်ဒါနနှင့်၊ သီလမွှေးကြိုင်၊ လှိုင်စေသတည်း၊
 ကြော်သံသည်မျှ၊ ပေါင်းစည်းများစွာ၊ မျိုးလေးဖြာတို့၊ နံ့သာပန်းနှစ်၊ ဘောင်းဦးရစ်နှင့်၊
 ကြွေးဟစ်မြောက်နှဲ့၊ ပူဇော်ကြသည်၊ ဖွဲ့ဖွဲ့လက်ဆောင် ပုံလတ်တည်း။

၁၈၂။ မဟာသထွော်၊ ကျေးဇူးကျော်သည်၊ တေဇော်တောက်ပ၊ နရိန္ဒကား၊
 ခံထဘိသိက်၊ ပီတိဖိတ်မျှ၊ ထိတ်ထိတ်ဖျဖျ၊ သေနဂီဖြင့်၊ ဗိုလ်များအလယ်၊ တင်စံပယ်
 လျက်၊ ဆန်းကြယ်ပြောင်ပြောင်၊ ရထားဆောင်၌၊ အခေါင်မြင့်မြောက်၊ ထီးဖြူ
 ဆောက်၍၊ နတ်အောင်မဆွယ်၊ လှမျိုးကြွယ်သည်၊ ဆွေမယ်သည်လျှာ၊ မိစန္ဒာနှင့်၊
 မက္ခာရှည်ဆိုင်၊ အတူပြိုင်လျက်၊ ကျောက်စိုင်စီရုံ၊ မျက်ပျံကိုးပါး၊ ရွှေရထားထက်၊
 စံငြားတုံပြီး၊ တူကွစီးမှ၊ မှူးကြီးမတ်ပုံ၊ အလုံးစုံလည်း၊ တွေ့ကြုံဥပါဒ်၊ ဘေးမှလွတ်၍၊
 ဆွတ်ဆွတ်စိတ်ဝမ်း၊ ရေနယ်ချမ်းလျက်၊ မသမ်းမျက်နှာ၊ ရွှင်ပစ္စာနှင့်၊ နရာထွတ်ဖျား၊
 မင်းတရား၏၊ ရထားပတ်ပတ်၊ ရကုန်လတ်၍၊ ဘီးခတ်ရွှေစည်၊ အိုင်အိုင်မည်သား၊
 ကျည်ကျည်ကျကျ၊ တည်ညံ့နှင့်၊ အသံပဲ့တင်၊ ရွှေပြည်ဝင်မှ၊ ရွှေစင်ပြီးပြက်၊
 ရွှေနန်းတက်၍၊ လျှလက်ဖြူးမောက်၊ ထီးဖြူအောက်တွင်၊ ထွန်းတောက်စလွယ်၊
 ရောင်နွယ်သင်းကျစ်၊ ဦးရစ်ရွှေကောင်း၊ မြနားတောင်းနှင့်၊ နတ်ကောင်းဒေဝ၊
 ဒေဝိန္ဒသို့၊ လွလွရိပ်ကျယ်၊ ရှုစဖွယ်လျှင်၊ ပြီးရယ်လူထွတ်၊ နေထုံလတ်သည်၊ မူးမတ်
 လက်အုပ်စုံလတ်တည်း။

၁၈၃။ စန္ဒကုမာ၊ မည်သာတွင်ထ၊ စောဒေဝလျှင်၊ သိင်္ဂီမြူတေ၊ ကျက်သရေနှင့်၊
 ဝေဝေတောက်ထွန်း၊ ဘုန်းနေလန်းလျက်၊ ရွှေနန်းထွတ်ရောက်၊ တိုင်လေမြောက်
 သော်၊ အံ့လောက်ခွဲသဲ၊ စီးပွားဖွဲ့သည်၊ တစ်ဆယ်နှစ်ယူနော၊ ကျယ်ဝန်းစွာသား၊
 ပုပ္ဖဝတီ၊ ပူရီဝရာ၊ ဌာနပြည်လုံး၊ ပတ်ကုံးဆော်ဆော်၊ အမိန့်တော်နှင့်၊ စည်ကျော်
 ရိုက်လန်၊ တအိန်အိန်လျှင်၊ ထိန်ထိန်သံပြား၊ အနံ့ကြားလျက်၊ သိုထားစောင့်ချုပ်၊
 ကျိုထုပ်မျက်မှောင်၊ အိမ်နှောင်ချိုင်သွင်း၊ ခြေချင်းထည့်ခတ်၊ ထုပွတ်ကျည်ထိတ်၊

ဆင်စာရိပ်နှင့်၊ ဖျစ်ကြိတ်ဝင်သီး၊ ဖြီးမျှထပ်ဆင့်၊ ထောက်ချင်ပြည်သူ၊ ထိုမျှလူကို၊
 မွေးကြူလှိုင်စွာ၊ ရွှေအာဏာဖြင့်၊ သီတာရေအေး၊ ချမ်းသာပေးရှင်၊ ပါယ်လေးရပ်မှု၊
 လက်ဆောင်ပြုသား၊ ညစ်ကျညှိစော်၊ လူမတော်တို့၊ ကျင့်ချော်ယွင်းမှား၊ ကျိုးမပွား
 ပည်၊ ထောင်ငြားကြော့ကွင်း၊ သိန်းနှင့်ကုပ်ညွတ်၊ မလွတ်မြဲယင်း၊ ယကွင်းပိုက်ကွန်၊
 အတန်တန်လည်း၊ မကျန်ဆုတ်ဖြတ်၊ မသတ်စေရ၊ အာဏာပြုလျက်၊ ဒုစရိုက်ဟု၊
 ကြက်တိုက်အန်ခတ်၊ မမြတ်ယုတ်မာ၊ သေစာသောက်စား၊ လူတို့အားလည်း၊
 ပြီးတားကြပ်ကြပ်၊ မိန့်တော်ထပ်၍၊ ဖြူလုပ်စင်ကြယ်၊ နတ်လမ်းရွယ်သည်၊
 ငါးသွယ်သီလ၊ မြတ်ဒါနကို၊ နေ့ညမုသွေး၊ စိုက်မျိုးစေသည်၊ ချမ်းမြေ့ဘုန်းတော်
 ခြံလတ်တည်း။

၁၈၄။ ရာဇာသီရိ၊ ရာသီဒွိဖြင့်၊ ကိတ္တိရသ၊ သူရမဟိန်၊ နရိန်ရာဇာ၊ နရာသဘ၊
 ဒေဝသမုတိ၊ ဘုမ္မိပါလော်၊ တေဇော်ဝှန်းဝါ၊ အာဏာတက်တိုး၊ စောနေမျိုးကား၊
 မစိုးမရိမ်၊ ချမ်းငြိမ်သုခ၊ ရွှေနန်းမထက်၊ ရဋ္ဌတိုင်းကား၊ ပြည်သူအားကို၊ သနား
 ကြည်ဖြူ၊ ချစ်တော်မူ၍၊ သာတူချီပင့်၊ မိဘကျင့်သို့၊ ကဲမြင်နှစ်ခြိုက်၊ ရင်ခွင်ပိုက်မျှ၊
 စိုက်စိုက်ပြောင်သား၊ တရားဆယ်မည်၊ ကောင်းစွာတည်လျက်၊ ရွှေပြည်မူထမ်း၊
 သန်စွမ်းရဲခက်၊ လိုက်ဖက်တိုင်ပင်၊ ပညာရှင်နှင့်၊ ထွက်ဝင်ခညွတ်၊ မူးမတ်တူပြီ၊
 မင်းညီမင်းသား၊ ကျေးကျွန်အားလည်း၊ စီးပွားချီးမြှင့်၊ ထောက်ပင်လွေ့ရမ်း၊ ဖြန့်ပေး
 ကမ်း၍၊ စိတ်ဝမ်းရွှင်ရေး၊ သိမ်းပိုက်မွေး၏၊ တစ်ကျေးနိုင်ငံ၊ ရပ်ဝေးလံမှ၊ ကုထံစလို၊
 မငြိသွတ်လှယ်၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား၊ ကုန်သည်အားလည်း၊ မစားမသောက်၊
 မကောက်မယူ၊ နှလုံးဖြူ၍၊ လားမြူဟန်ထား၊ ကျင့်တရားနှင့်၊ မမှားအမြင်၊
 သီလစင်သား၊ လေးအင်သိမ်မွေ့၊ ဂုဏ်ချမ်းမြေ့သည်၊ ရသေ့ရှင်ပျို၊ ရဟန်းကိုလည်း၊
 ကြည်ညိုတုပ်ကွ၊ ဂါရဝဖြင့်၊ နှိမ်ချပူဇော်၊ ညွတ်ကော်ရော်လျက်၊ အဖျော်ယမကာ၊
 ဆွမ်းဩဇာဖြင့်၊ ရသာကောင်းမွန်၊ လုပ်ကျွေးထွန်မှ၊ နောင်ဖန်သောခါ၊ သမ္မုဒ္ဓါဟု၊
 သုစွာလေးဦး၊ ဆွတ်ယူခူး၍၊ အမှုပြစ်မှု၊ ဖန်ဆင်းပြုသည်၊ ပွင့်လှရွှေကြာ
 လှလတ်တည်း။

၁၈၅။ ဧကရာဇ်ဟု၊ ပယ်မြစ်အောက်သက်၊ အစွဲနက်သည်၊ နရက်ဝင်မှား၊
 ဘမင်းအားလည်း၊ စည်ပွားအိမ်ခြေ၊ မွမ်းမျှနေသည်၊ အောင်မြေကျယ်ဝင်း၊
 ရွှေမြို့တွင်းသို့၊ အလျှင်းဆီမြင်၊ မဝင်စေရ၊ ရိက္ခာသဖြင့်၊ မျှတတုံစေ၊ စက္ကားမြေဝယ်၊
 မြဲသေသိပ်သိပ်၊ ကြမ္မာနှိပ်၏၊ ပရိဗ္ဗယ^၁၊ စီဏကာလေ^၂၊ ရောက်လှည့်ပေကာ၊
 ခေါင်ဗွေသုံးလူ၊ စိုးမည့်သူလျှင်၊ ထိန်ဆူအုတ်ကျက်၊ ဗိုလ်ရဲမက်နှင့်၊ ထွက်လေဦးသည်၊
 ကစားရှည်မျှ၊ အစည်မချာ၊ ဘရာဇာအား၊ ရိက္ခာသလွေ့၊ တူတွေ့ကြွသိ၊ သာမိစိရ်^၃၊

၁။ ပရိဗ္ဗယ = (ပါ) ပရိဗ္ဗယ = ရိက္ခာကုန်ခြင်း
 ၂။ စီဏကာလေ = (ပါ) စီဏ=ကုန်ခန်းခြင်း၊ (ပါ) ကာလ=အချိန်။ ရိက္ခာကုန်ခန်းသောအချိန်၌
 ၃။ သာမိစိရ် = (ပါ) ရိုသေခြင်း

တဝံဇီဝတု၊ ချိုပြုနှုတ်ဟ၊ ပြန်ထအမြဲ၊ ရွှေနန်းထဲ၌၊ ရစ်နွဲ့မကွာ၊ လှစန္ဒာဟု၊ တောင်ညာ
ထွတ်ထား၊ မိဖုရားနှင့်၊ အများရံဝန်း၊ စံကာမြန်း၍၊ ကျွန်းဇေမ္မူချာ၊ ဘုန်းမိုးရွာလျက်၊
ဒီပါတစ်သောင်း၊ ပျံ့ပျံ့လောင်းမျှ၊ မင်းပေါင်းပူဇော်၊ ကျေးဇူး ပေါ်သည်၊ မင်းကျော်
မင်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းကား၊ မစောင်းဓမ္မ၊ သမေနဖြင့်၊ ကာလရှည်စွာ၊
မင်းစကြာသို့၊ မဟာတလ၊ ပါသာဒတတ်၊ ရုဇ္ဇသုခိ၊ ခံဘိကြူးကြူး၊ သက်အဆုံး၌၊
တစ်လုံးတကွ၊ လူထိုမျှနှင့်၊ ဒေဝလောကံ၊ တန်ခိုးပျံသည်၊ မိုးယံထက်ရပီ
အံ့လတ်တည်း။

၁၁။ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း

သတ္တာ ဣမံဓမ္မဒေသနံ အာရိတ္တာ “န ဘိက္ခုဝေ
ဣဒါနေဝ၊ ပုဗ္ဗေပိ ဒေဝဒတ္တာ မံ ဧကံ နိဿာယ
ဗဟူ ဇာရေတုံ ဝါယာမ မကာသိ” တိ ဝတ္တာ
ဇာတကံ သမောဓာနေသိ။

၁၈၆။ အရဟန္တာ၊ ဘဂဝနှင့်၊ လောကဝိဒူ၊ သဗ္ဗညုတ၊ စသည်ထင်ပေါ်၊ ကျေးဇူး
ကျော်သည်၊ ဇိနော်မာရေ၊ သဗ္ဗဒွေကာ၊ လွန်လေရှေးက၊ အတိတ၌၊ နရစောစစ်၊
ဥပရာဇ်ဟု၊ ဆုသစ်ပန်ညောင်း၊ ဘုရားလောင်းကို၊ မကောင်းခဏ္ဍ၊ ဗြဟ္မဏလျှင်၊
မခွဲကြစည်၊ သေစိမ့်ရည်သား၊ ဆီကြည်သစ်သစ်၊ ဤသည်ဇာစ်ကို၊ ထစ်ထစ်ကုန်
အောင်၊ အကြောင်းဆောင်၍၊ ဖောင်ဖောင်ဓမ္မ၊ ဖော်ပြထင်စွာ၊ ယခုသာတည်း၊ မိစ္ဆာ
လှမ်းဆွတ်၊ ဒေဝဒတ်လျှင်၊ လူထွတ်ဘုန်းတောက်၊ တစ်ယောက်ငါဝယ်၊ ရန်ညှိုး
သွယ်၍၊ ကြီးငယ်များစွာ၊ သတ္တဝါကို၊ မကြာလှီးဖြတ်၊ သတ်အံ့အယုတ်၊ အားမထုတ်ဟု၊
ရွှေနှုတ်သံမြ၊ မိန့်တော်ဟ၍၊ ဒုက္ခမက္ခာ၊ တဏှာသမုဒယ၊ မဂ္ဂနိရော်၊ လေးပါး
ခေါ်သား၊ လေးဖော်သစ္စ၊ ကုန်စင်ပြမှ၊ ဘဝမျက်မြင်၊ ယခုတွင်၌၊ မျိုးအင်နိုးနှယ်၊
အကြောင်းသွယ်လျက်၊ မွေးမယ်မိခင်၊ (----)၊ သားချင်းညီနောင်၊ များမြောင်
ထပ်တူ၊ ဤမျှလူကို၊ ဤသူဤဝယ်၊ ဤနှယ်ဤမျိုး၊ ဤစိုးဤမင်း၊ ဤယင်းဤသို့၊
ဖြစ်တုံမြို့ဟု၊ နှစ်လို့ရှုဖွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သား၊ ခက်သွယ်ညွန့်လန်း၊ ဆေးစုံပန်းဝယ်၊
မစွန်းမခက်၊ မထွက်မပြား၊ မင်ကြောင်သားသို့၊ ခြားနားရှုမျှော်၊ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့်၊ ၊
ထုတ်ဖော်ဇာတက၊ ပေါင်းတုံထသတည်း။

တဒါခဏ္ဍ ဟာလော ဒေဝ ဒတ္တာ အဟောသိ၊
ဂေါတမီဒေဝိ မဟာမာယာ၊ စန္ဒာဒေဝီ ရာဟုလမာတာ၊
ဝသုလော ရာဟုလော၊ သေလာ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊
သုရောဝါမ ဂေါတ္တာကဿပေါ၊ ဘဒ္ဒသေနော
မောဂ္ဂလ္လာနော၊ သူရိယကုမာရော သာရိပုတ္တော၊
စန္ဒရာဇာပန အဟမေဝသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါလော အဟောသိန္တိ။

၁၈၇။ အဝိဇ္ဇန္တ၊ မြွေယုက်တွသည်၊ ဘဝသုံးမြှောင်၊ သံချိုင့်နှောင်မှ၊ လွတ်အောင်
ကြိုးကုတ်၊ အားအန်ထုတ်၍၊ မယုတ်လုံလ၊ ငါဗုဒ္ဓ၌၊ ခယမက္ခာ၊ ဘာဝနာနှင့်၊ ငုံအား
သွန်းသွန်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ စီးဖြန်းနေည၊ စိတ်စိရကြောင့်၊ မဂ္ဂဖလာ၊ အဘိညာနှင့်၊
ဖလသမာပတ်၊ တန်ခိုးလွတ်သည်၊ သားမြတ်ထေရ်မွန်၊ အရဟံတို့၊ လွန်လေထိုခါ၊
ကျင့်ယုတ်မာသည်၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏကား၊ ဘဝစုန်ဆန်၊ ပူပန်များစွာ၊ ယခုခါ၌၊
နှယ်လာမထူး၊ ငါနှင့်ပူးလျက်၊ ကျေးဇူးပေါ်ထင်၊ သန်စင်သာကိယ၊ ဂေါတ္တန္တယ်မြတ်၊

၁။ (----) = ကာရန်မရှိပါ။

ဒေဝဒတ်ဟု၊ တွင်မှတ်ဝေါဟာ၊ မျိုးဗိမ္မာနှင့်၊ တစ်ချာအစစ်၊ မောင်ရင်းဖြစ်၍၊ ရှင်ချစ်မြတ်ဖျား၊ ငါဘုရားလျှင်၊ လေးပါးပထ၊ နှပိယ၌၊ ချမ်းမြပျော်ရာ၊ ထိုအခါဝယ်၊ ရောက်လာကုန်ငြား၊ မင်းခြောက်ပါးတွင်၊ တစ်ပါးဝင်လစ်၊ ရဟန်းဖြစ်ကာ၊ သစ်သစ် ဘိညာဉ်၊ လောကီဈာန်ဖြင့်၊ စွမ်းသန်ကြွားကြွား၊ ငှက်နှယ်လွှားမှ၊ တရားအထူး၊ ကျေးဇူးမသိ၊ ဖြစ်တုံဘိ၍၊ မိမိကိုယ်တူ၊ ငါရှင်ဖြူကို၊ ကလူကလဲ၊ သင်းကြီးခွဲလျက်၊ ရဲရဲမာန်ပါ၊ နာဠာဂီရီ၊ တိုက်ဘိတစ်သုတ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်၌၊ ကျောက်အုတ်ပစ်ချ၊ ဧကတိသံ၊ ချွဲချွဲရွေးထုတ်၊ ဓနုဂဟ၊ စေထချောင်းမြောင်း၊ သေကြောင်းခါခါ၊ ကြံစည်ရှာလည်း၊ ငါမှာပြစ်တိ၊ မစွန်းငြိသော်၊ မိမိကြည့်၍၊ တန်ခိုးဘိညာဉ်၊ ဖောက်ပြန်ကင်းလွတ်၊ ငှက်တောင်ကျွတ်သို့၊ လတ်လတ်စိမ်းဖန်၊ သွေးယိုအန်လျက်၊ ပြင်းထန်ထိန်ရဲ၊ မြေကြီးကွဲ၍၊ မလွဲဝီစိ၊ ရောက်လေဘိသော်၊ ဝင်းညိတ်ကျင်၊ ဖီရင်နံတောင်း၊ လုံးလျောင်းအောက်ထက်၊ ထုတ်ချင်းနှက်မျှ၊ လွန်လျက်မသာ၊ ပြင်းပြစွာနှင့်၊ ကမ္ဘာကပ်ရေ၊ ခံရလေသည်၊ ပြုထွေကြမ္မာနှိုးခတ်တည်း။

၁၈၈။ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်၊ ခြွေရုံဆောင်သည်၊ တင်ခေါင်ရှုအိ၊ ဂေါတမီဟု၊ သညီတွင်ခေါ်၊ ငါမယ်တော်ကား၊ ရှေးသော်တွက်ကိုန်း၊ တစ်သိန်းကပ္ပ၊ ထိုကာလ၌၊ ဗုဒ္ဓမိခင်၊ ဖြစ်တုံချင်၍၊ သန်စင်သီလ၊ မြတ်ဒါနနှင့်၊ ပုညသမ္ဘာ၊ ပဋ္ဌနာကြောင့်၊ ခုသာမျက်မြင်၊ လောကတွင်၌၊ ရွှေစင်လျှည်း၊ ရိပ်ဖြူထီးနှင့်၊ ပြည်ကြီးဌာန၊ နဂရဟု၊ ဒေဝဒဟ၊ ပိုင်သစိုးခြင်း၊ အာဏာပြင်းသည်၊ မင်းကြီးအဉ္စန၊ နရထွတ်တင်၊ သာကီဝင်၏၊ ရွှေရင်တော်နှစ်၊ သမီးစစ်တွင်၊ ဖြစ်လာရေးဖျား၊ ဖွားထမြော်မြင်၊ ငါသခင်နှင့်၊ ကြင်လင်မကွာ၊ ပြာသာဒ်သာထက်၊ မယာဒေဝီ၊ မဟေသီဟု၊ သိဂီ ထွတ်ဖျား၊ တောင်နန်းထား၍၊ ငါ့အားဆယ်လ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ ကြွကြွဆင့်ဆင့်၊ ပင်လုံးပွင့်သား၊ ကျူးရင့်တူပြိုင်၊ ငှက်သံအိုင်သည်၊ ဂနိုင်သာမေ၊ အင်ကြင်းတော၌၊ ရှင်စောငါ့အား၊ ဖွားတုံမိမွန်၊ မီးရှူးလွန်က၊ သတ္တန္တရေ၊ ရက်ဒီဝေ၌၊ ကျကြော့ခန္ဓာ၊ လူပြည်ခွာသော်၊ နတ်ရွာလေးဆင့်၊ ပွင့်တုံတန်ခိုး၊ ခရာနိုးလျက်၊ ဟိုးဟိုးသည်၊ သန္တုသီတာ၊ ဒေဝအစစ်၊ ဖြစ်ထလေမြောက်၊ တစ်ထောက်ခါချိန်၊ တာဝတိန်ဝယ်၊ သီရိန္ဒရ၊ ငါဗုဒ္ဓလျှင်၊ သတ္တသချီာ၊ ဘိမ္မောကို၊ သာယာတွတ်တွတ်၊ နှုတ်လွတ် သံညောင်း၊ ဟောလတ်ရှောင်းက၊ တစ်သောင်းစကြဝဠာ၊ ရောက်လာများမြောင်၊ နတ်ပွဲဘောင်တွင်၊ အခေါင်ထင်ရှား၊ မိနတ်သားလည်း၊ တရားအာဒိ၊ မဂ်ဉာဏ်သိ၍၊ ဝီစိကိစ္ဆာ၊ ဒိဋ္ဌိက္ခာရှင်၊ ခန္ဓာမစုန်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်ဖြင့်၊ ထက်ဟုန် လှမ်းလှမ်း၊ ပျော်ငြိမ်းချမ်း လျက်၊ ရွှင်ဝမ်းကြည့်စွာ၊ တုသိတာ၌၊ တေဇာထွင်းထွင်း၊ တန်ခိုးပြင်းသည်၊ မိမင်း စည်းစိမ်စံပျော်တည်း။

၁၈၉။ ထိုခါအံ့အဲ၊ ယဇ်နတ်ပွဲ၌၊ ငြိမ်းမြဲအောင်ဆု၊ သစ္စာပြုသည်၊ ကြီးထူပညာ၊ မိစန္ဒာကား၊ များစွာကောင်းကျိုး၊ သန်အားကြီး၍၊ ထပ်တိုးဆင့်လောက်၊ ခုမျက်မှောက် လည်း၊ မဖောက်မျိုးစင်၊ သာကီဝင်ဟု၊ နှယ်လျှင်မသိ၊ ငါ့ဦးရိုး၏၊ သမီးဖြစ်လာ၊ ဆင်းအဂီမူ၊ ရွှေကြာဝတ်ပန်း၊ လရောင်ထွန်းသို့၊ ထောင်ခန်းဆယ်ဝ၊ ဝင်းဝင်းပလျက်၊ ဘဒ္ဒကစ္စာ၊ ငယ်ဝေါဟာဖြင့်၊ လူ့ရွာထင်ရှား၊ ငါဘုရားလျှင်၊ ဖွားသက္ကရာဇ်၊

ဆယ်ခြောက်နှစ်သို့၊ ရောက်လှစ်တုံ့ရှောင်း၊ ဘမင်းကောင်းနှင့်၊ ရှစ်သောင်းပြောကြွယ်၊
 ရွှေများလယ်တွင်၊ ရန်စွယ်ချိုးဖြတ်၊ လေးအတတ်ကို၊ ပြတတ်ချိုလွှား၊ ဘမင်းဖျား
 လည်း၊ အားပါးရရ၊ ဝမ်းမြောက်လှ၍၊ သိင်္ဂီဘုန်းဆန်း၊ ထိဖြူနန်းကို၊ ရွှင်လန်း
 မြစ်လေး၊ အပ်နှင်းပေးက၊ မဝေးဆွေစစ်၊ မြောက်သားဖြစ်သည်၊ ပျိုမြစ်ရူပ၊
 နတ်နယ်လှသား၊ ဘဒ္ဒကစ္ဆာ၊ ဒေဝီချာနှင့်၊ မင်္ဂလာရေဖျန်း၊ ဘိသိက်သွန်းလျက်၊
 ရံဝန်းလေးသောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ပေါင်းတို့၊ ပျော်ကြောင်းနွဲ့ရင့်၊ တောင်နန်းမြင့်ထက်၊
 ငါနှင့်မကွာ၊ ချမ်းသာခံပြီး၊ တောကြီးထွက်သွား၊ လူသုံးပါးတွင်၊ ဘုရားဖြစ်မြောက်၊
 ထိုမှနောက်လျှင်၊ လာရောက်ငါ့ဆီ၊ ဘိက္ခုနီဟု၊ လေးလိမ္မာ၊ ကျိုးဖလကို၊
 ရလေမယွင်း၊ တဏှာကင်း၍၊ ချက်ချင်းမီးပူ၊ ငြိမ်းစင်ဖြူလျက်၊ သောင်ဂူစူးစူး၊
 နိဗ္ဗာန်ကူးသည်၊ သားဦးမိခင် ယသော်တည်း။

၀၉၀။ ထိုရော်သားစစ်၊ ရွှေသစ်သို့၊ ရင်နှစ်ပုတ္တ၊ ဝသုလကား၊ နရထွတ်ထား၊
 ငါဘုရားလျှင်၊ လေးပါးသစ္စာ၊ ပွင့်ဝါစိစိ၊ မလှိုင်မိက၊ လောကီစည်းစိမ်၊ ရွှေနှုန်း
 အိမ်ထက်၊ ရိပ်ငြိမ်မကွာ၊ မျိုးဗိမ္မာနှင့်၊ မေတ္တာရစ်နွဲ့၊ ပျော်ကြမြဲသော်၊ ယူစွဲသန္ဓေ၊
 ဆယ်လနေမှ၊ မြဲတေလျှံတောက်၊ မြဲရှင်ကျောက်သို့၊ ဖွားမြောက်တိုငြား၊ ငါဘုရား၏၊
 ရင်းသားလည်းကောင်း၊ ဖြစ်လာရှောင်း၍၊ အပေါင်းစွာတိ၊ မုနိဖြစ်တန်၊ ဝေဠုဝန်၌၊
 မြှောင်မှန်စိုက်စိုက်၊ နေစဉ်ကြိုက်ထွင်၊ မကိုင့်လျှံပြောင်၊ ဘမင်းခေါင်က၊ တစ်ထောင်
 ဝိလ်ချေ၊ ဆယ်ကြိမ်စေ၍၊ ဝေးမြေယူနော၊ ခြောက်ဆယ်တာကို၊ စကြာညီးညီး၊
 နှစ်လမိုးမှ၊ ပြည်ကြီးဌာန၊ ကပ္ပိလသို့၊ ရောက်ထင်ငြိမ်သက်၊ ခုနှစ်ရက်ဝယ်၊ ပြာညက်
 မိခင်၊ တောင်နန်းရှင်က၊ ရွှေစင်ပျော့ပြောင်း၊ သားနွဲ့နှောင်းကို၊ တောင်းချေအမွေ၊
 မောင့်ဘအေတွင်၊ ရွှေအိုးကြီးလေး၊ သူမပေးဟု၊ ကြိုင်မွှေးချိုသာ၊ သားသည်းချာလည်း၊
 မဟာသမဏ၊ တစ်ဝပီတာ၊ ဆာယာသူခမ်း၊ စကားလှမ်းလျက်၊ ပြီးပြုမ်းလိုရာ၊
 လျှောက်သောခါမှ၊ တထာဂတံ၊ ငါဗုဒ္ဓလျှင်၊ လောကဖဲသွေ၊ လောကုတ်မွေကို၊
 မဲစေသမှု၊ ရဟန်းပြုက၊ ညစ်ကျက်လေ၊ ရှက်ထုံးဖြေလျက်၊ နဲ့မွေဂုဏ်ဖြာ၊
 ဟုဟုလာဟု၊ ကြေညာနီးဝေး၊ သတင်းမွှေးသည်၊ ရင်သွေးငါ၏ သားတော်တည်း။

၀၉၁။ တစ်မိဝမ်းခေါင်း၊ ပျော်ကိန်းအောင်း၍၊ တူပေါင်းမကွာ၊ ထိုရောအခါ၌၊
 ပျင်လျားကွေးကွေး၊ ကိုယ်ရောင်ပြေးသည်၊ မည်ပေးသလ၊ ငါ့နမကား၊ ဒေဝလူပြည်၊
 ကျင်လည်စုန်ဆန်၊ ကုသိုလ်သန်၍၊ ကြိမ်ဖန်သုခ၊ ဤဘဝ၌၊ နတ်မှပြောင်း၍၊
 နာစတေက၊ လွေလွေပုံယင်၊ ပညးမွမ်းဖြင်မျှ၊ ဝန်းကျင်ရွာပြည်၊ သိမ်းသိမ်းစည်သား၊
 ဖတ်လည်မိုင်းမိုင်း၊ ဆိုင်းရရိုင်းနှင့်၊ တိုင်းကောသလ၊ ချက်မသိရီ၊ သာဝတ္ထိ၌၊ များဘိ
 စွာ၊ ပြည့်စုံစွာသည်၊ မဟာဂုဏ၊ သေဌိယ၏၊ ကြင်ဆက်ချစ်၊ သမီးဖြစ်၍၊ ရှေးစစ်
 လွန်လေ၊ သိန်းကုဋေထက်၊ စိန္တေဗုဒ္ဓ၊ နရကြေးမုံ၊ ကျေးဇူးပုံသည်၊ ပဒုံမုတ္တရ၊
 လောကမျက်ရူ၊ သဗ္ဗညုဟု၊ သုံးလူထိပ်ပေါ်၊ ငါ့နောင်တော်အား၊ လှိုက်ကျော်နဲ့မွန်း၊

၁၅၊
 ၁၆၊
 ၁၇၊
 ၁၈၊
 ၁၉၊
 ၂၀၊
 ၂၁၊
 ၂၂၊
 ၂၃၊
 ၂၄၊
 ၂၅၊
 ၂၆၊
 ၂၇၊
 ၂၈၊
 ၂၉၊
 ၃၀၊
 ၃၁၊
 ၃၂၊
 ၃၃၊
 ၃၄၊
 ၃၅၊
 ၃၆၊
 ၃၇၊
 ၃၈၊
 ၃၉၊
 ၄၀၊
 ၄၁၊
 ၄၂၊
 ၄၃၊
 ၄၄၊
 ၄၅၊
 ၄၆၊
 ၄၇၊
 ၄၈၊
 ၄၉၊
 ၅၀၊
 ၅၁၊
 ၅၂၊
 ၅၃၊
 ၅၄၊
 ၅၅၊
 ၅၆၊
 ၅၇၊
 ၅၈၊
 ၅၉၊
 ၆၀၊
 ၆၁၊
 ၆၂၊
 ၆၃၊
 ၆၄၊
 ၆၅၊
 ၆၆၊
 ၆၇၊
 ၆၈၊
 ၆၉၊
 ၇၀၊
 ၇၁၊
 ၇၂၊
 ၇၃၊
 ၇၄၊
 ၇၅၊
 ၇၆၊
 ၇၇၊
 ၇၈၊
 ၇၉၊
 ၈၀၊
 ၈၁၊
 ၈၂၊
 ၈၃၊
 ၈၄၊
 ၈၅၊
 ၈၆၊
 ၈၇၊
 ၈၈၊
 ၈၉၊
 ၉၀၊
 ၉၁၊
 ၉၂၊
 ၉၃၊
 ၉၄၊
 ၉၅၊
 ၉၆၊
 ၉၇၊
 ၉၈၊
 ၉၉၊
 ၁၀၀၊

ကြာညိုပန်းဖြင့်၊ ရွှင်လန်းဖျော်ဖျော်၊ တောင်းမြှောက်ဖော်၍၊ ပူဇော်ကျိုးနွံ၊ ပုဗ္ဗကံကြောင်း၊
 တစ်ရံခါမျှ၊ ဒုက္ခမထိ၊ ယခုပြီးလည်း၊ မှဲ့တိမလွဲ၊ ကြာညိုလဲသို့၊ ပေပျောင်းနွံ၊ ကျော့ရှင်း၊
 သူ့အဆင်းကို၊ မယွင်းစွဲထ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏ၊ ခေါ်ဆိုကြသား၊ ရူပလက္ခဏာ၊ တင့်တယ်
 စွာတိ၊ ကြေညာဟိုးဟိုး၊ သတင်းပိုး၍၊ မင်းစိုးမတ်ဖျား၊ သူဌေးသားတို့၊ ထပ်ပွားပဏ္ဏာ၊
 လက်ဆောင်လျာနှင့်၊ ဆက်စာတန်တန်၊ အခွင့်ပန်သော်၊ အမွန်ကျော်သီး၊ သူဌေးကြီး
 လည်း၊ သမီးမယ်လျှ၊ တစ်ယောက်မျှကို၊ အဖဘယ်သို့၊ ပြုရမို့အံ့၊ နှစ်လိုစိတ်လိုက်၊
 တစ်ယောက်၌လျှင်၊ စိုက်စိုက်ကြည်လင်၊ ပေးတုံကြင်လည်း၊ ပုံယင်အများ၊ ငါတို့
 အားကို၊ မုန်းထားရန်ညို၊ ဝမ်းနည်းသို့ပိမ့်၊ မယ်ညိုပုလဲ၊ ဘလည်ရွဲမှု၊ မလွဲဘိက္ခ၊
 ရဟန်းဆုကို၊ လှူလှူရည်စောင်၊ ကောင်းလယောင်ဟု၊ ခွေနှောင်ရစ်ထုံး၊ ချစ်ပန်းကုံးကို၊
 ရွှင်ပြုံးမြှက်ဟ၊ ထိုခဏဝယ်၊ ရှေးကသမ္ဘာ၊ ရင်ကြောင်းပါ၍၊ မိုင်းပါဆီကျ၊ ပီတိဝလျက်၊
 ရွှင်ပကြည်ရွန်း၊ ရဟန်းပီပီ၊ ဘိက္ခုနီဟု၊ တစ်လိဖြစ်ရာ၊ များမကြာလျှင်၊ ဒီပါရောင်ညီး၊
 တေဇမီးကို၊ ယူပြီးအာရုံ၊ သဒ္ဓါပုံလျက်၊ နှစ်စုံစက္ခု၊ ရှုလေကသိုဏ်း၊ အားခွန်လှိုင်းက၊
 ဆင်ရိုင်းမုန်ပြင်း၊ ကျူပင်နင်းသို့၊ တျင်းတျင်းပယ်ဖျက်၊ နောက်မဆက်တည့်၊
 တဏှက္ခယာ၊ နှုတ်မြတ်စွာသည်၊ အညာနိဗ္ဗာန်မြင်မြော်တည်း။

၁၉၂။ ဝါမဂေါတ္တ၊ မည်ရကျော်သွေး၊ ငါ့ညီထွေးကား၊ ရှေးရှေးချင်းထပ်၊ တစ်သိန်း
 ကပ်၌၊ ဖြည့်အပ်ပဋ္ဌနာ၊ အကြောင်းပါ၍၊ ကမ္ဘာဘဒ္ဒ၊ ဤကာလတွင်၊ မဂတိုင်းချေ၊
 အုတ်ထွေပြောဝ၊ စည်ပင်လှသား၊ တိတ္ထိယဟု၊ ဂါမရပ်သီး၊ ကျေးလက်ကြီး၌၊
 ပွားစည်းပြီပြီ၊ ရှစ်ဆယ်ခုနှစ်၊ ကုဋေဖြစ်သား၊ အနှစ်သာရ၊ ဓနပေါယယ်၊
 ဥစ္စာကြွယ်သည်၊ လိုဖွယ်မတ၊ ကပ္ပိလဟု၊ ပုဏ္ဏာသားရင်း၊ ဖြစ်လာလျှင်း၍၊
 ထုတ်ချင်းနှံသိ၊ ပိပ္ပလီလုလင်၊ အမည်တွင်လျက်၊ ရက်ဖြင်မချာ၊ နေ့တိုင်းသာလျှင်၊
 သိင်္ဂီရည်လဲ၊ ရှုမရဲ့သည်၊ ဆယ်နှစ်ကွန်းစား၊ ရွှေမှုန်ထွားကို၊ ကိုယ်သားကသယ်၊
 လိမ်းပွတ်နယ်မှ၊ နှစ်ဆယ်သက်စစ်၊ ရောက်လှစ်တုံထ၊ မွေးမိဘတို့၊ နေ့ညကြိမ်ဖန်၊
 တောင်းပန်စကား၊ အားပါးလည်းနာ၊ ပဋိညာကြောင့်၊ ပြည်သာဂလ၊ ကောသိယဟု၊
 ပုဏ္ဏသမီး၊ လျှည်းပြောင်ပြောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သို့၊ အရောင်ထွန်းဝါ၊ မိဘဒ္ဓါနှင့်၊
 မကွာတူကွ၊ ရွှေအိမ်ဝ၌၊ မြဟူသဖွယ်၊ သန်စင်ကြယ်လျက်၊ ငြိတွယ်မမှား၊
 ကိုယ်ဝတ်စားကို၊ ထိပါးကာမျှ၊ ရှက်ရွံ့ကြရှင်၊ ကာလမြင်မြဲ၊ လူ့ဘောင်နှံ့၍၊
 တောထဲကျေးကျွန်၊ လယ်ယာထွန်သော်၊ ပုစွန်ပိုးမွှား၊ ကျိုးငှက်စားက၊ စကား
 ကြောင်းစ၊ သံဝေရ၍၊ များလှဥစ္စာ၊ ရတနာမြူတေ၊ ရွှေတွေငွေစု၊ အနုရာဝ၊ ပြည်မ
 မယွင်း၊ ကျွန်သင်းစေပါ၊ ဆယ်လေးရွာနှင့်၊ ယူနောဆယ်နှစ်၊ သင်္ချာဖြစ်သား၊
 လယ်စစ်ရာကွက်၊ ဘူမိနက်က၊ စက်ယန္တရား၊ ဖွဲ့ငြားမှန်ထ၊ ကမ္မခြောက်ဆယ်၊
 အသွယ်သွယ်ကို၊ မတွယ်မငြိ၊ စွန့်ခဲဘိ၍၊ မွေးမိဘဒ္ဓါ၊ တူမကွာတည်း၊ အာသာ
 တပ်စွန်း၊ ဖန်ရည်မြန်းသည်၊ သင်္ကန်းဝတ်လျက်၊ နန်းမှသက်၍၊ ထွက်ခဲထိုရွာ၊
 လမ်းနှစ်ဖြာတွင်၊ ဘဒ္ဓါမယ်လျှ၊ လက်ဝဲကြွမှ၊ ပထဝရီး၊ မိုးလေလက်ယာ၊ စိုက်စိုက်လာ
 သော်၊ ဇိနာဝရ၊ ငါဗုဒ္ဓနှင့်၊ ရာဇဂဟ၊ နလန္ဒဟု၊ အန္တရတွင်၊ ပညောင်ပင်၌၊ မျက်မြင်

တွေ့လေ၊ တေကဿပ၊ ဧဝံစသည်၊ မေဓသံညှင်း၊ ဆုံးမခြင်းဖြင့်၊ ဉာဏ်ဝင်းလှစ်ရှု၊ မိန့်တော်ပြုသော်၊ ဩဝါဒသမ္မဒ၊ ရပြီးတုံထွန်း၊ ရှစ်ရက်မှန်တွင်၊ အရဟန္တ၊ ကဿပဟု၊ ထေရဂုတင်၊ ကျေးဇူးအင်၌၊ မမြင်တုဘက်၊ ပြိုင်မထွက်၍၊ ဧတဒဂ်ကမ်း၊ ချီးမွမ်း၊ မြောက်လွှား၊ အရာထားသည်၊ ငါ့သားပုဂ္ဂိုလ် ထင်ကျော်တည်း။

၁၉၃။ ဘဒ္ဒသေန၊ နာမထွင်မှတ်၊ ငါ့ညီလတ်ကား၊ သိန်းမြတ်တွက်ရေ၊ တစ်သချေ၊ ထက်၊ ငါးတွေမာန်လှည်း၊ ထိန်ရိုက်ကျည်းမျှ၊ ကျော်သည်ပေါက်ပြ၊ အနောမဟု၊ နရဘုန်းထင်၊ ပွင့်လေကြင်သော်၊ တွင်းပြင်အချိ၊ စည်းစိမ်ရှိသား၊ သီရိဝဗ္ဗန၊ ဝေါဟာရဖြင့်၊ စင်လှမျိုးစစ်၊ သူဌေးဖြစ်၍၊ အနှစ်ဥစ္စာ၊ ရတနာကို၊ များစွာယူထုတ်၊ ဂုဏ်မယုတ်သည်၊ ဗုဒ္ဓပမုခ၊ သဿံဿအား၊ သတ္တရက်စေ၊ (လွေ) လွေကြည်ဖြူ၊ ပူဇော်လှ၍၊ ပြောင်းစုတေမူ၊ ချမ်းမြေ့ရိပ်ငြိမ်း၊ စည်းစိမ်ခံစား၊ ငါဘုရား၏၊ ထင်ရှားမျက်မှောက်၊ ကာလရောက်သော်၊ မြင့်မောက်တောင်ထွတ်၊ ငါးလုံးညွတ်သည်၊ ပြည်မြတ်နဂိုရ်၊ တစ်သျှိုမဂ္ဂ၊ မဝေးလှသား၊ ကောလိတဟု၊ မကျကြက်ပျံ၊ သောသော ညံသည်၊ ကုံထံစည်ဝ၊ ထိုဂါမ၌၊ ဝနဥစ္စာ၊ များစွာထပ်ပြီး၊ ရွာသူကြီး၏၊ ဇနီးချစ်ညီ၊ မောဂ္ဂလီဟု၊ နာရီညိုမြ၊ ပုဏ္ဏေးမတွင်၊ ယူထသန္ဓေ၊ ကိန်းနေကြည်လင်၊ သန့်စင် မွေးဖွား၊ ရွာမည်အားဖြင့်၊ အများပတ်လွံ၊ သတင်းပျံသား၊ မရွံ့ကျော်ကြား၊ တောင်မြစ်သားက၊ ရထားငါးရာ၊ ခြွေရွေပါလျက်၊ များစွာသိုက်သိုက်၊ ရံဝန်းလိုက်၍၊ နှစ်ချိုက်ရွှင်ပျော်၊ တစ်ရံသော်၌၊ အုတ်အော်သောင်းသောင်း၊ လူအပေါင်းတို့၊ စည်မောင်းရိုက်ချီး၊ ခရာတီးမှ၊ ပွဲကြီးတော်ထိပ်၊ စည်တံဆိပ်ဖြင့်၊ ဂီရိဗ္ဗဇ၊ သဘာယ၌၊ ဥပတိဿ၊ မိတ္တကြင်ချစ်၊ ဆွေတော်စစ်နှင့်၊ နွဲ့ရစ်တူကွ၊ ရှုကုန်ကြသော်၊ ရဘိသံဝေ၊ မကွေနှစ်ပါး၊ ဆွေမျိုးအားကို၊ စွန့်ထားမငဲ့၊ သွားခဲ့ကုန်ပြီး၊ သိဇ္ဇည်းကြီး၌၊ မိုးလေ ထို့နောက်၊ ငါထံရောက်က၊ ဘယ်လောက်မကြာ၊ ဒီဝါရတ္တ၊ သတ္တာဟတွင်၊ ကေလ္လဝါဟာ၊ မကွာနေစဉ်၊ ကပ်ယှဉ်ထိန်၊ မိဒ္ဓပျောက်ကင်း၊ သန့်ရှင်းကြည်မှု၊ နှလုံးပြု၍၊ ဓာတုကမ္မ၊ ဌာနမြက်ခွန်း၊ ရွက်စီးဖြန်းသော်၊ ကြာလန်းနေသင့်၊ ရွန်းရွန်းပွင့်ဖို့၊ ယခင်ကသိုလ်၊ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တို့၊ လှုပ်ဖြိုကိလေ၊ ရှင်းရှင်းကြွေလျက်၊ တက်နေမမျှ၊ ရဲရဲပသား၊ သာဝကဉာဏ်၊ အမှန်မွှေးကြိုင်၊ တိုင်လေတုံငြား၊ ငါဘုရားတွင်၊ ရံထားလက်ဝဲ၊ ခစားမြဲ၍၊ မလွဲဒုတိယ၊ အဂ္ဂသာဝကာ၊ တေဇာပြင်းထန်၊ မောဂ္ဂလန်ဟု၊ ဘိဉာဏ်ကမိုး၊ ကြီးတန်ခိုးနှင့်၊ ဟိုးဟိုးလှိုက်ဆူ၊ မည်သည်သူမျှ၊ မတူနှိုင်းဆ၊ ပွဲကြီးမတွင်၊ ရတံဧတဒဂ်၊ ပြိုင်မထွက်သည်၊ အောက်ထက်တေဇ ရှိန်စော်တည်း။

၁၉၄။ သူရိယဟု၊ ညီလှညီမင်း၊ (ငါ) အောက်ရင်းကား၊ ထန်မြင်းကျော်ဝန်၊ မောဂ္ဂလန်သို့၊ ငါးမာန်ပယ်ရှောင်း၊ ဂုဏ်နဲ့လှောင်းသည်၊ လည်းကောင်းနောင်တော်၊ ပွင့်ခါသော်၌၊ မိုးပေါ်ချမ်းမြေ့၊ ဈာန်ပျော်မွေ့လျက်၊ ကြွေကြွေရုံးပေါင်း၊ ခုနစ်သောင်း လေးထောင်၊ ခြွေရံဆောင်သား၊ မြန်ဘောင်သိကြ၊ သရဒဟု၊ တောဝနေလေ့၊ ကျင့်သိမ်မွေ့သည်၊ မုနေရှင်မြတ်၊ ဖြစ်တုံလတ်၍၊ တောင်ပတ်ရစ်ခွေ၊ ဟေဝန်ဗေဓဝယ်၊ ဆောင်းနွေမိုးချမ်း၊ ကျောင်းသခိန်းနှင့်၊ ငြိမ်းတမ်းပျော်ခိုက်၊ စောရောင်မြိုက်လျှင်၊

မြို့လိုက်နှင်းငွေ၊ မိုးလုံးဝေသား၊ မသွေစိမ်းရောင်၊ မြနန်းဆောင်သို့၊ များမြောင်
ခက်ဆိုင်၊ ပန်းတိလှိုင်သည်၊ ဂနိုင်းဝေမှိုင်း၊ စုံပြိုင်းပြိုင်းသို့၊ တိမ်ခိုင်းသက်တင်၊
ပန်းဆိုင်သွင်တည်း၊ ကောင်းကင်မောက်မောက်၊ ကြွလာ ရောက်သော်၊ ဆောင်မြောက်
အားထုတ်၊ သုခွါဘုတ်သို့၊ မယုတ်မှည့်ရွမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်းဖြင့်၊ စိတ်ဝမ်းကြည်ဖြူ၊
ပူဇော်လှူ၍၊ တောင်းယူဆုမြတ်၊ ဝိညာဉ်ပြတ်က၊ အထွတ်ချမ်းသာ၊ ခံပြီးစွာမှ၊
ရာဇာဂဟ၊ ရွှေပြည်မနှင့်၊ ဒုရနာတိ၊ ပျော်ဖွယ်ရှိသား၊ ဘုမ္မိလျှပ်တိ၊ အိမ်ခြေပိတ်မျှ၊
ဥပတိဿ၊ နာမပညတ်၊ ထိုသည်ရပ်တွင်၊ ထူထပ်ဥစ္စာ၊ လယ်ယာမိုးမြေ၊ ရွှေငွေ
နှစ်ရင်း၊ ကျွန်သင်းပွားစီး၊ လူဖပါင်းထီးသို့၊ သူကြီးသည်ပင်၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်သား၊
ဆင်ပြင်ရှုအိ၊ မျိုးခေါင်ညီသည်၊ သာရိမယ်လျှ၊ ပုဏ္ဏေးမတွင်၊ ယူထသန္နိ၊ ဖွားသည်
ရှိသော်၊ ဇာတိဝေဟာ၊ မည်သညာဖြင့်၊ ငါးရာထမ်းစင်၊ ရံဝန်းပြင်လျက်၊
ထွက်ဝင်စံစား၊ စဉ်တစ်လျားဖြင့်၊ ပျော်ပါးတုံဘိ၊ တစ်နေ့ပြီးဝယ်၊ ဂီရိထိပ်ပြင်၊
ပွဲသဘင်ကို၊ ချစ်ကြင်တူကွ၊ ကောလိတနှင့်၊ ရှုကြစဉ်မှ၊ သံဝေယူ၍၊ မီးပူစွန့်ခွာ၊
လာကြစိုက်စိုက်၊ သိဉ္ဇည်းမိုက်ကို၊ နှစ်ချိုက်မရှိ၊ အဿဇီနှင့်၊ တွေမိလေတန်၊
သောတာပန်ဟု၊ မဂ်ဉာဏ်အာဒိ၊ သိတုံပိုင်းခြား၊ နှစ်ဦးသားလျှင်၊ စကားမြွက်ဟ၊
ကထိကကြောင့်၊ ပြန်ထနောက်နှစ်၊ ခင်ပွန်းစစ်နှင့်၊ ဖက်ထစ်မကွာ၊ အစွဲပါသည်၊
သုံးရာမညောင်း၊ ရဲကာပေါင်းမှ၊ ရွှေကျောင်းဗိမာန်၊ ဝေဠုဝန်သို့၊ ရွယ်ညွှန်
ချောက်ချောက်၊ ငါ့ထံရောက်က၊ တစ်ထောက်အဖျ၊ ရက်မာသဝယ်၊ ဒီဃနခ၊
အာဂိနအား၊ ဓမ္မပဟာသံ၊ နာယူခံက၊ ပံရံဘတ၊ စားတို့ရသို့၊ ပုညသမ္ဘာ၊
ဉာဏ်စကြာဖြင့်၊ ထိန်ဝါပြောင်ရွှန်း၊ လဲနေဝန်းထက်၊ ဆယ်သန်းမက၊ ဝင်းဝင်းပလျက်၊
သာဝကစစ်၊ ဖြစ်ထရှေးဦး၊ သူထက်ထူးသား၊ ကျေးဇူးတရား၊ (---)၊
ပညာလျှမ်းလျှမ်း၊ ချီးမွမ်းကြည်ယုံ၊ ထားတုံတေဒဂ်၊ နှုတ်သံနက်ဖြင့်၊ မိန့်မြွက်လှစ်ဖွင့်၊
ဂုဏ်ကြီးမြင့်၍၊ ငါနှင့်တူမျှ၊ ကျော်စောလှသည်၊ နေထလက်ယာတောင်မော်တည်း။

၁၉၅။ ထိုရော်အခါ၊ ဘုရားလျာဟု၊ ခေမာစွန်းစွန်း၊ အရမှန်းသည်၊ တောက်ထွန်း
တေဇ၊ မင်းစန္ဒကား၊ လွန်ထချင်ကိုန်း၊ ကျော်လွှဲရှိန်းသား၊ တစ်သိန်းကပေ၊
လေးသချေထက်၊ ကိလေခေတ်လွန်၊ လောကီစွာန်ဖြင့်၊ လျင်မြန်ကြွေကြွေ၊
ဂုဏ်လောက်လေ့သည်၊ ရသေ့ရှင်ညို၊ တောယံခိုသော်၊ ပုဂ္ဂိုလ်များမှူး၊ လူသုံးဦးတွင်၊
ရှည်ပူးချင်လီ၊ နှိုင်းမမိသည်၊ ဒီပက်ရာ၊ စောမြတ်စွာအား၊ မတာအသက်၊
ပျက်ပစေတော့၊ ရွံညွှန်ပျော့၌၊ ကျော့ကျော့ဝပ်စင်း၊ တံတားခင်းက၊ ရှင်ရင်းသမ္ဗဒိ၊
အသာဆုတ်၍၊ မနုသတ္တ၊ စသည်အင်္ဂါ၊ ရှုစံဖြာစုံစေ၊ ငါရသေ့အား၊ သနားကရုဏာ၊
ရွှေဉာဏ်ဖြာမှ၊ မိန့်ဗျာဒိတ်ရ၊ နိယတဖြင့်၊ ဘုရားဆုတောင်း၊ တောင်းကြိမ်ဖန်၊
အဆုံးစွန်ဟု၊ ဝေဿန္တရ၊ ထိုကာလလည်း၊ သက်မျှတူသာ၊ ချစ်လှစွာသည်၊
ဂဏှာဇာလီ၊ မဒီအိမ်သူ၊ ဆင်ဖြူရထား၊ စသောအားကို၊ လူငြားဆုသွယ်၊ ခန္ဓာကွယ်က၊
အံ့ဖွယ်သာယာ၊ တူသီတာ၌၊ သင်္ချာတွက်ရေ၊ ကုဋေရုံးဖွဲ့၊ ငါးဆယ်ခုနစ်၊ ခြောက်သန်း
ဖြစ်သား၊ လူနှစ်ခန့်လျော်၊ မွေ့စံပျော်၍၊ ပန်တော်ညိုးသမ်း၊ ဝတ်နွမ်းချွေးယို၊

ကိုယ်ရောင်ပျက်ခြင်း၊ ဘုန်းတွင်းမမွေ့၊ နတ်လေ့ကြောင်းဟိတ်၊ ငါးနိမိတ်ကြောင့်၊
 ဒေဝိဿရ၊ ဣန္ဒာ သည်၊ ရံကြဲများစွာ၊ နတ်တကာတို့၊ မဟာဝိရ၊ စသည်ထွေပြား၊
 စကားတောင်းပန်၊ ပဋိညာဏ်ဖြင့်၊ ငါးတန်ပဉ္စ၊ ဝိလောကလျက်၊ သကျကုလာ၊
 တောင်နန်းညာဝယ်၊ မာယာမယ်ဝမ်း၊ ငြိမ်းချမ်းဖွားထ၊ ဥတ္တရသို့၊ မြန်းကြွစဉ်ထမ်း၊
 ခုနစ်လှမ်းဖြင့်၊ ရွှင်ဝမ်းချိုမော၊ အဂ္ဂေါဟသို့၊ အစရှိသား၊ ဆိုဘိစကား၊ ဘုရားတို့ထုံး၊
 ကြီးမြကြီးမှ၊ နန်းသုံးဆောင်ထွတ်၊ ရွှေပြာသာဒ်ဝယ်၊ မိုးနတ်နှိုင်းလျော်၊ မယ်ယသော်
 နှင့်၊ ရွှင်ပျော်စံကာ၊ ရာဟုလာကို၊ ဗိမ္မာရောင်မြေ၊ ဖွားသနေ၌၊ ချစ်ငွေကြီးခက်၊
 နောင်ထုံးယုက်ကို၊ ပယ်ဖျက်ဖြတ်ခွာ၊ မြစ်နော်မာတွင်၊ ဗြဟ္မာကပ်လှူ၊ လှမ်းယူသင်္ကန်း၊
 ရဟန်းပြုထ၊ ဒုက္ကကျင့်လွန်၊ ခြောက်နှစ်တန်၍၊ လမ္မန်ဝိသာခ၊ ပုဏ္ဏမ၏၊ ချမ်းမြ
 ချုပ်နေ၊ မာရ်စစ်ချွေမှ၊ ပုဗ္ဗနိဝါသ၊ ဉာဏရုံးစု၊ စုတုပပါ၊ အစဖြာသား၊ များစွာကုံလုံ၊
 ပြည့်စုံမကျန်၊ သဗ္ဗညာဏ်ကို၊ ရမှန်မဆီး၊ ညဉ့်ချင်းပြီးလျက်၊ မြေကြီးအောက်ထက်၊
 ကျော်ဝှန်တက်၍၊ တုဘက်မမြင်၊ သုံးဘုံခွင်ဝယ်၊ ငါ့ပြင်မရှိ၊ ဝိသုဒ္ဓိဟု၊ မုနိခေါင်ထွတ်၊
 ဝိသာမြတ်သည်။ ၊ လူနတ်မကိုဋ်ထိပ်ပေါ်တည်း။

၁၉၆။ ဤသို့ဟူ၍၊ သုံးလူမကိုဋ်၊ ဆင်ကြထိုက်သည်၊ ဆောက်စိုက်တံခွန်၊ မြတ်ဘုန်း
 ဝှန်ကား၊ လွန်လေရှေးဇာတ်၊ အကြောင်းလှစ်မှ၊ ဤဖြစ်နွယ်စပ်၊ အကျိုးတပ်လျက်၊
 ထိန်လျှပ်ရောင်ဖြိုး၊ ပုလဲမျိုးကို၊ ရွှေကြီးတွင်ညီ၊ ရုံးကာသီသို့၊ နာအိသွယ်မှု၊
 ဇာတ်ပေါင်းစု၍၊ တစ်ခုမကြွင်း၊ ဟောပေလျင်းတည်း။

ဓမ္မကုမာရဇာတကံ နိဋ္ဌိတံ။

၁၂။ နိဂုံးပိုဒ်ရေ (၁၅)

၁။ အယုတ်အလတ်၊ အမြတ်သုံးဖော်၊ လူသူတော်အား၊ ရွှင်ပျော်ကြည်ဖြူ၊ မှတ်စိမ့်
ဟူ၍၊ မွှေးကြူပျံ့ရှား၊ စကားရုံးစု၊ မနမကြမ်း၊ ကျမ်းရိုးမွမ်းလျက်၊ နားချမ်းသင့်ရာ၊
အကြောင်းရာမှ၊ ကျိုးလာရှုကြည့်၊ ဆင်ခြင်ရှည်ပြီး၊ ဤသည်စကား၊ ဤသို့သွားဟု၊
မှတ်သားအာဘော်၊ ဆိုခန့်တော်လည်း၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၊ ခတ်တုံဟိတ်ဖိုလ်၊
အတိုအရှည်၊ အလည်အပိုက်၊ အဆိုက်အတင်၊ အငင်အဖမ်း၊ အစမ်းအစုံ၊ လျှင်တုံ
ဆန်ခိုက်၊ ချုံခွင့်ကြိုက်လည်း၊ ပွတ်တိုက်ရွေဝါ၊ နဂတာကို၊ ဒဏ္ဍာရိုးနစ်၊ လွှမ်းကာ
ရစ်သို့၊ ကျစ်လျစ်သေသပ်၊ သဒေါင်းပတ်လျက်၊ စိတ်မြတ် ရွှင်ဆေး၊ ကြိုင်ပျံ့မွှေးကို၊
ငြိမ်လေးနံ့ကြည်၊ ဉာဏ်ဝတ်တည်သို့၊ နှုတ်ချည်ပြောက်မွမ်း၊ ခြယ်လှယ်သန်းသား၊
ကြငှန်းစောလှ၊ မည်တော်ရသည်၊ စန္ဒကုမာ၊ ရာဇာမင်းမြတ်၊ ရှေးဇာတ်ဖြစ်တုံ၊
အလုံးစုံကား၊ ကုန်ကုန်စင်စင်၊ နန်းချည်ငင်သို့၊ ဤတွင် အပြီးသတ်သတည်း။

၂။ အနန္တသုံး၊ အုပ်ကာဖုံးသည်၊ မဆုံးဉာဏ်မ၊ သုံးလူဘလျက်၊ ဝဋ္ဋတံထွာ၊
ကျင်လည်ရှာ၍၊ ကြမ္မာပြစ်နွံ၊ လောကဝံနှင့်၊ တစ်ရံမကင်း၊ ဖြစ်ရလျှင်ခဲ၊ နီးရင်းမျိုး
နည်း၊ ရမ္မက်သည်သည်၊ အရည်းတို့နှယ်၊ ဆိုဖွယ်မရှိ၊ မြေတိလက်ခတ်၊ မယွင်းချွတ်ဟု၊
ဆွတ်ဆွတ်ကြည်ဖြူ၊ များပိုလ်လူတို့၊ ယူတုံသံဝေ၊ ရကုန်စေလျက်၊ မစ္ဆေရစိတ်၊ ငင်ချိပ်
ချွန်းသီး၊ ဉာဏ်ဖြင့်ဆီးမှ၊ ထီးဖြူသုံးချက်၊ နေတိုင်းကျက်၍၊ စုံမက်ရုံးညွတ်၊ ရက်မပြတ်
လျှင်၊ လူဝတ်မကင်း၊ စောင့်သတင်းနှင့်၊ ညခင်းပန်းတင်၊ အရုဏ်မြင်က၊ သန်စင်ရေချမ်း၊
သင်ပုတ်ဆွမ်းနှင့်၊ ယာကွမ်းလက်ဖက်၊ ဩဇာနက်ကို၊ တင်ဆက်သံညောင်း၊ ဆုမွန်
တောင်း၍၊ နတ်ကြောင်းဖောက်ပစေသတည်း။

၃။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဗြဟ္မဏလျှင်၊ ပွင့်ရဆုတောင်း၊ ဘုရားလောင်းအား၊ မကောင်း
ညစ်ကျ၊ ရန်ညှိုးပြု၍၊ ဤလူပြည်ရွာ၊ လူတကာတို့၊ မိစ္ဆာလိုက်မှား၊ မပြုငြားနှင့်၊
ပြစ်လားလွန်ထ၊ ဒွတ္တိယတို့၊ ဘဝဆက်ဆက်၊ မီးအမျက်ကြောင့်၊ ကြက်နှင့်ကား
ကြောင့်၊ တောချောင်တစ်ရစ်၊ သစ်နှင့်သမင်၊ ဖမ်းငင်စားကျူး၊ ဘီလူးနှင့်လူ၊ ရန်သူ
အစစ်၊ ဥစ္စာနှစ်သော်၊ မချစ်မငင်၊ မုန်းတာဝင်၍၊ ဆိပ်သွင်တောက်ဝေ၊ ဒေါသမြေကို၊
မပွေစေမှု၊ ဉာဏ်ဆေးကုလျက်၊ (-----)၊ မကြင်မနာ၊ မတာမထောက်၊ တစ်ယောက်
အသား၊ တစ်ယောက်စားလျက်၊ ရိဂျားတပ်စွဲ၊ ကာလမြဲသို့၊ မလွဲဖြစ်တမ်း၊ ဤသည်
လမ်းကို၊ ခွဲခြမ်းလူရှင်၊ နှလုံးဝင်၍၊ ဆိပ်သွင်တောက်ဝေ၊ ဒေါသမြေကို၊ မစ္ဆေစေမှု၊
ဉာဏ်ဆေးကုလျက်၊ လေးခုမြေ၊ ဝိဟာရကို၊ နေ့ညစိတ်တွင် နှိုင်းဆင်ခြင်၍၊ ယူငင်
တောက်ပစေသတည်း။

၄။ နရာဒေဝ၊ လောင်းစန္ဒလျှင်၊ ယညဒုက္ခိ၊ ကပ်ငြိလာဒဏ်၊ လွတ်မြဲမှန်က၊
နတ်ဟန်ရူပ၊ မယ်တော်စသည်၊ များလှဆွေတော်၊ မျိုးတစ်ဖော်တို့၊ ရွှင်ပျော်ဇောပြေး၊

၁။ (-----) ကာရန်မရှိ၊ ကျန်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ရေနယ်အေးသို့၊ နိုင်းသွေးတို့တူ၊ ဤတစ်လူ၌၊ ဖြီးလူမျိုးမြတ်၊ ယုတ်လတ်နွယ်ဖြာ၊
 များသတ္တတို့၊ ကြမ္မာကပ်ဖြူ၊ အကုသိုလ်ဟု၊ ထိုထိုဝိပါက်၊ အကျိုးဆက်ကြောင့်၊
 နှောင့်ယုက်ရောဂါ၊ ဝေဒနာတိ၊ မိစ္ဆာဘေးဒဏ်၊ ခပ်သိမ်းရန်တို့၊ အမှန်ရောင့်ရောင့်၊
 မှောင့်တုံသော်လည်း၊ စင်ဦးပြည်းသို့၊ အနည်းဆုံးမျှင်၊ ကိုယ်တွင်မစွပ်၊ လွတ်ကြီး
 လွတ်၍၊ ညီညွတ်ဝမ်းရွှင်၊ လင်နှင့်မယား၊ သားနှင့်အဖ၊ နှမနှင့်မောင်၊ ညီနောင်မတွေ၊
 ဆွေနှင့်အမျိုး၊ မြတ်နိုးကဲလွန်၊ ကျွန်နှင့်အရှင်၊ မိတ်ဝင်မေတ္တာ၊ ဆရာတပည့်၊
 ဖြစ်လှည့်တုံငြား၊ ထိုအများတို့၊ ကားကားပွင့်ဝေ၊ ကြာနှင့်ရေသို့၊ ချစ်ဆွေအားရမ်း၊
 မေတ္တာလွမ်း၍၊ ရွှင်ဝမ်းမြောက်ပါစေသတည်း။

၅။ တမ္ပဒီပ၊ တိုင်းချက်မထက်၊ ညိုမြဲမိုင်းချိပ်၊ မင်းဝန်ထိပ်တွင်၊ နှစ်ကျိပ်ကိုးမည်၊
 စည်းစိမ်တည်၍၊ ထီးစည်ပွင့်မြောက်၊ ထိုမှနောက်တုံ၊ အောက်ပဲခူးသား၊ တလိုင်း
 များသို့၊ ယူငှားစည်းစိမ်၊ တဖြုတ်ငြိမ်သော်၊ မိုးတိမ်ဖောက်ထွင်း၊ ကောင်းကင်နင်းသည်၊
 ဆင်မင်းဆဒ္ဒန်၊ အဿမ္ဗန်နှင့်၊ လှံချွန်ရတနာ၊ မြတ်တေဇာဖြင့်၊ စကြာမင်းငြမ်း၊
 ဘုန်းတော်လွမ်း၍၊ လျှမ်းလျှမ်းကျွန်းလုံး၊ သိမ်းကြုံးခွန်လှိုင်း၊ မြောက်ယံခိုင်လျက်
 ဆိုင်းဆိုင်းလွင့်မြောက်၊ ထီးဖြူအောက်က၊ အံလောက်တတည်၊ ကုန်းဘောင်စည်သား၊
 ရွှေပြည်ထွတ်ထား၊ မင်းတရား၏၊ သည်းချာတော်လတ်၊ သမ္ဘာမြတ်သည်၊ လူထွတ်
 ထိပ်တင်၊ ဆင်ဖြူရှင်မှ၊ နှောင်းမြင်မျိုးစစ်၊ ညီရင်းဖြစ်၍၊ ဖွင့်လှစ်ရိပ်ဖြူ၊ ရှစ်စင်း
 ထူသည် ပန် ယူဆုတောင်း၊ တို့စောလောင်းလျှင်၊ မညောင်းသက်တော်၊ ရာဖြင့်
 ကျော်လျက်၊ ရွှင်ပျော်ရိပ်ငြိမ်၊ ရွှေနန်းအိမ်ထက်၊ စည်းစိမ်ခံစား၊ မြတ်တရားနှင့်၊
 လေးပါးသင်္ဂဟ၊ သတ္တမည်ရှိ၊ အပရိဟာ၊ ကျေးဇူးဖြာသည်၊ တေဇာမြင်ဖြိုး၊ ထပ်ထပ်
 တိုးသား၊ တန်ခိုးနေတူ၊ လှိုက်ပွက်ဆူမျှ၊ ဇမ္ဗူသောင်းခန့်၊ အာဏာဖြန့်လျက်၊
 (၇) နံထင်ပေါ်၊ ထိန်ရိုက်ဆော်၍၊ ဘုန်းတော်တောက်ပစေသတည်း။

၆။ ဘုန်းတော်နေသွင်၊ ထိန်ထိန်ရှင်မျှ၊ သောင်းခွင်ဇမ္ဗူ၊ လက်ယာငူတွင်၊ မပြုရန်
 မျိုး၊ ပျပ်ဝပ်လျှိုး၍၊ လက်မိုးထိပ်စ၊ ပန်ဆင်ကြဲလျက်၊ ဆက်သပဏ္ဍာ၊ အဖြာဖြာနှင့်၊
 တစ်ရာသောမင်း၊ စက်တော်ရင်းဝယ်၊ သက်နှင်းကျိုးနွံ၊ ခံတုံသစ္စာ၊ ရွှေအာဏာလည်း၊
 ခရာဝင်းဝင်း၊ ကျောက်ဝယ်ထင်းသို့၊ မယွင်းမယိမ်း၊ မတိမ်းမပါး၊ သားတော်အစဉ်၊
 မြေးလျှင်မြစ်ဆက်၊ ဆင်းသက်မပျောက်၊ ရွှေမျက်မှောက်လည်း၊ စွယ်ခြောက်
 အရောင်၊ တန်ခိုးဆောင်သည်၊ ဆင်ပြောင်ဆဒ္ဒန်၊ ဥပေါမ္ဗန်နှင့်၊ တိမ်ခွန်ဟူးဟူး၊
 လျှပ်နယ်မြူးသား၊ ဆန်းထူးယဉ်စံ၊ နတ်မြင်းပျံကို၊ မိုးယံဝတိန်၊ ပျော်နေမှိန်သည်၊
 ဒေဝိန္ဒရာဇ်၊ နတ်မင်းစစ်လျှင်၊ ကြင်ချစ်ကဲထ၊ မေတ္တာမျှလျက်၊ ဆက်သပို့လာ၊
 ဘုန်းနေဖြာ၍၊ စကြာတောက်ပစေသတည်း။

၇။ စကြာထွန်းတောက်၊ အမှန်ရောက်က၊ ကျော်ချောက်သတင်း၊ မနွတ်မင်းသို့၊
 ထန်ပြင်းတေဇာ၊ နေနယ်ဖြာလျက်၊ အာဏာစက်လွတ်၊ တစ်ကြိမ်ခတ်မူ၊ လေးမြတ်
 ညွတ်တိမ်း၊ ရန်ခတ်သိမ်းတို့၊ မရှိန်းဝံ့လာ၊ တိုင်းပြည်ရွာလည်း၊ သီတာရေအိုး၊ လက်ထိုး

ငြိမ်းချမ်း၊ ရွှင်ဝမ်းလူပေါင်း၊ မိုးလည်းကောင်း၍၊ ငြိမ်းကြောင်းထပ်ဆင့်၊ ငြိမ်းလင့်မနား၊
 ငြိမ်းသောအားလျှင်၊ စည်ပွားလေလေ၊ ခြောက်ထပ်ဗွေသို့၊ များလေဗိုလ်လူ၊
 ခပ်သိမ်းသူလည်း၊ ကြည်ဖြူသန့်ရှင်း၊ တော်ဖြောင့်စင်းလျက်၊ မကင်းကုသိုလ်၊
 ပျံချိုမွှေးလှိုင်၊ ကြိုင်စေသတည်း၊ ကျော်သည်းဘောင်းခေတ်၊ တို့စောစစ်၏၊
 အနှစ်ရင့်မာ၊ မြတ်သမ္ဘာကြောင့်၊ ပဒေသာခက်၊ ပင်ချင်းယှက်မျှ၊ လေးမျက်နှာရပ်၊
 မြေမလပ်လျှင်၊ နှံ့စပ်ညာဘယ်၊ အသွယ်သွယ်၌၊ တင့်တယ်ရုံးဆင့်၊ ဖြူးဖြူးမြင်၍၊
 စွင့်စွင့်ပေါက်ပစေသတည်း။

၈။ သိကြားတမျှ၊ ရွှေနန်းမထက်၊ ဖြီးမျှမတ်ရာ၊ ရံစကာနှင့်၊ ချမ်းသာပျော်စံ၊
 ကောင်းချီးခံသည်၊ အုန်းလှံတမွတ်၊ တို့စောထွတ်လျှင်၊ ကျင့်မြတ်သီလ၊ ပဉ္စင်နှင့်၊
 အဋ္ဌအင်္ဂါ၊ ပြည်စုံစွာသည်၊ ရှစ်ဖြာမယုတ်၊ မြတ်ဥပုသ်လည်း၊ အားထုတ်ချီလွှား၊
 တိုင်းပြည်သားကို၊ စည်းပွားရှာရှာ၊ နှိုင်းယှဉ်ကာလျှင်၊ မချာပိုက်ထုတ်၊ သားနယ်
 အုပ်လျက်၊ သိမ်းချုပ်အမျက်၊ မေတ္တာသက်၍၊ စုံမက်တွယ်တာ၊ သတ္တဝါအား၊
 ကြင်နာတော်မူ၊ မပူစေရ၊ မြတ်ဒါနဟု၊ ပုညချမ်းအေး၊ ပေးလှည့်မချို၊ ကောင်းကျိုး
 ဖို့လျက်၊ ငါတို့မင်းစစ်၊ ဧကရာဇ်လျှင်၊ ရန်လှစ်ထင်ပေါ်၊ ကျွန်းလုံးကျော်သည်၊
 ခမည်းတော်နတ်၊ နောင်တော်မြတ်တို့၊ ကျင့်မှတ်ထုံးတီး၊ အရှည်မှီးလျက်၊ လျှည်း
 တောက်ပ၊ ရွှေညာဏဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ စည်ကြောင်းရှာ၍၊ မဟာပုည၊ ဗလဝကို၊
 ချမ်းမြနှစ်ချိုက်၊ ချပျိုးစိုက်လျက်၊ သုံးတိုက်လောက၊ အနန္တတွင်၊ မမျှဘက်လန်၊
 ကျေးဇူးပန်သည်၊ သမ္မောဓိဆု၊ သဗ္ဗညုကို၊ လှူလှူစိတ်ဝမ်း၊ ဆွတ်ယူလှမ်း၍၊ ပွင့်ငြိမ်း
 တောက်ပစေသတည်း။

၉။ ကြားပိမ့်ဗိုလ်လူ၊ နာတို့ယူလော့၊ ရိပ်ဖြူစက်ရှင်၊ လှစ်ဖွင့်ရွှင်သည်၊ သဘင်
 ရွှေနန်း၊ ဥကင်စွန်းမှာ၊ ဖြောင့်တန်းဒက္ခိ၊ တန်ခိုးချိသည်၊ မုနိလုံးတောက်၊ ရှင်ပင်
 နောက်၌၊ ချင့်ထောက်မျှော်ဆန်၊ သုံးရာခန့်တွင်၊ ပက်ဖြန့်ဝေဝေ၊ ကျေးဇူးထွေ၍၊
 လနေဝှဲဝှဲ၊ တိမ်တိုက်ခွဲလျက်၊ ရဲရဲတကွ၊ ထွန်းလျှံပသို့၊ သိန်းမျှသဲသဲ၊ စာသင်ပွဲနှင့်၊
 အံ့အဲမနိုင်၊ တရိုင်ရိုင်တည်း၊ ပည်းလှိုင်ဗိုလ်လူ၊ ခပ်သိမ်းသူလည်း၊ ကြည်ဖြူနှစ်ချိုက်၊
 အမြိုက်မေ့၊ ဂေါသီတကို၊ ချမ်းမြသာငြိမ်း၊ သောက်ချိုးလိမ်း၍၊ မတိမ်းလေးရပ်၊
 ညီစွာကွပ်သည်၊ နှစ်ထပ်တံတိုင်း၊ ပြိုင်းရရှိင်းနှင့်၊ ဆိုင်းဆိုင်းစပ်လျှင်၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊
 ရေကန်ရေတွင်း၊ ဝင်းဝင်းလျှံပွင့်၊ တန်ခိုးလွှင့်သည်၊ ရှင်ပင်မွေတော်၊ ကိန်းပျော်ရှည်မိ၊
 စေတီပုထိုး၊ ဖြိုးဖြိုးမတ်မတ်၊ ပြာသာဒ်ဥမင်၊ ခိုက်တင်လွှင့်ချွန်၊ တံခွန်ပန်းထီး၊
 အသီးသီးလည်း၊ ညီးညီးလျှံပြေး၊ ဖြူဖြူဖွေးမျှ၊ ချမ်းအေးကဲလွန်၊ ကျေးဇူးဝန်သည်၊
 နိဗ္ဗာန်တစ်ဆူ၊ တူသည်ယိုးမှား၊ သူမြတ်ဖျားတို့၊ ပျော်ပါးကိန်းပိုက်၊ ဘုံကျော်တိုက်တွင်၊
 တူစိုက်မှန်ကင်း၊ ခြောက်ဆူဝင်းလျက်၊ အတွင်းပြင်နှံ၊ ရွှေရည်ကျ၍၊ စိန်ပျံစိန်ပွင့်၊
 အဆင့်ဆင့်နှင့်၊ စွင့်စွင့်ဗိမာန်၊ ဇယန်သုံးထပ်၊ တလျှံပလျှံတည်း၊ နှံ့စပ်ရောင်မောင်း၊
 ရှုမညောင်းသည်၊ ရွှေကျောင်းဝေါဟာသီရိတည်း။

၁၀။ ထိုကျောင်းဌာန၊ ဝိဟာရ၌၊ ရာမျှလေးဖော်၊ ကိန်းဝပ်ပျော်သည်။ သူတော်
 မြတ်မွန်၊ ဂုဏ်ဝန်ဟု၊ တံခွန်တစ်ဆူ၊ ငါသည်သူလျှင်၊ ကြည်ဖြူနှစ်ချိုက်၊ သူမတိုက်ဘဲ၊
 ငါ၌ဂရုဏာ၊ ငါ့ပညာကို၊ များစွာဖျော်ဖျော်၊ နှိုးဆော်ထပ်ဆင့်၊ ချီးပင့်မြောက်လွှား၊
 မသောအားဖြင့်၊ အများမွမ်းဖြင့်၊ လူပုံယင်တို့၊ ချစ်ရှင်ဘုန်းဝင်း၊ သုံးလူမင်း၌၊
 ဖြောင့်စင်းသဒ္ဓါ၊ စေတနာလျှံထိပ်၊ ပီတိဖိတ်က၊ မဆိတ်ကုသိုလ်၊ မဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင်၊
 ဆောင်ပစေလိမ့်၊ ကြံနှစ်သိမ်လျက်၊ စိမ်စိမ်အင်မြို့၊ ကောင်းမျှော်လျှို၊ သည်၊
 စာပို့တစ်လှည့်၊ စာကြည့်တစ်တန်၊ ဆော်ဖန်တစ်လိုက်၊ ဓမ္မကြိုက်လည်း၊ စိတ်၌စွဲတပ်၊
 စိုးစင်းချပ်၍၊ အားလပ်စဉ်ခါ၊ ဉာဏ်ဟတ္တာဖြင့်၊ မဟာသတ္တ၊ ကုမာရဟု၊ စန္ဒမင်းစစ်၊
 လောင်းတော်ဖြစ်ကို၊ အမြစ်ဖျားရင်း၊ နတ်ယူသွင်းလျက်၊ မကြွင်းကုန်စင်၊ ပွတ်ချော
 ငင်သို့၊ ကြည်ရွှင်မြတ်လေး၊ လူဗိုလ်လေးအား၊ နားဆေးချိုမြက်၊ ဩဇာနက်ကို၊
 ဖော်လျက်ကြိုင်မွှေး၊ တိုက်ကာကျွေး၏၊ နောင်းရှေးခု၍၊ ရက်နေမချာ၊ သည်ဆရာ
 လျှင်၊ လင်္ကာရတု၊ ပျော်မှုအားလေး၊ ကျမ်းဂန်မေ့ဟု၊ မဓမ္မသသူ၊ ပြစ်တင်မူလည်း၊
 မယူစလောက်၊ ငါ့ထံမှောက်သို့၊ မရောက်ပေသွယ်၊ ထွတ်ဘုန်းကြွယ်လျှင်၊ နိုးနွယ်ဓမ္မ၊
 ဖော်ထုတ်ပြသား၊ ရသမျိုးအီ၊ ခြင်္သေ့ဆီကို၊ ရွှေနိနိက္ခ၊ နားခွက်မျှသည်၊ သန္တသျှမြတ်၊
 နှလုံးဆွတ်က၊ ပြစ်လွတ်ပေတန်၊ ကောင်းလှမွန်ရှင်၊ ရှေးလွန်မြင်မြော်၊ ဆရာကျော်ဟု၊
 ထင်ပေါ်ဂုဏ်လောင်း၊ ထိုအပေါင်းလည်း၊ အကြောင်းနှိုက်နဲ၊ ကျမ်းဂန်စွဲ၍၊
 ဆိုမြဲထောက်ချင့်၊ မသင့်တင့်သည်။ ၊ တတ်ခွင့်တတ်ရာကဝိတည်း။

၁၁။ ခပ်သိမ်းဗိုလ်လူ၊ ကုသိုလ်ချူသား၊ ထိန်ဆူကျော်လှိုက်၊ ရွှေဘုံတိုက်တွင်၊
 ပျော်ပိုက်ကရိယာ၊ မဂ်ဖိုလ်ရာသည်၊ ငါးရာမျှလောက်၊ ကြွေကြွေမြောက်လျက်၊
 မဖောက်ကြည်ယုံ၊ သဒ္ဓါလုံသည်၊ အပုံထွေပြား၊ တပည့်များကို၊ ဟောကြားဓမ္မ၊
 ချိုနှုတ်စဖြင့်ဆုံးမပုံပြင်၊ သွန်သင်ပြသ၊ မျိုးရည်ငှလျက်၊ နေညမချာ၊ ဩဝါပေးပေး၊
 ဖြည့်သိမ်းမွှေးသည်၊ နတ်လေးဂုဏ်ဖြာ၊ တို့ဆရာလည်း၊ မင်္ဂလာကြီး၊ လူပေါင်းထီးသို့၊
 ဝေးနီးနဲ့ပြား၊ ကျော်ထင်ရှား၏၊ လေးပါးသီလ၊ ဖြူဆွမွှေးထုံ၊ သတ္တဘုံလည်း၊
 တစ်စုံတစ်ရာ၊ နည်းငယ်စွာမျှ၊ စိတ်မှာမသန်း၊ မဲ့မစွန်းတည်၊ လွဲမွမ်းပညာ၊ သုတ
 မှာတုံ၊ လေ့လာစွဲမှတ်၊ ကျမ်းရိုးမြတ်၍၊ နှုတ်လွတ်ဖွေဉာဏ်၊ ဂန္ဓန္တရ၊ ပုဒ်ပဒလည်း၊
 အာစလိုင်လိုင်၊ စင်းလုံးယိုင်လျက်၊ တွေ့မှိုင်မရှိ၊ ဟကာမိရှင်၊ စဉ်သိတမ်းထုံး၊ ယူကြား
 နှုတ်နဲ၊ ခက်ခဲသာယာ၊ အဖြာဖြာနှင့်၊ အဏာအာဂုံ၊ အစုံအစမ်း၊ အဖမ်းအငင်၊
 ဆင်ခြင်ကြံစည်၊ အခြည်အရိပ်၊ ထဲသိပ်ခွေကြိတ်၊ အပိတ်အဆို၊ မချို့မတဲ့၊
 ရှေ့တွဲနောက်မျှော်၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၊ စက်ဖြင့်ပြတ်သို့၊ ချွတ်သည်မရှိ၊
 အယူမိလျက်၊ ဩတိဩတ္တ၊ ဟိရိစသည်၊ ဓမ္မပိတ္တံ၊ ကိုယ်အနံ့မှာ၊ အလျှံဆူပြော၊
 လောကဇောနှင့်၊ မျက်ဒေါသမီး၊ မောဟကြီးကို၊ ဆိပ်သီးကဲ့သို့၊ နှလုံးပျိုသား၊
 သေတို့ခန့်လောက်၊ စိုးရိမ်ကြောက်ရှင်၊ မကောက်မကျစ်၊ သဘောစစ်လျှင်၊
 ပြေပြစ်ဓမ္မသိမ်၊ စိမ်ထတရား၊ ဒကာများလည်း၊ ဆပွားခင်မွတ်၊ သစ္စာညွတ်၍၊

လူဝတ်မကင်း၊ ကြည်ညိုပြင်း၏၊ သန်ရှင်းဆွဆွ၊ ဝိဟာရနှင့်၊ နေညမွေးထုံ၊ လူအပုံအား၊
ဖြန့်တုံမေတ္တာ၊ ပဋ္ဌနာဖြင့်၊ သစ္စာပွင့်ဉာဏ်၊ ဆုကြီးသန်သည်၊ တံခွန်ကဲ့သို့
ပဏ္ဍိတည်း။

၁၂။ သတ္တရဘန်၊ အတန်တန်နှင့်၊ ပြင်းဝန်သီဒါ၊ ရစ်ကာစိမ်းညို၊ စီးလျှံဆိုသည်၊
မြင့်မိုရ်ထိပ်ခေါင်၊ တစ်သောင်းဆောင်သား၊ ထွန်းပြောင်လျှံလည်း၊ သိကြားပြည်သို့၊
ပြောစည်ညွန့်လန်း၊ ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ တွင်မှန်းအိမ်ပ၊ ပြည်ပူရမှ၊ ဌာနရုပ်မျှော်၊
နှစ်သောင်းကျော်တွင်၊ သာပျော်ဖွယ်ပေ၊ တို့ချက်ကြွေကား၊ မိုးနှေ့ဆောင်းပြု၊
သုံးပါးရှု၍၊ ရတုသုံးဖော်၊ သုံးပါးတော်လျက်၊ ကံ့ကော်ပင်ဝန်း၊ ရှိုးရှိုးရွန်းတည်၊
နံ့မွန်းအင်ကြင်း၊ ဝိုးဝိုးဝင်းတည်၊ သင်းသင်းပြည့်နှံ၊ ပြီးပြီးပျံ့တိ၊ အလွဲဖက်ဆွတ်၊
ညိုညိုညွတ်နှင့်၊ ရင်ခတ်ရွှေရောင်၊ ပြီးပြီးပြောင်လျက်၊ ပွင့်ဆောင်ထွားထွား၊
ပန်းအများတွင်၊ ပျားပိတုန်းငှက်၊ ဝတ်ရက်ယူကာ၊ သံကျာကျာတည်၊ လက်ယာ
ဆည်ကျော်၊ နောက်သော်စေတီ၊ မြောက်ဆီကဲလွန်၊ ဇေတဝန်နှင့်၊ ရှေ့စွန်လယ်တာ၊
ပွင့်လင်းသာသား၊ များစွာလိုဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တုံ၊ ဘယ်မတလျှင်း၊ ဂုဏ်သတင်းဖြင့်၊
ရွှေချင်းဌာန၊ စည်ပင်ဝသည်၊ ဂါမဆန်းကြယ်၊ ထိုရပ်ဝယ်၌၊ မျိုးနွယ်ဖြီးထူ၊ လူအများ
လည်း၊ တရားကြည်ယုံ၊ ကိုယ်လုံး(လုံ)လျက်၊ ထက်ဘုံပျော်ရေး၊ လူကြီးပေး၍၊ ပျံ့မွေး
သီလ၊ အားထုတ်ကြရှင်၊ ဝံသသန်စင်၊ ငါ့မိခင်လည်း၊ ငါးအင်သီလ၊ ခါနီစွဖြင့်၊
အဋ္ဌဥပုသ်၊ ကြိုးအားထုတ်လျက်၊ မယုတ်ကြည်လင်၊ ငါ့ကိုမြင်က၊ ရွှေစင်မိမင်း၊
သုံးနှစ်တင်း၍၊ ချွင်းခဲ့ခန္ဓာ၊ နတ်ပြည်ရွာသို့၊ ခွာလေလွတ်လွတ်၊ ဗိမာန်ဆွတ်က၊
လူထွတ်ဘုရား၊ မယ်တော်အားကို၊ ဟောကြားနီးနွယ်၊ ကျေးဇူးလှယ်သို့၊ မွေးမယ်မိအား၊
မြတ်တရားဖြင့်၊ ဟောကြားဖြူလှပ၊ မဆပ်လိုက်ရ၊ ဖြစ်ချေထ၍၊ သောကလေ့လေ့၊
အလွမ်းငွေ့ကြောင့်၊ အောင်းမေ့တလျက်၊ တသက်သက်နှင့်၊ စုံမက်ဝမ်းနှူး၊ မပျော်
မြူးသည်၊ ကျေးဇူးအတိုင်းမသိတည်း။

၁၃။ မြင်းမိုရ်ဆယ်ဆင်၊ နှိုင်းစံချင့်လည်း၊ ကဲမြင်မောက်မောက်၊ ကျေးဇူး
မြောက်သည်၊ တစ်ယောက်လူတွင်၊ ငါ့ဘခင်အား၊ ချစ်ရှင်ဘုန်းဝင်း၊ တန်ကြည်နှင့်မှ၊
လျှံလင်းထွန်းညို၊ ရွှေမျက်စိဖြင့်၊ ရှုဘိတုံထွန်း၊ ပြုဗ္ဗာသံဝယ်၊ ကန်နှင့်ပေါက်ပင်၊
တပ်တပ်မြင်သော်၊ သည်တွင်နောင်နှစ်၊ ပြည်ကြီးဖြစ်လိမ့်၊ ဖွင့်လှစ်ခန့်ပိုင်း၊ မိန့်ချက်
တိုင်းလျှင်၊ ရစ်သိုင်းသီတာ၊ စီးသွယ်ဖြာသည်၊ ပေါက္ကာရာမ၊ ပြည်ပူရ၌၊ သိင်္ဂီဥကင်၊
လှစ်ဖွင့်ရွှင်သည်၊ ဘုန်းအင်ထောင်လွှား၊ ငါးကျိတ်ငါးတွင်၊ သိကြားမင်းလျက်၊ မေတ္တာ
သက်၍၊ ကျွန်းချက်ဗေလည်း၊ ရွှေဘွဲ့ချည်သည်၊ ပတ်လည်ရိုက်အိန်း၊ တန်ခိုးထိန်က၊
အမိန့်တော်သံ၊ ရိုကျိုးနွံလျက်၊ ဘုန်းလျှံလှိုက်ဆူ၊ လောင်းစည်သူလျှင်၊ ဓမ္မူကျွန်းကြီး၊
ရွှေဖောင်စီး၍၊ ဝေးနီးစံမြောက်၊ ထိုသို့ရောက်သော်၊ ရှိန်တောက်ပြောင်ပြောင်၊
ပိတုန်းတောင်သို့၊ အရောင်ဖိတ်ဖိတ်၊ ရွှေဆံမြိတ်ကို၊ ရွှင်စိတ်ကျစ်လျစ်၊ ပတ်ခွေ
ရစ်လျက်၊ မြစ်နှင့်စပ်လျှို၊ စီးကျယိုသည်၊ ရေညိုပြင်းဝန်၊ သွန်ဘိသောငြိမ်း၊ သီတာ

ကမ်းနှင့်၊ လက်လှမ်းကာတိ၊ မိုးဖွယ်ရှိသား၊ ဘူမိစက်တွင်၊ ရွာဝန်းကျင်တုံ၊ အင်ပြင်
 ရေအေး၊ သဲဖွေးဖွေးနှင့်၊ သလေးကောက်လယ်၊ ပြန်ပြောကျယ်သည်၊ သံလှယ်
 တွန်ထူး၊ ငှက်ပေါင်းမြူးလျက်၊ မြူးမြူးခက်ယှဉ်၊ ပန်းတောလျဉ်နှင့်၊ ဥယျာဉ်ကမ်းမ၊
 ကြာလွလွတည်၊ ဗုဒ္ဓမွေကျော်၊ ကိန်းဝပ်ပျော်သည်၊ မိုးပေါ်တိမ်ဆီ၊ ရွှေစေတီနှင့်၊
 သရီခါတ်ပုံ၊ စည်းခုံပုထိုး၊ ကျော်လွန်ဟိုးလျက်၊ မြင့်မြီးမတ်မတ်၊ ပြာသာဒ်ဂူကျောင်း၊
 တန်ဆောင်းရေပိ၊ မလပ်မြေပြင်၊ မွမ်းမွမ်းဖြင့်မျှ၊ လူရှင်အများ၊ မျိုးလေးပါးလည်း၊
 တရားစင်ဖြူ၊ ကုသိုလ်ယူ၍၊ ပေးလှူဒါန၊ မြတ်သီလနှင့်၊ ပုညမကင်း၊ ကောင်းသတင်း
 တီးလျက်၊ ကောင်းချီးကျကျ၊ ပဲ့တင်လျှံမျှ၊ ကြက်ပျံမကျ၊ စည်ပင်လှသည်၊ ဂါမချက်
 ကြော့၊ စွဲနေတုံလစ်၊ စိန်ကောင်းစစ်သို့၊ တစ်နှစ်ဆိုလောက်၊ လူရေးမြောက်သား၊
 ထွန်းတောက်ပညာ၊ နက်နဲစွာ၍၊ ရတနာသုံးပါး၊ ပြတ်ဝပ်တွားလျက်၊ တရားရှည်မီ၊
 သူတော်ပီသည်၊ ဂုဏ်ဆီမွေးရှင်၊ ငါ့ဘခင်လည်း၊ ငါ့လျှင်သက်စစ်၊ ခုနစ်နှစ်က၊
 ခွာပစ်စွန့်ထ၊ နတ်ရွာကြွသည်၊ မွေးဖဆံရစ်ဇာတိတည်း။

၁၄။ မေရုဗဟို၊ ရှိမ်းမြစိုသား၊ မြင်းမိုရ်ဆယ်ပြန်၊ ကျေးဇူးလွန်သည်၊ မိမွန်ဘမင်း၊
 ခန္ဓာကင်းသော်၊ အရင်းသမီး၊ နောင်ကြီးနမ၊ ပိုက်ယုယလျက်၊ သက်မျှချစ်ခင်၊
 ခါးထစ်တင်လျက်၊ ကြည်လင်လုပ်ကျွေး၊ ဖြည့်ဖြူးမွေးမှ၊ အရေးသိလောက်၊
 အင်တန်ရောက်သော်၊ ကျော်ချောက်သတင်း၊ ကျေးဇူးချင်းသား၊ ထွန်းဝင်းလျှည်း၊
 သံဃထီးဟု၊ မြေကြီးပမာ၊ ထူထဲစွာသည်၊ ပညာဂုဏ်နှစ်၊ ဆရာစစ်၌၊ ကျစ်လျစ်ကျိုးနွံ၊
 မြဲမြံဆည်းကပ်၊ လှုပ်လှုပ်စင်ဖြူ၊ ရေပူရေချမ်း၊ ကမ်းလှမ်းလုပ်ကျွေး၊ ကျောက်ကောင်း
 သွေးသို့၊ နက်လေးလှိုင်ကြူ၊ ရင်နို့ယူလျက်၊ လူငယ်အစစ်၊ ဖြစ်လှည်တုံကျင်၊
 ထိုကပင်တည်၊ ရက်ဖြင့်ခနား၊ သင်ရှုငြားက၊ တိုးပွားလွေ့လွေ့၊ တရွေ့ရွေ့လျင်၊
 ကြွေ့ကြွေ့ခက်ရှည်၊ ဉာဏ်ရင်စည်၍၊ ဆယ်မည်ဇာတိကြီး၊ ရှည်မှီးသဒ္ဓါ၊ ခြောက်ဖြာ
 ကာရက၊ ခါတ်ရပစ္စည်း၊ ပုဒ်ဗျည်းကပ်ချေ၊ ထွေထွေဥပစာ၊ သံဝဏ္ဏာခြောက်သွယ်၊
 လေးဆယ်နည်းပြမ်း၊ ရွှေကျမ်းတူမြတ်၊ ပရမတ္ထ၊ သဘာဝလည်း၊ လေ့ထတီးပွန်၊
 သုတ္တန်ဝိနည်း၊ ပေါင်းစည်းများဘိ၊ ပါဠိဌကထာ၊ ဋီကာဆန်းဆန်း၊ လက်သန်းအနု၊
 ဆိုမှုကျဉ်းကျယ်၊ အဝိပျယ်နှင့်၊ သွယ်လှယ်ပုံယင်၊ ရာဇဝင်တမ်းထုံး၊ ပုလဲကုံးသို့၊
 နှလုံးမြို့လစ်၊ ရှင်ပင်ချစ်၌၊ ဆုသစ်ယူယူ၊ နောင်ဖို့ချူလျက်၊ စင်ဖြူလေးပါး၊
 မွတ်မွတ်ထွားသည်၊ သူ့အားပညာဖြန့်ချိတည်း။

၁၅။ နဝအစုတ်၊ ဂုဏ်မယုတ်သည်၊ သမ္မုဒ္ဓစစ်၊ မြတ်ရှင်ချစ်၏၊ အံ့ရှစ်ထိန်ဝါ၊
 သာသနာလျှင်၊ စကြာပြောင်ပြောင်၊ နေလရောင်သို့၊ နှစ်ထောင်ရာသုံး၊ ထွက်ကြား
 ကြွင်းမဲ့၊ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်၊ ရောက်လစ်တုံဘိ၊ သိခိဗေဒ၊ ကောဏသက္က၊ သံဝစ္ဆ၌၊ မိဿ
 ဟိုင်းခုန်၊ မေဝုန်စည်ခွင်၊ ကျားမင်းရှင်၏၊ မာတင်ပေါက်သား၊ ကြွက်မင်းထွား၍၊
 နဂါးရစ်ခွေ၊ နေတုံမြိစ္ဆာ၊ မက္ခာနီးလျက်၊ လက်သူရစု၊ နေကျရှင်၊ သီဟနှင့်ပူး၊
 မြူး(---)ကုံဝယ်၊ ရွှင်စံပယ်က၊ ဆန်းကြယ်ပျော်မှု၊ အချမ်းလှသား၊ ဆောင်းဟု

ပြုံးပြုံး၊ နေသို့လှမ်း၍၊ ရစ်လှမ်းဘယ်ညာ၊ ရှစ်မျက်နှာဘုံ၊ ဆိုင်လာဝေဝေ၊ လေပြည်
 သွေလျက်၊ တိမ်ငွေနှင်းဖြန်း၊ မင်းလွင်ဝန်းမျှ၊ ရွှေပန်းတူပြီ၊ ကုံးကာသီသို့၊ သရဖီ
 ပီတောက်၊ ပွင့်ညောင်စိုစို၊ တိမ်ညိုညိုနှင့်၊ ကုန်လိုကြွပြောင်း၊ တပေါင်းရာသီ၊
 ပြည့်ညီထွန်းတက်၊ ဆယ်ငါးရက်ဟု၊ ပြောင်လက်မြင့်ဖြူး၊ ကောင်းကင်ဦးဝယ်၊
 ယှဉ်ပူးအဒရ၊ လွလွချမ်းမြေ့၊ အင်္ဂါနေ့တွင်၊ လွေ့လွေ့သုတ၊ တရားဝံသည်၊ ဂုဏ်ရှိန်ဝါ၊
 မျိုးလေးဖြာအား၊ နားမှာနာဖို့၊ ဤသည်ပျို့ကို၊ နှစ်လို့ရွှင်အိ၊ ရေးစီတင်မှတ်၊
 အပြီးသတ်၍၊ ကျွန်းမြတ်သောင်းလှိုက်၊ မြန်ဘောင်တိုက်ဝယ်၊ အမြိုက်ချမ်းမြ၊ ပညာငှ
 လျက်၊ ဉာဏရွှင်မှု၊ အာရုံပြုသည်၊ ။ဇမ္ဗုသိင်္ဂီမဏိတည်း။

စန္ဒကုမာရပျို့ နိဂုံးပိုဒ်ရေ (၁၅) ပြီး၏။

ဘဒ္ဒန္တကုဝေရာဘိဝံသ
သကျသီဟ စေတီယဂံထာ၊ အစိုးရဓမ္မာစရိယ
သီရိပဝရ-သံယုတ္တနိကာယ ပါဠိပါရဂူ
သုသမာဓာရ ပိဋကတ္တယ အဂ္ဂဝိသိဋ္ဌ ကောဝိဒနယဓရ (ဓမ္မဝိသာရဒ)
ဝိနယာဓိက သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ သာသနကံရ ဓမ္မာစရိယ
သုဝဏ္ဏဘူမိ သာသနဟိတ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ
ကြွေတ်ဝိုင်း ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

စန္ဒကုမာရဇာတ်ပါဠိတော်

အနက်မြန်မာပြန်ဆိုချက်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဇာတ်တော် ဟောတော်မူရခြင်း၏ အကြောင်းနိဒါန်း

ရာဇာသိလုဒ္ဒကမ္မောတိဣဒံ၊ ရာဇာသိလုဒ္ဒကမ္မော အစရှိသော ဂါထာစကား
ဖြင့်တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤစန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်ကို။ သတ္တာ၊ ဘုရားသခင်
ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ဂိဇ္ဈကုဋေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်တော်၌။ ဝိဟရန္တော၊ သီတင်းသုံး
နေထိုင်တော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို။ အာရဗ္ဗ၊ အကြောင်းပြု၍။ ကထေသိ၊
ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။

တဿ၊ ထိုဒေဝဒတ်၏။ ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုသည်။ သံဃဘေဒကက္ခန္ဓကေ၊ သံဃ
ဘေဒကက္ခန္ဓက၌။ အာဂတမေဝ၊ လာခဲ့ပြီးသည်သာတည်း။ ။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုကို။
တဿ၊ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏။ ပဗ္ဗဇိတကာလတော၊ ရဟန်းပြုပြီးသည်ကာလမှ။ ပဋ္ဌာယ၊
စ၍။ ဗိမ္ဗိသာရရညော၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏။ ယာဝမရဏာ၊ သေသည်ကာလ
တိုင်အောင်။ တတ္ထ၊ ထိုသံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၌။ အာဂတနယေနေဝ၊
လာခဲ့သောနည်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝေဒိတမ္ပံ၊ သိအပ်၏။

ပန၊ ဆက်ဦးအံ့။ တံ၊ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို။ မာရာပေတွာ၊ သတ်စေပြီး၍။
ဒေဝဒတ္တာ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ အဇာတသတ္တံ၊ အဇာတသတ်မင်းထံသို့။ ဥပ
သကံမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်ပြီး၍။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ တဝ၊ သင်၏။ မနောရထော၊ စိတ်အလိုဆန္ဒသည်။
မတ္တကံ၊ အပြီးအဆုံးတိုင်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်လေပြီ။ မမ၊ ငါ၏(ဝါ)ငါ့အတွက်။
မနောရထော၊ စိတ်အလို ဆန္ဒသည်။ နပါပုဏာတိ၊ မရောက်သေးပါ။ ဣတိ၊
ဤစကားကို။ အာဟ၊ ပြောကြားလေ၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ တေ၊ အရှင်ဘုရား၏။ မနောရထော၊ စိတ်အလို
ဆန္ဒသည်ကား။ ကောပန၊ ဘယ်လိုပါလဲဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့ မေးလျှောက်၏။

ဒသဗလံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ မာရေတွာ၊ သတ်စေ၍။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားသည်။ ဘဂိဿာမိနန၊ ဖြစ်ရလျှင်ကောင်းမည်။ ဣတိ၊ ဤကား။ မမ၊ ငါ၏။ မနောရထော၊ စိတ်အလိုဆန္ဒပါတည်း။

ဧတ္ထံ၊ ဤကိစ္စ၌။ အမေဟိ၊ တပည့်တော်တို့သည်။ ကိ ကာတမ္ဗံ ၊ အဘယ်ကို ပြုပေး ရပါမည်နည်းဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့ အဇာတသတ်မင်းက လျှောက်၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဓနုဂ္ဂဟေ၊ လေးသမားတို့ကို။ သန္နိပါတာပေတု၊ စုဝေးခေါ်ယူစေခြင်းငှာ။ ဝဋ္ဋတိ၊ သင့်ပါ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့မိန့်လိုက်၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ သာဓူတိ၊ ကောင်းပါပြီဟူ၍။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည် အရိုးကိုပေါက်အောင် ပစ်နိုင်သော လေးသမားအကျော် ငါးရာတို့ကို စုဝေးစေ၍ ထိုငါးရာထဲမှ လက်ရွေးစင် စိတ်တိုင်းကျ ၃၁ ယောက်ကို ရွေးပြီး ထေရဿသန္တိကံ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်ထံသို့ ပါဟောသိ၊ ပို့လွှတ်လိုက်ပါ၏။

သော၊ ထို ရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ ထို ၃၁ ယောက်တို့တွင် အကြီးဆုံး တစ်ယောက် ကို ခေါ်ပြီးခိုင်းလိုက်သည်မှာ “အာဝုသော၊ အမောင်လေးသမား။ သမဏော ဂေါတမော၊ ရဟန်းဂေါတမသည်။ ဂိဇ္ဈကုဋေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ အသုကသ္မိ နာမ ဒိဝါဋ္ဌာနေ၊ ဤမည်သောနေ့ သန့်စင်ရာအရပ်၌။ စင်္ဂမတိ၊ စကြိုလျှောက်နေ၏။

တွံ၊ သင်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာသို့။ ဂန္နာ၊ သွား၍။ တံ၊ ထိုရှင်ဂေါတမကို။ ဝိသပီတေန သလ္လေန၊ အဆိပ်လူးမြားဖြင့်။ ဝိဇ္ဈိတွာ၊ ပစ်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ (ဝါ) သေခြင်းသို့။ ပါပေတွာ၊ ရောက်စေပြီး၍။ အသုကေန နာမ မဂ္ဂေန၊ ဤမည်သောလမ်းဖြင့်။ ဧဟိတိ၊ ပြန်လာခဲ့ပါလောဟူ၍။ ဝတွာ၊ မှာဆိုပြီး။ ပေသေတွာ၊ စေခိုင်းပြီးလျှင်။ တသ္မိ မဂ္ဂေ၊ ထိုလေးသမား ပြန်လာမည့်လမ်း၌။ ဒွေဓနုဂ္ဂဟေ၊ လေးသမားနှစ်ယောက်တို့ကို။ ဌပေသိ၊ စီစဉ်ထားလိုက်ပြီ။

ကိ၊ အဘယ်သို့ဆို၍ စီစဉ်ထားသနည်း။ တုံမှာကံ၊ သင်နှစ်ယောက်တို့။ ဌိတ မဂ္ဂေန၊ တည်ရှိနေသော လမ်းဖြင့်။ ဧကောပုရိသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်။ အာဂမိဿတိ၊ ပြန်လာလိမ့်မည်။ တံ၊ ထိုပြန်လာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို။ တုမေ၊ သင်နှစ်ယောက်တို့က။ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတွာ၊ အသေသတ်ပြီးမှ။ အသုကေန နာမ မဂ္ဂေန၊ ဤမည်သော အပြန်လမ်းမှ။ ဧထ၊ ပြန်လာခဲ့ကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့စီစဉ်ပြောဆို၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ဤနည်းအတိုင်း ၁ ယောက် ပြန်လာမည့်လမ်းက နှစ်ယောက် ကို စောင့်ပြီး သတ်ခိုင်း၊ ၂ ယောက်ပြန်လာမည့်လမ်းက လေးယောက်ကို စောင့်ပြီး သတ်ခိုင်း၊ လေးယောက်ပြန်လာမည့်လမ်းက ၈ ယောက်ကို စောင့်ပြီးသတ်ခိုင်း ရှစ်ယောက်ပြန်လာမည့် လမ်းက ၁၆ ယောက်ကို စောင့်ပြီးသတ်ခိုင်း၊ ဤသို့ အဆင့်ဆင့် စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့စီစဉ်ရသောအကြောင်းမှာ အမှုမပေါ်အောင် လက်စဖျောက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ သောဇေဋ္ဌကဝနဂ္ဂဟော၊ ထိုအကြီးဆုံး လေးသမားသည်။
 ဝါမတော၊ လက်ဝဲဘက်မှ။ ခဂ္ဂံ၊ သန်လျက်ကို။ လဂ္ဂေတွာ၊ လွယ်၍။ ပိဋိယာ၊
 ကျောပိုး၌။ တုဏီရံ၊ မြားတောင် (မြားပုံး) ကိုဖွဲ့တင်၍။ မေဏ္ဍသင်္ဂီမဟာဓနံ၊
 ဆိတ်ချိုဖြင့်ပြုထားသောလေးကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ တထာဂတဿ သန္တိကံ၊
 ဘုရားထံတော်သို့သွားပြီး။ ဝိဇ္ဇိဿာမိနန္တိ၊ ထိုဘုရားကိုပစ်မည်ဟူသော။ သညာယ၊
 အမှတ်အသားဖြင့်။ ဓနံအာရောပေတွာ၊ လေးကိုတင်လျက်။ သရံ၊ မြားကို။
 သန္တယံတွာ၊ ဒူးပေါ်တင်ပြီး။ အာကလိုတွာ၊ ဆွဲ၍။ ဝိဿဇေတုံ၊ ပစ်လွှတ်ခြင်းငှာ။
 နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်ပါ။ သော၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ သရံ၊ မြားကို။ ဩရောပေ
 တုမ္ပိ၊ ပြန်၍ ချခြင်းငှာလည်း (ဝါ) ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းခြင်းငှာလည်း။ အသက္ကောန္တော၊
 မတတ်နိုင်တော့သည်ဖြစ်၍။ ဖာသုကာဘိဇ္ဇန္တိယောဝိယ၊ နံရိုးတွေကျိုးကုန်သကဲ့သို့
 ဖြစ်ပြီး။ မုခတောဓေဋ္ဌေန ပဋ္ဌရန္တေန၊ ခံတွင်းမှလည်း တံတွေးတွေထွက်လျက်။
 ကိလန္တဂ္ဂပေါ အဟောသိ၊ ပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းနေလေ၏။ သကလသရီရံ ထဒ္ဓဇာတံ၊
 တစ်ကိုယ်လုံး တောင်တောင်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ယန္တေန ပိဋိတာကာရပုတ္တံဝိယ
 အဟောသိ၊ ယန္တရားစက်ဖြင့် ညှစ်ထားသကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာနာကျင်နေ၏။ ။
 ထိုလေးသမားကြီးသည် သေဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက် ခံနေ ရ၍ တည်နေ၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ သတ္တာ၊ ဘုရားမြတ်စွာသည်။ ဒိသ္မာ၊ တွေ့မြင်တော်မူ၍။
 မဓရဿရံ နိစ္ဆာရေတွာ၊ သာယာဖွယ်သောအသံကို ဖြစ်ပေါ်စေတော်မူလျက်၊
 ဧတဒဝေစ၊ ဤစကားကိုမိန့်တော်မူလေ၏။

“ဘောပုရိသ၊ အိုအမောင်ယောက်ျား လေးသမား။ မာဘာယိ၊ မကြောက်ပါလင့်။
 ဣတော၊ ဤငါဘုရားထံတော်ပါးသို့။ ဧဟိတိ၊ လာသာလာခဲ့ပါလော” ဟု မိန့်တော်မူ
 လိုက်၏။

သော၊ ထိုလေးသမားသည်။ တသ္မိ ခဏေ၊ ထိုဘုရားရှင် ခေါ်တော်မူလိုက်သော
 ခဏ၌။ အာဂုဓာနိ၊ လေးလက်နက်တို့ကို။ ဆဉ္စေတွာ၊ စွန့်ပစ်လိုက်၍။ ဘဂဝတော၊
 မြတ်စွာဘုရား၏။ ပါဒေသု၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို။ သိရဿ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်။ နိပတိတွာ၊
 ထိစေ၍

“ဘန္တေ၊ အရှင်တော်မြတ် ဘုရား။ မံ၊ တပည့်တော်ကို။ ယထာဗာလံ၊
 မိုက်သည်အလျောက်။ ယထာမူဠံ၊ တွေဝေမသိသည်အလျောက်။ ယထာအကုသလံ၊
 မလိမ္မာသည်အလျောက်။ အစူယော၊ အပြစ်သည်။ အစူဂမာ၊ ရောက်မိ (လွန်ကြျားမိ)
 ပါ၏။ ။ သွာဟံ၊ ထိုတပည့်တော်သည်။ တုမှာကံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏။
 ဂုဏော၊ ဂုဏ်တော်တို့ကို။ အဇာနန္တော၊ အမှန်တကယ်မသိသည်ဖြစ်၍။ အန္တဗာ
 လဿ၊ မိုက်ကန်းသော။ ဒေဝဒတ္တဿ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။
 တုမေ၊ အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ကို။ ဧဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေတုံ၊ သတ်ဖြတ်
 ချအံ့သောငှာ။ အာဂတောမ္ပိ၊ လာခဲ့မိပါ၏။ ဘန္တေ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ မေ၊
 တပည့်တော်အား။ ခမထ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 ခမာပေတွာ၊ သည်းခံ စေတော်မူ၍ (ဝါ) တောင်းပန်တော်မူ၍။ ဧကမန္တေနိသိဒ္ဓိ၊
 သင့်မြတ်သော တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လိုက်၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုလေးသမားကို။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေသေန္တော၊ ဟောတော်မူသည်ရှိသော်။ သစ္စာနိ၊ သစ္စာ ၄ပါးတို့ကို။ ပကာသေတွာ၊ ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူ၍။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ (ဝါ) သောတာပန်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဖြစ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ တည်စေ တော်မူ ပြီး၍။ ။

အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်အမောင်ယောကျ်ားလေးသမား။ ဒေဝဒတ္တေန၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်။ အာစိက္ခိတမဂ္ဂံ၊ မှာလိုက်သောလမ်းခရီးသို့။ အပ္ပဋိပဇ္ဇိတွာ၊ မသွား မူ၍။ အညေနမဂ္ဂေန၊ အခြားလမ်းခရီးဖြင့်။ ယာဟိတိ၊ ပြန်သွားပါလော့ ဟုပြောဆို၍။ ဥယျောဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်၏။ ဥယျောဇေတွာ စပန၊ ပြန်လွှတ်ပြီး သော်ကား။ စင်္ဂမာ၊ စကြိုလျှောက်တော်မူရာမှ။ သြရုယျ၊ ပြန်လာခဲ့၍။ အညတရသ္မိံ၊ ရုက္ခမူလေ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရင်း၌။ နိသီဒိ၊ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ တသ္မိံ ခနုဂ္ဂဟေ၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ အနာဂစ္ဆန္တေ၊ ပြန်မလာသည်ရှိသော်။ ဣတရေဒ္ဒေနော၊ ဤမှတပါးသော နှစ်ယောက်သော လေးသမားတို့သည်။ ကိ နုခေါ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သော၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ စိရာယတီတိ၊ ကြာမြင့်နေသနည်းဟု စဉ်းစား၍။ ပဋိမဂ္ဂေန၊ အပြန်ခရီးဖြင့်။ ဂစ္ဆန္တော၊ လိုက်သွားကြကုန်သည်ရှိသော်။ ဒသဗလံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်ပြီး။ ဝန္တိတွာ၊ ရှိခိုးလျက်။ ဧကမန္တံ နိသီဒိ သု၊ သင်မြတ်သောနေရာ၌ထိုင်နေကြကုန်၏။

သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ တေသမ္ပိ၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အားလည်း။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ ဒေသေတွာ၊ ဟောတော်မူ၍။ သစ္စာနိပကာသေတွာ၊ သစ္စာလေးပါး တို့ကိုပြပြီးလျှင်။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ တည်စေ ပြီး၍။ အာဂုသော၊ ငါ့ရှင်တို့။ ဒေဝဒတ္တေန၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ကထိတမဂ္ဂံ၊ မှာကြား လိုက်သော လမ်းခရီးသို့။ အပ္ပဋိပဇ္ဇိတွာ၊ မသွားမူ၍။ ဣမိနာ မဂ္ဂေန၊ ဤလမ်းခရီးဖြင့်။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြလေကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့မှာကြား၍။ ဥယျောဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်၏။

ဣမိနာ ဥပါယေန၊ ဤနည်းဥပါယ်ဖြင့်။ ဣတရေသုပိ၊ ဤမှတစ်ပါးသော လေးယောက်သော လေးသမားစသည်တို့သည်လည်း။ အာဂန္နာ၊ ရောက်လာကုန်လတ် သော်။ နိသီန္နေသု၊ ထိုင်ကုန်ပြီး။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ တည်စေပြီး၍။ အညေန မဂ္ဂေန၊ တစ်ပါးသောလမ်းခရီးဖြင့်။ ဥယျော ဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ ပဋ္ဌမာဂတော၊ ရှေးဦးစွာပြန်ရောက်လာသော။ သောဇေဋ္ဌက ခနုဂ္ဂဟေ၊ ထိုလေးသမားကြီးသည်။ ဒေဝဒတ္တံ၊ ရှင်ဒေဝဒတ်သို့။ ဥပ သင်္ကမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်ပြီး၍။ “ဘန္တေ ဒေဝဒတ္တံ၊ အရှင်ဘုရားဒေဝဒတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေတုံ၊ ချအံ့ သောဗ္ဗာ။ နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်ပါ။ သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ မဟိဒ္ဓိကော၊ ကြီးသောတန်ခိုးရှိ၏။ မဟာနုဘာဝေတိ၊ ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏ဟု။” အာရော စေသိ၊ ပြောကြား၏။

တေသဗ္ဗေပိ၊ ထိုအလုံးစုံသော လေးသမားတို့သည်လည်း။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ အမှေဟိ၊ ငါတို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းကို။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်ပါပေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သိကြ၍။ သတ္ထုသန္တိကေ၊ ဘုရားထံတော်၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြုကြကုန်၍။ အရဟတ္တံ၊ ရဟန္တာ၏ အဖြစ်သို့။ ပါပုဏိ သု၊ ရောက်ကြကုန်၏။

အယံပဝတ္ထိ၊ ဤသတင်းစကားသည်။ ဘိက္ခုသံဃေ၊ ရဟန်းအပေါင်း၌။ ပါကဋ္ဌာ၊ ထင်ရှားပျံ့နှံသွားသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်းတော်တို့သည်။ ဓမ္မသဘာယံ၊ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်၌။ ကထံသမုဋ္ဌာပေတုံ၊ စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ (ကိ၊ အဘယ်သို့ ဖြစ်စေကြကုန်သနည်း)

“အရသော၊ ငါ့အရှင်တို့။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ဧကသ္မိံ၊ တစ်ပါးသော။ တထဂတေ၊ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ဖြင့်။ ဗဟူဇနေ၊ လူများစွာတို့ကို။ ဇီဝိတာ၊ ဝေါရောပေတုံ၊ အသက်မှချအံ့သောငှာ။ ဝါယမမကာသိ၊ အားထုတ်မှုကိုပြု၏။ တေသဗ္ဗေပိ၊ ထိုအားလုံးသော လူတို့သည်လည်း။ သတ္ထာရံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ဇီဝိတံ လဘိ သု၊ အသက်ရှင်ခြင်းကို ရကြကုန်ပြီ” ဣတိ၊ ဤသို့စကားကို ဖြစ်ကုန်စဉ်။ ။

သတ္ထာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဂန္ဓာ၊ ရောက်လာ၍။ ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဧတရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ၊ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့်။ သိန္နိသိန္နာနု၊ စည်းဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်း။ ဣတိပုစ္ဆိတွာ၊ ဤသို့မေးမြန်းတော်မူသောကြောင့်။ ။

ဣမာယနာမ၊ ဤမည်သော ဒေဝဒတ်၏အကြောင်းတွေပါဘုရားဟူ၍။ ရတ္တော၊ လျှောက်ထားလိုက်သည်ရှိသော်။ ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာ။ န၊ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ဟိုရှေးအခါကာလတုန်းကလည်း။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဧကကံ၊ တစ်ယောက်တည်းကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ မယိ၊ ငါ့အပေါ်၌။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ဖြင့်။ ဗဟူဇနေ၊ လူများစွာတို့ကို။ ဇီဝိတာ၊ ဝေါရောပေတုံ၊ အသက်မှချအံ့သောငှာ။ ဝါယာမံ၊ အားထုတ်မှုကို။ အကာသိယေဝါတိ၊ ပြုခဲ့ဖူးသည်သာဟု၊ ဝတ္တာ၊ မိန့်တော်မူလိုက်သော်။ တေဟိ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အတိတံ၊ အတိတ်ကို။ အာဟရိ၊ ဆောင်တော်မူလေ၏။

ဤကား စန္ဒကုမာရ ဇာတ်တော်ကို ဟောတော် မူရခြင်း၏ အကြောင်း နိဒါန်းပြီး၏။

အတိတော၊ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌။ အယံ ဗာရာဏသီ၊ ဤဗာရာဏသီ ပြည်သည်။ ပုပ္ဖဝတီနာမ၊ ပုပ္ဖဝတီမည်သောမြို့သည် (ပုပ္ဖ-ပန်း။ ဝတီ- ရှိ) (ခေတ်စကားအရဆိုလျှင် ပန်းမြို့တော်ဟု ဘာသာပြန်ရမည်။) အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တတ္ထ၊ ထိုမြို့တော်၌။ ဝသဝတ္တိရညော၊ ဝသဝတ္တိမင်း၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ ဧကရာဇာနာမ၊ ဧကရာဇ်မည်သောမင်းသည်။ ရန္တကာရေသိ၊ မင်းပြုနေ၏။ ။ တဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ စန္ဒကုမာရောနာမ၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားသည်။ ဩပရန္တကာရေသိ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်ပြု၏ (*ရှင်ဘုရင်၏ အနီးအနားနေ မင်းသားဟု ဆိုလိုသည်။)။ ။ ခဏ္ဍဟာလောနာမ၊ ခဏ္ဍဟာလ မည်သော။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ ပုရောဟိတော၊ ပုရောဟိတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။

* ဒုတိယဘုရင်ဟုလည်း သမုတ်ကြသည်။

* ပုရောဟိတ (ပုရော- ရှေးတန်းမှ။ ဟိတ- စီးပွားဆောင်ရွက်ပေးသူ)

သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ရညော၊ မင်း၏။ အတ္ထုဉ္ဇ၊ အကျိုးကို လည်းကောင်း။ ဓမ္မဉ္ဇ၊ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ အနုသာသတိ၊ အစဉ်ဆုံးမ ပြောဆို၏။ ။ တံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ ပညာရှိဟူ၍။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ လွတ်သဘင်၌။ နိသီဒါပေသိကိရ၊ နေစေသတံ။ ။

သော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ လဉ္စဝိတ္တကော၊ တံစိုး (လာဘ်စား) ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ လဉ္စဂဟေတွာ၊ တံစိုးလာဘ်ကိုယူ၍။ အသာမိကော၊ အရှင်မဟုတ် သည်တို့ကို။ သာမိကောကရောတိ၊ အရှင်ဖြစ်အောင်ပြု၏။ သာမိကောစ၊ တကယ် အရှင်တို့ကိုသော်ကား။ အသာမိကောကရောတိ၊ အရှင်မဖြစ်အောင်ပြု၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ ဧကဒိဝသံ၊ တစ်နေ့သ၌။ အဉ္စပရာဇိတော၊ တရားရှုံးသော။ ဧကောပုရိသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်။ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ ရုံးမှ။ ဥပက္ကောသေန္တော၊ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်၍။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်လာခဲ့သော်။ ရာဇပဋ္ဌာနံ၊ မင်းခစားရာသို့။ အာဂစ္ဆန္တံ၊ လာနေသော။ စန္ဒကုမာရံ၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဓာဝိတွာ၊ ပြေးလာ၍။ တဿ၊ ထိုမင်းသား၏။ ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။ နိပတိတွာ၊ ဝပ်လျက်။ ရောဒိ၊ ငိုကြွေး၏။ ။ သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရ မင်းသားသည်။ ဘောပုရိသ၊ အိုအမောင်ယောက်ျား။ ကိရောဒသိတိ၊ အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်းဟု။ အာဟ၊ မေး၏။ ။

သာမိ၊ အရှင်မင်းသား။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာရုံး၌။ ဝိလောပံခါဒတိ၊ တံစိုးစားပါ၏။ အဟံ၊ ကျွန်ုပ်ကို။ တေန၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ လဉ္စဂဟေတွာ၊ တံစိုးစား၍။ ပရာဇေယံ၊ တရားရှုံးခြင်းသို့။ ပါပိတောတိ၊ ရောက်စေပါသည် အရှင်မင်းသားဟု ပြောဆို၏။ ။

စန္ဒကုမာရော၊ သည်။ မာဘာယိတိ၊ မကြောက်ပါနှင့် အမောင်ယောက်ျားဟု ပြောဆိုသက်သာစေပြီး။ ဝိနိစ္ဆယံနေတွာ၊ တရားရှုံးသို့ ပြန်ခေါ်ဆောင်၍။

သာမိကမေဝ၊ တကယ်အရှင်ကိုသာ။ သာမိကံ ကရောတိ၊ တကယ်အရှင်ဖြစ်အောင် ပြု၏။ အသာမိကမေဝ၊ တကယ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်သည်ကိုလည်း။ အသာမိကံ အကာသိ၊ တကယ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်သည်ကို ပြုလုပ်ပေးလိုက်၏။ ။

မဟာဇေနော၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည်။ မဟာသဒ္ဓေန၊ သည်းစွာသော အသံဖြင့်။ သာဓုကာရံ၊ ကောင်းခြီးပေးခြင်းကို။ အဒါသိ၊ ပေးကြ၏။ ။

ရာဇာမင်းကြီးသည်။ တံ၊ ထိုအသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ဒေသော၊ ဤအသံသည်။ ကံ သဒ္ဓေါတိ၊ အဘယ်အသံနည်းဟု။ ပုစ္ဆိ၊ မေးတော်မူ၏။ ။ စန္ဒကုမာရေန၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ အဗ္ဗော၊ တရားကို။ သုဝိနိစ္ဆိတော၊ ကောင်းစွာဆုံးဖြတ် အပ်၏။ ဒေသော၊ ဤအသံသည်ကား။ တတ္ထ၊ ထိုတရားဆုံးဖြတ်ရာ၌။ သာဓုကာရ သဒ္ဓေါတိ၊ ကောင်းခြီးပေးသောအသံပါဟူ၍ ပြောဆို၏။ ။ တံသုတွာ၊ ထိုစကားကို ကြားရ၍။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ တုသိ၊ နှစ်သက်၏ (ဝါ) ကျေနပ်၏။

ကုမာရော၊ မင်းသားသည်။ အာဂန္ဓာ၊ လာ၍။ တံ၊ ထိုမင်းကြီးကို။ ဝဗ္ဗိတွာ၊ ရှိခိုး ပြီး၍။ ဧကမန္တနိသိဒိ၊ သင့်တော်သောနေရာ၌ ထိုင်လေ၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုမင်းသားကို။ ရာဇာ၊ သည်။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင် ချစ်သားသည်။ ဧကော၊ တစ်ခုသော။ အဗ္ဗော၊ တရား (အမှု) ကို။ ဝိနိစ္ဆိတောတိ၊ ဆုံးဖြတ်လေသလောဟု။ အာဟ၊ မေးလေ၏။ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အာမာတိ၊ ဆုံးဖြတ် ပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။ ။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေနဟိ၊ ထိုသင်ချစ်သား တရားကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဣတော၊ ဤနေ့မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ တွမေဝ၊ သင်ချစ်သားသည်သာ။ ဝိနိစ္ဆယံ၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ပဋ္ဌပေဟိတိ၊ ဖြစ်ပါ စေလောဟု။ ဝိနိစ္ဆယံ၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်း အမှုကိစ္စကို။ ကုမာရသံ၊ စန္ဒ ကုမာရမင်းသားအား။ အဒါသိ၊ တာဝန်ပေးလေ၏။ ။

တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှစ၍။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ အာယော၊ လာဘ်၊ ပူဇော်သက္ကာ၊ တံစိုးများသည်။ ပစ္ဆိန္နိ၊ ပြတ်လေ၏။ ။ သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ တတောပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှစ၍။ ကုမာရေ၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားအပေါ်၌။ အာယာတံဗန္ဓိတွာ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထား၍။ ဩကာသံ ဂဝေသန္တော၊ သူသာဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းကိုရှာနေစဉ်။ အန္တရာပေက္ခော၊ အခွင့်ထူးကို စောင့်စားလျက်။ ဝိစရိ၊ သွားလာနေထိုင်၏။ ။

သောပနရာဇာ၊ ထိုမင်းကြီးသည်ကား။ မန္တပညော၊ အလွန်အသိပညာနည်း၏။ သော၊ ထိုမင်းကြီးသည်။ ဧကဒိဝံသံ၊ တစ်နေ့သ၌။ ရတ္တိဘာဂေ၊ ညဉ့်အဖို့၌။ သုပိတွာ၊ အိပ်၍။ ပစ္စုသ သမယေ၊ မိုးသောက်ယာမိ၌။ သုပိနန္တေ၊ အိပ်မက်၌။ သတ္တရတန မယပါကာရံ၊ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော တံတိုင်းရှိသော။ အလင်္ကီတ ဒွါရကောဋ္ဌကံ၊ လှပစွာ တန်ဆာဆင်ယင်အပ်သော မုခ်ပေါက်ရှိသော။ သဌိယော ဇနိက သုဝဏ္ဏမယ ဝါလုကမဟာဝိထိ၊ ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှည်သော ရွှေသံတို့ဖြင့် ခင်းအပ်သောခရီး လမ်းမကြီးလည်းရှိသော။ ယောဇနသဟသုဗ္ဗေဝေယေန္တ ပါသာဒ ပဋိမဏ္ဍိတံ၊

ယူနောတစ်ထောင်အမြင့်ဆောင်သော ဝေယန္တောပြာသာဒ်စသော အထူးအဆန်း
 ဘုံဗိမာန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော။ နန္ဒနဝနာဒိ။ ပ။ နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်၊
 စသောဥယျာဉ်၊ နန္ဒာရေကန်စသော ရေကန်တို့ဖြင့်လည်း ပြည်စုံသော။ အာကိဏ္ဏ
 ဒေဝဂဏံ၊ ရောပြုမ်းသော နတ်သား၊ နတ်သမီး အပေါင်းတို့လည်း ရှိနေသော။
 တာဝတိံ သဘဝန်၊ ဘာဝတိံ သာနတ်ပြည်ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်မက်၍။ ပဗုဇ္ဈိတွာ၊
 အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလတ်သော်။ တတ္ထ၊ ထိုတာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့။ ဂန္ဓျကာမော၊
 ရောက်လိုသည်ဖြစ်၍။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစားပြီ။ ။

(ကံ၊ အဘယ်သို့ ကြံစည်စဉ်းစားသနည်း။) - သွေ၊ မနက်ဖြန်။ အာစရိယ
 ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ဆရာဖြစ်သော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ အာဂမနဝေလာယ၊
 ရောက်လာသောအခါ၌။ ဒေဝလောကဂါမိမဂ္ဂံ၊ တာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့ ရောက်
 နိုင်တဲ့အကြောင်းကို။ ပုဗ္ဗိတွာ၊ မေးမြန်း၍။ တေန၊ ထိုခဏ္ဍဟာလဆရာသည်။
 ဒေသိတမဂ္ဂေန၊ ညွှန်အပ်သောလမ်းကြောင်းဖြင့်။ ဒေဝလောကံ၊ တာဝတိံ သာ
 နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိတိ၊ သွားတော့အံ့ဟု ကြံစည်စဉ်းစား၏။ ။

ခဏ္ဍဟာလောပိ၊ ခဏ္ဍဟာလဆရာသည်လည်း။ ပါတောဝ၊ စောစောသာလျှင်။
 နုတွာ၊ ရေချိုးပြီး၍။ ဘုဉ္ဇိတွာ၊ စားသောက်ပြီး၍။ ရာဇပဋ္ဌာနံ၊ မင်းခစားရာသို့။
 အာဂန္နာ၊ လာ၍။ ရာဇေနိဝေသနံ၊ မင်းနန်းတော်သို့။ ပဝိသိတွာ၊ ဝင်သော်။ ရညော၊
 မင်းကြီးအား။ သုခသေယျံ၊ ချမ်းသာစွာ အိပ်ပျော်ပါသလောဟု။ ပုဗ္ဗိ၊ မေးလျှောက်၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလဆရာအား။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။
 အာသနံ၊ နေရာကို။ ဒါပေ၊ ပေး၍။ ပဉ္စံ၊ ပြဿနာကို။ ပုဗ္ဗိ၊ မေးတော်မူ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောအဓိပ္ပာယ်ကို။ ပကာသေန္တေ၊ ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူ
 လိုသော။ သတ္တာ၊ ဘုရားမြတ်စွာသည်။ ရာဇာသိ၊ ပ။ ကတွာနာတိ၊ ဟူသောဂါထာ
 စကားကို။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

(ဂါထာအနက်ကား)

ပုပ္ဖဝတီယာ၊ ပုပ္ဖဝတီမည်သောမြို့တော်၏။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ လုဒ္ဒကမ္ပော၊
 ကြမ်းတမ်းသောအမှုရှိသော။ ဧကရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။

သော၊ ထိုဧကရာဇ်မင်းသည်။ ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ ပုဏ္ဏားများဖြစ်သော။ ပုရောဟိတံ၊
 ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော။ မူဠံ၊ တွေဝေမိုက်မဲသော။ ခဏ္ဍဟာလံ၊ ခဏ္ဍဟာလဆရာကို။
 ပုဗ္ဗိ၊ မေးမြန်း၏။ ။

ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ ဓမ္မဝိနကုသလော၊ သုစရိုက်တရား၊
 လူကျင့်ဝတ်တရား၌ လိမ္မာ၏။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်ပြုသည်
 ရှိသော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ ပညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကတွာန၊ ပြကုန်၍။ ဣတော၊
 ဤလူပြည်မှ။ သုဂတိ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဝဇ္ဇိ၊ သွားရကုန်၏။ (တထာ၊ ထိုသို့သော
 အခြင်းအရာအားဖြင့်) သဂ္ဂါနံ၊ နတ်ပြည်တို့၏။ မဂ္ဂံ၊ သွားနိုင် (ရောက်နိုင်သော
 လမ်းကြောင်းကို)။ အာစိက္ခ၊ ပြောကြားပါလော (ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုဗ္ဗိ၊ မေးတော်မူပြီ)။

ဣမံပနပဉ္စံ၊ ဤပြဿနာကို။ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓံဝါ၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကိုသော်
လည်းကောင်း။ တဿ၊ ထိုဘုရားရှင်တော်၏။ သာဝကေဝါ၊ တပည့်သားသံဃာတို့ကို
သော်လည်းကောင်း။ တေသံ၊ ထိုတပည့်သား သံဃာတို့ကို။ အလာဘေန၊ မရခြင်း
ကြောင့်။ ဗောဓိသတ္တံဝါ၊ ဘုရားလောင်းကိုသော်လည်းကောင်း။ ပုစ္ဆိတုံ၊ မေးခြင်းငှာ။
ဝဋ္ဋတိ၊ သင့်လျော်ပါ၏။ ။

ရာဇာပန၊ မင်းကြီးသည်ကား။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ မဂ္ဂမူဠော၊
လမ်းမှားသဖြင့် ချာလည်ဖြစ်နေသော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်။
အညံ၊ အခြားသော။ မာသမတ္တံ၊ တစ်လမျှကာလပတ်လုံး။ မဂ္ဂမူဠံ၊ လမ်းမှားသဖြင့်
ချာလည်လည်ဖြစ်နေသော။ ပုရိသံ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို။ မဂ္ဂံ၊ လမ်းခရီးကို။
ပုစ္ဆေယျယထာ၊ မေးနေသူကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤနည်းတူ။ ခဏ္ဍဟာလံ၊ ကို။ ပုစ္ဆိ၊ မေးမြန်း
နေ၏။ ။

သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားဆရာသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်ပြီး။ (ကိ၊ အဘယ်သို့
ကြံစည်သနည်း။) အယံ၊ ဤအခါသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပစ္စာမိတ္တဿ၊ ရန်သူကို။
ပိဋ္ဌဒိဿနကာလော၊ နောက်ဆုံးမြင်ရာအခါပါတည်း။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စန္ဒကုမာရံ၊
စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ဆုံးခြင်းသို့။ ပါပေတွာ၊
ရောက်စေ၍။ မမ၊ ငါ၏။ မနောရထံ၊ စိတ်အလိုဆန္ဒကို။ ပူရေဿာမိတိ၊
ပြည်ဝစေတော့အံ့ဟု ကြံစည်၏။ ။ အထ၊ ထိုသို့ကြံစည်ပြီးနောက်။ ရာဇာနံ၊
မင်းကြီးကို။ အာမန္တေတွာ၊ ခေါ်တော်မူ၍။ တတိယဂါထမာဟ၊ တတိယမြောက် ဂါထာ
စကားကိုပြောဆိုလေ၏။ ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အတိဒါနံ၊ လူသာမန်တို့ မလှူနိုင်တဲ့ အတိဒါနကို။ ဒဒိတွာန၊
ပေးလှူကြကုန်၍လည်းကောင်း။ အဝဇ္ဇေ၊ မသတ်ထိုက်သောသူတို့ကို။ သာတေတွာ၊
သတ်၍လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊ ဤနည်းဖြင့်။ နရာ၊ လူတို့သည်။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။
ကတွာန၊ ပြုကြကုန်၍။ သုဂတိံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဝဇ္ဇန္တိ၊ ရောက်ကြရ (သွားကြရ)
ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ဖြေဆို၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားဆရာကို။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။
ပဉ္စဿ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ၊ သဘောတရားကို။ ပုစ္ဆိ၊ မေးမြန်းတော်မူ၏။ ။

တံ အတိဒါနံ၊ ထိုလူသာမန်တို့ မလှူနိုင်တဲ့ အတိဒါနဟူသည်ကား။ ကိ၊ အဘယ်
ဒါနမျိုးပါနည်း။ ကေစ၊ အဘယ်သူတို့သည်ကား။ ဣမသ္မိလောကေ၊ ဤလောက၌။
အဝဇ္ဇာ၊ မသတ်ထိုက်သူတို့ပါနည်း။ ဧတဉ္စခေါ၊ ဤပြဿနာကိုလည်း။ နော၊ ငါတို့
အား။ အက္ခာဟိ၊ ပြောကြားပါဦးလော။ ယဇိဿာမိ၊ ယဇိပူဇော်ပါအံ့။ ဒါနာနိ၊ အလှူ
ဒါနတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးလှူပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့မေးမြန်း၏။

သောပိ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်လည်း။ အဿ၊ ထိုမင်းကြီးအား။ ဗျာကာသိ၊
ဖြေကြားလေပြီ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ ပုတ္တေဟိစ၊ သားသမီးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ မဟေသီဟိစ၊
မိဖုရားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ နေဂမေဟိစ၊ နိဂုံးသူဌေးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။
ဥသဘေဟိ အာဇာနိယေဟိစ၊ ဥသဘအာဇာနည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ယဇိတဗ္ဗံ၊

ပူဇော်အပ်၏။ စတုဟိ၊ လေးမျိုး လေးလီကုန်သော။ သဗ္ဗစတုက္ကေန၊ သဗ္ဗစတုက္က
နည်းဖြင့်။ ယဇိတဗွံ၊ ယဇ်ပူဇော်အပ်၏။ (ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြေကြား၏)။

ရညော၊ မင်းကြီး၏။ ပဂ္ဂံ၊ ပြဿနာကို။ ဗျာကရာဇ္ဇောစ၊ ဖြေကြားသော်
လည်း။ ဒေဝလောကမဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်းကို။ ပုဗ္ဗော၊
မေးအပ်သည် ဖြစ်ပါလျက်။ နိရယမဂ္ဂံ၊ ငရဲပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းကို။
ဗျာကာသိ၊ ဖြေကြားပြီ။ ။

ဧတေသံ၊ ထိုသားသမီးစသည်၏ ဦးခေါင်းကို။ ခဂ္ဂေန၊ သန်လျက်ဖြင့်။ သီသံ၊
ဦးခေါင်းကို။ ဆိန္ဒိတွာ၊ ဖြတ်၍။ သုဝဏ္ဏပါတိယာ၊ ရွှေခွက်ဖြင့်။ ဂလလောဟိတံ၊
လည်ချောင်းသွေးကို။ ဂဟေတွာ၊ ခံယူ၍။ အာဝါဓေ၊ တွင်း၌။ ပက္ခိပိတွာ၊
ထည့်လောင်း၍။ ယညဿ၊ ယဇ်ကို။ ယနေကရာဇာနော၊ ယဇ်ပူဇော်သော မင်း
တို့သည်။ သရီရေန၊ ယခုကိုယ်ဖြင့်သာလျှင်။ သဟ၊ တကွ။ ဒေဝလောကံ၊
နတ်ပြည်သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်၏။

မဟာရာဇေ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သမဏ ဗြာဟ္မဏ ကပဏဒ္ဓိက ဝနိဗ္ဗက
ယာစကာနံ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ အထီးကျန်သူ၊ ပုန်းတောင်း၊ ယာစကာတို့အား။
ဃာသဏ္ဌဒနာဒိသမ္ပဒါနံ၊ အစား၊ အဝတ်- စသည်ကို လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်းသည်။
ဒါနမေဝ၊ ဒါနသာ။ ပဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣမေ ပန ပုတ္တဓိတာဒယော၊ ဤသားသမီး
စသည်ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ တေသံ၊ ထိုသားသမီး စသည်တို့၏။ ဂလလောဟိ
တေန၊ လည်ချောင်းသွေးဖြင့်။ ယညဿယနေ၊ ယဇ်ကိုပူဇော်ခြင်းသည်။ အတိဒါနံ
နာမ၊ အတိဒါနမည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ သညာပေသိ၊ သိစေ၏။

ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားဆရာသည်။ စန္ဒကုမာရံ၊ စန္ဒ
ကုမာရမင်းသားကို။ ဧကညေဝ၊ တစ်ယောက်တည်းကိုသာလျှင်။ သစေဂဏှိသာမိ၊
အကယ်၍ ယူခဲ့အံ့။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့သောစိတ်ဖြင့်။ ကရဏံ၊ ပြုခြင်းကို။
မညိဿန္တိ၊ မှတ်ထင်ကြကုန်လိမ့်မည်။ ဣတိ၊ ဤသို့ စဉ်းစားမိသောကြောင့်။ တံ၊
ထိုသတ်ခြင်းအမှုကို။ မဟာနေဿ၊ လူအများအပေါင်း၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။
ပက္ခိပိ၊ ထည့်သွင်း ပစ်ချလိုက်ပြီ။ ကထေန္တာနံ၊ ပြောဆိုကြကုန်သော။ တေသံ၊
ထိုမင်းကြီးနှင့် ဆရာပုဏ္ဏားတို့၏။ ဣဒံပနကထံ၊ ဤသို့ပြောဆိုနေပုံ စကားအစုံကို။
သုတွာ၊ ကြားရကုန်၍။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အန္တေပုရဇနာ၊ နန်းတွင်းသူ
နန်းတွင်းသားတို့သည်။ ဘိတ တသိသာ၊ ကြောက်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ သံဝိဂ္ဂ
မာနသာ၊ ထိတ်လန့်သောစိတ်နည်း ရှိကြကုန်လျက်။ ဧကပ္ပဟာရေနော၊ တစ်ပြိုင်
နက်တည်းသာလျှင်။ မဟာရဝံ၊ ကြီးစွာငိုကြွေးမြီတမ်းခြင်းကို။ ရဝိ သု၊ ငိုကြွေး
မြီတမ်းကြကုန်ပြီ။ ။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောအဓိပ္ပာယ်ကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။
သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဂါထာစကားကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ကုမာရာစ၊ မင်းသားတို့ကိုလည်းကောင်း။ မဟေသိယောစ၊ မိဖုရားတို့ကို
လည်းကောင်း။ ဟညန္တူ၊ သတ်စေကုန်သတည်း ဟူသော။ တံ၊ ထိုပြောဆိုသံကို။

သုတ္တာ၊ ကြားရကုန်၍။ အန္တေပုရေ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ဘိသ္မာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်
သော။ ဧကောနိဋ္ဌေသော သဒ္ဓေါ၊ တခဲနက် ငိုကြွေးမြိတမ်းသော အသံကြီးသည်။
အစ္စဂ္ဂတော၊ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဟောသံ၊ ဖြစ်ပြီ။ ။

ဗြာဟ္မဏော၊ ဆရာခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ အာဟ၊
ပြောဆို၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကိပန၊ အသို့နည်း။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။
ယဇိတုံ၊ ပူဇော်ခြင်းငှာ။ သက္ကောသိ၊ တတ်နိုင်ပါသလော။ နသက္ကောသိတိ၊ မတတ်နိုင်
ပါသလော။ ။ အာစရိယ ဆရာကိ ကထေသိ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါသနည်း။ ယညံ၊
ယဇ်ကို။ ယဇိတွာ၊ ပူဇော်၍။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိတိ၊ သွားပါမည်
ဟူ၍မိန့်ကြားလေ၏။ ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဘိရုကာ၊ ကြောက်တတ်သော သဘောရှိကုန်
သော။ ဒုဗ္ဗလဇ္ဈာသယာ၊ ရော့ရဲအားနည်းသော အလိုဆန္ဒရှိကြကုန်သော သူတို့သည်။
ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတုံ၊ ပူဇော်ခြင်းငှာ။ သမတ္တာနာမ၊ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်။
နဟောန္တိ၊ မရှိကုန်။ တုမေ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်။ ဣဓ၊ ဤနေရာ၌။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံ
သော သား၊ သမီး စသူတို့ကို။ သန္နိပါတေထ၊ စုရုံးနေစေပါကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။
ယညာဝါဠေ၊ ယဇ်တွင်း၌။ ကမ္မံ၊ အမှုကိစ္စကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုစီရင်ပါအံ့ဟူ၍။
အတ္တနော၊ မိမိအတွက်။ ပဟောနကံ၊ သင့်တော်လောက်သော။ ဗလကာယံ၊
ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို။ ဂဟေတွာ၊ ခေါ်ယူ၍။ နဂရာ၊ မြို့မှ။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်ခဲ့၍။ ယညာဝါဠံ၊
ယဇ်တွင်းကို။ သမတလံ၊ တလင်းသဖွယ်။ ကာရေတွာ၊ ပြုစေပြီး၍။ ဝတိယာ၊
စောင်းရန်း(အကာ) ဖြင့်။ ပရိက္ခိပိ၊ ဝန်းရံကာထားပြီ။ ။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်
ဝန်းရံကာထားပါသနည်း။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဓမ္မိကော၊ တရားစောင့်သော။
သမဏောဝါ၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မဏောဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။
အာဂန္နာ၊ ရောက်လာ၍။ နိဝါရေယျာတိ၊ တားမြစ်ရာ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍။ ယညာဝါဠေ၊
ယဇ်အတွင်း၌။ ဝတိယာ၊ စောင်းရန်းဖြင့်။ ပရိက္ခေပနံနာမ၊ ထက်ဝန်းကျင်
ကာရံခြင်းမည်သည်။ စာရိတ္တန္တိကတွာ၊ ကျင့်ဝတ်တစ်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့်။
ပေါရာဏကဗြာဟ္မဏေဟိ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဌပိတံ၊ ထားအပ်
ပါ၏။

ရာဇာပိ-မင်းကြီးသည်လည်း။ ပုရေသိ-မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို။ ပက္ကောသာ
ပေတွာ၊ ခေါ်စေတော်မူ၍။ တာတာ၊ အမောင်ယောက်ျားတို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ပုတ္တဓိတရောစ၊ သား၊ သမီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဘရိယာယောစ၊ မယားတို့
ကိုလည်းကောင်း။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ ယညံ ယဇိတွာ၊ ယဇ်ပူဇော်၍။ ဒေဝလောကံ၊
နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိ၊ သွားအံ့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်လော့။ နေသံ၊ ထို သား၊ သမီး
စသည်တို့အား။ အာစိက္ခိတွာ၊ ပြောကြားကုန်၍။ သဗ္ဗေ၊ အားလုံးတို့ကို။ ဣဓ၊
ဤနေရာသို့။ အာနေထ၊ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ ပုတ္တာနံ၊
သားတော်တို့ကို။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ အာနယနတ္ထာယ၊ ခေါ်ဆောင်ယူခြင်းငှာ။ အာဟ၊
ဆို၏။ ။

(တာတာ၊ အမောင်ယောက်ျားတို့) ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်။ ကုမာရေ၊ မင်းသားတို့ကို။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြကုန်လော။ စန္ဒန္တ၊ စန္ဒကုမာရကိုလည်းကောင်း။ သူရိယဉ္စ၊ သူရိယကုမာရကိုလည်းကောင်း။ ဘဒ္ဒသေနဉ္စ၊ ဘဒ္ဒသေနကိုလည်းကောင်း။ သူရဉ္စ၊ သူရမည်သော။ ဝါမဂေါတ္တဉ္စ၊ ဝါမဂေါတ္တကိုလည်းကောင်း (ဒေတေ၊ ဤသားတော်တို့သည်။) ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ဣတေ၊ ဤနေရာ၌။ ပစုရာ၊ အစုအပုံတို့သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကြကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆို၏။) ။

တေ၊ ထိုအမောင်ယောက်ျားတို့သည်။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ အာဟံသု၊ ပြောဆိုကြကုန်၏။

(ကိံ၊ အဘယ်သို့ ပြောဆိုကြကုန်သနည်း)

ကုမာရ၊ မင်းသား။ တုမော၊ သင်တို့ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ ပိတာ၊ အဖသည်။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂန္ဓကာမော၊ သွားလို၏။ တုမှာကံ၊ သင်တို့ကို။ ဂဏှနတ္ထာယ၊ ဖမ်းယူစီမံသောငှာ။ အမော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ပေသေသီတိ၊ စေခိုင်းလိုက်ပါ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။

ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဂဏှာပေသီတိ၊ ဖမ်းယူစေလိုက်ပါသနည်းဟု မေးပြန်၏။ ။ ဒေဝ၊ မင်းသား။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလ၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်ပါတည်း။

အော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ မညေဝ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းကိုသာ။ ဂဏှာပေတိကိံ၊ ဖမ်းယူစေသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ အညေပိ၊ အခြားသောသူတို့ကိုလည်း။ ဂဏှာပေတိကိံ၊ ဖမ်းယူစေသလော။ ဣတိ၊ ဤသို့ မေး၏။ ။ ရာပုတ္တ၊ မင်းသား။ အညေပိ၊ အခြားသောသူတို့ကိုလည်း။ ဂဏှာပေတိ၊ ဖမ်းယူစေပါ၏။

သဗ္ဗစတုတ္ထံ၊ သဗ္ဗစတုတ္ထဖြစ်သော (၄ မျိုး ၄ ခုစီ ဖြစ်သော) ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတုကာမောကိရ၊ ပူဇော်လိုသတဲ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောဆို၏။

သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစား၏။ (ကိံ၊ အဘယ်သို့ ကြံစည်စဉ်းစားသနည်း) တဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ အညေဟိ၊ အခြားသောသူတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဝေရံ၊ ရန်သည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာရုံး၌ တရားသူကြီးရာထူးကို။ ဝိလောပံကာတုံ၊ လူယူခြင်းငှာ။ နလဘာမိတိ၊ မရနိုင်တော့အံ့ဟူ၍ သိသောကြောင့်။ မယိ ဧကသ္မိံ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းအပေါ်၌။ ဝေရစိတ္တေန၊ ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ကြောင့်။ ဗဟူ၊ များစွာသောသူတို့ကို။ မာရာပေသိ၊ သတ်စေ၏။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော်ကို။ ဒဉ္ဇု၊ မြင်တွေ့ခြင်းငှာ။ လဘန္တဿ၊ ရသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ မောစာပနံနာမ၊ လွတ်စေရခြင်းမည်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဘာရော၊ တာဝန်ပါတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ကြံစည်စဉ်းစား၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နေရာပေရိုသေ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို။ အာဟ၊ ပြောဆို၏။ တေနဟိ၊ ထိုသို့ဖြစ်မှုကား။ မေ၊ ငါ၏။ ပိတုဝစနံ၊ အဖ၏စကားကို။ ကာရောထ၊ ပြုကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၏။ ။တေ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ တံ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ နေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ရာဇဂီဏေ၊ မင်းရင်ပြင်၌။ ဧကမန္တေ၊ တစ်ခုသောနေရာ၌။ ဌပေတွာ၊ ထားခဲ့၍။ ဣတရေပိ၊ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ တယော၊ ညီတော်သုံးယောက်တို့ကို။ အာမန္တေတွာ၊ ခေါ်ယူပြီး၍။ တသေဝ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ ကတွာ၊ အနီး၌ထား၍။ ရညော၊ မင်းကြီးအား။ အာရောစယိ သု၊ နားတော်လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ တေ၊ သင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တာ၊ သားတော်တို့ကို။ အာနိတာ၊ ဆောင်ယူပြီးပါကုန်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ နားတော်လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ။

သော၊ ထိုမင်းကြီးသည်။ တေသံ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာ၊ ကြားရသည်ရှိသော်။ တာတာ၊ အမောင်မင်းချင်းယောက်ျားတို့။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ မေ၊ ငါ၏။ ဓိတရော၊ သမီးတော်တို့ကို။ အာနေတွာ၊ ခေါ်ဆောင်၍။ တေသညေဝ ဘာတိကာနံ၊ ထိုအစ်ကိုတို့၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ကရောထ၊ ထားကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတသော၊ ဓိတရော၊ သမီးလေးယောက်တို့ကို။ အာဟရာပေတု၊ ဆောင်ယူစေခြင်းငှာ။ ဣတရံ ဂါထမာဟ၊ တစ်ပါးသော ဂါထာကိုဆိုလေ၏။

ကုမာရိယောပိ၊ သမီးတို့ကိုလည်း။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြလေကုန်။ ဥပသေနဉ္စ၊ ဥပသေနာကိုလည်းကောင်း။ သောကိလဉ္စ၊ သောကိလာကိုလည်းကောင်း။ မုဒိတဉ္စ၊ မုဒိတာကိုလည်းကောင်း။ နန္ဒဉ္စ၊ ပိကုမာရိ၊ နန္ဒာ မည်သောသမီးကိုလည်းကောင်း။ ဧတာ၊ ထိုသမီး ၄ ယောက်တို့သည်။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ပစုရာကိရ၊ ဤနေရာသို့စု၍ လာနေကြကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောဆိုကြလေကုန်၏။)

တေ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ ဧဝံကရိသာမိတိ၊ အသို့ပြုကြကုန်အံ့ဟု။ တာသံ၊ ထိုသမီးတို့၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွားကုန်လတ်သော်။ တံ၊ ထိုသမီးတို့သည်။ ရောဒမာနာ၊ ငိုကုန်လျက်။ ပရိဒေဝမာနာ၊ မြီတမ်းကုန်လျက်။ အာနေတွာ၊ ဆောင်၍။ ဘာတိကာနညေဝ၊ အစ်ကိုတို့၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ကရိ သု၊ ထားကြကုန်ပြီ။

တတော၊ ထို့နောင်မှ၊ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဘရိယာနံ၊ မယားတို့ကို။ ဂဟဏတ္ထာယ၊ ခေါ်ယူခြင်းငှာ။ ဣတရံ ဂါထမာဟ၊ တစ်ပါးသော ဂါထာကိုဆို၏။

မယု၊ ငါ၏။ မဟေသိ၊ မိဖုရားဖြစ်သော။ ဝိဇယမ္ပိ၊ ဝိဇယာကိုလည်းကောင်း။ ဧရာဝတီ၊ ဧရာဝတီကိုလည်းကောင်း။ ကေသိနိ၊ ကေသိနီကိုလည်းကောင်း။

သုနန္ဒ၊ သုနန္ဒာ ကိုလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ လက္ခဏာဝဂ္ဂပပန္နာ၊ ၆၄ ဖြာသော အမျိုးသမီး လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည်စုံကုန်သော။ တာ၊ ထိုမိဖုရားတို့သည်။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ပစုရာ ကိရဟောထ၊ ဤနေရာသို့စုဝေး၍ လာနေကြ ကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၏)။

တေ၊ ထို မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ တာပိ၊ ထို မိဖုရားတို့ကိုလည်း။ ပရိဒေဝမာနာ၊ ငိုကြွေးနေကုန်လျက်ပင်။ အာနေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ကုမာရာန၊ မင်းသားတို့၏။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ကရိ သု၊ ထားကြကုန်လေပြီ။

အထ၊ ထိုနောင်မှ။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ စတ္တာရော သေဌိနော၊ သေဌေးကြီး ၄ ဦးတို့ကို။ ဂဟဏတ္တာယ၊ ဖမ်းယူခြင်းငှာ။ အာဏာပေန္နော၊ စေခိုင်းလိုသည်ဖြစ်၍။ ဣတရံ ဂါထမာဟ၊ တစ်ပါးသော ဂါထာကို ဆိုလေ၏။

ဂဟပတိယောစ၊ သေဌေးတို့ကိုလည်း။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြလေကုန်။ ပုဏ္ဏ မုခဉ္စ၊ ပုဏ္ဏမုခသေဌေးကိုလည်းကောင်း။ ဘဒ္ဒိယဉ္စ၊ ဘဒ္ဒိယသေဌေးကိုလည်းကောင်း။ သိဂါလဉ္စ၊ သိဂါလသေဌေး ကိုလည်းကောင်း။ ဝမ္ဘဉ္စ၊ ဝမ္ဘာပိ ဂဟပတိ၊ ဝမ္ဘသေဌေး ကို လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧတေ၊ ထိုသေဌေးလေးဦးတို့သည်။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ပစုရာ ကိရဟောထ၊ ဤနေရာသို့စုဝေး၍ လာနေကြ ကုန်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောဆိုလေကုန်၏။)

ရာဇပုရိသာ၊ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ ဂန္နာ၊ သွားကုန်၍။ တေပိ၊ ထိုသေဌေး လေးဦးတို့ကိုလည်း။ အာနယိ သု၊ ဆောင်ယူကြလေကုန်၏။

ရညော၊ မင်းကြီး၏။ ပုတ္တဒါရေ၊ သား၊ သမီး၊ မယားတို့ကို။ ဂယုမာနေ၊ ဖမ်းယူသောအခါ၌။ သကလ နဂရံ၊ အလုံးစုံသော မြို့သူမြို့သား အပေါင်းသည်။ ကိဉ္စိ၊ တစ်ခွန်းတစ်လေမျှသောစကားကို။ နအဝေါစ၊ မပြောကြ။

သေဌိကုလာနိပန၊ သေဌေးကြီးလေးဦးတို့၏ အမျိုးတို့သည်ကား။ မဟာ သမ္ဗန္ဓာနိ၊ များသောအမျိုးတွေ ရှိကြလေကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တေသံ၊ ထိုသေဌေးကြီးလေးဦးတို့ကို။ ဂဟိတကာလေ၊ ဖမ်းယူသောအခါ၌။ သကလ နဂရံ၊ တစ်မြို့လုံးသည်။ သနိဘိတွာ၊ လှုပ်ချောက်ချားကုန်၍။ ရညော၊ မင်းကြီးသည်။ သေဌိနော၊ သေဌေးတို့ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတံ၊ ပူဇော် ခြင်းငှာ။ နဒဿာမာတိ၊ မပေးကုန်အံ့ ဟူ၍။ သေဌိနော၊ သေဌေးကြီးတို့ကို။ ပရိဝါရေတွာ၊ ဝန်းရံကြကုန်၍သာလျှင် (ဝါ) ဝိုင်းထားကြကုန်၍သာလျှင်။ တေသံ၊ ထိုသေဌေးကြီးလေးဦးတို့၏။ ဉာတိဝဂ္ဂေန၊ ဆွေစုမျိုးစုဖြင့်။ သဒ္ဓိ၊ အတူတကွ။ ရာဇကုလံ၊ မင်းနန်းတော်သို့။ အဂမိ၊ သွားကြလေပြီ။

အထ၊ ထိုအခါ။ တေသေဌိနော၊ ထိုသေဌေးကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဉာတိဂဏပရိ ဝုတာ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ဝန်းရံကုန်လျက်။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ ဝဒ္ဓိတွာ၊ ရှိခိုးကုန်၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ယာစိ သု၊ တောင်းပန်ကြကုန်၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားစွာပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူလေ၏။

ပုတ္တဒါရပရိက္ခာ၊ သား၊ မယား၊ ဆွေမျိုးတို့ဝန်းရံကုန်လျက်။ တတ္ထိထိုနန်းတော်တွင်းသို့။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာရောက်လာကြကုန်သော။ တေဂဟပတယော၊ ထိုသေဋ္ဌေးကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော အကျွန်ုပ်လေးဦးတို့ကို။ သိခိနော၊ ဦးစွန်းထုံး၍တိုင်းပြည်မှနှင့်ထုတ်ခြင်းကိုလည်း။ ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူပါ။ အထဝါ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ဒါသေဝါ၊ ကျွန်အဖြစ်ကိုလည်း။ သာဝေဟိ၊ မိန့်ကြားတော်မူပါလော။ (ဣတိ၊ ဤသို့တောင်းပန်ကြကုန်ပြီ)

တေ၊ ထိုသေဋ္ဌေးကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဧဝံယာစန္ဒာပိ၊ ဤသို့တောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ချမ်းသာရာကို။ လဒ္ဓံ၊ ရခြင်းငှာ။ နာသက္ခိ သု၊ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ။ ရာဇပုရိသာ၊ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည်။ (အာဏာပါးကွက်သားတို့သည်)။ သေသေ၊ ကြွင်းသောသူတို့ကို။ ပဋိက္ခမာပေတွာ၊ ဖယ်ရှားစေ၍(ဝါ) ပြန်စေ၍။ တေ၊ ထိုသေဋ္ဌေးကြီးလေးဦးတို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ဖမ်းယူ၍။ ကုမာရာနညေဝ၊ မင်းသားတို့၏သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ နိသိဒါပေသံ၊ ထိုင်နေစေကုန်၏။ ။

တတော ပန၊ ထိုနောင်မှကား။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ ဟတ္ထိအာဒိနံ၊ ဆင်အစရှိသည်တို့ကို။ ဂဟဏတ္တာပ၊ ယူလာစေခြင်းအကျိုးငှာ။ အာဏာပေန္တော၊ စေခိုင်းလို၍။ အာဟ၊ မိန့်ဆိုလေ၏။ ။ မေ၊ ငါ၏။ အဘယကံရမ္မိဟတ္ထိ၊ အဘယကံရဆင်ကိုလည်းကောင်း။ နာဠာဂိရိ၊ နာဠာဂိရိ ဆင်ကိုလည်းကောင်း။ အစူဂ္ဂတ၊ အစူဂ္ဂတဆင်ကိုလည်းကောင်း။ ဝရုဏဒန္တံ၊ ဝရုဏဒန္တဆင်ကိုလည်းကောင်း။ နေ၊ ထိုဆင်လေးစည်းတို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျှင်မြန်စွာ။ အာနေထ၊ ဆောင်ယူကြကုန်လော။ ယညတ္တယဘဝိဿန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ဖြစ်ရလိမ့်ကုန်လတံ။

အဿရတနမ္ပိတေသိ၊ ကေသီမည်သော မြင်းရတနာကိုလည်းကောင်း။ သုရာမုစဉ္ဇ၊ သုရာမုခမြင်းကိုလည်းကောင်း။ ပုဏ္ဏကဉ္စ၊ ပုဏ္ဏကမြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝိနတကဉ္စ၊ ဝိနတကမြင်းကိုလည်းကောင်း။ နေ-ထိုမြင်းလေးစည်းတို့ကို ခိပ္ပံ၊ လျှင်မြန်စွာ။ အာနေထ၊ ဆောင်ယူကြကုန်လော။ ယညတ္တယဘဝိဿန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ဖြစ်ရလိမ့်ကုန်လတ္တံ။ ။

ဥသဘမ္ပိယူထပတိ၊ ယူထပတိမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ အနောဇံ၊ အနောဇမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ နိသဘံ၊ နိသဘာမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ ဂဝမ္ပတိမည်သော နွားလားကိုလည်းကောင်း။ မယံ၊ ငါ၏။ တေပိ၊ ထိုနွားလားဥဿဖတို့ကိုလည်း။ အနေထ၊ ဆောင်ကြကုန်လော။ သမ္ပံ၊ အလုံးစုံကို။ သမုဟ၊ အစုလိုက်။ အစုလိုက်(ဝါ) အုပ်စုလိုက်။ ကရောန္တု၊ ပြုကုန်လော။ ယဇိဿာမိ၊ ယဇ်ပူဇော်ပါတော့အံ့။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးလှူပါတော့အံ့။

သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ ပဋိယာဒေထ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြကုန်လော။
ယညံပန၊ ယဇ်ကိုကား။ ဥဂ္ဂတမ္ပိ သူရိယမ္ပိ၊ နေထွက်လတ်သော်ကား။ ယဇိဿာမိ၊
ပူဇော်တော့အံ့။ ကုမာရေစ၊ မင်းသားတို့ကိုလည်း။ ဣမံရတ္တိ၊ ဤညဉ့်၌။ အဘိရမန္တ၊
ပျော်စံစေဟု။ အာဏာပေထစ၊ စေလိုက်ကြကုန်လော။

အဇ္ဇခေါ၊ ယနေညဉ့်သည်ကား။ ပစ္ဆိမာ ရတ္တိ၊ နောက်ဆုံးညဉ့်ပါတည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့စေလိုက်၏။

ရညော၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီး၏။ မာတာပိတရောပန၊ မိဘ၊ တို့သည်ကား။ ရေန္တိ
ယေဝ၊ ထင်ရှားရှိကုန်သည်သာတည်း။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏ ။ အမစ္စာမူးမတ်တို့သည်။ ဂန္တာ၊
သွား၍။ မာတုယာ၊ အမိအား။ အာရောစေသံ၊ ပြောကြားကြကုန်ပြီ။ အယျေ၊
အိုအဘွား။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ပုတ္တော၊ သားဧကရာဇ်မင်းသည်။ ပုတ္တဒါရံ၊ သားသမီး၊
မယား၊ စသည်ကို။ မာတွေရာ၊ သတ်၍၊ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတုကာမော၊ ပူဇော်လို၏။
(ဣတိ၊ ဤသို့ပြောကြားကုန်ပြီ)။

သာ၊ ထိုအဘွားသည်။ (ဧကရာဇ်မင်း၏ အမေသည်) တာတာ၊ အမောင်တို့။
ကိ ကထေထာတိ၊ ဘယ်လိုပြောကြတာလဲဟူ၍။ အတ္တေန၊ လက်ဖြင့်။ ဟဒယံ၊
ရင်ဘတ်ကို။ ပဟရိတွ၊ ပုတ်ခတ်၍။ ရောဒမာနာ၊ ငိုကုန်လျက်။ အာဂန္တာ၊ သွား၍။

ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင်သည်။ ဇေဂ္ဂူပေါ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ ယညော၊
ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိတိ၊ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုပြောဆိုသောစကားသည်။
သစ္စံကိရ၊ မှန်သလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုစ္ဆိ၊ မေးပြီ။

တမတ္တံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။
ဘဂဝါ၊ သည်။ အာဟံ၊ ၏။

မာတာ၊ မွေးမိခင်သည်။ ရောဒန္တိ၊ ငိုကြွေးလျက်။ ဝိမာနတော၊ နေရာအိမ်မှ။
အာဂန္တာ၊ သွား၍။ တံတံ၊ ထိုချစ်သား။ ဧကရာဇ်မင်းကို။ အဝစ၊ ပြောဆိုပြီ။ ပုတ္တ၊
ချစ်သား။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ စတုဟိပုတ္တေဟိ၊ သားလေးယောက်တို့ဖြင့်။
ယညောကိရဘဝိဿတိ၊ ယဇ်ပူဇော်မှုပြုလိမ့်မည်လော။ (ဣတိ၊ ဤသို့မေးပြီ)။

ရာဇာ၊ သားဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းသည်။ အာဟ၊ ဖြေဆိုပြောဆိုကြားပြီး။ မယံ၊
ငါ့အား။ စန္ဒသ္မိ၊ စန္ဒကုမာရကို။ ဟညမာနသ္မိ၊ သတ်အပ်သော်ကား။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစု
လည်းဖြစ်ကုန်သော။ ပုတ္တာ၊ သားတို့ကို။ စတ္တာ၊ စွန့်အပ်ပါကုန်ပြီ။ ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့
ဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတ္တာန၊ ပူဇော်၍။ သုဂတိမည်သော နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိ၊
သွားတော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆို၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုသားဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းကို။ မာတာ၊ မွေးမိခင်သည်။
အာဟ၊ ပြောဆိုဆုံးမ၏။

ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ ပုတ္တယညေန၊ သားသမီးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့်။

သုဂတိ၊ နတ်ပြည်သည်။ ဟောတိကိရ၊ ဖြစ်လောတဲ။ ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆိုသော။ တံ၊ ထိုဆရာပုဏ္ဏား၏ စကားကို။ မာသဒ္ဓဟေသိ၊ မယုံကြည်ပါလင့်။ (ဝါ) လက်မခံပါလင့်။ ဒေသောမဂ္ဂေါ၊ ဤသားသမီးတို့ သတ်၍။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအကြောင်း တရားသည်။ နိရယာနံ၊ ငရဲတို့၏။ (ဝါ) အပါယ်လေးပါးတို့၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းပါတည်း။ ဟိ၊ မှန်ပါပေ၏။ ဒေသော မဂ္ဂေါ၊ ဤအကြောင်းတရားသည်။ သဂ္ဂါနံ၊ နတ်ပြည်တို့၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းမဟုတ်။

ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သော ချစ်သား။

ဒါနာနံ၊ အလှူဒါနတို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလှူပါလော။ သဗ္ဗဘူတဘဗျာနံ၊ အလုံးစုံဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား။ အဟိသာ၊ မညှင်းဆဲ (မနှိပ်စက်)ခြင်းသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏။) ဒေသောမဂ္ဂေါ၊ ဤကောင်းမြတ်သော အကျင့်တရားသည်သာ။ သုဂတိယာ၊ နတ်ပြည်၏။ မဂ္ဂေါ၊ လမ်းကြောင်းပါတည်း။ ပုတ္တယညေန၊ သား၊ သမီးတို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့်။ နစမဂ္ဂေါ၊ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းမဟုတ်။ (ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆိုဆုံးမပြီ)။

ရာဇာ၊ သားဧကရာဇ်မင်းသည်။ အာဟ၊ ဆိုပြန်၏။ အာစရိယနံ၊ ဆရာဖြစ်သော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားတို့၏။ ဝစနာ၊ စကားကြောင့်။ စန္ဒည၊ စန္ဒကုမာရကိုသော်လည်းကောင်း။ သူရိယည၊ သူရိယကုမာရကိုသော်လည်းကောင်း။ ဃာတေသံ၊ သတ်တော့အံ့။ (သူအယူအဆမဟုတ်၊ ဆရာခိုင်းခြင်းကြောင့် လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုလိုသည်။)

ဒုစ္စဇေဟိ၊ စွန့်နိုင်ခဲ့ကုန်သော။ ပုတ္တေဟိ၊ သား၊ သမီးတို့ဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတွာန၊ ပူဇော်၍။ သုဂတိံ သဂ္ဂံ၊ ကောင်းမှုရှင်တို့ လားရောက်ရာ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿာမိ၊ သွားတော့အံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ပြန်ဆို၏။)

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏။ မာတာ၊ မွေးမိခင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ဂါထာပေတု၊ လိုက်နာယူစေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တိ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ အပဂထာ၊ ပြန်လာခဲ့၏။ ပိတာ၊ အဖသည်။ တံပဝတ္တိ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိ၊ မေးလေ၏။ တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္နော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ဝသဝတ္တိ၊ ဝသဝတ္တိမည်သော။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင်သည်။ (*ဝသဝတ္တိဟူသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်း၏ နာမည်တည်း။) သကံပုတ္တံ၊ မိမိသားဖြစ်သော။ စတူဟိပုတ္တေဟိ၊ သားလေးယောက်တို့ဖြင့်။ ယညော၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိကိရ၊ ဖြစ်လတ္တံ့တဲ။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုသောစကားသည်။ သစ္စံ၊ မှန်ပါသလော။ ဣတိ၊ ဤသို့တံတံ(တံဧတံ ရာဇနံ)၊ ထိုဝသဝတ္တိမည်သော ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းကို။ ပိတာပိ၊ ဖခင်သည်လည်း။ အဝစ၊ မေးမြန်းပြောဆိုလေပြီ။

*ဖခင်ပြောသော စကားအားလုံးမှာ၊ မိခင်ပြောသောစကားအားလုံးနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ (ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းမပြုတော့ပါ။)

*ဖခင်၏ ထူးခြားသော နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းမှာကား၊

တုဝံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ပုတ္တပရိဝုတော၊ သားသမီးများ ခြံရံလျက် (ဝါ) ဝန်းရံလျက်။ ရဋ္ဌဉ္စ၊ တတိုင်းပြည်လုံးကိုသော်လည်းကောင်း၊ နေပဒဉ္စ၊ ထိုထိုနေပုဒ်ကိုသော်လည်းကောင်း။ ပါလေဟိ၊ စောင့်ရှောင့်ပါလော့။

သောပိ၊ ထိုဖခင်သည်လည်း။ တံ၊ ထိုသားဖြစ်သူ ဧကရာဇ်မင်းကို။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ဂါဟာပေတံ၊ ယူစေခြင်းငှာ (ဝါ) လိုက်နာစေခြင်းငှာ။ နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်ပါ။

တတော၊ ထိုနောင်မှ။ စန္ဒကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရသည်။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်စဉ်းစား၏။

တ္ထေကဿ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော။ ဣမဿနေဿ၊ ဤလူအပေါင်း၏။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခသည်။ မံဧကံ၊ ငါတစ်ယောက်ကို။ နိဿယ၊ မှီ၍။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော်ကို။ ယာစိတွာ၊ တောင်ပန်း၍။ တ္ထေကံဇနံ၊ ဤမျှလောက်သောလူအပေါင်းကို။ မရဏဒုက္ခတော၊ သေရခြင်းဒုက္ခမှ။ မောစေဿာမိတိ၊ လွတ်မစေအံ့ဟူ၍။ စိန္တေသိ၊ ကြံစိစဉ်းစား၏။

သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ ပိတရာ၊ ဘခမည်းတော်နှင့်။ သဒ္ဓိ၊ အတူတကွ။ သလ္လပန္တော၊ ကောင်းစွာစကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆို၏။

ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ မာအဝဓိ၊ မသတ်ပါလင့်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ ဒါသေ၊ ကျွန်အဖြစ်တို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလိုက်ပါလော့။ အပိ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုလည်း။ နိဂဠဗန္ဓကာပိ၊ လည်တောက်ဆွဲကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း။ ဟတ္ထိစ၊ ဆင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အသေစ၊ မြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပါလေမ၊ ကျောင်းပါကုန်အံ့။

ဒေဝ၊ မြတ်။ နော၊ တို့ကို။ မာအဝဓိ၊ လင့်။ နော၊ တို့ကို။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ အား။ ဒါသေ၊ တို့ကို။ ဒေဟိ၊ လော့။ အပိ၊ ဟုတ်မှုလည်း။ နိဂဠဗန္ဓကာပိ၊ လည်း။ ဟတ္ထိဆကဏာနိ၊ ဆင်ချေးတို့ကို။ ဥဇ္ဈေမ၊ စွန့်ပါကုန်အံ့။ (ဆင်ချေးကျုံးသမားလုပ်ပါမည်ဟူလို)။

အဿဆကဏာနိ၊ မြင်းချေးတို့ကို။ ဥဇ္ဈေမ၊ စွန့်ပါကုန်အံ့။

ဒေဝ၊ မြတ်။ နော၊ တို့ကို။ မာအဝဓိ၊ လင့်။ နော၊ တို့ကို။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ အား။ ဒါသေ၊ တို့ကို။ ဒေဟိ၊ လော့။ ယဿ၊ အကြင်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။ ကာမာ၊ ပေးခြင်းငှာ အလိုတို့သည်။ တဝ၊ သင်မင်းကြီးအား။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဒေဟိ၊ ပေးလိုက်ပါလော့။ အပိ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ ရဋ္ဌာ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှ။ ပဗ္ဗာဇိတာ၊ နှင်ထုတ်မှုလည်း နှင်ထုတ်ကုန်လော့။ ဘိက္ခာစရိယံ၊ ခွက်လက်စွဲ၍ တောင်းစားခြင်းကို။ စရိဿမ၊ ကျင့် ရပါကုန်အံ့။

တဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ နာနပ္ပကာရံ၊ အမျိုးမျိုးသော။ တံ ဝိလာပံ၊ ထိုငိုကြွေးမြီတန်းခြင်းကို။ သုတွာ၊ ကြားရ၍။ ရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ဟဒယ၊ ဖလိတပ္ပတ္တောဝိယ၊ ရင်ကွဲခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့။ အဿုပုဏ္ဏေဟိ၊ မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော။ နေတ္တေဟိ၊ မျက်လုံးတို့ဖြင့်။ ရောဒမာနော၊ ငိုကြွေးလျက်။ မေ၊ ငါ့အား။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော။ ပုတ္တေ၊ သားတော်တို့ကို။ မာရေတံ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နလစ္ဆတိ၊ မရလတံ။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒေဝလောကေန၊ နတ်ပြည်ဖြင့်။

နအတ္တော၊ အလိုမရှိတော့ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆုံးဖြတ်၍။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
တေ၊ ထိုသားတော် စသည်တို့ကို။ မောစတု၊ လွှတ်စေခြင်းငှာ။ အာဟ၊ ဆိုပြီ။

ဇိဝိတဿ၊ အသက်ကို။ ကာမာဟိ(ကာမာဇေ)၊ အလိုရှိကြကုန်သည်သာလျှင်။
ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိပပန္န၊ ငိုကြွေးမြိတန်းကြကုန်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာ၊ သားတော်
တို့သည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ ဇနယထ၊ ဖြစ်စေကြရကုန်၏။ မေ၊ ငါအား။ ပုတ္တ
ယညေန၊ သားတော်တို့ကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့်။ အလမ္ပိဟောတု၊ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း
သည်ဖြစ်ပါစေတော့။ ဣတိ၊ ဤသို့မိန့်လိုက်ပြီ။

ရညာ၊ မင်းကြီး၏။ တံကထံ၊ ထိုအမိန့်ပေးစကားတော်ကို။ သုတ္တာ၊ ကြားရ၍။
ရာဇပုတ္တောအာဒိကတ္တာ၊ မင်းသားငယ်တို့ကို အစပြု၍။ ပက္ခိပရိယောသာနံ၊ ငှက်တို့
လျှင်အဆုံး အပိုင်းအခြားရှိသော။ သမ္ပံ၊ အလုံးစုံသော။ တံပါဏဂဏံ၊ ထိုသတ္တဝါ
အပေါင်းကို။ ဝိဿဇေသု၊ လွှတ်လိုက်ကြကုန်ပြီ။

ခဏ္ဍဟာလောပိ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်လည်း။ ယညာဝါဠေ၊ ယဇ်ပူဇော်မည်
တွင်း၌။ ကမ္ပံ၊ အမှုကိစ္စကို။ သံဝိဒဟတိ၊ စိစဉ်နေ၏။ ။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ ဧကော၊ တစ်ယောက်သောသူ။
ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။

အရေဒဋ္ဌခဏ္ဍဟာလ၊ ဟယ်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားပျက်။ ရညာ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီး
သည်။ ပုတ္တာ၊ သားတော်တို့ကို။ ဝိဿဇိတာ၊ လွှတ်လိုက်အပ်ကုန်ပြီ။ တံ၊
သင်ပုဏ္ဏားသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပုတ္တေ၊ သားတို့ကို။ မာရေတွာ၊ သတ်၍။ တေသံ၊
ထိုသင့်သားတို့၏။ ဂလလောဟိတေန၊ လည်ချောင်းသွေးဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။
ယဇေသု၊ ပူဇော်လေလော့။ ဣတိ၊ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောဆိုလိုက်၏။

သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ရညာ၊ မင်းကြီးသည်။ ကိံ၊ နာမကတန္တိ၊
ဘယ်လိုအမှုကို လုပ်လိုက်ပါသနည်းဟု။ ကပ္ပုဋ္ဌာနဂ္ဂိဝိယ၊ အဝတ္ထရန္တော၊
ကမ္ဘာပျက်မီးလောင် သကဲ့သို့။ ဥဋ္ဌာယ၊ ထ၍။ တုရိတောဓာဝိတွာ၊ လျင်မြန်စွာ
အပြေးသွား၍။ အာဟ၊ ပြောဆိုလေပြီ။

မေ၊ ငါသည်။ ပုဗ္ဗေဝခေါ၊ ရှေးဦးကသာလျှင်။ ဧတံ၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။
ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ့၏ (ဝါ) ပြုဖို့ရန်မလွယ်။ ဒုရဘိသမ္ဘဝဉ္စ၊ အလွန်ခဲရင်းစွာ ဖြစ်စေ
အပ်ပါ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧတ္တော၊ ပြောဆိုအပ်ခဲ့ပါပြီ။ အထ၊ ထိုသို့ပြောခဲ့ပါလျက်။
နော၊ ငါတို့၏။ ဥပက္ခဋ္ဌဿ၊ စီရင်အပ်သော။ ယညဿ၊ ယဇ်ကို (ဝါ) ယဇ်၏။ ဝိက္ခေပံ၊
ပျက်ပြယ်မှုကို။ ကသ္မာကရောသိ၊ အဘယ်ကြောင့်ပြုလိုက်ပါသနည်း။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ယဇန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်၏။ ယေပိ၊ အကြင်သူတို့
သည်လည်း။ ယာဇန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်စေကုန်၏။ ယေစပိ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။
ယဇန္တာနံ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်သောသူတို့၏။ ဒေသံ၊ ဤကဲ့သို့ ရှုမြင်အပ်သော။
မဟာယညံ၊ ကြီးစွာသော ယဇ်ကို။ အနုမောဒန္တိ၊ အနုမောဒနာပြုကုန်၏။ တေသဗ္ဗေ၊
ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်။ သုဂတိ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဝဇန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ (ဣတိ၊
ဤသို့။ အာဟ၊ ပြောဆိုစေပြီ)။ ။

အန္တဗာလော၊ မိုက်ကန်းလွန်းသော (ဝါ) အလွန်မိုက်ကန်းသော။ သောရာဇာ၊ ထိုဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ကောဝသိကဿ၊ အမျက်ဒေါသ၏အလိုသို့ လိုက်နေသော။ တဿ၊ ထို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ကထံ၊ စကားကို။ ဂဟေတွာ၊ လိုက်နာယုံကြည်၍။ ဓမ္မသညံ၊ တရားဟုအမှတ်ရှိ၍ (ဝါ) တရားဟုမှတ်ထင်၍။ ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ) နောက်တစ်ခါ။ ပုတ္တေ၊ သားတော်တို့ကို။ ဂဏှာပေသိ၊ ဖမ်းယူစေပြန်ပြီ။

တတော၊ ထို့ကြောင့်။ စန္ဒကုမာရော၊ သည်။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော်မင်းကြီးကို။ အနုဗောဓေယမာနော၊ ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တွေ အစဉ်ကို သိစေလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ပြောဆိုပြီ။

တာတ၊ ဖခင်။ အထ မာရေတဗ္ဗော၊ အကယ်၍ သတ်စေလိုအံ့။ ပုဗ္ဗေ၊ မွေးဖွားပြီးရာ ရှေးငယ်စဉ်အခါကာလ၌။ ဇနော၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းသည်။ ဗြဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို။ သောတ္ထာနံ၊ ဘေးရန်ကင်းကွာ ချမ်းသာကြောင်းတို့ကို။ ကိဿအဝေါစေသိ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုစေခဲ့ပါသနည်း။

ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အထ၊ ထိုသို့ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆိုစေခဲ့သည် ဖြစ်ပါလျက်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ အကာရဏသ္မာ၊ အကြောင်းမရှိပါဘဲလျက်။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ ဃာတေသိ၊ သတ်စေပါသနည်း။

နော၊ သားတော်တို့ကို။ ပုဗ္ဗေဝဒဟရကာရကာလေ၊ ရှေးငယ်ရွယ်စဉ်အခါကာလတုန်းက။ နဟနေသိ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်စေခဲ့ပါဘဲလျက်။ နဃာတေသိ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း မသတ်စေခဲ့ပါဘဲလျက်။ ဒဟရမ္မာ၊ ငယ်ရွယ်ရာမှ။ ယောဗ္ဗန္တံ၊ ပတ္တာ၊ ယခုလို လူပျိုအရွယ်ရောက်လာရာမှ။ တာတ၊ ဖခင်။ အဒူသကာ၊ ဖခင်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာမပြစ်မှားပါလျက်။ ဟညာမ၊ သတ်ရပါကုန်အံ့နည်း။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ သန္ဒဒ္ဓေ၊ ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို (ဝါ) စစ်ဝတ်စုံတို့ကိုဝတ်ကုန်လျက်။ ဟတ္ထိဂတေ၊ ဆင်တို့ကိုစီးကုန်ပြီး။ အဿတေ၊ မြင်းတို့ကိုစီးကုန်ပြီး။ ယုဒ္ဓေဝါ၊ တိုက်ပွဲဝင်နေကုန်သော။ ယုဇ္ဈမာနေဝါ၊ ရဲစွမ်းအပြည့်ဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်နေကုန်သော။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ ပဿ၊ မျက်မှောက်ထင်ထင်ရှုမြင်နေသင့်သည်သာ မဟုတ်ပါလော။ ဟိ၊ မှန်ပါပေ၏။ မာဒိသာ၊ သားတို့ကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော၊ သူရာ၊ ရဲရင့်သူတို့ကို။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ။ နဟောန္တိ၊ မဖြစ်သင့်ကုန်။

ပစ္စန္တေ၊ တိုင်းစွန့်ပြည်နား၌။ ကုပိတေဝါ၊ သူပုန်သူကန်တို့ ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့သော်လည်းကောင်း။ အဋ္ဌဝိသုဝါ၊ တောကြီးမျက်မည်းတိုက်ပွဲကြီးတို့၌လည်းကောင်း၊ မာဒိသေ၊ သားတို့ကဲ့သို့ ရဲစွမ်းရှိသူတို့ကို။ နိယောဇေန္တိ၊ ခိုင်းစေသင့်ကုန်သည်မဟုတ်ပါလော။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သင့်ပါလျက်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ အကာရဏသ္မာ၊ အကြောင်းမရှိပါဘဲလျက်။ တာတ၊ ဘခင်။ အဘူမိယံ၊ အရာဌာနမဟုတ်သည်၌သာလျှင်။ ဟညာမ၊ သတ်ပါကုန်အံ့နည်း။

ဟိ၊ ဆက်၍ပြောပါရစေ။ ယာပိတာသကုဏိယော၊ အကြင်ငှက်တို့သည်လည်း။
ဧကဗရာနိ၊ မြက်ဖြင့်ပြုလုပ်အပ်သော အိမ်တို့ကို။ ကတ္တာန၊ ပြုလုပ်ကြ၍။ ဝသန္တိ၊
နကြကုန်၏။ တာသမ္ပိ၊ ထိုငှက်တို့သည်လည်း။ ပုတ္တာ၊ သားတို့ကို။ ပိယာ၊ ချစ်ပါ
ကုန်သေး၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သင့်ပါလျက်။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်
မင်းမြတ်သည်။ နော၊ သားတော်တို့ကို။ (ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်) ယာသေသိ၊
သတ်စေပါသနည်း။

တဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ မာသဒ္ဒဟေသိ၊ မယုံကြည်
လင့်။ မံ၊ ကျွန်ုပ်သားတော်ကို။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။
ယာတေယျ၊ မသတ်စေပါနှင့်။ သော၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ မမံ၊ ကျွန်ုပ်ကို။
ယာတေတွာန၊ သတ်ပြီး၍။ အနန္တရာ၊ အခြားမဲ့၌။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တမ္ပိ၊
အရှင်မင်းမြတ်ကိုလည်း။ ယာတေယျ၊ သတ်ပါလိမ့်မည်။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့
သည်။ ဂါမဝရံ၊ ရွာစားဆုကိုလည်းကောင်း။ နိဂမဝရံ၊ နိဂုံးစားဆုကိုလည်းကောင်း။
ဘာကမ္ပိ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း။ ဒဒန္တိ၊ ပေးပါကုန်၏။ အထ၊ ထိုပြင်။
ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ကုလေဟိ၊ အမျိုးတို့သည်။ အဂ္ဂပိဏ္ဍိကာပိ၊ အဦးအများကို
ပေးစားခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဧတေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဘုဇ္ဇန္တိ၊ စားကြကုန်၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တာဒိသာနံ၊ ထိုကဲ့သို့သော သဘောရှိကြကုန်
သာ။ တေသမ္ပိ၊ ထိုအမျိုးတို့အားလည်း။ ဧတေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဒုဗ္ဗိတုံ၊ ဖျက်ဆီး
ခြင်းငှာ (ဝါ) ပြစ်မှားခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကြကုန်၏။

ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ ဗြဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ယေဘုယျေန၊ များသောအားဖြင့်။
ဧကတညုနော၊ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို မသိပါကုန်။

(မာ နော ဒေဝ အဝဇိ - စသော လေးဂါထာစကား စာမျက်နှာ-၁၁၄ တွင်
အသည်နှင့် အားလုံးတူ၏။)

ရာဇာ၊ ခမည်းတော် ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ ကုမာရဿ၊ စန္ဒကုမာရ
မင်းသား၏။ ဝိလာပံ၊ ဝိကြွေးမြည်တမ်းပြောသောစကားကို။ သုတွာ၊ ကြားရပြန်၍။

ဒုက္ခံ ခေါ် မေ ဇနယထ။ ပ ။ ပုတ္တယညေနာတိ၊ ဂါထာစကားဖြင့် ပြောဆို၍
တိယအကြိမ် လွှတ်မိန့်ပေးပြန်ပြီ (ဘာသာပြန်- စာမျက်နှာ-၁၁၅ တွင် ရေးခဲ့ပြီ)။

ခဏ္ဍဟာလောပိ၊ သည်လည်း။ အာဂန္တာ၊ ပြန်လာ၍။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်လည်း။

ပုဗ္ဗေဝခေါသိမေဂုတ္တော၊ ဂါထာနှစ်ဂါထာဖြင့် ပြန်ပြောပြီ (ဘာသာပြန်-၁၁၅
တွင် ရေးခဲ့ပြီ၊ အားလုံးတူ)။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား ဆိုပြန်သောကြောင့်။ ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ)
တိယအကြိမ်။ ဂဏှာပေသိ၊ ဖမ်းယူစေပြန်ပြီ။

အထ၊ ထိုသို့ တတိယအကြိမ် ဖမ်းယူစေသောအခါ၌။ အဿ၊ ဘခမည်းတော် မင်းကြီးအား။ အနုနယနတ္ထံ၊ တစ်ဖန်သိစေခြင်းငှာ။ ကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရ မင်းသားသည်။ အာဟ၊ ဆိုပြန်၏။

ယဒိ၊ အကယ်၍။ ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့ဖြင့်။ ယဇိတွာ၊ ပူဇော်၍။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။ စုတာ၊ စုတေကုန်သည် (ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍) ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ယန္တိ၊ ရောက်နိုင်ကုန်အံ့။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ မြဟ္မဏော၊ ခဏ္ဍာဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ယတေ၊ ပူဇော်ပါစေဦးလော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ပစ္ဆာပိ၊ နောက်မှ လည်း။ ယဇသိ၊ ပူဇော်ပါလော။

ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့ဖြင့်။ ယဇိတွာ၊ ပူဇော်၍။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။ စုတာ၊ စုတေကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ယဒိယန္တိ၊ အကယ်၍ ရောက်ကုန်အံ့။ ဒေသေဝခဏ္ဍဟာလော။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်သာ။ သကေဟိ ပုတ္တေဟိ၊ မိမိသားတို့ဖြင့်။ ယတေ (ယတေ) ဦးစွာပူဇော်ပါတော့လော။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနန္တော၊ သိသော။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ပုတ္တကေ၊ သူ့သားတို့ကို။ နယာတေသိ၊ မသတ်ပါသနည်း။ သဗ္ဗဉ္စညာတိဇနံ၊ အလုံးစုံသော ဆွေမျိုးအပေါင်းကို လည်းကောင်း။ အတ္တာနဉ္စ၊ မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း။ နယာတေသိ၊ မသတ်ပါသနည်း။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ယဇန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်၏။ ယေပိ၊ အကြင် သူတို့သည်လည်း။ ယာဇန္တိ၊ ပူဇော်စေကုန်၏။ ယေစာပိ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ ဒေဝိတံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ မဟာယညံ၊ ကြီးစွာသောယဇ်ကို။ ယဇန္တာနံ၊ ပူဇော်သူတို့အား။ အနုမောဒန္တိ၊ ဝမ်းမြောက် (သဘောတူ) ကြကုန်၏။ တေသဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည်။ နိရယံ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ ဝယဇန္တိ၊ သွားကြရကုန်၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဟနာသိ၊ သတ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ သစေသုဇ္ဈာ၊ အကယ်၍စင်ကြယ်အံ့။ ဟတော၊ သတ်သော။ သောပိ၊ ထိုသူသည်လည်း။ သဂ္ဂဋ္ဌာနံ၊ နတ်ပြည်သို့။ သစေဥပေတိ၊ အကယ်၍ရောက်အံ့။ ဘောဝါဒိ၊ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် သည်။ ဘောဝါဒိနံ၊ ပုဏ္ဏား များစွာတို့အား။ မာရယေယျံ၊ သတ်ဖို့ကောင်းကုန်၏။ (ဧဝံ၊ ဤသို့ မိမိတို့က ဦးစွာသတ်လိုက်သည်ရှိသော်) ယေစာပိ၊ ကြွင်းကျန်သော အကြင်သူအားလုံးတို့သည်လည်း။ တေသံ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား။ အဘိသဒ္ဓဟေယျံ၊ အလွန်ယုံကြည်ကြစေကုန်ရာ၏။ (ဣတိ)၊ ဤသို့။ စန္ဒကုမာရမင်းသားက စုံလင်စွာ ပြောဆိုရာ၏။

ကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ ဧတ္တတံ၊ ဤမျှလောက်။ ကထေန္တောပိ၊ ပြောဆိုပါသော်လည်း။ ပိတရံ၊ ဘခမည်းတော် ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ဂါဟာပေတံ၊ ယူစေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော၊ မတတ်နိုင် သည်ရှိသော်။ ရာဇနံ၊ မင်းကြီးကို။ ပရိဝါရေတွာ၊ ခြံရံစား၍။ ဋ္ဌိတံ၊ တည်နေသော။ ပရိသံ၊ ပရိသတ်ကို။ အာရဗ္ဗ၊ ရည်မှတ်၍။ အာဟ၊ ပြောဆိုပြန်ပြီ။

ဂဟပတိယောစ၊ သူကြွယ်သေဋ္ဌးတို့သည်လည်းကောင်း။ ပုတ္တကာမာယော၊ သားကိုအလိုရှိကုန်သော။ ဗုရဏိယောစ၊ အိမ်ရှင်မတို့သည်လည်းကောင်း။ ရာဇာနံ၊ မင်းကြီးကို။ သြရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ မာဃာတယံ၊ မသတ်ပါလင့်ဟု။ နာဂရမိ၊ မြို့၌။ ကထန္တ နဥပရဝန္တိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မပြောဆိုကြပါကုန်သနည်း။ (ဝါ) မကြွေးကြော်ကြပါကုန်သနည်း။

ရညောစ၊ မင်း၏လည်း။ အတ္တကာမော၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ပါ၏။ သဗ္ဗဇနပဒဿစ၊ အလုံးစုံသောလူအပေါင်း၏လည်း။ ဟိတော၊ အစီးအပွားသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ပါရ၏။ မယာ၊ ငါသည်။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့်။ ပဋိပံ၊ ထိပါး (ပြစ်မှား) ခဲ့ခြင်းသည်။ နအဿ၊ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ။ ဇာနပဒေါ၊ လူအပေါင်းသည်။ နပဝေဒေတိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မင်းကြီးကို မသိစေပါသနည်း။

ဝေဝုတ္တေပိ၊ ဤသို့ မင်းသားက ဆိုပါသော်လည်း။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ။ ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို။ နကထေသိ၊ မပြောဆိုကြပေ။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ စန္ဒကုမာရော၊ သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဘရိယာယော၊ မယားတို့ကို။ တံ၊ ထိုမင်းကြီးကို။ ယာစနတ္ထာယ၊ တောင်းပန်စေခြင်းငှာ။ ဥယျောဇေန္တော၊ တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆိုပြန်ပြီ။

ဗုရဏိယော၊ အိမ်ရှင်မတို့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ တာတဉ္စ၊ ဖခမည်းတော်ကိုလည်းကောင်း။ ခဏ္ဍဟာလဉ္စ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကိုလည်းကောင်း။ ဝဒေထ၊ ပြောဆိုကြကုန်လော့။ အဒူသကော၊ အပြစ်မရှိကုန်သော။ သီဟသင်္ကာသေ၊ ခြင်္သေ့သဖွယ် ရဲစွမ်းသတ္တိ အပြည့်ရှိကုန်သော။ ကုမာရေ၊ မင်းသားတို့ကို။ မာဃာတေထ၊ မသတ်ကြကုန်လင့်။ သဗ္ဗလောကဿ၊ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးတို့ကို။ အပေက္ခိတေ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော။ ကုမာရေတို့ကို။ မာဃာတေထ၊ ကုန်လင့်။

တာ၊ ထိုအိမ်ရှင်မတို့သည်။ ဂန္ဓာ၊ သွားကုန်၍။ ယာစိ သု၊ တောင်းပန်ကြကုန်၏။ တာပိ၊ ထိုအိမ်ရှင်မတို့ကိုလည်း။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ နဩလောကေသိ၊ မကြည့်။

တတော၊ ထို့ကြောင့်။ ကုမာရော၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ အနာထော၊ ကိုးကွယ်အားထားစရာ မရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိလပန္တော၊ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက်-

အဟံ၊ ငါသည်။ ယံနုန၊ အကယ်၍။ ရထကာရကုလေသုဝါ၊ ရထားအလုပ်သမားအမျိုး၌လည်းကောင်း။ ပုတ္တုသကုလေသုဝါ၊ ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုးတို့၌လည်းကောင်း။ ဝေသေသုဝါ၊ ကုန်သည်မျိုးတို့၌လည်းကောင်း။ ဇာယေယျ၊ မွေးဖွားခဲ့ငြားအံ့။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ ယညေ၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ၌။ နဟိယာတေယျ၊ မသတ်ရာသည်သာတည်း။

ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆိုပြီး၍။ ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ) နောက်တစ်ကြိမ်။ တာဘရိယာယော၊ ထိုမယားတို့ကို။ ဥယျောဇေန္တော၊ တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆိုပြန်၏။

သဗ္ဗာသီမန္တိနိယော၊ အားလုံးကုန်သောချစ်နှမ မယားတို့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြကုန်
လော့။ အယျဿခဏ္ဍဟာလဿ၊ အရှင်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။
နိပတထ၊ တုပ်ဝပ်ကြကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အပရာဝံ၊ အပြစ်ကို။ နပဿာမိ၊
မမြင်ပါ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တေ၊ သင်အား။
ကိ အဒူသေမ၊ အဘယ်လျှင် ပြစ်မှားမိပါကုန်သနည်း (ဣတိ၊ ဤသို့မေးမြန်း
တောင်းပန်ကြကုန်လော့)။

အထ၊ ထိုအခါ။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ ကနိဋ္ဌဘဂိနိ၊ အငယ်ဆုံးနှမဖြစ်သော။
သေလကုမာရိနာမ၊ သေလကုမာရီသည်။ သောကံ၊ သောကကို။ သန္ဓာရေတံ၊ မျိုသိမ့်
ခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တိ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ပိတု၊ ဖခင်၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေရင်း၌။
ပတိတ္တာ၊ လဲကျ၍။ ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးပြီ။ ။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်းရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊
ဘုရားမြတ်စွာသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။ သေလာ၊ သေလာမည်သောနှမသည်။
ဘာတရေ၊ အစ်ကိုတို့ကို။ ဥပနိတတ္ထေ၊ ဆောင်အပ်သည်တို့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ ။
သဂ္ဂကာမေန၊ နတ်ပြည်သို့သွားလိုသော။ မေ၊ ၏။ တာတေန၊ ဖခင်သည်။ ယညော၊
ယဇ်ကို။ ဥက္ခိပိတော၊ ပစ်ချစ်ရင်အပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကပဏာ၊ သနားစဖွယ်။
ဝိလပတိ၊ ငိုကြွေးလေ၏။ ။

ရာဇ၊ မင်းကြီးသည်။ တဿပိ၊ ထိုသေလာ၏လည်း။ ကတံ၊ စကားကို။ နဂဏှိ၊
မမှတ်ယူ (ဝါ) ဂရုမစိုက်။ တတော၊ ထိုနောင်မှ။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ ပုတ္တော၊
သားဖြစ်သော။ ဝသုလောနာမ၊ ဝသုလမည်သူသည်။ ပိတရံ၊ အဖကို။ ဒုက္ခိတံ၊
ဆင်းရဲသို့ရောက်နေသည်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ အယျကံ၊ အဖိုးကို။
ယာစိတ္တာ၊ တောင်းပန်၍။ မမ၊ ငါ၏။ ပိတု၊ ဖခင်၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဒါပေဿာမိ၊
ပေးစေပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံစီ၍။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေရင်း၌။
ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးလေ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်းရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

ဝသုလော၊ ဝသုလသည်။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ သမ္ဗုခါ၊ မျက်မှောက်၌။ မယံ၊
ငါတို့သည်။ ဒဟရာ၊ ငယ်ကုန်သေးသည်။ ယောဗ္ဗနံ၊ အရွယ်သို့။ အပတ္တာ၊ မရောက်
ကုန်သေးသည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ပါကုန်၏။ နော၊ ငါတို့၏။ ပိတရံ၊ ဖခင်ကို။ မာအဝဓိ၊
မသတ်ပါလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၍။ အာဝတ္တိစ၊ ရှေးရှုလည်းလဲပြီ။ ပရိဝတ္တိစ၊ တပြောင်း
ပြန်ပြန်လည်းလဲပြီ။ ။

ရာဇ၊ (အဖိုးဖြစ်သူ) ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ တဿ၊ ထို (မြေးဖြစ်သူ)
ဝသုလ၏။ ပရိဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသည်ကို။ သုတ္တာ၊ ကြားရ၍။ ဘိဇ္ဇမာန
ဒယောဝိယ၊ ကွဲသောနှလုံးရှိသကဲ့သို့။ ဟုတ္တာ၊ ခံစားလိုက်ရ၍။ အသုပုဏ္ဏဟိ၊

မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော။ နေထွေဟိ၊ မျက်လုံးတို့ဖြင့်။ ကုမာရံ၊ မြေ
(မင်းသား)လေးကို။ အာလိဂီ တွာ၊ လည်ဖက်၍။ တာတ၊ ငါ့မြေး။ အဿာသံ၊
သက်သာရာကို။ ပဋိလဘ၊ ရစေပါလော။ တေ၊ သင်၏။ ပိတရံ၊ အဖကို။ ဝိဿဇ္ဇေမိ၊
လွှတ်ပါတော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၍။ ဂါထမာဟ၊ ဂါထာစကားကို ဆိုလေ၏။ ။

ဝသုလ၊ ချစ်မြေးဝသုလ။ ဒေသာ၊ ဤသူကား။ တေ၊ သင်၏။ ပိတာ၊
အဖပါတည်း။ ပိတရာ၊ အဖနှင့်။ သဟ၊ အတူတကွ။ သမေဟိ၊ နေထိုင်ပါလော။
အန္တေပုရသ္မိ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ဝိလပန္နော၊ ငိုမြည်တမ်းသော်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒုက္ခံ၊
ဒုက္ခကို။ နေယံသိခေါ၊ ဖြစ်စေခဲ့သည်သာတည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ကုမာရေ၊
မင်းသားတို့ကို။ မုဉ္ဇေထ၊ လွှတ်လိုက်ကြကုန်လော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တယညေန၊
သားတို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်။ အလမ္ဗိဟောတု၊ ရှိပါစေတော့ (ဝါ) တော်တန်
ပါစေတော့။ (ဣတိ၊ ဤသို့မိန့်ပြီ)။

[ပုန၊ တစ်ဖန်။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ အာဂန္နာ၊ ပြန်လာ၍။
အာဟ၊ ဆိုပြန်ပြီ။ ။]

ပုဗ္ဗေဝခေါသိ မေပုတ္တော- စသော ၂ ဂါထာစကားအားလုံး စာမျက်နှာ ၁၁၅
တွင် ဆိုခဲ့သည်နှင့် အားလုံးတူပြီ။

ရာဇပန၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်ကား။ အန္ဓမာလော-ပုန၊ တစ်ဖန် (ဝါ) စတုတ္ထ
အကြိမ်။ တဿ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏။ ဝစနေန၊ စကားကြောင့်။ ပုတ္တေ၊ သားတော်
တို့ကို။ ဂဏှာပေသိ၊ ဖမ်းယူစေပြန်၏။

တတော၊ ထိုကြောင့်။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ စိန္တေသိ၊
ကြံစည်စဉ်းစား၏။ အယံရာဇ၊ ဤမင်းသည်။ မုဒုစိတ္တော၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော
စိတ်ရှိ၏။ ကာလေန၊ ရံခါ။ ဂဏှာပေတိ၊ ဖမ်းယူစေ၏။ ကာလေန၊ ရံခါ။ ဝိဿဇ္ဇေတိ၊
လွှတ်စေ၏။ ပုန၊ တစ်ဖန်လည်း။ ဒါရကာနံ၊ ကလေးသူငယ်တို့၏။ ဝစနေန၊
စကားကြောင့်။ ပုတ္တေ၊ သားတော်တို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇေယျ၊ လွှတ်ခဲ့တန်ရာ၏။ ယညာ
ဝါဋုညေဝ၊ ယဇ်တွင်းသာလျှင်။ နံ၊ ထိုမင်းကြီးကို။ နေမိ၊ ပင့်ဆောင်ပါတော့အံ့။ ဣတိ၊
ဤသို့စဉ်းစားပြီ။

အထ၊ ထိုနောင်။ တတ္ထ၊ ထိုယဇ်တွင်းသို့။ ဂမနတ္တာ၊ သွားတော်မူဖို့ရန်။
ဂါထမာဟ၊ ဂါထာစကားကို ဆို၏။ ။

“ဧကရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်။ တဝ၊ ရှင်တော်မြတ်၏။ ယညော၊ ယဇ်ကို။
သဗ္ဗရတနဿ၊ အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်။ ဥပက္ခဏော ပဋိယတ္တော၊ စီရင်အပ်ပြီးပါပြီ။
ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အဘိနိက္ခမဿ၊ ထွက်တော်မူပါလော။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။
သဂ္ဂံဂတော၊ နတ်ပြည်သို့သွားရသည်ဖြစ်၍။ ပမောဒိဿသိ၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူရ
လတံ။ ။

တတော၊ ထိုသို့ လျှောက်ထားလိုက်သောကြောင့်။ ဗောဓိသတ္တံ၊ ဘုရား
လောင်းတော် (စန္ဒကုမာရ) ကို။ အာဒါယ၊ ခေါ်ယူ၍။ ယညာဝါဋုဂမနကာလေ၊

ယဇ်တွင်းသို့ သွားတော်မူရာကာလ၌။ တဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏။ ဩရောဓာ၊ မောင်းမ အပေါင်းတို့သည်။ ဧကတောဝ၊ တစ်ပြိုင်တည်းသာလျှင်။ နိက္ခမိ သု၊ ထွက်လိုက်ကြ ကုန်ပြီ။ ။ တမတ္တံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

သတ္တသတာ၊ ခုနစ်ရာကုန်သော။ ဒဟရာ၊ ငယ်ကုန်သော။ စန္ဒကုမာရဿ၊ ၏။ ဧတာဘရိယာယော၊ ထိုမယားတို့သည်။ ဧကသေ၊ ဆံတို့ကို။ ပကိရိတ္တာ၊ ဖားလျားချ၍။ ရောဒန္တိယော၊ ဝိုက်လှုပ်လျက်။ မဂ္ဂံ၊ သွားရာလမ်းသို့။ အနယာယိသု၊ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။ အပရာပန၊ တစ်ပါးသော (ကျန်သော) မိန်းမတို့သည်လည်း။ သောကေန၊ စိုးရိမ်ပူပန် ခြင်းဖြင့်။ နန္ဒနေ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌။ နိက္ခန္တာ၊ ထွက်သော။ ဒေဝိဝိယ၊ နတ်သမီးတို့ ကဲ့သို့။ ဧကသေ၊ တို့ကို။ ပကိရိယိတ္တာ၊ ၍။ ပ။ အနယာယိသု၊ ကုန်၏။

ဣတော၊ ဤမှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏။ ဝိလာပဂါတာ၊ ဝိုကြွေးမြည်တမ်းသောဂါထာတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ကာသိကသုစိဝတ္ထဓရာ၊ ကာသိတိုင်းဖြစ် စင်ကြယ်စွာသော ပုဆိုးကို ဝတ်ကုန် လျက်။ ကုဏ္ဍလိနော၊ ရွှေနားချောင်းဖြင့် တင်တယ်လှစွာကုန်သော။ အာဂလု စန္ဒနဝိလိတ္တာ၊ နံသာစန္ဒကူးတို့ဖြင့်လိမ်းအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ စန္ဒသူရိယာ၊ စန္ဒကုမာရ နှင့် သူရိယကုမာရမင်းသားတို့သည်။ ဧကရာဇဿ၊ ဧကရာဇ်မင်း၏။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်အလို့ငှာ။ နိယန္တိ၊ ထွက်ခဲ့ကြကုန်ပြီ။ ။

မာတု၊ အမိ၏။ ဟဒယသောကံ၊ စိတ်နှလုံးပူပန်စွာကိုလည်းကောင်း။ ဇနဿ၊ လူများ၏။ ဟဒယသောကံ၊ ကိုလည်းကောင်း။ က၊ ပြုကုန်၍။ မံသရသဘောဇနာ၊ မွန်မြတ်သောသားဟင်းမျိုးအရသာ၊ သာကာ၊ ထောပတ်၊ ဘောဇော်တို့ကိုစားပြီးလျှင်။ နှာပသုနှာပိတာ၊ ဆေတ္တာသည်တို့သည် ကောင်းစွာချေးကုန်၍။ နိယန္တိ၊ ထွက်ခဲ့ကြ ကုန်ပြီ။ ။

ယေ၊ အကြင်မင်းသား ၂ ယောက်တို့သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါ၌။ ဟတ္ထိဝရဓုရ ဂတေ၊ ကောင်းစွာတန်ဆာဆင်အပ်သော၊ ဆင်ရတနာဖြစ်ကုန်သော၊ အဿဝရဓုရ ဂတေ၊ ကောင်းစွာတန်ဆာဆင်အပ်သော၊ မြင်းရတနာဖြစ်ကုန်သော။ ဟတ္ထိဟိစ၊ ဆင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ အဿေဟိစ၊ မြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ အနဝဇေ၊ ကောင်းစွာထွက်တော်မူကြကုန်၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့မှကား။ တေ ဥဘောဝ စန္ဒသူရိယာ၊ ထို ၂ ယောက်ကုန်သော စန္ဒကုမာရနှင့် သူရိယကုမာရ တို့သည်။ ပုတ္တိကာ၊ ခြေလျင်သာလျှင်။ ယန္တိ၊ ထွက်ကြကုန်၏။ ။

ပုဗ္ဗေ၊ ၌။ တပနိယ ကပ္ပနေဟိ၊ ခြေလျင်တပ်တို့နှင့်တကွ။ တုရင်္ဂေဟိ၊ စစ်အင်္ဂါ လေးပါး ပြည့်စုံစွာတို့ဖြင့်။ ယန္တိ၊ ကုန်၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပုတ္တိကာ၊ သာလျှင်။ ယန္တိ၊ ကုန်၏။

ဧဝံ၊ ဤသို့လျှင်။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ပရိဒေဝန္တိသုယေဝ၊ ဝိုကြွေးကုန်စဉ် သာလျှင်။ ဗောဓိသတ္တံ၊ ဘုရားလောင်းကို။ နိဟရိ သု၊ ထုတ်ဆောင်ကြကုန်ပြီ။

သကလနဂရံ၊ တစ်မြို့လုံးသည်။ သင်္ခါဘိတွာ၊ ချောက်ချား၍။ နိက္ခမိတုံ၊ ထွက်ကြခြင်းငှာ။ အာရဘိ၊ အားထုတ်ကြပြီ။ မဟာဇနော၊ များစွာသောလူအပေါင်းသည်။ နိက္ခန္တေ၊ ထွက်လတ်သော်။ ဒွါရာနိ၊ တံခါးတို့သည်။ နပ္ပဟောန္တိ၊ မဆံ့ကုန်။

မြဟူဏော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ အတိဗဟုံ၊ အလွန်များစွာသော။ ဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ဧကောဇနာတိ၊ အဘယ်သို့သိနိုင်ပါသနည်း။ ကိ ဘဝိဿတိတိ၊ အဘယ်သို့ပြုရလိမ့်မည်နည်းဟု စဉ်းစားပြီး။ နာရဒွါရာနိ၊ မြို့တံခါးတို့ကို။ ထကာပေသိ၊ ပိတ်စေလိုက်ပြီ။

မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ နိက္ခမိတုံ၊ ထွက်ခြင်းငှာ။ အလဘန္တော၊ မရသည်ရှိသော်။ နာရဒွါရဿ၊ မြို့တံခါး၏။ အာသန္နဋ္ဌာနေ၊ အနီးနေရာ၌။ ဥယျာနံအတ္ထိ၊ ဥယျာဉ်ရှိ၏။ တဿ၊ ထိုဥယျာဉ်၏။ သန္တိကော၊ အနီးအနား၌။ မဟာဝိရဝံ၊ သည်းစွာသောအသံကြီးကို။ ရဝိ၊ အော်ဟစ်ပြီ။

တေနရဝေန၊ ထိုအသံကြီးကြောင့်။ ဥယျာနေ၊ ဥယျာဉ်၌။ သကုဏသံဃော၊ ငှက်အပေါင်းသည်။ သင်္ခါဘိတော၊ ချောက်ချား (ကြောက်လန့်) သည်ဖြစ်၍။ အာကာသံပက္ခန္တိ၊ ကောင်းကင်သို့ပျံသွားကြပြီ။

မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ တံတံသကုဏိ၊ ထိုထိုငှက်အပေါင်းကို။ အာမန္တော၊ အော်ခေါ်၍။ ဝိလပန္တော၊ ငိုယိုမြည်တမ်းကြလျက်။ အာဟ၊ ပြောဆိုပြီ။

သကုဏိ၊ ငှက်အပေါင်းတို့။ မံသံ၊ သားဟင်းမျိုးကို။ ယဒိက္ကစ္ဆသိ၊ အကယ်၍အလိုရှိပါမူ။ ပုပ္ဖဝတိယာ၊ ပုပ္ဖဝတိမြို့၏။ ပုဗ္ဗေန၊ အရှေ့အရပ်၌။ သမ္မုဇ္ဈော၊ မိုက်မဲတွေဝေသော။ ဧကရာဇော၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည်။ စတူဟိပုတ္တေဟိ၊ သား ၄ ယောက်တို့ဖြင့်။ ယဇတော၊ ယာဇ်ပူဇော်နေ၏။ တတ္ထံ၊ ထိုအရပ်သို့။ ဒုယဿု၊ ပျံသွားကြပါလေ။ ။

- ။ ပ ။ စတူဟိ ကညာဟိ၊ သမီးလေးယောက်တို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ မဟေသီဟိ၊ မိဖုရားလေးယောက်တို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ ဂဟပတိဟိ၊ သေဋ္ဌေးလေးယောက်တို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ ဟတ္ထိဟိ၊ ဆင်လေးစီးတို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ အဿေဟိ၊ မြင်းလေးစီးတို့ဖြင့်
- ။ ပ ။ စတူဟိ ဥသဘေဟိ၊ နွားလားဥသဘလေးစီးတို့ဖြင့်

။ ပ ။ သဗ္ဗစတုက္ကေန၊ အလုံးစုံလေးမျိုးစီပါသော သဗ္ဗစတုက္ကဲဖြင့်။ ။ ယဇတော၊ ယာဇ်ပူဇော်နေ၏။ တတ္ထံ၊ သို့။ ဒုယဿု၊ ပါလေ။ ။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ မဟာဇနော၊ များစွာသောလူသည်။ တသ္မိံ ဋ္ဌာနေ၊ ထိုနေရာ၌။ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) ၏။ ဝသနဋ္ဌာနံ၊ နေခုံရာနေရာသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ဆောင်ကို။ ပဒက္ခိဏံ၊ ကရောန္တော၊ လက်ယာရစ်လှည့်လည်၍။ အန္တေပူရော၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ကုဇာဂါရ၊ ဥယျာနာဒိနိ၊ အထွဋ်တင်သော အိမ်တော်၊ ဥယျာဉ်စသည်တို့ကို။ ပဿန္တော၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ဂါထာဟိ၊ ဂါထာတို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီ။

အယံ၊ ဤသည်ကား။ အဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ ပါသာဒေါ၊ ပြာသာဒ်ဆောင်တော်ပါတည်း။ ဣဒံ၊ ဤအိမ်တော်သည်။ အန္တေပုရံ၊ နန်းတော်ကို။ သုရမဏိယံ၊ အလွန်နှစ်သက်စေပါ၏။ ။ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ တေအယုပုတ္တာ၊ ထိုအရှင်သားတော်တို့ကို။ ဝဇယ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နိန္ဒိတာ၊ ထုတ်ဆောင်သွားကုန်ပြီ။

သောဝဏ္ဏံ၊ ရွှေအတိပြီးသော။ ပုပ္ဖမလျဝိကိဏ္ဍံ၊ ပန်းဆိုင်၊ ပန်းပြောက်တို့ဖြင့် ခြယ်သထားသော။ ဣဒံ၊ ဤသည်ကား။ ကုဗ္ဗာဂါရံ၊ အထွင်တင်ပြာသာဒ်ဆောင်တော်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ပါ၏။ ပ ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

သဗ္ဗကာလိကံ၊ တစ်ဆယ်နှစ်လရာသီပတ်လုံး။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ပန်းပွင့်များစွာရှိသည်ဖြစ်၍။ ရမ္မံ၊ ပျော်မွေ့စရာကောင်းသော။ ဣဒံ၊ ကား။ ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်တော်ပါတည်း။ ပ ။

- ။ပ။ အသောကဝန်၊ သော်ကဥယျာဉ်တော်ပါတည်း။
- ။ပ။ ကဏိကာရဝန်၊ မဟာလှေကားတော်ပါတည်း။
- ။ပ။ ပါဠိလိဝန်၊ သခွပ်တော်ပါတည်း။
- ။ပ။ အဓမ္မဝန်၊ သရက်တော်ပါတည်း။ ပ ။

ပဒုမ ပုဏ္ဏရိကေဟိ၊ ပဒုမာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိကိကြာတို့ဖြင့်။ သဗ္ဗန္ဓာ၊ ကောင်းစွာအုပ်ဆိုင်နေသော။ ဣဒံ၊ ကာ။ ။ပေါက္ခရဏီ၊ ရေကန်တော်ပါတည်း။

ဧတ္တ၊ ဤရေကန်၌။ သောဝဏ္ဏ ဝိကတာနာဝါမ၊ ရွှေလှေ ရွှေလောင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပုပ္ဖဝ ဝိယာစ၊ နွယ်ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ စိတ္တာ၊ ဆန်းကြယ်စွာ၏။ သုရမဏိယာ၊ ပျော်မွေ့စရာကောင်းလှပါ၏။ ပ ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

ဧတ္တကေသု ဌာနေသု၊ ဤမျှလောက်ကုန်သောဌာနတို့၌။ ဝိလပန္နာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်လျက်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဟတ္ထိသာလာဒိနိ၊ ဆင်တင်ကုပ် စသည်တို့သို့။ ဥပသင်္ဂမိတ္တာ၊ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍။ အာဟံသု၊ ပြောဆိုကြကုန်ပြီ။

(ဘောန္တော၊ အချင်းတို့)။ ဣဒံ၊ ဤဆင်ကား။ အဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ ဧရာဝဏော၊ ဧရာဝဏ်မည်သော။ ဟတ္ထိရတနံ၊ ဆင်ရတနာပါတည်း။ ဗလီ၊ ခွန်အားလည်းရှိ၏။ ဒန္တိ၊ လှပသောအစွယ်လည်းရှိ၏။ ပ ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

ဧကခုရော၊ မကွဲမူ၍ခွာတစ်ခုသာ (တစ်ပြားတည်းသာ) ခွာရှိသော။ အသော၊ မြင်းသည်။ အဿ၊ ထို စန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ အဿရတနံ၊ မြင်းရတနာပါတည်း။ ။ပ။ နိန္ဒိတာ၊ ကုန်ပြီ။

အယံ၊ ဤသည်ကား။ အဿ၊ ထို စန္ဒကုမာရမင်းသား၏။ အဿရထော၊ မြင်းရထားပါတည်း။ သာဠိယနိဂ္ဂေါသော၊ သာလိကာတို့၏ အသံနှင့်တူသော အသံလည်းရှိ၏။ သုဘော၊ တင့်တယ်လှပ၏။ ရတနဝိစိတ္တော၊ ရတနာတို့ဖြင့်ဆန်းကြယ်စွာ ခြယ်သထား၏။ ။ယတ္ထ၊ အကြင်မြင်းရထားပေါ်၌။ အယုပုတ္တာ၊ အရှင်မင်းသားတို့သည်။ နန္ဒနေ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌။ ဒေဝိဝိယ၊ နတ်တို့ကဲ့သို့။ သောဘိသု၊ တင့်တယ်ပါကုန်၏။

ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ တေအယျပုတ္တာ၊ ထိုအရှင်သားတို့ကို။ ဝဓာယ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းငှာ။ နိန္ဒိတာ၊ ဆောင်အပ်ကုန်ပြီ။ ။

သာမသမသုန္ဒရေဟိ၊ ဓမ္မုရာဇ်ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ကောင်းမွန်သော အဆင်းလည်းရှိကြပေကုန်သော။ စန္ဒနမုဒုဂတ္တေဟိ၊ နံသာစန္ဒကူးတို့ဖြင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောကိုယ်လည်း ရှိကြပေကုန်သော။ (အယျပုတ္တာ၊ အရှင်သားတော်တို့ကို) ကထံနာမ၊ အဘယ့်ကြောင့် သားတော်မဟုတ်သလို သနားကင်းကွာ ရက်စက်စွာ။ သမ္မုဇ္ဇောရာဇာ၊ မိုက်မဲတွေဝေသောမင်းကြီးသည်။ စတူဟိ ပုတ္တေဟိ၊ သားလေးယောက်ဟိုဖြင့်။ ယညယဇိဿတေ၊ ယဇ်ကိုပူဇော်လတ္တံ့ပါနည်း။

။ပ။ စတူဟိ ကညာဟိ၊ သမိလေးယောက်တို့ဖြင့်။ ပ။

။ပ။ စတူဟိ မဟေသီဟိ၊ မိဖုရားလေးယောက်တို့ဖြင့်။ ပ။

။ပ။ စတူဟိ ဂဟပတိဟိ၊ သေဌေးလေးဦးတို့ဖြင့်။

အမနုဿကာ၊ လူနည်းကုန်သော။ ဂါမနိဂမာ၊ ရွာနိဂုံးတို့သည်။ ဗြဟ္မာရညာယထာ၊ ကျယ်ပြောသောတောကြီးသဖွယ်။ သုညာ၊ ဆိတ်ငြိမ်ကုန်သည်။ ဟောန္တိယထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ပုပ္ဖဝတိယာ၊ ပုပ္ဖဝတိပြည်ကြီးသည်။ စန္ဒသူရိယေသု၊ စန္ဒကုမာရနှင့်သူရိယကုမာရတို့ကို။ ယိဋ္ဌေသု၊ ယဇ်ပူဇော်လိုက်သည်ရှိသော်။ သုညာ၊ ဆိတ်ငြိမ် (တိတ်ဆိတ်) ကုန်သည်။ ဟေဿတိ၊ ဖြစ်တော့လတ္တံ့။

အထ၊ ထိုအခါ၌။ မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ ဗဟိ၊ မြို့ပြင်ဘက်သို့။ နိက္ခမိတုံ၊ ထွက်သွားခြင်းငှာ။ အလဘန္တော၊ မရကုန်သည်ရှိသော်။ အန္တောနဂရေယေဝ၊ မြို့တွင်း၌သာလျှင်။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်လည်လျက်။ ပရိဒေဝိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီ။

ဗောဓိသတ္တောပိ၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) ကိုလည်း။ ယညာဝါဠု၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ ယဇ်တွင်းသို့။ နိတော၊ ဆောင်သွားပြီ။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏။ မာတာ၊ အမိဖြစ်သော။ ဂေါတမိနာမ၊ ဂေါတမိမည်သူသည်။ ။မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာနံ၊ သားတို့အား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရညော၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီး၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေရင်း၌။ ပရိဝတ္တိတွာ၊ လိမ့်၍။ ပရိဒေဝမာနော၊ ငိုကြွေးလျက်။ အာဟ၊ ပြောဆိုလေပြီ။ ။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ သစေ၊ အကယ်၍။ စန္ဒဝရံ၊ ချစ်လှစွာသော စန္ဒကုမာရကို။ ဟန္တိ၊ သတ်ခဲ့ငြားအံ့။ ပါဏာ၊ အသက်ထက်ပင်။ မေ၊ ငါ့အား။ ရုဒ္ဓန္တိ၊ ခံစားရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ဘူနဟတာ၊ အရုပ်အဆင်းပျက်သဖြင့်လည်းကောင်း။ ပံသုနစ ပရိကိဏ္ဍာ၊ မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ပေးကျသဖြင့်လည်းကောင်း။ ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ အရူးမကြီးသဖွယ် ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ ။

။ပ။ သူရိယဝရံ၊ ချစ်လှစွာသော သူရိယကုမာရကို။ သာ၊ ထိုမိခင်သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ပရိဒေဝန္တိပိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပါသော်လည်း။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ ကိဉ္ဇိကထံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကိုမျှ။ အလဘိတွာ၊ မရသော

ကြောင့်။ ။မမ၊ ငါ၏။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ကုဇ္ဈိတွာ၊ စိတ်ဆိုး၍။ ဂတော၊ သွားသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ကိဿ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ နံ၊ ထိုသားတော်ကို။ တုမော၊ သင်တို့သည်။ နနိဝတ္တေထ၊ မပြန်စေကြပါသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကုမာရဿ၊ မင်းသား၏။ စတသော ဘရိယာယော၊ မယားလေးယောက်တို့ကို။ အာလိဂီတွာ၊ လည်ဖက်၍။ ပရိဒေဝန္တိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။ အာဟ၊ ပြောဆိုလေပြီ။

ဃဇ္ဈိကာစ၊ လည်းကောင်း။ ဥပရိက္ခိစ၊ လည်းကောင်း။ ပေါက္ခရဏီ၊ လည်းကောင်း။ ဘာရိကာစ၊ လည်းကောင်း။ တုမော၊ သင်မယားလေးယောက်တို့သည်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ပိယံဝဒါ၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုကုန်လျက်။ ဣမာ၊ ဤမယားလေးယောက်တို့သည်။ နရမာပေယျ၊ မမွေ့လျော်စေကြပါကုန်သနည်း။

စန္ဒသူရိယေသု၊ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရတို့အပေါ်၌။ နစ္စန္တိယော၊ ကပြကြကုန်သောသူတို့တွင်။ တာသံ၊ သင်လေးယောက်တို့ထက်။ သမာ၊ တူသောသူတို့သည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပါ။ ။ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ သာ၊ ထိုမိခင်သည်။ သုဏှာဟိ၊ ချွေးမတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ အတူတကွ။ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ အညံ၊ အခြားသော။ ဂဟေတဗ္ဗဂ္ဂဟဏံ၊ ယူသင့်သည်ကို ယူခြင်းကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ဖြစ်၍။ ခဏ္ဍဟာလံ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ အက္ကောသမာနာ၊ ဆဲရေးလိုသည်ဖြစ်၍။ အဋ္ဌဂါထာအဘာသိ၊ ရှစ်ဂါထာတို့ကိုပြောဆို၏။ ။

ခဏ္ဍဟာလ၊ ဟယ်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား။ စန္ဒမ္ပိ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ ဝဇာယ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နိန္ဒိတေ၊ ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်။ မယံ၊ ငါအား။ ယောဟဒယသောကော၊ အကြင်စိတ်နှလုံး စိုရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဣမံဟဒယသောကံ၊ ဤစိတ်နှလုံးစိုရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းသည်။ တဝ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိ၏ဝမ်းသို့။ ပဋိမုဉ္ဇတု၊ ဝင်ရောက်စေသတည်း။

- ။ ပ ။ သူရိယမ္ပိ၊ သူရိယ ကုမာရမင်းသားကို။ ပ ။
- ။ ပ ။ တဝ၊ သင်၏။ ဇာယာ၊ မယား၏ဝမ်းသို့။ ပ ။
- ။ ပ ။ သူရိယမ္ပိ၊ သူရိယကုမာရမင်းသားကို။ ပ ။

ခဏ္ဍဟာလ၊ ဟယ်ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အဒ္ဓသကေ၊ အပြစ်မဲ့ကုန်သော။ သီဟသကာသေ၊ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ရဲရင့်ကုန်သော။ ကုမာရေ၊ ငါ့သားမင်းသားတို့ကို။ ဃာတေသိ၊ သတ်၏။ တဝ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ ပုတ္တော၊ သားတို့ကို။ မာစအဒ္ဓန္တိ၊ မမြင်ပါစေသတည်း။ ပတိ၊ လင်ကိုလည်း။ မာစအဒ္ဓန္တိ၊ မမြင်ပါစေသတည်း။

။ ပ ။ သဗ္ဗလောကဿ၊ လူသားအားလုံးတို့ကို။ အပေက္ခိတေ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော။ ကုမာရေ၊ ငါ့သားမင်းသားတို့ကို။ ပ။

ဣတိ၊ ဤသို့ဆဲရေးကြကုန်ပြီ။ ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) သည်။ ယညာဝါဠေပိ၊ ယဇ်ပူဇော်
ရာတွင်ဦးလည်း။ ပိတရံ၊ အဖကို။ ယာစန္ဒော၊ တောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊
ပြောဆိုပြီ။

(မာနောဒေဝအဝဓိ ။ ပ ။ ဘိက္ခုာစရိယံ စရိသာမ- တိုင်အောင် ဂါထာ
စကားတို့ကား စာမျက်နှာ ၁၁၄၊ ၁၁၅ တို့တွင် လာခဲ့သည်နှင့်တူ၏။)

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ ဒလိဒ္ဒါပိ၊ ဆင်းရဲသောမိန်းမတို့သော်မှလည်း။ ပုတ္တတ္ထိကာ၊
သားကိုအလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဓိဗ္ဗံ၊ နတ်ကို။ ဥပယာစန္ဒိ၊ ကပ်၍တောင်းကြကုန်၏။

ဧကစ္စ၊ အချို့သောမိန်းမတို့သည်။ ပဋိဘာနာနိပိ၊ ချင်ခြင်းတို့ကိုလည်း။ ဟိတွာ၊
စွန့်၍။ ပုတ္တော၊ သားတို့ကို။ နလဘ၊ မရပါကုန်။ ။

နော၊ ငါတို့အား။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ ဇာယန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့။ အာသိသိကာနိ၊ တောင်တခြင်းတို့သည်။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တတော၊
ထို့ကြောင့်။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အထ၊
ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်။ နော၊ ငါတို့အား။ အကာရဏသ္မာ၊ အပြစ်မရှိပါဘဲ။ ယညတ္ထာယ၊
ယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ။ ယာတေသိ၊ သတ်ပါမည်နည်း။ ။

ဥပယာစိတဏေန၊ ကပ်၍တောင်းခဲ့သောကြောင့်။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ လဘန္တိ၊
ရသည်မဟုတ်ပါလော။ တာတ၊ ဖခင်။ နော၊ ငါတို့ကို။ မာအယာတေသိ၊
မသတ်ပါလင့်။

ကိစ္ဆာလဒ္ဒကေဟိ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ရအပ်ကုန်သော။ ပုတ္တောဟိ၊
သားတို့ဖြင့်။ ဣမံယညံ၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို။ မာယဇိတ္ထော၊ မပူဇော်ပါလင့်။

ကပဏလဒ္ဒကေဟိ၊ အထီးကျန်၍ ရအပ်ကုန်သော။ ပုတ္တောဟိ၊ သားတို့ဖြင့်။
အမ္မာယ၊ အမိအား။ နော၊ ငါတို့ကို။ မာဝိပ္ပဝါသေဟိ၊ မကင်းပါစေလင့်။

သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝဒန္တောပိ၊ ဆိုပါသော်လည်း။
ပိတု၊ အဖ၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ ကိဉ္စိကထံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို။
အလဘိတွာ၊ မရ၍။ မာတုပါဒမူလေ၊ အမေ၏ခြေရင်း၌။ နိပတိက္ခာ၊ လဲကျ၍။
ပရိဒေဝမာနော၊ ငိုကြွေးသည်ဖြစ်၍။ အာဟ၊ ဆို၏။

(အမ္မ၊ အမေ။ တွံ၊ သင်သည်) ဗဟုဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကြီးစွာ။ စန္ဒံ၊ သားတော်
စန္ဒကုမာရကို။ ပေါသိယ၊ မွေးမြူခဲ့ရပါ၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ကို။
ဇိယသေ၊ အမှတ်ရပါ၏။ တေ၊ သင်မယ်တော်၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္ဒာမိ၊
ရှိခိုးပါ၏။ တာတော၊ ဖခင်သည်။ ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကနတ်ပြည်ကို။
လဘတံ၊ ရပါစေသတည်း။

ဟန္တု၊ ယခု။ မံ၊ သားတော်ကို။ ဥပဂူဟ၊ လည်ဖက်ထားပါလော။ အမ္မ၊ အမေ။
တေ၊ သင်၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္တိတု၊ ရှိခိုးခြင်းငှာ။ ဒေဟိ၊ ပေးပါလော။ ဒါနိ၊
ယခုအခါ၌။ ဧကရာဇေယ၊ ဧကရာဇ်မင်း၏။ ယညတ္ထာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအလိုငှာ။
ပဝါသံ၊ အမေနှင့် ကွေကွင်းရာသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားရပါတော့အံ့။

။ပ။မာတု၊အမိ၏။ဟဒယသောက်၊စိတ်နှလုံးစိုးရိမ်ပူပန်မှုကို။ကတ္တာ၊ပြု၍။ပ။

။ပ။ဇနဿ၊လူအများအပေါင်း၏။ဟဒယသောက်၊ကို။ကတ္တာ၊၍။ပ။

အထ၊ထိုအခါ၌။မာတာ၊အမိသည်။ပရိဒေဝန္တိ၊ငိုကြွေးလျက်။စတသော
ဂါထာ၊လေးဂါထာတို့ကို။အာဟ၊ဆိုပြီ။။

ဂေါတမိပုတ္တ၊ဂေါတမီ၏သား။ဟန္တ၊ယခု။ပဒုမပတ္တာနံ၊ပဒုမာကြာချပ်နှင့်
တူသော။မောဠိ၊ဦးရစ်ကို။ဗန္ဓဿ၊ပေါင်းလိုက်ပါဦးလော။ဓမ္မကဒလမိဿာယော၊
ဂေါသဇင်၊စကားပန်းမြတ်များကို။ဗန္ဓဿ၊ပန်ဆင်လိုပါဦးလော။ဧသာ၊ဤသည်
ကား။တေ၊သင်ချစ်သား၏။ပေါရာဏိကာပကတိ၊ရှေးကပြုနေကြပါတည်း။

တေ၊သင်ချစ်သားသည်။ဟန္တ၊ယခု။ဝိလေပနံ၊လိမ်းကျစရာနဲ့သာကို။ယေဟိ၊
အကြင်နဲ့သာတို့ဖြင့်။သုဝိလိတ္တော၊ကောင်းစွာလိမ်းကျလိုက်သည်ရှိသော်။
ရာဇပရိသာယ၊မင်းချင်းပရိသတ်၌။သောဘသိ၊တင့်တယ်၏။တံစန္ဒနံ၊ထိုလိမ်း
ကျစရာ စန္ဒကုန်းသာ အဖြာဖြာကို။ပစ္ဆိမကံ၊နောက်ဆုံး။ဝိလိမ္မဿ၊လိမ်းလိုက်
ပါဦးလော။။

ဟန္တ၊ယခု။မုဒုကာနိ၊နူးညံ့ကုန်သော။ဝတ္တာနိစ၊အဝတ်အထည်တို့ကိုလည်း။
ယေဟိ၊အကြင်အဝတ်အထည်တို့ဖြင့်။သုနိဝတ္တော၊ကောင်းစွာဝတ်လိုက်သည်
ရှိသော်။ရာဇပရိသာယ၊မင်းချင်းပရိသတ်၌။သောဘသိ၊တင့်တယ်၏။ကာသိကံ၊
ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော။တံ၊ထိုနူးညံ့စွာသောအဝတ်အထည်ကို။ပစ္ဆိမကံ၊နောက်ဆုံး။
နိဝါသေဟိ၊ဝတ်လိုက်ပါဦးလော။။

မုတ္တာမဏိကနကဝိဘူသိတာနိ၊ပုလဲ၊ပတ္တမြား၊ရွှေတို့ဖြင့်ကောင်းမွန်ပြေပြစ်စွာ
ပြုထားအပ်ကုန်သော။ယေဟိစဟတ္တာဘရဏေဟိ၊အကြင်လက်ဝတ်တန်ဆာ
အဖြာဖြာတို့ဖြင့်လည်း။ရာဇပရိသာယ၊၌။သောဘသိ၊၏။တာနိဟတ္တာဘရဏာနိ၊
ထိုလက်ဝတ်တန်ဆာ အဖြာဖြာတို့ကိုလည်း။ဂဏုဿ၊ယူဝတ်လိုက်ပါဦးလော။

(ဣတိ၊ဤသို့။အကာသိ၊ပြောဆိုပြီ။)

ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌။အဿ၊ထိုစန္ဒကုမာရ၏။စန္ဒနာမ၊စန္ဒာမည်သော။
အဂ္ဂမဟေသိ၊မိဖုရားကြီးသည်။တဿ၊ထိုဧကရာဇ်မင်းကြီး၏။ပါဒမူလေ၊
ခြေရင်း၌။နိပတိတ္တာ၊လဲကျ၍။ပရိဒေဝမာနာ၊ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။အာဟ၊
ဆို၏။

ဇနပဒဿ၊ဇနပုဒ်အပေါင်းကို။ဒါယာဒေါ၊အမွေပေးတတ်သော။
လောကိဿရော၊လောကသားတို့ကိုအစိုးရသော။မဟန္တော၊မြတ်သော။ဘူမိပတိ၊
မြေရှင်ဖြစ်တော်မူသော။အယံရဋ္ဌပါလော၊ဤမြည်ရှင်မင်းကြီးသည်။ပုတ္တေ၊သား၌။
သ္မေဟံ၊သားဟူသောချစ်ခြင်းကို။နဟိဇနယတိနန္န၊မဖြစ်စေသလော။(ဣတိ၊ဤသို့
ဆို၏။)

တံ၊ထိုစကားကို။သုတ္တာ၊ကြား၍။ရာဇေ၊မင်းကြီးသည်။ဂါထမာဟ၊
ဂါထာစကားကိုဆို၏...။

မယုမ္မိ၊ ငါအားလည်း။ ပုတ္တာ၊ သားတော်တို့ကို။ ပိယာ၊ ချစ်အပ်ပါကုန်၏။ အတ္တာစ၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း။ တုမေစ၊ သင်ချစ်သားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဘရိယာယောစ၊ သင်ချစ်သားတို့၏ မယားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပိယော၊ ချစ်အပ်ပါ၏။ အပိစ၊ သို့သော်လည်း။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်ကို။ ပတ္တယမာနော၊ တောင့်တသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယာတယိသာမိ၊ သတ်ပါတော့အံ့။ ။

စန္ဒာ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ အာဟ၊ ဆို၏။ ။မံ၊ အကျွန်ုပ်ကိုသာ။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ယာတေဟိ၊ သတ်လိုက်ပါလော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ ဒုက္ခံ၊ စိတ်နှလုံး၏ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်။ မာဖာလေသိ၊ မခွဲလိုက်ပါနှင့်။ ။ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ တဝ၊ သင်၏။ ပုတ္တာ၊ သားဖြစ်သော။ သုန္ဒရကော၊ လှပတင့်တယ်သော။ သုခုမာလော၊ သိမ်မွေ့စွာသော။ အယံ၊ ဤစန္ဒကုမာရသည်။ မေ-မမ၊ ငါ့အား။ အလင်္ဂတော၊ တန်ဆာဆင်အပ်ပါပေ၏။

အယျ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဟန္တ၊ ယခု။ မံ၊ ငါ့ကိုလည်း။ ဟနဿု၊ သတ်ပါဦးလော။ ပရလောကော၊ နောင်တမလွန်လောက၌။ စန္ဒကေန၊ စန္ဒကုမာရနှင့်။ (သဒ္ဓိံ၊ အတူ) ဟေသာမိ၊ ဖြစ်ရပါတော့အံ့။ ဝိပုလံ၊ များပြားသော။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ကရဿု၊ ပြုပါအံ့။ ဥဘောပိ၊ ငါတို့နှစ်ဦးလုံးတို့သည်လည်း။ ပရလောကော၊ နောင်တမလွန်လောက၌။ ဝိစရာမ၊ သွားလာပါကုန်တော့အံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ငိုကြွေးပြောဆို၏)။ ။

ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ အဟ၊ ဆိုပြန်၏။ ။ဝိသာလက္ခိ၊ သမင်မလေးသဖွယ်တင့်တယ်သော မျက်လုံးရှိသော။ စန္ဒေ၊ စန္ဒာဒေဝီ။ တံ၊ သင်သည်။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ မာရဗ္ဗိ၊ မနှစ်သက်ပါနှင့်။ ဂေါတမိပုတ္တေ၊ ဂေါတမီ၏သား စန္ဒကုမာရကို။ ယိဋ္ဌသ္မိံ၊ ယဇ်ပူဇော်လိုက်သည်ရှိသော်။ တဝ၊ သင်၏။ ဒေဝရာ၊ မတ်တို့သည်။ ဗဟုကာ၊ များစွာရှိပါကုန်သေး၏။ တေ၊ ထိုမတ်တို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ရမယိဿန္တိ၊ မွေ့လျော်စေကုန်လတ္တံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၏)။

စဝံ၊ ဤသို့။ ပုတ္တေ၊ ဆိုလိုက်သည်ရှိသော်။ စန္ဒာ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဟတ္တတလကေဟိ၊ လက်ဝါးပြင်တို့ဖြင့်။ ဟန္တိ၊ ပုတ်ခတ်လေတော့၏။

ဧတ္ထ၊ ဤလူအဖြစ်မျိုး၌။ ဇီဝိတေန၊ အသက်ရှင်သဖြင့်။ အလံ၊ မသင့်တော့ပြီ။ ဝိသံပိသာမိ၊ မရှိသာမိ၊ အဆိပ်သောက်ပြီးသေတော့အံ့။ (ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိလာပေါဟောတိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။)

အဿရညော၊ ဤမင်းကြီးအား။ သုဟဒါ၊ စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိကုန်သော။ မိတ္တာစ၊ မိတ်ဆွေတို့သည်လည်းကောင်း။ အမစ္စာစ၊ အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ နဟိန္နနဝိဇ္ဇေရေ၊ မရှိကုန်သလော။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ရာဇေနံ၊ မင်းကြီးကို။ ဩရသေပုတ္တေ၊ ရင်သွေးသီးချာသားပုတ္တာတို့ကို။ မာယာတယိ၊ မသတ်ပါလင့်ဟု။ နဝဒန္တိ၊ မဆိုကြကုန်သလော။

။ ပ ။ ဉာတီစ၊ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်းကောင်း။ မိတ္တာစ၊ မိတ်ဆွေတို့သည်လည်းကောင်း။ ပ ။

ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဂုဏိနော၊ ပန်းကုန်းတို့ဖြင့် ပန်ဆင်ပြုပြင်၍ ထားအပ်ကုန်သော။ ကာယူရဇာရိနော၊ လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်စသော တန်ဆာအဖြာဖြာတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားအပ်ကုန်သော။ ဣမေတေပိပုတ္တာ၊ ဤသားတော်တို့သည်လည်း။ မယံ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာပိ၊ သားတော်တို့ပါတည်း။ တေဟိပိ၊ ထိုသားတော်တို့ဖြင့်လည်း။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇေယျ၊ ပူဇော်ပါလော့။ ဂေါတမိပုတ္တေ၊ ဂေါတမီသားဖြစ်သူ စန္ဒကုမာရကို။ မုဉ္ဇတု၊ လွှတ်ပါလော့။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဗိလသတံ၊ တွင်းတစ်ရာကို။ ကတွာန၊ ပြု၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်ပြု၍။ ယဇေယျ၊ ပူဇော်လိုက်ပါလော့။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ သိဟသကာံသံ၊ ခြင်္သေ့မင်းသဖွယ် ရဲရင့်ခြင်းလည်းရှိပေသော။ ဇေဋ္ဌပုတ္တံ၊ သားကြီးကို။ မာအဝဓိ၊ မသတ်ပါနှင့်။

။ ပ ။ သဗ္ဗလောကဿ၊ လောကလူသားအားလုံးကို။ အပေက္ခိတံ၊ အမြဲမပြတ်ကြည့်ရှုတတ်သော ။ ပ ။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုပြီ)

ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ သာ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီသည်။ ရညော၊ မင်းကြီး၏။ သန္တိကေ၊ အထံတော်၌။ ဣမာဟိဂါထာဟိ၊ ဤဂါထာတို့ဖြင့်။ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍။ အဿာသံ၊ သက်သာရာကို။ အလဘမာနာ၊ မရသည်ရှိသော်။ ဗောဓိသတ္တဿေဝ၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရ) ၏သာလျှင်။ သန္တိကံ၊ အထံတော်သို့။ ဂနာ၊ သွား၍။ ပရိဒေဝမာနာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။ အဋ္ဌာသိ၊ တည်လေ၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ နံ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီကို။ သော၊ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်။ အာဟ၊ ပြောဆို၏။ စန္ဒေ၊ ချစ်နမ စန္ဒာဒေဝီ။ မယာ၊ ငါသည်။ ဇီဝမာနေန၊ အသက်ရှိစဉ်။ တုယံ၊ သင်သည်။ တသ္မိံ တသ္မိံ ဝတ္ထုသ္မိံ၊ ထိုထို အမှုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်၌။ သုဘဏိတေ၊ ကောင်းမကောင်းကို ကောင်းစွာပြောသည်ရှိသော်။ သုကတိတေ၊ အကျိုးအပြစ်စိစစ်ဝေဖန်၍ ပြောသည်ရှိသော်။ ဥစ္စာဝဓာနံ၊ မြင့်ကုန် နိမ့်ကုန်သော။ မဏိမုတ္တာဒိနီ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ အစရှိကုန်သော။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ အာဘရဏာနိ၊ တန်းဆာ (အသုံးအဆောင်) လှပသော ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို။ ဒိန္နာနိ၊ ဆုအဖြစ်ပေးအပ်ကုန်ပြီ။ အဇ္ဇပန၊ ယနေ့၌ကား။ တေ၊ သင့်အား။ ဣဒံ၊ ဤပေးခြင်းသည်။ ပစ္ဆိမဒါနံ၊ နောက်ဆုံးပေးခြင်းပါတည်း။ သရီရာရုဋ္ဌံ၊ ငါ၏ကိုယ်ပေါ်မှာရှိသော။ အာဘရာဏံ၊ တန်ဆာအမျိုးမျိုးကို။ ဒမ္ဗိ၊ ငါပေးပါ၏။ နံ၊ ထိုတန်ဆာအမျိုးမျိုးကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူပါလော့။ (ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုပြီ)

ဣမမတ္ထံ၊ ဤသဘောကို။ ပကသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဆိုတော်မူ၏။

သုဘဏိတမ္ပိ၊ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားတို့ကို ကောင်းစွာဆိုလာသည်ရှိသော်။ ဥစ္စာဝတ၊ အမြင့်အနိမ့် (အမြတ်အယုတ် အကြီးအသေး) ဖြစ်ကုန်သော။ မုတ္တာမဏိဝေဠုရိယာ၊ ပုလဲ ပတ္တမြား ကြောင်မျက်ရွဲ ဖြစ်သော။ ဒိန္နာဘရာဏာနိ၊ ပေးခဲ့သောတန်းဆာတို့သည်။ တဝ၊ သင့်မှာ။ ဗဟုက၊ များလှစွာကုန်၏။ တေ၊ သင့်အား။ ဧတံ၊ ဤပေးခြင်းသည်။ ပစ္စိမကံ၊ နောက်ဆုံး ဖြစ်သော။ ဒါနံ၊ ပေးခြင်းပါတည်း။

စန္ဒာဒေဝီပိ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်လည်း။ တံ၊ ထိုစကားကို။ သုတ္တံ၊ ကြား၍။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ပရာဟိ၊ တစ်ပါးကုန်သော။ နဝဟိ ဂါထာဟိ၊ ကိုးဂါထာတို့ဖြင့်။ ဝိလပိ၊ မြည်တမ်းပြောဆို၏။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါ၌။ ယေသံ၊ အရှင်မင်းသားတို့၏။ ခန္ဓေသု၊ လည်ကုပ်တို့၌။ ဖုလ္လာ၊ ပွင့်ကုန်သော ပန်းတို့သည်လည်းကောင်း။ မာလာဂုဏ၊ သီကုံးအပ်သော ပန်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝိဝတ္တိံ သု၊ ကျလာကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုအရှင်မင်းသားတို့အား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့၌ကား။ ခန္ဓေသု၊ လည်ကုပ်တို့၌။ သုနိသိတော၊ ကောင်းစွာသွေးထားအပ်သော။ (ဝါ) ကောင်းစွာထက်နေသော။ နေတ္ထိသော၊ သန်လျက်သည်။ ဝိဝတ္တိံ သုတိ၊ ကျပါတော့လတ္တံ့။

။ ပ ။ စိတ္တာ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ မာလာဂုဏ၊ ပန်းဆိုင်တို့သည်။ ပ ။

ရာဇပုတ္တာနံ၊ အရှင်မင်းသားတို့၏။ ခန္ဓေသု၊ လည်ကုပ်တို့၌။ အစိရဝတံ၊ မကြာ မြင့်မီသာလျှင်။ နေတ္ထိသော၊ သန်လျက်သည်။ ဝိဝတ္တိံ သုတိ၊ ကျလိမ့်မည်။ အထ၊ ထိုအခါ။ မမ၊ ငါ၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသားသည်။ နဖလတိ၊ မကွဲသေး။ တာဝ၊ ထိုမကွဲသေးသမျှ။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒဠဗန္ဓု၊ ဒုက္ခအပေါင်းဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ရပါ၏။

(ကာသိက သုစိ ဝတ္တရော။ ပ ။ ကတ္တာ ဟဒယ သောက တိုင်အောင်သော ဖိ ဂါထာလာ စကားတို့ စာမျက်နှာ ၄ တွင် လာသည်နှင့် တူပြီ။)

ဧဝံ၊ ဤသို့။ တဿ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီ၏။ ပရိဒေဝန္တိယာဝ၊ ဝိကြေးမြည်တမ်းနေစဉ် သာလျှင်။ ယညာဝါဠေ၊ ယဇ်အတွင်း၌။ သဗ္ဗကမ္ပံ၊ ပြုစရာအမှုအားလုံးသည်။ နိဋ္ဌာသိ၊ ပြီးဆုံးလေပြီ။

ရာဇပုတ္တံ၊ (စန္ဒကုမာရ) မင်းသားကို။ နေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ဂီဝံ၊ လည်ကို။ ဩနာမေတွာ၊ အောက်သို့ညွတ်စေ၍။ နိသီဒါပေသု၊ ထိုင်စေကုန်ပြီ။

ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ သုဝဏ္ဏပါတိံ၊ ရွှေခွက်ကို။ ဥပ နာမေတွာ၊ အနီးသို့ ဆောင်ယူ၍။ ခဂ္ဂံ၊ သန်လျက်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ တဿ၊ ထိုစန္ဒကုမာရ၏။ ဂီဝံ၊ လည်ကို။ ဆိန္နိသာမိ၊ ဖြတ်တော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ အဋ္ဌာသိ၊ ရပ်လိုက်၏။

တံ၊ ထိုအမှုအရာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်လိုက်ရ၍။ စန္ဒာဒေဝီ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ မေ၊
 ငါအား။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ပဋိသရဏံ၊ အားကိုးစရာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အတ္တနော၊
 မိမိ၏။ သစ္စမလေန၊ သစ္စာ၏အစွမ်းဖြင့် (ဝါ) သစ္စာဆိုခြင်းအားဖြင့်။ သာမိကဿ၊
 ငါ့အရှင်သခင် လင်ယောက်ျား၏။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာရာကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုရ
 တော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံစည်၍။ အဗ္ဗလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ချီမြောက်၍။
 ပရိသာရ၊ ပရိတ်သတ်၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။ ဝိစရန္တိ၊ သွားလာလျက်။ သစ္စကိရိယံ၊
 သစ္စာဆိုခြင်းအမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုလေ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာ
 ဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗသ္မိံ၊ အလုံးစုံ။ ဥပက္ခယသ္မိံ၊ စီစဉ်ပြီး၍။ ယညတ္တာယ၊ ယဇ်ပူဇော်ရန်။
 စန္ဒသ္မိံ၊ စန္ဒကုမာရသည်။ နိသိဒိတော၊ ထိုင်လိုက်သည်ရှိသော်။ ပဉ္စလရာဇေဝိတာ၊
 ပဉ္စလမင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်သော။ ပဉ္စလိကာ၊ ပဉ္စလိကာသည်။ သဗ္ဗပရိသာရ၊
 အလုံးစုံသော၊ ပရိသတ်အလယ်၌။ သမနုပရိယာယိ၊ လှည့်လည်သွားနေ၏။

ဒုမ္မေတေ၊ ပညာမဲ့သော။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ယေန
 အသစ္စေန၊ အကြင်မမှန်မကန်သောသဘောဖြင့်။ ပါပကမ္မံ၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်
 ကံကို။ ကရောတိ၊ ပြုလုပ်ပါ၏။ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ မှန်ကန်စွာဆိုရသော
 သစ္စာစကားကြောင့်။ မမ၊ ငါအား။ သာမိကေန၊ လင်ဖြစ်သူ (စန္ဒကုမာရ) နှင့်။
 သမဂီနိ၊ အတူတကွနေထိုင်ရသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါလို၏။

ဣဓ၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ ဤနေရာ၌။ (ဝါ) ဤငါတို့ နေထိုင်ရာဤလောက၌။
 ယေအမနုဿာစ၊ အကြင်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ယာနိစ ယက္ခဘူတဘဗျာနိ၊
 အကြင်ဘီလူး၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေစောင့်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ အမှန်မသွေ
 ရှိကြပေကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုအလုံးစုံသော နတ်၊ ဘီလူး၊ စသည်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။
 ဝေယျာဝဋ်ကံ၊ ကံကျွေးကို (ဝါ) ငါ၏အမှုကိစ္စကို။ ကရောန္တု၊ ပြုပေးပါစေကုန်
 သတည်း။ ။အဟံ၊ ငါသည်။ သာမိကေန၊ အရှင်လင် (စန္ဒကုမာရ) နှင့်။ သမဂီ၊
 အတူတကွနေထိုင်ရသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါလို၏။

ဣဓ၊ ယဇ်ပူဇော်ရာ ဤဌာနသို့။ ယာဒေဝတာစ၊ အကြင်နတ်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ ယာနိယက္ခဘူတဘဗျာနိစ၊ အကြင်အကြင် ဘီလူး၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊
 မြေစောင့်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ အဂတာ၊ လာရောက်ကြကုန်၏။ သရဏေ
 သိနိ၊ အားကိုးစရာကို ရှာနေသော။ အနာထံ၊ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော။ မံ၊ ငါ့ကို။
 တာယေထ၊ စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော။

အဟံ၊ ငါသည်။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ အဟံပတိံ၊ ငါ၏ အရှင်သခင်
 လင်ကို။ (ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်) မာ-အဇေယျံ၊ မအောင်နိုင်
 ပါစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သစ္စပြု၏။

အထ၊ ထိုသို့ စန္ဒာဒေဝီ သစ္စာပြုသောခဏ၌။ သက္ကော ဒေဝရာဇာ၊ နတ်တို့၏ သေဋ္ဌ်နင်း သိကြားမင်းသည်။ တဿ၊ ထိုစန္ဒာဒေဝီ၏။ ပရိဒေဝသဒ္ဓံ၊ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသောအသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ တံပဝတ္တိံ၊ ထိုဖြစ်ပုံအလုံးစုံကို။ ဥတွာ၊ သိရ၍။ ဇေတံ၊ မီးအလျှံလျှံတောက်နေသော။ အယကူဠံ၊ သံတူကြီးကို။ အာဒါယ၊ ကိုင်လျက်။ ဂန္ဓာ၊ ရောက်လာ၍။ ရာဇာနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ တာသေတွာ၊ ခြိမ်းခြောက်၍ (ဝါ) ကြောက်လန့်စေ၍။ သဗ္ဗေ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသား အမှူးပြုသော အလုံးစုံသောသူတို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇာပေသိ၊ လွတ်စေ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောအဓိပ္ပာယ်ကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

တံ၊ စန္ဒာဒေဝီ ဆိုသော ထိုသစ္စာစကားကို။ သုတွာ၊ ကြားသိရ၍။ အမနုဿော၊ သိကြားမင်းသည်။ အယောကူဠံ၊ သံတူကို။ ပရိဗ္ဗမေတွာ၊ အပြန်ပြန်လည်စေ၍။ အဿ၊ ထိုဧကရာဇ်မင်းကြီးအား။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းကို။ ဇနယန္တော၊ ဖြစ်စေလျက်။ ရာဇာနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ ဣဒံစနံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။

ရာဇကလိ၊ ဟယ်မင်းယုတ်။ ဗုဇ္ဈဿ၊ ကောင်းကောင်းသိပါလော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ မတ္ထကံ၊ ဦးခေါင်းကို။ မာနိတာဋ္ဌေသိံ၊ တောင်းလောင်း ပြတ်ကြွေ မရိုက်နှက်စေပါလင့်။ အဗူသကံ၊ အပြစ်မဲ့သော။ သီဟသင်္ကာသံ၊ ခြင်္သေ့မင်းသဖွယ် ရဲရင့်ပါသော။ ဇေဋ္ဌပုတ္တံ၊ သားကြီးကို။ မာအဝဓိ၊ မသတ်ပါလင့်။

ရာဇကလိ၊ ဟယ်မင်းယုတ်။ သဂ္ဂကာမာ၊ နတ်ပြည်ကို တောင့်တကုန်သော သူတို့သည်။ (ဟိ - အနက်မရှိ)။

အဗူသကာ၊ အပြစ်မရှိကုန်သော။ ပုတ္တဘရိယာယောစ၊ သားမယားတို့ကို လည်းကောင်း။ သေဋ္ဌိဂဟပတယောစ၊ သေဋ္ဌေးသူကြွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဟညမာနာယော၊ သတ်အပ်ကုန်သည်တို့ကို။ တေ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ် အရပ်မှာ။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်ဖူးပါသနည်း။

တံ၊ ထိုသိကြားမင်းဆိုသောစကားကို။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ရာဇာစ၊ မင်းကြီးသည်လည်း။ ဣဒံအဗ္ဗူတံ၊ ဤမမြင်စဖူး အထူး အဆန်းကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ရ၍။ အနုပဃာတံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ပါဏံ၊ သတ္တဝါကို။ မောစန္ဒိယထာ၊ လွတ်စေကုန်သကဲ့သို့။ (တံ-အနက်မရှိ)။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံသော သူတို့အား။ ဗန္ဓနာနိ၊ အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို။ မောစေသုံ၊ လွတ်စေကုန်ပြီ။

သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဝိပ္ပမုတ္တောသု၊ လွတ်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာသို့။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာ လာရောက်ကြကုန်သည်။ အာသုံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသောသူတို့ သည်။ (ဧကကောလာဟလံ၊ တစ်ခဲနက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံကို။ ကတွာ၊

ပြု၍။) ဧကေကလေဉ္ဇကံ၊ တစ်လုံးစီ၊ တစ်လုံးစီသော ခဲကို။ အဒံသံ၊ ပေးကြကုန်ပြီ။
ဧသ-ဧသောဝဓော၊ ဤသတ်ခြင်းသည်။ ခဏ္ဍဟာလဿ၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား။
အဟောသိ၊ ဖြစ်ရပြီ။

တံ၊ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို။ မာရေတွာပန၊ သတ်ပြီး၍ကား။ မဟာဇနော၊
များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည်။ ရာဇာနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းကြီးကို။ မာရေတုံ၊
သတ်ခြင်းငှာ။ အာရဘိ၊ အားထုတ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း စန္ဒကုမာရ
မင်းသားသည်။ ပိတရံ၊ ခမည်းတော်ကို။ ပရိဿဇိတွာ၊ ဖက်ထား၍။ မာရေတုံ၊
သတ်ခြင်းငှာ။ န အဒါသိ၊ မပေး။

မဟာဇနော၊ လူများအပေါင်းသည်။ ဧတဿ ပါပရညော၊ ထိုယုတ်မာသော
မင်းအား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကိုကား။ ဒေမ၊ ပေးပါကုန်အံ့။ အဿ၊ ထိုမင်းအား။ ဆတ္တဉ္ဇ၊
ထီးကိုလည်းကောင်း။ နဂရေ၊ မြို့၌။ ဝါသဉ္ဇ၊ နေထိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ န ဒဿမ၊
မပေးပါကုန်အံ့။ စဏ္ဍာလံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားကို။ ကတွာ၊ ဖြစ်အောင်ပြု၍။ -ဗဟိနာဂရေ၊
မြို့အပြင်၌။ နိဝါသာပေတွာ၊ နေထိုင်စေ၍။ ဟလဒ္ဓိပိလောတိကာယ၊ သစ်ခေါက်ဆိုး
အဝတ်ပိုင်းဖြင့်။ သီတံ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဝေဠေတွာ၊ ရစ်ပတ်၍။ စဏ္ဍာလံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားကို။
ကတွာ၊ ပြုပြီး။ စဏ္ဍာလဝသနဋ္ဌာနံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားတို့၏ နေထိုင်ရာသို့။ တံ၊ ထိုမင်းကြီး
ကို။ ပဟိဏိ၊ ပို့လိုက်ပြီ။

ပန၊ ဆက်၍ဆိုဦးအံ့။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဧတံပသုဃာတယညံ၊ ထို
သားကောင်တို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုကို။ ယဇီ သုဝေစ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း
ယဇ်ပူဇော်စေကြကုန်၏။ ယဇာပေသံစ၊ သူ့ကိုလည်း ပူဇော်စေကြကုန်၏။ အနု
မောဒိ သုစ၊ ဝမ်းသာ (သဘောတူ) ဖြစ်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ထိုသူအားလုံးတို့သည်။
နိရယပရာယဏဝ၊ ငရဲလျှင်ရောက်ရာ (လဲလျောင်းရာ) ရှိကြကုန်သည်။ အဟေသံ၊
ဖြစ်ကုန်ပြီ။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြလိုသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူ၏။

သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သောသူတို့သည်။ ပါပကံ၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကို။
ကရိတွာန၊ ပြုသောကြောင့်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ပဝိဋ္ဌာ၊ ဝင်ရောက်ကြရကုန်၏။ ဟိသမ္ဘံ၊
မှန်လှပါပေ၏။ ပါပကမ္မံ၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဣတော၊ ဤလူ့
ပြည်မှ။ သုဂတိံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂန္တံ၊ ရောက်ခြင်းငှာ။ နလမ္ဘာ၊ မရထိုက်ကုန်၏။
(ဣတိ၊ ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။)

သောပီခေါမဟာဇနော၊ ထိုလူများအပေါင်းသည်လည်း။ ဒွေကာဠကဏ္ဍိယော၊
နှစ်ယောက်ကုန်သော လူယုတ်မာတို့ကို။ ဟာရေတွာ၊ ဖယ်ရှားပြီး၍။ တတ္ထေဝ၊
ထိုနေရာ၌သာလျှင်။ အဘိသေက သမ္ဘာရေ၊ ရှင်ဘုရင် အဘိသိက်သွန်းစရာ

အဆောက်အအုံ အဖြာဖြာတို့ကို။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူကြကုန်၍။ စန္ဒကုမာရံ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ အဘိသိဉ္စိ၊ အဘိသိက် သွန်းတော်မူ၏။

တမတ္ထံ၊ ထိုသဘောကို။ ပကာသေဇ္ဇော၊ ထင်ရှားပြလိုတော်မူသော။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဝိပ္ပမုတ္တေသု၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန် ပြီးသည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာသို့။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာလာကြကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သမာဂတာ၊ ကောင်းစွာ လာကြကုန်သော။ တေ ရာဇပရိသာစ၊ ထိုမင်းပရိသတ်တို့သည်လည်း။ စန္ဒံ၊ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို။ အဘိသိဉ္စိ သု၊ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်၏။

။ ပ ။ ရာဇကညာယောစ၊ မင်းမျိုးသမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။

။ ပ ။ ဒေဝပရိသာစ၊ သိကြားမင်းအမှူးပြုသောနတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း။ ပ ။

။ ပ ။ ဒေဝကညာယောစ၊ သူဇာအမှူးပြုသောနတ်သမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။

။ ပ ။ ရာဇပရိသာစ၊ မင်းပရိသတ်တို့သည်လည်း။ စေလုက္ခေပံ၊ အဆင်းအမျိုးမျိုး ရှိကြသော အဝတ်တို့ကို အလံတူ၍ ပစ်လွှင့်ခြင်း (အလံလွှင့်တင်ခြင်း) အမှုကို။ အကရံ၊ ပြုကြကုန်ပြီ။

။ ပ ။ ရာဇကညာယောစ၊ မင်းမျိုးသမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။ အကရံ၊ ကုန်ပြီ။

။ ပ ။ ဒေဝပရိသာစ၊ သိကြားမင်းအမှူးပြုသောနတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း။ ပ ။ အကရံ၊ ကုန်ပြီ။

။ ပ ။ ဒေဝကညာယောစ၊ သူဇာအမှူးပြုသောနတ်သမီးကညာတို့သည်လည်း။ ပ ။ အကရံ၊ ကုန်ပြီ။

သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဝိပ္ပမုတ္တေသု၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန် ပြီးသည်ရှိသော်။ ဗဟူ၊ လူများစွာတို့သည်။ အာနန္ဒိတာ၊ လွန်စွာဝမ်းသာကြကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ နဂရံ၊ မြို့ကို။ နန္ဒိံ၊ အောင်စည်ကို။ ပဝေသိ၊ လှည့်လည်စေပြီ။ (ကံ၊ အဘယ်သို့ဆို၍ လှည့်လည်စေသနည်း။) စန္ဒကုမာရမင်းသားနှင့်။ သဟ၊ အတူ တကွ။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ ဗန္ဓနာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မောက္ခော၊ ပြီဟု။ အယောသိတ္ထ၊ ကြွေးကြော်လှည့်လည်စေပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရား သည်။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူသတည်း။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရမင်း) သည်။ ပိတု၊ မိမိ၏။ ဖခမည်းတော်အား။ ဝတ္ထံ၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို။ ပဌပေသိ၊ ဖြစ်စေ၏။ အဇ္ဈောနဂရံ ပန၊ မြို့တွင်းသို့ကား။ ပဝိသိတံ၊ ဝင်စေခြင်းငှာ။ နလဘတိ၊ မရ။

ပရိဗ္ဗယဿ၊ ရိက္ခာ၏။ ခီဏကာလေ၊ ကုန်သောအခါ၌။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရမင်း) သည်။ ဥယျာနကီဠာဒိနံ၊ ဥယျာဉ်ကစားထွက်တော်မူခြင်းအစရှိသည်တို့၏။ အတ္တယ၊ အကျိုးငှာ။ ဂစ္ဆန္တော၊ ထွက်တော်မူသည်ရှိသော်။ တံ၊ ထိုဖခမည်းတော်ထံသို့။ ဥပသင်္ကမိတ္တာ၊ သွားရောက်၍။ “ပတိမိ” တိ၊ အရှင်ဖြစ်ပါ၏ဟူသည်ကား (အာဟ၊ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလေ၏။) နဝန္တတိ၊ ရှိမခိုး။ အဉ္စလိံ ပန၊ လက်အုပ်ကိုကား။ ကတ္တာ၊ ချီးမြှောက်၍။ သာမိ၊ အရှင်။ စိရံဇီဝ၊ အသက်ရှည်ပါစေ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒတိ၊ ဆို၏။

ကေန၊ အဘယ်ဖြင့်။ အတ္တော၊ အဘယ်အကြောင်းကိုစွဲရှိပါသနည်းဟု။ ဣတိ-ပုတ္တော၊ ဤသို့ပြောကြားပါစေဟူ၍ကား။ အာရောစေသိ၊ ပြောကြားစေ၏။

အထ၊ ထိုအခါ။ အဿ၊ ထိုဖခမည်းတော်အား။ ပရိဗ္ဗယံ၊ ရိက္ခာကို။ ဒါပေသိ၊ ပေးစေပြီ။

သော၊ ထိုဘုရားလောင်း (စန္ဒကုမာရမင်း) သည်။ ဓမ္မေန၊ မင်းကျင့်တရားတော်နှင့်အညီ။ ရန္တံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ ကာရေတ္တာ၊ ပြုစေတော်မူ၍။ အာယုပရိယောသာနေ၊ ကံတော်ကုန်သောအခါ၌ (အသက်ဆုံးသောအခါ၌)။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်ကို။ ပူရယမာနေော၊ ပြည်စေလျက်။ အဂမသိ၊ ကြွမြန်းတော်မူ၏။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ အာဟရိတ္တာ၊ ဆောင်တော်မူ၍။

“ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာလျှင်။ န၊ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးအခါ၌လည်း။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ မံဇကံ၊ ငါတစ်ယောက်ကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ဗဟူ၊ များစွာသောလူတို့ကို။ မာရေတု၊ သတ်ခြင်းငှာ။ ဝါယာမံ၊ အားထုတ်ခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြုလေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတ္တာ၊ ဟောတော်မူ၍။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်တော်ကို။ သမောဓာနေသိ၊ ပေါင်းတော်မူ၏။

တဒါ၊ ထိုအခါက။ ခဏ္ဍဟာလော၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လာပြီ။ ဂေါတမိဒေဝီ၊ ဂေါတမိဒေဝီသည်။ မဟာမာယာ၊ မဟာမယာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ စန္ဒာဒေဝီ၊ စန္ဒာဒေဝီသည်။ ရာဟုလမာတာ၊ ယသောဓရာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ ဝသုလော၊ ဝသုလသည်။ ရာဟုလော၊ ရာဟုလာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ သေလော၊ သေလာသည်။ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်သည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ သူရော၊ ရဲရင့်သော (ဝါ) သူရမည်သော။ ဝါမဂေါတ္တော၊ ဝါမဂေါတ္တသည်။ ကဿပေါ၊ အရှင်မဟာကဿပသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ ဘဒ္ဒသေနော၊ ဘဒ္ဒသေနသည်။ မောဂ္ဂလ္လာနေော၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ သူရိယကုမာရော၊ သူရိယကုမာရသည်။ သာရိပုတ္တော၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်။ အဟောသိ၊ ပြီ။ စန္ဒရာဇပန၊ စန္ဒကုမာရမင်းသည်ကား။ အဟမေဝသမ္မာသဗ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လာပြီ။ (ဣတိ၊ ဤသို့။ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ပေါင်းတော်မူ၏။)

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထု

မင်းပူး ဦးဩဘာသ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပဏာမ

ယောဇာတိ ပုညဝဏ္ဏေဟိ၊ ဝေံဘဉ္ဇေသိမာနိနံ။
ဒိဋ္ဌိဇာလံပိ နေဇေန၊ တဿမေ ယေမင်္ဂလံ။

(ပထျာဝတ္တဂါထာ)

ယောနာထော၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ မာနိနံ၊ ငါသာလျှင် အမျိုးမြတ်၏၊
ငါသာလျှင်ဘုန်းကြီး၏၊ ငါသာလျှင်ဂုဏ်ရှိ၏ဟု ထောင်လွှားကုန်သော သူတို့၏။ ဝေံ၊
မာန်တည်းဟူသောတံခွန်ကို။ ဇာတိပုညဝဏ္ဏေဟိ၊ အသမ္ဘိန္ဒုခတ္တိယဟုဆိုအပ်သော
အမျိုးတော် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော
ဘုန်းတော်၊ စတုဝေသာရဇ္ဇ ဆအသာဓာရဏ ဒသဗလ နဝဂုဏ စသော ဂုဏ်တော်
တို့ဖြင့်။ ဘဉ္ဇေသိ၊ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးတော်မူလေပြီ။ ဒိဋ္ဌိဇာလံပိ၊ ဥရုဝေဠ ကဿပ
အစရှိကုန်သောသူတို့၏ မိစ္ဆာကွန်ယက်ကိုလည်း။ တေဇေန၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး
တည်းဟူသော အလှုံတော်ဖြင့်။ ဘဉ္ဇေသိ၊ နှိပ်နှင်းတော်မူလေပြီ။ တဿ နာထဿ၊
ထိုသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏။ တေဇေန၊
တန်ခိုးတော်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ယေမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်။
ဘဝတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

၁။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို တရားသူကြီးအရာမှ ချခန်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဤဗာရာဏသီပြည်သည် ပုပ္ဖဝတီအမည်ရှိ၏။

(ဤစကား၌ ဗာရာဏသီပြည်သည် ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်၌ သုရန္ဒအမည်ရှိ၏။ ဣဋ္ဌသုတသောမဇာတ်၌ သုဒဿနအမည်ရှိ၏။ သောဏဒဏ္ဍဇာတ်၌ ဗြဟ္မဝဒ္ဓအမည်ရှိ၏။ ဤစန္ဒကုမာရဇာတ်၌ ပုပ္ဖဝတီအမည်ရှိ၏။ ယုဇ္ဈယဇာတ်၌ ရမ္မအမည်ရှိ၏။ သင်္ခါဟုဏဇာတ်၌ မောလိနိအမည်ရှိ၏။ သည်ကိုရည်၍ သံဝရပျို့၌ ။ သုရန္ဒန၊ စသည် ခြောက်ပါး၊ မည်ပြားရှေးခါ၊ ထင်ရှားစွာသာ၊ ဗာရာဏသီ၊ ပုရိဝရ၊ ရွှေပြည်မတွင် ဟု အရှင်ရဋ္ဌသာရ စပ်တော်မူသတည်း။ ဤကား အလျဉ်းသင့်၍ စကားချပ်လိုက်သည်။)

ထိုပုပ္ဖဝတီ^၁ ပြည်၌ ဝသဝတ္တိ^၂ မင်း၏သား ဧကရာဇ်^၃ အမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုဧကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ကြီးကား စန္ဒကုမာရအမည်ရှိ၏။ ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားအား အိမ်ရှေ့^၄ ပေးတော်မူ၏။ ခဏ္ဍဟာလ^၅ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကား ပုရောဟိတ်^၆ တည်း။ ထိုခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားကား ဧကရာဇ် မင်း၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အစဉ်ဆုံးမ၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားကို ပညာရှိသောသူဟူ၍ တရားအဆုံးအဖြတ်ခံရာလွှတ်သဘင်^၇ ၌ နေစေ၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်စေ၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကား တံစိုး^၈ စားကြူး၏။ တံစိုးစား၍ တရားကို ဖြောင့်မတ်အောင်မစီရင်၊ ဥစ္စာရှင်ကို ဥစ္စာရှင်မဟုတ်၊ ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သော သူကို ဥစ္စာရှင်အဖြစ်ကို ပြု၏။

-
- ၁။ ပုပ္ဖဝတီ၊ ဗာရာဏသီပြည်၏ ရှေးအမည်။
 - ၂။ ဝသဝတ္တိ၊ မိမိအလိုသို့လိုက်စေတတ်သောမင်း။
 - ၃။ ဧကရာဇ်၊ တစ်ပါးတည်းသောမင်း။
 - ၄။ အိမ်ရှေ့၊ နန်းတော်၏ အရှေ့ဆောင်တွင် ဘုရင်လက်အောက်ခံ ဒုတိယဘုရင်ရာထူး။
 - ၅။ ခဏ္ဍဟာလ၊ ပုဏ္ဏားအမည်။
 - ၆။ ပုရောဟိတ်၊ တိုင်းပြည်အကျိုးစီးပွား ဆောင်ရွက်သောပုဏ္ဏား။
 - ၇။ လွှတ်သဘင်၊ တိုင်းပြည်ရေးဆောင်ရွက်သောအမတ်တို့စည်းဝေးရာရုံး။
 - ၈။ တံစိုး၊ မိမိအလိုသို့လိုက်ရန်ပေးသောလက်ဆောင်ဥစ္စာ။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တရားရှုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ လွှတ်သဘင်မှ ကြွေးကြော်လျက် ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ နန်းတော်သို့ ဝင်သော စန္ဒကုမာရမင်းသားကို မြင်လျှင် ပြေးလေ၍ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျက် ငိုကြွေး၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း အချင်းယောက်ျား အဘယ်ကြောင့် ငိုသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းသား တရားသူကြီး ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ တံစိုးစား၍ အကျွန်ုပ်ကို တရားမဟုတ်မမှန် အရှုံးစီရင်ဘိ၏ ဟု လျှောက်၏။ အချင်းယောက်ျား ငါရှိ၏တကား။ ထိုသို့မှန်လျှင် မစိုးရိမ်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ တရားဆုံးဖြတ်ရာ လွှတ်သဘင်သို့ ခေါ်ခဲ့သဖြင့် မြင်သော တရားသူကြီးနေရာ၌ နေ၍ ထိုအမှုသည် နှစ်ဦးတို့ကို စကားအချေအတင် တရားဝင်ဆိုစေပြီးလျှင် ဥစ္စာရှင်ကို ဥစ္စာရှင်၊ ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သူကို မဟုတ်ဟု ဖြောင့်မှန်သည့်အတိုင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ် စီရင်တော်မူ၏။

ထိုတရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် အိမ်ရှေ့မင်းသည် တရားကို ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်စီရင်ပေ၏ဟု ကြွေးကြော်အံ့ချီးကောင်းချီးပေးကြ ကုန်၏။ ထိုအသံကို ဧကရာဇ်မင်းကြားလေ၍ ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အရှင်မင်းကြီးသားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် တရားသဘင်၌ တရားဆုံးဖြတ်သတည်း။ ထိုတရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဤယခု ကြားတော်မူသော အသံကား တရားဖြောင့်မှန်စွာ ဆုံးဖြတ်ပေးသောကြောင့် ပရိသတ်တို့ ကောင်းချီးပေးသော အသံဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုစကားကို မင်းကြီးကြားတော်မူလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော် မူသတည်း။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း တရားဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ဝင်၍ ခမည်းတော် မင်းကြီးထံ တင်အပ်သော အိမ်ရှေ့မင်းနေရာ၌ နေလျက် ခစား၏။

ထိုအခါ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည် ချစ်သား သင်တစ်ခုသော တရားကို ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ကြားသည် မှန်၏လောဟု မေးတော်မူ၏။ ခမည်းတော်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏။ ချစ်သား ထိုသို့တပြီးကား ယနေ့မှစ၍ သင်သာတရားဆုံးဖြတ်ရာ လွှတ်သဘင်သို့တက်၍ တရားဆုံးဖြတ်ဟု တရားသူကြီးဟောင်း ခဏ္ဍဟာလကို ချ၍ အိမ်ရှေ့မင်းအား တရားသူကြီးအဖြစ်ကို မေးတော်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာပဏ္ဍာကာရပြတ်၏။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ထိုနေ့မှစ၍ အိမ်ရှေ့မင်းကြောင့်သာ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရပြတ်၏ဟု အိမ်ရှေ့မင်းအား ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ဤသူကို အဘယ်သောအခါ အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့် နှိပ်စက်ရပါအံ့နည်းဟု နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးရအံ့သော အခွင့်ကို ရှာစောင့်လျက်နေ၏။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို တရားသူကြီးအရာမှ ချခန်း ပြီး၏။

၂။ မင်းကြီး ယဇ်ပူဇော်မည် ကြံစည်ခန်း

ဧကရာဇ်မင်းသည်လည်း အလွန်ပညာနည်းလှသော မင်းတည်း။ တစ်နေ့သ၌ ဧကရာဇ်မင်းသည် ညဉ့်အခါစက်ပျော်သည်ရှိသော် မိုးသောက်ယံအခါ၌ အိပ်မက်တွင် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော မြို့တံတိုင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်အပ်သော မုခ်တံခါးရှိသော မြို့ကြီး၌ ရွှေသဲတို့ဖြင့် ခင်းအပ်သော ယူဇနာ^၁ ခြောက်ဆယ် အကျယ်ရှိသော ခရီးဈေးလမ်းလည်းရှိထသော ယူဇနာတစ်ထောင်အမြင့်ဆောင်သော ဝေဇယန္တာ^၂ ပြာသာဒ် စသော အထူးအဆန်း ဘုံဗိမာန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နန္ဒဝန် ဥယျာဉ် အစရှိသည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်အပ်သော တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကို မြင်မက်သတည်း။ အိပ်မက်မြင်ပြီး၍ နိုးလျှင် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ရောက်၍ စံစားပျော်မွေ့လိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိုးသောက်သောအခါ ဆရာဓဏ္ဍဟာလသည် ငါ၏အထံသို့ ခစားလာလတ္တံ့။ ထိုအခါ နတ်ပြည်သို့ရောက် အံ့သော အကြောင်းကို ဆရာပုရောဟိတ်အားမေး၍ ဆရာကြားအပ်သောခရီးဖြင့် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့သွားအံ့ဟု ကြံလျက် နံနက်မိုးသောက်လျှင် ဓဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားကို လည်တစ်ခွင့်စွင့် မျှော်လင့်တောင်တလျှက် နေ၏။

ဓဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားလည်း နံနက်မိုးသောက်၍ ခစားမြဲအချိန်ရောက်လျှင် ရေချိုး၍ ဝတ်စားတန်ဆာဆင်ယင်ဝတ်စားပြီးလျှင် ခစားအံ့သောငှာ နန်းတော်သို့ ဝင်၍ မင်း၏ အထံတော်ပုရောဟိတ်တို့နေရာ၌ နေပြီးသော် အရှင်မင်းကြီး ယနေ့ချမ်းသာစွာ စက်တော်မူရပါ၏လောဟု လျှောက်၏။

ဧကရာဇ်မင်းလည်း ဓဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား မြတ်သောနေရာ၌ နေစေ၍-
 သဂ္ဂါနံမဂ္ဂမာစိက္ခံ၊ တွမသိဗြဟ္မဏ ဓမ္မဝိနယ ကုသလော။
 ယထာ ဣတောဝဇန္တိ သုဂတိံ ၊ နရာပုညာနိ ကတွာန။
 ဟူသော ဂါထာဖြင့် ပြဿနာမေး၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဆရာပုဏ္ဏား ဆရာကား တရားသဖြင့် ပြည့်နံဆုံးမခြင်း၌ လိမ္မာ၏။ အကြင်အခြင်းဖြင့် လူတို့သည် ကောင်းမှုပြုကုန်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ နတ်ပြည်သို့သွားသကဲ့သို့ ငါလည်း နတ်ပြည်သို့သွားလို၏။ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကို ငါအား မြှောက်ကြားညွှန်ပြလော့ဟု ဆို၏။

(ဤပြဿနာသည်ကား အလွန်ခက်ခဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားတပည့်သားတော်တို့ကိုသော်လည်းကောင်း မေးခြင်းငှာထိုက်၏။ ဘုရားစသည် တို့ကို မရလျှင် ဘုရားလောင်းကိုသော်လည်း မေးခြင်းငှာထိုက်၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တောအရပ်၌ ခရီးမှား၍ တလည်လည်ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုသူကဲ့သို့လျှင် ခရီးမှားသောသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လတ်သော် ထိုသူအား လိုအပ်သောခရီးကို မေးသကဲ့သို့ နတ်ပြည်ခရီး၌ တွေ့ဝေမိနန်းမောသော ဧကရာဇ်မင်းသည် အလွန်နတ်ပြည်ခရီးကိုမသိသောဓဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား မေးဘိ၏)။

၁။ ယူဇနာ၊ လေးဂါဝုတ်ကို တစ်ယူဇနာ။
 ၂။ ဝေဇယန္တာ၊ အထူးအောင်ရာသိကြားမင်း၏ ဘုံနန်းပြာသာဒ်။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ယခု ငါ့ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကိုမြင်ရတော့အံ့၊ ငါ၏ ရန်သူဖြစ်သော စန္ဒကုမာရမင်းသားကို သေကျေပျက်စီးအောင်ပြုသဖြင့် အခွင့်သာ ယာစွာ ငါ၏အလိုပြည့်အံ့သည်ဟု ကြံပြီးသော် -

အတိဒါနံ ဒဒိတွာန၊ အဝဇ္ဇံဒေဝ ဃာတေတွာ။

ဧဝံဇန္တိ သုဂတိ၊ နရာ ပုညာနိ ကတွာန။

ဟူသော ဂါထာဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း ကောင်းသောဖြစ်သူဟု ကြားပေ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး သူတစ်ပါးတို့ စွန့်နိုင်လှူနိုင်ခဲ့သော လွန်သောအတိ ဒါနံ ကိုပြုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မသတ်အပ်သောသူ သက်သတ်၍ ကောင်းမှု ပြုသောကြောင့်လည်းကောင်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် အတိဒါန စသည်ကို ပြုရမည် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိမထင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ -

ကံ ပနေတံ အတိဒါနံ၊ ကေစအဝဇ္ဇာ ဣမသ္မိ လောကသ္မိ။

ဧတဉ္စနော အက္ခာဟိ၊ ယဇိဿမိ ဒဒါမိ ဒါနာနိ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် မေးပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဆရာပုဏ္ဏား အတိဒါနဟူသည်ကားအဘယ်နည်း၊ မသတ် အပ်သော ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ငါ့အား ထင်စွာပြုလော့၊ ငါလှူဒါန်းပူဇော်အံ့ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားလည်း အတိဒါန စသည်ကို ကြားလို၍ -

ပုတ္တေဟိ ဒေဝ ယဇိတဗ္ဗံ၊ မဟေသိဟိ နေနမေဟိစ။

ဥသဘောဟိ အာဇာနိယေတိ စတူဟိ၊ သဗ္ဗစတုက္ကေန ဒေဝယဇိတဗ္ဗံ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် လျှောက်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး သားသမီး မိဖုရား သူကြွယ် နွားလားဥသဘ အာဇာနည်မြင်း စသော ခပ်သိမ်းစုံလေးခုစီဖြစ်သော သဗ္ဗစတုက္ကံဖြင့် ပူဇော်အပ်ဟု ကြား၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် နတ်ပြည်ခရီးကို မင်းကြီးမေးတော်မူလျှင် ငရဲသို့ ရောက်ကြောင်း မကောင်းသောခရီးကို ကြားလေသတည်း။ ထိုသားသမီးစသော သဗ္ဗစတုက္ကံပူဇော်ခြင်း အစီအရင်ကိုကြားလိုပြန်၍လည်း အရှင်မင်းကြီး သားသမီး စသည်တို့၏ ဦးခေါင်းကို သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်၍ ရွှေခွက်ဖြင့် လည်ချောင်းသွေးကို ခံယူပြီးလျှင် တွင်း၌ထည့်၍ ယဇ်ပူဇော်ကုန်သောမင်းတို့သည် ဤကိုယ်၏ အဖြစ်ဖြင့်ပင် နတ်ပြည်သို့ရောက်လေကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ အထီးကျန်သောသူ၊

၁။ အတိဒါန၊ သူတစ်ပါးတို့ မစွန့် မလှူနိုင်သောဒါန။
၂။ သဗ္ဗစတုက္ကံ၊ လေးခုအပေါင်း ခပ်သိမ်းစုံ လေးခု။
၃။ အထီးကျန်၊ ကိုယ်ထီးမလာဘာမျှမရှိသော အဖြစ်အခြေအနေမျိုး။

ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား အဝတ်အစား စသည်ကို ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည် ဒါနသာမည်၏။ ပြုနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်မိမိရင်သွေး ရင်သားစသည်တို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်သာ သူတစ်ပါးတို့ စွန့်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် အတိဒါန ဖြစ်သည်ဟူ၍ အလွန်မလိမ္မာသော ဧကရာဇ်မင်းကြီးအား လှည့်ပတ်လျက် စကားဆယ်ပါးအနက်တွင် ကောက်ပင်ရိတ်ဖြတ်စကား^၁ဖြင့် စန္ဒကုမာရ မင်းသား တစ်ယောက်ကိုသာ သတ်လိုလျက် များစွာသောသူတို့နှင့်ဟာကွ သတ်ရမည် စီရင်သည်ကား ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် စန္ဒကုမာရမင်းသားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်တော် မူပါဟု ဆိုချေသော် မင်းသား၌ ရန်ငြိုးရှိသောကြောင့်သာ ဤပုဏ္ဏား စီရင်သည်ဟူ၍ မင်းကြီးအယူတော်ရှိရာသည်ဟုနုလုံးပြုလျက် အစုစုလေးခုလေးခုစီသော သတ္တဝါတို့ အတွင်း၌ မင်းသားအိမ်ရှေ့ရှင်ကို မထင်မရှားသွင်း၍ ဆိုဘိ၏။

ထိုသို့ သဗ္ဗစတုက္ကဖြစ်သော အတိဒါနကိုစီရင်မည် နီးနှောပြောဆိုကြသော မင်းပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့၏ စကားကို နန်းတော်တွင်း၌ မင်းခစား ပရိသတ် မှူးမတ် အပေါင်း မောင်းမ မိဖုရားတို့ကြားလေလျှင် ယုဂန္တီရ်လေသွဲ့၍ နွဲ့ပျောင်းသော အင်ကြင်းပင်ပျိုတောက်သို့ သောသောအုတ်အုတ်တုန်လှုပ်ကြောက်လှန်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောအသံသည် နန်းတော်အလုံး လွှမ်း၍တက်၏။ ခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မင်းကြီးအသို့နည်း၊ ဤအစီအရင်အတိုင်း ယဇ်ပူဇော်နိုင်အံ့လော၊ မပူဇော်နိုင်အံ့လောဟု မေး၏။ ဆရာ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းကောင်းမှုဖြစ်သော ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မပူဇော်နိုင်အံ့နည်း၊ ယဇ်ပူဇော်၍ ငါနတ်ပြည် သို့ သွားအံ့ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင် အရှင်မင်းကြီး ကြောက်တတ်သောသဘောရှိ၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းကောင်းမှုကို အလိုနည်းကုန်သောသူတို့သည် ယဇ်ပူဇော် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အရှင်မင်းကြီးကား နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှု၌ ရဲရင့်ပေသည် ကောင်းစွဟုဆိုလျက် ကောင်းမှုဟူသည် မနေးမဆိုင်းရာ အလျင် တဆောပြုရာ၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ဆိုသည်အတိုင်း နန်းတော်ကနေ၍ စီရင်တော်မူ။ အကျွန်ုပ်ကား ယဇ်ပူဇော်ရန် တွင်းကိုစီရင်အံ့ဟု အမှုနှင့်လျော်စွာ ဗိုလ်ပါအပေါင်း မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြို့အပြင် အရှေ့မျက်နှာ၌ မြေအခင်းအကျင်း သင့်ရာ ညီညာစွာသုတ်သင်လျက် ယဇ်တွင်း စီရင်ပြီးသော် ပတ်လည်ဝန်းကျင် စောင်ရန်း ကာရံစေ၏။

(အဘယ့်ကြောင့် ဝင်းကာရံစေသနည်း ဟူမူကား ယဇ်ပူဇော်သောအခိုက် မထိုက်မလျော် မတော်မသင့် ကျင့်၏တကားဟု တရားစောင့်ရှောက်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ မြစ်တားမည်ကိုစိုး၍ ထိုသူတို့ မဝင်စိမ့်သောငှာ စောင်ရန်း ကာရံစေ သတည်း။)

မင်းကြီးယဇ်ပူဇော်မည် ကြံစည်ခန်းပြီး၏။

၁။ ကောက်ပင်ရိတ်ဖြတ်စကား။ မိမိအလိုရှိသည်ကို မထင်မရှားသွင်း၍ဆိုသောစကား။

၃။ သားတော်သမီးတော်များကို ဆောင်ယူစေခန်း

ဧကရာဇ်မင်းသည်လည်း မင်းချင်းတို့ကိုခေါ်၍ ငါသည် မယား သား သမီးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ပြီးလျှင် နတ်ပြည်သို့သွားအံ့။ သင်တို့သွား၍ ငါ့သား သမီး မိဖုရား တို့ကို အကြောင်းကြားလျက် လေးပါးသော စတုတ္ထကို ဆောင်ယူချေဆိုပြီးလျှင် သားတော် လေးယောက်ကို ရှေးဦးစွာ ဆောင်ယူစီမံသောငှာ-

ဂစ္ဆာထ ဝဒေထ ကုမာရေ၊ စန္ဒန္တ သူရိယန္တ ဘဒ္ဒသေနဉ္စ၊
သူရ ဝါမဂေါတ္တဉ္စ၊ ပသုရာ ကိရဟောထ ယညတ္ထာယ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အချင်းတို့ ယခုသွားချေ။ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ဝါမဂေါတ္တ ဤသားတော်လေးယောက်တို့ကို ခမည်းတော်မင်း ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည် အကြောင်းကို ပြောဆို၍ အစုစုနေစေဟု စေ၏။

မင်းချင်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ အိမ်ရှေ့မင်းစန္ဒကုမာရထံသွား၍ အရှင်သား ရှင်မင်းသားတို့ကိုသတ်၍ ခမည်းတော်နတ်ပြည်သွားတော်မူမည်ဟု ရှင်မင်းသားတို့ကို ဖမ်းယူချေ စေတော်မူသောကြောင့် ရောက်ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ အဘယ်သို့ စကားကြောင့် ငါ့ကိုဖမ်းချေစေတော်မူသနည်းဟု မင်းသားမေး၏။ အရှင်မင်းသား ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား စကားကြောင့်တည်းဟု လျှောက်၏။ အချင်းတို့ ထိုသို့တပြီးကား ငါတစ်ယောက်ကိုသာ ဖမ်းသလော၊ တစ်ပါးသောသူတို့ကိုလည်း ဖမ်းသေးသလောဟု မေး၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အရှင်သားကိုသာမဟုတ် လေးပါးသော သားတော် သမီးတော်တို့ကိုလည်း ဖမ်းစေ၏။ သဗ္ဗစတုတ္ထဖြစ်သော ယဇ်ကိုပူဇော်လိုသတည်း ဟု လျှောက်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား တစ်ပါးသောသူတို့နှင့် ရန်မဖြစ် တရားသူကြီးအရာကို စန္ဒကုမာရလူယူဘိသည်ဟု ငါ၌သာ ရန်ငြိုးရှိ၏။ ငါတစ်ယောက်ကြောင့် များစွာသောသူတို့ကို သတ်မည်ကြံသည်ကား မသင့်၊ ထိုသူတို့မသေထိုက်ပေ။ ငါ့ခမည်းတော်မင်းကြီးကို ငါဖူးမြင်ရပါမူ ထိုသူအပေါင်းတို့ကို သေဘေးမှ လွတ်အောင်ဆောင်ရွက်ရမည်ကား ငါ၏ဝန်တည်းဟု ကြံ၍ အချင်းတို့ ခမည်းတော်အမိန့်နှင့်ညီအောင် ငါ့ကိုပြုတော့ဟု ဆို၏။ မင်းချင်းတို့လည်း အိမ်ရှေ့မင်းကို အမိန့်တော်ရင်းနှင့်ညီအောင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်းရင်ပြင်တင့်အပ်သော အရပ်၌ ထား၏။ ကြွင်းသော သားတော်သုံးယောက်တို့ကိုလည်း ဖမ်းယူ၍ အိမ်ရှေ့မင်း၏အပါး၌ ထား၏။

မင်းချင်းတို့လည်း အရှင်မင်းကြီး သားတော်လေးယောက်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ ရောက်ပါပြီဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း မင်းချင်းတို့စကားကိုကြားလျှင် အချင်းတို့ငါ့သားတော်များကိုဆောင်၍ပြီးမူ ငါ၏သမီးတော် ဥပသေနာ၊ ကောလိလာ၊ မုဒိတာ၊ နန္ဒာ ဤသမီးတော် လေးယောက်တို့ကိုလည်း ဆောင်၍ မိမိတို့မောင်တော်များ အနီး၌ နေစေဟု စေလိုက်၏။ မင်းချင်းတို့လည်း မင်းကြီးဆိုတိုင်း သမီးတော် လေးယောက်တို့ကို ယဇ်ပူဇော်မည် အကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ငိုကြွေး မြည်တမ်း

ကုန်လျက်ပင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မောင်တော်များအနီး၌ ထားကုန်၏။ ထိုနောက် မိဖုရားလေးယောက်တို့ကို ဆောင်ယူစေလိုက်ပြန်၍ အချင်းတို့ ငါ၏ မိဖုရား ကြီးဖြစ်သော ဝိဇယာ၊ ဧရာပတိ၊ ကေသနီ၊ သုနန္ဒာ ဤမိဖုရား လေးယောက်တို့ကို ယဇ်အလိုငှာ အစုစုနေစေဟု စေ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း မိဖုရားလေးယောက်တို့ကို ငိုမြည်တမ်းလျက်ပင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်းသားတို့၏ အနီး၌ထား၏။

ထိုနောက် သူဌေးကြီး လေးယောက် တို့ကို ယူစေလိုပြန်၍ အချင်းတို့ ပုဏ္ဏမုခ သူဌေး၊ ဘဒ္ဒိယသူဌေး၊ သိင်္ဂီလသူဌေး၊ ဝမုသူဌေး ဤလေးယောက်သောသူဌေးတို့ကို ယဇ်အလိုငှာဆောင်၍ အစုစုနေစေဟု စေ၏။ မင်းချင်းတို့လည်း သူဌေးလေးယောက်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ မင်း၏ သားတော် သမီးတော် မိဖုရားတို့ကို ဆောင်သော အခါကား ပြည်သားပြည်သူအပေါင်းတို့ တစ်ခွန်းသောစကားကိုမျှမဆို၊ သူဌေးလေးယောက်တို့ကို ဖမ်းယူသောအခါကား သူဌေးတို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း ပေါက်ဖော်တော်စပ်သူ များသည်ဖြစ်၍ တစ်ပြည်လုံးချောက်ချားလျက် မင်းကြီး သူဌေးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်မည်ဆိုသော် မသတ်ရအောင်လျှောက်မည်ဟု သူဌေးလေးယောက်ကို ခြံရံကုန်လျက် သား မယား ပြည်သား ပြည်သူအပေါင်းလိုက်၍ မင်းကြီးအား အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့ကို ဦးစွန်းတုံး၍ ဦးခေါင်းပြည်း စေသဖြင့် ပြည်မှသော်လည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါ။ ထိုသို့ မပြုမူ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်အဖြစ်သော်လည်း ပြုတော်မူပါ။ အသက်ကို သနားတော်မူပါဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း နားမျှမခံ မပြန်မကြည့် နေပြီးသော် မင်းချင်းတို့လည်း မင်းကြီးအလိုကို သိသဖြင့် သားမယား ပြည်သားပြည်သူ အပေါင်းတို့ကို ပယ်ခွာ နှင်ထုတ်လိုက်၍ သူဌေး လေးယောက်တို့ကို မင်းသားများအနီး၌ ထားလေ၏။

ထိုနောက်မှ ဆင်အစရှိသည်တို့ကို ယူစီမံသောငှာ စေပြန်လို၍ အချင်းတို့ အဘယက်ရမည်သောဆင်၊ နှာဠာဂိရိမည်သောဆင်၊ အစ္စဂ္ဂတမည်သောဆင်၊ ဝရုဏဒန္တမည်သောဆင် ဤဆင်လေးစီးတို့ကိုလည်း ယဇ်အလိုငှာဆောင်ချေ။ ထိုမှတစ်ပါး ကေသနီမည်သောမြင်း၊ သုရာမုခမည်သောမြင်း၊ ပုဏ္ဏကမည်သောမြင်း၊ ဝိနတကမည်သောမြင်း ဤမြင်းလေးစီးတို့ကိုလည်း ဆောင်ချေ။ ထိုမှတစ်ပါး ယူတပတိမည်သောနွားလား၊ နောမေည်သောနွားလား၊ နိသဘာမည်သောနွားလား၊ ဂဝံပတိမည်သော နွားလား၊ ဥသဘာလေးခုတို့ကိုလည်း ဆောင်ချေ။ ဤသတ္တဝါများကို ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည်။ အစုစုသင့်ရာနေစေ။ ခပ်သိမ်းစုံယဇ်ပူဇော်တော်မူရန်ကိစ္စကို ပြီးအောင် စီရင်၍ နေထွက်လျှင်ပူဇော်တော်မူမည်။ ငါ့သား စန္ဒကုမာရမင်းသားကိုလည်း နေထွက်လျှင် လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည်ဖြစ်သောကြောင့် နေမထွက်မီ ယခုမိုးသောက်ယံ စံတော်မွှေးလျော်စေဟု စေ၏။ ဧကရာဇ်မင်း၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်လည်း ရှိသေးသတတ်။

သားတော် သမီးတော်များကို ဆောင်ယူစေခန်း ပြီး၏။

၄။ မင်းကြီးမယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့အား တင်လျှောက်ခန်း

ထိုအခါ အမတ်တို့သည် မင်းကြီးမယ်တော်ထံသွား၍ အရှင်မသားတော် မင်းကြီးသည် မိမိ၏မိဖုရား၊ သားသမီးတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်တော်မူမည်ပြုဘိ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုစကားကို မင်းကြီးမယ်တော်ကြားလျှင် သင်တို့ အသို့ဆိုကြကုန်သနည်းဟု အသည်းလှိုက်၍ ရှိုက်ငင်ဗျာကြီးလျက်^၁ လက်အစုံဖြင့် ရင်အုံကိုခတ်၍ မရပ်မတည် မျက်ရည်စွတ်စို့ ငိုမြည်တမ်းလျက် သားတော် ဧကရာဇ်မင်းထံလာ၍ ချစ်သား၊ ဤသို့သော ယဇ်ကို ပူဇော်မည်ဆိုသည် မှန်၏လောဟုမေး၏။ မယ်တော်၊ မှန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် နတ်ပြည်ကို လိုသည်ဖြစ်၍ ပြည်ကြီးဝန်ကို ဆောင်နိုင်သော ဘုန်းပညာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နန်းညွန့်နန်းလျှာ ရတနာမျက်ချစ် ချစ်လှစွာသော စန္ဒကုမာရကို စဉ်လျက်လည်း ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ၊ သုဂတိချမ်းသာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါမည်။ ကြွင်းသည့်မိဖုရား၊ သားသမီး စသည်များမှာ ဆိုရာမရှိ စွန့်အပ်လှတော့သည်။ ထိုသူအပေါင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားပါမည်ဟု ဆို၏။

မယ်တော်လည်း-

မာတွံ ပုတ္တ သဒ္ဒဟေသိ၊ သုဂတိ ကိရဟောတိ ပုတ္တယညေန။
နိရယာနေသော မဂ္ဂေါ၊ နေသောမဂ္ဂေါသဂ္ဂါနံ။
ဒါနာနိဒေတိ ကောဏ္ဍည၊ အဟိ သာ သဗ္ဗဘူတသဗ္ဗာနံ။
သေမဂ္ဂေါ သုဂတိယာ၊ နစ မဂ္ဂေါ ပုတ္တယညေန။

ဟူသော နှစ်ဂါထာဖြင့် ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား သူတစ်ပါးတို့ကို အပြစ်မဲ့ ညှဉ်းဆဲလေ့မရှိသော ကောဏ္ဍည အမျိုး၌ဖြစ်သော ချစ်သား၊ သားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏ဟုဆိုသော သူမိုက်တို့၏စကားကို ချစ်သား မယုံလင့်။ သူတစ်ပါးကိုသတ်ခြင်းသည် ကား အပါယ်လေးပါးလားကြောင်း၊ မကောင်းသော သူယုတ်တို့၏ အကျင့်သာဖြစ်သည်။ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုမဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို မသတ်မညှဉ်းဆဲ မူ၍ အလှူပေးခြင်းသာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ မင်းသည် မယ်တော်စကားကို ပယ်လို၍ အာစရိယာနံ အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား မယ်တော်၊ ဤသို့မဆိုလင့်။ အကျွန်ုပ်ပြုသော ယခုအမှုသည် ကြံစည်တွေးတော၍ အတ္တနောမတိ^၂ ပြုသည်မဟုတ်။ ထုံးစံရှိသည်အတိုင်း ဆရာတို့ ပြည့်နိစီရင်ပေသော စကားဖြစ်သည်။ မယ်တော် ချမ်းသာစွာသာနေ။ အကျွန်ုပ် သားတော် စန္ဒကုမာရစသည်တို့ကိုသတ်၍ သူတစ်ပါး ပြုနိုင်ခဲ့သော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါမည်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မယ်တော်သည် မိမိ စကားကို သားတော်မယူသည်ဖြစ်ရကား ငိုမြည်တမ်းလျက် ဖဲလေ၏။

၁။ ဗျာကြီးလျက်၊ လုံ့လဗျာပါရများလျက်။
၂။ အတ္တနောမတိ၊ မိမိအလိုမျှသာ။

ထိုနောင် ဧကရာဇ်မင်း၏ ခမည်းတော် ဝသဝတ္တိမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသဖြင့် လာလတ်၍ ချစ်သား၊ သင်သည် သားတော်လေးယောက်တို့ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်မည်ကြား၍ မှန်၏လောဟု မေး၏။ ခမည်းတော်မင်း မှန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ လက်ယာမျက်လုံး လက်ရုံးသဖွယ် တင့်တယ်ပျိုနု ရှုမခန်း နန်းညွန့်နန်းလျာဖြစ်သော စန္ဒကုမာရကို စဉ်လျက် ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ။ သုဂတိချမ်းသာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါမည်။ ကြွင်းသည့် သားသမီး စသည်များမှာ ဆိုရာမရှိ စွန့်အပ်လှတော့ သည်။ ထိုသူအပေါင်း၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားပါအံ့ ဟုဆို၏။ ခမည်းတော်လည်း ချစ်သားဧကရာဇ်၊ မင်းသားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်အံ့သည်ဟုဆိုသော သူမိုက်စကားကို ရွှေသားရင်နှစ် ဧကရာဇ် ပြည်ရှင် မယုံနှင့်။ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်ကား အပါယ်လေးပါးလားအံ့သော အကြောင်းသာဖြစ်သည်။ နတ်ရွာလားကြောင်း မဟုတ်။ ကောဏ္ဍညမျိုး မင်းရိုးမပျက် စဉ်ဆက်စိုးယူလျက် ပြည်သူတကာတို့၏ ချမ်းသာကို ရှာလေ့ရှိသော ငါ့သားဧကရာဇ်၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်လိုမှု သူတစ်ပါးကို မသတ် မညှဉ်းဆဲမှု၍ အလှူပေးလော့။ ထိုသို့ အလှူပေးခြင်းသည်သာ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

ဧကရာဇ်မင်းသည် ခမည်းတော်မင်း၊ အကျွန်ုပ်ပြုသော အစီအရင်သည် တိုင်ပင် နှီးနှောခြင်းမရှိ။ မိမိအယူနှင့်သာပြုသော အစီအရင်မဟုတ်ပါ။ သံသရာ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်တန်သော အကျိုးအကြောင်း ကောင်းမကောင်း ရာမရာကို ပညာမြော်မြင်နိုင်သော ဆရာတို့၏စကားဖြင့် တရားရှိသည်ဟူ၍ စိရင်ပါသည်။ ပြည်သူပြည်သား သူတစ်ပါးတို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော သားသမီးတို့ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်၍ နတ်ပြည်သို့ သွားအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုနောင် ခတ္တိယအမျိုး နန်းရိုးအစဉ် ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ငါ့သားဧကရာဇ်၊ သားသမီး စသည်ကို မညှဉ်းဆဲမှု၍ အလှူပေးလျက် အသက်ထက်ဆုံး သားအပေါင်း အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံစွာ ကာသိကရာဇ်တိုင်းသူ လူအပေါင်းကို အုပ်စိုး စောင့်ရှောက်လော့ဟု ဆိုသော်လည်း သားတော် ဧကရာဇ် မနာယူလို။

မင်းကြီးမယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့အား တင်လျှောက်ခန်း ပြီး၏။

၅။ စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း

ထိုနောင် စန္ဒကုမာရမင်းသားသည် သတ်မည်စီရင်သော သူအပေါင်းတို့ကို သေဘေးမှ လွတ်စိမ့်သောငှာ ခမည်းတော်မင်းအား တင်လျှောက်တောင်းပန် လိုရကား-

မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 အပိနိဂ္ဂဠ ဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္တိအသေစ ပါလေမ။
 မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 အပိနိဂ္ဂဠ ဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္တိဆကဏာနိ ဥဇ္ဈေ။

၁။ ကာသိကရာဇ်၊ ပုဆိုးအထည်ကောင်းထွက်သောတိုင်းပြည်။

မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 အပိနိဂ္ဂဠ ဗန္ဓကပိ၊ အဿဆကဏာနိ ဥဇ္ဈေမ။
 မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနောဒေဟိခဏ္ဍဟာလဿ။
 ယဿဟောန္တိတဝကာမာ၊ အပိရဋ္ဌာပဗ္ဗာဇိတာ။
 ဘက္ခာစရိယံ စရိဿာမာတိ။

ဟူသော လေးဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ပြု၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ပေးတော်မူလော့။ ထိုသို့မပြုမူ နှား၊ ခွေး စသည်တို့ကဲ့သို့ လည်တောက်ဆွဲ၍ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း ထည့်တော်မူပါလော့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ ဆရာခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ပေးတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ အကျွန်ုပ်တို့ကို ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံး ထားတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏ အစေအပါး အကျွန်ုပ်တို့ခံပါအံ့။ ထိုသို့မပြုမူ ပြည်မှမူလည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါလော့။ ခွက်လက်စွဲ၍ တောင်းစားပါအံ့။ အကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ချမ်းသာပေးတော်မူပါဟု လျှောက်တောင်းပန်၏။

ဧကရာဇ်မင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း၏ အထူးထူး အပြားပြား သနားချစ်ခင်ဖွယ် အသွယ်သွယ်သောအကြောင်းဖြင့် လျှောက်တောင်းပန်သံကို ကြားလျှင် သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့် နှလုံးကွဲအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၍ မျက်ရည်စီးယိုငိုကြွေးလျက် ငါ့အသက်အတူ ကြည်ဖြူချစ်ခင် ကြင်နာသနားအပ်စွာသော ငါ၏သားတော်များကို အဘယ်သူ သတ်ခြင်းငှာ ဝံ့အံ့နည်း။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်လျှင်ရှိစေ။ ငါ၏သားတော်များကို မသတ်ပြီဟု နှလုံးကျွံ၍ သာယာလှသော စကားဖြင့် ငါ၏သားတော်တို့ အသက်ရှည်လိုသောကြောင့် သင်တို့မမြည်တမ်းငိုကြွေးသောအသံဖြင့် အသည်းအအူလဲမည်နယ် မခံမသာ ပူဆာအောင် သင်တို့ပြုဘိ၏တကား။ သားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ငါ့သားများကို လွှတ်စေဆိုလျှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးမှစ၍ ခပ်သိမ်းစုံ လေးခုစီသော သတ္တဝါတို့ကို လွှတ်လေ၏။

ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်ကား ယဇ်တွင်း၌ စီရင်၍နေ၏။ ထိုအခါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို လွှတ်တော်မူပြီဟု ကြားသိလျှင် လျှင်စွာသွား၍ ပုဏ္ဏားယုတ် ပုဏ္ဏားကျယ်၊ ဟယ်...ခဏ္ဍဟာလ၊ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်သည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို လွှတ်တော်မူပြီ။ နင့်သားနှင့်သမီးနှင့် မယားများကိုသတ်၍ နင့်သား နင့်သမီး နင့်မယား၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် နင့်သာ ယဇ်ပူဇော်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် မင်းကြီး၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုပြန်သနည်းဟု ကမ္ဘာပျက် မီးလောင်သကဲ့သို့ မျက်လုံးပြောင်တောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ် ပုပ်ညှိုးသမ်းမည်းသောမျက်နှာဖြင့် လျှင်စွာ ထ၍ မင်းကြီးထံသွားပြီးသော်-

ပုဗ္ဗေဝခေါသိမေဝုတ္တော၊ ဒုက္ကရံဒုရသိသမ္ဘဝဉ္ဇေတံ။
 အထနောဥပက္ခဋ္ဌဿ၊ ယညဿကသ္မာကရောသိဝိက္ခေပံ။
 သဗ္ဗေဝဇန္တိသုဂတိ၊ ယေယဇန္တိယေဝိယဇာပေန္တိ။
 ယေစာပိ အန္ဓမောဒန္တိ၊ ယဇန္တာနံ ဒေသံမဟာယညံ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး၊ ယဇ်မစီရင်မီကပင် သင့်ကို ငါဆိုပါသည် မဟုတ်
 လော့။ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကိုကား အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့၏၊ ပြုသော်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏ဟု
 ခဲခက်သောအကြောင်းကို ပြောဆိုပါလျက် စီရင်သာ စီရင်ပါ၊ ပြုပါမည်ဆို၍
 စီရင်သည်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းကိစ္စ အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် အဘယ့်ကြောင့် ရှေ့စကား
 အတိုင်းမတည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ဖျက်တော်မူသနည်း။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤသို့သော
 ယဇ်ပူဇော်သောသူကို ထားဘိဦး။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ကုန်သောသူတို့ပင်
 လျှင်လည်း နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြကုန်၏ဟု ဆို၏။ အလွန်မှိုက်စွာလှသော ဧကရာဇ်
 မင်းသည် အမျက်ရန်ငြိုး နိုင်ငံသို့လိုက်သော ပုဏ္ဏားစကားကို ကြားပြန်လျှင် သဘော
 ကောက် အမှန်ဟုတ်နိုး ထင်မှတ်၍ သားတော်တို့ကို တစ်ဖန်ဖမ်းစေပြန်၏။

ထိုအခါစန္ဒကုမာရမင်းသားသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ချမ်းသာ
 ပေးပြီးမှ အဘယ့်ကြောင့် သတ်တော်မူပြန်အံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်
 တို့ကို သတ်တော်မူလိုလျှင် ငယ်ငယ်ကပင် သတ်တော်မူပါတော့လော့။ သဘောစုံမက်
 ရင်ထက်ပိုက်ယူမွေးမြူခြင်းကိုပြု၍ ယခုရှုသာတင်တယ်အရွယ်ရောက်မှမိဘပြည်သူ
 လူအပေါင်းတို့အား ပြစ်မှားတစ်စီ မရှိစဖူးသော အကျွန်ုပ်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့်
 သတ်တော်မူပါအံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ဝတ်စားတန်းဆာ ဆင်ယင်၍ ဆင်ထက်
 မြင်းထက် စီးနင်းလျက် တစ်ဖက်ရန်သူ ရည်တူမဝံ့ ကြောက်လန့်စေတတ်သော
 အကျွန်ုပ်တို့ ရဲစွမ်းအင်ကို မျက်မှန်းထင်ထင် မြင်တော်မူပါသည် မဟုတ်လော့။ ထိုသို့
 ဆင်စီး မြင်းစီး စစ်ဆင်စီရင် ခွဲခြမ်း ရဲစွမ်းအားအင်နှင့် ပြည့်စုံသော အကျွန်ုပ်တို့ကို
 ယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ သတ်တော်မူပါလင့်။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ပစ္စန္ဒရစ် ဇနပုဒ်၌
 လူမှိုက်လူသွမ်းတို့သောင်းကျန်းပုန်ကန် ရန်မီးထလျှင်လျှင်စွာ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏
 နှလုံးတော်မြတ် ချမ်းငြိမ်းအောင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမဲ့ခြင်းကို ပြုခြင်းသည် အကျွန်ုပ်
 မဟုတ်ပါလော့။ ထိုသို့ စီးပွားတော်ကို ရှာတတ်သော သားတော်စစ်ကို အပြစ်မဲ့ဘဲ
 အဘယ့်ကြောင့် သတ်တော်မူပါအံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ပညာကြီးသောလူကို
 ထား၍ ပညာမဲ့သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ငှက်မတို့သည် မြက်ကို အသိုက်ပြု၍ နေကုန်
 သဖြင့် မိမိတို့သားကို သနားချစ်ခင် ကြင်နာပါသေး၏။ ထိုသို့ သားသမီးဟူသည်ကို
 ပညာမဲ့သော ငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ပင်လျှင်လည်း ချစ်ခင်ပါလျက် ပညာမြော်မြင်နိုင်သော
 ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် အကြောင်းမဲ့ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယဇ်အလို့ငှာ

၁။ ပစ္စန္ဒရစ်၊ မြို့ပြည်၏ အစွန်းအဖျားအရပ်။
 ၂။ အပြစ်မဲ့ဘဲ၊ အပြစ်မရှိဘဲ။
 ၃။ တိရစ္ဆာန်၊ လူတို့ကဲ့သို့ မတ်ရပ်မသွား လဲမှောက်လျက်သွားသော သတ္တဝါ။

သတ်တော်မူဘိအံ့နည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ခဏ္ဍဟာလစကားကို ယုံတော်မမူပါလင့်။ ခဏ္ဍဟာလစကားကို ယုံတော်မူ၍ လက်ယာမျက်လုံး လက်ရှုံးတော်နှင့်တူသော အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်ဖြတ်တော်မူလျှင် နောက်မကြာမြင့်မီ ခမည်းတော်မင်းကြီးကိုလည်း သတ်လတ္တံ့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ရေမြေသေဌ်နှင့်မင်းတို့သည် ပုဏ္ဏားတို့အား မြို့ရွာသင်းပင်း အဝတ်အစား စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုပေး၍ ချီးမြှောက်ကုန်၏။ ထိုသာမဟုတ် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၌ ထမင်းဦးလည်း စားရကုန်၏။ ထိုသို့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်လျက် များသောအားဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် ကျေးဇူးကို မသိတတ်။ အခွင့်ရသည်ရှိသော် ပြစ်မှားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ုပ်ပြု၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ပေးဝတ်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း အပ်တော်မူပါလော့။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်။ ဆင်စာရိတ်၊ မြင်းစာထိုး၊ ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံး ထားတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမူ ပြည်မှမူလည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါလော့။ ခွက်လက်စွဲလျက် တောင်းစား၍ အသက်မွေးပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည် စန္ဒကုမာရမင်းသား မြည်တမ်းတောင်းပန်သောစကားကိုကြားပြန်လျှင် ချစ်သားတို့၊ အသက်ရှည်လိုသောကြောင့် မြည်တမ်းသော သင်တို့သည် ငါ့နလုံးကို ယူကျုံးမရ ဒုက္ခရောက်အောင် ပြုဘိ၏။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၌ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ယခု ငါ့သားတော်များကို လွှတ်စေ ဆို၍ တစ်ဖန်လွှတ်ပြန်၏။

ထိုအခါ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် ယဇ်တွင်း စီရင်ရာ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအထံ သွား၍ ကျေးဇူးသခင် အရှင်မမှတ် ယုတ်မြတ်မဟု ငြူစူစောင်းမြောင်းမကောင်းပြစ်ရှာ မိုက်လှစွာဘိ တိတ္ထိအနွယ်^၁ ဟယ်... ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ နှင့် သားမယား၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ရန် ယဇ်တွင်းကို စီရင်သလော။ ငါတို့သခင် အရှင်မင်းကြီးကား သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို လွှတ်လိုက်တော်မူပြီဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကြားလျှင် ဒေါသမာန်^၂ ဖြင့် ပြင်းထန်လှစွာ မိစ္ဆာကျစ်ညစ် ဧကရာဇ်မင်းထံလာ၍ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည် အလွန် ပြုနိုင်ခဲ၏။ ပြုသော်လည်း ဖြစ်ခဲ၏ဟု အထက်ကဆိုလျက် ဤသို့မစွမ်းနိုင်ဖြစ်လျှင် မစီရင်မီ ရှေးမဆွကပင် နေရပါမည်ကို စွမ်းနိုင်ကြောင်းဆို၍ စီရင်ပြီးမှ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ယခု အဘယ်ကြောင့် ဖောက်ပြန်ဖျက်ဆီးတော်မူသနည်း။ ဧကရာဇ်မင်းကြီး၊ အကြင်သူတို့သည် ယဇ်ပူဇော်ကုန်၏။ ထိုပူဇော်ကုန်သောသူတို့အား သာဓု^၃ အနုမောဒနာ^၄ ခေါ်ကုန်၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည်နတ်ပြည်သို့သာ သွားရလေ ကုန်၏ဟုဆိုလျှင် မင်းကြီးသည် သားတော်တို့ကို တစ်ဖန်ဖမ်းယူစေပြန်၏။

၁။ တိတ္ထိအနွယ်၊ မှားသောအယူဝါဒရှိသောသူတို့၏ အဆက်အနွယ်။
 ၂။ ဒေါသမာန်၊ အမျက်မာန်။
 ၃။ သာဓု၊ ကောင်းပါ၏ဟု ဝန်ခံခြင်း။
 ၄။ အနုမောဒနာ၊ တစ်ဖန်တလဲလဲ ဝမ်းမြောက်ခြင်း။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးကို သိစိမ့်သောငှာ ယဒိကီရိ ယဇိတာ အစရှိသောဂါထာဖြင့် လျှောက်ပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ သားသမီးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်သော သူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ဟုဆိုသော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားစကားမှန်လျှင် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် မိမိသားမယားကိုသတ်၍ ရှေးဦးစွာ ပူဇော်ပါစေ။ ထို့နောက်မှ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မူပါလော့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကယ်၍ သားသမီးတို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သောသူတို့သည် သေလျှင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်မှန်မူ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းခရီးကိုသိသော ခဏ္ဍဟာလသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိသားသမီးကို မသတ်သနည်း။ ထိုသို့သတ်သဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်မှန်လျှင် အဘယ်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အဆွေအမျိုး တို့ကိုလည်းကောင်း မသတ်စေသနည်း။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ သူတစ်ပါးကိုသတ်ခြင်း တည်းဟူသော ယဇ်ကို မိမိလည်း ပူဇော်အံ့။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ပူဇော်စေအံ့။ သူတစ်ပါးတို့ ပူဇော်သည်ကိုမူလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာပြုအံ့။ ထိုသူ တို့သည် ငရဲသို့ လားရကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤခဏ္ဍဟာလ စီရင်သောအမှုသည် အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းမှန်အံ့။ မိမိတို့ ပုဏ္ဏားအချင်းချင်းသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ရာ၏။ ထိုသို့ အချင်းချင်းသတ်၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို ပူဇော်လတ်မှုကား သူတစ်ပါးတို့ ယုံကြည်လောက်လှပေ၏။ ထိုသို့ကား မပြု။ အရှင်မင်းကြီးတို့ကိုသာ စီရင်သော ပုဏ္ဏား၏ စကားကို မယုံကြည်အပ်ဟု ဆို၏။

စန္ဒကုမာရမင်းသား တောင်းပန်ခန်း ပြီး၏။

၆။ မှူးမတ်၊ သားမယားတို့ကို တောင်းပန်စေခန်း

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဤမျှလောက်သောစကားဖြင့် ထင်ရှားသိသာစွာ ဆိုသော် လည်း ခမည်းတော် မနာယူရကား မင်းကြီးကို ခြံရံခစား၍ နေကုန်သော မှူးမတ် ပရိသတ်တို့ကိုရည်၍ ကသဉ္စ အစရှိသောဂါထာကို ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ပြည်အတွင်း၌ သားသမီးကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ တောင့်တ ကုန်သော သူဌေးသူကြွယ် မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်မ၊ အိမ်ရှင်မတို့သည်လည်းကောင်း အရှင်မင်းကြီး သားတော်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့် ဟု ခမည်းတော်မင်းကြီးကို အဘယ်ကြောင့် မတောင်းပန်ကြပါသနည်း။ ငါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး အကျိုးတော်ကိုလည်း အလိုရှိ၏။ တိုင်းသားပြည်သူ လူအပေါင်း တို့၏ အစီးအပွားကိုလည်း ငါဆောင်လေ့ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့်မျှ ခိုက်ရန်မဖြစ်စဖူး။ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် မတောင်းပန် ကြပါကုန်ဟု မင်းသားဆိုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ မဆိုဝံ့။ ထို့နောင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိမိမယား ခုနစ်ရာတို့ကို တောင်းပန် စေလိုပြန်၍ အိမ်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်သော၊ လင်၏အလိုသို့လည်း လိုက်တတ်သော အိမ်ရှင်မတို့၊ သင်တို့သည် ယခုသွား၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးကို

လည်းကောင်း၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကိုလည်းကောင်း တောင်းပန်လျက် ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်တူသော ပြည်ထဲရေးချမ်းသာ ပြည်သူတကာတို့၏ စီးပွားကိုလည်း ဆောင်တတ်သော မင်းသားတို့ကို အပြစ်မဲ့ သတ်တော်မမူလင့် တောင်းပန်ချေဟု စေ၏။

ထိုအခါ ခုနစ်ရာသော အိမ်ရှင်မတို့သည် မင်းသားစေတိုင်းသွား၍ တောင်းပန် ကုန်၏။ ထိုသို့တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း ဧကရာဇ်မင်းသည် မိမိချွေးမတို့ကို မော်လှည့်၍မျှမကြည့်။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်ပါသော်လည်း ခမည်းတော်မင်းကြီး မနာမယူနေလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ကိုးကွယ်ရာမရှိရကား ဤသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ယခု ငါသည် သားရေနယ်သမားအမျိုး၊ ပန်းရွိုက်သွန်အမျိုး၊ ကုန်သွယ်လယ်လုပ်အမျိုး အစရှိသော တစ်ပါးအမျိုး၌ ဖြစ်ပါလေသော် အရှင်မင်းကြီး သည် ယဇ်အလိုငှာ ငါတို့ကို မသတ်ရာ။ ခတ္တိယအမျိုး မင်းရိုး၌ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါတို့ သေရအံ့ဟု မြည်တမ်းလျက် တစ်ဖန် ခုနစ်ရာသော မယားတို့ကို စေပြန်လိုရကား အမှုကြီးစွာ ရေးရာရောက်လျှင် အတိုင်အပင်ခံတတ်သော အမတ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော အိမ်ရှင်မတို့၊ သင်တို့ယခုသွား၍ အရှင်ခဏ္ဍဟာလဆရာ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျက် ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြစ်မှားမိသောအပြစ်ကို မမြင်မသိပါ။ အကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့သခင် အရှင်မင်းသားသည်လည်းကောင်း ဆရာအား ပြစ်မှားမိသောအပြစ်ရှိချေသလော။ ဆရာကို အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိသနည်း။ ဤသို့ ဆို၍ တောင်းပန်ချေဟု စေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်း၏ နှမအငယ် သေလာ အမည်ရှိသော မင်းသမီးသည် မောင်တော်များကို သတ်အံ့စီရင်သော အခင်းအကျင်းကိုမြင်လျှင် ပူပင်စိုးရိမ်ခြင်း ပြင်းစွာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ခမည်းတော်မင်းကြီး ခြေရင်း၌ဝပ်လျက် ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏ မောင်တော်လေးပါးကို နတ်ပြည်စံတော်မူလိုသော ဖခင်သည် ယဇ်အလိုငှာ သတ်မည်စီရင်ဘိ၏တကား။ မောင်တော်လေးပါး မရှိလျှင် တစ်မိသားချင်း အရင်းမဲ့ပြီး အထီးကျန်သော အကျွန်ုပ်၏ ကိုးကွယ်ရာလျှင် အဘယ်မှာ ရပါအံ့နည်းဟု လူးလဲလျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ထိုသို့ သေလာမင်းသမီး ငိုမြည်တမ်းသော်လည်း မင်းကြီး နာယူတော်မမူ။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်း၏သားတော် ဝသုလ အမည်ရှိသော မင်းသားသည် ခမည်းတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ဆင်းရဲခြင်းကိုမြင်၍ သည်းမခံနိုင်ရကား အဘိုး ဖြစ်သော မင်းကြီးကို တောင်းပန်၍ ငါ့အဘအသက်ကို ချမ်းသာစေအံ့ဟု ကြံလျက် ဘိုးတော်ဧကရာဇ်မင်း၏ ခြေရင်း၌ဝပ်၍ ဘယ်ပြောင်းညာပြန် ပူပန်ပြင်းစွာ လူးလည်း လျက် ဘိုးတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်ခမည်းတော်ကို မသတ်ပါလင့်။ အကျွန်ုပ်သည် လိမ္မာလောက်သော အရွယ်သို့မရောက်သေး။ နို့ရည်နံ့မပြယ်။ ငယ်ရွယ်လှပါသေး၏။ ငယ်ကတည်းက အဘမိသား ဖြစ်ရပါတော့မည်။ အကျွန်ုပ်တို့ကို သနားတော်မူပါဟု တပြောင်းပြန်ပြန် လူးလည်း၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

ဧကရာဇ်မင်းကြီးသည် မြေးတော် ဝသုလမင်းသား မြည်တမ်းသော အသံကို ကြား၍ နှလုံးကွဲအံ့သကဲ့သို့ မျက်ရည်ယိုစီးလျက် သတို့သား ဝသုလကို ရင်ခွင်၌

ပိုက်ချိ၍ လည်ဖက်ပြီးလျှင် ချစ်မြေးဝသုလ၊ မစိုးရိမ်လင့်။ သင့်အဘကို မသတ်ပြီ။ သင့်အဘ ရှိ၏။ ဤသူပင်တည်း။ သင့်အဘနှင့် အတူနေလော့။ ငါ့ဘိုးတော် မင်းကြီးသည် သင်ချစ်မြေး မြည်တမ်းသံကိုကြားလျှင် နှလုံးသားကို အပ်သွား ထိုသက်သို့ မချီပူဆာပြင်းစွာ ဆင်းရဲလှ၏ဟု မြေးတော်ကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် ယခု သားတော်များကိုလွှတ်စေ၊ ယဇ်ပူဇော်သဖြင့် အဘယံအကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကြားလျှင် အရှင်မင်းကြီး၊ ဤယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုနိုင်ခဲ့၏။ ပြုသော်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏ဟု ရှေးမဆွကပင် ဆိုသည်မဟုတ်ပါလော။ ထိုသို့လျက် ပူဇော်မည် စီရင်ပြီးမှ အဘယံကြောင့် ဖျက်မည်ပြုပြန်သနည်း။ အရှင် မင်းကြီး၊ အကြင်သူတို့သည် မိမိလည်း ပူဇော်၏။ သူတစ်ပါး ပူဇော်သည်ကိုလည်း သာဓုအနုမောဒနာခေါ်၏။ ဤသို့သောသူတို့သည် နတ်ပြည်သို့သာ သွားရကုန်၏ဟု ဆိုပြန်၏။ မင်းမိုက်သည် ပုဏ္ဏားဆိုပြန်လျှင် တစ်ဖန် သားတော်တို့ကို ဖမ်းယူစေ ပြန်၏။

မူးမတ် သားမယားတို့ကို တောင်းပန်စေခန်း ပြီး၏။

၇။ ယဇ်တွင်းသို့ ဆောင်ယူခန်း

ထိုနောင်မှ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ဤဧကရာဇ်မင်းကြီးကား သားသမီးတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ်ရှိ၏။ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သည်ဆိုသော ကြောင့်သာ ယဇ်ပူဇော်မည်ကြံ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးစိတ်သည် မမြဲ။ သားသမီးတို့ တောင်းပန်လျှင် လွှတ်ပြန်၏။ တစ်ဖန် ငါ့ဆိုပြန်လျှင်လည်း ဖမ်းယူစေပြန်၏။ တစ်ဖန် သားမယားတို့စကားကြောင့် မင်းကြီး လွှတ်ပြန်လေသော် ငါ၏အလိုအတိုင်း မပြု ရှိတော့မည်။ လျှင်စွာ ထိုသူကို ယဇ်တွင်းသို့ဆောင်အံ့ဟု အကြံပြုသော် မင်းကြီးအား ယဇ်တွင်းသို့ သွားအံ့သောငှာ-

သဗ္ဗရတနဿယညောဥပက္ခဋေ၊ ဧကရာဇေဝ ပဋိယတ္တော။
အဘိနိက္ခမသုဒေဝ၊ သဂ္ဂံဂတောပမောဒိဿသီတိ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဧကရာဇ်မင်းကြီး၊ ခပ်သိမ်းသော ရတနာတို့ဖြင့် ယဇ်အတွင်းကို အကျွန်ုပ်စီရင်၍ပြီးပြီ။ အရှင်မင်းကြီး တန်ဆာဆင်လျက် ထွက်တော်မူ၍ ယဇ်ပူဇော် တော်မူသဖြင့် နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပြုပါဟု ဆို၏။ ထိုနောင်မှ ဧကရာဇ်မင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ ယဇ်တွင်းသို့ ထွက်ကြကုန်၏။ အိမ်ရှေ့မင်း၏ မယားကြီး၊ မယားငယ် ရှုဖွယ်တင့်အပ် မြတ်သော မင်းသမီး ခုနစ်ရာတို့သည် ဆံပင်ဖြန့်ကြဲလျက် ငိုကြွေး၍ လိုက်ကြကုန်၏။ တစ်ပါးသောမိန်းမတို့သည်လည်း ပြင်းစွာ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကဲ့သို့ ဆံပင်ဖြန့်ကြဲလျက် လက်တွဲယှဉ်မီ တိမ်းပီ တိမ်းပါးနှင့် မင်းသားများနောက်သို့ ငိုမြည်တမ်း၍ လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုခုနစ်ရာသောမယားတို့၏ ငိုမြည်တမ်းသောစကားကို ထင်ရှားပြတော်မူ
လိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကာသိကသုစိဝတ္ထဓရာ အစရှိသော ဂါထာတို့ကို
ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ကာသိကတိုင်း၌ဖြစ်သော စင်ကြယ်စွာ ပုဆိုးကိုဝတ်လျက်
ရွှေနားတောင်းဖြင့် ရောင်မောင်းရှုဖွယ် တင်တယ်လှစွာ နံ့သာစန္ဒ လိမ်းကျံကုန်သည်
ဖြစ်၍ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ မင်းသားတို့သည် ဧကရာဇ်မင်း၏ ယဇ်အလိုငှာ
ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ်ပုဆိုးထောင်တန်မျိုးနှင့်ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နုနယ်
ပျိုထွားမင်းသားညီမောင်ရွှေတောင်အဆင်းဆွေသည်းရင်းတို့သည် မိမိနုလုံးယူကျုံး
မရုံကဖြစ်မှု ဆင်းရဲပြု၍ ယခုထွက်တော်မူခဲ့ပြီ။ မြတ်သော သားဟင်းမျိုး အရသာ
သကာထောပတ် မြတ်သောဘောဇဉ်တို့ကို စားပြီး၍ စန္ဒကုမာရသည်ဖြင့် ရေချိုး
ပြီးသော် အကျော်စန္ဒကုမာရ လိမ်းကျံလျက် သန့်ရှင်းစွာသော ကာသိတိုင်းဖြစ်ပုဆိုးကို
ဝတ်တော်မူကုန်၍ ရွှေနားတောင်းဖြင့် တန်းဆာဆင်လျက် စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ
မင်းသားညီနောင်တို့သည် ပြည်သူ့အပေါင်း စိုးရိမ်ကြောင်းကိုပြု၍ ယခုထွက်တော်မူ
ခဲ့ပြီ။ မင်းသားညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် ရှေးအခါမူ ထွက်သွားတော်မူလျှင် ဆင်ယာဉ်၊
မြင်းယာဉ်၊ ရထားယာဉ်ဖြင့် ယှဉ်မှီစီး၍ ရွှေထီးမိုးကာလျက် ထွက်စံတော်မူမြဲတည်း။
ယခုအခါကား မင်းသားညီနောင်တို့သည် ခြေလျင်သွားခဲ့ရပြီ။ ရှေးအခါမူ မင်းသား
ညီနောင်တို့သည် ရေသဘင်ကစား ထွက်သွားတော်မူလျှင် စစ်အင်္ဂါလေးပါး ရထား
ဝင်းသင်း ရှေ့နောက်ခင်း၍ ကျင်းကျင်းပပ ထွက်တော်မူရကုန်၏။ ယခုမူကား
မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ခြေလျင်ထွက်တော်မူခဲ့ရပြီ။ ဤသို့သည်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ
ကုန်စဉ်လျှင် ဘုရားလောင်းကို မင်းပုဏ္ဏားတို့သည် ပြည်မှထုတ်ဆောင်ကုန်၏။

ယဇ်တွင်းသို့ ဆောင်ယူခန်း ပြီး၏။

၈။ ပုပ္ဖဝတီပြည်အလုံး ချောက်ချားခန်း

ထိုအခါ ပုပ္ဖဝတီပြည်အလုံး ချောက်ချား^၁ ၏။ ပြည်သူ့အပေါင်းတို့သည်လည်း
အတူတကွ ထွက်သွားအံ့သောငှာ လာလတ်ကုန်၏။ တံခါးမဆံ့ အပြည်အနက်
ထွက်ရာ လမ်းမတွေ့ တိုးဝေးပွတ်သပ်လျက် ထွက်ကြကုန်၏။ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်
ထိုပြည်သူပြည်သား များစွာသော ပရိသတ်တို့ကိုမြင်လျှင် မင်းရေးမင်းမှုကို မည်သို့
မဆိုနိုင်ရာကြံ၍ မထွက်စေရတံခါးကို ပိတ်၍ထား၏။ ပြည်သူ့ပြည်သား ပရိသတ်
အပေါင်းလည်း မထွက်ရလျှင် မြို့နား၌ရှိသော ဥယျာဉ်သို့သွားကြကုန်၍ ဥယျာဉ်အနီး၌
သည်းစွာငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထိုသို့ငိုကြွေးသံဖြင့် ဥယျာဉ်၌ သစ်သီးသစ်ပွင့် ဆွတ်ယူ
နားနေသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် လန့်၍ပျံလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းတို့သည်
ထိုငှက်အပေါင်း ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားသည်ကိုမြင်လျှင် အို...ကောင်းကင်ပျံသွား
ငှက်အများတို့၊ သင်တို့သည် အကယ်၍ သားဟင်းမျိုးကို အလိုရှိကုန်မူကား ဤပုပ္ဖဝတီ
ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ ယဇ်တွင်းရှိ၏။ ထိုယဇ်တွင်း၌ မင်းမိုက်ဧကရာဇ်သည် မိမိ

၁။ ယူကျုံးမရ၊ ဝမ်းနည်းသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်။
၂။ ချောက်ချား။ တုန်လှုပ်၏။

သားလေးယောက်တို့ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်လေ၏။ ထိုအရပ်သို့ ပျံကြပါလေ။ အို...
 ငှက်အပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် အကယ်၍ သားဟင်းမျိုးကို အလိုရှိမူကား ဤပုပ္ဖဝတီ
 ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ ယဇ်တွင်းရှိ၏။ ထိုယဇ်တွင်း၌ မင်းမိုက်ဧကရာဇ်သည်
 သမီးလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိဖုရားလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 သားလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူဌေးကြီးလေးယောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
 လက္ခဏာဝင် ဆင်လေးစီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စီးတော်မြင်း လေးစီးတို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ နွားလားဥသဘလေးခုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လေးခုစီဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို
 သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်၏။ ထိုအရပ်သို့ ပျံကြပါလော့ဟု ကြွေးကြော်မြည်တမ်းကြကုန်၏။
 ဤသို့ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ဥယျာဉ်အနီး၌ ငိုကြွေးပြီးသော်
 ဘုရားလောင်း အိမ်ရှေ့မင်းစံရာ နန်းတော်ပြာသာဒ်ထက်သို့သွား၍ လက်ယာရစ်
 လှည့်လည်လျက် အိမ်ထောင်တွင်း၌ ပန်းချိပန်းပု ပြောက်ထုရေးသား ထူးပြားအံ့ဖွယ်
 ဆန်းကြယ်ပြေပြစ် စုလစ်မွန်းချွန်းအမွမ်းတန်ဆာ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်
 သစ်ပင် စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ရှုကြကုန်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်၏။

ပုပ္ဖဝတီပြည်အလုံး ချောက်ချားခန်း ပြီး၏။

၉။ ယဇ်တွင်း၌ ငိုမြည်တမ်း၍ လျှောက်တောင်းပန်ခန်း

ထိုငိုမြည်တမ်းသော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြလိုသည်ဖြစ်၍ အယမဿ
 ပါသာဒေါ အစရှိသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အိုအချင်းတို့၊ ဤပြာသာဒ်နန်းကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏
 ပြာသာဒ်တည်း။ အိမ်တော်တွင်း၌ အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ရွှေစင်အတီ၊
 ရောင်ငြိလျှံမြူးခြူးပန်းခြူးနွယ်ဆန်းကြယ်လှစွာသော အမွမ်းတန်းဆာတို့သည်ကား
 အိမ်ရှေ့မင်းစံရင်အပ်သောတန်းဆာတည်း။ ယခုကား မင်းသားလေးယောက်တို့သည်
 အိမ်တော်ကိုစွန့်၍ ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပတ်လုံး အပွင့်အသီးနှင့် ပြည့်စုံစွာ
 နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ဤဥယျာဉ်သည်ကား ရောက်သောသူတို့၏စိတ်ကို စိုးရိမ်
 ကင်းပျောက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်စေတတ်သောကြောင့် အသောကမည်သော စန္ဒ
 ကုမာရမင်းသား၏ဥယျာဉ်တည်း။ ယခု မင်းသားလေးယောက်တို့သည် ဥယျာဉ်ကို
 စွန့်၍ ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ အခါနှင့်ယှဉ်၍ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော ဤပန်းတောသည်ကား
 စန္ဒကုမာရမင်းသား၏မဟာလှေကားပန်းတောတည်း။ ဤကား အသောကပန်းတော
 တည်း။ ဤကား သရက်တောတည်း။ ထိုပန်းတောတို့ကိုစွန့်၍ မင်းသားလေးယောက်
 တို့သည် ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ ကြာပုဒုမ္မာ၊ ကြာပုဏ္ဏရိတ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ဤရေကန်
 သည်ကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ ရေကန်တည်း။ ဤရေကန်တွင်း၌ ရွှေလှေ၊
 ရွှေလောင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ဆန်းကြယ်ကုန်၏။
 ထိုနှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ရေကန်တို့ကိုစွန့်၍ မင်းသားညီနောင် လေးယောက်
 တို့သည် ထွက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ မင်းမိုက်ဧကရာဇ်သည် သားတော်လေးပါးတို့ကို သနား
 ကြင်နာမရှိသတ်အံ့သောငှာ ထုတ်ခဲ့ပြီ။ ဤသို့အထူးထူးအပြားပြားပြည်သူပြည်သား

အပေါင်းတို့ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထိုပြည်သူတို့သည် ဆင်တော်တင်းကုပ် စသည်ကို သွားကြပြန်ကုန်၏။ အချင်းတို့၊ ဤဆင်ကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ ဧရာဝတီ မည်သော ဆင်ရတနာတည်း။ ကြီးသော ခွန်အားလည်းရှိ၏။ တင့်တယ်သော အစွယ်လည်း ရှိ၏။ အချင်းတို့၊ ဤရထားကား စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ မြင်းရထား တည်း။ ထိုရထားတို့သည် သာလိကာတို့၏ အသံနှင့်တူသော အသံလည်းရှိ၏။ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်တင့်တယ်စွာ၏။ ဤရထားထက်စီးလျက် မင်းသားညီနောင် လေးပါးတို့သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သော နတ်သားလုလင်ကဲ့သို့ တင့်တယ် ကုန်၏။

ယခုမူကား အရှင်မင်းသား ညီနောင်လေးပါးတို့ကို မင်းမိုက်သတ်အံ့ဟု ထုတ်ခဲ ကုန်ပြီ။ အချင်းတို့၊ ရွှေဓမ္မူရာဇ်ကဲ့သို့ ချစ်ဖွယ်သော အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာ နံ့သာစန္ဒကူးလိမ်းသပ်လျက် မြတ်လှစွာသော မင်းသားညီနောင်လေးပါးတို့ကို မင်းမိုက် ဧကရာဇ်သည် မချစ် မသနား သားမဟုတ်သကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့်သတ်၍ ယဇ်အလိုငှာ ပြုပါဘိသနည်း။ အချင်းတို့၊ ရွှေစင်အတု နုနုနယ်နယ် ရူဖွယ်စတောင်း ယိုပျောင်းညံ့အံ့ မျက်စိအသရေဖြစ်သော မင်းသမီးလေးပါး သနားစရာတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ရွှေစင်အလား စက်ထွားမွတ်ကြေ အသရေရှိသော မင်းမိဖုရားလေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ အဆင်းအရွယ် တင့်တယ်လျောက်ပတ် မြတ်သောသူဌေးကြီးလေးဦး တို့ကိုလည်းကောင်း အဘယ်ကြောင့် မင်းမိုက်ဧကရာဇ် ယဇ်ပူဇော်အံ့နည်း။ အချင်းတို့၊ လူနည်း၍ တောကျယ်သော ရွာငယ်နိဂုံး ဇနပုဒ်ကဲ့သို့ ငါတို့ပုပ္ဖဝတီပြည်ကြီးသည် မင်းသားညီနောင်တို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်လတ်သော် ဆိတ်လတ္တံ့ဟု ငိုကြွေး မြည်းတမ်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ လူများ အပေါင်းတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက်အံ့သောငှာ မရသည်ဖြစ်၍ မြို့တွင်း၌သာလျှင် တောင်သွားမြောက်လာ ဘယ်ညာလှည့်လည်လျက် မတည်မရပ် ရင်ခပ်လက်ချီ ငိုမြည်းတမ်းကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းမင်းသားကိုလည်း ယဇ်တွင်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဧကရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်သော ဘုရားလောင်း မယ်တော်ဂေါတမီသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သားကို အသက်ချမ်းသာ ပေးတော် မူပါဟု မင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ငိုကြွေးမြည်းတမ်းလျက်-

ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဍာ၊
သစေ စန္ဒဝရံ ဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝရုဇ္ဈန္တိ။
ဥမ္မတ္တိကာ ဘဝိဿာမိ၊ ဘူနဟတာ ပံသုနာစ ပရိကိဏ္ဍာ၊
သစေ သူရိယဝရံ ဟန္တိ၊ ပါဏာမေဒေဝရုဇ္ဈန္တိ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာဖြင့် လျှောက်တောင်းပန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး အကယ်၍ မြတ်လှစွာသော စန္ဒကုမာရကို သတ်တော်မူအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် အရပ်အဆင်း ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် မဆောက် တည်နိုင် မြေမှုန့်ကြဲလိမ်းလျက် ရှက်ကြောက်မရှိသော ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်တော့အံ့။ အကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ချစ်သောထက် အဆအရာ ရင်မှာပိုက်မွေး သားရင်သွေးကို

ချစ်ကြင်နာလှ၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် ရင်ခွင်ပိုက်မွေး ရင်သွေးသူရိယကို အကယ်၍ သတ်အံ့။ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်လအံ့။ အသက်ကိုချစ်သော ထက် သားကိုချစ်လှသေး၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် သားသမီးကို သတ်တော်မမူပါ လင့်ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် တောင်းပန်သော်လည်း ဧကရာဇ်မင်းသည် နားမျှ မထောင် နေရကား မိဖုရားကြီး ဂေါတမီသည် မိမိချွေးမ စန္ဒကုမာရမင်း၏ သားမယား ကို ဆိုမြည်တမ်းပြန်လို၍ အိုချွေးမကောင်းတို့ သင်တို့ချစ်လင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် သင်တို့ကို အမျက်ထွက်၍ သွားအံ့သည်တကား။ မသွားရအောင် သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် မတားကုန်သနည်းဟု အိမ်ရှေ့မင်း မိဖုရားကြီး ယဋ္ဌိကာ သြပရက္ခိ ပေါက္ခရဏိ ဘာရိကာ ဤလေးယောက်တို့၏ လည်ကိုဖက်လျက်-

ကိန္နုမာနရမာပေယျံ၊ အညမည်ပိယံဝဒါ။
 ယဋ္ဌိကာ သြပရက္ခိစ၊ ပေါက္ခရဏိစ ဘာရိကာ။
 စန္ဒသူရိယ ယေသု နစ္စန္ဒိယော၊ သမာတာသံနဝိဇ္ဇတိတိ။

အဓိပ္ပာယ်ကား ငါ့သား စန္ဒကုမာရ၏ ငယ်ချစ်ငယ်ကြင်ဖြစ်သော သင်တို့ချွေးမ လေးယောက်သည် အချင်းချင်း နှစ်လိုဖွယ်သောစကားကိုဆိုကုန်လျက် စန္ဒကုမာရ မင်းသား သူရိယမင်းသားတို့၏အထံ၌ ကခြင်း သီခြင်းဖြင့် ငါ့သားများကို အဘယ့်ကြောင့် မမွေ့လျော်စေကုန်သနည်း။ လင်၏မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကခြင်း သီခြင်းအမှု၌ သင်တို့လေးယောက်နှင့်တူသော သူတို့သည် မရှိကုန်ဟု ဆို၏။

ချွေးမလေးယောက်တို့နှင့်အတူ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပါသော်လည်း ဧကရာဇ်မင်း သည် တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမျှ မယူသည်ဖြစ်၍ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို ကျိန်ဆဲ လိုရကား ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဂေါတမီသည်-

ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝမာတာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝမာတာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝဇာယာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 ဣမံ မယှံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုစ္စတု ခဏ္ဍဟာလ တဝဇာယာ။
 သောမယှံဟဒယသောကော၊ စန္ဒမှိဝဇာယနိန္ဒိတေ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝမာတာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အဒ္ဒသကေသိဟသင်္ကာံသေ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝမာတာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အပေက္ခိတေသဗ္ဗလောကဿ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝမာတာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အဒ္ဒသကေသိဟသင်္ကာံသေ။
 မာစပုတ္တေမာစပတိံ၊ အဒ္ဒက္ခိခဏ္ဍဟာလတဝဇာယာ။
 ယော ဃာတေသိက္ခမာရေ၊ အပေက္ခိတေသဗ္ဗလောကဿာတိ။

ဟူသော ရှစ်ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ့သား၊ စန္ဒကုမာရကို သတ်အံ့သော
ငှာ နင်ဆောင်သည်ရှိသော် ငါ၏နုလုံး စိုးရိမ်ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်၏။ ဤငါ၏ စိုးရိမ်
ပြင်းထန်သည်နှင့် အမိဝမ်း၌ ဝင်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ့သား၊ သူရိယကုမာရကို သတ်အံ့သောငှာ နင်ဆောင်
သည်ရှိသော် ငါ၏စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းဖြစ်၏။ ငါ၏စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းသည်
နှင့်အမိဝမ်း၌ဝင်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ့သား၊ စန္ဒကုမာရကို သတ်အံ့သောငှာ နင်ထုတ်
ဆောင်သည်ရှိသော် ငါ၏ပူပန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုငါ၏ပူပန်ခြင်းသည် နင့်မယားဝမ်း၌
ဝင်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ငါ၏သား၊ သူရိယကို သတ်အံ့သောငှာ ထုတ်သည်
ရှိသော် ငါ၏ပူပန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုငါ၏ပူပန်ခြင်းသည် နင့်မယားဝမ်း၌ဝင်စေ
သတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ နင်သည် ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်တူသော
ငါ့သားတော်တို့ကို အပြစ်မဲ့သတ်ဘိ၏။ နင့်အမိသည် နင့်သား လင်တို့ကို မမြင်ရစေ
ဖြစ်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏ မျက်ရစ်သဖွယ်
ဖြစ်သော ငါ့သားတော်တို့ကို နင်သတ်ဘိ၏။ နင့်အမိသည် သားလင်တို့ကို မမြင်ရ
သည် ဖြစ်စေသတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်တူသော ငါ့သားတော်
တို့ကို အပြစ်မရှိ နင်သတ်ဘိ၏။ နင့်မယားသည် သားလင်တို့ကို မမြင်ရသည် ဖြစ်စေ
သတည်း။

ဟယ် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၊ ပြည်သား ပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏ မျက်ရှုဖြစ်သော
ငါ့သားတော်များကို နင်သတ်ဘိ၏။ နင့်မယားသည် သားကိုလည်းကောင်း၊ လင်ကို
လည်းကောင်း မမြင်ရသည်ဖြစ်စေသတည်းဟု ဘုရားလောင်း မယ်တော်ဂေါတမီသည်
ကျိန်ဆဲ၏။

ဘုရားလောင်းအိမ်ရှေ့မင်းသည် ယဇ်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်ကို
တောင်းပန်ပြန်လို၍-

- မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
- အပိနိဂ္ဂလဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္ထိ အသေစ ပါလေမ။
- မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
- အပိနိဂ္ဂလဗန္ဓကာပိ၊ ဟတ္ထိ ဆကဏာနိဥဇ္ဈေမ။
- မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
- အပိနိဂ္ဂလဗန္ဓကာပိ၊ အဿ ဆကဏာနိ ဥဇ္ဈေမ။

မာနောဒေဝအဝဓိ၊ ဒါသေနော ဒေဟိ ခဏ္ဍဟာလဿ။
 ယဿဟောန္တိတဝကာမာ၊ အပိရဋ္ဌာ ပဗ္ဗာဇိတော။
 ဘိက္ခာစရိယံစရိသာမ။
 ဒိဗ္ဗံဒေဝဥပယာစန္တိ၊ ပုတ္တတ္ထိကာပိဒလိဒ္ဓါ။
 ပဋိဘာနာနိပိဟိတွာ၊ ပုတ္တေနဟိလဘန္တိဧကစ္စာ။
 အာသိသိကာနိ ကရောန္တိ၊ ပုတ္တာနောဇာယန္တု တတောပပုတ္တာ။
 အထနောအကာရဏသ္မာ၊ ယညတ္ထာယဒေဝယာတေသိ။
 ဥပယာစိတကေန ပုတ္တံလဘန္တိ၊ မာတာဇာနောအာယာတေသိ။
 မာကိစ္ဆာလဒ္ဓကေဟိပုတ္တေဟိ၊ ယဇိတ္ထော ဣမံယညံ။
 ဥပယာစိတကေန ပုတ္တံလဘန္တိ၊ မာတာတနောအာယာတေသိ။
 မာကပဏလဒ္ဓကေဟိပုတ္တေဟိ၊ အမ္မာယနောဝိပုဝါသေဟိတိ။

ဟူသော ရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်တော်မမူပါလင့်၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ကျွန်ုပ်အဖြစ်ဖြင့် ပေးတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မပြုမီ ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်း၊ ဆင်စာရိတ်၊ မြင်းစာရိတ်၊ ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံးထားတော်မူပါလော့။ ထိုသို့မဟုတ်မူပြည်မမူလည်း နှင်ထုတ်တော်မူပါလော့။ ခွက်လက်စွဲလျက် တောင်းစား၍ အသက်မွေးပါကုန်အံ့။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ဆင်းရဲသော မိန်းမတို့သည် သားလိုချင်သည်ဖြစ်၍ နတ်တို့ကို တောင်းပန်ကုန်၏။ အချို့သောမိန်းမတို့သည် ချင်ခြင်းကို စွန့်သောကြောင့်လည်း သားမရကုန်။ ခမည်းတော်တို့သည် ချင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သားကိုတောင့်တသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို ရသည်မဟုတ်လော့။ ထိုသို့ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် ရအပ်သောသားတို့ကို အပြစ်မဲ့ အဘယ့်ကြောင့် သတ်တော်မူပါအံ့နည်း။ သားကိုရခြင်းသည်ကား အလွန်ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် ရ၏။ ထိုသို့ ငြိုငြင်စွာရသော အကျွန်ုပ်တို့ကို ယဇ်မပူဇော်လင့်။ အကျွန်ုပ်တို့ကိုသတ်၍ အမိ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သည်ကို မပြုလင့်ဟု မင်းသားအိမ်ရှေ့ရှင် ဦးတင်လက်မြှောက် အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်သော်လည်း နှုတ်ထောက်မပြန်လှန်၍ မကြည့်နေလျှင် မင်းကြီးခြေရင်း၌ ဝပ်၍ မင်းသားငိုကြွေးလျက်-

ဗဟုဒုက္ခာပေါသိယစန္ဒံ၊ အမ္မတုဝဇိယသေပုတ္တံ။
 ဝန္တာမိခေါတေပါဒေ၊ လဘတံတတောပရလောကံ။
 ဟန္တစမံဥပဂုယု၊ ပါဒေတေအမ္မဝန္တိတုဒေဟိ။
 ဂစ္ဆာမိဒါနိ ပဝါသံ၊ ယညတ္ထာယ ဧကရာဇဿ။
 ဟန္တစမံဥပဂုယု၊ ပါဒေတေအမ္မဝန္တိတုဒေဟိ။
 ဂစ္ဆာမိဒါနိ ပဝါသံ၊ မာတုကတွာဟဒယသောကံ။
 ဟန္တစမံဥပဂုယု၊ ပါဒေတေအမ္မဝန္တိတုဒေဟိ။
 ဂစ္ဆာမိဒါနိ ပဝါသံ၊ ဇနဿကတွာဟဒယသောကန္တိ။

ဟူသော လေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ကိုယ့်အသက်ထက် ဆတက်ကြည်လင်ချစ်ခင်လှပေသော မယ်တော်သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် သနားမြတ်လေး မွေးကျေးသုတ်သင် ပြုပြင်ပေး တော်မူပေ၏။ မယ်တော်သည် သားကို အောက်မေ့တော်မူပေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် မယ်တော်၏ခြေတော်ကို ရိုသေစွာရှိခိုးပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ကိုသတ်၍ နတ်ပြည် စည်းစိမ်ကို ရစေသတည်း။ မယ်တော် ယခု အကျွန်ုပ်ကိုဖက်တော် မူပါလော့၊ ခြေတော် ကိုလည်း ရှိခိုးအံ့သောငှာ ပေးတော်မူပါလော့၊ ယခု မယ်တော်၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းကို ပြု၍ မယ်တော်နှင့်သေကွဲကွဲရတော့အံ့၊ မယ်တော် အကျွန်ုပ်ကိုဖက်ပါလော့၊ ခြေတော် ကိုလည်း ရှိခိုးအံ့သောငှာ ပေးပါလော့၊ ပြည်သူတို့၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းကို ပြု၍ ကွေကွင်းရတော့အံ့။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းမယ်တော် ဂေါတမီသည် သားငိုမြည်တမ်းသံကို သည်းမခံ နိုင်သည်ဖြစ်၍ ငိုမြည်တမ်းလိုရကား-

ဟန္တစပဒမ ပတ္တာနံ၊ မောဠိ ဗန္ဓုဿုဂေါတမိပုတ္တံ။
စမ္မက ကဒလ မိဿယော၊ သောတေပေါရာဏိကာပကတိ။
ဟန္တစဝိလေပနံတေ၊ ပစ္ဆိမကံ စန္ဒနံဝိလိမ္မဿု။
ယေဟိစသုဝိလိတ္တော၊ သောဘသိ ရာဇပရိသာယံ။
ဟန္တစမုဒုကာနိဝတ္တာနိ၊ ပစ္ဆိမကံကာသိကံနိဝါသေဟိ။
ယေဟိစသုနိဝတ္တော၊ သောဘသိ ရာဇပရိသာယံ။
မုတ္တာမဏိကနဝိဘူသိတာနိ၊ ဂဏှဿုဟတ္ထဘရဏာနိ။
ယေဟိစဟတ္ထဘရဏေဟိ သောဘသိ၊ ရာဇပရိသာယန္တိ။

ဟူသော လေးဂါထာတို့ကို ရွတ်ပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ချစ်သား စန္ဒကုမာရ၊ ယခုကြာချုပ်နှင့်တူသော ဦးရစ်ပေါင်းကို ပေါင်းလော့၊ ဂေါသဇင်၊ စကားပန်းမြတ်များကို ရွှေသားသခင် ပန်ဆင်ဦးလော့၊ ဤတန်ဆာတို့ကား သင်ဆင်မဲ့သော တန်ဆာတို့တည်း။ အကျော် စန္ဒကူးလိမ်းသပ်အပ် သော သားမြတ်ရတနာသည် များစွာသော မှူးမတ်ပရိသတ်အလယ်၌ ရှုဖွယ်တင့်တယ် ရှိ၏။ ထိုစန္ဒကူးအကျော်တို့ကို သားတော် သတ်မှတ်လိမ်းသပ်ပါဦး။ သင့်အား နောင်သောအခါ မလိမ်းရလတ္တံ့။ ယခု အဆုံးသော လိမ်းသပ်ခြင်းဖြင့် လိမ်းသပ် ဦးလော့။ ချစ်သား အကြင်ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်သည်ရှိသော် မင်းပရိသတ်အလယ်၌ ရှုဖွယ် တင့်တယ်ရှိ၏။ ထိုရှုဖွယ်တင့်အပ် မြတ်သောပုဆိုးတို့ကို အဆုံးစွန်းသောဝတ်ခြင်းဖြင့် ဝတ်ပါဦးလော့။ ပုလဲမျိုး ပတ္တမြားမျိုး အဖိုးထိုက်သော မျက်မြတ်တို့ဖြင့် စီအပ်သော ရွှေလက်ကောက် ရွှေနားဧောင်း ရွှေဘယက်တို့ကို ဆင်သည်ရှိသော် မင်းပရိသတ် အလယ်၌ တင့်တယ်၏။ ထိုတန်ဆာတို့ကို ဆင်ပါဦးလော့ဟုဆို၍ ငိုမြည်တမ်း၏။

အိမ်ရှေ့မင်း၏မိဖုရားကြီးသည် စန္ဒာဒေဝီအမည်ရှိ၏။ ထိုစန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး သည် ယောက္ခမဖြစ်သော ဧကရာဇ်မင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်-

နဟိန္နနာယံ ရဋ္ဌပါလော၊ ဘူမိပတိဇနပဒဿ ဒါယာဒေါ။
လောကိဿရောမဟန္တော၊ ပုတ္တသေ့ဟံဇနယတိတိ။

ဟူသောဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ရေမြေစိုးခြင်း မင်းတကာတို့၏ သခင်အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မင်းတရားကြီးသည် ရင်တော်၌ဖြစ်သော သားရုဇ္ဈနာကိုစင်လျက် မကြင်မနာ အဘယ့်ကြောင့် သတ်ပါဘိအံ့နည်းဟု ဆို၏။

ထိုချွေးမ စန္ဒာဒေဝီစကားကို မင်းကြီးကြားလျှင်-
မယုမ္မိ ပိယာပုတ္တာ၊ အတ္တာစ ပိယော တုမေုစ ဘရိယာယော။
သဂ္ဂုဉ္စ ပတ္တယာနော၊ တေနာဟံ ယာတယိဿာမိတိ။

ဟူသော ဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ချွေးမ စန္ဒာဒေဝီ ငါသည် သားကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်တို့ချွေးမများကိုလည်းကောင်း၊ မယားကိုလည်းကောင်း ချစ်၏။ ထိုသို့ချစ်လျက်ပင် နတ်ပြည်သို့ လိုသောကြောင့် သတ်အံ့သတည်းဟု ဆို၏။

စန္ဒာဒေဝီလည်း-
မံပဋ္ဌမံ၊ ယာတေဟိ၊ မာမေဟဒယံ ဒုက္ခံ အဖာလေသိ။
အနုလင်္ဂိတော သုန္ဒရကော၊ ပုတ္တော ဒေဝသုခုမာလော။
ဟန္တယျ မံ ယနဿ၊ ပရလောကေ စန္ဒကေနဟေဿာမ။
ပုညကရဿုဝိပုလံ၊ ဝိစရာမ ဥဘောပိ ပရလောကေတိ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အရှင်မင်းကြီး လူကိုသတ်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်မည်မှန်လျှင် အကျွန်ုပ်လင် စန္ဒကုမာရမင်းသားကို မသတ်မီ အကျွန်ုပ်ကို ရှေးဦးစွာ သတ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်လင်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို မမြင်လိုပါပြီ။ လင်၏ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် အကျွန်ုပ် နှလုံးသားကို ခွဲတော်မမူပါလင့်။ အရှင်မင်းကြီး သားတော် စန္ဒကုမာရ မင်းသားသည် ဝတ်စားမဆင်မပြင်ဘဲလျက် မျက်စိအစုရှု၍ အခန်းသော စကားပန်းသဖွယ် တင်တယ် လှပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး ရှေးဦးစွာ ယခု အကျွန်ုပ်ကို သတ်တော်မူပါ၊ တမလွန်၌ ကြည်ဖြူချစ်ခင် သက်လုံးကြင်၍ မြဲလျှင်မကွာ ဖြစ်လိုပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး ပြန်ပြောစွာ ကောင်းမှုပြုတော်မူပါလော့။ အကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် နောင်တမလွန်ဘဝသို့ အတူတကွ သွားကုန်ပါအံ့ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း-
မာ တံ စန္ဒေ ရုစ္စိ မရဏံ၊ ဗဟုကာ တဝဒေဝရာဝိသာလက္ခိ။
တေတံရမယိဿန္တိ၊ ယိဋ္ဌသ္မိ ဂေါတမိပုတ္တေတိ။

ဟူသော ဂါထာကိုဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ယနေ့မွေးစသော သမင်ငယ်၏ မျက်လုံးသဖွယ်တင့်တယ်သော မျက်စိရှိသော ချွေးမ စန္ဒာဒေဝီ သင့်ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်အံ့နည်း။ သင်၏ သေခြင်းကို သင်အလိုမရှိလင့်။ ဂေါတမီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော သင်၏ချစ်လင် စန္ဒကုမာရကို ယဇ်ပူဇော်သည်ရှိသော် ကျန်ရစ်သော သားတော်အငယ် သင်၏ မတ်သည် များစွာရှိသေး၏။ ထိုမတ်အများတွင် သင်နှစ်သက်ရာ တော်သင့် ထိုက်တန်သောမတ်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်း မိဖုရားကြီးအဖြစ်ဖြင့် သင့်ကိုမွေ့လျော် စံပျော်စေအံ့ဟု ဆို၏။

ဤစကားကိုမင်းကြီးဆိုလျှင် စန္ဒာဒေဝီအိမ်ရှေ့မိဖုရားသည် သွေးချည်တမ်းလှ နုလှသော ရင်သားကို လက်ဝါးလက်ဆုပ် ခတ်ပုတ်တီးလျက် **အလမတ္တာ ဇီဝိတေန၊ ပါယာမိဝိသံ မရိဿမိ။** ဟူသော ဂါထာဝက်ဖြင့်ဆို၍ သည်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား အသက်ကဲ့သို့ နှစ်လိုချစ်ခင်ကြင်နာလှသော အရှင်သားနှင့် ကွေးကွင်းလျက် အသက်ရှင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ အဆိပ်ကို စား၍ သေအံ့။ ဤမင်းကြီး၏ အဆွေအမျိုး လမ်းရိုးညွှန်တတ်သော အမတ်ကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း မရှိလေသလော။ ရင်သွေးအစစ်ဖြစ်သော သားတို့ကို သတ်အံ့ဟု ပြုသည်ကို ပြည်သူတို့ မည်သူမျှ မဆိုကြပါကုန်တကား။ ခြေချင်းလက်ကောက် လျှံတောက်ပြီးပြန် ဘယက်တန်းဆာ ရတနာရွှေဆုံး မင်းသုံးမင်းဝတ်ဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဆင်ကုန်သော အကျွန်ုပ်၏ သားတော်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအကျွန်ုပ် သားတို့ကို ယဇ်ပူဇော်တော်မူပါလော့။ ဂေါတမီအရှင်မသား စန္ဒကုမာရကို လွှတ်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍ အစုတစ်ရာ ပြုပြီးလျှင် ခုနစ်ပါးသောအရပ်တို့၌ ပူဇော်တော်မူပါ။ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် တူသော အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီးစ သားကြီးရတနာ သတ်တော်မမူပါလင့်။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အဖို့ တရာပြု၍ ခုနစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ ပူဇော်တော်မူပါလော့။ ပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်း၏ မျက်ရစ်သဖွယ် ငယ်ချစ်ကျွမ်းဝင် အကျွန်ုပ်လင်ကို အရှင်မင်းကြီး သတ်တော်မမူပါလင့်ဟု စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် မင်းကြီး၏အနီး၌နေ၍ ဤမျှလောက်သော ငိုမြည်တမ်းခြင်းဖြင့်ငိုကြွေးတောင်းပန်ပါသော်လည်း တစ်ခုသော သက်သာရာကိုမျှ မရသည်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းထံသွားပြီးလျှင် ငိုကြွေးလျက်နေ၏။

ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီကို ဘုရားလောင်းအိမ်ရှေ့မင်းသည် အသက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင် မြတ်နိုးပေသောစန္ဒာဒေဝီ၊ ရှေးအထက်က အသက်ရှည်စဉ် သင်တို့နှင့် ငါချမ်းသာစွာ စံပျော်သောအခါအမှုကြီးအမှုငယ်အသွယ်သွယ်သော အကြောင်းကောင်းမကောင်း ရာ မရာကို ပညာဖြင့် အခွင့်လျော်အောင် ဆောင်ရွက် ပြောဆိုနိုင်ပေသည်ဖြစ်၍ သင့်အား အမှုနှင့်အင်တန်ဆင်ရန် တန်ဆာရတနာဆုလာဘ် အထပ်ထပ် ငါပေးတော်မူသည်။ ဤယခု သင့်အား ငါပေးခြင်းသည်ကား အဆုံးစွန်သောပေးခြင်း တည်း။ သင်သည် ငါ၏ကိုယ်၌ဆင်သော တန်ဆာကိုယူလေလော့ဟု ကိုယ်တော်၌ ဆင်သော တန်ဆာကို ပေးတော်မူ၏။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် အိမ်ရှေ့မင်းစကားကိုကြားလျှင် ထိုဂါထာတို့ဖြင့် တစ်ဖန် မြည်တမ်းပြန်၏။ ရှေးသောအခါ အရှင်မင်းသားတို့၏ လည်ကုပ်၌ပွင့်သော ပန်းတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ဆန်းကြယ်စွာသီကုံးသော ပန်းကုံးတို့သည်လည်းကောင်း ကျကုန် ၏။ ယခုကား မကြာမြင့်မီ အရှင်သားလည်တော်၌ ထက်စွာသွေးပြီးသော သန်လျက် ဓားအသွားဖြင့် ကျလတ္တံ့။ ငါသည် အကြင်မျှကာလပတ်လုံး နှလုံးကွဲ၍ မသေသေး။ ထိုနှလုံးမကွဲသေးသော ကာလပတ်လုံး ယူကျုံးမရ ဒုက္ခအပေါင်းဖြင့် နောင်ဖွဲ့ဘိ၏ တကား။ ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် ရွှေနားတောင်းဖြင့် တင့်တယ်စွာ နံ့သာအကျော်လိမ်းသပ်၍ မြတ်သောခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ကုန်သဖြင့် တင့်တယ်လျောက်ပတ် မြတ်လှကုန်သော ငါတို့သခင် အရှင်မင်းသားတို့သည် မိခင် ဘိုးဘွားသားမယားပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်းတို့၏စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြု၍ ယခုထွက်ခဲ့ ကုန်၏။ ဤသို့စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် ပြင်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။ ထိုငိုကြွေးစဉ်လျှင် ယဇ်တွင်း၌ စီရင်ရန် အမှုခပ်သိမ်းကို ပြီးစေပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းကို ယဇ်အတွင်းသို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ တွင်းပေါ်၌ လည်တော်ကို ညွတ်စေလျက် နေစေ၏။

ယဇ်တွင်း၌ ငိုမြည်တမ်း၍ လျှောက်တောင်းပန်ခန်းပြီး၏။

၁၀။ သစ္စာကြောင့် သိကြားမင်းဆင်း၍ ကယ်ဆယ်ခန်း

ထိုအခါ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ရွှေခွက်ကို မင်းသားလည်တော်အောက်၌ ညွတ်စေပြီးလျှင် သန်လျက်ကိုထမ်း၍ အိမ်ရှေ့မင်း၏လည်ကိုဖြတ်အံ့ဟု ရပ်၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အမှုအရာကို စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားမြင်လျှင် ငါအား တစ်ပါးသောကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ။ သစ္စာစကားသာ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။ ငါ၏သစ္စာဖြင့် ချစ်စွာသောလင်သည် ချမ်းသာစေသတည်းဟု လက်အုပ်ချီ၍ ပရိသတ် တို့ အလယ်၌လှည့်လျက် ပညာမရှိသော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် အကြင်မမှန်သော သဘောဖြင့် မကောင်းမှုကိုပြု၏။ ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားမကောင်းမှုကိုပြု၏ဟုဆိုသော ငါ၏ ဟုတ်မှန်သောသစ္စာစကားဖြင့် ငါ၏လင်နှင့်အတူတကွ အသက်ထက်ဆုံး နေရစေသတည်း။ အကြင် ဘီလူး ဖုတ် ပြိတ် မြေစောင့်နတ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် ငါအား ကံကျွေး ပြုကြပါကုန်။ အကြင်နတ်တို့သည် ဤအရပ်သို့ လာကုန်လတ်၍ ငါ၏ကိုးကွယ်ရာကို ပြုကြပါကုန်။ သင်တို့အား စောင့်သောတရားကို တောင်းပန်ပါ၏။ ငါသည် လင်မှ ဘေးရန်ကို အောင်စေသတည်းဟု သစ္စာပြုပြီးလျှင် နတ်တို့ကို တောင်းပန်၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား မြည်တမ်းသောအသံကိုကြား၍ ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကိုသိပြီး၍ ထိုခဏ္ဍ ရဲရဲတောက်သော သံလှံတံကို လှည့်လည်လျက် ဧကရာဇ်မင်းကိုကြားစေ၍ ခြိမ်းခြောက်လိုရကား၊ ဟယ် မင်းယုတ် ငါ့ကိုသင်မသိလော၊ သင့်ဦးခေါင်းကို ကောင်းကောင်းပြတ်အောင်ရိုက်ခတ်အံ့၊ ဦးခေါင်း

ပြတ်ခြင်းကိုကြောက်လျှင် အပြစ်ကင်းသော စန္ဒကုမာရမင်းသားကို မသတ်လင့်၊ ဟယ်မင်းယုတ် နတ်ပြည်ကို တောင်တသဖြင့် အပြစ်မရှိသော သားမယား သူဌေး သူကြွယ်တို့ကို သတ်သည်ကို အဘယ်မှာသင်မြင်ဖူးသနည်းဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်သောသိကြားမင်း၏စကားကို ဧကရာဇ်မင်း၊ ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားတို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အရောင်အဝါ ဘုန်းအာဏာနှင့်လာသော မဖြစ်ဘူး မြဲသောအကြောင်းကို သိမြင်လျှင် ပြင်းစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ မင်းသားမင်းသမီးမှစ၍ ခပ်သိမ်းစုံသောသူတို့ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေ၏။ ထိုမင်း မိဖုရား မင်းသား မင်းသမီး သူဌေး သူကြွယ်အပေါင်းတို့သည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ပြီးသော် အညီအညွတ်စည်းဝေးကြကုန်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုယဇ်တွင်း၌ စည်းဝေးကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် အုတ်ခဲ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ဖြင့် ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား ဒဏ်ပေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအုတ်ခဲဒဏ်ဖြင့် ခဏ္ဍဟာလ ပုဏ္ဏား သေလေ၏။

ခဏ္ဍဟာလကိုသတ်ပြီးလျှင် လူအပေါင်းတို့သည် ဧကရာဇ်မင်းကိုသတ်အံ့ဟု ပြုကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းအိမ်ရှေ့မင်းသည် အဘ-အဘရှင်မင်းဧကရာဇ်ကိုဖက်၍ လူအပေါင်းအား အဘ၏အသက်ချမ်းသာကြောင်းကို တောင်းပန်တော်မူ၏။ ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ဤမင်းယုတ်အား အသက်ကိုသာ ချမ်းသာပေးအံ့၊ ထီးနန်းပြည်စည်းစိမ်ကို ငါတို့မပေး၊ မြို့တွင်းသို့ မဝင်စေရ၊ မြို့ပ၌ဒွန်းစဏ္ဍားပြု၍နေစေကုန်အံ့ဟုဆိုလျက် မင်းဝတ်တန်ဆာကို ပယ်ခွာချွတ်ယူ၍ သစ်ခေါက်ဆိုးကို ဝတ်စေပြီးလျှင် နန္ဒင်းဆိုး ပုဆိုးညစ်ကို ဦးခေါင်း၌ရစ်၍ ဒွန်းစဏ္ဍား လုပ်ပြီးသော် ဒွန်းစဏ္ဍားနေရာအရပ်သို့ ပို့စေ၏။

အကြင်သူတို့သည် သူ့ကိုသတ်၍ မိမိမူလည်း ယဇ်ပူဇော်အံ့၊ သူတစ်ပါးကိုမူ လည်း ပူဇော်စေအံ့၊ သူတစ်ပါးပူဇော်သည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်အံ့၊ ထိုသူတို့သည် ငရဲသို့သာ သွားရကုန်၏။ ဤအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာ ဘုရားသည်-

သဗ္ဗေပဝိဋ္ဌာ နိရယံ၊ ယထာ တံ ပါပကံ ကရိတွာန။
န ဟိ ပါပကမ္မံ ကတွာ၊ လဗ္ဘာ သုဂတိံ ဣတော ဂန္တူတိ။

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ချစ်သားရဟန်းတို့ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် မကောင်းမှုကို ပြုသောကြောင့် အောက်ငရဲသို့ ဝင်ရလေကုန်၏။ မကောင်းမှုကို ပြုသောကြောင့် ဤလူ့ပြည်၌ သေသည်ရှိသော် နတ်ပြည်သို့ မရောက်ကုန်ဟု ဟောတော်မူ၏။

သစ္စာကြောင့် သိကြားမင်းဆင်း၍ ကယ်ဆယ်ခန်းပြီး၏။

၁၁။ စန္ဒကုမာရမင်းသားကို ထီးနန်းနှင့်ခန်း

ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း မင်းနှင့် ပုဏ္ဏား ဤသူယုတ် နှစ်ယောက်တို့ကို ဖယ်ရှားစီရင်ပြီးသော် ထိုမြို့ရှေ့၌ပင်လျှင် ရာဇာဘိသေကမင်္ဂလာ^၁ ဆောင်ရာဖြစ်သော အဆောက်အအုံတို့ကို ရှေးမှုထုံးဟောင်းရှိသည်အတိုင်း စီရင်ခင်းကျင်းပြီးလျှင် စန္ဒကုမာရအိမ်ရှေ့မင်းကို အဘိသိက်သွန်း၍ ထီးနန်းနှင့်ကုန်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော မင်းညီမင်းသား၊ မင်းသမီး၊ မင်းမိဖုရား ပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် တီးမှုတ်ကခုန်မြူးထူးကုန်လျက် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြု၍ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်၏။ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးစသော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သုဇာတာစသော နတ်သမီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ များစွာကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ကောင်းချီးပေးကုန်လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပူဇော်သက္ကာ ပြုကြကုန်၏။ ပြည်တော်တွင်း၌လည်း အောင်စည်လည်စေ၏။ အနှောင်အဖွဲ့မှလည်း လွတ်စေ၏။ ဤသို့ စန္ဒကုမာရမင်းကြီးသည် ပုပ္ဖဝတီပြည်၌ ရွှေထီးရွှေနန်း သိမ်းမြန်းစိုးစံတော်မူ၏။ ခမည်းတော် ဧကရာဇ်မင်းအားလည်း ပေးမြဲသောဝတ်ကို ဖြစ်စေတော်မူ၏။ ပြည်တွင်းသို့သာ မဝင်စေရ။ ဝတ်ရုံ၊ စားရုံ မျိုးရိက္ခာကုန်လျှင် ဥယျာဉ်ကစားစသည်ထွက်တော်မူခိုက် အထံတော်၌ဝင်၍ ပေးစေ၏။ အဘဖြစ်သည် ဟူ၍ကား ရှိခိုးတော်မမူ။ လက်ယက်ရုံသာပြု၍ အရှင်အသက်ရှည်စေသတည်းဟု ဆိုတော်မူ၏။ အကြောင်းရှိမူကား ကြားစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။ မျိုးရိက္ခာလည်း မပြတ်ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း စန္ဒကုမာရမင်းကြီးသည် တရားသဖြင့် ပြည်စည်းစိမ်ကို စိုးစံတော်မူ၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ လားတော်မူလေ၏။

စန္ဒကုမာရမင်းသားကို ထီးနန်းနှင့်ခန်းပြီး၏။

၁၂။ ဇာတ်တော်အဆုံး၌ သစ္စာလေးပါးကို ဝေဖန်ခန်း

ဤသို့ ဓမ္မဒေသနာတော်^၂ကို ဟောတော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟူမူကား ဝဋ်တရား၌ကျင့်လည်ရကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဤစန္ဒကုမာရမင်းသားကဲ့သို့ စည်းစိမ်အသက် ပျက်စီးကြောင်း မကောင်းသောသူတို့၏အကြံဖြင့် ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော သူတို့၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ မကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း၊ ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း၊ မချစ်သောသူတို့နှင့် အတူတကွနေရခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့စွပ်စွဲခြင်း၊ ရန်သူကြီးငါးပါးတို့ ဖျက်ဆီးခြင်း စသော ဆင်းရဲသံသရာ၌ တပြောင်းပြန်ပြန် တစ်ဖန် တလဲလဲ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ သေရခြင်း စသောဝဋ်ဆင်းရဲ သဘောတရားသည် စင်စစ် ဆင်းရဲဧကန်မှန်သောကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။ ထိုဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခသစ္စာသည်ကား ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမအားဖြင့် ပြားသော

၁။ ရာဇာဘိသေကမင်္ဂလာ၊ ထိပ်ထက်မှ အောင်ရေလောင်း၍ မင်းမြှောက်ခြင်းမင်္ဂလာ။
 ၂။ ဓမ္မဒေသနာ၊ ဟောပြောညွှန်ပြ ဆုံးမသော တရားဒေသနာတော်။

ဂူပါရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ သဒ္ဓါရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ ဂန္ဓာရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ ရသာရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်း၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၌ တပ်မက်မောခြင်းတည်းဟူသော ကာမတဏှာ၊ ဘဝ၌တပ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဘဝတဏှာ၊ သတ္တဝါတို့သည် သေလျှင် ဘဝပြတ်လေတော့သည်ဟု ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ နှင့်ယှဉ်၍ ဘဝပြတ်ခြင်း၌တပ်အပ်သော ဝိဘဝတဏှာ၊ ဤသို့ဝင့်တရား၌တပ်တတ်သော လောဘစေတသိက်ဟုဆိုအပ်သော တဏှာဥပါဒါန်တရားကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ တပ်တတ်သော လောဘစေတသိက်သည် ဝင့်ဆင်းရဲ၌ ကျင်လည်ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် သမုဒယသမ္မာမည်၏။ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏မဖြစ်ခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း၊ စီရင်ခြင်းမှကင်းသော အသင်္ခတဇာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သည် ထိုဒုက္ခ သမုဒယတရားတို့ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သောကြောင့် နိရောဓသမ္မာမည်၏။

ထိုဒုက္ခ သမုဒယတို့၏ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကား ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့၏ အမြဲမရှိသော အဖြစ်၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့၏ ဆင်းရဲအတိသာ သုခမရှိသော အဖြစ်၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့၏ အတ္တဟုဆိုအပ်သော အနှစ်မရှိ အနတ္တသာရှိသည်၏အဖြစ်၊ ဤသို့လက္ခဏာယာဉ်သုံးပါးကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်တိုင်းမြင်တတ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်၊ ကောင်းသော အာရုံကိုသာ မိမိစိတ္တုပြုဒ်ကို တက်စေခြင်း၊ ကောင်းသော အာရုံကိုသာ ကြံခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ အကျိုးမရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ဤဝစီဒုစရိုက်လေးပါးမှကြဉ်၍ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို မငဲ့သဖြင့် ကောင်းသော စကားကိုသာ ပြောဆိုခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်၊ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို မငဲ့သဖြင့် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားသော အားဖြင့် လွန်ကျူးခြင်း၊ ဤကာယဒုစရိုက်သုံးပါးမှကြဉ်၍ ကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်၊ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို ငြိမ်ထိုင်စီဒုစရိုက်လေးပါး၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးမှကြဉ်၍ ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်၊ မကောင်းသော လုံ့လကိုကြဉ်၍ ကောင်းသော လုံ့လကိုပြုခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာဝါယမမဂ္ဂင်၊ ကုသိုလ်တရား၌ မမေ့မလျော့ရအောင် ကောင်းစွာ

- ၁။ ဂူပါရုံ၊ အဆင်း ဟူသော အာရုံ။
- ၂။ သဒ္ဓါရုံ၊ အသံ ဟူသော အာရုံ။
- ၃။ ဂန္ဓာရုံ၊ အနံ့ ဟူသော အာရုံ။
- ၄။ ရသာရုံ၊ အရသာ ဟူသော အာရုံ။
- ၅။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ အတွေ့ ဟူသော အာရုံ။
- ၆။ ကာမတဏှာ၊ ကာမဂုဏ် ဟူသော တဏှာ။
- ၇။ ဘဝတဏှာ၊ သဿတဒိဋ္ဌိနှင့်ယှဉ်သော တဏှာ။
- ၈။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သေလျှင်ပြတ်၏ဟု အယူရှိသောဝါဒ။
- ၉။ ဝိဘဝတဏှာ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့်ယှဉ်သော တဏှာ။

အောက်မေ့ခြင်းဟုဆိုအပ်သော သမ္မာသတိမဂ္ဂင်၊ ကောင်းသောအာရုံကို မပျံ့မလွင့်
စေမှု၍ ကောင်းသောအာရုံ၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော
သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ဤသို့မဂ်စိတ်၌ သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော မဂ္ဂင်တရားရှစ်ပါးသည်
နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းအကျင့်ဖြစ်သောကြောင့် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။

ဇာတ်တော်အဆုံး၌ သစ္စာလေးပါးကို ဝေဖန်ခန်းပြီး၏။

၁၃။ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း

ဤသို့သစ္စာလေးပါးကိုပြတော်မူပြီး၍ ရှေးအမိန့်တော်ရင်းဒေသနာကိုမပျောက်
ရအောင် ဝတ္ထုနှင့်လျော်စွာ စပ်တော်မူလိုရကား ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုသာလျှင်
ဒေဝဒတ်သည် ငါတစ်ယောက်ကိုမှီ၍ များစွာသောသူတို့ကို သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လ
ပြုသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ပြုဖူးသတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဇာတ်တော်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ကို စန္ဒကုမာရမင်းဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ ခဏ္ဍ
ဟာလပုဏ္ဏားသည် ယခုငါဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရ
မင်းသား၏အမိ ဂေါတမီ မိဖုရားသည်ကား ယခုအခါ ငါဘုရား၏ မယ်တော်ဖြစ်လာ
၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ မိဖုရားကြီး စန္ဒာဒေဝီကား ယခုအခါ ရာဟုလာအမိ
ယသော်ဓရာ ဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏သား ဝသုလမင်းသားကား ယခုအခါ
ငါဘုရား၏သားတော် ရာဟုလာဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသားနမတော် သေလာ
မင်းသမီးကား ယခုအခါဥပ္ပလဝဏ်ထေရီဖြစ်လာ၏။ စန္ဒကုမာရမင်းသား၏ညီတော်
ဝါမဂေါတ္တကား ယခုအခါမဟာကဿပ^၁ မထေရီဖြစ်လာ၏။ ဘဒ္ဒသေနညီတော်ကား
ယခုအခါ လက်ဝဲရံ မောဂ္ဂလာန်^၂ ဖြစ်လာ၏။ ညီတော်သူရိယကုမာရမင်းသားကား
ယခုအခါ ငါဘုရား၏တပည့်ကြီး လက်ျာရံ သာရိပုတြာ^၃ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ
စန္ဒကုမာရမင်းသားကား သစ္စာလေးပါးတရားကို မဖောက်မပြန်သိတော်မူပြီးသော
ငါဘုရားလျှင်တည်းဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီး ပြီး၏။

၁။ မဟာကဿပ၊ မြတ်သောအနွယ်ဖြစ်သော မထေရီ။
၂။ မောဂ္ဂလာန်၊ မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏေးမ၏သားဖြစ်သော မထေရီ။
၃။ သာရိပုတြာ၊ သာရိပုဏ္ဏေးမ၏သားဖြစ်သော မထေရီ။

နိဂုံးပိုဒ်စုံရတု

နတ်ပဒေသာ။ ။မြတ်သုစာကို၊ သတ္တဝါလူ၊ သုံးရပ်သူဝယ်၊ ပူဆာကိလေ၊
ကင်းငြိမ်းစေဟု၊ ငှာဝေသနား၊ မိန့်ခဲထားသား၊ တရားနို့ရည်၊ အင်းကိုးမည်တွင်၊
ဝဲလည်ပမာ၊ ရှေးသံသာကာ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ မလွဲဖြစ်မှု၊ ဇာတ်တော်စုကို၊ ဝတ္ထု
ကြောင်းလျော်၊ ပြုမြှောက်တော်ကား၊ ထိုရော်အခါ၊ သုံးလူ့ခြာလျှင်၊ ရာဟုလာမိ၊
ရွှေအတိနှင့်၊ အမိအဘ၊ မပြားကြသား၊ ဒေဝဒဟ၊ ပြည်မသေဌ်နင်း၊ ဦးရီးမင်း၏၊
သားရင်း ရင်နှစ်၊ ဖြစ်သားမျိုးမြတ်၊ ဒေဝဒတ်၏၊ ထုပွတ်ကြိမ်လာ၊ ရတနာအား၊
သံသာရှေးတိတ်၊ ဝေရီစိတ်ဖြင့်၊ သေဟိတ်မကောင်း၊ ကြံဖူးကြောင်းကို၊ သံညောင်း
မြှက်ပြန်၊ မကြွင်းကျန်သား၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ဇာတကလျှင်၊ ဤမျှစေ့စုံ၊ သိဒ္ဓိကြုံရှင်၊
ထုံးပုံစကား၊ ဤတရားကို၊ မှတ်သားမြဲဆင်၊ သုံးလူ့ရှင်မှာ၊ ရှစ်အင်လောကခံ၊
နိယံမသွေ၊ တွေ့ရချေရှင်၊ ကိလေပြောထူ၊ ငါတို့မူကား၊ ရန်သူဘယ်မှာ၊ လွတ်နိုင်
ရာဟု၊ ပညာမြော်ဆ၊ သံဝေဂဖြင့်၊ ဝင့်မှကွာဆု၊ လုံလပြုလျက်၊ ကုသိုလ်ပွားတက်၊
ကောင်းကျိုးနက်၍၊ မှောင်စက်ပြတ်ကြစေသတည်း။

သတ်မပြေရာ။ ။ထုံးနည်းနာဖြင့်၊ ဤစာမျက်ရွှ၊ ဇာတ်ဝတ္ထုကို၊ စကုမှန်ကင်း၊
ကျော်သတင်းနှင့်၊ မင်းပူးဟူသည်၊ ရပ်သာစည်တွင်၊ အသည်ခေါင်းသား၊ ပျိုထွား
နုနယ်၊ အာဒိရွယ်က၊ သုံးသွယ်ပညာ၊ သုတရှာလျက်၊ သံသာမျက်မှောက်၊ ကောင်းကျိုး
ဆောက်သား၊ မောင်ထောက်မည်ဆို၊ လုလင်ပျိုလျှင်၊ မဂ်ဖိုလ်ရငှာ၊ တောင်းပန်
ရာတွင်၊ ပညာပါရမီ၊ ဖြည့်သည်ညီအောင်၊ ဂမ္ဘီလေးနက်၊ မိန့်တော်စက်မှာ၊ သိခက်
ခဲစွာ၊ ပုဒ်ဂါထာကို၊ မြန်မာသံချေ၊ စကားပြေဖြင့်၊ သင်နေအဝိပ္ပာယ်၊ မကျယ်မကျဉ်း၊
မလျဉ်းမပါး၊ စကားစုံစေ၊ ချောမြေ့ပြေပြစ်၊ ကျစ်လျစ်လှစွာ၊ သာသနာစီးပွား၊
အများတကာ၊ မှတ်စိမ့်ငှာဟု၊ စိန္တာသုတ၊ နေနှယ်ပလျက်၊ ပထမအရွယ်၊ နုနယ်
ပျိုညက်၊ ရှင်လက်ထက်က၊ လေ့ကျက်ငိုကာ၊ ဋကထာနှင့်၊ ညဝါပဋ္ဌာန်း၊
ဆန်းအလင်္ကာ၊ နည်းနာစေ့စုံ၊ တတ်မျိုးပုံလျက်၊ အာဂုံလေ့လာ၊ စွမ်းပညာဖြင့်၊
ရောင်စါရွှင်ပျ၊ ဩဘာသဟု၊ နာမနုနယ်၊ ပဉ္စင်းငယ်လျှင်၊ မှတ်လွယ်စေမှု၊
ထုတ်ဖော်ပြသား၊ ဝတ္ထုဤစာ၊ နတ်သုစာ ကို၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ၊ လေးမြတ်မှုဖြင့်၊
ဆွတ်ယူလေ့ကျက်၊ ပညာသက်၍၊ ဆောင်ရွက် မှတ်ကြစေသတည်း။

မြတ်မဟေသာ။ ။သိစိမ့်ငှာလျှင်၊ မှာပိမ့်ကြိုခါ၊ သာသနာကား၊ ဒွယာသဟာသာ၊
တိသတနှင့်၊ ဝိသနောက်မှာ၊ ဆသချီတည့်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်၊ ရောက်သည်
နှစ်ကား၊ ဇက်နှင့်ဇက၊ စာယစတု၊ ခါကောင်းရှုလျက်၊ ရတုဟေမန်၊ မြောက်လေပြန်၍၊
နှင်းသွန်ကျစို၊ လပြာသိုဝယ်၊ ခွာညိုပွင့်ဆော်၊ လပြည့်ကျော်သား၊ ဝေါဟာလေ့

ငါးရက်စေ၌၊ နေ့တနင်္လာ၊ အခါကောင်းလတ်၊ ကုံမြတ်ရာသီ၊ လက်သို့ညီလျက်၊ သသိ
 ကြကင့်၊ နက္ခတ်အဿလိသံ၊ အမြိတ္တစုတ်၊ မယုတ်နေမင်း၊ ဓနုချင်း၍၊ နဝင်းစနေ၊
 တြင်းရေမှု၊ ကုမ္ဘေနိုင်ငံ၊ သောရာလျှံရှင်၊ ရှင်စံပျော်မြ၊ ခါကောင်းထဲတွင်၊ မလွဲမလေး၊
 မနေ့ဆောလျင်၊ သိဒ္ဓိတင်ရှင်၊ ဤလျှင်နည်းတူ၊ ခပ်သိမ်းသူလည်း၊ မပူမဆာ၊
 ချမ်းသာကျိုးစက်၊ ဘုန်းမျိုးတက်၍။ ။ဆောင်ပျက်လွတ်ကြစေသတည်း။

နိဂုံးပိုဒ်စုံရတုပြီး၏။

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကြီး ဤတွင်ပြီးပြည့်စုံပြီ။

နောက်ဆက်တွဲ

ဝေါဟာရအဖွင့်

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပျို့စာပိုဒ်
၁။	ကဒလိ	ငှက်ပျောပင်	... ၁၇၈
၂။	ကိလေသ	ညစ်နွမ်းခြင်း	... ၅
၃။	ကုမုဒြာ	ကြာဖြူ	... ၆
၄။	ကောသရီ	ခြင်္သေ့	... ၁၅
၅။	ကောဝိဋ္ဌာရ	ပင်လယ်ကသစ်ပင်	... ၇၈
၆။	ကောသမ္ဗိ	ကြို့ပင်	... ၂၃
၇။	ကော့ကာ	အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ စနေဂြိုဟ်	... ၁၅ (နိဂုံး)
၈။	ကမ္မိ	ဝါးညွန့်ဝါးခက်	... ၂၃
၉။	ကောဉ္ဇ	ကြီးကြာငှက်	... ၂၂
၁၀။	ကိဉ္ဇိက္ခ	ကြာဝတ်ဆံ	... ၂၂
၁၁။	ကုဏ္ဍလ	နားတောင်း၊ လက်ကောက်	... ၂၉
၁၂။	ကုဒ္ဓ	အမျက်ဒေါသကြီးခြင်း	... ၃၀
၁၃။	ကိတ္တိယသ	ကျော်စောအခြွေအရံများခြင်း	... ၁၁၄
၁၄။	ဂတ	ရောက်အပ်၊ သိအပ်သော	... ၃၁
၁၅။	ဂမန	သွားခြင်း	... ၂၀
၁၆။	ဂါယတ္တိ	ဆန်းကျမ်း	... ၃၂
၁၇။	ဂေဏ္ဍနာဂ	ငါးရူးငါးဆယ် ဧကနိပါတ် ဇာတ်တော်စဉ် ၂၆ အမည်	... ၃
၁၈။	ဂေါသီသ	စန္ဒကူး	... ၆၆
၁၉။	ဂစ္ဆထ	သွားခြင်း	... ၁၅၈
၂၀။	ဂိဇ္ဈကုဋ	လင်းတငှက်နှင့် တူသောတောင်	... ၁
၂၁။	ဂေါတ္တ	အမျိုးအနွယ်	... ၁၁
၂၂။	စတုတိ သ	သုံးဆယ့်လေး (၃၄)	... ၅၄
၂၃။	စတုဝိသာ	နှစ်ဆယ့်လေး (၂၄)	... ၃၂
၂၄။	ဇာဂီ	အကျင့်	... ၉
၂၅။	စိဏကာလ	ကုန်ခမ်းသောအချိန်	... ၁၈၅
၂၆။	စိတ္တလတာ	နတ်ဥယျာဉ်	... ၇၇

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပျို့စာပိုဒ်
၂၇။	စိတြ	ခိုငှက်	... ၅၅
၂၈။	စိန္တေယျ	ကြစည်အပ်သော	... ၅
၂၉။	ဆဒ္ဒန်	ဆဒ္ဒန်ဆင်မျိုး	... ၄၀
၃၀။	ဆတ္တ	ထီး	... ၁၄
၃၁။	နိန္ဒ	လူတို့ကို အစိုးရသောဘုရင်	... ၃၉
၃၂။	ဇာတ	အမျိုး၊ မွေးဖွားခြင်း	... ၉၄
၃၃။	ဇာလ	ပိုက်ကွန်	... ၅၆
၃၄။	ဇေဋ္ဌပုတ္တ	သားကြီး	... ၁၇၁
၃၅။	ဇောတိသတ္တ	အာကာသသျှတ္တရကျမ်း	... ၃၂
၃၆။	ဇိနော်	ဘုရား	... ၁
၃၇။	ဇိဝိတိန်	အသက်တည်ရှိမှု	... ၅
၃၈။	ဈာန်	စူးစိုက်ရှုမြင်ခြင်း	... ၁
၃၉။	ဧဥယျ	သိအပ်သော	... ၃
၄၀။	တဏှ	နှစ်သက်ခြင်း	... ၉၄
၄၁။	တဏှာ	လောဘ၊ တပ်နှစ်သက်မှု	... ၅
၄၂။	တထာဂတ	ဘုရား	... ၁၉၀
၄၃။	တရဏ	ပြုလုပ်ခြင်း	... ၉၇၊ ၁၃၄
၄၄။	တရဂီ	လှိုင်းတံပိုး	... ၉၉
၄၅။	တိဒသ	နတ်	... ၃၈
၄၆။	တိဒိဝ	မြင့်မိုရ်တောင်	... ၃၈
၄၇။	တိလော်ကဂ္ဂ	လောကတွင် အမြတ်ဆုံး	... ၃၈
၄၈။	တေဇ	တန်ခိုး	... ၁
၄၉။	တလ္လ	တွင်း၊ ချောက်	... ၁၄၉
၅၀။	တန္တ	ပြဋ္ဌာန်းခြင်း၊ ပြီးခြင်း၊ ပုံဆောင်ခြင်း	... ၈
၅၁။	တိမ္မရ	တည်ပင်	... ၂၃
၅၂။	တေရရတင်	ခုတ်ဆောင်သောရဟန်း	... ၁၉၂
၅၃။	ဒဗာန	လောင်ခြင်း၊ မီး	... ၉၄
၅၄။	ဒယာ	သနားခြင်း	... ၆၃
၅၅။	ဒိဋ္ဌိ	အမြင်မှားခြင်း	... ၁၈၈

၅၆။	ဒုစိန္တိ	မကောင်းသောအကြံ	...	၇
၅၇။	ဒုဋ	သူမိုက်	...	၁၄၆
၅၈။	ဒုဋကမ္မ	မကောင်းမှု	...	၁၇၈
၅၉။	ဒုဋ္ဌဘ	မကောင်းသော၊ မှားယွင်းသော	...	၃၂
၆၀။	ဒူရ	ဝေးသော	...	၁၉၄
၆၁။	ဒီပဇမ္ဗူ	တောင်ကျွန်း	...	၁
၆၂။	ဒေဝိန်	သိကြားမင်း	...	၃၈
၆၃။	ဒုဗ္ဗယာတ	လိမ်လည်ခြင်း၊ သတ်ခြင်း	...	၁၇၅
၆၄။	ဒုဗ္ဗတ်မိတ္တော်	မကောင်းသောမိတ်ဆွေ	...	၇
၆၅။	ဒွာသဋ္ဌိ	ခြောက်ဆယ်နှစ် (၆၂)	...	၃၁
၆၆။	ဓဇ	တံခွန်၊ အောင်လံ	...	၇၇
၆၇။	ဓည	စပါး၊ ဘုန်းကံကြီးမားခြင်း	...	၂၆
၆၈။	ဓနအတ္ထာ	ရွှေငွေဥစ္စာတန်ဖိုး	...	၄၇
၆၉။	ဓနဂ္ဂဟ	လေးသမား	...	၁၈၇
၇၀။	ဓာတုကမ္မ	ပထဝီစသော ဓာတ်တို့ကိုရှု သောကမ္မဋ္ဌာန်း	...	၁၉၃
၇၁။	ဓီရ	ပညာရှိသော၊ တည်ကြည်သော	...	၃၃၊ ၁၈၇
၇၂။	နရ	လူ	...	၁၁
၇၃။	နရာဒိဗ္ဗ	လူတို့၏နတ်	...	၆၅
၇၄။	နရိန္ဒ	လူများမင်း	...	၃၀
၇၅။	နဟိ	မ၊ မဟုတ်	...	၁၆၆
၇၆။	နာဘိ	ချက်	...	၁၁၈
၇၇။	နာရီ	မိန်းမ	...	၁၁၆
၇၈။	နိတုံ	ပဒုံမာကြာဝတ်ဆံနှင့်တူသောရွှေ	...	၈၄
၇၉။	နိရဂ္ဂင်	တံခါးကိုမပိတ်ဘဲယဇ်ပူဇော်ခြင်း	...	၉၆
၈၀။	နိဝါတ	နိမ့်ချခြင်း	...	၁၂၀
၈၁။	နုပိယ	အနုပိယရွာ (သာကီဝင်မင်း၏သာ) ရဟန်းပြုသည်ရွာ)	...	၁၈၇
၈၂။	နေက	တစ်ပါးမကံသော	...	၈၅
၈၃။	နိက္ခ	ရွှေ၊ တန်ဆာ	...	၂၇

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပါယ်	ပုဒ်စာပိုဒ်
၈၄။	နိက္ခမဇ္ဈဿ	ထွက်မြောက်လိုစိတ်ရှိခြင်း	၁၀၉
၈၅။	နဂ္ဂတိ	မကောင်းသောဂတိ၊ အပါယ်ဘုံ	၉၇
၈၆။	ပုရိန်၊ ပုရိန္ဒ	သိကြားမင်း	၃၈
၈၇။	ပဋိညာ	ဝန်ခံကတိပြုခြင်း	၁၉၂
၈၈။	ပဒ	အက္ခရာအပေါင်း၊ ပုဒ်	၁
၈၉။	ပဒုမ	ကြာ	၂၂
၉၀။	ပမုခ	ပြဋ္ဌာန်းသော	၃၂၊ ၁၉၃
၉၁။	ပရိဗ္ဗယ	ရိက္ခာကုန်ခြင်း	၁၈၅
၉၂။	ပရံဘတ	သူတစ်ပါးမွေးမြူအပ်သော	၁၉၄
၉၃။	ပါရေဝတာ	ခိုငှက်	၂၃
၉၄။	ပါဌ	ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ သင်အံ့ခြင်း	၁၃၂
၉၅။	ပါသာဒ	ပြာသာဒ်	၂၀
၉၆။	ပဉ္စာဝုဓ	ပဉ္စဝုဓ မင်းသား	၆၂
၉၇။	ပေါက္ခရဏီ	လေးထောင့်ကန်၊ ကြာရှိသောကန်	၇၇
၉၈။	ပုဏ္ဏ	ပြည့်သော	၂၂
၉၉။	ပုတ္တ	သား	၂၆
၁၀၀။	ဗာရသက	သိကြားမင်း၏ ဥယျာဉ်အမည်	၇၇
၁၀၁။	ဖိုလ်၊ ဖလ	အကျိုး	၃
၁၀၂။	ဗာဟီရ	အပဖြစ်သော	၄၈
၁၀၃။	ဗုဒ္ဓကိုရာ၊ ဗုဒ္ဓကုရ	ဘုရားအညွန့်အညှောက်	
		ဘုရားလောင်း	၃၉
၁၀၄။	ဗုဒ္ဓပဋ္ဌာန်	ဘုရားအားအကြောင်းပြု၍	၈
၁၀၅။	ဗန္ဓု	အဆွေခင်ပွန်း	၈၂
၁၀၆။	ဗိမ္မာ	ယသော်ရာမင်းသမီး	၁၈၇
၁၀၇။	ဗျာကရဏ	ပုဒ်၊ ရုပ် အစီအရင်ကိုပြသော	
		ဗျာကရိဏ်ကျမ်းအဖြေ	၃၂
၁၀၈။	ဗျာဓိ	အနာရောဂါ	၁၂၅
၁၀၉။	ဗျာသ	ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း	၂၉
၁၁၀။	ဘဂ္ဂ	ဘဂ္ဂမည်သောရသေ့	၃၁
၁၁၁။	ဘရတာ၊ ဘာရတီ	စကား	၃၂

၁၁၂။	ဘာရဒ္ဒာဇာ	ဘာရဒ္ဒာဇရသေ့	...	၃၁
၁၁၃။	ဘူမိပါလ	မြေကိုစောင့်သူ၊ မြေရှင်၊ ဘုရင်	...	၃၀
၁၁၄။	ဘောဝါဒိ	ပုဏ္ဏား	...	၃၀၊ ၁၅၀
၁၁၅။	ဘိက္ခုနီ	ရဟန်းမိန်းမ	...	၁၈၉
၁၁၆။	မဏိမုတ္တာ	ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ	...	၂၆
၁၁၇။	မဓုရသ	အချိုအရသာ	...	၉
၁၁၈။	မဟာသာလ	ပစ္စည်းဥစ္စာများသူ	...	၃၀
၁၁၉။	မာတင်္ဂီ	ဆင်	...	၃၈
၁၂၀။	မုဂပက္ခိ	ငှက်၊ ငှက်တောင်	...	၁၁၈
၁၂၁။	မုနိန္ဒ	ဘုရား	...	၁၀
၁၂၂။	မုသိကာ	ကြွက်	...	၉၇
၁၂၃။	မေဒနိ	မြေကြီး	...	၅
၁၂၄။	မင်္ဂ၊ မဂ္ဂ	လမ်း	...	၂
၁၂၅။	မဏ္ဍန	တန်ဆာဆင်ခြင်း	...	၃၁
၁၂၆။	မဏ္ဍလ	ဝန်းဝိုင်းသော အပေါင်းအစု	...	၁
၁၂၇။	မတ္တ	အနည်းငယ်၊ အတိုင်းအရှည်	...	၈၉
၁၂၈။	ယည	ယဇ်ပူဇော်ခြင်း	...	၃၂၊ ၉၅
၁၂၉။	ယထက္က	အကြင်မျှလောက်	...	၂၉
၁၃၀။	ယထာလာဘ	ရသင့်သောအတိုင်း	...	၂၉
၁၃၁။	ယာဇဂါ၊ ယာဂ	ယဇ်ပူဇော်ခြင်း	...	၃၂
၁၃၂။	ယာမာ	သုံးထပ်မြောက်နတ်ပြည်	...	၁၄၀
၁၃၃။	ယုဂန်ဓိုရ်၊ ယုဂန္ဓရ	ယုဂန္ဓိုရ်တောင်	...	၉
၁၃၄။	ယန္တရား၊ ယန္တ	စက်	...	၅
၁၃၅။	ရာဇဂဟ	ရာဇဂြိုဟ်ပြည်	...	၁၉၂
၁၃၆။	ရာဇိန္ဒြေ	မင်း၏အစိုးရခြင်း၊ ဣန္ဒြေ	...	၂
၁၃၇။	လောဟိတ	သွေး	...	၉၄
၁၃၈။	လဂ္ဂ	ကပ်ငြိသော	...	၆
၁၃၉။	ဝသုန်၊ ဝသုဇာ	မြေ	...	၂
၁၄၀။	ဝါစာပေယျ	ချစ်ဖွယ်သောစကား	...	၉၆

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပုဂ္ဂိုလ်
၁၄၁။	ဝိပါက	မှည့်ရင့်သော အကျိုးဝိပါက	၁၇၅
၁၄၂။	ဝိဘောဒိက	ထန်းပင်	၂၃
၁၄၃။	ဝိနိစ္ဆယ	အဆုံးအဖြတ်	၃၅
၁၄၄။	ဝိဟင်္ဂမ	ငှက်	၁
၁၄၅။	ဝေဓနီ	ပုလဲစသော ရတနာများ ဖောက်ရန်ဖောက်ဆူး၊ လွန်ပူ	၅၅
၁၄၆။	ဝေနေယျ၊ ဝေနေယျ	ဆုံးမထိုက်သော သတ္တဝါ	၇
၁၄၇။	ဝိတ္ထာရ	အကျယ်၊ အလျား	၇၅
၁၄၈။	သက	မိမိပိုင် ဥစ္စာ	၂၁
၁၄၉။	သကုန္တိ	ငှက်	၁၅၉
၁၅၀။	သကျာ၊ သကျ	သာကီဝင် မင်းမျိုးမှဖြစ်သော ဘုရား	၈
၁၅၁။	သမာဇိက	ပူဇော်သော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ	၉၅
၁၅၂။	သမာသ	အကျဉ်း	၂၉
၁၅၃။	သဟဿ	တစ်ထောင်	၇၅
၁၅၄။	သဖိပ	နိုးသော	၂၃၊ ၇၈
၁၅၅။	သယမ္ဘူ	အလိုလိုသိမြင်ပွင့်ပေါ်သော ဘုရား	၆
၁၅၆။	သလဘ	နံ့ကောင်	၈၂
၁၅၇။	သောတပန္န	ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္စာပယ်ပြီးသူ	၆
၁၅၈။	သောတ္ထိယ	ဆန်းကျမ်းကိုသင်သူ	၃၀၊ ၈၃
၁၅၉။	သိင်္ဂီ	အထွက်၊ အမောက်	၂၂
၁၆၀။	သန္တိ	စပ်ဟပ်ခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း	၂၆၊ ၁၇၆
၁၆၁။	သမ္မတ	သမုတ်အပ်သည်၊ မင်း	၃၆
၁၆၂။	သမ္ဘာရ	အဆောက်အအုံ၊ အပေါင်းပြည့်စုံခြင်း	၉
၁၆၃။	ဟရိဇာကီ	ဖန်ခါးပင်	၂၃
၁၆၄။	ဟသိတုပ္ပါဒ်	ရဟန္တာတို့၏ ပြီးရယ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသောစိတ်	၁၁
၁၆၅။	ဟုတ	ပူဇော်ခြင်း၊ ပူဇော်ဖွယ်	၁၇၁
၁၆၆။	အဇဇာ	ကောင်းကင်	၄၈

စဉ်	ဝေါဟာရ	မြန်မာအဓိပ္ပာယ်	ပျို့စာပိုဒ်
၁၆၇။	အတိဒူရေ	အလွန်ဝေးသော	၅၀
၁၆၈။	အဘိည	အထူးသိသော	၁၈၇
၁၆၉။	အဘူတ	မဖြစ်ဖူးသော	၁၇၂
၁၇၀။	အလဇ္ဇီ	မကောင်းမှုမှ မရှက်သော	၁၄၆
၁၇၁။	အသိဒိသ	အတုမရှိသော၊ မတူသော	၉၆
၁၇၂။	အယုဇ္ဈကုမ္ဘိ	သိကြားမင်းခံရာပြည်	၇၇
၁၇၃။	အာဃတ်၊ အာဃာတ	ဒေါသအမျက်	၈
၁၇၄။	အာဇာနည်ယျ	အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဇာတ်သိ လိမ္မာသော	၃၆
၁၇၅။	အာဘော်၊ အာဘောဂ	ရည်သန်ရင်း၊ နှလုံးသွင်း	၂၉၊ ၅၃
၁၇၆။	အာမလိ	ရှစ်ရှားပင်	၂၃
၁၇၇။	အာယတ	ရှည်လျားသော	၃၂
၁၇၈။	အာသယ	အတိတ်မှ ပါလာသောဓာတ်ခံ	၈
၁၇၉။	အက္ကစကြာ	နေ	၂၀
၁၈၀။	အဂ္ဂေါဟသ္မိ (အဂ္ဂေါ ဟသ္မိလောကဿ)	လောက၌အမြတ်ဆုံး၊ အကြီးဆုံး ဟု ကြီးဝါးခြင်း	၁၉၅
၁၈၁။	အဉ္ဇနာ၊ အဉ္ဇန	နီလာစွက်သောတောင်	၂၃
၁၈၂။	အဗု	အခွဲ၊ အဝက်	၇၅
၁၈၃။	အန္တော	အတွင်း	၄၈
၁၈၄။	ဣတ္ထာဂါရ	မင်းမိဖုရားတို့နေရာအနောက်ဆောင်	၂၀
၁၈၅။	ဧကန်၊ ဧကန္တ	စင်စစ်၊ မုချ	၅၄
၁၈၆။	ဇေန်၊ ဇေယန	အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်	၁